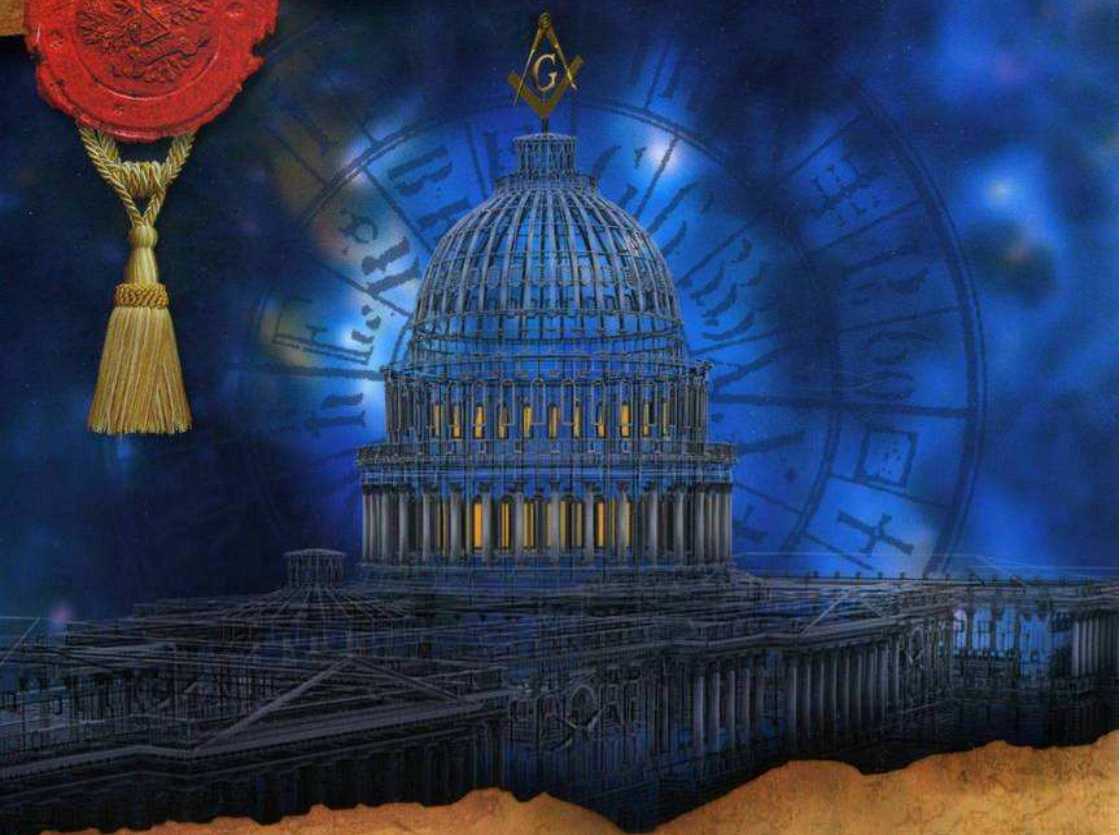

DAN BROWN

AUTOR ŠIFRY MISTRA LEONARDA

ZTRACENÝ SYMBOL

„Stalo se mi – a stane se to asi každému autorovi, který má velký úspěch –, že jsem po určité době analyzoval každé slovo, co jsem napsal. Místo abych nechal dělat románovou postavu, co má, tak jsem si začal říkat: ‚Tak moment, tohle budou číst miliony lidí...‘ To vás nutně dočasně paralyzuje. Pak ale celé to šílenství trochu opadlo a já si uvědomil, že si z toho nemusím dělat vrásy. Prostě jenom vyprávím příběhy, nic víc.“

Po Andělech a démonech a Da Vinciho kódu vychází třetí román se symbologem Robertem Langdonem. Tentokrát neopustí domácí půdu a na rozdíl od svých předchůzcích zběsilých šetření v evropské kolébce (Římě, Vatikánu, Paříži a Londýně) se první zaplete do noční dešifrovací honičky na území USA, a to přímo v jeho hlavním městě, Washingtonu D.C.

„Odjakživa mne fascinuje skrytá síla, věci za zdvojem, stínové vlády. Myšlenka, že všechno se děje z nějakého nám neznámého důvodu.“

K řešení záhady je profesor Langdon i tentokrát vyzván velmi bizarním způsobem: hrůzostrašným předmětem ležícím na zemi v Kapitolu, ukazujícím na nástrojní fresku s obrazem George Washingtona, který je tam zpodobněn jako Bůh. A není samozřejmě náhodou, že tento bývalý americký prezident položil roku 1793 základní kámen Kapitolu se zednářským kladivkem a zednářskou lžicí.

Ve Washingtonu, který je podle Langdona naprostým skvostem posvátné architektury, se toho odehrává na jednu noc mnoho a každý pronásleduje a dohání toho druhého z trochu jiných důvodů.

Ústřední je ovšem pátrání po legendárním zednářském pokladu.

„Zednáři si nesmírně vážím,“ řekl na toto téma autor.

„Co nejobecněji se dá říci, že v časech, kdy se různé kultury stále přou o to, či verze Boha je ta pravá, zednáři představují celosvětovou organizaci, která se hlásí zhruba k tomuto: ‚Nám je jedno, jak svého Boha nazýváte nebo co si o Ném myslíte, důležité je, že vyznáváme obecně Boha a jako takoví můžeme stát vedle sebe jako bratři a dívat se stejným směrem.“

Podle vědecké teorie noetiky, o níž Dan Brown ve své nové knize také pojednává – když mnoho lidí myslí na tu samou věc, tak sama tato myšlenka může přivodit fyzický efekt, neboli duch může transformovat hmotu –, může mít hromadné a početné čtení Brownova nejnovějšího románu neodhadnutelné důsledky.

DAN BROWN

ZTRACENÝ SYMBOL

○ ① ② ③ ④ ⑤ ⑥ ⑦ ⑧ ⑨ ⑩
Ⅱ ⑪ ⑫ ⑬ ⑭ ⑮ ⑯ ⑰ ⑱ ⑲
⑳ ㉑ ㉒ ㉓ ㉔ ㉕ ㉖ ㉗ ㉘ ㉙ ㉚

DAN BROWN

ZTRACENÝ
SYMBOL

Z angličtiny přeložili
Michala Marková a David Petrů

The Lost Symbol
© Argo, 2010
Copyright © Dan Brown 2009
Translation © Michala Marková a David Petrů, 2010
Cover art © Alena Tejnická, 2010

ISBN 978-80-257-0240-6

VĚNOVÁNO BLYTHE

PODĚKOVÁNÍ

Mé hluboké díky patří třem milým přátelům, se kterými se spolupracovalo přímo přepychově: mému redaktoru Jasonu Kaufmanovi, mé agentce Heide Langeové a mému poradci Michaelu Rudellovi. Navíc bych chtěl vyjádřit svůj nesmírný vděk nakladatelství Doubleday, svým nakladatelům po celém světě a samozřejmě svým čtenářům.

Tento román by nikdy nemohl být napsán, nebýt laskavého přispění mnoha a mnoha lidí, kteří se se mnou podělili o své vědomosti a odborné znalosti.

Vám všem patří mé hluboké uznání.

Být na světě a neuvědomovat si jeho
význam, to je jako procházet velkou
knihovnou a nedotýkat se knih.

Tajná učení všech dob

FAKTA:

V roce 1991 byl do trezoru šéfa CIA uschován dokument, který je v něm uložený dodnes. Šifrovaný text obsahuje narážky na prastarou bránu a neznámé místo v podzemí. Dokument rovněž obsahuje větu: „Někde tam je to zakopané.“

Všechny organizace zmiňované v této knize, včetně Svobodných zednářů, Neviditelné koleje, Bezpečnostní kanceláře, SMCP a Institutu noetických věd, jsou reálné.

Veškeré popisované rituály, vědecké pojmy, umělecká díla a památky skutečně existují.

Prolog

DŮM CHRÁMU

20:33

Tajemství je v tom, jak zemřít.

Od počátku věků bylo vždycky tajemstvím, jak zemřít.

Čtyřiatřicetiletý kandidát upřeně hleděl na lidskou lebku, již držel v dlaních. Lebka byla dutá jako pohár a plná krvavě rudého vína.

Vypij ho, pobízěl sám sebe. Nemáš se čeho bát.

Kdysi tuto cestu nastoupil, jak velí tradice, v rituálním rouchu středověkého kacíře vedeného na šibenici: volná halena se rozvířala a odhalovala jeho bledou hrud', levou nohavici měl vyhrnutou ke koleni a pravý rukáv vysoukaný k lokti. Kolem krku měl navlečenou oprátku ze silného konopného lana. Dnes na sobě měl ovšem stejný oděv jako ti, kteří přihlíželi coby svědci: oděv mistra.

Shromáždění bratři byli odění v kompletním obřadním úboru – v kožených zástěrách, s šerpami a v bílých rukavicích. Na krku jim visely odznaky, které se v tlumeném světle leskly jako oči duchů. Ve všedním životě mnozí z nich zastávali vysoké funkce, ale kandidát dobře věděl, že mezi těmito zdmi světské posty nic neznamenají. Zde si byli všichni rovni, byli to přísahou vázaní bratři spojení mystickým poutem.

Rozhlížel se po tom znepokojivém shromáždění. Koho by kdy tam venku napadlo, že se právě tihle muži sejdou na jednom místě... natož právě tady? Sál vypadal jako nějaká starodávná svatyně.

Pravda byla ovšem ještě podivnější.

Jsem jen pár bloků od Bílého domu.

Monumentální budova, která se nacházela na Šestnácté severozápadní ulici číslo 1733 ve Washingtonu, byla replikou předkřesťanského chrámu – chrámu krále Mausola, tedy původního *mauzolea* – místa posmrtného odpočinku. Bronzová vrata hlavního vchodu střežily dvě sedmnáctitunové sfingy. Interiér tvořil zdobný labyrint rituálních komnat, síní, uzamčených krypt, knihoven, našla se tu dokonce i dutá zeď s dvojími lidskými ostatky. Kandidátovi bylo řečeno, že každá místnost v téhle budově má své tajemství, a přesto věděl, že žádná neskrývá větší tajemství než síň, v níž právě klečel s lidskou lebku v dlaních.

Chrám.

Byla to místnost dokonale čtvercového tvaru. Rozlehlá jako jeskyně. Stěny sahaly do ohromující třicetimetrové výše a strop podíraly sloupy z masivních bloků zelené žuly. Podél stěn se táhla galerie s několika řadami křesel z tmavého ruského ořešáku, potažených ručně vydělanou vepřovicí. Západní stěně vévodil třicet tři stop vysoký trůn, naproti němu se nacházely skryté varhany. Stěny zdobila mozaika starodávných symbolů – egyptských, hebrejských, astronomických, alchymických a mnohých dalších, které kandidát ani nepoznal.

Dnes večer byl chrám osvětlen množstvím přesně rozmístěných svíček. Jejich matnému přísvitu pomáhal jen proud měsíčního světla, jež se sem linulo rozměrným okulem ve stropě a ozařovalo nejúchvatnější část interiéru – ohromný oltář vytesaný z jednoho kusu leštěného belgického černého mramoru, který se nacházel v samotném středu čtvercového sálu.

Tajemství je v tom, jak zemřít, připomněl si kandidát.

„Můžeme,“ zašeptal kdosi.

Zasvěcovaný zvedl oči k důstojné postavě v bílém rouchu, která stála před ním. Velmistr. Statnému muži táhlo na šedesátku a byl to jeden z idolů Ameriky, populární a nevýslovně bohatý. Kdysi tmavé vlasy mu prokvétaly stříbrem a slavná tvář odrážela jeho moc a bystrý intelekt.

„Slož přísahu,“ pravil velmistr hlasem hebkým jako padající sníh. „Dokonči svou cestu.“

Cesta zasvěcovaného začala, stejně jako všechny podobné cesty, na prvním stupni. Onoho večera mu ctihodný mistr při podobném obřadu zavázal oči sametovou páskou, přitiskl mu k hrudi hrot ceremoniální dýky a otázal se: „Prohlašuješ na svou čest a bez zištných a jiných nízkých pohnutek, že se svobodně a dobrovolně stáváš kandidátem tajemství a výsad tohoto bratrstva?“

„Ano,“ zalhal zasvěcovaný.

„Nechť toto je bodnutím tvému svědomí,“ varoval ho velmistr. „Pamatuj, že jestli vyzradíš tajemství, která ti budou svěřena, čeká tě okamžitá smrt.“

Tehdy zasvěcovaný strach nepocítil. *Nikdy se nedozvědí, proč tu doopravdy jsem.*

Dnes večer ovšem v chrámu panovala zlověstně vážná atmosféra a jemu se hlavou honila všechna ta hrozivá varování, kterých se mu na jeho cestě dostalo, hrozby strašlivých trestů, které měly následovat, pokud některá z těch starodávných tajemství, jež se měl zakrátko dozvědět, komukoli prozradí: *hrdlo proříznuté od ucha k uchu... jazyk vyrvaný z kořene... vyvrhneme a spálíme vnitřnosti... rozprášíme do všech čtyř světových*

stran... vyrveme srdce a pohodíme divé zvěři...

„Bratře,“ pravil šedooký mistr a položil kandidátovi levou dlaň na rameno. „Slož konečný slib.“

Kandidát v duchu sebral odvalu k poslednímu kroku své cesty, napjal vypracované svaly a znovu se zadíval na lebku, kterou svíral v dlaních. Karmínové víno mu ve slabém světle svíčky připadalo téměř černé. V síni se rozhostilo ticho a kandidát cítil, že se na něj upírají zraky všech přítomných, že všichni čekají, až složí závěrečný slib a připojí se k jejich výsostným řadám.

Dnes, pomyslel si, se mezi těmito zdmi odehrává cosi, co se v dějinách bratrstva ještě nikdy nestalo. Za celá staletí ani jednou.

Věděl však, že to je nezbytný počátek... že tahle jiskra v něm zažehne nepředstavitelnou sílu. To ho povzbudilo. Zhluboka se nadechl a vyslovil to, co už celé stovky let odříkával nespočet lidí po celém světě.

„Pokud kdy svou přísahu vědomě či úmyslně poruším, ať se víno, které teď piji, promění ve smrtící jed.“

Klenutou síní se rozlehla ozvěna jeho slov.

Pak všechno umlklo.

Zasvěcovaný počkal, až se mu přestanou chvět ruce, pozvedl lebku k ústům a na rtech ucítil dotek suché kosti. Zavřel oči, lebku naklonil a pomalými, dlouhými doušky víno vypil. Polkl i poslední kapku a oddálil lebku od úst.

Na okamžik měl pocit, že se mu svírají plíce a srdce že mu náhle divoce buší... *Bože můj, oni to vědí!* Pak ten pocit pominul stejně rychle, jako přišel.

Tělem se mu rozlilo příjemné teplo. Kandidát vydechl, v duchu se usmál a vzhlédl k nic netušícímu šedookému muži, který ho tak lehkovážně přijal do nejtajnějších kruhů bratrstva.

Už brzy přijdeš o to, co je ti drahé.

Kapitola 1

Po jižním pilíři Eiffelovy věže se sunul výtah přeplněný turisty. Přísně vyhlížející, upravený muž obchodnického vzezření shlédł na chlapce, který stál vedle něj. „Jsi nějaký bledý, synku. Možná jsi měl zůstat na pevné zemi.“

„Mně nic není...“ odpověděl chlapec a snažil se krotit svou úzkost. „V dalším patře vystoupím.“ *Nemůžu dýchat.*

Muž se k němu naklonil. „Já myslel, že už tě to dávno přešlo.“ A láskyplně pohladil chlapce po tváři.

Chlapec se styděl, že otce zklame, ale v uších mu zvonilo tak, že sotva slyšel. *Nemůžu dýchat. Musím z téhle bedny pryč!*

Liftboy chlácholivě vykládal cosi o hydraulických pístech a konstrukci z pudlované oceli. Hluboko pod nimi se rozbíhaly ulice Paříže.

Už jsme skoro tam, říkal si chlapec pro sebe, natahoval krk a vzhlížel k blížícímu se podlaží. *Vydrž.*

Jak se výtah strmým stoupáním blížil k horní vyhlídkové plošině, šachta se začínala zužovat a masivní rozpěry se smrskly do úzkého vertikálního tunelu.

„Tati, já myslím, že ne-“

Náhle jim nad hlavou ozvěnou zaznělo staccatové zapraskání. Klec výtahu sebou cukla a thraně se zhoupla stranou. Kolem klece začala švihat roztřepená lana, zmítala se jako hadi. Chlapec se přitiskl k otci.

„Tati!“

Na jednu děsivou vteřinu se na sebe zadívali.

Pak se výtahu utrhlo dno.

Robert Langdon sebou na měkké kožené sedačce trhl a vyděšeně se probral z polospánku. Seděl úplně sám v ohromné kabině soukromého tryskáče Falcon 2000EX, se kterým právě houpaly turbulence. Vzadu si to rovnoměrně hučely dvouproudové motory.

„Pane Langdone?“ Nad hlavou mu zapraskal palubní reproduktor. „Jdeme na přistání.“

Langdon se napřímil a poznámky k přednášce zasunul zpátky do kožené cestovní tašky. Před chvílí, právě když jeho myšlenky začaly bloudit nazdařbůh, si zrovna procházel zednářskou symboliku. Ten živý sen o mrtvém otci zřejmě – jak se Langdon aspoň domníval – souvisel s nečekaným pozváním, které dnes přišlo od jeho dlouholetého mentora Petera Solomona.

To je druhý člověk, kterého bych nikdy nechtěl zklamat.

Osmapadesátiletý filantrop, historik a vědec si Langdona vzal pod dohled skoro před třiceti lety a v mnoha směrech zaplnil prázdno, které zůstalo po smrti Robertova otce. A přestože Solomon pocházel z vlivné dynastie a disponoval ohromným majetkem, spatřoval Langdon v jeho přívětivých šedých očích vždy jen skromnost a laskavost.

Venku za průzorem už slunce zapadlo, ale Langdon i tak rozeznával štíhlou siluetu největšího obelisku na světě, který se proti obzoru rýsoval jako špice starodávného gnómonu. Tenhle téměř sto sedmdesát metrů vysoký, mramorem obložený sloup vyznačoval samotné srdce národa. Kolem dokola kamenné jehly se do všech stran paprskovitě rozvíjela pedantská geometrie ulic a historických monumentů.

I při pohledu shora vyzařoval Washington sílu téměř mystickou.

Langdon tohle město miloval, a jak letadlo dosedlo, jeho vzrušené očekávání věcí příštích ještě vzrostlo. Tryskáč doroloval k soukromému terminálu, skrytému kdesi v ohromném areálu Dullesova mezinárodního letiště, a zastavil.

Langdon si posbíral věci, poděkoval pilotům a vykročil z luxusního interiéru na pojízdné schůdky. Chladný lednový vzduch na něj působil jako vysvobození.

Dýchej, Roberte, pomyslel si a v duchu děkoval za ten širý prostor.

Nad ranvejí se plazil příkrov bílé mlhy, a když Langdon sestoupil na zamlženou plochu, měl pocit, jako by vkročil do slatiny.

„Haló!“ zavolal na něj přes plochu afektovaný hlas s britským přízvukem. „Profesor Langdon?“

Langdon vzhlédl a zjistil, že k němu spěchá žena středního věku se jmenovkou a blokem a vesele mává. Zpod módní pletené čepice jí vykukovaly blondáté kudrny.

„Vítám vás ve Washingtonu!“

Langdon se usmál. „Díky.“

„Jmenuju se Pam, jsem z oddělení služeb pro cestující.“ Dáma hovořila tak energicky, až z toho šel skoro strach. „Pojďte prosím se mnou, auto už čeká.“

Langdon za ní vykročil přes ranvej k terminálu obklopenému nablýskanými soukromými tryskáči. *Taxikářský štafl pro bohaté a slavné.*

„Promiňte, jestli se pletu, pane profesore,“ ozvala se ostýchavě žena, „ale nejste vy ten Robert Langdon, co píše knížky o symbolech a náboženství?“

Langdon zaváhal a pak přikývl.

„Já si to myslela!“ rozzářila se. „Ve čtenářském klubu jsme četli vaši

knihu o posvátném ženství a církvi. Ta tedy způsobila moc pěkný skandál! Vás asi baví provokovat, co?“

Langdon se usmál. „Skandály jsem vážně neměl v plánu.“

Žena patrně vycítila, že Langdon nemá na debaty o svém díle zrovna náladu. „Promiňte. Já toho vždycky napovídám... určitě už vás musí unavovat, jak vás lidi v jednom kuse poznávají. Jenže za to si můžete sám.“ Zvesela ukázala na jeho oblečení. „To ta vaše uniforma, ta vás prozradila.“

Uniforma? Langdon se na sebe podíval. Jako obvykle měl na sobě rolák, tvídové sako, pohodlné plátěné kalhoty a na nohou kožené oxfordky. Totéž oblečení, v jakém ho bylo možné vidět na seminářích, přednáškových turné, na záložkách knih i na společenských akcích.

Žena se zasmála. „Tyhle roláky jsou dávno z módy. V kravatě by vám to seklo mnohem víc.“

Do oprátky? pomyslel si Langdon. *Ani náhodou.*

Když Langdon kdysi chodíval na střední, na prestižní Phillipsovu akademii v Exeteru, museli kravatu povinně nosit šest dní v týdnu. A přestože je tenkrát ředitel zásoboval romantickými teoriemi o prapůvodu vázanek v hedvábných *fascaliích*, jež nosili římsští řečníci, aby si zahřáli hlasivky, Langdon dobře věděl, že slovo „kravata“ etymologicky souvisí s tlupami nemilosrdných chorvatských žoldáků a s jejich šátky, které si vážali kolem krku před každou lítou bitvou. A že si tuhle dávnou bojovou výstroj přivlastnili dnešní kancelářští bijci, kteří se jí snaží zastrašovat nepřátele v každodenních zasedákových řežích.

„Díky za radu,“ zasmál se Langdon. „Budu o tom uvažovat.“

Naštěstí se v tu chvíli z elegantní, předlouhé limuzíny Lincoln, která parkovala poblíž terminálu, vynořil profesionálně vyhlížející muž a zvedl ruku. „Pan Langdon? Já jsem Charles, firma Beltway Limousine.“ Otevřel Langdonovi dveře. „Dobrý večer, pane profesore. Vítám vás ve Washingtonu.“

Langdon odměnil Pam spropitným za laskavost a vsoukal se do přepychového interiéru lincolnu. Řidič mu předvedl, kde se reguluje topení a kde jsou láhve s vodou a teplé vdolečky. A za pár vteřin už Langdon uháněl po soukromé příjezdové cestě pryč z letiště. *Tak takhle si žije horních deset tisíc.*

Jakmile vyrazili po Windsock Drive, nahlédl řidič do seznamu pasažérů a provedl bleskový telefonát. „Tady Beltway Limousine,“ pronesl profesionálně praktickým hlasem. „Měl jsem vás vyrozumět, jakmile pasažér přistane.“ Odmlčel se. „Ano. Váš host, pan Langdon, právě dorazil a já ho před sedmou vyložím u budovy Kapitolu. Není zač.“ Zavěsil.

Langdon se usmál. *Neponechat nic náhodě.* Peterův smysl pro detail byl

jednou z jeho největších ctností, díky které mohl svou značnou moc používat se zdánlivou lehkostí. *A pár miliard na účtu ostatně taky nezaškodí.*

Langdon se uvelebil v luxusním koženém sedadle a zavřel oči. Letištní halas za ním slábl. Kapitol byl odsud půl hodiny a Langdon byl rád, že si může chvíli nerušeně rovnat myšlenky. Všechno se to dnes seběhlo tak rychle, že o tom neuvěřitelném večeru, který měl před sebou, vlastně začal doopravdy přemýšlet až teď.

Přijíždím v utajení, pomyslel si. Ta vyhlídka ho bavila.

Patnáct kilometrů od Kapitolu se jistý muž o samotě dychtivě připravoval na Langdonův příjezd.

Kapitola 2

Ten, který si říkal Malach, si přitlačil hrot jehly k vyholené hlavě, a jak se ostrá špice vnořila pod kůži a zase z ní vyjela, slastně zavzdychal. Tiché bzučení elektrického strojku bylo návykové... stejně jako ten pocit, jak se mu jehla zakusuje hluboko do pokožky a zanechává v ní barvivo.

Jsem mistrovské dílo.

Při tetování nikdy nešlo o krásu. Šlo o proměnu. Od zjizvených núbijských kněží z druhého tisíciletí před našim letopočtem přes tetované přívržence starořímského kultu bohyně Kybelé až po jizvy *moko*, kterými se pyšní dnešní Maoři, se lidé tetovali, aby tím svá těla částečně obětovali, přetrpěli bolest zkrášlování a vyšli z něj jako jiné bytosti.

Přes zlověstná varování ve Třetí knize Mojžíšově, kde se výslovně zapovídá činit si na těle jakákoli znamení, se z tetování stal novověký iniciační obřad spojující miliony lidí – podstupují ho vymydlení pubertáci, protřelí fetišti i maminy z předměstí.

Akt tetování je zástupným prohlášením o svrchovanosti, světu se jím dává najevo: *jsem pánem svého těla*. Omamný pocit moci, pramenící z fyzické proměny, způsobil u milionů lidí závislost na technikách měnících tělo – na plastických operacích, na piercingu, kulturistice a steroidech; dokonce i na bulimii a změnách pohlaví. *Lidský duch prahne po ovládnutí vlastní tělesné schránky.*

Stojací hodiny jednou odbily a Malach vzhlédl. Půl sedmé. Vstal od svých nástrojů, zahalil své sto devadesát centimetrů vysoké tělo do

hedvábného kimona a vydal se po chodbě. Vzduch v rozlehlé vile byl těžký čpavou vůní pigmentů na kůži a kouřem ze svíček z včelího vosku, kterými si sterilizoval jehly. Mladý obr cestou míjel italská umělecká díla nedozírné ceny – Piranesiho lept, renesanční sesli, stříbrnou olejovou lampu od Bugariniho.

Když procházel kolem okna, jež sahalo od podlahy až ke stropu, krátce se zadíval ven a pokochal se klasickým panoramatem v dálce. Proti temnému zimmínu nebi se rýsovala zářivá kupole Kapitolu.

Tam se to skrývá, pomyslel si. *Někde tam je to zakopané.*

Vědělo o tom jen málo lidí – a ještě méně jich znalo jeho úžasnou moc nebo důmyslný způsob, jakým je to ukryto. Do dnešních dnů to zůstávalo jedním z největších nevyřčených tajemství této země. A ti nemnozí, kdo pravdu znali, ji halili za závoj symbolů, legend a alegorií.

Ted' mi pootevřeli dveře, pomyslel si Malach.

Před třemi týdny, během temného rituálu, kterému přihlíželi nejvlivnější mužové Ameriky, postoupil Malach do třicátého třetího stupně, na nejvyšší příčku hierarchie nejstaršího stále živého bratrstva na světě. Navzdory Malachovu současnému postavení mu však jeho spolubratři nic neprozradili. *A ani neprozradí,* to věděl. Takhle to nechodilo. Existovaly kruhy uvnitř kruhů – bratrstva uvnitř bratrstev. A jejich naprostou důvěru by si možná Malach nevydobył ani po letech čekání.

Naštěstí k získání jejich nejhlubšího tajemství jejich důvěru nepotřeboval.

Mé zasvěcení posloužilo svému účelu.

Povzbuzen myšlenkou na to, co ho čeká, ted' mířil k ložnici. Po celém domě zněla z reproduktorů přízračná melodie vzácné nahrávky „Lux aeterna“ z Verdiho Rekviem v podání kastráta, připomínka jeho předchozího života. Malach se dotkl dálkového ovládání a přeskočil na hřmící „Dies irae“. Pak s dunícími tympány a paralelními kvintami v patách vyběhl po mramorovém schodišti. Stoupal vzhůru a kolem šlachovitých nohou se mu vlnilo hedvábné roucho.

Jakmile se rozeběhl, v prázdném žaludku mu na protest zakručelo. Malach se už druhý den postil, požíval jen vodu, připravoval své tělo podle starodávných zvyklostí.

Do svítání bude tvůj hlad utišen, připomněl si. *A tvá bolest také.*

S úctou vstoupil do své ložní svatyně a zamkl za sebou dveře. Cestou k šatně se zastavil. Ohromné zrcadlo ve zlaceném rámu jako by ho přitahovalo. Neodolal, otočil se a stanul tváří v tvář vlastnímu odrazu. Zvolna, jako by rozbaloval dar nevýslovné ceny, si rozvázal kimono a odhalil nahou postavu. Ten pohled ho uvrhl do vytržení.

Jsem mistrovské dílo.

Celé mohutné tělo měl dohladka vyholené. Nejprve sklopil oči k nártům, na kterých byly zobrazeny šupinaté jestřábí spáry. Svalnaté nohy byly tetováním dotvořeny do podoby tesaných sloupů – jeho levá noha byla sloupem spirálovitým, pravá pak svisle rýhovaným. *Bóaz a Jakín*. Slabiny a břicho tvořily zdobný portál, nad kterým se klenula mocná hrud' a na ní jako erb dvouhlavý fénix. Obě hlavy měl vyvedené z profilu, oko každé z nich tvořila Malachova bradavka. Jeho ramena, krk, tvář i vyholená hlava byly do posledního místečka pokryté spletitou tapisérií dávných symbolů a okultních znaků.

Jsem umělecké dílo... stále složitější symbol.

Jen jediný smrtelník spatřil Malacha nahého, bylo to před osmnácti hodinami. Ten člověk vykřikl hrůzou: „Bože můj, ty jsi démon!“

„Když to chceš vidět takhle...“ odpověděl mu Malach, který stejně jako předkové věděl, že andělé a démoni jedno jsou, že to jsou zaměnitelné archetypy, že je to jen otázka úhlu pohledu: strážný anděl, který v bitvě přemůže vašeho nepřítele, je tímto nepřítelem považován za démona ničitele.

Nyní Malach nachýlil hlavu a úkosem pohlédl na odraz vlastního temene. Tam, jako svatozář či koruna, zářil nevelký kroužek bledé, nepotetované kůže. Jako pečlivě střežené plátno byl na Malachově těle tím posledním nedotčeným kousíčkem. Tohle posvátné místo celou dobu trpělivě čekalo... a dnes bude zaplněno. Přestože Malach stále ještě nevlastnil to, co k dokončení svého mistrovského díla potřeboval, věděl, že ta chvíle se rychle blíží.

Vlastní obraz ho tak rozjařil, že už teď cítil, jak jeho síla roste. Zavázal si roucho, došel k oknu a znovu přehlédl to tajemné město před sebou. *Někde tam je to zakopané.*

S myslí opět soustředěnou na nadcházející úkol přešel k toaletnímu stolku a pečlivě si začal na tvář, hlavu a krk nanášet vrstvu krycího líčidla, dokud tetování nezmizelo. Pak si oblékl speciální oblečení a vzal si i ostatní věci, které si na dnešní večer s puntičkářskou přesností připravil. Spokojeně si hebkou dlaní přejel přes hladkou lebku a usmál se.

Je to tam někde venku, pomyslel si. A dnes v noci mi to někdo pomůže najít.

Když Malach odcházel, v duchu se chystal na událost, která zanedlouho oťřeše celým Kapítolem. Detaily dnešního večera plánoval dlouho a s nesmírnou péčí.

Do hry právě vstupoval jeho poslední pěšec.

Kapitola 3

Robert Langdon si zrovna znovu procházel kartičky s poznámkami, když pneumatiky limuzíny náhle změnilly zvuk. Langdon vzhledl a s překvapením zjistil, kde jsou.

To už je Memorial Bridge?

Odložil poznámky a chvilku sledoval, jak dole pod ním ubíhají klidné vody řeky Potomac. Nad hladinou se vznášela hustá mlha. Foggy Bottom, „Mlžná nížina“. Podivné místo na stavbu hlavního města. Otcové zakladatelé zkrátka rozhodli, že ze všech možných míst Nového světa položí základní kámen své utopické společnosti právě v tomhle rozmáčeném přírečném mokřadu.

Langdon pohlédl vlevo, přes zátoku Tidal Basin, k elegantně zaoblené siluete Jeffersonova památníku – amerického Panteonu, jak mu mnozí přezdívali. Rovně před nimi se přísně a střízlivě vypínal Lincolnův památník, jehož pravouhlé linie upomínaly na dávný aténský Parthenon. Ale středobod města – tutéž špici, kterou už zahlédl ze vzduchu – spatřil Langdon mnohem dál. A ten měl mnohem starší inspirační zdroje, než byli Římané nebo Řekové.

Americký egyptský obelisk.

Monolitická věž Washingtonova památníku se tyčila v dálce přímo před nimi a ozářená světly se proti nebi rýsovala jako majestátní lodní stěžně. Na tuhle vzdálenost to vypadalo, že obelisk není spojený se zemí, kýval se proti bezútešnému nebi, jako by plul po neklidném moři. A Langdon si připadal podobně neukotvený. Tahle návštěva Washingtonu byla naprosto nečekaná. *Ráno jsem se probudil a čekal, že si užiju poklidnou, domácí neděli... a teď jsem jen pár minut od Kapitoly.*

To ráno ve tři čtvrtě na pět se Langdon vnořil do nehybné vody a zahájil svůj den jako obvykle, tedy tím, že v liduprázdném harvardském bazénu uplaval padesát délek. Fyzičku už neměl takovou, jaká bývala, když za studií reprezentoval ve vodním pólu, ale pořád ještě byl na čtyřicátníka úctyhodně štíhlý a svalnatý. Jediný rozdíl byl v úsilí, jaké dnes musel Langdon vynakládat, aby tenhle stav udržel.

Když kolem šesté dorazil domů, pustil se do svého ranního rituálu – ručně si mlel kávu ze Sumatry a kochal se fantastickou vůní, která plnila jeho kuchyň. Tohle ráno ovšem ke svému překvapení zjistil, že mu na displeji záznamníku bliká červené světýlko. *Kdo může volat v neděli v šest ráno?* Stiskl tlačítko a poslechl si vzkaz.

„Dobré ráno, pane profesore. Moc se omlouvám, že ruším takhle brzy.“ Ten zdvořilý hlas zněl zřetelně váhavě a měl lehký jižní akcent. „Jmenuji se Anthony Jelbart a jsem asistent Petera Solomona. Pan Solomon mi říkal, že prý jste ranní ptáče. Potřebuje s vámi dnes ráno naléhavě mluvit. Byl byste tak laskav, a jakmile obdržíte tenhle vzkaz, zavolal přímo Peterovi? Jeho nové soukromé číslo zřejmě máte, ale pokud ne, je to 202-329-5746.“

Langdon se vylekal. Peter Solomon měl dokonalé vychování, vynikal zdvořilostí a rozhodně to nebyl ten typ člověka, který by obvolával známé v neděli za rozbřesku, pokud by nešlo o něco opravdu vážného.

Langdon nechal kávu kávu a už spěchal k telefonu v pracovně.

Doufám, že je v pořádku.

Peter Solomon mu byl přítelem a mentorem a od jejich prvního setkání na Princetonské univerzitě také – přestože byl jen o dvanáct let starší než Langdon – jakousi náhradou za otce. Ve druhém ročníku se Langdon zúčastnil večerní přednášky hostujícího mladého historika a známého filantropa. Solomon hovořil s nakažlivým nadšením a představil svým posluchačům úchvatnou vizi sémiotické a archetypální historie, která v Langdonovi zažehla jiskru jeho pozdější celoživotní vášně pro symboly. Nebylo to ovšem Solomonovo řečnické umění, nýbrž skromný pohled jeho šedých očí, co dodalo Langdonovi odvalu napsat mu dopis s poděkováním. Mladíčkému posluchači druhého ročníku se ani nesnilo, že by mu Peter Solomon, jeden z nejbohatších a nejzajímavějších mladých intelektuálů, kdy odepsal. Solomon to ale udělal. A tím začalo jedno skutečně plodné přátelství.

Prominentní vědec, jehož neokázalé vystupování vůbec neprozrazovalo vlivný původ, pocházel z mimořádně bohaté rodiny Solomonových a jméno jeho rodu zdobilo nejrůznější významné budovy a univerzity po celé zemi. Příjmení Solomon v sobě – stejně jako Rothschild v Evropě – vždy neslo tajuplný příděch americké noblesy a úspěchu. Peter se stal po smrti svého otce hlavou rodu už v mladém věku a nyní, v osmapadesáti, měl za sebou několik prestižních zaměstnání. Momentálně stál v čele Smithsonova institutu. Langdon si Petera občas dobíral, že jedinou skvrnou na jeho prvotřídním původu je jeho diplom z druhořadé univerzity – tedy z Yaleu.

Robert vešel do pracovny a ke svému překvapení zjistil, že mu Peter poslal i fax.

Peter Solomon
KANCELÁŘ TAJEMNÍKA
SMITHSONŮV INSTITUT

Dobré ráno, Roberte,

potřebuji s tebou hned mluvit.
Zavolej mi prosím ještě teď ráno,
co nejdříve, na 202-329-5746.

Peter

Langdon číslo okamžitě vytočil, a zatímco čekal na spojení, posadil se ke svému vyřezávanému dubovému psacímu stolu.

„Kancelář Petera Solomona,“ ozval se povědomý hlas asistenta. „U telefonu Anthony. Přejete si?“

„Dobrý den. Tady je Robert Langdon. Před chvílí jste mi nechával vzkaz –“

„Ano, pane profesore!“ Mladému muži se zjevně ulevilo. „Díky, že jste mi zavolał tak rychle. Pan Solomon na váš telefonát dychtivě čeká. Jen mu oznámím, že vás má na lince. Počkáte prosím chvíli?“

„Samozřejmě.“

Zatímco Langdon čekal na spojení, očima sklouzl na Peterovo jméno v hlavičce faxu a musel se usmát. V *Solomonovic klanu se moc ulejšáků nenajde*. Peterův rodokmen překypoval jmény bohatých obchodních magnátů, vlivných politiků a řady významných vědců, dokonce několika členů Londýnské královské společnosti nauk. Solomonová jediná žijící příbuzná, jeho mladší sestra Katherine, zjevně ony vědecké geny podědila taky, protože byla vedoucí osobností nové, avantgardní disciplíny zvané noetika.

Pro mě je to španělská vesnice, pomyslel si Langdon a pobaveně si vzpomněl, jak se mu Katherine loni na večírku v domě svého bratra snažila neúspěšně vysvětlit, o co v noetických vědách jde. Langdon ji pozorně vyslechl a pak nadhodil: „To zní spíš jako kouzla než jako věda.“

Katherine na něj lišácky mrkla. „Mají k sobě blíž, než si myslíš, Roberte.“

Solomonův asistent se vrátil k telefonu. „Omlouvám se, ale pan Solomon právě zahajuje konferenční hovor. Dneska ráno tu máme trochu zmatky.“

„V pořádku. Klidně to za chvíli zkusím zas.“

„Kdyby vám to nevadilo, požádal mě, abych vám vysvětlil, proč se vás snaží sehnat.“

„Samozřejmě mi to nevadí.“

Asistent se zhluboka nadechl. „Jak je vám zřejmě známo, pane

profesore, výbor Smithsonova institutu pořádá každoročně tady ve Washingtonu soukromou galavečeři jako výraz díky pro naše nejštedřejší sponzory. Účastní se jí mnohé osobnosti z řad kulturní elity.“

Langdon věděl, že počet nul na jeho bankovním účtu mu vstup mezi kulturní elitu rozhodně nezaručí, ale napadlo ho, jestli ho Peter i přesto třeba nechce pozvat.

„I letos se jako každoročně má před večeří konat tematická přednáška,“ pokračoval asistent. „Měli jsme to štěstí, že se nám pro tento proslov podařilo zajistit Sín soch v Kapitolu.“

Nejlepší sál v celém Washingtonu, pomyslel si Langdon a vybavil si politickou přednášku, kterou jednou vyslechl právě v tomto úchvatném půlkruhovém prostoru, sloužícím kdysi jako původní Sněmovna reprezentantů. Těžko zapomenout na pět set skládacích židlí v dokonalém oblouku obklopeném osmatřiceti sochami v životní velikosti.

„Potíž je v tom,“ řekl asistent, „že dáma, která měla projev přednést, onemocněla a právě nás informovala, že nebude moci vystoupit.“ Rozpačitě se odmlčel. „To znamená, že zoufale sháníme náhradního řečníka. A pan Solomon doufá, že byste se snad mohl projevu ujmout osobně.“

Langdonovi to došlo až po chvílce přemýšlení. „Já?“ Tak tohle vůbec nečekal. „Peter určitě dokáže najít mnohem lepšího náhradníka.“

„Pana Solomona jste napadl jako první, profesore, a nebud'te tak skromný. Hosté budou nadšeni, že uslyší právě vás, a pan Solomon soudí, že byste mohl přednést stejnou řeč jako před pár lety v televizi. Takže byste se nemusel vůbec připravovat. Říkal, že ta přednáška se týkala symboliky v architektuře našeho hlavního města – a to je téma pro tuto příležitost jako stvořené.“

Tím si Langdon nebyl tak jistý. „Pokud si dobře vzpomínám, ta přednáška se týkala spíš zednářské historie budov, než –“

„No právě! Jak víte, pan Solomon je zednář, a stejně tak mnoho jeho profesních přátel, kteří budou v publiku. Určitě budou rádi, když promluvíte právě na tohle téma.“

Ano, to by šlo, připouštím. Langdon si schovával poznámky ke každé přednášce, kterou kdy pořádal. „V tom případě bych o tom snad mohl zauvažovat. Kdy se ta večeře koná?“

Asistent si odkašlal. Do hlasu se mu vloudily rozpaky. „Po pravdě řečeno dneska, pane profesore.“

Langdon se nahlas rozesmál. „Dneska?“

„Proto je tady teď takový shon. Smithsonův institut je v pěkné šlamastyce...“ Asistent se rozhovořil rychleji. „Pan Solomon je připraven

pro vás do Bostonu poslat soukromé letadlo. Let trvá hodinu, před půlnocí byste byl zase doma. Víte, kde je na bostonském Loganově letišti soukromý terminál?“

„Vím,“ přiznal Langdon váhavě. *Není divu, že Peter vždycky dosáhne toho, co chce.*

„Výborně! A mohl byste tam být řekněme... v pět?“

„Vy mi nedáváte moc na vybranou, že ne?“ zasmál se Langdon.

„Já jen chci udělat panu Solomonovi radost.“

Peter to zkrátka s lidmi umí. Langdon se na hodnou chvíli zamyslel, ale neviděl úniku. „Tak dobře. Řekněte mu, že to udělám.“

„Vynikající!“ vykřikl asistent se zjevnou úlevou. Nadiktoval Langdonovi identifikační znak letadla a další informace.

Když Langdon konečně zavěsil, vrtalo mu hlavou, jestli Peteru Solomonovi někdy někdo řekl ne.

Než se pak znovu pustil do mletí kávy, přihodil do mlýnku pár zrněk navíc. *Dneska ráno si dopřeju zvýšenou dávku kofeinu,* pomyslel si. *Čeká mě dlouhý den.*

Kapitola 4

Budova Kapitolu vévodí východnímu konci rozlehlého parku National Mall. Vznosně se tyčí na vyvýšené plošině, kterou architekt města Pierre L'Enfant popsal coby „píedestal, který čeká na svůj monument“. Masivní základna Kapitolu měří na délku téměř dvě stě třicet a na šířku sto sedm metrů. Budova má přes šestnáct akrů podlahových ploch a najdete v ní ohromujících pět set čtyřicet jedna místností. Novoklasicistní architektura pečlivě, detailně odráží vznešenost antického Říma, jehož ideály se zakladatelé Spojených států inspirovali, když tvořili zákony a kulturu nové republiky.

Nový vchod s bezpečnostní kontrolou, určený pro turisty, se nachází v hloubi nedávno dokončeného podzemního návštěvnického centra pod úchvatným proskleným stropem, který rámuje pohled na kupoli Kapitolu. Čerstvý zaměstnanec ochranky Alfonso Nuñez si bedlivě prohlížel muže, který se právě blížil k jeho stanovišti. Muž měl oholenou hlavu, a než vešel dovnitř, chvíli otálel v hale a končil telefonní hovor. Pravou ruku měl na šátku a lehce kulhal. Vzhledem k té vyholené lebce a ošumělé armádní bundě ho Nuñez šacoval na vojáka. Veteráni amerických ozbrojených sil

totiž patřili mezi nejčastější návštěvníky Washingtonu.

„Dobrý večer, pane,“ řekl Nuñez přesně podle předpisů, které velely zapojit do hovoru každého mužského návštěvníka, který vejde sám.

„Dobrý večer,“ odpověděl muž a rozhlédl se po téměř vylištěné hale. „Že tu ale dneska máte klid.“

„To víte, playoff národní fotbalové ligy,“ odpověděl Nuñez. „Všichni koukají na Redskins.“ Nuñez by nejradši činil totéž, ale v téhle práci byl první měsíc a navíc si tuhle šichtu vylosoval. „Všechny kovové předměty sem do misky, prosím.“

Návštěvník se usilovně snažil vyprázdnit si kapsy bundy jedinou zdravou rukou a Nuñez si ho pozorně prohlížel. Instinkty nám velí, abychom byli ke zraněným a tělesně postiženým tolerantnější, ale Nuñeze při výcviku učili právě tenhle instinkt potlačit.

Sledoval, jak návštěvník z kapes vytahuje obvyklou směsici drobných a klíčů a dva mobilní telefony. „Máte to vymknuté?“ zadíval se Nuñez na jeho zraněnou ruku omotanou vrstvou silných obinadel.

Holohlavý muž přikývl. „Uklouznul jsem na náledí. Už je to týden, a pořád to pekelně bolí.“

„Tak to je mi líto. Projděte sem za mnou, prosím.“

Návštěvník prokulhal detektorem a zařízení nesouhlasně zabzučelo.

Návštěvník se zamračil. „Toho jsem se bál. Pod těmi obvazy mám prsten. Měl jsem tak nateklé prsty, že nešel sundat, tak mi to doktor zafačoval i s ním.“

„Nevadí,“ kývl Nuñez. „Vezmu to ručním detektorem.“

Přejel přístrojem přes návštěvníkovu zavázanou ruku. Přesně podle očekávání byla tím jediným kovovým objektem velká hrudka na mužově zraněném prsteníčku. Nuñez pečlivě přejížděl detektorem kovů každý centimetr šátku a prstů. Věděl, že ho jeho nadřízený nejspíš sleduje na obrazovce v bezpečnostní centrále budovy, a on tuhle práci potřeboval. *Opatrnosti není nikdy dost.* Pečlivě přejel detektorem i pod šátkem.

Návštěvník sebou trhl bolestí.

„Promiňte.“

„To nic,“ řekl muž. „V dnešní době je potřeba dávat setsakra pozor.“

„Vidíte?“ Nuñezovi se ten chlapík zamlouval. A na to se tu kupodivu hodně dalo. Instinkty hrály v americké protiteroristické obraně zásadní roli. Je dokázáno, že lidská intuice detekuje nebezpečí přesněji než všechna elektronika světa – *dar strachu*, nazývali to v jedné z jejich školicích příruček.

V tomhle případě ovšem Nuñezův šestý smysl nevycítil nic, co by v něm vzbuzovalo obavy. Neobvyklé bylo jedině to – všiml si toho teprve

takhle zblízka –, že tenhle drsně vyhlížející chlapík zřejmě používal nějaký samoopalovací krém nebo make-up. *Ale proč ne. Kdo by chtěl v zimě vypadat jako bledule.*

„V pořádku,“ řekl Nuñez, dokončil prohlídku a uložil detektor.

„Díky.“ Muž si začal sbírat věci z plastové misky.

Přitom si Nuñez všiml, že na dvou prstech, které vykukovaly z obvazů, je tetování: špičku ukazováčku zdobila koruna, palec zase hvězda. *Dneska má tetování snad každý*, napadlo Nuñeze, ale bříška prstů mu pro tyhle ozdoby připadala jako dost citlivá místa. „Co ty kérky, nebolí to?“

Muž se zadíval na své prsty a zasmál se. „Míň, než byste myslel.“

„Tak to máte kliku, ta moje bolela jak čert. Mám na zádech mořskou pannu. Z vojny.“

„Mořskou pannu?“ Holohlavý muž se zase zasmál.

„Jo,“ přikývl ostýchavě Nuñez. „Chyby mládí.“

„Já vám rozumím,“ řekl plešoun. „Taky jsem v mládí udělal jednu velkou chybu. A teď se s ní každé ráno probouzím.“

Oba se rozesmáli a muž vešel dovnitř.

To byla hračka, pomyslel si Malach, když prošel kolem Nuñeze a po eskalátoru zamířil vzhůru ke Kapitolu. Dostat se dovnitř bylo jednodušší, než čekal. Šel shrbeně a vycpal si břicho, aby skryl svou skutečnou postavu, a líčidlo na tváři a na rukou zase zakrylo jeho tetování. Skutečně geniální tah ale byl ten šátek. Právě ten totiž skryl onen předmět zásadního významu, který Malach do budovy vnesl.

Dar pro jediného muže na světě, který mi může pomoci získat to, co hledám.

Kapitola 5

Největší a technologicky nejdokonalejší světové muzeum je zároveň jedním z nejlépe střežených tajemství světa. Pyšní se více exponáty než Ermitáž, Vatikánské muzeum a Metropolitní muzeum v New Yorku dohromady. Ale navzdory tomu, že vlastní tak ohromné sbírky, smí za jeho přísně střežené zdi vstoupit jen málo obyčejných smrtelníků.

Budova muzea, které se nachází v čísle 4210 na Silver Hill Road na předměstí Washingtonu, tvořila pětilodní hala s ustupujícím průčelím, přičemž každá z částí je větší než fotbalové hřiště. Namodralý kovový plášť

objektu sotva komu naznačí, jaké bizarnosti se nacházejí uvnitř – přes padesát pět tisíc čtverečních metrů mimozemského světa, kde narazíte třeba na místa zvaná „mrtvá zóna“ či „mokrý hala“, a také tu najdete téměř dvacet kilometrů skladovacích regálů.

Když dnes večer vědecká pracovnice Katherine Solomonová projížděla bílým volvem přes hlavní vrátnici, byla jako na trní.

„Vy nefandíte fotbalu, paní Solomonová?“ usmál se vrátný a ztlumil ryčnou šou před zápasem Redskins.

Katherine se nuceně usmála. „Vždyť je neděle večer.“

„Aha, to je pravda. Máte schůzku.“

„Už tu je?“ zeptala se s úzkostí v hlase.

Vrátný se podíval do papírů. „Zapsaného ho tu nemám.“

„Jedu brzo.“ Katherine přátelsky mávla a cestou, která se stáčela k malému dvouúrovňovému parkovišti, vyrazila ke svému oblíbenému parkovacímu místu. Začala si sbírat věci a ještě na sebe, spíš ze zvyku než z marnivosti, mrkla do zpětného zrcátka.

Katherine Solomonová zdědila po předcích odolnou středomořskou pleť, která i v padesáti letech zůstávala hladká a olivová. Katherine se skoro nelíčila, husté černé vlasy nosila rozpuštěné. Stejně jako její starší bratr měla šedé oči a štíhlou, patricijský elegantní postavu.

Klidně byste mohli být dvojčata, říkali jim často lidé.

Otec jim zemřel na rakovinu, když bylo Katherine sedm. Už se na něj moc nepamatovala. Její o osm let starší bratr, v době otcovy smrti teprve patnáctiletý, se tedy hlavou rodiny stal mnohem dříve, než by kdo očekával. Naopak všichni očekávali, že se této role samozřejmě zhostí s důstojností a bravurou hodnou rodinného jména, a to se i vyplnilo. Dodnes se o Katherine staral, jako by byli pořád ještě děti.

Přestože si do ní bratr občas rýpl a přestože o nápadníky neměla nouzi, Katherine se nikdy nevдалa. Životním partnerem se jí stala věda a její práce ji naplňovala a vzrušovala víc, než by to dokázal kterýkoli muž. Katherine ničeho nelitovala.

Když o svém budoucím oboru, tedy o noetice, slyšela poprvé, bylo toto vědecké odvětví téměř neznámé, ale v posledních letech začalo pootevírat nové cesty k pochopení síly lidské mysli.

Člověk disponuje ohromujícím nevyužitým potenciálem.

Díky svým dvěma publikacím o noetických vědách se Katherine stala na tomto neprobádaném poli vůdčí osobností a dalo se předpokládat, že jakmile zveřejní své poslední objevy, noetika se stane žhavým námětem hovorů po celém světě.

Ted' ovšem na vědu neměla ani pomyšlení. Dnes se totiž o svém

bratrovi dozvěděla něco, co ji hluboce zneklidnilo. *Pořád ještě tomu nemůžu uvěřit.* Celé odpoledne jí to nešlo z hlavy.

Na přední sklo zabubnoval lehký deštík. Katherine si rychle posbírala věci a chystala se dovnitř. Už už vystupovala z auta, když jí zazvonil mobil.

Přečetla jméno volajícího a zhluboka se nadechla.

Shrnula si vlasy za uši a hovor přijala.

Deset kilometrů odtud kráčel Malach chodbami Kapitolu s telefonem u ucha. Naslouchal vyzvánění a trpělivě čekal.

Konečně se ozval ženský hlas. „Ano?“

„Musíme se ještě jednou vidět,“ řekl Malach.

Nastala dlouhá odmlka. „Je všechno v pořádku?“

„Mám nové informace,“ odpověděl Malach.

„Tak mi je povězte.“

Malach se zhluboka nadechl. „Ta věc, která je podle vašeho bratra ukrytá ve Washingtonu...“

„Ano?“

„Dá se to najít.“

Katherine Solomonovou to zjevně ohromilo. „Takže ono to vážně existuje?“

Malach se pro sebe usmál. „Když nějaká legenda přetrvá staletí, mívá to často svůj důvod.“

Kapitola 6

„Blíž zajet nemůžete?“ Robert Langdon zjistil, že řidič parkuje na První ulici, skoro půl kilometru od Kapitolu, a znervózněl.

„Bohužel ne,“ odpověděl řidič. „Bezpečnostní důvody. Dneska už se u významných budov parkovat nesmí. Omlouvám se.“

Langdon se podíval na hodinky a překvapeně zjistil, že už je za deset minut sedm. Zdržely je stavební práce podél parku National Mall a jeho přednáška měla za deset minut začít.

„Začíná se to nějak mračit,“ prohlásil řidič, když vyskočil z auta a podržel Langdonovi dveře. „Ještě budete rád, že musíte pospíchat.“ Langdon sáhl pro náprsní tašku, aby řidiče odměnil, ale řidič ho zarazil. „Váš hostitel už k účtu přidal velice štědré spropitné.“

To je celý Peter, pomyslel si Langdon a vzal si své věci. „Tak dobrá.“

Díky za svezení.“

Ve chvíli, kdy Langdon dorazil ke schodišti elegantně splývajícímu dolů ke vchodu do nového návštěvnického centra, právě spadly první kapky deště.

Návštěvnické centrum Kapitolu byl nákladný a kontroverzní projekt. Tenhle prostor bývá popisován jako podzemní město, které se snaží soupeřit s Disneylandem. Údajně poskytuje téměř padesát tisíc čtverečních metrů výstavních prostor, restaurací a konferenčních sálů.

Langdon se těšil, až stavbu uvidí, jen nepočítal s tak dlouhou procházkou. Nebe se tvářilo, že se každou chvíli protrhne, a tak se dal do běhu, ale v mokasínech se od mokrého betonu skoro nemohl odrazet. *Oblékl jsem se na přednášku, ne abych běhal čtyřstovku po schodech a v dešti!*

Dole pod schody už byl celý schvácený. Prošel otočnými dveřmi, ve foyer se chvilku vydýchal a strásal ze sebe dešťovou vodou. Přitom se rozhlížel po nově dokončených prostorách před sebou.

No, povedlo se.

Návštěvnické centrum Kapitolu bylo něco úplně jiného, než čekal. Jelikož šlo o podzemní prostor, Langdon do něj vkročil s obavami. Po dávném zážitku z dětství, kdy strávil noc na dně hluboké studny, mu dodnes zůstala téměř ochromující averze k uzavřeným prostorám. Ale tohle místo, ačkoli pod zemí, působilo... jaksi vzdušně. Bylo světlé. Prostorné.

Strop tvořila rozsáhlá plocha skla a pozoruhodných svítidel, která zalévala světlounce šedý interiér tlumeným přísvitím.

Langdon by tu za normálních okolností vydržel obdivovat architektonické pojetí třeba hodinu, ale protože mu do vystoupení zbývalo sotva pět minut, sklopil hlavu a vyrazil halou k bezpečnostní kontrole a eskalátorům. *Klid, říkal si. Peter ví, že jsi na cestě. Oni bez tebe nezačnou.*

U bezpečnostní kontroly před mladým, hovorným Hispáncem vyprázdnil kapsy a sundal si staré hodinky.

„A hele, Mikymaus,“ prohodil strážný lehce pobaveným tónem.

Langdon přikývl. Byl na tyhle poznámky zvyklý. Hodinky ze sběratelské série s Mikymausem dostal od rodičů k devátým narozeninám. „Nosím je, aby mi připomínaly, že je dobré zvolnit a nebrat život tak vážně.“

„Moc to teda nefunguje,“ usmál se strážný. „Vypadáte, že jste v jednom kole.“

Langdon mu úsměv oplatil a pustil tašku do rentgenového tunelu. „Kudy se dostanu do Síně soch?“

Strážný ukázal k eskalátorům. „Pak už je to značené.“

„Díky.“ Langdon popadl tašku z pohyblivého pásu a pospíchal dál.

Cestou vzhůru po jezdících schodech se Langdon zhluboka nadechl a pokusil se srovnat si myšlenky. Deštěm kropenatou skleněnou střechou se zadíval na ozářenou kupoli Kapitolu, která se nad ním tyčila jako hora. Byla to úchvatná budova. Vysoko za její střechou z devadesátimetrové výšky shlížela do mlžného šera jako nehmotný strážce socha Svobody ve zbroji. Langdonovi připadalo odjakživa jako ironická hra osudu, že dělníci, kteří vyzvedli celou tu šestimetrovou sochu na podstavec, byli otroci – to bylo jedno z těch tajemství Kapitolu, na která se v osnovách středoškolského dějepisu moc často nedostane.

Ostatně celá tahle budova byla hotovou pokladnicí kuriozit, mezi které patřila „vražedná vana“, jež mohla za to, že viceprezident Henry Wilson zemřel na zápal plic, schodiště s neodstranitelnou krvavou skvrnou, na které už zakoplo nehorázné množství návštěvníků, a zapečetěná sklepní místnost, v níž dělníci v roce 1930 objevili dávno mrtvého, vycpaného koně náležejícího generálu Johnu Alexandru Loganovi.

Nejvíce zažité byly ale pověsti o třinácti strašidlech, která touhle budovou obcházejí. Často býval spatřen duch autora plánů města Pierra L'Enfanta, žádajícího zaplacení svých účtů, které se o dvě stě let opozdilo. Duch dělníka, který během stavby spadl z kupole, bloudil po chodbách i s náradím. A ve sklepeních Kapitolu bylo vidáno nejslavnější zjevení, mizející černá kočka, která se plíží strašidelným labyrintem chodbiček a kójí v základech budovy.

Langdon sestoupil z eskalátoru a zase se podíval na hodinky. *Tři minuty.* Vyrázil širokou chodbou podle šipek k Síni soch a v hlavě si přehrával úvodní poznámky. Peterův asistent měl pravdu, to se muselo nechat: tohle téma se bude k večeru, který ve Washingtonu pořádá prominentní zednář, dokonale hodit.

Bohatá zednářská historie města Washington není žádným tajemstvím. I základní kámen samotné této budovy položil George Washington osobně právě při zednářském obřadu. Město založili a jeho plány vytvořili zednářští mistři – George Washington, Benjamin Franklin a Pierre L'Enfant, mužové velkého ducha, kteří obdařili nové hlavní město zednářskou symbolikou, architekturou i uměním.

Lidé v těch symbolech samozřejmě vidí všelijaké nesmysly.

Mnohé konspirační teorie hlásaly, že zednářští zakladatelé po celém Washingtonu skryli mocná tajemství a do plánu městských ulic uložili skrytá symbolická poselství. Langdon téměř nikdy nevěnoval pozornost. O zednářích kolovalo tolik zkreslených informací, že dokonce

i vzdělaní studenti. Harvardu měli o tomto bratrstvu překvapivě pomýlené představy.

Loni jeden prvák s očima navrch hlavy přiběhl na Langdonův seminář se stránkou vytištěnou z internetu. Byl to městský plán Washingtonu, na kterém byly některé ulice zvýrazněné a vytvářely nejrůznější symboly – pentagramy, zednářské kružidlo a úhelník, hlavu Bafometa –, což měl být zřejmě důkaz, že zednáři, kteří Washington založili, byli zapletení do nějakého temného a mystického spiknutí.

„Zábavné, leč nepřesvědčivé,“ namítl Langdon. „Když na jakoukoli mapu nakreslíte dostatek čar, které se budou různě protínat, najdete v nich všechno možné.“

„Ale tohle přece nemůže být náhoda!“ vykřikl ten kluk.

Langdon studentovi trpělivě předvedl, že tytéž tvary se dají najít i na plánu Detroitu.

Hocha to zjevně hořce zklamalo.

„Neklesejte na mysli,“ chlácholil ho Langdon. „Washington i tak skrývá dost neuvěřitelných tajemství. Prostě jen žádné z nich není na téhle mapě.“

Mladý muž ožil. „Tajemství? A jaká?“

„V letním semestru pravidelně otvírám seminář s názvem Okultní symboly. Tam o Washingtonu mluvím hodně. Tak se do něj запиšte.“

„No prosím, okultní!“ Prvák už zase nasadil zanícený výraz. „Takže se ve Washingtonu symbolika d'ábla vyskytuje!“

Langdon se usmál. „Je mi líto, ale přestože slovo *okultní* vzbuzuje představu vzývání d'ábla, ve skutečnosti znamená ‚skryté‘ nebo ‚nezřetelné‘. V dobách náboženského útlaku musely být vědomosti, které neodpovídaly oficiálnímu učení, drženy v tajnosti, byly tedy ‚okultní‘, a jelikož je církev chápala jako hrozbu, dala slovu ‚okultní‘ nový, zlověstný význam – a tenhle předsudek přetrvával.“

„Aha,“ přitakal chlapec zase schlíple.

Když se ovšem na začátku letního semestru v Sandersově aule na Harvardu – starém, jako sluj hlubokém přednáškovém sále s rozvrzanými lavicemi – postrkovalo pět set studentů, seděl ten prvák hned v přední řadě.

„Dobré ráno,“ zahalekal Langdon z rozlehlého stupínku. Zapnul projektor a za jeho zády se zhmotnil obrázek. „Než se usadíte, kolik z vás poznává tuhle budovu?“

„To je Kapitol!“ vykřikly unisono desítky hlasů. „Ve Washingtonu!“

„Ano. Na tuhle kupoli padly čtyři tisíce tun železa. Na polovinu devatenáctého století to je ukázka nevídaného architektonického umu.“

„Mazec!“ zahulákal kdosi.

Langdon protočil panenky. Proč tohle slovo někdo nezakáže? „A kolik

z vás ve Washingtonu někdy bylo?“

Zvedla se hrstka rukou.

„Jen takhle málo?“ zeptal se Langdon s hraným údivem. „Kolik z vás bylo v Římě, v Paříži, v Madridu nebo v Londýně?“

Skoro všechny ruce šly nahoru.

Jako obvykle. K iniciačním rituálům amerických vysokoškoláků, vykonávaným, než na ně dolehne tvrdá životní realita, patřilo mimo jiné i léto vyplněné cestováním po Evropě. „Tak se mi zdá, že v Evropě byl už skoro každý, kdežto v našem hlavním městě skoro nikdo. Pročpak to, co myslíte?“

„V Evropě nalejvaj od osmnácti!“ vykřikl někdo zezadu.

Langdon se usmál. „Jako kdyby si někdo z vás dělal hlavu s tím, od kolika vám nalijou tady.“

Všichni se rozesmáli.

Byl to první školní den a studentům trvalo déle než jindy, než se usadili a přestali se v rozvrzaných lavicích ošivat a poposedávat. Langdon v tomhle sále přednášel mimořádně rád, protože podle toho, jak moc se studenti v lavicích vrtěli, poznal, jestli je přednáška zajímavá.

„Ale vážně,“ pokračoval Langdon. „Ve Washingtonu najdete některé z největších klenotů světové architektury, umění i symboliky. Proč nenavštívit naše hlavní město dřív, než pojedete za moře?“

„Historický památky jsou lepší,“ řekl někdo.

„A historickými památkami,“ upřesňoval si Langdon, „máte zřejmě na mysli hrady, krypty, chrámy a podobně?“

Studenti zakývali hlavami.

„Dobrá. A co kdybych vám řekl, že ve Washingtonu všechny tyhle věci najdete taky? Hrady, krypty, pyramidy, chrámy a tak dále?“

Vrzáni ustávalo.

„Přátelé,“ ztišil Langdon hlas a přikročil až na kraj stupínku, „během následující hodiny zjistíte, že náš národ tajemstvími a skrytými dějinami přímo překypuje. A přesně jako v Evropě jsou všechna ta nejlepší tajemství ukrytá všem na očích.“

V lavicích nastalo hrobové ticho.

A mám vás.

Langdon ztlumil osvětlení a pustil druhý diapositiv. „Kdo mi poví, co na tomhle obrázku dělá George Washington?“

Na obrázku byla slavná nástěnná malba zobrazující George Washingtona v kompletním zednářském úboru, jak stojí před podivným zařízením – ohromnou dřevěnou trojnožkou s kladkostrojem, z něhož na provaze visí mohutný kamenný kvádr. Kolem postávala skupinka dobře

oblečených přihlížejících.

„Že by vytahoval ten kámen?“ zkusil to někdo.

Langdon nic neříkal, protože byl radši, když se studenti pokud možno opravovali navzájem.

„No,“ ozval se další student, „já si tedy spíš myslím, že Washington ten kámen spouští. Je v zednářském. Už jsem viděl obrázky zednářů, co pokládají základní kameny. A při tom ceremoniálu se ke spouštění kamene vždycky používá něco jako trojnožka.“

„Výborně,“ řekl Langdon. „Tahle freska zobrazuje naše Otce zakladatele, jak pomocí trojnožky a kladky pokládají základní kámen Kapitolu. Bylo to 18. září 1793 mezi čtvrt na dvanáct a půl jednou.“ Langdon se odmlčel a rozhlédl se po studentech. „Kdo mi řekne, co tohle datum a čas znamená?“

Ticho.

„A co kdybych vám prozradil, že tu hodinu vybrali tři slavní zednáři – George Washington, Benjamin Franklin a Pierre L’Enfant, původní architekt města?“

Pořád ticho.

„Vždyť je to zcela prosté. Základní kámen byl položen právě tehdy, protože v tu šťastnou chvíli byla mimo jiné Dračí hlava v Panně.“

Studenti na sebe vrhali udivené pohledy.

„Moment,“ ozval se někdo, „to mluvíte... o astrologii?“

„Přesně tak. I když je to trochu jiná astrologie, než jak ji známe dneska.“

Zvedla se ruka. „Vy chcete říct, že naši Otcové zakladatelé věřili v astrologii?“

Langdon se potutelně usmál. „A jak. Co byste řekli, kdybych vám sdělil, že architektura celého města Washington skrývá víc astrologických symbolů než jakékoli jiné město na světě – znamená zvěrokruhu, hvězdné mapy, základní kameny položené v přesných astrologických datech a hodinách? Mezi tvůrci naší Ústavy byla více než polovina zednářů, lidí, kteří při vytváření nového světa pevně věřili, že hvězdy jsou propojené s osudem.“

„No dobře, tak byl základní kámen Kapitolu položen, když byla Dračí hlava v Panně. A co je na tom? Třeba je to jenom náhoda.“

„To by byla vskutku fenomenální náhoda. Uvědomte si, že základní kameny všech tří staveb tvořících Federální trojúhelník – tedy Kapitolu, Bílého domu a Washingtonova památníku – byly položeny sice v různých letech, ale vždycky to bylo pečlivě načasováno tak, aby k tomu došlo za úplně stejných astrologických podmínek.“

Langdonův pohled narazil na sál plný vytřeštěných očí. Několik hlav se

sklonilo, studenti si začali psát poznámky.

Vzadu se jeden student přihlásil. „Proč to dělali?“

Langdon se zasmál. „Tak odpověď na tuhle otázku je téma na celý semestr. Jestli vás to zajímá, můžete chodit na můj seminář z mysticismu. Ale upřímně řečeno si myslím, že vy tady ještě nejste na odpověď zralí.“

„Cože?“ ohradil se nahlas dotyčný. „Tak to schválně zkuste.“

Langdon předstíral, že o tom uvažuje, a pak zavrtěl hlavou. Hrál si s nimi. „Je mi líto, ale nejde to. Jsou mezi vámi i studenti prvních ročníků. Mám obavy, že by vám z toho praskla hlava.“

„Řekněte nám to!“ vykřikla posluchárna sborově.

Langdon pokrčil rameny. „Možná byste měli vstoupit k zednářům nebo do Řádu Východní hvězdy a zjistit si informace přímo od pramene.“

„Tam nás nevezmou,“ ozval se nějaký mládenec. „Vždyť zednáři jsou přece supertajná organizace.“

„Supertajná? Opravdu?“ Langdonovi se vybavil masivní zednářský prsten, který jeho přítel Peter Solomon hrdě nosil na pravé ruce. „Tak proč zednáři nosí nápadné zednářské prsteny, spony a jehlice do kravaty? Proč jsou zednářské budovy jasně označené? Proč se časy jejich zasedání oznamují v novinách?“ Při pohledu na ty udivené tváře se Langdon usmál. „Moji milí, zednáři nejsou žádná tajná společnost – zednáři jsou společnost, která má tajemství.“

„To je prašť jako uhoď,“ utrousil kdosi.

„Vážně?“ pokoušel je Langdon dál. „Schválně, řekli byste, že Coca-Cola je tajná společnost?“

„Samozřejmě že ne,“ odvětil student.

„Tak co kdybyste zkusil zajít na firemní ředitelství a poprosit je, aby vám nadiktovali recept?“

„Ten v životě neprozradí.“

„Vidíte. Abyste se obeznámil s firemním tajemstvím, musel byste do firmy nastoupit, pracovat pro ni spoustu let, získat si důvěru a postupně stoupat po firemním žebříčku až na pozice, kde by vám tuhle informaci možná mohli světit. A pak byste se musel zavázat přísahou mlčenlivosti.“

„Takže vy tvrdíte, že svobodné zednářství je něco jako velká firma?“

„Jen do té míry, že má přesnou hierarchii a že tajemství bere velice vážně.“

„Můj strýc je zednář,“ ozvala se pisklavým hláskem jedna studentka. „A tetu to strašně štve, protože strýček s ní o tom nechce mluvit. Teta tvrdí, že zednářství je prostě jenom takové divné náboženství.“

„Tak to je obvyklý omyl.“

„Ono to není náboženství?“

„Vyzkoušíme si to,“ řekl Langdon. „Kdo z vás chodil k profesorovi Witherspoonovi na kurz srovnávací religionistiky?“

Zvedlo se několik rukou.

„Prima. Tak mi řekněte, jaké tři předpoklady musí ideologie splňovat, aby se dala považovat za náboženství?“

„Musí slibovat, věřit a obracet na víru,“ vzpomněla si jedna studentka.

„Správně,“ přikývl Langdon. „Náboženství slibuje spásu, věří v konkrétní teologii a obrací nevěřící.“ Odmlčel se. „V téhle hře zednáři nedají ani jeden bod. Žádnou spásu neslibují, žádnou zvláštní teologii nevyznávají a nesnaží se nikoho obracet na víru. Abych byl konkrétní, v zednářských lóžích jsou hovory o náboženství zakázány.“

„Takže... zednáři jsou protináboženští?“

„Právě naopak. Jednou z podmínek, které musíte splňovat, abyste se stali kandidátem zednářského zasvěcení, je víra ve vyšší moc. Rozdíl mezi zednářskou spiritualitou a organizovaným náboženstvím je ten, že zednáři této vyšší síle nepřipisují žádnou zvláštní definici či jméno. Místo jednoznačných teologických identit, jako je Bůh, Alláh, Buddha nebo Ježíš, hovoří v obecnějších pojmech, například Nejvyšší bytost či Velký architekt Všemohá. Proto se také mohou společně sdružovat zednáři nejrozličnějších vyznání.“

„To zní trochu praštěně,“ řekl někdo.

„Nebo že by osvěžujícím způsobem otevřeně?“ nadhodil Langdon. „V naší době, kdy se kultury navzájem vyvražďují, aby dokázaly, čím definice Boha je lepší, se zednářská tradice tolerance a otevřenosti dá považovat za chvályhodnou.“ Langdon přešel po stupínku. „A navíc je zednářství otevřené lidem všech ras, barev a vyznání a obnáší duchovní bratrství, které nikoho žádným způsobem nediskriminuje.“

„Jak to, že nediskriminuje?“ zvedla se studentka, která byla členkou univerzitního Ženského centra. „Kolik smí mezi zednáře vstoupit žen, pane profesore?“

Langdon kajícně zvedl ruce. „Tak to je dobrá poznámka. Svobodné zednářství vzešlo z evropských kamenických cechů, a byla to proto mužská organizace. Před několika sty let, někdo tvrdí, že již v roce 1703, vznikla ženská odnož zvaná Východní hvězda. Má víc než milion členek.“

„I tak jsou ale zednáři vlivná organizace, do které ženy nemají přístup,“ trvalo si děvče na svém.

Langdon si nebyl jistý, zda jsou zednáři ještě dnes doopravdy tak vlivní, a do úvah na tohle téma se nechtěl pouštět: vnímání moderních zednářů oscilovalo mezi představou neškodných staříků, kteří se rádi strojí do bizarních kostýmů, a tajným kabalistickým sdružením kšeftářů s mocí, kteří

šéfují světu. Pravda byla nepochybně kdesi uprostřed.

„Pane profesore,“ ozval se kudrnatý mladík z poslední řady, „co tedy zednářství je, když to není ani tajná společnost, ani firma, ani náboženství?“

„Kdybyste se na tohle zeptal zednáře, nabídl by vám tuto definici: zednářství je etický systém v alegorickém hávu, ilustrovaný symboly.“

„Tak tohle mi zní jako eufemismus pro ‚pošahaná sekta‘.“

„Pošahaná, říkáte?“

„No a ne?“ Student vstal. „Slyšel jsem, co dělají v těch svých tajemných barácích! Ujetý rituály se svíčkami na rakvích, oprátky, pití vína z lebek. Neříkejte, že to není pošahaný!“

Langdon se rozhlédl po posluchárně. „Ještě někomu to taky tak přijde?“

„Ano!“ ozvalo se sborem.

Langdon si s předstíraným smutkem povzdechl. „Tak to mě mrzí. Jestli je na vás tohle příliš, tak to se určitě nikdy nepřidáte ke kultu, který vyznávám já.“

Nastalo ticho. Ona studentka z univerzitního Ženského centra se na něj rozpačitě zadívala. „Vy vyznáváte nějaký kult?“

Langdon přikývl a ztišil hlas do spikleneckého šepotu. „Nikommu to neříkejte, ale každý týden v pohanský svátek slunečního boha Ra poklekám před starodávným mučícím nástrojem a pojídám rituální symboly krve a masa.“

Studenti se vyděsili.

Langdon pokrčil rameny. „A kdyby se ke mně někdo z vás přece jen chtěl přidat, stavte se v neděli v univerzitní kapli, poklekněte před křížem a přijměte Svátost.“

Ticho trvalo.

Langdon na studenty mrkl. „Přemýšlejte, moji milí. Bojíme se toho, čemu nerozumíme.“

Kapitolem se rozlehlo odbíjení hodin.

Sedm.

Teď už Robert Langdon běžel. *Tak tomu říkám dramatický nástup.* Proběhl spojovací chodbou, to už zahlédl vchod do Síně soch a zamířil k němu.

Jak se blížil, zpomalil do nonšalantně rázného kroku a několikrát se zhluboka nadechl. Zapnul si sako, maličko zvedl bradu a s posledním úderem hodin zahrnul za roh.

Představení začíná.

Profesor Robert Langdon vstoupil do sálu, zvedl oči a vlídně se usmál.

Za okamžik jeho úsměv pohasl. Strnul na místě.
Něco tady hodně nehrálo.

Kapitola 7

Katherine Solomonová spěchala ledovým lijákem přes parkoviště a litovala, že na sobě nemá něco teplejšího než džíny a kašmírový svetr. Jak se blížila k hlavnímu vchodu, hukot obřích čističek vzduchu sílil. Skoro je nevnímala, v uších jí stále ještě zněl ten právě ukončený telefonát.

Ta věc, která je podle vašeho bratra ukrytá ve Washingtonu... Dá se to najít.

Katherine Solomonové ta poznámka přišla téměř k neuvěření. Potřebovala toho s volajícím spoustu probrat, a tak se dohodli, že se ještě dnes večer sejdou.

U dveří opět pocítila ono vzrušení, které ji při vstupu do budovy přepadalo pravidelně. *Nikdo o tomhle místě neví.*

Tabulka na dveřích hlásala:

SMITHSONOVO MUZEUM – CENTRUM PODPORY
(SMCP)

I když Smithsonian institut má k dispozici přes deset velkých muzejních budov na National Mall, jeho sbírky jsou tak velké, že se z nich najednou dají vystavit pouhá dvě procenta. Těch zbylých osmadesát bylo proto potřeba někde uložit. A tohle „někde“, to bylo tady.

Nikoho nepřekvapí, že tato budova skýtala přístřeší nesmírně rozmanitému množství předmětů – obřím Buddhům, ručně psaným kodexům, otráveným šípkám z Nové Guineje, nožům vykládaným drahokamy i řezbám z velrybích kostí. A stejně ohromující byly přírodovědné poklady, které tenhle obrovský depozitář ukrýval – kostry plesiosaurů, nesmírně cenná sbírka meteoritů, krakalice obrovská, dokonce i sbírka sloních lebek, kterou si kdysi z afrického safari přivezl Teddy Roosevelt.

Ale když sem tajemník Smithsonian institutu Peter Solomon před třemi lety poprvé přivedl svou sestru, nesouviselo to s ničím ze zmíněného. Nevzal ji sem proto, aby vědecké divy spatřila, ale spíš aby je sama tvořila.

Neboť přesně tím se Katherine zabývala.

V hloubi této stavby, v temnotě jednoho z jejích nejodlehlejších zákoutí, se skrývala malá laboratoř, která se nepodobala žádné jiné laboratoři na světě. Nedávné objevy, které Katherine na poli noetiky učinila, měly důsledky pro všechna možná další odvětví – od fyziky přes historii po filozofii a náboženství. *Už brzy se všechno změní*, pomyslela si.

Když vešla do haly, strážný u recepčního pultu bleskurychle schoval rádio a vytáhl si sluchátka z uší. „Paní Solomonová!“ Rozzářil se.

„Redskins?“

Provinile se začervenal. „Ještě běží úvodní šou.“

Usmála se. „Já to nikomu neřeknu.“ Došla k detektoru kovů a vyprázdnila si kapsy. Když si odepínala zlaté hodinky od Cartiera, jako vždycky se jí smutkem sevřelo srdce. Dala jí je maminka k osmnáctinám. Už to brzy bude deset let, co maminka tak krutě zemřela, co skonala Katherine v náručí.

„Tak co, paní Solomonová?“ zeptal se strážný šibalsky. „Prozradíte někdy, co to tam vzadu kutíte?“

Vzhlédla. „Jednou ano, Kyle. Ale rozhodně ne dneska.“

„No tak,“ naléhal. „Tajná laboratoř v tajném muzeu... To tam musíte dělat něco fakt parádního.“

Parádní je hodně slabé slovo, pomyslela si Katherine, když si sbírala věci. Ve skutečnosti se zabývala vědou tak pokročilou, že už ani vědu nepřipomínala.

Kapitola 8

Robert Langdon stál jako zkamenělý ve vstupu do Síně soch a nemohl věřit vlastním očím. Sál vypadal přesně tak, jak si ho pamatoval – úhledný půlkruh vybudovaný ve stylu řeckého amfiteátru. Velkoryse klenuté pískovcové stěny a italské štuky byly členěny sloupy z kamene s výraznou kresbou, mezi kterými se vyjímal sbírka soch národních velikánů. Na strohé, rozlehlé mozaice z černého a bílého mramoru tu v půloblouce stálo osmatřicet slavných Američanů vyvedených v životní velikosti.

Přesně tak si to Langdon pamatoval z té dávné přednášky.

S jediným rozdílem.

Dneska byl sál prázdný.

Židle nikde. Posluchači nikde. Peter Solomon nikde. Bloumala tu jen

hrstka turistů, které Langdonův velkolepý vstup nechával naprosto lhostejnými. *Nemyslel Peter Rotundu?* Langdon pohlédl jižní chodbou k sálu pod kupolí, zvanému Rotunda, ale i tam se rojili jen turisté.

Ozvěna hodin dozněla. Ted' už měl Langdon oficiálně zpoždění.

Spěchal zpátky na chodbu a našel průvodce. „Promiňte, ale kde se koná ta dnešní přednáška pro Smithsonian institut?“

Průvodce zaváhal. „To nevím, pane. Kdy má začínat?“

„Přece ted'!“

Muž zavrtěl hlavou. „Vůbec nevím, že by Smithsonianci dnes večer něco pořádali – aspoň ne tady.“

Langdon celý zmatený spěchal zpátky do středu sálu a rozhlížel se kolem. *Dělá si ze mě Solomon legraci?* To k němu Langdonovi nepasovalo. Vytáhl mobil a fax z dnešního rána a vytočil Peterovo číslo.

Chvilku trvalo, než telefon začal vyzvánět.

Ozval se známý jižanský přízvuk. „Kancelář Petera Solomona, u telefonu Anthony. Přejete si?“

„Anthony!“ Langdonovi se ulevilo. „To jsem rád, že tam ještě jste. Tady je Robert Langdon. S tou přednáškou se to asi nějak popletlo. Jsem v Síni soch, ale nikdo tu není. Nepřesunuli tu přednášku někam jinam?“

„To si nemyslím, pane Langdone. Počkejte, já se podívám.“ Asistent se na okamžik odmlčel. „Potvrdil vám to pan Solomon osobně?“

To Langdona zmátlo. „Ne, potvrdil jste mi to vy, Anthony. Dneska ráno!“

„Ano, vzpomínám si.“ Na lince se rozhostilo ticho. „Nebylo to od vás trochu nerozumné, pane profesore?“

Ted' už byl Langdon ve střehu. „Prosím?“

„Tak si to vezměte,“ řekl ten člověk. „Dostal jste fax s žádostí, abyste zavolal na určité číslo, což jste udělal. Mluvil jste s naprosto cizím člověkem, který se prohlásil za asistenta Petera Solomona. Pak jste ochotně sedl na soukromé letadlo, odletěl do Washingtonu a nastoupil do auta, které tam na vás čekalo. Je to tak?“

Langdonovi přeběhl mráz po zádech. „Kdo sakra jste? A kde je Peter?“

„Peter Solomon bohužel nemá ani tušení, že jste dnes ve Washingtonu.“ Jižanský přízvuk zmizel a hlas se proměnil v hluboký, medově sladký šepot. „Jste tu, pane Langdone, protože vás tu chci mít já.“

Kapitola 9

Robert Langdon chodil dokolečka po sále a křečovitě si tiskl mobil k uchu. „Kdo sakra jste?“

Muž hedvábným, klidným šepotem odpověděl: „Jen klid, profesore. To, že jsem vás sem povolal, má svůj důvod.“

„Povolal?“ Langdon si připadal jako zvíře v kleci. „Proč neřeknete rovnou unesl!“

„Ale kdepak.“ Neznámý hovořil s přízračným klidem. „Kdybych vám, chtěl ublížit, tak byste byl mrtvý už v limuzíně.“ Nechal ta slova chvíli působit. „Ujišťuji vás, že můj záměr je naprosto ušlechtilý. Jen bych vás rád kamsi pozval.“

Děkuji, nechci. Díky dobrodružstvím, která Langdon v posledních několika letech zažil v Evropě, se z něj proti jeho vůli stala celebrita, a tedy i terč zájmu nejrůznějších šilenců. Těhle to ovšem zásadně přehnal. „Poslyšte, netuším, o co vám jde, ale končím hovor a –“

„To by nebylo dvakrát moudré,“ řekl ten člověk. „Jestli chcete zachránit duši Petera Solomona, nemáte moc na výběr.“

Langdon se prudce nadechl. „Co jste to říkal?“

„Slyšel jste snad.“

Tón, kterým ten člověk vyřkl jméno Petera Solomona, Langdona přimrazil na místě. „Co víte o Peterovi?“

„V tuhle chvíli znám jeho nejhlubší tajemství. Pan Solomon je mým hostem... a já umím být velmi nesmlouvavý hostitel.“

To přece nemůže být pravda. „Neříkejte, že u sebe Petera držíte.“

„Zvedl jsem jeho soukromý mobil. Tak co asi myslíte?“

„Volám policii.“

„Neobtěžujte se,“ řekl ten muž. „Strážci pořádku se k vám co nevidět připojí.“

O čem to ten šílenec mluví? „Jestli máte Petera, tak mi ho okamžitě dejte k telefonu,“ požádal Langdon rezolutně.

„To nejde. Pan Solomon uvízl na velice nešťastném místě.“ Muž se odmlčel. „Je v Arafu.“

„Kde?“ Langdon si uvědomil, že tiskne telefon tak pevně, až ztrácí cit v prstech.

„Araf? Hamistagan? To místo, kterému Dante zasvětil část bezprostředně následující po *Peklu*?“

Všechny ty náboženské a literární narážky utvrdily Langdona

v podezření, že má co dělat s pěkným šilencem. *Druhá část Božské komedie*. Langdon ji dobře znal. Na Phillipsově akademii v Exeteru se četbě Danta nikdo nevyhnul. „Chcete říct, že Peter Solomon je v očistci?“

„Vy křesťané to nazýváte trochu naturalisticky, ale ano, pan Solomon je v meziprostoru.“

Jeho slova se Langdonovi zaryla do ucha. „Chcete říct, že je Peter... mrtvý?“

„Ne tak úplně.“

„Ne tak úplně?“ rozkřikl se Langdon a jeho hlas se ostře rozlehl sálem. Rodinka turistů se k němu otočila. Obrátil se na druhou stranu a ztišil hlas. „Člověk obvykle mrtvý buď je, nebo není.“

„Vy mě překvapujete, profesore. Čekal jsem, že budete mít o tajemstvích života a smrti větší ponětí. Existuje svět, který je *mezi* – a v tom světě Peter Solomon v tuto chvíli dlí. Může se buď vrátit do vašeho světa, nebo postoupit do toho druhého... to záleží na tom, jak se teď zachováte.“

Langdon se to ze všech sil snažil rozumově zpracovat. „Co ode mě chcete?“

„Je to jednoduché. Vy máte přístup k čemusi velmi starému. A dnes večer se o to se mnou podělíte.“

„Nemám tušení, o čem to mluvíte.“

„Ne? Chcete mi snad tvrdit, že nevíte nic o těch prastarých tajemstvích, dávných mystériích, která vám byla svěřena?“

Langdon už tušil, o co asi jde, a padala na něj tíseň. *Dávná mystéria*. O dobrodružství, které zažil před několika lety v Paříži, se tehdy nikomu ani nezmínil, ale fanatici honící se za Svatým grálem pečlivě sledují každíčkou zmínku v novinách, a tak si někteří z nich dali dvě a dvě dohromady a byli skálopevně přesvědčení, že Langdonovi jsou nyní známy tajné informace týkající se Grálu – že možná dokonce i ví, kde ho najít.

„Poslyšte,“ řekl Langdon, „jestli vám jde o Svatý grál, tak vás mohu ujistit, že nevím nic víc než –“

„Neurážejte mou inteligenci, pane Langdone,“ vyjel na něj ten člověk. „O nic tak vulgárního, jako je Svatý grál nebo ubohé debaty o tom, která verze dějin je správná, mi nejde. Tyhle hádky o významu víry, co se opakují jako kolovrátek, mě nezajímají. Podobné otázky může zodpovědět jedině smrt.“

Ta strohá slova Langdona vyvedla z míry. „Tak o co vám sakra jde?“

Muž se na několik vteřin odmlčel. „Jak možná víte, v tomto městě existuje prastará brána.“

Prastará brána?

„Tu bránu mi, profesore, dnes v noci odemknete. Je to pocta, že jsem se spojil právě s vámi – takové pozvání se dostává jednou za život. Vy jste ten vyvolený, nikdo jiný.“

A vy *jste se pomínil*. „Omlouvám se, ale vybral jste si špatně,“ řekl Langdon. „Já o žádné prastaré bráně nic nevím.“

„Vy mě nechápete, profesore. Já vás nevybral. Vybral vás Peter Solomon.“

„Cože?“ zareagoval Langdon téměř šeptem.

„Pan Solomon mi sdělil, jak tu bránu najít, a svěřil mi rovněž, že na světě je jen jediný člověk, který ji dokáže odemknout. A ten člověk jste vy.“

„Jestli to Peter říkal, tak se spletl... nebo lhal.“

„To si nemyslím. Když mi tuto skutečnost svěřoval, byl v poněkud otřeseném stavu a já bych mu spíše věřil.“

V Langdonovi zahlodal vztek. „Varuju vás. Jestli Peterovi nějak ublížíte, tak –“

„Na to už je pozdě,“ opáčil ten člověk pobaveně. „Už jsem si od Petera Solomona vzal, co jsem potřeboval. A doporučuju vám, abyste mi v jeho zájmu poskytl, co potřebuju od vás. Hrajete o čas... oba. Doporučuju vám, abyste tu bránu našel a odemkl. Peter vám ukáže směr.“

Peter? „Říkal jste přece, že Peter je v ‚očistci‘.“

„Jako nahoře, tak i dole,“ odpověděl ten muž.

Langdona mrazilo čím dál víc. Tahle podivná odpověď, to bylo staré hermetické rčení, které hlásalo víru ve fyzické propojení mezi nebem a zemí. *Jako nahoře, tak i dole*. Langdon se rozhlížel po ohromném sálu a žasl nad tím, jak se mu všechno tak najednou mohlo vymknout z rukou. „Poslyšte, já o žádné prastaré bráně nic nevím. A volám policii.“

„Vám to asi ještě nedošlo, že? Proč jste vyvolený?“

„Ne,“ odpověděl Langdon.

„Však vy na to přijdete,“ zachechtal se neznámý. „Každou chvíli.“

A linka zmlkla.

Langdon zůstal na několik děsivých okamžiků stát a snažil se vstřebat to, co se právě stalo.

Náhle zdálky uslyšel nečekaný zvuk.

Přicházelo to od Rotundy.

Někdo tam křičel.

Kapitola 10

Robert Langdon už do Rotundy Kapitolu v životě vstupoval mnohokrát, ale nikdy ne sprintem. Když do ní severním vchodem vbíhal, zahlédl uprostřed sálu hlouček turistů. Nějaký chlapec ječel, jeho rodiče se ho snažili uklidnit. Kolem nich se shlukovali další zvědavci a pár zaměstnanců ochranky se snažilo zjednat pořádek.

„Rozvázal si ten šátek,“ říkal někdo horečně, „a tohle tady nechal!“

Když se Langdon prodral blíž, konečně uviděl příčinu celého rozruchu. Věc, která stála na podlaze, byla samozřejmě neobvyklá, ale tolik křiku se kvůli ní nadělat nemuselo.

Ten předmět už Langdon viděl mnohokrát. Na harvardské katedře umění měli takových desítky – byly to modely v životní velikosti, podle jakých malíři a sochaři ztvárňují tu nejsložitější část lidského těla, kterou překvapivě není tvář, ale ruka. *Někdo nechal v Rotundě model ruky?*

Malířský model ruky – říká se mu také „manekýn“ – má článkované prsty, takže ho umělec může nastavit do jakékoli kýžené polohy. Vysokoškoláci často volili vztyčený prostředníček. Tenhle manekýn byl ovšem naaranžovaný tak, že jeho ukazováček a palec mířily ke stropu.

Jak se však k němu Langdon blížil, stále zřetelněji si uvědomoval, že je to manekýn značně neobvyklý. Jeho plastový povrch nebyl hladký. Ne, byl žilkovaný a lehce zvrásněný a vypadal skoro...

Jako opravdová kůže.

Langdon se prudce zastavil.

Spatřil krev. *Kristepane!*

Uříznutá pěst byla zřejmě napíchnutá na zašpičatělé podložce ze dřeva, aby mohla stát. Langdonovi se zvedl žaludek. Po centimetrech se sunul vpřed a špatně se mu dýchalo. Teď už viděl i to, že ukazováček a palec mají na konečcích drobné tetování. Jeho pozornost ale upoutalo něco jiného. Upřeně sledoval povědomý zlatý prsten na prsteníčku.

Ne.

Langdon uskočil. Svět se mu roztočil před očima. V tu chvíli si uvědomil, že se dívá na uříznutou pravou ruku Petera Solomona.

Kapitola 11

Proč to Peter nebere? přemýšlela Katherine Solomonová, když odkládala mobil. *Kde může být?*

Už tři roky se v neděli v sedm večer pravidelně scházeli, a celé ty tři roky chodil Peter vždycky jako první. Byl to jejich soukromý rodinný rituál, díky kterému se před začátkem nového týdne vždycky o všem vzájemně informovali a Peter si navíc udržoval přehled o Katherinině práci v laboratoři.

Nikdy nechodí pozdě, pomyslela si, *a telefon vždycky zvedá.* A aby to bylo ještě složitější, Katherine vlastně pořád ještě nevěděla, co mu řekne, až se konečně objeví. *Copak se ho můžu začít jen tak zničehonic vyptávat na to, co jsem dneska zjistila?*

Její kroky rytmicky klapaly po betonové chodbě, která se jako páteř vinula celým SMCP. Říkalo se jí „Ulice“ a spojovala všech pět obřích depozitářů. Dvanáct metrů nad zemí pulzovaly oranžové trubky oběhového systému budovy, kterými s hukotem proudily stovky kubíků filtrovaného vzduchu.

Za normálních okolností Katherine na téměř čtyři sta metrů dlouhé cestě k laboratoři zvuk těchto plic celé budovy uklidňoval. Dnes z něj byla vyloženě nesvá. To, co se odpoledne o bratrovi dozvěděla, by vykolejilo každého. Peter byl ovšem navíc její jediný příbuzný, a tak ji představa, že by před ní mohl něco tajit, zneklidňovala o to víc.

Kam jí paměť sahala, měl před ní tajemství jen jednou jedinkrát – a bylo to právě ono úžasné tajemství, které se skrývalo na konci téhle chodby. Před třemi lety ji tudy Peter vedl, předváděl jí taje depozitářů a hrdě jí ukazoval některé z těch méně obvyklých exponátů, které budova skrývala – meteorit ALH-84001 pocházející z Marsu, ručně psaný obrázkový deník náčelníka Sedícího býka nebo sbírku voskem zapečetěných zavařovacích sklenic, které obsahují původní vzorky shromážděné Charlesem Darwinem.

Míjeli těžké dveře s malým okénkem. Katherine koutkem oka zahlédla, co se za ním skrývá, a zalapala po dechu. „Co je probůh tohle?“

Její bratr se zasmál a šel dál. „To je hala 3. Říká se jí ‚Mokrá‘. Krása, co říkáš?“

Krása? Spíš hrůza, pomyslela si Katherine a dohonila ho. V téhle budově si připadala jako na jiné planetě.

„Ale hlavně ti chci ukázat halu 5,“ oznámil jí bratr a vedl ji dál po zdánlivě nekonečné chodbě. „Ta je nejnovější. Vznikla jako depozitář pro

sbírky ze suterénu Národního přírodovědného muzea. Ty se mají stěhovat asi za pět let, a to znamená, že hala 5 je momentálně prázdná.“

Katherine na bratra pohlédla. „Prázdná? Tak proč tam jdeme?“

Peterovi v očích zajiskřily staré známé uličnické plamínky. „Napadlo mě, že jelikož ten prostor nikdo nevyužívá, možná by se hodil tobě.“

„Mně?“

„Jasně. Říkal jsem si, že by ti třeba přišla vhod vlastní soukromá laboratoř – místo, kde bys mohla ty teoretické experimenty, na kterých už léta pracuješ, vyzkoušet v praxi.“

Katherine se na bratra vyděšeně zadívala. „Ale Petře, ty experimenty přece *mají být* teoretické! V praxi se možná vůbec uskutečnit nedají.“

„Nic není nemožné, Katherine, a tahle budova je pro tebe ideální. SMCP není jen skladiště pokladů. Je to i jedno z nejšpičkovějších vědeckých pracovišť světa. V jednom kuse ze sbírek vybíráme jednotlivé exponáty a zkoumáme je s pomocí těch nejlepších exaktních technologií, jaké jsou dnes k mání. Budeš tu mít k dispozici veškeré vybavení, které bys třeba mohla potřebovat.“

„Ale Petře, všechna ta technika, kterou bych k těmhle experimentům potřebovala, je –“

„Už na místě.“ Věnoval jí zářivý úsměv. „Laboratoř je hotová.“

Katherine zůstala stát jako opařená.

Její bratr ukazoval na konec dlouhé chodby. „Zrovna k ní míříme.“

Katherine skoro nebyla schopna slova. „Ty... tys mi postavil laboratoř?“

„Je to moje práce. Smithsonianův institut byl založen proto, aby prohluboval vědecké poznání. A já musím jakožto jeho tajemník brát tenhle úkol vážně. Experimenty, které jsi navrhovala, by podle mého názoru mohly posunout hranice vědy na neprobádaná území.“ Peter se zastavil a zadíval se jí přímo do očí. „I kdybys nebyla moje sestra, cítil bych povinnost tenhle výzkum podpořit. Máš skvělé myšlenky a svět si zaslouží dozvědět se, k čemu směřují.“

„Petře, přece nemůžu –“

„Ale prosím tě, jen klid. Všechno jsem zaplatil ze svého, a pětku momentálně nikdo nevyužívá. Jakmile pokusy dokončíš, vystěhuješ se. Navíc se ti něco z jejího jedinečného vybavení určitě bude při práci hodit.“

Katherine si neuměla představit, čím by ohromná prázdná hala mohla podpořit její výzkumy, ale tušila, že se to brzy dozví. Právě došli k ocelovým dveřím, na kterých bylo výrazným písmem podle šablony nastříkáno:

Její bratr zasunul do zdířky kartu a elektronická klávesnice se rozsvítila. Peter už zvedal prst, aby vyťukal přístupový kód, ale pak se zarazil a zvedl obočí stejně lišácky, jako to dělával, když byl ještě kluk. „Jdeme na to?“

Přikývla. *Brácha se zase předvádí.*

„Tak se drž.“ Peter se dotkl klávesnice.

Ocelové dveře hlasitě zasyčely a otevřely se.

Za prahem se prostírala pouhopouhá tma černá jako inkoust, zejíci prázdnota. Z její hloubi jako by se ozvěnou odrazilo duté zaúpění. Katherine ucítila závan chladného vzduchu. Měla pocit, že hledí do Velkého kaňonu ve tmě.

„Představ si prázdný hangár, do kterého by se vešla letka airbusů,“ poradil jí bratr, „a máš aspoň hrubý obrázek.“

Katherine o krok couvla.

„Samotná hala je příliš velká na to, aby se dala vytopit, ale tvoje laboratoř je tepelně izolovaný betonový blok zhruba ve tvaru kostky, kvůli maximálnímu soukromí umístěný v nejzazším rohu haly.“

Katherine se pokusila si to představit. *Krabice v krabici.* Napínala oči, jestli uvnitř něco nerozezná, ale tma byla neproniknutelná. „Jak je to daleko?“

„Docela dost... hladce by se sem vešlo fotbalové hřiště. Jen tě chci varovat, že ta cesta je krapet nepříjemná. Je tam tma jako v pytli.“

Katherine opatrně nakoukla za roh. „Tady není vypínač?“

„Ještě tu není zapojená elektřina.“

„Ale... jak tedy může ta laboratoř fungovat?“

Mrknul na ni. „Vodíkový palivový článek.“

Katherine poklesla čelist. „To si děláš legraci, víd’?“

„Tolik čisté energie, že by mohla pohánět menší město. Navíc má tvoje laboratoř tu výhodu, že je naprosto oddělená od radiových frekvencí ve zbytku budovy. A k tomu jsou všechny haly zvenčí polepené světlou odolnými membránami, které mají chránit předměty uvnitř před slunečním zářením. Takže tahle hala je v zásadě uzavřená, energeticky neutrální prostředí.“

Katherine začínala puvabu haly 5 přicházet na chuť. Většina její práce se točila kolem přesných měření dříve neznámých energetických polí, a tak musela své experimenty provádět na místech izolovaných od veškerých vnějších záření a šumů. Spadaly sem i tak jemné interference, jako je „mozkové záření“ a „myšlenkové emise“ vysílané okolními osobami.

Z tohoto důvodu by Katherine nemohla pracovat ani v univerzitním kampusu, ani v nemocniční laboratoři; zato prázdná hala v SMCP byla naprosto dokonalá.

„Zajdeme se tam dozadu mrknout.“ Její bratr s úsměvem vkročil do temné prázdnoty. „Pojď za mnou.“

Katherine zůstala stát na prahu. *Přes sto metrů v naprosté tmě?* Chtěla mu navrhnout, aby si vzali baterku, ale její bratr už zmizel v černé propasti.

„Petře?“ zavolala.

„Uvěř a pojď,“ odpověděl jí ze tmy. Jeho hlas už se ztrácel v dálce. „Cestu najdeš. Věř mi.“

To si snad dělá legraci. Katherine překročila práh, ušla pár desítek centimetrů a mžourala do tmy. *Vždyť já vůbec nic nevidím!* Náhle ocelové dveře za jejími zády zasyčely, hlučně se za ní zavřely a uvěznily ji v naprosté temnotě. Nikde ani jiskřička světla. „Petře?!“

Ticho.

Cestu najdeš. Věř mi.

Obezřetně se centimetr po centimetru naslepo pohybovala kupředu. *Uvěř a pojď?* Katherine neviděla ani na dlaň, kterou zvedla před obličej. Dál se sunula vpřed, ale za pár vteřin se úplně ztratila. *Kam to jdu?*

To se stalo před třemi lety.

Dnes sem Katherine vcházela stejnými těžkými ocelovými dveřmi a uvědomovala si, jak dlouhou cestu od toho prvního večera urazila. Její laboratoř – přezdívaná Kostka – se jí stala domovem, útočištěm v hloubi haly 5. Cestu tmou – jak správně předvídal její bratr – našla už první večer, a od té doby i každý další den, a to díky Peterovu důmyslně prostému navigačnímu systému, který si musela objevit na vlastní pěst.

Mnohem důležitější bylo, že se naplnila i druhá Peterova předpověď. Katherininy experimenty vedly k ohromujícím výsledkům, a zejména za poslední půlrok došlo k průlomu, od kterého si slibovala změnu celého paradigmatu lidského myšlení. S Peterem se dohodli, že tyto výsledky uchovají v naprosté tajnosti, než se podaří přesněji prozkoumat jejich dopad. Katherine však nepochybovala o tom, že už brzy zveřejní jedno z nejprevedratnějších vědeckých odhalení v dějinách lidstva.

Utajená laboratoř v utajeném muzeu, pomyslela si a zasunula kartu do dveří haly 5. Klávesnice se rozsvítila a Katherine vyťukala svůj kód.

Ocelové dveře zasyčely a otevřely se.

Staré známé duté zaupění doprovodil starý známý závan chladného vzduchu. Katherine se jako vždycky zrychlil tep.

Podivnější cestou snad nikdo na světě do práce nechodí.

Katherine Solomonová se v duchu obrnila, pohlédla na hodinky

a vkročila do prázdna. Dnes ji ale nervozita pronásledovala i tam. *Kde vězí Peter?*

Kapitola 12

Trent Anderson, velitel ostrahy Kapitolu, už dohlížel na bezpečnost celého komplexu přes deset let. Byl to statný, rozložitý muž s ostře řezanou tváří a zrzavými vlasy, jejichž krátký sestřih mu propůjčoval vojensky autoritativní vzhled. A zbraň nosil viditelně, aby odradil každého, kdo by byl tak pošetilý, že by chtěl jeho autoritu zpochybňovat.

Anderson trávil většinu času ve špičkově vybaveném řídicím středisku v podzemí Kapitolu, odkud koordinoval svou malou armádu. Dohlížel tu na techniky, kteří sledovali monitory, počítačové výstupy a telefonní ústřednu, jejímž prostřednictvím byl ve spojení s početnými zaměstnanci bezpečnostní služby.

Dnes večer tu byl neobvyklý klid, což Anderson kvitoval s radostí. Doufal, že v televizi, kterou měl v kanceláři, stihne kousek zápasu Redskins. Zrovna se začínalo hrát, když mu zabzučel komunikátor.

„Šéfe?“

Anderson záúpěl. Ani neodtrhl oči od obrazovky a stiskl tlačítko. „Ano?“

„V Rotundě je nějaký rozruch. Poslal jsem tam naše lidi, už by tam měli být, ale myslel jsem, že se na to budete chtít mrknout sám.“

„Jasně.“ Anderson vešel do bezpečnostního nervového centra – úsporné, hypermoderní místnosti napěchované počítačovými monitory. „Tak co tu máte?“

Technik na monitoru cosi kutil s nějakou videosekvencí. „Kamera na východním balkoně Rotundy. Před dvaceti vteřinami.“ Spustil klip.

Anderson mu nahlédl přes rameno.

V Rotundě bylo dnes až na pár turistů téměř liduprázdno. Andersonovo cvičené oko se ihned zaměřilo na jedinou osobu, která tu byla sama a pohybovala se rychleji než ostatní. Vyholená hlava. Zelená armádní bunda. Zraněná ruka na šátku. Lehce kulhal. Hovořil do mobilu.

Nepravidelný krok toho člověka se na nahrávce ostře rozléhal, dokud muž nedošel přesně do středu Rotundy. Tady se zastavil, ukončil hovor a poklekl, jako kdyby si chtěl zavázat tkaničku. Místo toho ale vytáhl cosi z šátku a položil to na zem. Vzápětí vstal a spěšně se odbelhal

k východnímu portálu.

Anderson se zadíval na podivně tvarovaný předmět, který tu po muži zůstal. *Co to probůh je?* Stálo to na podlaze a bylo to asi dvacet centimetrů vysoké. Anderson se naklonil blíž k monitoru a přimhouřil oči. *Vypadá to jako... Ale to přece není možné!*

Když ten holohlavý člověk mizel východními dveřmi, bylo slyšet, jak jakýsi chlapeček poblíž říká: „Mami, tomu pánovi něco upadlo.“ Chlapeček se k té věci vydal, ale vzápětí se zarazil. Na dlouhý okamžik zkameněl, pak ukázal před sebe a zaječel, jako by ho na nože brali.

Policejní velitel se v tu ránu otočil, uháněl ven a v běhu udílel rozkazy. „Obvolejte všechna stanoviště! Najděte toho plešouna a zadržte ho! Okamžitě!“

Vyřítíl se z bezpečnostního ústředí a bral ošlapané schody po třech. Podle záznamu plešoun s rukou na šátku z Rotundy vyšel východním portálem. Nejkratší cesta z budovy ovšem vedla východozápadním koridorem, který byl přímo před Andersonem.

Můžu si mu nadběhnout.

Anderson vyběhl po schodišti, zahnul za roh a přejel pohledem tichou chodbu před sebou. Na konci kráčel ruku v ruce postarší pár, o kousek dál si světlavý turista v modrém saku četl v průvodci a zkoumal mozaikový strop před Sněmovnou.

„Promiňte, pane!“ houkl na něj Anderson a rozeběhl se k němu. „Neviděl jste tu plešatého člověka s rukou na šátku?“

Turista zmateně vzhlédl od průvodce.

„Holá hlava, ruka na šátku!“ opakoval Anderson důrazněji. „Viděl jste ho?“

Turista zaváhal a nervózně se ohlédl k opačnému, východnímu konci chodby. „No... ano,“ vysoukal ze sebe. „Mám dojem, že zrovna proběhl kolem... tamhle k tomu schodišti.“ Ukázal chodbou.

Anderson vytáhl vysílačku a zařval do ní: „Všem stanovištím! Podezřelý míří k jihovýchodnímu vstupu. Stáhněte se tam!“ Uložil vysílačku, vyškubnul pistoli z pouzdra a rozeběhl se k východu.

O třicet vteřin později vykročil málo frekventovaným vstupem na východní straně Kapitolu mohutný světlavý muž v modrém saku do vlhké tmy venku a s úsměvem si vychutnával večerní chlad.

Proměna.

Bylo to tak jednoduché.

Teprve před minutou se spěšně vybelhal z Rotundy ve vojenské bundě. Skryl se v temném výklenku a bundu si svlékl; měl pod ní modré sako. Než

ji odhodil, vytáhl z kapsy světlou paruku a pohodlně si ji usadil na hlavu. Narovnal se, vylovil z kapsy saka útlého průvodce po Washingtonu a elegantním, klidným krokem výklenek opustil.

Proměna. Na to mám talent.

Jak Malacha jeho smrtelné nohy nesly k čekající limuzíně, narovnal záda, vztyčil se v celé své stodevadesáticentimetrové výšce a napřímil ramena. Zhluboka se nadechl a naplnil plíce vzduchem. Cítil, jak vytetovaný fénix na jeho hrudi rozepjal křídla.

Kdyby jen věděli, jakou mám moc, pomyslel si a zadíval se na město. Dnes v noci svou přeměnu dokonám.

V budově Kapitolu Malach svou hru sehrál rafinovaně a podle všech starodávných regulí. *Dávné pozvání bylo doručeno.* A jestli Langdon svou dnešní úlohu ještě nepochopil, brzy se tak stane.

Kapitola 13

Roberta Langdona Rotunda – stejně jako římská bazilika svatého Petra – vždycky jaksi zaskočila. Sice moc dobře věděl, že by se sem pohodlně vešla newyorská Socha svobody, ale stejně mu Rotunda vždycky znovu a znovu připadala větší a rozlehlejší, než čekal – a jako by tu vzduchem pluly přízraky. Dnes večer tu však panoval bohapustý zmatek.

Policisté se snažili odehnat poplašené turisty a zároveň uzavřít vstupy. Chlapeček pořád ještě plakal. Oslnivě se zablýsklo – to si nějaký turista ruku vyfotografoval –, několik členů ochranky se toho člověka okamžitě chopilo, sebrali mu fotoaparát a vyvedli ho ze sálu. V tom mumraji si Langdon jen matně uvědomoval, jak se v jakémsi tranzu po centimetrech přibližuje davem k ruce.

Uříznutá pravá dlaň Petera Solomona tu stála napíchnutá zápěstím na bodec na nevelkém dřevěném stojánku. Tři prsty byly sevřené v pěst, zato palec a ukazováček byly natažené a mířily ke vzosné kupoli.

„Všichni ustupte!“ vykřikl nějaký policista.

Ted' už byl Langdon tak blízko, že viděl zaschlou krev, jež stekla ze zápěstí a srazila se na dřevěném podstavci. *Posmrtné rány nekrvácejí... což znamená, že Peter žije.* Langdon nevěděl, jestli má cítit spíš úlevu, nebo nevolnost. *Peterovi tu ruku někdo uřízl zaživa?* Do hrdla mu stoupla hořkost. Pomyslel na všechny ty chvíle, kdy jeho přítel tuhle ruku natahoval, aby Langdonovi potřásl pravicí nebo ho sevřel ve vřelém objetí.

Na několik vteřin měl pocit, že se mu z hlavy všechno vymazalo, jako když nevytlačená televize začne zrnit. První jasný obraz, který tou prázdnotou prorazil, byl naprosto nečekaný.

Koruna... a hvězda.

Langdon si dřepel a zadíval se na špičky Peterova palce a ukazováčku. *Tetování?* Ten netvor, který tohle provedl, zřejmě Peterovi navíc vytetoval na konečky prstů drobné symboly. K neuvěření.

Na palec korunu. Na ukazováček hvězdu.

To není možné. Ty dva symboly v Langdonově mysli okamžitě zahrály na povědomou strunu a rázem daly téhle už tak dost příšerné scéně téměř nadpřirozený nádech. Tyto kresbičky se totiž v dějinách vyskytly pohromadě už mnohokrát, a vždycky na stejném místě – na bříškách prstů. Byl to jeden z nejtajnějších a nejdychtivěji vyhlížených dávných symbolů.

Ruka tajemství.

V dnešní době už se tento znak vídá jen zřídkka, ale v dějinách vždy znamenal radikální výzvu k činu. Langdon se ze všech sil snažil pochopit, proč se tu ten groteskní artefakt ocitl. *Že by někdo vytvořil Ruku tajemství z Peterovy ruky?* To se vzpíralo zdravému rozumu. Tradičně se tento znak tesal z kamene nebo se ztvárňoval kresbou. O Ruce tajemství vyrobené ze skutečné končetiny Langdon nikdy neslyšel. Odporná představa.

„Ustupte, prosím,“ oslovil ho zezadu jeden z členů ostrahy.

Langdon ho skoro nevnímal. *Jsou tu ještě další tetování.* I když na konečky tří zatátných prstů neviděl, věděl, že i na nich budou zcela konkrétní značky. Taková byla tradice. Celkem pět symbolů. Po tisíciletí zůstávaly znaky na špičkách prstů Ruky tajemství neměnné... a neměnil se ani její symbolický význam.

Ta ruka, to je pozvánka.

Langdon si vzpomněl na slova člověka, který ho sem dovedl, a po zádech mu přejel mráz. *To je pozvání, jaké se dostává jednou za život.* Za dávných časů bývala Ruka tajemství tou nejkýženější pozvánkou. Kdo tento symbol obdržel, věděl, že byl posvátným způsobem přizván do elitní skupiny vyvolených, kteří údajně střeží tajnou moudrost všech dob. Toto pozvání bylo nejen velkou ctí, ale zároveň znamenalo, že mistr vás považuje za hodna tuto skrytou moudrost sdílet. *Ruka mistrova vztahená k novici.*

„Pane,“ ozval se znovu strážný a pevně sevřel Langdona za rameno. „Musíte okamžitě ustoupit.“

„Já vím, co to znamená,“ vypravil ze sebe Langdon. „Můžu vám pomoci.“

„Okamžitě!“ opáčil strážný.

„Můj přítel je v nesnázích. Musíme –“

Langdon ucítil, jak ho silné paže zvedají na nohy a odvádějí ho pryč. Poddal se, na protesty byl příliš vykořeněný. Právě mu byla doručena formální pozvánka. Někdo Langdona vyzývá, aby odemkl mystickou bránu, jež mu odhalí svět dávných mystérií a skrytého vědění.

Jenže to bylo všechno šílenství.

Pomatené bludy.

Kapitola 14

Malachova dlouhá limuzína hladce klouzala od Kapitolu po Independence Avenue na východ. Mladý pár na chodníku se natahoval a snažil se tónovaným zadním oknem zahlédnout celebrity, která se v luxusním autě veze.

Jenže já jsem vpředu, usmál se pro sebe Malach.

Zbožňoval ten pocit síly, který se dostavoval, když tohle mohutné auto řídil sám. Žádné z jeho dalších pěti aut mu nemohlo poskytnout to, co dnes potřeboval – záruku soukromí. Naprostého soukromí. Pro limuzíny totiž v tomhle městě platila jakási nepsaná imunita. *Pojízdné velvyslanectví.* Policisté, kteří měli svůj rajón v okolí Kapitolu, si nikdy nebyli jistí, jakého magnáta v limuzíně by mohli omylem zastavit, a tak obvykle raději nepokoušeli štěstí.

Malach přejížděl přes řeku Anacostia do Marylandu a přímo cítil, jak ho přitažlivá síla osudu táhne blíž a blíž ke Katherine. *Volá mě můj druhý dnešní úkol... úkol, o kterém se mi ani nesnilo.* Když mu včera večer Peter Solomon vypověděl poslední ze svých tajemství, dozvěděl se Malach o existenci tajné laboratoře, ve které Katherine Solomonová koná zázraky – šokující přelomové objevy, jejichž zveřejnění, jak si Malach dobře uvědomoval, by zřejmě zásadně změnilo svět.

Její práce odhalí pravou podstatu všech věcí.

Po staletí ty „největší mozky“ světa dávné nauky ignorovaly, vysmívaly se jim jakožto hloupým pověrám a místo nich si braly na pomoc namyšlenou skepsi a omračující nové technologie – nástroje, které je od pravdy jen odváděly. *Přelomové objevy jedné generace vyvrátí hned ta následující díky novým technologiím.* A tak to šlo celé věky. Čím víc se člověk učil, tím víc si uvědomoval, kolik toho neví.

Tisíce let bloudili lidé v tmách... nyní však, jak bylo předpovězeno, se

blížila změna. Lidstvo, které se dosud slepě řídilo dějinami, došlo teď na křižovatku. Tuto chvíli už dávno předpovídaly staré texty, pravěké kalendáře, a dokonce i samotné hvězdy. Datum bylo stanoveno a bylo za dveřmi. Má mu předcházet úchvatná exploze poznání, záblesk jasu, který ozáří temnotu a dá lidstvu poslední možnost uniknout z okraje propasti a vykročit po stezce moudrosti.

A já přišel to světlo zatemnit, pomyslel si Malach. To je má úloha.

Osud ho spojil se sourozenci Solomonovými. Převratné objevy, které Katherine Solomonová za zdmi SMCP učinila, by mohly otevřít stavidla nového myšlení a započít novou renesanci. Kdyby Katherine své poznatky zveřejnila, staly by se katalyzátorem, s jehož přispěním by lidstvo opět objevilo ztracené vědění a získalo by moc přesahující veškeré představy.

Katherininým osudem je tuto pochodeň zapálit.

Mým osudem je ji zhasit.

Kapitola 15

Katherine Solomonová v neproniknutelné tmě tápala po vnějších, olovem opláštěných dveřích laboratoře. Když je našla, otevřela je a spěšně vstoupila do nevelké předsínky. Cesta prázdnem trvala jen devadesát vteřin, a přesto jí srdce divoce bušilo. *Člověk by čekal, že po těch třech letech si zvyknu.* Ale Katherine se stejně pokaždé ulevilo, když unikla ze tmy haly 5 a vkročila do téhle čisté a osvětlené místnůstky.

„Kostka“ byla masivní box bez oken. Vnitřní stěny a strop do posledního centimetru zakrývala hustá síť z oloveného drátu pokrytého vrstvou titanu, která laboratoři propůjčovala vzhled ohromné klece obehnané betonem. Přepážky z matného plexiskla dělily prostor na několik částí – laboratoř, velín, strojovnu, toaletu a malou vědeckou knihovnu.

Katherine svižně vkráčela do hlavní laboratoře. Ve světlé a sterilní pracovně se blýskaly špičkové přístroje: párový elektroencefalograf, femtosekundový hřeben, magnetooptická past a generátory náhodných jevů.

I když noetické vědy využívají těch nejpokročilejších technologií, samotné její objevy byly mnohem zázračnější než ty poslední výkřiky chladné techniky, které k nim přispěly. Jak přibývalo nových šokujících údajů, které do jednoho potvrzovaly základní myšlenku noetiky – tedy tvrzení, že potenciál lidské myšlenky je stále ještě nevyužitý –, kouzla

a mýty se rychle stávaly skutečností.

Základní teze byla prostá: *pokud jde o naše duševní a duchovní možnosti, zatím sotva tápeme po povrchu.*

Experimenty na pracovištích, jako je kalifornský Institut noetických věd (IONS) a Princetonská laboratoř pro výzkum technických anomálií (PEAR), s určitostí prokázaly, že je-li lidská myšlenka správně zacílena, dokáže ovlivnit a měnit hmotu. Jejich experimenty – a nebyly to žádné salonní triky s ohýbáním lžiček, nýbrž přísně sledované výzkumy – opakovaně vedly k týmž mimořádným výsledkům: ať jsme si toho vědomi, nebo ne, naše myšlenky opravdu vzájemně reagují s hmotným světem a působí změny dokonce i na subatomární úrovni.

Vítězství ducha nad hmotou.

V roce 2001, během hodin bezprostředně následujících po děsivých událostech jedenáctého září, učinila noetika ohromný skok vpřed. Čtyři vědci zjistili, že ve chvíli, kdy se zděšený svět spojil a ve společné bolesti se soustředil jen a jen na tuto tragédii, výstupy sedmatřiceti různých generátorů náhodných jevů po celém světě se zničehonic začaly chovat mnohem méně náhodně než obvykle. Jedinečnost této sdílené zkušenosti, která sjednotila miliony myslí, zasáhla do fungování přístrojů, zorganizovala jejich výsledky a stvořila z chaosu řád.

Tento neuvěřitelný objev podle všeho korespondoval s dávnou vírou v „kosmické vědomí“ – s teorií, že propojení nesmírného množství lidských myslí dokáže reagovat s hmotou. Nedávné výzkumy v oblasti hromadných meditací a modliteb dosáhly u generátorů náhodných jevů podobných výsledků, čímž podpořily tvrzení, že lidské vědomí, jak to popisuje noetická Lynne McTaggartová, je substance nacházející se za hranicemi těla, a tedy nutně vysoce uspořádaná energie schopná měnit hmotný svět. Na Katherine hluboce zapůsobila jak kniha McTaggartové *Intenční experiment*, tak její celosvětový internetový výzkum, který probíhá na stránkách www.theintentionexperiment.com a snaží se odhalit, jakým způsobem může lidský záměr ovlivnit svět. Katherinin zájem vzbudilo ještě několik dalších vizionářských textů.

Od tohoto základu se Katherine Solomonová odrazila ve svých vlastních výzkumech a prokázala, že „soustředěná myšlenka“ může ovlivnit doslova cokoli – růst květín, směr, kterým plavou rybky v akváriu, způsob, jakým se v Petriho misce dělí buňky, synchronizaci rozdílně nastavených systémů i chemické reakce v lidském těle. Ukázalo se, že lidské mysli podléhá dokonce i krystalická struktura právě vznikající pevné hmoty: Katherine vytvořila nádherně symetrické krystalky ledu pouze tím, že ke sklenici mrznoucí vody vysílala láskyplné myšlenky. Opačně – což bylo

k neuvěření – to fungovalo také: pokud vysílala myšlenky negativní, rušivé, led mrznul do chaotických, roztržštěných tvarů.

Lidská myšlenka dokáže doslova měnit hmotný svět.

Čím byly Katherininy experimenty smělejší, tím úžasnější byly výsledky. Její práce v této laboratoři bez nejmenších pochyb dokázala, že „vítězství ducha nad hmotou“ není jen nějaká mantra, kterou se stoupenci hnutí New Age utvrzují ve svém osobnostním růstu. Ukázalo se, že mysl umí měnit stav samotné hmoty, a co víc – že dovede dát hmotnému světu popud k tomu, aby se pohnul určitým směrem.

Jsme pány vlastního vesmíru.

Na subatomární úrovni Katherine prokázala, že částice mohou vznikat a zanikat pouze na základě jejího *záměru* je pozorovat. V jistém smyslu se dotyčná částice zrodila z její touhy tuto částici spatřit. Na tuto skutečnost poukázal už před mnoha desetiletími Heisenberg a nyní se stala základním principem noetiky. Jak napsala Lynne McTaggartová: „Živé vědomí dokáže nějakým způsobem ovlivnit to, že se *možnost* promění v realitu. Nejdůležitější ingrediencí pro existenci našeho vesmíru je vědomí, které jej pozoruje.“

Tím nejobjevnějším na Katherinině práci bylo ovšem zjištění, že schopnost lidské mysli ovlivňovat hmotný svět se dá posílit cvičením. Záměr je potřeba se naučit. I ovládnutí skutečné síly myšlenky se – stejně jako meditace – musí trénovat. Navíc je tato dovednost některým lidem dána do vínku ve větší míře než jiným. A v dějinách se našlo několik málo těch, z nichž se stali opravdoví mistři.

To je onen chybějící článek mezi moderní vědou a dávným mysticismem.

Tohle se Katherine naučila od svého bratra Petera, a když se teď k němu v duchu vrátila, měla o něj čím dál tím větší starost. Došla ke knihovně a nakoukla dovnitř. Nikdo.

Knihovna byla zařízená jako malá studovna – dvě pohodlná kožená křesla, dřevěný stolek, dvě stojací lampy a stěna plná mahagonových polic s asi pěti sty svazky. Katherine a Peter sem nanosili své nejoblíbenější texty, knihy o všem možném od částicové fyziky po díla dávných mystiků. Z téhle sbírky se postupně stala eklektická směs starého a nového, nejobdůbnější moderní vědy a historie. Katherininy knihy většinou nesly názvy jako *Kvantové vědomí*, *Nová fyzika* či *Principy neurálních věd*. Její bratr si sem nastěhoval starší a ezoteričtější svazky, jako je *Kybalion*, *Zohar*, *Tančící mistři Wu Li* a překlad sumerských tabulek z Britského muzea.

„Klíč k budoucnosti vědy,“ říkával často její bratr, „se skrývá v naší minulosti.“ Peter, který celý život studoval historii, vědu a mystiku, kdysi

vnukl Katherine myšlenku, aby své univerzitní vědecké vzdělání podpořila studiem rané hermetické filozofie. Bylo jí teprve devatenáct, když v ní Peter zažehl jiskřičku zájmu o pouto mezi moderní vědou a dávnou mystikou.

„Tak co, Kate,“ zeptal se jí, když přijela ve druhém ročníku vysoké školy domů na prázdniny, „copak se dneska na Yaleu učí v teoretické fyzice?“

Katherine stála v obsažné rodinné knihovně a odříkávala svůj náročný seznam četby.

„Skvělé,“ pochválil ji bratr. „Einstein, Bohr a Hawking, to jsou moderní géniové. Ale čtete i něco staršího?“

Katherine se podržela na hlavě. „Myslíš jako třeba Newtona?“

Usmál se. „Klidně běž ještě dál.“ Ve svých sedmadvaceti už měl Peter v akademických kruzích značnou reputaci a s Katherine se s oblibou takhle intelektuálně špičkovali.

Něco staršího než Newton? Katherine na mysli nejasně vytanula jména jako Ptolemaios, Pythagoras a Hermes Trismegistos. *Ale tohle už přece nikdo nečte.*

Její bratr přešel prstem dlouhou řadu popraskaných kožených hřbetů. „Naši předkové měli ohromující vědecké znalosti... Moderní fyzika jim začíná doopravdy přicházet na kloub teprve dnes.“

„Petře,“ ozvala se, „už jsi mi říkal, že staří Egypťané uměli zacházet s pákou a kladkou dlouho před Newtonem a že alchymisté se s přehledem vyrovnali dnešním fyzikům, ale co je na tom? Dnešní fyzika pracuje s pojmy, jaké by si naši předkové vůbec nedokázali představit.“

„Jako například?“

„Tak třeba... teorie kvantové provázanosti!“ Výzkum subatomárních částic dokázal, že veškerá hmota je v jakési univerzální jednotě propojená, propletená do jediné sítě. „Ty mi chceš namluvit, že naši předkové po večerech klábosili o kvantové provázanosti?“

„No samozřejmě!“ prohlásil Peter a odhrnul si z očí dlouhou tmavou ofinu. „Provázanost byla středobodem prastarých věrouk. Jména, kterými byla nazývána, jsou stará jako dějiny samy... dharmakája, tao, brahman. Nejstarší duchovní hledání lidstva se vlastně týkalo jeho vlastní provázanosti na osobní úrovni, člověk se snažil vystihnout své propojení s veškerenstvem. Vždycky usiloval o dosažení jednoty s vesmírem.“ Její bratr zvedl obočí. „Vždyť co jiného je ono vykoupení, ke kterému dodnes směřují křesťané a židé? I když většině z nás už se podstata toho, co hledáme, vykoupila z hlavy.“

Katherine si povzddechla. Už zapomněla, jaké to je, hádat se s člověkem

tak zběhlým v historii. „Fajn, jenže ty mluvíš obecně. Já mluvím o konkrétní fyzice.“

„Tak buď konkrétní.“ Jeho bystré oči ji vyzývaly na souboj.

„Dobře. Tak co třeba obyčejná polarita, rovnováha mezi pozitivním a negativním v subatomární rovině? Je celkem zřejmé, že naši předkové nerozumě-“

„Vydrž!“ Její bratr vytáhl z knihovny veliký zaprášený svazek a hlučně ho hodil na stůl. „Moderní polarita není nic jiného než ‚duální svět‘, jak ho popsal Křišna tady v Bhagavadgítě někdy před dvěma tisíci lety. Asi tak tucet dalších knih, mimo jiné i *Kybalion*, hovoří o binárních systémech a protikladných silách v přírodě.“

Katherine se tvářila skepticky. „Dobře, ale když budeme mluvit o moderních objevech na subatomární úrovni – třeba takový Heisenbergův princip neurčitosti...“

„Tak to se musíme podívat sem,“ prohlásil Peter, přešel podél dlouhé police a vytáhl jinou knihu. „Posvátné védské spisy známé jako Upanišady.“ Svazek ztěžka dopadl na ten první. „Heisenberg a Schrödinger tenhle text podrobně studovali a podle vlastních slov mu vděčili za to, že jím pomohl formulovat některé z jejich teorií.“

A tak to šlo dál a dál ještě několik minut a hromádka zaprášených knih na stole rostla a rostla. Nakonec Katherine bezmocně rozhodila rukama. „No tak jo. Dokázals mi to. Jenže já bych se chtěla zabývat nejnovější *teoretickou* fyzikou. Budoucností vědy! Silně pochybuju, že by nám Křišna nebo Vjása měli co říct o teorii superstrun a modelech mnohorozměrného vesmíru.“

„Máš pravdu, to neříkají.“ Její bratr se odmlčel a na rtech mu zahrál úsměv. „Když už se zmiňuješ o teorii superstrun...“ – opět přistoupil ke knihovně – „...tak zřejmě mluvíš o téhle knížce.“ Vytáhl ohromnou, v kůži vázanou knihu a s prásknutím ji upustil na desku stolu. „Překlad původního středověkého aramejského textu. Třinácté století.“

„Teorie superstrun ve třináctém století?“ Tak na tohle Katherine skočit nehodlala. „Ale jdi ty!“

Teorie superstrun, to byl zbrusu nový kosmologický model. Zakládal se na nejnovějších vědeckých poznatcích a naznačoval, že vícerozměrný vesmír nemá rozměry tři, nýbrž deset, a že tyto rozměry se navzájem ovlivňují podobně jako rezonující struny houslí.

Katherine vyčkávala. Její bratr knihu otevřel, přejel prstem po ozdobně vytištěném obsahu a pak nalistoval pasáž skoro na začátku knihy. „Přečti si tohle.“ Ukázal na vybledlou stránku textu a nákresů.

Katherine si stránku poslušně prostudovala. Překlad byl zastaralý a četl

se nesnadno, ale k jejímu naprostému úžasu text i kresby zcela jasně znázorňovaly tentýž model vesmíru, jaký hlásá moderní teorie superstrun – desetirozměrný vesmír z rezonujících strun. Četla dál a náhle zalapala po dechu: „Panebože, tady se dokonce popisuje, že šest z těch rozměrů je vzájemně propletených a chovají se jako jeden!“ Vylekaně ucouvla: Co to je za knihu?!“

Její bratr se poťouchle usmál. „Něco, co si, doufám, jednou přečteš.“ Nalistoval titulní stránku, kde ve zdobeném štítku stála tři slova.

Zohar – Úplné vydání.

Katherine sice *Zohar* nikdy nečetla, ale věděla, že jde o základní text rané židovské mystiky, který byl přístupný pouze těm nejvzdělanějším rabínům.

Zírala na knihu. „Tak podle tebe staří mystikové věděli, že vesmír má deset rozměrů?“

„Přesně tak.“ Ukázal na obrázek deseti propojených kruhů zvaných Setirot. „Názvosloví ezoterické, ale fyzika velice pokročilá.“

Katherine zaváhala. „Ale... proč se tím tedy nezabývá víc lidí?“

Její bratr se usmál. „Však oni budou.“

„Já ti nerozumím.“

„Katherine, narodili jsme se do skvělé doby. Přichází změna. Lidé stojí na prahu nového věku, v němž znovu začnou obracet zrak k přírodě a ke Starým cestám, zpět k myšlenkám z knih, jako je *Zohar* a další prastaré texty z celého světa. Je-li pravda mocná, má svou vlastní gravitační sílu a postupně k sobě lidstvo opět přitáhne. Nadejde den, kdy se moderní věda doopravdy začne zabývat moudrostí dávných věků – a v ten den začne lidstvo nacházet odpovědi na velké otázky, které mu dosud unikaly.“

Ještě téhož večera se Katherine dychtivě začetla do bratrových starodávných spisů a velmi brzy pochopila, že Peter má pravdu. *Naši předkové skutečně oplývali hlubokými vědeckými znalostmi.* Dnešní věda ani tolik neobjevuje, jako spíš znovuobjevuje. Lidstvo jako by už kdysi odhalilo pravou podstatu univerza – ale pustilo se jí... a zapomnělo.

A s pomocí moderní fyziky si můžeme to všechno připomenout. Tohle hledání se stalo Katherininým životním posláním – prostřednictvím pokročilé vědy znovuobjevovala ztracené vědění předků. A nebylo to jen z vědeckého zájmu. Za tím vším bylo její přesvědčení, že svět tohle pochopení potřebuje, a to právě dnes víc než kdykoli jindy.

Jediným pohledem zjistila, že vzadu v laboratoři visí na věšáku vedle jejího bílého pláště i ten bratrův. Mimoděk vytáhla telefon, aby si zkontrolovala vzkazy. Nic. Z paměti se jí opět vynořil hlas. *Ta věc, která je podle vašeho bratra ukrytá ve Washingtonu... Dá se to najít. Když nějaká*

legenda přetrvá věky, mívá to svůj důvod.

„Ne,“ pronesla Katherine nahlas. „To určitě nemůže být pravda.“
Občas je legenda prostě... jen legenda.

Kapitola 16

Velitel Trent Anderson se řítíl zpátky k Rotundě a rozběsněně přemítal, jak strašně to jeho tým podělal. Jeden z jeho lidí právě našel ve výklenku poblíž východního portálu šátek a armádní bundu.

Ten hajzl si odtud prostě jen tak odešel!

Anderson už požádal techniky, aby prověřili veškeré nahrávky z venkovních kamer, jenže než něco najdou, ten člověk bude určitě dávno v trapu.

Když teď Anderson vcházel do Rotundy, aby obhlédl škody, zjistil, že situace je jakž takž pod kontrolou. Všechny čtyři vstupy do Rotundy byly uzavřeny tím nejnenápadnějším způsobem, jaký měla zdejší ostraha k dispozici – tedy za pomoci saténové šňůry, omluvně se tvářícího strážného a cedulky DOČASNĚ UZAVŘENO – ÚKLID. Všech asi deset svědků bylo sehnáno do jednoho hloučku na východním konci sálu a ochranka od nich vybírala mobily a fotoaparáty; to by tak scházelo, aby někdo z nich poslal fotku z mobilu do redakce CNN.

Jeden ze zadržených svědků, vysoký, tmavovlasý muž v tvídovém sportovním saku, se snažil ze skupinky vydělit a promluvit si s velitelem. Momentálně byl zabrán do zuřivé debaty s ochrankou.

„Hned si s ním promluvím,“ zavolal Anderson na strážné. „Teď sem ale hlavně nepouštějte žádné lidi, než se to vyřeší.“

Pak zaměřil pozornost na ruku, která stála v pozoru uprostřed sálu. *Prokristapána.* Za patnáct let ve službě u ochranky Kapitolu už pár divných věcí viděl, ale tohle tu ještě nebylo.

Doufám, že si ze soudního pospíší a odnesou si to někam pryč.

Přistoupil blíž a zjistil, že krvavé zápěstí je napíchnuté na dřevěný podstavec s bodcem. *Dřevo a maso,* pomyslel si. *To detektory neodhalí.* Jediným kusem kovu byl velký zlatý prsten, který, jak Anderson předpokládal, buď ukázal příruční detektor, nebo ho před ostrahou podezřelý z mrtvého prstu nonšalantně sundal, jako by byl jeho.

Anderson si dřepl a zkoumal ruku zblízka. Mohla patřit asi tak šedesátiletému muži. Na prstenu byla jakási ozdobná pečeť s dvouhlavým

ptákem a číslem 33. Andersonovi nic neříkala. Jeho pozornost přitáhla spíš ta drobná tetování na konečcích palce a ukazováčku.

Kristepane, to je úchylárna.

„Veliteli!“ Jeden ze strážných se k němu hnal s telefonem. „Z centrály ochranky vám zrovna přepojili hovor.“

Anderson se na něj podíval jako na šílence. „Mám tu práci,“ zavrčel.

Strážný byl bledý jako stěna. Zakryl mluvítko a zašeptal: „Je to CIA.“

Anderson potřeboval ještě vteřinu, aby to pochopil. *CIA už to ví?*

„Jejich Bezpečnostní kancelář.“

Anderson ztuhl. *A do háje.* Neochotně se na telefon zadíval.

V širém washingtonském oceánu zpravodajských služeb hrála Bezpečnostní kancelář CIA roli jakéhosi bermudského trojúhelníku – tajuplné a zrádné oblasti, které se všichni, kdo o ní věděli, vyhýbali jak čert kříži. CIA pověřila kancelář – zdánlivě sebedestruktivně – podivným úkolem: špehovat samotnou CIA. BK jako mocný úřad pro vnitřní záležitosti sledovala, zda některý ze zaměstnanců CIA nepodniká něco nepovoleného – šlo jí například o nezákonné obohacování, prodej tajných informací, krádeže utajených technologií či využívání nepovolených mučících technik.

Špióni nasazení na špióny.

BK, která disponovala bílankou s povolenkou na vyšetřování ve věci veškerých záležitostí týkajících se národní bezpečnosti, byla mocná a měla dlouhé prsty. Anderson si neuměl představit, proč by je měla tahle patálie v Kapitolu zajímat ani jak je možné, že se o ní dozvěděli tak rychle. Jenže o BK se šušovalo, že má oči všude. Anderson by se vůbec nedivil, kdyby byli napojení přímo na bezpečnostní kamery Kapitolu. Dnešní události do oblasti zájmu BK na první pohled příliš nezapadaly, ovšem vzhledem k načasování tohoto hovoru by byla moc velká náhoda, kdyby se týkal něčeho jiného než té uříznuté ruky.

„Veliteli?“ Strážný držel telefon jako horkou bramboru. „Musíte to okamžitě vzít.“ Odmlčel se a pak němě zaartikuloval dvě slabiky. „SA-TÓ.“

Anderson si muže změřil přimhouřenýma očima. *To si snad dělá legraci.* Cítil, jak se mu začínají potit ruce. Sató to řeší osobně?

Inoue Sató, legenda zpravodajské komunity. Ten, kdo se narodil po Pearl Harboru za ostnatým drátem japonského internačního tábora v kalifornském Manzanaru, obvykle vynikal drsnou slupkou a silnou schopností přežít v jakékoli situaci. A leckdo z těchto lidí nikdy nezapomněl na hrůzy války ani na nebezpečí, jež hrozí, když selže vojenská rozvědka. To byl přesně případ hlavy BK.

Tahle mimořádná osobnost, která momentálně zastávala jednu z nejutajovanějších a nejmocnějších pozic v amerických zpravodajských službách, se vyznačovala nesmlouvavým patriotismem a všem, kteří se jí postavili, byla strašlivým nepřítelem. Hlavu BK spatřil jen málokdo, ale báli se jí všichni. Ten pomyslný mořský netvor plul hlubokými vodami CIA, z nichž se obvykle vynořil jen proto, aby zhltnul oběť.

Anderson se s touto mytickou bytostí setkal tváří v tvář jen jednou, a už jen vzpomínka na ty studené černé oči mu stačila, aby se při představě nadcházejícího hovoru začal v duchu modlit.

Vzal do ruky telefon a zvedl ho ke rtům. „Velitel Anderson,“ spustil tím nejprívětivějším tónem, jakého byl schopen. „Co pro vás mohu –“

„Máte v objektu člověka, se kterým potřebuju okamžitě mluvit.“ Hlas to byl nezaměnitelný – jako když štěrk skřípe o tabuli. Tahle znepokojivá intonace – a nádavkem k tomu odpudivá jizva na krku – byla památkou na operaci nádoru v hrdle. „Chci, abyste ho neprodleně našel.“

To je všechno? Mám jenom dělat telefonní ústřednu? Andersonovi svítla naděje. Třeba je to načasování opravdu jenom shoda okolností. „Koho hledáte?“

„Jmenuje se Robert Langdon. Mohl by být právě teď u vás v budově.“

Langdon? To jméno bylo Andersonovi lehce povědomé, ale nedokázal si ho tak docela zařadit. Přemýšlel, co asi Sató ví o té ruce. „Jsem momentálně v Rotundě,“ řekl, „a jsou tu nějakí turisté... moment.“ Otočil se ke skupince. „Lidi, je tady nějaký Langdon?“ zavolal.

Chvilku bylo ticho a pak se z hloučku zvedl hluboký hlas. „Já jsem Robert Langdon.“

Sató ví všechno. Anderson natahoval krk a snažil se zjistit, kdo to mluví.

Z hloučku vystoupil tentýž člověk, který se k němu před chvílí snažil probojovat. Působil rozrušeně... ale opět jaksi povědomě.

Anderson znovu zvedl telefon ke rtům. „Ano, pan Langdon tu je.“

„Dejte mi ho,“ ozval se strohý chrapot.

Anderson si oddechl. *Radši on než já.* „Moment.“ Zamával na Langdona, aby šel k němu.

Pak si Anderson najednou uvědomil, proč mu to jméno připadalo povědomé. *Vždyť jsem o tom chlápkovi tuhle četl v novinách. Co tu sakra dělá?*

I když Langdon měřil metr osmdesát a postavu měl atletickou, nebyl to žádný chladnokrevný drsoň. Tak by si aspoň Anderson představoval muže, který se proslavil tím, že přežil výbuch ve Vatikánu a smrtící honičku v Paříži. *Tenhle člověk prchal před francouzskou policií... v mokasínách?* Takoví lidé měli podle Andersonových představ sedět u krbu v knihovně

elitní univerzity a číst Dostojevského.

„Vy jste pan Langdon?“ ujistil se Anderson a vykročil mu vstříc. „Jsem velitel Anderson. Šéfju zdejší ostraze. Máte tu telefon.“

„Já?“ Langdonovy modré oči odrážely úzkost a nejistotu.

Anderson k němu natáhl ruku s telefonem. „Volá Bezpečnostní kancelář CIA.“

„O té jsem nikdy neslyšel.“

Anderson se zlověstně usmál. „Jenže oni slyšeli o vás.“

Langdon si přiložil telefon k uchu. „Ano?“

„Robert Langdon?“ Chraplák zašustil z maličkého reproduktorku tak mocně, že ho slyšel i Anderson.

„U telefonu,“ odpověděl Langdon.

Anderson si stoupl blíž, aby lépe slyšel.

„Tady Sató. Právě tu řeším krizovou situaci a domnívám se, že máte informace, které by mi mohly pomoci.“

Langdonovi zazářily oči nadějí. „Jde o Petera Solomona? Vy víte, kde je?“

Peter Solomon? Anderson z toho byl jelen.

„Teď kladu otázky já, profesore,“ ozvalo se.

„Peter Solomon je ve velice vážných nesnázích,“ vykřikl zoufale Langdon. „Nějaký šílenec mu právě –“

„S dovolením.“

Anderson se strachy přikrčil. *To nebyl dobrý tah.* Přerušovat vysokého důstojníka CIA, zrovna když vás vyslýchá? Takové chyby se může dopustit jenom civilista. *A to se tenhle Langdon proslavil svojí inteligencí.*

„Pozorně mě poslouchejte,“ pokračoval chrapot ze sluchátka. „Zatímco se spolu vybavujeme, naše vlast čelí krizi. Bylo mi sděleno, že údajně disponujete informacemi, s jejichž pomocí by se tato krize dala odvrátit. Takže teď se vás zeptám znovu. Co je to za informace?“

Langdon byl v koncích. „Naprosto netuším, o čem to mluvíte. Já chci jen najít Petera a –“

„Nic vás nenapadá?“

Anderson si všiml, jak se Langdon naježil a vzápětí nasadil útočnější tón. „Ne, pane. Opravdu mě nic nenapadá.“

Anderson sebou škubnul. *Tak tohle bylo moc, moc špatné.* Robert Langdon se právě dopustil naprosto zásadní chyby.

A v tu chvíli si Anderson užasle uvědomil, že je pozdě. Na opačné straně Rotundy se objevila povědomá postava a rychle se zezadu blížili k Langdonovi. *Sató je v budově!* Anderson zadržel dech a obrnil se v očekávání drtivé srážky. *Langdon nic netuší.*

Tmavá postava s mobilem u ucha se blížila. Dvě černé oči se Langdonovi zavrtávaly do zad jako lasery.

Langdon křečovitě svíral velitelův telefon, a čím víc na něj ten dotyčný na druhém konci drátu naléhal, tím byl zoufalejší. „Omlouvám se, pane,“ prohlásil stroze, „ale myšlenky číst neumím. Co ode mě chcete?“

„Co od vás chci?“ chrastil z telefonu skřípavý, dutý hlas. Připomínal hlas člověka, který umírá a ještě ho přitom bolí v krku.

Otázka ještě nedozněla, a Langdonovi někdo zaklepal na rameno. Otočil se a musel sklopit zrak... přímo do tváře maličké Japonky. Tvářila se zuřivě, měla skvrnitou pleť, řídké vlasy, zuby hnědé od tabáku a po krk se jí vodorovně táhla znepokojivá tenká bílá jizva. Ta žena si pokroucenou rukou přidržovala u ucha mobilní telefon, a jak pohnula rty, Langdon ze svého sluchátka zase zaslechl ten skřípavý hlas.

„Co od vás chci, profesore?“ Klidně sklapla telefon a upřela na něj oči „Pro začátek byste mi mohl přestat říkat *pane*.“

Langdon na ni zíral a umíral hanbou. „Já se omlouvám, madam. Měl jsem špatný signál a...“

„Signál byl v pořádku, profesore,“ prohlásila. „A musím vás upozornit, že na takové kecy jsem silně háklivá.“

Kapitola 17

Ředitelka Inoue Sató byla příšerný exemplář ženy – hrůzostrašná semetrika, která mětila pouhých sto čtyřicet sedm centimetrů. Byla vyzáblá na kost, rysy měla drsné jako skála a trpěla kožní chorobou zvanou *vitiligo*, která její pleti propůjčovala vzhled skutečné skály, žulového masivu se skvrnami lišejníků. Zmuchlaný kalhotový kostým na její vychrtlé postavě visel jako pytel a blůza s rozhalenkou nijak neskrývala jizvu krku. Její spolupracovníci mínili, že jediný projev ředitelčiny marnivosti spočívá ve vytrhávání nepřehlédnutelného kníru.

Bezpečnostní kancelář CIA vedla Sató přes deset let. Vynikala inteligenčním kvocientem mimo veškeré tabulky a mrazivě přesnými instinkty, a tahle kombinace jí dodávala sebevědomí, jímž děsila každého, kdo nebyl schopen plnit i nesplnitelné. Na kolena ji před časem nesrazil ani beznadějný ortel lékařů – progresivní nádor v krku. Bitva s rakovinou ji stála jeden měsíc pracovní neschopnosti, polovinu hrtanu a třetinu tělesné

váhy, ale do práce se vrátila, jako by se nic nestalo. Inoue Sató byla nejspíš nezničitelná.

Robert Langdon tušil, že asi nebude první, kdo si ji po telefonu spletl s mužem, ale ředitelka na něj stále upřeně hleděla a oči jí žhnuly.

„Ještě jednou se omlouvám, paní Sató,“ řekl Langdon. „Pořád se ještě snažím vyznat v tom, proč tu vlastně jsem – nějaká osoba, která se vydávala za Petera Solomona, mě dneska vylákala do Washingtonu.“ Vytáhl z kapsy saka fax. „Tohle mi ten člověk poslal. Zapsal jsem si identifikační číslo letadla, takže když si zavoláte na Federální úřad pro letectví a zkusíte –“

Sató chňapla drobnou ručičkou po papíru a vytrhla mu ho. Ani ho nerozložila a okamžitě si ho nacpala do kapsy. „Pane profesore, tohle vyšetřování vedu já, a dokud mi nezačnete říkat to, co od vás chci slyšet, radím vám, abyste nemluvil, nebudete-li tázán.“

Pak se otočila na policejního velitele.

„Veliteli Andersone,“ oslovila ho, přikročila nepříjemně blízko k němu a zahleděla se na něj černýma očkama, „sdělil byste mi laskavě, co se to tady sakra děje? Strážný u východní brány mi řekl, že jste tu na zemi našli lidskou ruku. Je to pravda?“

Anderson ustoupil stranou a odhalil tu věc na podlaze. „Ano, madam. Je to jenom pár minut.“

Střelila po ruce letmým pohledem, jako by to nebylo nic víc než pohozený kus šatstva. „A to jste neuznal za vhodné mi to říct, když jsem zavolala?“

„Já... já myslel, že to víte.“

„Nelžete mi.“

Anderson pod jejím pohledem viditelně chřadl, ale hlas měl pořád neochvějný. „Máme situaci pod kontrolou, paní ředitelko.“

„O tom silně pochybuji,“ opáčila Sató stejně neochvějně.

„Technici ze soudního už jsou na cestě. Ten, kdo to udělal, možná zanechal otisky.“

Sató se zatvářila skepticky. „Když dokázal pronést vaší bezpečnostní kontrolou lidskou ruku, bude zřejmě dost chytrý na to, aby otisky nenechal.“

„To je možná pravda, ale za vyšetřování zodpovídám já.“

„Od téhle zodpovědnosti vám ulevím. Vyšetřování přebírám.“

Anderson ztuhl. „Tohle ale snad do kompetence vaší kanceláře nepatří, ne?“

„To tedy rozhodně patří. Jde o otázku národní bezpečnosti.“

Peterova ruka? žasl Langdon, který jejich rozhovor sledoval jako

v snách. *Otázka národní bezpečnosti?* Zmocňovalo se ho tušení, že jeho bezprostřední cíl – tedy najít Petera – se od ředitelčina cíle značně liší. Sató nepochybně sledovala něco úplně jiného.

I Anderson se zatvářil udiveně. „Národní bezpečnost? Při vší úctě, madam –“

„Když jsem se naposledy koukala,“ přerušila ho, „byla jsem služebně o dost výš než vy. Takže vám doporučuji, abyste dělal přesně to, co vám řeknu, a abyste to dělal bez diskuzí.“

Anderson přikývl a nasucho polkl. „Ale neměli bychom nejdřív aspoň sejmout otisky z té ruky, abychom zjistili, jestli doopravdy patří Peteru Solomonovi?“

„To můžu potvrdit já,“ prohlásil Langdon s jistotou, ze které se mu dělalo zle. „Poznávám jeho prsten... i jeho ruku.“ Odmlčel se. „Ta tetování jsou ovšem novinka. To mu někdo udělal nedávno.“

„Prosím?“ Sató se poprvé od svého příchodu zatvářila poněkud vykolejeně. „Ta ruka je *tetovaná*?“

Langdon přikývl. „Na palci je koruna. Na ukazováčku hvězda.“

Sató vytáhla brýle a vykročila k ruce. Zakroužila kolem ní jako žralok.

„A i když na zbylé tři prsty nevidíte,“ pokračoval Langdon, „jsem si jistý, že i na nich je tetování.“

Ředitelku ta poznámka zjevně zaskočila. Pokynula Andersonovi. „Můžete se prosím podívat na ty ostatní prsty, veliteli?“

Anderson si dřepnul k ruce. Dával si velký pozor, aby se jí nedotkl. Sklonil se až skoro k podlaze, natočil hlavu a podíval se na zaťaté prsty zespodu. „Má pravdu, paní ředitelko. I na těch ostatních prstech je tetování, ale nevidím přesně, co –“

„Slunce, lucerna a klíč,“ pronesl Langdon bezvýrazně.

Teď se Sató na Langdona otočila a malýma očkama si ho měřila od hlavy k patě. „A jakpak to, že jste si tím tak jistý?“

Langdon jí pohled oplatil. „Zobrazení ruky s těmito obrázky na konečcích prstů je velmi starý znak. Říká se mu ‚Ruka tajemství‘.“

Anderson prudce vstal. „Ona se ta věc nějak *jmenuje*?“

Langdon přikývl. „Je to jeden z nejutajovanějších starověkých symbolů.“

Sató naklonila hlavu na stranu. „V tom případě se táži, co to hergot dělá uprostřed Kapitolu?“

Langdon si toužebně přál, aby se z té noční můry probudil. „Tradičně se používala jako pozvání.“

„Pozvání... k čemu?“ zeptala se.

Langdon se zadíval na symboly na přítelově uříznuté ruce. „Ruka

tajemství sloužila celá staletí jako mystická výzva. V podstatě je to příslib, že se vám dostane tajného vědění – přísně střežených znalostí, které ovládá jen hrstka vyvolených.“

Sató si založila tenké paže na prsou a upřela na něj smolně černé oči. „Na člověka, co tvrdí, že nemá ani tušení, proč je tady, si zatím vedete celkem dobře, profesore.“

Kapitola 18

Katherine Solomonová si oblékla bílý plášť a pustila se do činností, které po příchodu dělala pravidelně. *Pochůzky*, říkal tomu její bratr.

Jako starostlivá maminka, která kontroluje spící dítě, nakoukla do strojovny. Vodíkový palivový článek tiše běžel a záložní nádrže klidně spočívaly na policích.

Katherine přešla chodbičkou k databázovému oddělení. Dvě holografické zálohovací jednotky si jako obvykle s tichým předením hověly v proskleném trezoru s kontrolovanou teplotou. *Tady je veškerá moje práce*, pomyslela si, když se dívala přes téměř osm centimetrů silné nerozbitné sklo. Holografická zařízení na skladování dat vůbec nepřipomínala své předky velikosti ledniček. Trůnila na štíhlých sloupovitých podstavcích i vypadala spíš jako přepychová hi-fi souprava.

Oba její laboratorní holografické disky byly synchronizované a navlas stejné. Sloužily jako rezervní záloha identických kopií jejích výzkumů. V předpisech pro zálohování dat se obvykle radilo vyčlenit pro případ zemětřesení, požáru či krádeže další záložní systém mimo objekt laboratoře, ale Katherine se s bratrem shodla, že v tomhle případě je utajení na prvním místě. Kdyby se údaje dostaly z budovy na externí server, nikdo nezaručí, že nedojde k jejich úniku.

Jakmile se ujistila, že všechno běží, jak má, vydala se chodbou zpět. Když ale zahýbala za roh, přece jen na druhém konci laboratoře zachytila něco nečekaného. *Co to proboha je?* Všechny přístroje se tlumeně leskly. Když k nim doběhla, zjistila, že se sem skrz plexisklovou stěnu velína line světlo.

Je tu. Katherine proběhla laboratoří a opřela se do dveří velína. „Petře!“ vykřikla a vběhla dovnitř.

Baculka usazená u terminálu vyskočila. „Panebože! Katherine! Tys mě ale vyděsila!“

Trish Dunneová – jediná další osoba na celém světě, která sem měla přístup – byla Katherinina metasystémová analytička a o víkendech pracovala jen málokdy. Tahle šestadvacetiletá zrzka byla hotový génius v oboru datových modelů a podepsala doložku o utajení, za jakou by se nemusela stydět ani KGB. Dnes zjevně analyzovala data na plazmové stěně velína – tedy na velké ploché obrazovce, která by se neztratila ani v řídicím středisku NASA.

„Promiň,“ řekla Trish. „nevěděla jsem, že už jsi tady. Snažila jsem se to dodělat, než s bratrem dorazíte.“

„Mluvila jsi s ním? Má zpoždění a mobil nebere.“

Trish zavrtěla hlavou. „Vsadím se, že se pořád ještě snaží přijít na kloub tomu novému iPhoneu, cos mu dala.“

Katherine její dobrou náladu potřebovala. Navíc jí Trishina přítomnost vnukla nápad. „Vlastně jsem ráda, že tu dneska jsi. Kdyby ti to nevadilo, možná bys mi mohla s něčím pomoci.“

„Ať je to co je to, určitě je to lepší než fotbal.“

Katherine se zhluboka nadechla a pokusila se zklidnit. „Vlastně nevím, jak bych ti to vysvětlila, ale dneska odpoledne jsem slyšela takovou zvláštní historku...“

Trish Dunneová netušila, jaký příběh to Katherine Solomonová slyšela, ale každopádně to muselo být něco, co ji přivedlo na pokraj hysterie. Z šedých, obvykle tak klidných očí její šéfové vyzařovala úzkost, a za tu chvíli, co byla v místnosti, si třikrát shrnula vlasy za uši – jasná známka nervozity, říkala si Trish. *Skvělá vědkyně, ale poker by hrála mizerně.*

„Mně ta historka přijde jako výmysl, jako stará legenda,“ vysvětlovala Katherine. „A přitom...“ Odmlčela se a zase si zastrčila vlasy za ucho.

„A přitom co?“

Katherine si povzdechla. „A přitom mi dnes důvěryhodný zdroj řekl, že ta legenda je pravdivá.“

„Fajn...“ *Kam tím míří?*

„Chci si o tom promluvit s bratrem, ale myslela jsem si, že bys mi možná mohla pomoci do toho ještě předtím vnést trochu světla. Ráda bych věděla, jestli se tahle legenda v dějinách vyskytla ještě někde jinde.“

„V celých dějinách?“

Katherine přikývla. „Kdekoli na světě, v jakémkoli jazyce a kdykoli v dějinách.“

To je mi zvláštní přání, pomyslela si Trish, *ale provést se to určitě dá.* Ještě před deseti lety by to byl nesplnitelný úkol. Dneska se ovšem Katherine ke svému cíli mohla díky internetu a postupující digitalizaci

velkých světových knihoven a muzeí dobrat s pomocí poměrně jednoduchého vyhledávače vyzbrojeného arzenálem překladových modulů a několika vhodně zvolených klíčových slov.

„Není problém,“ kývla Trish. Mnohé z vědeckých publikací v laboratoři obsahovaly pasáže v mrtvých jazycích, a tak mívala Trish často za úkol vypracovat OCR překladové moduly, které dovedly převést zapomenuté jazyky do angličtiny. Byla zřejmě jediným metasystémovým odborníkem na světě, který vyvinul OCR překladový modul pro starou frištinu, médštinu a akkadštinu.

Překladové moduly byly sice užitečné, ale základem pro vytvoření efektivního vyhledávacího programu – neboli *robota* – byla volba správných klíčových slov. *Musí být konkrétní, ale ne přehnaně omezující.*

Katherine hleděla, aby měla před Trish předstih, a tak už na papír sepisovala seznam možných klíčových slov. Napsala jich několik, pak se zarazila, chvilku přemýšlela a ještě jich pár doplnila. „Tak jo,“ vydechla nakonec a podala papírek Trish.

Trish si seznam pečlivě pročetla a vytřeštila oči. *Jaké praštěné povídačky to Katherine zkoumá?* „To mám jako vyhledat všechny tyhle klíčové fráze?“ Jedno ze slov Trish dokonce ani neznala. *To že má být angličtina?* „Vážně si myslíš, že je najdeme všechny na jednom místě? Doslova?“

„Ráda bych to zkusila.“

Trish by nejradši řekla, že to nejde, jenže tohle slovo tu bylo přísně zakázáno. Katherine měla za to, že v oboru, který nezřídka mění údajné nepravdy v potvrzenou skutečnost, je podobné škarohlídství nebezpečné. Ovšem o tom, zda právě tyhle klíčové fráze mohou cokoliv potvrdit, měla Trish Dunneová vážné pochybnosti.

„Za jak dlouho můžeš mít výsledky?“ zeptala se Katherine.

„Pár minut mi bude trvat, než napíšu a spustím vyhledávacího robota. A pak možná zabere ještě čtvrt hodiny, než robot vyčerpá možnosti.“

„Takhle rychle?“ Katherine to zjevně dodalo naději.

Trish přikývla. Obvyklým vyhledávačům obvykle trvá celý den, než projdou celý vesmír internetu, najdou nové dokumenty, přežvýkají jejich obsah a přidají ho ke svým databázím, v nichž se dá hledat. Ale Trish zkusí napsat něco docela jiného.

„Vytvořím program, kterému se říká *delegator*,“ vysvětlovala. Není to tak úplně košer, ale je to rychlé. V zásadě jde o program, který nařídí cizím vyhledávačům, aby pracovaly pro nás. Většina databází má zabudovanou funkci vyhledávání – knihovny, muzea, univerzity, vládní úřady. Takže já vymyslím robota, který vyhledá jejich vyhledávače a dá jim příkaz, aby

zahájily vyhledávání. Takhle zapráhneme do práce tisíce programů, které budou vyhledávat současně.“

To se Katherine líbilo. „Paralelní procesy.“

Svého druhu metasystém. „Jestli cokoli zjistím, ozvu se ti.“

„Děkuju ti, Trish.“ Katherine ji poplácala po zádech a zamířila ke dveřím. „Budu v knihovně.“

Trish se pustila do psaní programu. Tvorba vyhledávacího robota byl rutinní úkol hluboko pod její úroveň, ale to bylo Trish jedno. Pro Katherine Solomonovou by udělala cokoli. Dodnes nevěřila té šťastné náhodě, která ji dovedla až sem.

Ušla jsi dlouhou cestu, holka.

Asi před rokem přišla Trish o místo metasystémové analytičky v jednom z oněch korporátních kancelářských klecových velkochovů. Nějakou dobu se živila příležitostným programováním na volné noze a začala vlastní odborný blog pod názvem „Budoucnost využití počítačové metasystémové analýzy“. Silně ovšem pochybovala, že ho někdo čte. A jednou večer zazvonil telefon.

„To je Trish Dunneová?“ zeptal se zdvořilý ženský hlas.

„Ano. Kdo volá, prosím?“

„Jmenuji se Katherine Solomonová.“

Trish málem padla do mdlob. *Katherine Solomonová?* „Zrovna jsem dočetla vaši knihu *Noetické vědy – moderní brána k dávnému vědění* a napsala jsem o ní na svůj blog!“

„Ano, já vím,“ odpověděla vlídně dáma. „Proto vám volám.“

Samozřejmě, uvědomila si Trish s trochu hloupým pocitem. Dokonce i vynikající vědci hledají na Googlu sami sebe.

„Váš blog mě velmi zaujal,“ pokračovala Katherine. „Netušila jsem, že metasystémové modely už došly tak daleko.“

„Ale ano,“ vypravila ze sebe ohromená Trish. „Technologie datových modelů se prudce rozvíjí a má dalekosáhlé možnosti.“

Několik minut se bavily o Trishině práci na metasystémech a probíraly její zkušenosti s analýzami, modelováním a předpovídáním toků velkých datových polí.

„Na tu vaši knihu samozřejmě nemám,“ řekla Trish, „ale tolik jsem z ní pochopila, abych v ní našla styčné body s mou metasystémovou prací.“

„Na mém blogu tvrdíte, že modelování metasystémů může studium noetiky změnit.“

„Tím jsem si jistá. Myslím, že metasystémy by dokázaly z noetiky udělat opravdovou vědu.“

„Opravdovou vědu?“ Katherine poněkud ochladla. „Myslíte oproti...?“

Ale do háje, tohle nevyznělo zrovna nejlíp. „Tedy, chtěla jsem říct, že noetika je taková... ezoteričtější.“

Katherine se rozesmála. „Klid, dělám si legraci. Tohle schytávám v jednom kuse.“

Což mě nepřekvapuje, pomyslela si Trish. Dokonce i kalifornský Institut noetických věd popisoval tento obor tajuplným, těžko pochopitelným jazykem a definoval ho jako „výzkum přímého a bezprostředního přístupu k poznání, který jde za hranice toho, co je uchopitelné běžnými smysly a rozumem.“

Jak se Trish dozvěděla, sám pojem *noetika* je odvozen ze starořeckého *nous* – zhruba přeloženo „vnitřní poznání“ či „intuitivní vědomí“.

„Zajímá mě vaše práce v oboru metasystémů,“ řekla Katherine, „a její možná souvislost s projektem, na kterém pracuji já. Nechtěla byste se se mnou třeba sejít? Ráda bych z vás vytáhla nějaké rozumy.“

Katherine Solomonová ze mě chce tahat rozumy? Trish měla pocit, jako kdyby po ní Marija Šarapovová chtěla poradit s tenisem.

Nazítří zastavilo před Trishiným domem bílé volvo a z něj vystoupila pohledná, útlá žena v džínách. Trish si v tu ránu připadala úplně maličká. *Bezva, úpěla v duchu. Takže ona je chytrá, bohatá a ještě hubená. A to mám věřit, že Bůh je spravedlivý?* Jenže Katherine vystupovala s takovou skromností, že se Trish okamžitě osmělila.

Usadily se spolu vzadu na rozlehlé terase s výhledem na úctyhodně velkou zahradu.

„Máte nádherný dům,“ podotkla Katherine.

„Díky. Na vysoké se mi poštěstilo prodat licenci na jeden software, co jsem napsala.“

„Týkalo se to metasystémů?“

„Toho, co jim předcházelo. Po jedenáctém září musely vládní úřady shromažďovat a chroustat ohromné množství datových polí – civilní e-maily, mobily, faxy, texty, webové stránky –, ve kterých pátraly po klíčových slovech spojených s teroristickou komunikací. Takže jsem napsala takový prográmek, který jim umožnil zkoumat tahle datová pole ještě jedním způsobem a vytáhnout z nich přidanou zpravodajskou hodnotu.“ Usmála se. „Díky mému výtvoru mohly takříkajíc změřit národu teplotu.“

„Prosím?“

Trish se zasmála. „Jo, zní to šíleně. Chci říct, že tenhle program dokáže vyčíslit emocionální stav národa. Je to takový barometr kosmického vědomí, chcete-li.“ Trish se dala do vysvětlování, jak se dá s využitím datového pole komunikace celé populace odhadnout naladění národa na

základě hustoty výskytu určitých klíčových slov a emočních ukazatelů. Ve veselejších časech se mluví veselejším jazykem, v náročných dobách právě naopak. Tak například v případě teroristického útoku by vláda mohla s pomocí datových polí odhadnout posun v celoamerické psychice a lépe radit prezidentovi, co se týče emocionálního dosahu událostí.

„To je fantastické,“ řekla Katherine a podepřela si bradu dlaní. „Takže vy v zásadě zkoumáte celou populaci jedinců, jako by to byl jediný velký organismus.“

„Přesně tak. *Metasystém*. Jediná entita, definovaná souhrnem svých částí. Tak například lidské tělo se skládá z milionů individuálních buněk, které se liší vlastnostmi i účelem, ale dohromady fungují jako jedna entita.“

Katherine nadšeně přikývla. „Jako když se hejno ptáků nebo ryb pohybuje jako jedna bytost. My tomu říkáme konvergence nebo provázanost.“

Trish vycítila, že její slavná návštěvnice pomalu začíná chápat, jaké možnosti přináší metasystémové programování jejímu oboru, noetice. „Můj software,“ vysvětlovala Trish, „měl původně pomáhat vládním institucím lépe zhodnotit krizové situace velkého rozsahu – například pandemie, národní tragédie, teroristické útoky a tak dále – a adekvátně na ně reagovat.“ Odmlčela se. „Samozřejmě se ovšem dá využít i jinak... tak například k zachycení národního rozpoložení a předpovědím výsledků voleb nebo každodenního vývoje na burze.“

„Zní to jako mocná zbraň.“

Trish obsáhla gestem svůj dům. „Vláda si to taky myslela.“

V tu chvíli na ni Katherine upřela šedé oči. „Co kdybych se vás, Trish, zeptala na etická dilemata vaší práce?“

„Jak to myslíte?“

„Vytvořila jste software, který se dá velmi snadno zneužít. Ten, kdo ho vlastní, má přístup k velice zásadním informacím, které nejsou dostupné každému. To jste při jeho vytváření neměla sebemenší pochybnosti?“

Trish nehnula ani brvou. „Vůbec ne. Můj program není nic jiného, než řekněme... software pro letecký simulátor. Někdo na něm trénuje, aby mohl létat s leteckou záchrankou při humanitárních misích ve Třetím světě. A někdo jiný se na něm zase vyškolí, aby mohl s letadlem plným pasažérů naletět do mrakodrapu. Vědění je nástroj, a co s jeho pomocí vznikne, to záleží jako u každého nástroje na tom, kdo ho vezme do ruky.“

Katherine se spokojeně napřímila. „Dovolíte mi hypotetickou otázku?“

V tu chvíli si Trish uvědomila, že se jejich povídání právě změnilo v přijímací pohovor.

Katherine sebrala ze stolu drobkou zrnko písku a zvedla ho, aby ho

Trish viděla. „Jak mě tak napadá,“ pronesla, „vy vlastně dovedete pomoci své práce s metasystémy vypočítat váhu celé písčité pláže tím, že zvážíte každé zrnko jednotlivě.“

„Ano, v zásadě to tak je.“

„Jak víte, i tohle drobné zrnko má hmotnost. Nepatrnou, ale přesto ji má.“

Trish přikývla.

„A jelikož má tohle zrnko písku hmotnost, má i gravitaci. Opět nepatrnou, ale je tu.“

„Správně.“

„Takže vezmeme-li takových zrníček biliony,“ pokračovala Katherine, „a necháme-li je na sebe navzájem působit, aby vytvořila velké těleso, třeba Měsíc, pak jejich společná gravitace bude stačit k tomu, aby pohnula zemskými oceány a ovládala zemský příliv a odliv.“

Trish sice vůbec netušila, kam tím Katherine míří, ale zamlouvalo se jí to.

„A teď čistě hypoteticky.“ Katherine odložila zrnko. „Co kdybych vám řekla, že myšlenka... jakákoli myšlenečka, co se vám vylíhne v mozku, má *hmotnost*? Co kdybych vám řekla, že myšlenka je věc, že je to měřitelná veličina s měřitelnou hmotou? Ta hmota je samozřejmě zanedbatelná, nicméně hmota to je. Jaké z toho plynou důsledky?“

„Čistě hypoteticky? Zjevně z toho plyne, že... pokud by myšlenka měla hmotnost, pak by měla i určitou gravitační sílu a přitahovala k sobě předměty.“

Katherine se usmála. „Jste dobrá. Teď dál. Co se stane, když se hodně lidí začne soustředit na stejnou věc? Všechny podoby této myšlenky se spojí do jedné, a kumulativní hmotnost téhle myšlenky začne růst. Tudíž začne růst i její gravitační síla.“

„Jasně.“

„A to znamená... že pokud se velké množství lidí koncentruje na stejnou věc, začne být tahle gravitační síla tak velká, že už ji můžeme pozorovat...“ Katherine na ni mrkla. „A může ovlivnit náš svět způsobem, který už se dá změřit.“

Kapitola 19

Ředitelka Inoue Sató stála se založenýma rukama, v duchu rozebírala, co Langdon právě řekl, a pochybovačně na něj hleděla. „Takže on chce, abyste mu odemkl nějakou starou bránu? A co já s tím, pane profesore?“

Langdon chabě pokrčil rameny. Už zase se mu dělalo špatně a snažil se nezabloudit pohledem k přítelově uříznuté ruce. „Takhle mi to řekl. Prastará brána, která je ukrytá někde v téhle budově. A já mu odpověděl, že o žádné bráně nic nevím.“

„Tak proč si myslí, že ji zrovna vy dokážete najít?“

„Protože je to zjevně šílenec.“ Říkal, že mi Peter ukáže směr. Langdon shlédł na Peterův zvednutý prst a ta násilníkova slovní hříčka v něm opět vyvolala vlnu nevolnosti. *Peter ukáže směr.* Tam nahoru, ke kupoli, kam prst mířil, už Langdon zvedl oči před chvílí. *Brána? Tam nahoře? Šílenství.*

„Ten člověk, který mi volal,“ obrátil se Langdon na ředitelku, „byl jediný, kdo věděl, že dnes večer přijdu do Kapitolu. Ať už vás dneska večer o mojí přítomnosti uvědomil kdokoli, musí to být ten, koho hledáte. Takže vám doporučuji –“

„Do toho, kde беру informace, vám nic není,“ přerušila ho Sató ostře. „V tuhle chvíli je mou hlavní prioritou s tím člověkem spolupracovat a podle všeho mu vy jako jediný dokážete poskytnout to, co si přeje.“

„A mojí prioritou zase je najít svého přítele,“ odvětil Langdon rozhořčeně.

Sató, jejíž trpělivost zjevně procházela těžkou zkouškou, se zhluboka nadechla. „Pokud chceme pana Solomona najít, můžeme jednat jen jedním způsobem, pane Langdone – to jest začít spolupracovat s onou jedinou osobou, která zřejmě ví, kde se pan Solomon nachází.“ Sató se podívala na hodinky. „Nemáme času nazbyt. Ujišťuji vás, že je naprosto nezbytné co nejrychleji splnit jeho požadavky.“

„Ale jak?“ zeptal se nevěřicně Langdon. „To máme najít a odemknout nějakou starou bránu? Žádná taková brána neexistuje, paní ředitelko. Ten chlap je blázen.“

Sató přistoupila blíž. Teď už od Langdona nebyla ani třicet centimetrů. „S dovolením bych ráda zdůraznila, že ten váš blázen už dnes ráno svými obratnými manipulacemi zmátl dva celkem inteligentní lidi.“ Zpřímá se na Langdona zadívala a pak střelila pohledem po Andersonovi. „V mém oboru se naučíte, že mezi šílenstvím a genialitou vede jen tenká hranice. Asi by od nás bylo moudřejší, kdybychom si toho člověka trochu víc vážili.“

„Ale on řeže lidem ruce!“

„Přesně k tomu mířím. To by jen těžko provedl někdo bez zájmu nebo sebevědomí. A co víc, pane profesore – ten člověk se zjevně domnívá, že mu můžete pomoci. Dostal vás až do Washingtonu, a k tomu musel mít důvod.“

„Prostě si myslí, že mu tu ‚bránu‘ mohu odemknout zrovna já. Prý mu to řekl Peter,“ namítl Langdon.

„A proč by to Peter Solomon říkal, kdyby to nebyla pravda?“

„Jsem si jistý, že Peter nic takového neříkal. A jestli ano, tak jediné pod nátlakem. Byl zmatený... nebo vyděšený.“

„Ano. Tomu se říká výslech mučením a je to poměrně účinná metoda. Další důvod se domnívat, že pan Solomon říkal pravdu.“ Sató to prohlásila, jako by měla s touhle metodou osobní zkušenosti. „A vysvětlil vám, proč si Peter myslí, že tu bránu můžete odemknout jediné vy?“

Langdon zavrtěl hlavou.

„Pokud vaše pověst nelže, pane profesore, pak vás s Peterem Solomonem pojí společný zájem o podobné věci – tajemství, dějiny ezoteriky, mysticismus a tak dále. To se v žádném z vašich rozhovorů Peter nikdy nezmnínal o žádné tajné bráně ve Washingtonu?“

Langdon nevěřil vlastním uším. Na tohle že se ho ptá vysoký důstojník CIA? „To vím naprosto jistě. Bavíme se s Peterem o dost obskurních věcech, ale věřte mi, že kdyby mi začal vykládat, že je někde ukrytá nějaká starodávná brána, poradil bych mu, ať se nechá vyšetřit. A zvlášť kdyby to měla být brána k Dávným mystériím.“

Sató vzhlédla. „Prosím? On vám ten člověk řekl, kam konkrétně ta brána vede?“

„Ano. Ale to ani nemusel.“ Langdon ukázal na ruku. „Ruka tajemství je formální pozvánka, která vás opravňuje projít mystickou branou a být zasvěcen do pradávného tajného vědění – do mocných nauk známých jako Dávná mystéria, odvěká a zapomenutá moudrost.“

„Takže vy jste o tom tajemství, které se tu podle něj skrývá, slyšel.“

„O tom slyšela spousta historiků.“

„Jak tedy můžete tvrdit, že ta brána neexistuje?“

„Při vši úctě, madam – o Prameni věčného mládí a o Šangri-la jsme taky všichni slyšeli, a neznamená to, že existují.“

Přerušilo je táhlé zakvílení Andersonovy vysílačky.

„Veliteli?“ ozvalo se z ní.

Anderson prudce hmátl pro vysílačku k pasu. „Tady Anderson.“

„Prohledali jsme objekt a okolí. Nikoho, kdo by odpovídal popisu, jsme nenašli. Máte další rozkazy?“

Anderson střelil pohledem po Sató. Očividně očekával, že si to schytá, ale ředitelku to zřejmě nezajímalo. Anderson od ní a Langdona poodstoupil a začal tiše hovořit do vysílačky.

Sató se neochvějně soustředila na Langdona. „Tak vy říkáte, že to tajemství, které se podle něj skrývá ve Washingtonu, je jenom z říše fantazie?“

Langdon přikývl. „Velice starý mýtus. Tajemství Dávných mystérií totiž pochází ještě z předkřesťanské doby. Přetrvalo tisíce let.“

„A pořád se na něj nezapomnělo?“

„Zrovna tak jako na mnohé podobně nepravděpodobné představy.“ Langdon často studentům připomínal, že většina soudobých náboženství obsahuje příběhy, které by v hledáčku dnešní vědy neobstály: Mojžíšem rozdělujícím Rudé moře počínaje a konče zázračnými brýlemi, díky kterým Joseph Smith přeložil Knihu Mormon sepsanou na zlatých destičkách, jež vykopal ve státě New York. *To, že je nějaká myšlenka obecně přijímána, ještě neznamená, že je platná.*

„Aha. A co tedy přesně jsou ta vaše... Dávná mystéria?“

Langdon dlouze vzdychl. *Jestli na to máme pár týdnů čas...* „Pojem ‚Dávná mystéria‘ stručně řečeno odkazuje na soubor tajných vědomostí, které byly shromážděny před dávnými věky. K mimořádně zajímavým rysům tohoto učení patří i to, že údajně svým stoupencům umožňuje přístup k mocným schopnostem skrytým v lidské mysli. Osvícení zasvěcenci, kteří ho ovládali, složili přísahu, že ho budou chránit před veřejností, protože se mělo za to, že pro nezasvěcené je příliš mocné a nebezpečné.“

„V jakém směru nebezpečné?“

„Tyhle informace se tajily ze stejného důvodu, z jakého schováváme před dětmi sirky. V povolání rukou je oheň zdrojem světla, v nesprávných se promění v ničivý živel.“

Sató si sundala brýle a pozorně si Langdona prohlížela. „A vy, pane profesore, věříte, že tak mocné vědění může existovat?“

Langdon dost dobře nevěděl, co na to říct. Dávná mystéria, to byl odjakživa jeden z největších paradoxů jeho akademické dráhy. Téměř každá mystická tradice na světě se totiž točí kolem představy, že existuje tajné učení, které dokáže člověku vdechnout tajemnou, téměř božskou sílu: díky tarotu a Knize proměn člověk nahlíží do budoucnosti, alchymie ho prostřednictvím legendárního Kamene mudrců obdařila nesmrtelností, wicca zase pokročilým stoupencům umožňuje pronášet účinné kletby. A tak by se dalo pokračovat donekonečna.

Langdon-vědec nemohl popírat, že tyto tradice jsou historicky podchyceny; nepřeberné množství dokumentů, artefaktů a uměleckých děl

jasně naznačuje, že naši předkové ovládali tajné vědomosti, které si navzájem sdělovali pouze pomocí alegorií, pověstí a symbolů, aby se k oněm reálným schopnostem dostali jen ti skutečně povolání. Pochybovačného realistu Langdona to ovšem nepřesvědčilo.

„Řekněme spíš, že jsem skeptik,“ vysvětloval. „V životě jsem v reálném světě nepotkal nic, co by naznačovalo, že Dávná mystéria jsou něco víc než legenda, než mytologický archetyp, který se stále vrací. Jsem toho názoru, že kdyby lidé skutečně mohli nabýt zázračných schopností, existoval by o tom důkaz. Jenže dějiny nám dosud žádného člověka s nadlidskými schopnostmi nepřinesly.“

Sató zvedla obočí. „To není tak docela pravda.“

Langdon zaváhal. Uvědomil si, že pro mnohé věřící skutečně příklady lidských bohů – s Ježíšem v čele – existují. „Ano,“ připustil, „mnozí vzdělaní lidé v existenci tohoto mocného učení věří, ale mě zatím nic nepřesvědčilo.“

„Patří mezi tyhle lidi Peter Solomon?“ zeptala se Sató a střelila pohledem k ruce na zemi.

Langdon se na ruku podívat nedokázal. „Peter pochází z rodiny, která odjakživa vynikala nadšením pro všechno dávné a mystické.“

„Znamená to *ano*?“ opáčila Sató.

„I kdyby Peter věřil, že Dávná mystéria opravdu existují, určitě nevěřil tomu, že se k nim dá dojít nějakou branou schovanou ve Washingtonu, to vás ujišťuji. Peter na rozdíl od svého věznitele dobře chápe, co je to metaforická symbolika.“

Sató přikývla. „Takže podle vás je ten portál metafora.“

„Samozřejmě,“ přisvědčil Langdon. „Přinejmenším teoreticky. Je to metafora velmi častá – tajemná brána, kterou je třeba projít na cestě k osvícení. Brány a dveře, to jsou obvyklé symbolické konstrukce, které představují iniciační rituály a proměny. Hledat nějakou skutečnou bránu, to by bylo jako hledat bránu nebeskou.“

Nad tím Sató zřejmě chvilku uvažovala. „Jenže únosce pana Solomona od vás nejspíš očekává otevření nějaké *skutečné* brány.“

Langdon si povzdechl. „Dělá stejnou chybu, jaké se dopouští spousta fanatiků: míchá metafory se skutečností.“ Podobně se staří alchymisté marně pachtili s proměnou olova ve zlato, protože si neuvědomovali, že proměna olova v zlato není ničím jiným než alegorickým znázorněním využití skutečných lidských možností – přeměny zabeďněné, nevědomé mysli v mysl bystrou a osvícenou.

Sató ukázala na ruku. „Jestli ten člověk chce, abyste mu našel nějakou bránu, tak proč se vás prostě nezeptá, jak ji najít? Proč všechny ty tanečky

kolem? Proč vám posílá potetovanou ruku?“

Na totéž se Langdon ptal sám sebe, a odpověď, která ho napadla, mu klidu nepřidala. „Vypadá to, že máme co do činění s někým, kdo je nejen vyšinutý, ale taky velice vzdělaný. Tahle ruka, to je důkaz, že toho ví hodně jak o mystériích, tak o jejich tajných kódech. O dějinách tohoto sálu nemluvě.“

„Teď vám nerozumím.“

„Všechno, co dneska provedl, bylo přesně podle starého protokolu. Ruka tajemství je z tradice posvátným pozváním, a tak musí být předána na posvátném místě.“

Sató přimhouřila oči. „Tohle je Rotunda Kapitolu Spojených států, profesore. Není to žádný svatostánek starých mystických nauk.“

„Po pravdě řečeno znám hodně historiků, kteří by s vámi nesouhlasili, paní ředitelko,“ podotkl Langdon.

Právě v tu chvíli seděla na druhém konci města Trish Dunneová v Kostce v záři plazmové stěny. Zrovna dokončila bota a zadala pět klíčových frází, které jí Katherine napsala.

Marná práce.

S pramalým optimismem spustila bota a zahájila celoplanetární partii pexesa. Nyní se fráze bleskurychle porovnávaly s texty na celém světě a hledaly svůj dokonalý protějšek.

Trish si nemohla pomoci, hlavou jí pořád vrtalo, co to má asi všechno znamenat. Zkušenosti ji ale už poučily, že pracovat pro Solomonovy znamená nikdy nevědět všechno.

Kapitola 20

Robert Langdon se pokradmu, nervózně podíval na hodinky. Bylo 19:58. Usměvavý Mikymaus ho moc nerozveselil. *Musím najít Petera. Zbytečně plýtváme časem.*

Sató před chvilkou pár kroků poodstoupila a začala telefonovat, ale teď už se zase vrátila k Langdonovi. „Zdržuju vás, profesore?“

„Ne, madam.“ Langdon si stáhl rukáv přes hodinky. „Jenom mám starost o Petera.“

„Tomu rozumím. Ale nejlíp mu pomůžete tím, že se pokusíte pomoci mně, abych lépe pochopila uvažování jeho únosce.“

Tím si Langdon dvakrát jistý nebyl, cítil ovšem, že dokud z něj ředitelka BK nedostane ty informace, po kterých touží, patrně ho nikam nepustí.

„Před chvílíčkou,“ navázala Sató, „jste naznačoval, že Rotunda je ve vztahu k oněm Dávným mystériím nějakým způsobem posvátná.“

„Přesně tak.“

„Vysvětlíte mi to.“

Langdon věděl, že bude muset šetřit slovy. Mystickou symboliku hlavního města Spojených států vyučoval už celé semestry a jen v téhle budově existovalo téměř nekonečné množství mystických odkazů.

Amerika má i skryté dějiny.

Pokaždé když Langdon přednášel o americké symbolologii, byli jeho studenti zaskočení zjištěním, že skutečné záměry zakladatelů amerického národa nemají naprosto nic společného s tím, co dnes prohlašuje tolik politiků.

Na původní záměr, se kterým vznikla Amerika, se časem zapomnělo.

Otcové zakladatelé nejprve pojmenovali toto město Řím, řece, která jím protéká, dali jméno Tibera a vybudovali antickou metropoli plnou panteonů a chrámů zdobených vyobrazeními proslulých božstev lidských dějin – Apollóna, Minervy, Helia, Vulkána či Jupitera. Ve středu města, jako tomu bylo v mnoha městech antických, vztyčili zakladatelé jako věčnou poctu dávným předkům egyptský obelisk. Tento kámen, větší než obelisk káhirský či alexandrijský, se vypíná do výšky téměř sedmdesáti metrů, přesně pěti set padesáti pěti stop – tedy víc než třiceti poschodí –, a vzdává díky a čest zakladateli, půl člověku, půl bohu, po kterém metropole získala své současné jméno.

Washington.

Nyní, o stovky let později, navzdory odluce státu od církve, se státem dotovaná Rotunda dosud skví dávnými náboženskými symboly. Najde se tu přes tucet různých božstev – to je víc než v římském Panteonu. Ano, římský Panteon byl v roce 609 proměněn v křesťanský chrám – zato tenhle panteon nebyl pokřesťanštěn nikdy: stopy jeho skutečné historie jsou i dnes vystaveny všem na očích.

„Jak asi víte,“ spustil Langdon, „byla Rotunda postavena coby pocta jednomu z nejuctívanějších svatostánek Říma, chrámu bohyně Vesty.“

„To je to místo, kde žily vestálky?“ Sató se zatvářila pochybovačně, zřejmě nevěřila, že by starořímské panenské strážkyně ohně mohly mít cokoli společného s budovou Kapitolu Spojených států.

„Vestin římský chrám,“ pokračoval Langdon, „měl kruhový půdorys a v podlaze otvor, kterým mohly panenské kněžky udržovat posvátný oheň osvětlení. Tyhle kněžky měly za úkol dbát na to, aby plamen nikdy nevyhasl.“

Saté pokrčila rameny. „Ano, Rotunda je kruhová, ale žádnou díru v podlaze tu nevidím.“

„Ne, dnes už tu není, ale celá léta zel uprostřed sálu v podlaze velký otvor právě v místech, kde je teď Peterova ruka.“ Langdon ukázal na podlahu. „Všimněte si, že tu jsou pořád ještě vidět stopy po zábradlí, které chránilo kolemjdoucí před pádem.“

„Cože?“ zeptala se Sató a bedlivě si prohlížela podlahu. „O tom jsem nikdy neslyšela.“

„Asi má pravdu.“ Anderson upozornil na kruh železných špalíků v místech, kde kdysi stály sloupky. „Už jsem si jich všiml dřív, ale nikdy jsem nepřišel na to, proč tu jsou.“

To nejste sám, pomyslel si Langdon a představil si ty tisíce návštěvníků, mezi nimi i slovutné zákonodárce, kteří každý den projdou středem Rotundy a nemají ani tušení, že kdysi by se tudy propadli přímo do krypty – do podlaží pod Rotundou.

„Otvor v podlaze,“ vysvětloval Langdon, „byl po nějaké době zakryt, ale dost dlouho měli návštěvníci Rotundy přímý výhled na oheň, který dole hořel.“

Sató se k němu otočila. „Oheň? V Kapitolu?“

„Byla to vlastně spíš taková velká pochodeň – věčný plamen, který hořel v kryptě hned pod námi. Měl být vidět otvorem a proměnit tenhle sál v novodobý Vestin chrám. Kapitol měl dokonce něco jako panenskou vestálku – byl to federální zaměstnanec s funkcí správce krypty, který úspěšně udržoval plamen plných padesát let, dokud celou myšlenku nezahubila politika, náboženství a škody způsobené kouřem.“

Sató i Anderson byli zjevně překvapeni.

Dnes dávný plamen připomíná jen čtyřcípá růžice kompasu, zabudovaná do podlahy krypty o patro níž – symbol věčného ohně Ameriky, jenž kdysi šířil osvětlení do všech čtyř stran Nového světa.

„Vy tedy soudíte, pane profesore,“ ozvala se Sató, „že ten člověk, co tu nechal Peterovu ruku, tohle všechno věděl?“

„Očividně ano. A věděl toho mnohem, mnohem víc. Celý tenhle sál zdobí symboly, které odrážejí víru v Dávná mystéria.“

„Tajné vědění,“ pronesla Sató s více než špetkou ironie v hlase. „Učení, které propůjčuje člověku božskou sílu?“

„Přesně tak, paní ředitelko.“

„To mi k americkým křesťanským základům moc nesedí.“

„Zdánlivě ne, ale je to pravda. Téhle proměně člověka v Boha se říká *apoteóza*. A ať si to uvědomujete, nebo ne, tak právě tohle téma – tedy člověk, jenž se stává Bohem – je ústředním symbolickým motivem celé Rotundy.“

„Apoteóza?“ Anderson se prudce otočil a vytřeštil oči v náhlém poznání.

„Ano.“ *Anderson tu pracuje. On to zná.* „Slovo *apoteóza* doslova znamená ‚božská proměna‘. Pochází ze staré řečtiny. *Apo* je ‚stávat se‘, *theos* je ‚bůh‘.“

Anderson žasl. „*Apoteóza* znamená ‚proměna v Boha‘? To jsem netušil.“

„Co mi ušlo?“ otázala se Sató.

„Paní ředitelko,“ řekl Langdon, „největší malba v téhle budově se jmenuje *Apoteóza Washingtonova*. A zcela zřetelně je na ní vyobrazeno, jak se George Washington proměňuje v boha.“

Sató se zatvářila pochybovačně. „Nic takového jsem tu v životě neviděla.“

„Ale určitě viděla.“ Langdon namířil ukazováčkem vzhůru. „Je přímo nad vámi.“

Kapitola 21

Apoteóza Washingtonova, freska o výměře 433 metrů čtverečních, která se prostírá v kupoli Rotundy, byla vytvořena Constantinem Brumidim a dokončena roku 1865.

Brumidi, který proslul coby „Michelangelo Kapitolu“, se nesmazatelně zapsal do dějin Rotundy stejně jako Michelangelo do dějin Sixtinské kaple: vytvořil fresku na nejvznešenějším plátně v sále – na jeho stropě. Stejně jako Michelangelo i Brumidi vyhotovil některá ze svých nejlepších děl ve Vatikánu. V roce 1852 se ovšem vystěhoval do Ameriky, opustil největší křesťanský svatostánek pro jinou svatyni – Kapitol Spojených států, kde se nyní skví příklady jeho mistrovství, od *trompe l'oeil* v takzvaných Brumidiho chodbách až po vlasy na stropě Viceprezidentského salonku. Většina historiků však za Brumidiho mistrovské dílo považuje právě tu nesmírnou malbu, jež se vznáší ve výši nad Rotundou Kapitolu.

Robert Langdon vzlhl k rozlehlé fresce, jež pokrývala celý strop. Obvykle ho bavilo sledovat užaslé reakce studentů, když jim tu kuriózní metaforiku fresky odhalil, jenže v tuhle chvíli měl spíš pocit, že uvízl v noční můře, kterou pořád ještě tak docela nechápe.

Ředitelka Sató stála vedle něj s rukama v bok a vysílala ke stropu zachmuřený pohled. Langdon cítil, že zažívá totéž, co už mnozí před ní,

když se poprvé zastavili, aby si malbu v samém srdci své vlasti pořádně prohlédli.

Naprostý zmatek.

Nejste sama, pomyslel si Langdon. Čím déle se lidé na *Apoteózu Washingtonovu* dívali, tím podivnější jim obvykle připadala. „Ta postava ve středním poli je George Washington,“ ukázal Langdon pětadesát metrů nad sebe do středu kupole. „Vidíte, že je zahalen do bílého roucha, doprovází ho třináct panen a vznáší se na oblaku nad smrtelníky. Je to okamžik jeho apoteózy – proměny v boha.“

Sató ani Anderson nic neříkali.

„Všimněte si těch zvláštních anachronických skupinek okolo,“ pokračoval Langdon. „Antičtí bohové předávají našim Otcům zakladatelům vědění. Je tu Minerva, která poskytuje technickou inspiraci našim velkým národním vynálezům – Benjaminu Franklinovi, Robertu Fultonovi a Samuelu Morseovi.“ Langdon na ně postupně ukázal. „A tamhle vidíte Vulkána, jak pomáhá při stavbě parního stroje. Vedle Neptun předvádí, jak se klade transatlantický kabel. Vedle něj je Ceres, bohyně obilí, která dala jméno cereáliím: sedí na McCormickově žacím stroji, převratném vynálezu, díky němuž se z naší země stal přední producent potravin. Ta freska celkem nepokrytě znázorňuje, jak se našim předkům dostává vědění od bohů.“ Sklonil hlavu a zadíval se na Sató. „Ve vědomostech je síla, a s těmi správnými vědomostmi člověk dokáže plnit úkoly zázračné, skoro božské.“

Sató odtrhla oči od stropu, pohlédla na Langdona a podrbala se na krku. „Pokládat podmořský kabel, to má k božství pěkně daleko.“

„Pro moderního člověka snad,“ odpověděl Langdon. „Ale kdyby George Washington věděl, že si lidstvo osvojí schopnost komunikovat přes oceány, bude létat rychlostí zvuku a stane na povrchu Měsíce, určitě by si myslel, že se z nás stali bohové, kteří dokáží konat zázraky.“ Odmlčel se. „Řečeno s futurologem Arthurem C. Clarkem – každá dostatečně pokročilá technologie je k nerozeznání od magie.“

Sató našpulila rty. Očividně byla zabraná do myšlenek. Pohlédla na ruku a sledovala směr namířeného ukazováčku až vzhůru do kupole. „Ten chlap vám řekl ‚Peter vám ukáže směr‘. Je to tak, profesore?“

„Ano, ale –“

„Veliteli,“ odvrátila se Sató od Langdona, „můžeme se na tu fresku podívat zblízka?“

Anderson přikývl. „Po obvodu kupole je ochoz.“

Langdon zvedl oči do té nesmírné výšky až k mrňavému zábradlíčku těsně pod malbou a cítil, jak mu celé tělo tuhne. „Není důvod chodit až tam

nahoru.“ Po tomhle zřídka používaném ochozu už se jednou prošel – jako host jistého senátora a jeho choti – a málem tenkrát na tom zrádném chodníčku závratí omdlel.

„Že není důvod?“ otázala se Sató. „Pane profesore, máme tu člověka, který se domnívá, že v téhle místnosti je brána, která z něj dokáže udělat boha, máme tu fresku, která symbolizuje proměnu člověka v boha, a máme tu ruku, která přímo na tu fresku ukazuje. Podle mě je těch důvodů až až.“

„Moc lidí o tom neví,“ vložil se do hovoru Anderson s očima upřenýma vzhůru, „ale v kupoli je jedna šestiúhelníková deska, která se opravdu dá vyklopit jako brána, dá se tudy dívat dolů a –“

„Moment,“ přerušil ho Langdon. „Vám nedochází to podstatné. Brána, kterou ten člověk hledá, je brána *obrazná* – portál, který neexistuje. Když říkal ‚Peter vám ukáže směr‘, mluvil v metaforách. Tohle gesto – vztyčený ukazováček, ale i palec – je dobře známý symbol Dávných mystérií a objevuje se na starých uměleckých dílech celého světa. Stejně gesto najdete na třech nejslavnějších kryptických dílech Leonarda da Vinci – Poslední večeře, Klanění tří králů a Svatý Jan Křtitel. Je to symbol mystického spojení člověka s Bohem.“ *Jako nahoře, tak i dole.* Šilencova zvláštní volba slov najednou začínala dávat větší smysl.

„Já ho nikdy neviděla,“ prohlásila Sató.

Tak si někdy přepněte na sportovní kanál, pomyslel si Langdon. Pokaždé ho pobavilo, když viděl, jak profesionální sportovci po touchdownu nebo homerunu zvedají ruku k nebi a gestem děkují Bohu. Vrtalo mu hlavou, kolik z nich asi ví, že pokračují v předkřesťanské mystické tradici a podrobují se tajemné vyšší síle, která je na kratičký okamžik proměnila v bohy schopné nadlidských skutků.

„Jestli vám to v něčem pomůže,“ řekl Langdon, „tak Peterova ruka není první takovou rukou, která se tady v Rotundě objevila.“

Sató se na něj zadívala, jako by mu přeskočilo. „Prosím?“

Langdon ukázal na její BlackBerry. „Najděte si na Googlu ‚George Washington Zeus‘.“

Sató nevypadala přesvědčeně, ale přesto začala vytukávat na klávesnici. Anderson se k ní nenápadně naklonil a zvědavě jí nakukoval přes rameno.

„Rotundě kdysi vévodila ohromná socha George Washingtona svlečeného do půl těla a vyobrazeného v božské podobě,“ vysvětloval Langdon. „Seděl ve stejné póze jako Zeus v Panteonu, s nahou hrudí, s mečem v levé ruce, s pravicí vztyčenou a palcem a ukazováčkem namířenými vzhůru.“

Sató zřejmě našla na webu obrázek, protože Anderson třesl očima na displej jejího komunikátoru. „Moment, tohle je George Washington?“

„Ano,“ přikývl Langdon. „Jako Zeus.“

„Koukejte na tu pravou ruku.“ Anderson nepřestával zírat ředitelce přes rameno. „Drží ji zrovna tak jako tady pan Solomon.“

Jak jsem říkal, pomyslel si Langdon. *Peterova ruka není první, která se v tomhle sále objevila*. Když byla v Rotundě odhalena socha od Horatia Greenougha, znázorňující polonahého George Washingtona, dělali si lidé legraci, že státník vztahuje ruku k nebi v zoufalé snaze urvat si nějaké oblečení. Jak se ale proměňovaly americké náboženské postoje, humorná kritika se proměnila v odpor, socha byla odstraněna a vykázána do přístřešku ve východní zahradě. V současnosti našla útulek ve Smithsonianově národním muzeu amerických dějin; jeho návštěvníci nemají důvod k podezření, že jde o jeden z posledních pozůstatků dob, kdy otec vlasti shlížel na Kapitol Spojených států coby bůh, jako Zeus shlíží na Panteon.

Sató zřejmě usoudila, že je vhodná chvíle zkontrolovat podřízené, a začala vyťukávat číslo. „Tak co máte?“ Trpělivě poslouchala. „Aha...“ Střelila pohledem po Langdonovi, pak se zadívala na ruku. „Víte to určitě?“ Ještě chvilku poslouchala. „Tak dobře, díky.“ Zavěsila a znovu se otočila na Langdona. „Moji lidé trochu zapátrali. Potvrzují, že ta vaše takzvaná Ruka tajemství existuje se vším, co jste říkal: pět značek na konečcích prstů – hvězda, slunce, klíč, koruna a lucerna – a potvrzují také, že kdysi dávno sloužila jako pozvánka k přijetí tajného učení.“

„Tak to mám radost,“ řekl Langdon.

„Hned vám ji zkazím,“ odvětila úsečně. „Jak to tak vypadá, jsme v koncích, dokud mi nepovíte to, co přede mnou pořád ještě skrýváte.“

„Jak to myslíte?“

Sató k němu přistoupila. „To je pořád dokolečka, pane profesore. Neřekl jste mi nic, co bych se nemohla dozvědět od vlastních zaměstnanců. Takže se vás zeptám ještě jednou: proč vás sem ten člověk dneska večer zavolal? Čím jste tak výjimečný? Co víte jenom vy?“

„To už jsme probrali,“ odsekl Langdon. „Já netuším, proč se ten chlap domnívá, že vůbec něco vím!“

Byl v pokušení se zeptat, jak sakra věděla ona, že ho tu dnes večer najde, ale to už měli taky za sebou. *Sató na otázky neodpovídá*. „Kdybych tušil, co dál,“ řekl, „povím vám to. Jenže já to nevím. Tradice velí, aby Ruku tajemství vztahoval učitel k žákovi. A krátce nato následuje řada pokynů – návod, jak se dostat k chrámu, jméno mistra, který vás bude učit – prostě *něco*. Jenže tenhle chlap nám nechal jen pět vytetovaných obrázků! A já sotva –“ V tu chvíli se Langdon zarazil.

Sató na něj upírala pohled. „Co se děje?“

Langdon střelil pohledem zpátky na ruku. *Pět tetování*. Náhle si

uvědomil, že možná neříká tak docela pravdu.

„Profesore,“ naléhala Sató.

Langdon se k té děsivé věci pomalu přiblížil. *Peter vám ukáže směr.*

„Zrovna mě napadlo, že ten člověk možná schoval něco v Peterově pěsti – mapu, dopis nebo instrukce.“

„Neschoval,“ namítl Anderson. „Jak vidíte, ty tři prsty nejsou úplně sevřené.“

„To máte pravdu,“ přisvědčil Langdon. „Ale mně se zdá...“ Dřepł si a snažil se nahlédnout pod prsty, do skryté části Peterovy dlaně. „Třeba to není na papíře.“

„Myslíte tetování?“ zeptal se Anderson.

Langdon přikývl.

„Vidíte v té dlani něco?“ zajímala se Sató.

Langdon se sehnul a snažil se nakouknout pod volně zaťaté prsty. „Takhle to nejde. Nemůžu –“

„Ale prokristapána,“ odfrkla si Sató a vykročila k němu. „Tak tu zatracenou ruku prostě otevřete!“

Anderson jí zastoupil cestu. „Madam! Než na to budeme sahat, měli bychom počkat na lidi z laboratoře –“

„Já potřebuju něco zjistit,“ prohlásila Sató a protlačila se kolem něj. Dřepł si a odstrčila Langdona.

Langdon vstal a nevěřičně sledoval, jak Sató vytahuje z kapsy tužku a opatrně ji zasouvá pod tři zaťaté prsty. Pak je jeden po druhém narovnala, takže ruka tu náhle stála rozevřená, s odhalenou dlaní.

Sató vzhlédla k Langdonovi a tváří jí přeběhl nezřetelný úsměv. „Máte další bod, profesore.“

Kapitola 22

Katherine Solomonová přecházela po knihovně, vyhrnovala si rukáv pláště a dívala se na hodinky. Nebyla zvyklá čekat, ale momentálně měla pocit, jako kdyby si dal pauzu celý její svět. Čekala na výsledky Trishina programu, čekala na zprávu od bratra a také čekala, až se jí zase ozve ten člověk, který měl celou tuhle patálii na svědomí.

Kéž by mi to býval neřekl, pomyslela si. Obvykle byla při seznamování s lidmi mimořádně opatrná, ale přestože toho člověka poprvé viděla teprve dnes, během pár minut si získal její důvěru. *Naprostou.*

Zavolał jí odpoledne. Byla doma a jako každou neděli touhle dobou trávila čas příjemným doháněním toho, co za týden nestačila přečíst ve vědeckých časopisech.

„Paní Solomonová?“ ozval se nezvykle zastřený hlas. „Tady doktor Christopher Abaddon. Rád bych si s vámi promluvil o vašem bratrovi.“

„Promiňte, ale kdo že to je?“ zeptala se. *A jak jste se dostal k mému soukromému číslu?*

„Doktor Christopher Abaddon.“

Katherine to jméno nic neříkalo.

Volající si odkašlal, jako by mu to zrovna začalo být trapné. „Omlouvám se, paní Solomonová. Měl jsem dojem, že vám o mně váš bratr řekl. Jsem jeho lékař. A vaše mobilní číslo jsem dostal jako kontakt pro naléhavé situace.“

Katherine se sevřelo srdce. *Naléhavá situace?* „Děje se něco?“

„Ne... myslím, že ne,“ řekl ten člověk. „Váš bratr jen dnes ráno nepřišel na schůzku a já se mu na žádné číslo nemůžu dovolat. Ještě nikdy se nestalo, že by se předem neomluvil, takže si trochu dělám starosti. Váhal jsem, jestli vám volat, ale –“

„Ne, ne, nic se neděje. Je od vás milé, že si děláte starost.“ Katherine se pořád ještě snažila si doktorovo jméno zařadit. „Nemluvila jsem s bratrem od včerejšího rána, ale nejspíš si jen zapomněl zapnout mobil.“ Katherine mu nedávno věnovala nový iPhone a Peter si pořád nenašel čas na to, aby se s ním naučil zacházet.

„Říkáte, že jste jeho *lékař*?“ zeptala se. *Copak Peter je nemocný a neřekl mi to?*

Na lince se na chvíli rozhostilo významné ticho. „Nesmírně se omlouvám, zřejmě jsem se tímhle telefonátem dopustil vážné profesionální chyby. Váš bratr mi řekl, že o jeho návštěvách u mě víte, ale zjevně tomu tak není.“

Můj bratr že by lhal svému lékaři? Katherine si dělala čím dál tím větší starosti. „On je nemocný?“

„Nezlobte se, paní Solomonová, lékařské tajemství mi nedovoluje se s vámi o stavu vašeho bratra bavit a prozradil jsem až příliš, už když jsem vám řekl, že je mým pacientem. Nebudu vás zdržovat, ale kdybyste s ním dnes mluvila, vyřídíte mu prosím, aby se mi ozval. Rád bych se ujistil, že je v pořádku.“

„Moment!“ zarazila ho Katherine. „Co je s Peterem?“

Doktor Abaddon si povzdechl. Bylo na něm znát, že ho jeho chyba mrzí. „Zřejmě vás to rozčililo – a já se vám nedivím. Ale Peter je určitě v pořádku. Ještě včera byl u mě v ordinaci.“

„Včera? A na dnešek se objednal zas? Takže je to něco naléhavého?“

Muž na druhém konci linky si znovu povzdechl. „Co kdybychom mu dali ještě chvilku čas, a teprve pak –“

„Hned teď jedu k vám do ordinace,“ prohlásila Katherine a už mířila ke dveřím. „Kde to je?“

Rozhostilo se ticho.

„Říkal jste Christopher Abaddon?“ ujistila se Katherine. „Můžete mi svoji adresu klidně dát, protože jinak si ji najdu sama. Každopádně se u vás objevím.“

Doktor se odmlčel. „Pokud bych se s vámi setkal, byla byste tak laskavá a bratrovi nic neříkala, dokud nebudu mít možnost svůj prohrěšek vysvětlit sám?“

„V pořádku.“

„Díky. Sídlim v Kalorama Heights.“ Nadiktoval jí adresu.

Za dvacet minut už Katherine Solomonová projížděla honosnými ulicemi čtvrti Kalorama Heights. Obvolala všechna bratrova čísla, ale bezvýsledně. Ne že by jí to dělalo nějaké zvlášť velké starosti, ale nutno říci, že zpráva o jeho tajných návštěvách lékaře jí... přinejmenším vrtala hlavou.

Konečně našla udanou adresu a zmateně se zadívala na dům. *Tady že má nějaký doktor ordinaci?*

Výstavná vila před ní měla tepaný bezpečnostní železný plot, hlídaly ji kamery a byla obklopená svěžím trávnickem. Jak Katherine zpomalila, aby si ještě jednou ověřila adresu, bezpečnostní kamery se k ní natočily a brána se otevřela. Katherine ostýchavě vjela na příjezdovou cestu a zaparkovala vedle garáže pro šest aut a dlouhé limuzíny.

Co je tohle za doktora?

Jakmile vystoupila z auta, otevřely se dveře rezidence a na verandu vyplula elegantní postava. Ten člověk byl pohledný, mimořádně vysoký a mladší, než si představovala. Čísela z něj ale kultivovanost, která by slušela i mnohem staršímu muži. Oblečený byl v dokonale padnoucím tmavém obleku s kravatou, husté blond vlasy měl naprosto bezchybně učesané.

„Jsem doktor Christopher Abaddon, paní Solomonová,“ řekl hlasem, který připomínal zadýchaný šepot. Když si podali ruce, zjistila, že má kůži na omak hladkou a dobře ošetřovanou.

„Katherine Solomonová,“ představila se a snažila se nezírat na jeho pleť, jež působila neobvykle hladce a opáleně. *Copak je nalíčený?*

S rostoucím neklidem vkročila do krásně zařízené předsíně. Tiše tu hrála nevtrivá klasická hudba a vonělo tu kadidlo. „Máte to tady moc

pěkné,“ řekla. „Jen jsem čekala, že to tu bude vypadat víc... pracovně.“

„Mám to štěstí, že mohu pracovat doma.“ Její hostitel ji uvedl do obývacího pokoje, kde v krbu praskal oheň. „Udělejte si pohodlí, prosím. Zrovna vařím čaj. Přinesu ho a můžeme si promluvit.“ Zamířil do kuchyně.

Katherine Solomonová se neposadila. Ženská intuice je mocný instinkt a ona se naučila jí věřit. Bůhvíproč jí z toho domu naskakovala husí kůže. Nic z toho, co tu viděla, jí ani náhodou nepřipomínalo lékařskou ordinaci. Na stěnách starožitně zařízeného pokoje visely klasické obrazy, většinou s podivnými mytologickými náměty. Zastavila se před velkým plátnem zobrazujícím tři Grácie, jejichž nahá těla byla vyvedená pozoruhodně živoucími odstíny.

„To je originál, olej od Michaela Parkese.“ Doktor Abaddon se nečekaně zjevil vedle ní, v rukou podnos s kouřícím čajem. „Nesedneme si ke krbu?“ Doprovodil ji přes pokoj a nabídl jí místo. „Nemusíte být nervózní.“

„Já nejsem nervózní,“ opáčila Katherine až moc rychle.

Chlácholivě se na ni usmál. „Poznám, kdy jsou lidé nervózní, patří to k mé práci.“

„Prosím?“

„Jsem psychiatr, paní Solomonová. Je to má profese. Váš bratr ke mně dochází už skoro rok. Jsem jeho terapeut.“

Katherine jen třesla očmi. *Můj bratr chodí na terapii?*

„Pacienti si tohle často nechávají pro sebe,“ pokračoval ten člověk. „Byla chyba vám volat, i když na svou obranu mohu uvést, že mě váš bratr nepravdivě informoval.“

„Já... neměla jsem ani tušení.“

„Jestli jsem vás vyvedl z míry, omlouvám se,“ řekl, jako by se zastyděl. „Všiml jsem si, že jste si v první chvíli pozorně prohlížela můj obličej. Ano, nosím make-up.“ S rozpačitým výrazem si přejel rukou po tváři. „Trpím kožní chorobou, kterou radši skrývám. Obvykle mě líčí manželka, ale když tady není, musím se spolehnout na vlastní nešikovné ruce.“

Katherine přikývla. Bylo jí to tak trapné, že nebyla schopná slova.

„A tohle...“ Dotkl se své bujné světlé kštic. „To je paruka. Ta kožní nemoc zachvátila i vlasové kořínky, takže mé vlastní vlasy mi daly sbohem.“ Pokrčil rameny. „Jsem asi trochu marnivý, to je zřejmě má jediná nectnost.“

„A já jsem zase trochu nezdvořilá,“ podotkla Katherine.

„Ale kdepak.“ Doktorův úsměv byl odzbrojující. „Asi začneme znovu, vidíte? A nejspíš čajem.“

Usadili se ke krbu a Abaddon nalil čaj. „Váš bratr mě naučil během

našich sezení podávat čaj. Říkal, že Solomonovi jsou na něm závislí.“

„Rodinná tradice,“ přisvědčila Katherine. „Bez mléka, prosím.“

Chvilku popíjeli a konverzovali o všem možném, ale Katherine prahla po informacích o bratrovi. „Proč za vámi Peter chodí?“ zeptala se. *A proč mi o tom neřekl?* Peter si samozřejmě v životě tragédií prožil víc než dost – brzy přišel o otce a pak, během pouhých pěti let, pohřbil nejdřív jediného syna a pak matku. Ale přesto si vždycky našel způsob, jak se s tím vyrovnat.

Doktor Abaddon se napil čaje. „Váš bratr se na mě obrátil, protože mi důvěruje. Pojí nás pevnější pouto, než bývá mezi pacientem a lékařem běžné.“ Ukázal na zarámovaný dokument u krbu. Na první pohled to vypadalo jako diplom, teprve pak si Katherine všimla dvouhlavého fénixe.

„Vy jste zednář?“ *A to navíc nejvyššího stupně zasvěcení.*

„Peter a já jsme v jistém smyslu bratři.“

„To jste musel udělat něco hodně významného, že vás přijali do třiatřicátého stupně.“

„Vlastně ani ne,“ zavrtěl hlavou. „Zdědil jsem rodinný majetek a dávám hodně peněz na zednářské dobročinné aktivity.“

Ted' už bylo Katherine jasné, proč její bratr tomu mladému lékaři věří. *Zednář z bohaté rodiny, zapálený filantrop se zájmem o dávnou mytologii?* Doktor Abaddon toho měl s jejím bratrem společného víc, než si zpočátku myslela.

„Když jsem se ptala, proč k vám Peter chodí, nemyslela jsem tím, proč si vybral zrovna vás,“ vysvětlovala. „Zajímá mě, proč si vůbec našel psychiatra.“

Doktor Abaddon se usmál. „Ano, já vím. Snažil jsem se té otázce nenápadně vyhnout. O tom bych asi opravdu neměl mluvit.“ Odmlčel se. „Samotného mě ovšem překvapuje, že se vám váš bratr s našimi rozhovory nesvěřil, když uvážíme, jak těsně souvisejí s vašimi výzkumy.“

„S mými výzkumy?“ To Katherine naprosto vykojelo. *Můj bratr s někým mluví o mé práci?*

„Nedávno se mě váš bratr ptal na můj profesionální názor na psychologické dopady převratných objevů, které provádíte ve vaší laboratoři.“

Katherine se skoro zakuckala čajem. „Opravdu? To mě... překvapuje,“ vypravila ze sebe. *Jak si to Peter představuje? On vykládá svému cvokaři o tom, co dělám?* Jejich bezpečnostní protokol zahrnoval pravidlo, že o Katherinině práci se nemluví s nikým. A tohle tajnůstkářství bylo navíc Peterův výmysl.

„Paní Solomonová, určitě si uvědomujete, že vašemu bratru velice leží

na srdci, co se stane, až své výzkumy zveřejníte. Podle něj mohou způsobit významný posun v celosvětové filozofii, a za mnou přišel, abychom probrali jejich možné důsledky... z psychologického hlediska.“

„Aha,“ hlesla Katherine. Šálek v ruce se jí lehce chvěl.

„Diskutovali jsme o složitých otázkách. Co se stane s lidstvem, až budou konečně odhalena velká tajemství života? Co se stane, až bude to, co dosud přijímáme prostřednictvím víry, prokázáno jako nezvratný fakt – či vyvráceno jako mýtus? Dalo by se namítat, že některé otázky by měly raději zůstat nezodpovězené.“

Katherine nevěřila vlastním uším, ale ovládla se. „Snad mi to promínete, pane doktore, ale o podrobnostech své práce bych raději nemluvila. V nejbližší době nic zveřejňovat nehodlám. Mé objevy prozatím zůstanou bezpečně ukryté v laboratoři.“

„To je zajímavé.“ Abaddon se pohodlně opřel a na chvíličku se zamyslel. „V každém případě jsem vašeho bratra požádal, aby se dnes zase zastavil, protože u něj včera došlo k jistému dramatickému zlomu. A když se něco takového stane, rád mám své klienty –“

„Ke zlomu?“ Katherine se rozbušilo srdce. „Chcete říct, že se zhroutil?“ Nic takového si u Petera nedovedla představit.

Abaddon k ní vlídně vztáhl ruku. „Vidím, že jsem vás rozrušil. To je mi líto. A vzhledem k těm mrzutým okolnostem plně chápu, že cítíte jisté právo na informace.“

„Právo neprávem,“ vyhrkla Katherine, „můj bratr je jediný příbuzný, který mi zbyl. Nikdo ho nezná líp než já. Takže mi sakra řekněte, co se děje, a třeba budu vědět, co s tím. Oba chceme totéž – chceme pro Petera to nejlepší.“

Doktor Abaddon se dlouze odmlčel, pak začal zvolna pokyvnovat hlavou, jako by Katherine možná měla pravdu. „Jen pro pořádek, paní Solomonová,“ řekl nakonec. „Pokud se rozhodnu, že se s vámi o tyto informace podělím, dělám to jen proto, že mi vaše znalost situace může pomoci ve věci vašeho bratra.“

„Samozřejmě.“

Abaddon se předklonil a opřel se lokty o kolena. „Celou dobu, co ke mně váš bratr dochází, jsem cítil, že ho trápí silný pocit viny. Nikdy jsem na něj v tomhle směru netlačil, protože se na mě obrátil kvůli něčemu jinému. Včera jsem se ho na to ale z několika důvodů konečně zeptal.“ Abaddon na ni upřel oči. „Váš bratr se zčistajasna a poměrně nečekaně otevřel. Řekl mi věci, které jsem nepředpokládal... včetně všeho, k čemu došlo té noci, kdy zemřela vaše matka.“

Štědrý večer téměř před deseti lety. Umřela mi v náručí.

„Vyprávěl mi, že vaše matka byla zavražděna při pokusu o loupež ve vašem domě. Že k vám někdo vtrhl a hledal něco, co prý váš bratr skrývá.“

„Ano, to je pravda.“

Abaddon si ji měřil pohledem. „A on že toho muže zastřelil.“

„Ano.“

Abaddon si promnul bradu. „Vzpomínáte si, co ten lupič u vás doma přesně hledal?“

Katherine se celých deset let marně snažila tu vzpomínku vymazat z paměti. „Ano. Měl velice zvláštní požadavek. Bohužel nikdo z nás netušil, o čem to mluví. Nikomu z nás to nic neříkalo.“

„Vašemu bratrovi přece jen ano.“

„Cože?“ Katherine se napřímila.

„Přinejmenším podle toho, s čím se mi svěřil včera. Peter přesně věděl, po čem ten lupič jde. A protože mu to nechtěl dát, předstíral, že neví, o čem je řeč.“

„To je hloupost. Peter přece nemohl vědět, co ten člověk chce. Ty jeho požadavky nedávaly smysl!“

„Zajímavé.“ Doktor Abaddon se odmlčel a udělal si pár poznámek. „Mně ovšem, jak už jsem řekl, Peter tvrdí, že to věděl. Myslí si, že kdyby tenkrát tomu násilníkovi vyšel vstříc, mohla dnes vaše matka žít. Veškeré jeho pocity viny pramení právě z toho nešťastného rozhodnutí.“

Katherine zavrtěla hlavou. „To je šílené...“

Abaddon se zatvářil sklesle a ustaraně. „Hodně jste mi pomohla, paní Solomonová. Zdá se, že je to tak, jak jsem se obával. Váš bratr se poněkud rozešel s realitou. Připouštím, že právě toho jsem se bál. Proto jsem ho také požádal, aby se u mě dnes zastavil. Podobné bludy spojené s traumatickými vzpomínkami nejsou ničím výjimečným.“

Katherine opět zavrtěla hlavou. „Peter žádnými bludy netrpí, pane doktore.“

„Souhlasil bych s vámi, nebýt toho, že...“

„Nebýt čeho?“

„Nebýt toho, že ta loupež ve vašem domě byl jen začátek... Jen zlomek dlouhého a za vlasy přitaženého příběhu, který mi vyprávěl.“

Katherine se ve svém křesle předklonila. „Co vám Peter říkal?“

Abaddon se smutně usmál. „Dovolte mi otázku, paní Solomonová. Hovořil s vámi váš bratr někdy o něčem, co je podle něj tady ve Washingtonu ukryté, nebo o své roli jakéhosi ochránce velkého pokladu... dávné staré moudrosti?“

Katherine poklesla čelist. „O čem to propána mluvíte?“

Doktor Abaddon si ztěžka povzdechl. „Bude to pro vás asi šokující

odhalení, Katherine.“ Odmlčel se a upřel na ni pohled. „Nesmírně by mi však pomohlo, kdybyste mi k tomu mohla říci cokoli, co o tom třeba víte.“ Natáhl se po jejím šálku. „Dáte si ještě čaj?“

Kapitola 23

Další tetování.

Langdon v podřepu nervózně zkoumal Peterovu rozevřenou dlaň a prohlížel si těch sedm drobných obrázků, skrytých pod ztuhlými, zaťatými prsty.

IIIX 885

„Vypadá to jako čísla,“ hlesl překvapeně. „Ovšem nic mi neříkají.“

„To první je římská číslice,“ podotkl Anderson.

„Myslím, že ne,“ namítl Langdon. „Římská číslice IIIX neexistuje. Správně se to píše VII.“

„A co ten zbytek?“ zajímala se Sató.

„Nejsem si jistý. Vypadá to jako 885 arabskými číslicemi.“

„Arabskými?“ zeptal se Anderson. „Vždyť vypadají jako *normální* číslice.“

„Ale naše normální číslice jsou přece arabské.“ Langdon musel tohle studentům vysvětlovat tak často, že si dokonce kdysi připravil přednášku o přínosech raných středovýchodních kultur světové vědě. Mimo jiné mezi ně patří i moderní číselný systém, který oproti tomu římskému vyniká například výhodným pozičním zápisem nebo existencí nuly. Na závěr téhle přednášky Langdon nikdy neopomněl dodat, že arabská kultura přispěla lidstvu rovněž slovem *al-kuhl* – oblíbený nápoj harvardských prvků, známý coby *alkohol*.

Langdon zkoumal tetování a jeho zmatek rostl. „S tím číslem 885 si také nejsem jistý. Ty hranaté číslice vypadají nezvykle. Třeba to vůbec nejsou čísla.“

„Tak co to je?“ ptala se Sató.

„Nevím jistě. Celé to tetování vypadá skoro... jako runy.“

„To jest?“ zajímala se Sató.

„Runová písmena se skládají výhradně z rovných linek. Písmena se

nazývají runy a často se tesala do kamene, protože křivky se vyrývají mnohem hůř.“

„Jestli to jsou runy,“ pokračovala Sató, „tak co znamenají?“

Langdon zavrtěl hlavou. Byl obeznámen jen s tím nejzákladnějším runovým písmem – s futharkem, germánskou abecedou ze třetího století našeho letopočtu, a tohle futhark nebyl. „Po pravdě řečeno si ani nejsem jistý, jestli to runy jsou. Na to byste se musela zeptat odborníka. Runy mají desítky různých variant – švédsko-norskou, futhork, tečkovanou –“

„Peter Solomon je zednář, že?“

Langdon nad tím zauvažoval. „To ano, ale co to má s tímhle společného?“ Jak vstal, tyčil se najednou nad drobnou ženou jako věž.

„To mi povězte vy. Říkal jste, že runy se tesají do kamene, a jestli tomu dobře rozumím, zednáři byli původně členové kamenických cechů. Zmiňuji se o tom jen proto, že když jsem svou kancelář požádala, aby prověřili spojení mezi Rukou tajemství a Peterem Solomonem, vyhledávání vyhazovalo hlavně jeden odkaz.“ Odmlčela se, jako by svému odhalení chtěla dodat váhu. „Zednáři.“

Langdon vzdychl. Měl sto chutí ředitelce vpálit do tváře to, co neustále všěpoval svým studentům: „*Google*“ *není synonymum pro výzkum*. V dnešní době, kdy je svět posedlý vyhledáváním klíčových slov, se leckomu může zdát, že všechno je navzájem propojené. Svět se mění ve velikou, propletenou informační síť, která s každým dnem houstne.

Langdon trpělivě pokračoval: „To, že vaši zaměstnanci narazili zrovna na zednáře, mi nepřipadá nijak zvláštní. Zednáři pojí Petera Solomona se spoustou ezoterických témat.“

„Ano,“ přikývla Sató. „A proto mě taky překvapuje, že jste se dnes večer o zednářích ještě nezmínil. Mluvil jste přece o tajném učení, které střezí hrstka osvícených. To na zednáře pasuje, ne?“

„Ano. A pasuje to i na rosenkruciány, kabalisty, Alumbrados a spoustu dalších ezoterických společenství.“

„Ale Peter Solomon je zednář – a k tomu velmi významný. Člověk by řekl, že když se v souvislosti s ním mluví o nějakém tajemství, musí přijít zednáři na přetřes. Ti se přece v tajnostech vyžívají.“

Langdon z jejího hlasu cítil nedůvěru, a o tu nestál. „Jestli chcete vědět něco o zednářích, měla byste se zeptat nějakého zednáře.“

„Po pravdě řečeno,“ odpověděla Sató, „bych se radši zeptala někoho, komu můžu věřit.“

Ta poznámka Langdonovi připadala jak ignorantská, tak urážlivá. „Abychom si rozuměli, madam, celá zednářská filozofie je založená na cti a bezúhonnosti. Zednáři patří mezi mimořádně důvěryhodné osoby.“

„Už jsem se setkala s lecčím, co přesvědčivě dokazovalo opak.“

Langdonovi byla ředitelka čím dál tím nesympatičtější. Už celá léta psal o bohaté zednářské tradici metaforické ikonografie a symboliky a dobře věděl, že zednáři jsou odjakživa jednou z nejnespravedlivěji očerňovaných a nejvíce nepochopených organizací světa. Byli pravidelně obviňováni ze všeho možného, od spolčování s ďáblem po tajnou nadvládu nad světem, ale k jejich zásadám patřilo mimo jiné nereagovat na kritiku, což z nich činilo snadný cíl útoku.

„Ať tak či tak,“ pokračovala Sató jízlivě, „opět jsme se ocitli ve slepé uličce, pane Langdone. Mám dojem, že jste si buď něčeho nevšiml, nebo mi něco tajíte. Ten člověk, se kterým máme co do činění, tvrdí, že si Peter Solomon vybral speciálně vás.“ Zvedla k Langdonovi ledový pohled. „Asi je načase přesunout se k dalšímu rozhovoru na ústředí CIA. Třeba nám tam bude přát větší štěstí.“

Langdon ředitelčinu výhrůžku téměř nepostřehl. Právě totiž vyslovila cosi, co mu nešlo z hlavy. *Peter Solomon si vás vybral.* Ta poznámka v kombinaci se zmínkou o zednářích mu něco říkala. Zadíval se na zednářský prsten na Peterově ruce. Byl to jeden z nejceněnějších kusů Peterova majetku – rodinné dědictví Solomonů, nesoucí symbol dvouhlavého fénixe, nejvyššího mystického symbolu zednářské moudrosti. Zlato se na světle zablýstělo a zažehlo nečekanou vzpomínku.

Langdon zatajil dech a v hlavě mu vytanulo, jak Peterův únosce přízračně šeptá: *Vám to asi ještě nedošlo, že? Proč jste vyvolený?*

Teď jako by se Langdonovy myšlenky v jediném děsivém okamžiku soustředily a mlha se zvedla.

Langdonův úkol byl najednou nad slunce jasnější.

Patnáct kilometrů odtud Malach, který směřoval po Suitland Parkway na jih, zaslechl ze sedadla vedle sebe zřetelné bzučení. Byl to iPhone Petera Solomona, který se dneska prokázal jako velmi účinná zbraň. Na displeji se objevil obrázek volajícího – atraktivní ženy středního věku s dlouhými havraními vlasy.

PŘÍCHOZÍ HOVOR – KATHERINE SOLOMONOVÁ

Malach se usmál, ale hovor nepřijal. *Osud mě táhne blíž a blíž.*

Dnes odpoledne vlákal Katherine Solomonovou k sobě domů jen z jediného důvodu – aby zjistil, zda nemá užitečné informace, kupříkladu nějaké rodinné tajemství, které by mu mohlo pomoci najít, co hledá. Ale jak se ukázalo, bratr jí o tom, co celá léta skrývá, očividně nic neřekl.

Malach se ovšem od Katherine dozvěděl něco jiného. *Něco, čím si dnes vysloužila několik hodin života navíc.* Potvrdila mu totiž, že veškeré výsledky jejích výzkumů se ukrývají na jediném místě, a to v její laboratoři.

Musím je zničit.

Katherinina práce by mohla otevřít nové brány chápání, a jakmile budou byt' jen škvírkou pootevřené, přijdou po Katherine další. Byla by jen otázka času, kdy se všechno změní. *To se nesmí stát. Svět musí zůstat takový, jaký je... utopený v temnotě nevědomosti.*

iPhone pípnutím oznámil, že Katherine nechala vzkaz. Malach sáhl po přístroji a poslechl si ho.

„Petře, to jsem zase já,“ ozvalo se ustaraně. „Kde jsi? Pořád mi nejde z hlavy ten můj rozhovor s doktorem Abaddonem... a mám o tebe starost. Je všechno v pořádku? Ozvi se mi, prosím. Jsem v laboratoři.“

Konec zprávy.

Malach se usmál. *Katherine by si měla dělat starosti spíš o sebe než o bratra.* Sjel ze Suitland Parkway na Silver Hill Road. Asi o kilometr a půl později ve tmě zahlédl matnou siluetu SMCP, která se rýsovala mezi stromy po pravé straně silnice. Celý komplex byl obehnaný vysokým plotem ze žiletkového drátu.

Že prý zabezpečený objekt. Malach se v duchu zasmál. *Však já vím o někom, kdo mě pustí dovnitř.*

Kapitola 24

To zjištění se přihnalo jako vlna a málem Langdona porazilo.

Já už vím, proč jsem tady.

Přímo tady, uprostřed Rotundy, Langdon pocítil silné nutkání vzít nohy na ramena a utíkat... pryč od Peterovy ruky, od toho zlatého prstenu, od podezíravých pohledů Sató a Andersona. Místo toho ale stál jako solný sloup a pevně k sobě tiskl koženou tašku, kterou měl přes rameno. *Musím odsud pryč.*

Se zaťatými zuby si v duchu přehrával scénu, která se odehrála jednoho chladného rána před lety v Cambridgi v Bostonu. Bylo šest hodin a Langdon právě vcházel do učebny, jak to vždycky dělal po svém ranním rituálu v harvardském bazénu. Na prahu ho uvítalo staré známé teplo z radiátorů a vůně křídý. Udělal dva kroky ke katedře – a pak se zarazil.

Někdo tam na něj čekal. Elegantní muž s orlím profilem a vznešenýma sedýma očima.

„Petře?“ Langdon na něj vyděšeně vytřeštil oči.

Peter Solomon do šera blýskl bílým úsměvem. „Dobré ráno, Roberte. Překvapil jsem tě?“ Hlas měl tichý, ale přesto plný skryté síly.

Langdon spěchal k němu a vřele potřásl příteli rukou. „Co propánakrále přivádí modrou krev z Yaleu sem do Harvardu takhle před svítáním?“

„Tajná mise za nepřátelské linie,“ zasmál se Solomon. Ukázal na Langdonův úzký pas. „To plavání ti jde k duhu. Jsi ve formě.“

„To se jen snažím, aby sis připadal starý,“ opáčil zvesela Langdon. „Rád tě vidím, Petře. Copak se děje?“

„Jsem tu na krátké pracovní cestě,“ odpověděl Peter a rozhlédl se po liduprázdné třídě. „Moc se omlouvám, že tě takhle přepadám, ale mám jen pár minut a chtěl jsem tě o něco požádat. O laskavost.“

Tak to se ještě nestalo. Langdon přemýšlel, jak asi může prostý univerzitní profesor pomoci člověku, který má všechno. „Pro tebe cokoli,“ řekl. Těšilo ho, že bude mít příležitost oplatit laskavost muži, který toho pro něj udělal tolik – zvláště proto, že Peterův život kromě bohatství oplýval i tragédiemi.

Solomon ztišil hlas. „Rád bych, abys mi něco pohlídal.“

Langdon protočil panenky. „Doufám, že ne Herkula.“ Kdysi se Langdon uvolil, že se Solomonovi, který musel kamsi odjet, postará o jeho sedmdesátikilového mastifa jménem Herkules. Pejskovi se ovšem patrně zastesklo po oblíbené kožené žvýkáci hračce, a tak si v Langdonově pracovně našel plnohodnotnou náhradu – originální, na pergamenu ručně psanou a iluminovanou Bibli ze sedmnáctého století. Jsou chvíle, kdy můžete křičet „fuj!“ kolikrát chcete, a stejně si neulevíte.

„Pořád jsem ještě nesehnal žádnou podobnou,“ usmál se Solomon rozpačitě.

„No jo. Aspoň Herkules přišel na chuť náboženství.“

Solomon se zachechtal, ale působil tak trochu roztržitě. „Roberte, jsem tu proto, že bych rád, aby ses postaral o něco, co pro mě má značnou cenu. Kdysi jsem to zdědil a už mi nepřipadá bezpečné, abych to přechovával doma nebo v kanceláři.“

Langdon okamžitě znervózněl. Když Peter Solomon o něčem prohlásí, že to pro něj má „značnou cenu“, znamená to, že ta věc stojí celé jmění. „A co bezpečnostní schránka?“ *Copak vaše rodina nemá akcie v půlce amerických bank?*

„To by obnášelo papírování a jednání s bankovními úředníky. Já dávám přednost příteli, kterému mohu věřit. A o tobě vím, že dokážeš držet jazyk

za zuby.“ Solomon sáhl do kapsy a podal Langdonovi malý balíček.

Vzhledem k tomu dramatickému úvodu by Langdon býval očekával něco impozantnějšího. Tohle byla malá krychlová krabička o hraně asi osm centimetrů, zabalená ve vybledlém balicím papíru a převázaná provázkem. I přes tu nepatrnou velikost byla tak těžká, že musela obsahovat něco kamenného či kovového. *To má být ono?* Langdon obracel krabičku v rukou. Teprve teď si všiml, že kroucená šňůrka je jako nějaký starý dekret na jedné straně pečlivě zajištěná raženou voskovou pečetí. Na pečetí byl dvouhlavý fénix, který na hrudi nesl číslo 33 – tradiční symbol nejvyššího zednářského stupně zasvěcení.

„Ale Petře,“ neubránil se Langdon nenápadnému úsměvu, „ty jsi přece velmistr zednářské lóže, ne papež. To pečetiš balíčky prstenem?“

Solomon se zadíval na svůj zlatý prsten a rozesmál se. „Já ten balíček nezapečetil, Roberte. To udělal můj pradědeček. Skoro před sto lety.“

Langdon prudce zvedl hlavu. „Cože?“

Solomon ukázal prst. „Tenhle zednářský prsten byl jeho. Pak připadl dědečkovi. Po něm mému otci... a nakonec mně.“

Langdon balíček pozvedl. „Takže tvůj pradědeček tu věc zabalil před sto lety, a od té doby to nikdo neotevřel?“

„Přesně tak.“

„Ale... proč ne?“

Solomon se usmál. „Protože nenastal čas.“

Langdon na něj vyvalil oči. „Čas na co?“

„Roberte, já vím, že to bude znít divně, ale čím méně toho budeš vědět, tím líp. Prostě ten balíček schovej někam do bezpečí a neříkej prosím nikomu, že jsem ti ho dal.“

Langdon pátral v očích svého staršího přítele a učitele po náznaku, že to je jen žert. Solomon měl smysl pro dramatično a Langdonovi vrtalo hlavou, jestli si s ním tak trochu nehraje. „Určitě to není nějaká rafinovaná léčka? Nechceš ve mně jen vzbudit dojem, že mi bylo svěřeno nějaké starodávné zednářské tajemství, abych začal být zvědavý a rozhodl se k vám přidat?“

„Zednáři nové členy neverbují, Roberte, to přece víš. A kromě toho už jsi mi říkal, že do bratrstva vstoupit nechceš.“

To byla pravda. Langdon zednářskou filozofii i symboliku velmi ctil, ale přesto se rozhodl, že se zasvětit nenechá; kdyby totiž složil slib mlčení, nemohl by o zednářství debatovat se svými studenty. Z téhož důvodu se kdysi Sokrates odmítl účastnit eleusinských mystérií.

Langdon si tu tajemnou malou krabičku se zednářskou pečetí prohlížel a neubránil se otázce, která byla nabílední. „Proč tu věc nesvěříš některému ze svých zednářských bratrů?“

„Řekněme, že mi instinkt napovídá, abych ji ukryl mimo bratrstvo. A nenech se prosím mýlit velikostí toho balíčku. Jestli mi otec říkal pravdu, pak má jeho obsah mimořádnou moc.“ Odmlčel se. „Je to něco jako talisman.“

Říkal talisman? Z definice je talisman předmět s magickou mocí. Tradičně měly talismany nosit štěstí, zahánět zlé duchy nebo pomáhat při starých rituálech. „Uvědomuješ si, že talismany vyšly z módy ve středověku, vid?“

Peter trpělivě položil Langdonovi ruku na rameno. „Já vím, jak to zní, Roberte. Znáš tě už tak dlouho, a tvoje skepse je jednou z tvých největších akademických předností. Zároveň je to ale i jedna z tvých největších slabin. A znám tě dost dobře na to, abych věděl, že po tobě nemohu žádat, abys mi uvěřil, jen abys mi důvěřoval. Říkám ti, že tenhle talisman je mocný. Prý svému vlastníkovu dává moc stvořit řád z chaosu.“

Langdon jen zíral. Myšlenka „řádu z chaosu“ byla jedním z velkých zednářských axiomů. *Ordo ab chao*. Ale přesto – prohlašovat, že by talisman mohl oplývat jakoukoli silou, je absurdní, a tím spíš tvrdit, že umí stvořit řád z chaosu.

„V nesprávných rukou,“ pokračoval Solomon, „by tenhle talisman byl nebezpečný a já mám bohužel důvod se obávat, že mi ho jistí mocní chtějí ukrást.“ Takhle vážný výraz Langdon v jeho tváři snad ještě neviděl. „Rád bych, abys mi ho u sebe na nějakou dobu schoval. Můžeš to pro mě udělat?“

Toho večera seděl Langdon sám u kuchyňského stolu, díval se na balíček před sebou a představoval si, co je asi uvnitř. Nakonec se rozhodl, že to všechno připiše na vrub Peterově výstřednosti, balíček zamkl do trezoru ve zdi knihovny a časem na něj zapomněl.

Až... do dnešního rána.

Ten telefonát od člověka s jižanským přízvukem.

„Málem bych byl zapomněl, pane profesore!“ řekl ráno asistent, když dal Langdonovi přesné instrukce ohledně cesty do Washingtonu. „Pan Solomon měl ještě jedno přání.“

„A to?“ zeptal se Langdon, který byl duchem už u přednášky.

„Nechal tu pro vás vzkaz.“ Muž začal přerývaně číst, jako by luštil Peterův rukopis. „Vyřiďte prosím Robertovi... ať přiveze... ten malý zapečetěný balíček... který jsem mu před lety svěřil.“ Odmlčel se. „Vy tomu nějak rozumíte?“

Langdon si překvapeně vzpomněl na krabičku, která momentálně ležela v jeho trezoru. „Vlastně ano. Víím, co Peter myslí.“

„A můžete to vzít s sebou?“

„Samozřejmě. Vyřídíte Peterovi, že to přivezu.“

„Výborně.“ Asistentovi se slyšitelně ulevilo. „Tak ať se večer ta přednáška vydaří. A šťastnou cestu.“

Než Langdon vyrazil z domova, svědomitě vytáhl balíček z hloubi trezoru a uložil ho do tašky.

Nyní stál v Kapitolu a najisto věděl jen jedno. Kdyby se Peter dozvěděl, jak hluboce ho Langdon zklamal, byl by právem zděšený.

Kapitola 25

Panebože, Katherine měla pravdu. Jako vždycky.

Trish Dunneová s úžasem zírala na výsledky vyhledávání, které se zhmotňovaly na plazmové stěně. Ještě před chvílkou pochybovala, že hledání vůbec k nějakým výsledkům povede, ale už teď viděla přes deset odkazů. A další přibývaly.

Zvlášť jeden odkaz vypadal slibně.

Trish se otočila a houkla směrem ke knihovně: „Katherine? Pojd’ se podívat.“

Podobného bota Trish naposledy vypouštěla před několika lety, takže ji dnešní výsledky ohromily. *Tenkrát by tohle vyhledávání k ničemu nevedlo.* V dnešní době ale množství digitálního materiálu k prohledávání skokově narostlo tak, že se dalo najít doslova cokoli. Bylo až k neuvěření, že program našel i to z klíčových slov, které Trish v životě neslyšela.

Katherine vběhla do velína. „Tak cos našla?“

„Pěkných pár kandidátů,“ ukázala Trish na plazmovou stěnu. „Každý z těchto dokumentů obsahuje do písmenka všechny tvoje klíčové fráze.“

Katherine si shrnula vlasy za ucho a projela si seznam.

„Ale zatím se neraduj,“ dodala Trish. „Ujišťuju tě, že většina z těch dokumentů je na nic. Takovým souborům říkáme ‚černé díry‘. Podívej se na jejich velikost. Jsou neuvěřitelně obrovské. Bývají to komprimované archivy milionů e-mailů, nezkrácené obří encyklopedie, globální diskusní fóra, která běží už celá léta, a tak dále. Vzhledem ke své velikosti a rozmanitosti obsahují tolik potenciálních klíčových slov, že do sebe každý vyhledávací program, který se ocitne v jejich blízkosti, doslova vcucnou.“

Katherine ukázala na jeden z výsledků na začátku seznamu. „Co třeba tohle?“

„Otevři to,“ pobídla ji Katherine naléhavě.
Trish si nedovedla představit, že by jednostránkový dokument obsahoval všechny ty podivné řetězce, které jí Katherine poskytla. Když ale na odkaz klikla a dokument otevřela, klíčové fráze tu byly – jasně čitelné a snadno k nalezení.

Trish si nedovedla představit, že by jednostránkový dokument obsahoval všechny ty podivné řetězce, které jí Katherine poskytla. Když ale na odkaz klikla a dokument otevřela, klíčové fráze tu byly – jasně čitelné a snadno k nalezení.

Trish kývla. „Redigovaný, říkáme my. Vítej ve světě digitalizace textů.“

Automatické krácení textu je při zobrazování digitalizovaných písemností běžnou praxí. Server sice umožní uživateli prohledat celý text, ale následně ukáže jen jeho malou část – něco jako upoutávku, pouze

bezprostřední okolí daných klíčových slov. Vynecháním většiny textu server jednak neporušuje autorská práva, jednak dává uživateli na srozuměnou: *Mám informace, které hledáš, ale jestli chceš i zbytek, budeš si je ode mě muset koupit.*

„Jak vidíš,“ upozorňovala Trish, zatímco projížděla extrémně vykrácenou stránku, „obsahuje tenhle dokument všechny tvoje klíčové fráze.“

Katherine na redigovaný text mlčky zírala.

Trish jí dala minutu, pak přejela zpět na začátek stránky. Všechny Katherininy klíčové fráze tu byly podtržené, psané velkými písmeny a doprovázené nevelkou ukázkou z textu – několika slovy, která frázi předcházela a následovala po ní.

Trish si nedokázala představit, k čemu asi tenhle dokument odkazuje. *A co je to probůh „symbolon“?*

Katherine dychtivě přistoupila ke stěně. „Co je to za dokument? Kdo ho napsal?“

Na tom už Trish pracovala. „Momentíček. Snažím se zjistit zdroj.“

„Potřebuju vědět, kdo to napsal,“ opakovala Katherine naléhavě. „Potřebuju vidět zbytek.“

„Já se snažím,“ opáčila Trish. Ta břítkost Katherinina hlasu ji zaskočila.

Jenže umístění souboru se kupodivu neukazovalo jako běžná webová stránka, nýbrž jako číselná IP adresa. „Nedokážu tu adresu odmaskovat,“ řekla Trish. „Neobjevuje se mi tu doména. Moment.“ Vyjela si okno svého terminálu. „Spustím traceroute.“

Trish vyťukala příkaz, který měl za úkol vypsát všechny „uzly“ mezi počítačem ve velině a přístrojem přechovávajícím tenhle dokument.

„A jedeme,“ řekla a spustila program.

Programy traceroute bývají mimořádně rychlé, a tak se na plazmové stěně téměř okamžitě objevil dlouhý seznam síťových zařízení. Trish zkoumala dál a dál, sledovala cestu, která přes různé směrovače a přepínače propojovala její počítač s...

Co to sakra je? Lokalizační program se zastavil ještě před kýženým serverem. Balíček paketů, který vyslala, z nějakého důvodu narazil na síťové zařízení, které ho neodrazilo, ale zahodilo. „Vypadá to, že se mi zablokoval traceroute,“ řekla Trish. *Je to vůbec možné?*

„Projeď to znovu.“

Trish spustila další program. Stejný výsledek. „Nic. Šmytec. Jako by ten dokument byl na serveru, který se nedá vystopovat.“ Podívala se na výpis několika posledních zobrazených uzlů. „Můžu ti ale říct, že to je někde tady ve Washingtonu.“

„To si děláš legraci.“

„Na tom není nic divného,“ vysvětlovala Trish. „Tihle boti vyhledávají po spirále, takže první výsledky jsou vždycky lokální. Kromě toho byl mezi těmi klíčovými řetězci i Washington, D. C.“

„A co takhle kdybys to zadala do vyhledávače IP adres?“ navrhl Katherine. „Neřeklo by ti to, kdo tu doménu vlastní?“

Trošku primitivní, ale vlastně to není špatný nápad. Trish našla vyhledávací databázi, zadala dotyčnou IP adresu a doufala, že program konečně přiřadí záhadným číslům jméno domény. K pocitu zklamání se teď přidružila i rostoucí zvědavost. *Čí ten dokument je?* Výsledky se zobrazily téměř okamžitě. IP adrese se žádná doména nepřiradila a Trish sklesle rozhodila rukama. „Vypadá to, jako kdyby tahle IP adresa neexistovala. Nejsem schopná o ní vůbec nic zjistit.“

„Ta adresa zjevně existuje. Vždyť jsme právě narazili na dokument, který je na ní uložený!“

To je fakt. Jenže majitel toho dokumentu se zřejmě rozhodl, že radši svoji totožnost nikomu nesvěří. „Nevím, co ti na to mám říct. Systémové trasování není zrovna můj obor a můžu ti poradit leda tak, aby ses obrátila na nějakého hackera. Já jsem v koncích.“

„Znáš někoho takového?“

Trish se otočila a vykulila na svoji šéfovou oči. „Já si dělala legraci, Katherine. Není to moc dobrý nápad.“

„Ale dělá se to tak?“ Katherine se podívala na hodinky.

„Hm... jo, v jednom kuse. Technicky je to celkem jednoduchá věc.“

„Takže znáš někoho?“

„Myslíš hackery?“ Trish se nervózně zasmála. „Aspoň půlku kolegů z bývalé práce.“

„A důvěřuješ někomu z nich?“

Myslí to vážně? Smrtelně vážně, to bylo Trish jasné. „Vlastně jo,“ vyhrkla. „Znám jednoho chlápka, kterému by se dalo zavolat. Dělal u nás na zabezpečení systémů – magor do počítačů. Dost po mně jel, což mě trochu štvalo, ale jinak je prima a já mu věřím. A pracuje i na volné noze.“

„Umí mlčet?“

„Je to hacker. Jasně že umí mlčet. To je jeho práce. Ale myslím, že bude chtít aspoň tisíc babek jenom za to, že se koukne –“

„Tak mu zavolej. A pro jistotu mu nabídni dvakrát tolik – ať si pospíší.“

Trish nevěděla, z čeho má být víc nesvá: jestli z toho, že pomáhá Katherine Solomonové najmout hackera, nebo že má volat člověku, který zřejmě pořád ještě nechápe, jak mohla ta boubelatá, zrzavá metasytémová analytička odolat jeho romantickým návrhům. „Tak mám?“

„Zavolej z telefonu v knihovně,“ nakázala jí Katherine. „Ten má skryté číslo. A samozřejmě mě nejmenuj.“

„Jasně.“ Trish zamířila ke dveřím, ale když zaslechla, že Katherine zapípal iPhone, zastavila se. Při troše štěstí by tahle zpráva mohla Trish před tím nechutným úkolem zachránit. Počkala, než Katherine vyloví iPhone z kapsy pláště a podívá se na displej.

Když Katherine zahlédla na displeji to jméno, tělem se jí rozlila vlna úlevy.
Konečně.

PETER SOLOMON

„To je vzkaz od bratra,“ pohlédla na Trish.

Trish se na ni zadívala s nadějí v očích. „Takže bychom se ho na to prostě zeptaly... než budeme najímat hackera?“

Katherine přejela očima ten redigovaný dokument na plazmové stěně a v uších jí zazněl hlas doktora Abaddona. *Ta věc, která je podle vašeho bratra ukrytá ve Washingtonu... Dá se to najít.* Ted' už Katherine nevěděla, čemu má věřit, a v tom dokumentu se skrývaly informace o těch za vlasy přitažených myšlenkách, kterými je Peter zřejmě posedlý.

Zavrtěla hlavou. „Já chci vědět, kdo to napsal a kde to je. Zavolej mu.“

Trish zachmuřeně vyšla z místnosti.

Bez ohledu na to, jestli ten dokument nějak objasní či neobjasní tajemství, které její bratr svěčil doktoru Abaddonovi, jedna záhada dnes zjevně vyřešena byla. Její bratr se konečně naučil, jak z iPhonu, který mu Katherine darovala, posílat textové zprávy.

„A taky zburcuj média,“ zavolala Katherine za Trish. „Velký Peter Solomon právě poslal svoji první esemesku.“

Na parkovišti před obchodním střediskem naproti SMCP stál Malach před limuzínou, protahoval si nohy a čekal na telefonát, o kterém věděl, že přijde. Přestalo pršet a skrz mraky začal prosvítat zimní měsíc. Stejný měsíc, který před čtvrt rokem svítil na Malacha okulem Domu Chrámu během jeho zasvěcení.

Dnes večer svět vypadá jinak.

Čekal a kručelo mu v břiše. Dvoudenní půst byl sice nepříjemným, ale zároveň zásadním bodem jeho příprav. Tak kázala dávná pravidla. A zanedlouho už bude veškeré tělesné nepohodlí zcela bezpředmětné.

Jak tak Malach postával ve večerním chladu, musel se zasmát. Všiml si totiž, že ho osud paradoxně nechal vystoupit přímo před malým kostelíkem.

Mezi zubařskou klinikou a malou samoobsluhou se tu tísnila svatyně.

DŮM BOŽÍ SLÁVY.

Malach upřel oči na okno, na němž byla k přečtení část kréda této církve. VĚŘÍME, ŽE JEŽÍŠ KRISTUS BYL POČAT DUCHEM SVATÝM A ZROZEN Z PANNY A ŽE JE ČLOVĚKEM I BOHEM.

Malach se usmál *Ano, Ježíš je určitě člověk i Bůh zároveň – ale být zrozen z panny není nutným předpokladem božství. Takhle se to nedělá.*

Do nočního vzduchu se zařizl zvuk telefonu a Malachovi se zrychlil tep. Nyní zvonil jeho vlastní mobil – laciný přístroj, který si koupil včera. Údaj na displeji napovídal, že je to právě ten hovor, na který čeká.

Doslova místní hovor, napadlo Malacha, když se zadíval přes Silver Hill Road k nezřetelné, měsícem osvětlené siluetě zubaté střechy nad korunami stromů. Malach otevřel telefon.

„Abaddon, prosím,“ naladil hlas na větší hloubku.

„Tady Katherine,“ ozvalo se. „Konečně jsem dostala zprávu od bratra.“

„Tak to rád slyším. Jak mu je?“

„Zrovna jede ke mně do laboratoře,“ řekla Katherine. „A navrhl, abyste přišel také.“

„Prosím?“ Malach předstíral rozpaky. „Mám přijít do... vaší laboratoře?“

„Zřejmě vám skutečně hluboce důvěřuje, protože sem obvykle nezve nikoho.“

„Patrně si myslí, že by návštěva mohla rozvinout naši diskusi, ale já bych si připadal jako vetřelec.“

„Pokud můj bratr říká, že jste tu vítán, pak jste vítán. Mimoto psal, že toho musí hodně říct nám oběma, a já se nemůžu dočkat, až zjistím, co se to vlastně děje.“

„Výborně. Kde přesně ta vaše laboratoř je?“

„V depozitáři Smithsonianova muzea. Víte, kde to je?“

„Ne,“ řekl Malach s pohledem upřeným na budovu. „Ale jsem zrovna v autě a mám tu navigaci. Řeknete mi adresu?“

„Silver Hill Road 4210.“

„Vydržte, prosím, napíšu si to.“ Malach pár vteřin počkal a pak řekl: „Aha, výborně – vypadá to, že jsem blíž, než jsem si myslel. Podle navigace u vás mohu být za deset minut.“

„Skvělé. Zavolám na vrátnici ostraze a řeknu jim, že sem dorazíte.“

„Díky.“

„Za chvíli na shledanou.“

Malach zasunul mobil do kapsy a pohlédl směrem k SMCP. *Nebylo moc nezdvořilé, že se pozval sám?* Usmál se, vytáhl iPhone Petera Solomona

a obdivně si přečetl zprávu, kterou Katherine odeslal před několika minutami.

Vzkazy jsem dostal. Vše v pořádku. Spousta práce.
Zapomněl na schůzku s dr. Abaddonem. Promiň, že jsem
ti o něm nerekla dřív. Je to na dlouhé povídání. Mířím do
laboratoře. Zkus sehnat dr. Abaddonu a pozvat ho taky.
Plně mu důvěřuji a mám vám oběma co vyprávět. Peter.

Nepřekvapilo ho, že v tu chvíli Peterův iPhone cinknul. Od Katherine
přišla odpověď.

Petre, gratuluju, že ses naučil psát zprávy! Jsem ráda, že jsi
v pořádku. Mluvil s dr. A., jede za námi do laboratoře. Zatím, K.

Malach sevřel Solomonův telefon, dřepel si k limuzíně a zaklínal přístroj
mezi přední kolo a asfalt. Ta věčička mu prokázala cenné služby, ale od
téhle chvíle už se nesmí dát vystopovat. Malach si sedl za volant,
pomaličku se rozjel a zastavil, teprve když zaslechl ostré zapraskání
drceného přístroje.

Zahleděl se na vzdálenou siluetu SMCP. *Deset minut.* Tohle rozlehlé
skladiště Petera Solomona skrývalo přes třicet milionů pokladů, Malach
sem však dnes večer mířil, aby z povrchu světa vymazal dva nejčennější.

Veškeré výzkumy Katherine Solomonové.

A Katherine Solomonovou osobně.

Kapitola 26

„Profesore Langdone,“ ozvala se Sató. „Vypadáte, jako byste zrovna viděl
strašidlo. Stalo se vám něco?“

Langdon si povytáhl tašku na rameni a položil na ni dlaň, jako by tím
ten malý hranatý balíček uvnitř mohl nějak lépe ochránit. Cítil, jak bledne.
„Jen... jen si dělám starost o Petera.“

Sató naklonila hlavu na stranu a úkosem na něj pohlédla.

Náhle Langdona napadlo, jestli tu Sató dnes večer není právě kvůli tomu
balíčku, který mu Solomon svěřil. Peter přece Langdona varoval: *Jistí
mocní ho chtějí ukrást. V nesprávných rukou by mohl být nebezpečný.*

Langdon si ovšem nedokázal představit, proč by CIA stála o nevelkou krabičku s talismanem... a ani co by to mohlo být za talisman. *Ordo ab chao?*

Sató přistoupila blíž a zkoumavě si ho prohlížela černýma očima. „Tak mi připadá, že nám máte co říct.“

Langdon cítil, že se potí. „Ne, to nemám.“

„Copak se vám honí hlavou?“

„Já jenom...“ Langdon zaváhal. Neměl ani tušení, co říct. Existenci balíčku v tašce prozrazovat nehodlal, jenže kdyby ho Sató odvezla do CIA, určitě by ho u vstupu prohledávali. „Vlastně...“ zalhal, „mě k těm číslům na Peterově ruce napadlo ještě něco.“

Sató nasadila neproniknutelný výraz. „Ano?“ Zadívala se na Andersona, jenž se právě vracel – byl přivítat tým ze soudní laboratoře, který konečně dorazil.

Langdon nasucho polkl, přidřep si k ruce a horečně uvažoval, co si tak narychlo vymyslet. *Jsi učitel, Roberte – improvizuj!* Ještě jednou se zadíval na těch sedm drobných symbolů a doufal v náhlou inspiraci.

Nic. V hlavě pusto a prázdno.

Jak tak Langdonova eidetická paměť listovala jeho rozsáhlou mentální encyklopedií symbolů, napadalo ho jen jedno jediné řešení. Blesklo mu to hlavou už na začátku, ale připadalo mu to nepravděpodobné. Teď mu to nicméně mohlo poskytnout čas potřebný k přemýšlení.

„Tak tedy,“ spustil, „prvním varováním, že je symbolog na špatné stopě, bývá zpravidla to, že při interpretaci symbolů začne používat několik symbolických jazyků zároveň. Tak například když jsem vám řekl, že tenhle text je psán římskými a arabskými číslicemi, nebyla to dobrá analýza, protože jsem použil několik symbolických systémů. Totéž platí v případě římských číslic a runového písma.“

Sató založila ruce a zvedla obočí, jako by chtěla říct: „Pokračujte.“

„Komunikace obvykle probíhají v jednom, nikoli ve více jazycích, a když tedy symbolog začíná pracovat s textem, musí najít jedinou souvislou soustavu symbolů, která by pasovala na celý text.“

„A vy tu jedinou soustavu už vidíte?“

„Ano... a ne.“ Langdonova zkušenost s rotační symetrií ambigramů ho naučila, že symboly někdy znamenají z různých úhlů různé věci. A v tomhle případě, jak si uvědomil, se skutečně na oněch sedm symbolů v jistém

smyslu dalo nahlížet jedním společným způsobem. „Pokud s rukou trochu pohneme, jazyk začne být konzistentní.“ Způsob, kterým chtěl Langdon rukou pohnout, byl až v přízračné shodě s tím, na co narážel Peterův únosce, když mluvil o staré hermetické zásadě. *Jako nahoře, tak i dole.*

Langdon natáhl ruku, uchopil dřevěný podstavec, na kterém byla Peterova ruka nabodnutá, a zamrazilo ho. Zlehka podstavcem otočil, takže Peterovy natažené prsty nyní směřovaly přímo dolů. A symboly na dlani se rázem proměnily.

„Z tohoto úhlu,“ řekl Langdon, „je z XIII rázem platné římské číslo – třináctka. A zbytek nápisu se dá interpretovat také jako latinka, tedy jako písmena SBB.“ Langdon měl za to, že za tenhle rozbor si vyslouží přinejlepším nechápavé krčení ramen, jenže Andersonův výraz se rázem změnil.

„SBB?“ zeptal se velitel.

Sató se k němu otočila. „Jestli se nepletu, nějaký takový orientační systém tady v Kapitulu existuje...“

Anderson zřetelně pobledl. „Existuje.“

Sató se zlověstně usmála a kývla na Andersona. „Pojďte se mnou, veliteli. Ráda bych si s vámi promluvila mezi čtyřma očima.“

Ředitelka Sató si Andersona odváděla z doslechu a Langdon zůstal užasle stát. *Co se to tu proboha děje? A co je to SBB XIII?*

Veliteli Andersonovi vrtalo hlavou, jestli tenhle večer vůbec ještě může nabrat podivnější obrátky. *Na té ruce se píše SBB13?* Velitel žasl, že o místě označovaném v místní nomenklatuře SBB vůbec někdo slyšel, natož o části SBB13. Takže ukazováček Petera Solomona je nezval vzhůru, jak to původně vypadalo, nýbrž zcela opačným směrem.

Ředitelka Sató si Andersona odvedla na klidné místo poblíž sochy Thomase Jeffersona. „Předpokládám, veliteli,“ řekla, „že víte přesně, kde se SBB13 nachází.“

„Samozřejmě.“

„A víte, co je uvnitř?“

„Ne, takhle z hlavy ne. Myslím, že se tenhle prostor už celá desetiletí nepoužívá.“

„Tak to ho budete muset otevřít.“

Andersonovi se nezamlouvalo, že mu někdo v jeho vlastní budově

nařizuje, co má a nemá dělat. „To může být problém, paní ředitelko. Musel bych se podívat na rozpis. Jak jistě víte, na nižších podlažích jsou většinou soukromé kanceláře nebo skladiště a bezpečnostní protokol související se soukromým –“

„Bud' mi SBB13 odemknete,“ prohlásila Sató, „nebo zavolám do kanceláře a pošlu tam pár chlapů s beranidlem.“

Anderson se na ni dlouze zadíval, pak vytáhl vysílačku a zvedl ji ke rtům. „Tady Anderson. Potřeboval bych odemknout SBB. Do pěti minut mi tam někoho pošlete.“

Hlas z vysílačky zněl zmateně. „Opravdu myslíte SBB, veliteli?“

„Ano. SBB. Okamžitě tam někoho pošlete. A budu potřebovat baterku.“

S bušícím srdcem uložil vysílačku. Sató k němu přistoupila a ještě o stupeň ztišila hlas.

„Čas se nám krátí, veliteli,“ zašeptala, „a já chci, abyste nás co nejrychleji odvedl do SBB13.“

„Ano, paní ředitelko.“

„A ještě něco bych od vás potřebovala.“

Kromě vloupání? Anderson si žádné protesty nemohl dovolit, ale rozhodně mu neušlo, že Sató se tu objevila jen pár minut po nálezku ruky v Rotundě a že teď využívá situace k tomu, aby se domohla vstupu do soukromých sekcí Kapitolu. Dnes večer byla o tolik kroků napřed, až se zdálo, že v podstatě určuje směr.

Sató pokynula přes sál k profesorovi. „Ta taška, co ji má Langdon přes rameno.“

Anderson k ní zalétl pohledem. „Co je s ní?“

„Předpokládám, že ji vaši lidé projeli detektorem, když Langdon vstoupil do budovy.“

„Samozřejmě. Kontrolujeme všechny tašky.“

„Chtěla bych ten rentgen vidět. Chci vědět, co v té tašce je.“

Anderson se zadíval na tašku, kterou s sebou Langdon celou dobu nosil. „A... nebylo by jednodušší se ho prostě zeptat?“

„Která část mé žádosti vám není jasná?“

Anderson znovu vytáhl vysílačku a předal ředitelčin požadavek. Sató mu dala adresu svého komunikátoru a vyžádala si, aby jí jeho tým co nejdříve poslal na e-mail kopii rentgenového snímku. Anderson se váhavě podvolil.

Policejní technici se právě chystali uříznutou ruku odvézt pro potřeby policejní jednotky Kapitolu, ale Sató jim nakázala, aby ji doručili přímo jejímu týmu na ústředí CIA. Anderson byl na protesty příliš unavený. Měl pocit, že ho právě přejel mrňavý japonský parní válec.

„A taky chci ten prsten,“ houkla Sató na techniky.

Vedoucí techniků se tvářil, jako by se jí chtěl na něco zeptat, ale pak si to rozmyslel. Stáhl prsten z Peterovy ruky, uložil ho do čistého sáčku a předal ředitelce. Ta si sáček strčila do kapsy u saka a otočila se k Langdonovi.

„Jdeme, profesore. Vezměte si věci.“

„Kam jdeme?“ zajímal se Langdon.

„Prostě jděte za panem Andersonem.“

Ano, pomyslel si Anderson, *a držte se mi pěkně v patách*. Část Kapitolu, vedenou pod zkratkou SBB, jen zřídkakdy někdo navštívil. Šlo se k ní rozlehlým labyrintem místnůstek a úzkých chodeb pohřbených pod kryptou. Tad Lincoln, nejmladší syn Abrahama Lincolna, tam dole jednou zabloudil a téměř ho to stálo život. A Andersona napadalo, že jestli si Sató prosadí svou, může Roberta Langdona snadno potkat totéž.

Kapitola 27

Systémový specialista Mark Zoubianis byl odjakživa pyšný na to, jak zdatně dokáže plnit několik úkolů najednou. Momentálně seděl na futonu obložený dálkovým ovládáním, bezdrátovým telefonem, notebookem, palmtopem a velkou mísou křupek. Jedním okem sledoval zápas Redskins, druhým monitor notebooku, na uších měl bezdrátová sluchátka a mluvil s ženou, o které už aspoň rok neslyšel.

Zavolat, zrovna když se hraje playoff, toho je schopná jenom Trish Dunneová.

Jeho bývalá kolegyně opět potvrdila naprostý nedostatek sociální inteligence a usoudila, že zápas Redskins je ten nejpříhodnější okamžik, kdy se mu ozvat a poprosit ho o laskavost. Nejdřív chvilku žvatlala o starých časech a o tom, jak se jí stýská po jeho úžasném smyslu pro humor, a pak přešla k věci: snaží se odmaskovat skrytou IP adresu, zřejmě nějaký tajný server v oblasti Washingtonu. Na tom serveru je uložený krátký textový soubor, ke kterému by se potřebovala dostat, nebo by přinejmenším ráda zjistila, komu ten dokument patří.

Správná osoba, ale načasování mizerné, sdělil jí. Vzápětí ho Trish zahrnula – povětšinou pravdivými – lichotkami týkajícími se jeho odborných schopností, a než si to Zoubianis stihl uvědomit, už vyťukával dotyčnou IP adresu na klávesnici notebooku.

Stačil mu jediný pohled, a okamžitě znervózněl. „Hele, Trish, ta adresa má dost divnej formát. Tenhle protokol se veřejně ještě ani nepoužívá. Nejspíš to bude nějaká zpravodajská nebo armádní záležitost.“

„Armádní?“ Trish se rozesmála. „Koukej, já z toho serveru zrovna vytáhla vykrácený dokument a s armádou to nemá vůbec nic společného.“

Zoubianis si otevřel okno svého terminálu a zkusil spustit traceroute. „Říkáš, že tvůj traceroute se nikam nedostal?“

„Jo. Dvakrát to zamrzlo. Na stejném uzlu.“

„U mě taky.“ Vyslal diagnostickou sondu. „A proč tě tahle adresa tak zajímá?“

„Můj bot na téhle IP narazil na vyhledávač a vytáhl mi přes něj redigovaný dokument. Potřebuju si přečíst zbytek. Mileráda jim to zaplatím, jenom nemůžu přijít na to, kdo tuhle IP vlastní nebo jak se k ní dostat.“

Zoubianis zachmuřeně sledoval monitor. „To myslíš vážně, jo? Pustil jsem si diagnostiku a ten firewall vypadá dost... důkladně.“

„Za to taky dostaneš ten balík.“

Zoubianis zauvažoval. Za takhle jednoduchou práci byla nabízená odměna královská. „Ještě jedna věc, Trish. Proč jsi do toho tak žhavá?“

Trish se odmlčela. „Chci někomu pomoci.“

„To musí být sakra dobrej kámoš.“

„Kámoška.“

Zoubianis se zachechtal, ale nic neříkal. *Já to věděl.*

„Hele,“ ozvala se Trish netrpělivě, „dokážeš tu IP vypátrat? Stačíš na to?“

„Jasně že na to stačím. A ty zas víš, že budu tancovat, jak ty pískáš.“

„Jak dlouho ti to bude trvat?“

„Moc dlouho ne,“ odpověděl a přitom psal. „Do jejich sítě se dostanu tak do deseti minut. A jakmile tam budu a zjistím, o co jde, zavolám ti.“

„Díky moc. A jak se jinak máš?“

To se ptá teprv teď? „Kristepane, Trish, ty mi voláš, zrovna když se hraje playoff, a chceš si povídat? Mám teda hacknout tu IP, nebo ne?“

„Díky, Marku, fakt si toho cením. Budu čekat, než mi zavoláš.“

„Dej mi čtvrt hod'ky.“ Zoubianis zavěsil, sáhl po křupkách a zesílil televizi.

Ženský.

Kapitola 28

Kam mě to vedou?

Langdon klusal za Andersonem a Sató do hlubin Kapitolu a cítil, jak se mu s každým krokem dolů zrychluje tep. Jejich cesta začala v západním portálu Rotundy, kde sestoupili po mramorovém schodišti a pak se stočili zpátky širokou chodbou do slavného prostoru přímo pod podlahou Rotundy.

Krypta Kapitolu.

Vzduch tu byl těžší a Langdona už teď začínala přepadat klaustrofobie. Nízký strop a měkké, nepřímé osvětlení zdůrazňovaly robustní siluety čtyřiceti dórských sloupů, jež měly za úkol podpírat rozlehlý kamenný strop. *Klid, Roberte.*

„Tudy,“ ukázal Anderson a spěšně vykročil velikou kruhovou síní vlevo.

V téhle zvláštní kryptě naštěstí žádní nebožtíci neodpočívali. Nacházelo se tu několik soch, model Kapitolu a nízký výklenek na dřevěný katafalk, na který se při státních pohřbech kladly rakve. Průvod kryptou proběhl, aniž by věnoval jediný pohled čtyřcípé mramorové růžici ve středu podlahy v místech, kde kdysi hořel věčný plamen.

Anderson zjevně pospíchal, Sató se už zase hrbila nad svým BlackBerry. Jak se Langdon kdysi dozvěděl, Kapitol byl pokrytý mobilním signálem do posledního místečka – to proto, aby odtud zákonodárci mohli vyřizovat stovky telefonátů denně.

Skupinka prošla šikmo kryptou, vešla do šerého foyer a začala se proplétat komplikovanou spleť chodeb a slepých uliček. Z té změti průchodů vedlo nespočet dveří opatřených identifikačními značkami. Jak podél nich postupovali, Langdon se značky snažil číst.

S154... S153... S152...

Neměl tušení, co se za těmi dveřmi skrývá, ale aspoň jedno mu začínalo být jasné – a to význam tetování na Peterově dlani. SBB13 bude zřejmě číslo dveří kdesi v útrobách Kapitolu.

„Co jsou zač všechny ty dveře?“ zeptal se Langdon. Tašku si pevně tiskl k hrudi a dumal, co asi může mít Solomonův balíček společného s dveřmi označenými SBB13.

„To jsou kanceláře a sklady,“ vysvětlil Anderson. „*Soukromé* kanceláře a sklady,“ dodal významně a ohlédl se na Sató.

Ředitelka ani nezvedla oči od komunikátoru.

„Odhaduju, že nebudou nijak veliké,“ podotkl Langdon.

„Sklady a kanceláře zní dost honosně, většinou jsou to spíš kumbály, ale i tak patří mezi nejžádanější nemovitosti ve Washingtonu. Tady jsme v srdci původního Kapitolu, dvě patra nad námi je stará síň Senátu.“

„A co SBB13?“ zeptal se Langdon. „Čí je to kancelář?“

„Ničí. SBB13 je soukromý sklad a já musím říct, že mě překvapuje, jak –“

„Veliteli Andersone,“ přerušila ho Sató s pohledem dál upřeným na displej, „prostě nás tam odveďte, prosím.“

Anderson semkl rty a mlčky je dál vedl prostorem, který teď připomínal něco mezi samoobslužným skladištěm a bájným labyrintem. Téměř na všech zdech visely orientační tabulky ukazující tam a zpátky, které měly zřejmě v téhle síti chodeb usnadnit cestu ke konkrétním kancelářským oddělením.

S142 až S152...

ST1 až ST70...

H1 až H166 a HT1 až HT67...

Langdon pochyboval, že by se odtud dokázal sám vymotat. *Tohle je hotové bludiště.* Ona S a H na začátku identifikačních označení podle všeho určovala, jestli se daná místnost v budově nachází na straně Senátu, či Sněmovny reprezentantů neboli *House of Representatives*. Oblasti označené jako ST a HT byly zřejmě v přízemí, tedy, jak Anderson říkal, „na úrovni terénu“.

Po oddělení SBB pořád ani stopy.

Konečně dorazili k těžkým ocelovým bezpečnostním dveřím se vstupem na kartu.

ÚROVEŇ SB

Langdon cítil, že už nejsou daleko.

Anderson sáhl pro kartu, ale pak zaváhal. Z ředitelčiných příkazů byl očividně nesvůj.

„Nebudeme tu stát celou noc, veliteli,“ pobídla ho Sató.

Anderson neochotně zasunul kartu do zdířky. Ocelové dveře povolily. Anderson se do nich opřel a všichni společně vykročili do haly za nimi. Těžké dveře se hlasitě zaklaply.

Langdon neměl žádnou zvláštní představu o tom, co se za dveřmi nachází, ale i kdyby ji měl, to, co uviděl, rozhodně nečekal. Hleděl na svažující se schodiště. „Už zase dolů?“ hlesl a zastavil se. „Ono je tu ještě nějaké podlaží pod kryptou?“

„Ano,“ řekl Anderson. „Suterén.“ SB zjevně znamenalo „Senate Basement“.

Langdon zaúpěl. *Bezva.*

Kapitola 29

Reflektory auta, probleskující mezi stromy po klikaté příjezdové cestě k SMCP, byly první, které vrátný za poslední hodinu zahlédl. Svědomitě ztlumil přenosnou televizi a schoval svačinu pod pult. *To je mi tedy načasování.* Redskins končili úvodní rozehrávku, o kterou nechtěl přijít.

Auto se blížilo a vrátný zkontroloval jméno na papírku před sebou.

Dr. Christopher Abaddon.

Katherine Solomonová právě volala a oznámila ochrance, že jí za chvíli přijede návštěva. Co je to za doktora, to vrátný netušil, ale nejspíš léčil sakra dobře, protože přijel v černé limuzíně. Dlouhé, elegantní auto zastavilo vedle vrátnice a kouřové okénko u řidiče tichounce sjelo dolů.

„Dobrý večer,“ pozdravil řidič a smekl čepici. Byl to vazoun s vyholenou hlavou a v rádiu měl naladěný fotbal. „Vezu doktora Abaddona za paní Katherine Solomonovou.“

Vrátný přikývl. „Doklad totožnosti, prosím.“

Řidiče to zjevně překvapilo. „Promiňte, ale ona vám paní Solomonová nevolala?“

Strážný kývl a pokradmu pohlédl na televizi. „I tak musím každé návštěvě oskenovat a uložit průkaz totožnosti. Omlouvám se, ale předpis je předpis. Pan doktor se bude muset legitimovat.“

„Nic se neděje.“ Šofér se otočil a tlumeně cosi pronesl za dělicí přepážku. Vrátnému se přitom povedlo znovu mrknout na obrazovku. Redskins se právě rozbíhali po rozehrávce a vrátný doufal, že do další hry bude mít tu limuzínu z krku.

Šofér se už zase obracel k němu a podával mu průkaz, který zřejmě právě obdržel zpoza přepážky.

Vrátný si kartičku vzal a rychle ji oskenoval. Byl to washingtonský řidičský průkaz na jméno Christopher Abaddon, bytem v Kalorama Heights. Z fotografie se na něj díval pohledný světlavý muž v modrém saku, s kravatou a saténovým kapesníčkem. *Kdo se proboha chodí na dopravní inspektorát fotit s kapesníčkem?*

V televizi se ozval tlumený jásot a vrátný se otočil právě včas, aby

uviděl hráče Redskins, který křepčil za skórovací lajnou a prstem mířil k nebi. „Tak jsem to prošvihnul,“ zabrblal vrátný a otočil se k okénku.

„Fajn,“ řekl a vrátil průkaz řidiči. „Můžete jet.“

Limuzína se sunula kolem budky, vrátný se zadíval na obrazovku a doufal, že se dočká reprízy.

Malach vedl limuzínu po klikaté příjezdové cestě a do tváře se mu vkrádal úsměv. Do tajného muzea Petera Solomona se dá proniknout velice snadno. A ještě příjemnější bylo, že se mu už podruhé během čtyřiařiceti hodin povedlo bez problémů proniknout na jedno ze Solomonových soukromých území. Včera večer totiž vykonal podobnou návštěvu u něj doma.

Peter Solomon sice vlastnil krásný venkovský dům v Potomaku, ale hodně času trávil ve městě, v podkrovním bytě luxusní rezidence Dorchester Arms, v budově, která – stejně jako většina příbytků náležejících těm nejbohatším z nejbohatších – připomínala pevnost. Vysoké zdi. Střežený vjezd. Seznam návštěv. Hlídané podzemní parkoviště.

Malach zajel stejnou limuzínou k domovní vrátnici, smekl šoférskou čepici a oznámil: „Vezu doktora Christophera Abaddona. Na pozvání pana Petera Solomona.“ Vyslovil to, jako by ohlašoval příjezd vévody z Yorku.

Vrátný zkontroloval seznam hlášených návštěv a pak Abaddonův řidičský průkaz. „Ano, pan Solomon pana doktora očekává.“ Stiskl tlačítko a brána se otevřela. „Pana Solomona najdete v podkrovním apartmá. Ať pan doktor jede posledním výtahem vpravo. Ten ho doveze přímo nahoru.“

„Díky.“ Malach se dotkl čepice a projel dovnitř.

Zajel až na konec garáží a cestou pohledem pátral po bezpečnostních kamerách. Nic. Místní nájemníci zřejmě ani nevykrádali auta, ani nestáli o pozornost.

Malach zaparkoval v tmavém koutě u výtahů, stáhl přepážku mezi přední částí a kabinou pro cestující a protáhl se dozadu do limuzíny. Tam se zbavil šoférské čepice a nasadil si blond paruku. Upravil si sako a kravatu a v zrcátku se přesvědčil, že si nerozmazal make-up. Nehodlal nic riskovat. Dnes ještě ne.

Na tohle jsem čekal až moc dlouho.

O pár vteřin později Malach nastoupil do soukromého výtahu. Kabina tiše a hladce klouzala vzhůru. Když se dveře otevřely, Malach se ocitl v elegantní soukromé hale. Jeho hostitel už ho očekával.

„Vítám vás, doktore.“

Malach se zahleděl do těch proslulých šedých očí a cítil, jak mu začíná bušit srdce. „Velice si vážím toho, že jste mě přijal, pane Solomone.“

„Říkejte mi Petře, prosím.“ Potřásli si rukama. Když Malach sevřel dlaně staršího muže, povšiml si zlatého zednářského prstenu na Solomonově ruce... těžké ruce, která kdysi na Malacha mířila zbraní. Z Malachovy vzdálené minulosti se ozval šepot: *Jestli tu spoušť zmáčkneš, budu tě navěky strašit.*

„Pojďte dál, prosím,“ vyzval ho Solomon a uvedl Malacha do elegantního obývacího pokoje, z jehož rozlehlých oken se naskýtal omračující výhled na panorama Washingtonu.

„Voni tu čaj,“ poznamenal Malach, když překračoval práh.

Na Solomona to zjevně zapůsobilo. „Moji rodiče vždycky vítali hosty čajem. A já tuhle tradici převzal.“ Zavedl Malacha do obývacího pokoje, kde už před krbem čekal podnos s čajem. „Dáte si smetanu a cukr?“

„Jen černý, děkuji.“

To na Solomona opět udělalo dojem. „Jste, jak vidím, purista.“ Nalil oběma šálky černého čaje. „Říkal jste, že se mnou potřebujete probrat nějakou citlivou záležitost, o které je potřeba si pohovořit soukromě.“

„Díky, že jste si na mě udělal čas.“

„Vy a já jsme nyní zednářští bratři. Pojí nás silné pouto. Řekněte mi, co pro vás mohu udělat.“

„Nejprve bych vám rád poděkoval za tu čest, že jsem směl být před několika měsíci zasvěcen do třiatřicátého stupně. Má to pro mě ohromný význam.“

„To jsem rád, ale nezapomínejte prosím, že tato rozhodnutí nejsou jen na mně. Hlasovala o tom Nejvyšší rada.“

„Samozřejmě.“ Malach tušil, že Peter Solomon pravděpodobně hlasoval proti němu, ale i mezi zednáři platí, že kdo má peníze, má také moc. Poté, co Malach dosáhl dvaatřicátého stupně zasvěcení ve své vlastní lóži, počkal pouhý měsíc a věnoval jménem zednářské obediencie několik milionů na dobročinné účely. Tento velkorysý šlechtitý čin přesně podle jeho očekávání stačil k tomu, aby mu zajistil promptní pozvání do elitního třiatřicátého stupně. *A ani tam jsem se žádná tajemství nedozvěděl.*

Přes odvěké fámy – „Třicátý třetí stupeň vyjeví vše“ – Malachovi neřekli nic nového, nic, co by mu pomohlo v jeho hledání. On to ovšem ani neočekával. I vnitřní kruh zednářů obsahoval kruhy ještě užší, kruhy, do nichž by Malach pronikl až za celá léta, pokud kdy vůbec. Nevadilo mu to. Zasvěcení splnilo svůj účel. Tehdy v chrámu se mu totiž podařilo cosi mimořádného, díky čemu získal Malach moc nad všemi přítomnými. *Ted' už nebudu hrát podle vašich pravidel.*

„Asi si vzpomínáte,“ řekl Malach a napil se čaje, „že my dva jsme se už před lety setkali.“

Solomona to očividně překvapilo. „Skutečně? To si nevybavuji.“

„Už je to poměrně dávno.“ *A Christopher Abaddon není mé pravé jméno.*

„Moc se omlouvám. Začínám mít děravou paměť. Můžete se mi připomenout?“

Malach se na toho muže, kterého nenáviděl jako nikoho na světě, naposledy usmál. „Velká škoda, že se na mě nepamatujete.“

Jedním plynulým pohybem vytáhl z kapsy malé zařízení, napřáhl je před sebe a zaryl je svému společníkovi do prsou. Modře to zablýsklo, ostře zapraskal výboj a pak se ozval bolestný vzdech, jak Peteru Solomonovi tělem projel milion voltů. Oči se mu rozšířily a bezvládně se zhroutil do křesla. To už Malach stál. Tyčil se nad ním a tekly mu sliny jako lvu, který se chystá pozřít raněnou kořist.

Solomon namáhavě lapal po dechu.

Malach rozeznával hrůzu v očích své oběti a přemítal, kolik asi lidí vidělo Petera Solomona ochromeného strachy. Několik dlouhých vteřin si ten pohled vychutnával. Napil se čaje a čekal, až Solomon popadne dech.

Solomon sebou cukal a snažil se cosi říct. „P-proč?“ vypravil ze sebe konečně.

„Proč asi, co myslíš?“ zeptal se Malach.

Solomon se tvářil naprosto ohromeně. „Chcete... peníze?“

Peníze? Malach se rozesmál a opět se napil čaje. „Dal jsem zednářům miliony. Mně jsou peníze k ničemu.“ *Přišel jsem si pro vědění, a on mi nabízí majetek.*

„Tak co... chcete?“

„Znáš jistě tajemství. A o to se dnes v noci se mnou poděliš.“

Solomon se snažil zvednout hlavu, aby mohl Malachovi pohlédnout do očí. „Já... já vám nerozumím.“

„Konec lži!“ zaburácel Malach a přisunul se tak blízko, že ho od ochromeného muže nedělilo víc než několik centimetrů. „Víš, co je ukryto tady ve Washingtonu.“

Solomon na něj vzdorně hleděl šedýma očima. „Já netuším, o čem to mluvíte.“

Malach se znovu napil čaje a odložil šálek na podnos. „To jsi mi říkal i před deseti lety. Tu noc, kdy zemřela tvoje matka.“

Solomon v tu ránu vytřeštil oči. „Vy...?“

„Nemusela zemřít. Kdybys mi tenkrát dal to, co jsem chtěl...“

Tvář staršího muže se stáhla výrazem zděšeného prozření... a zmatku.

„Varoval jsem tě,“ pokračoval Malach. „Řekl jsem ti, že jestli tu spouští zmáčkneš, budu tě navěky strašit.“

„Ale vy jste –“

Malach se vrhl vpřed a znovu zaryl paralyzér Solomonovi do hrudi. Opět se modře zablýsklo a tentokrát Solomon ochabl úplně.

Malach si strčil paralyzér do kapsy a nevzrušeně dopil čaj. Poté si otřel rty plátěným ubrouskem s monogramem a shlédl na svou oběť. „Půjdeme?“

Solomon se ani nehnul, oči však měl doširoka otevřené a bděl.

Malach se k němu sklonil a zašeptal mu do ucha: „Vezmu tě někam, kde neexistuje nic než pravda.“

Bez dalších řečí zmuchlal kapesníček s monogramem a nacpal ho Solomonovi do úst. Pak si bezvládného muže zvedl na široká ramena a zamířil k soukromému výtahu. Cestou ven ještě ze stolku v předsíni sebral Solomonovy klíče a iPhone.

Dnes mi prozradíš všechna svá tajemství, pomyslel si Malach. Včetně toho, proč jsi mě tenkrát před lety klidně poslal na smrt.

Kapitola 30

Úroveň SB.

Senate Basement neboli senátní suterén.

S každým spěšným krokem dolů na Roberta Langdona jeho klaustrofobie doléhala víc a víc. Jak se nořili hlouběji k základům budovy, vzduch těžkl a ventilace jako by tu neexistovala. Stěny tu tvořila nestejnorodá směsice kamene a žlutých cihel.

Ředitelka Sató v chůzi ťukala do svého BlackBerry. Langdon z jejího zdrženlivého chování cítil podezíravost, ale tenhle pocit začal brzy být vzájemný. Sató mu pořád ještě neprozradila, jak věděla, že tu Langdon dnes večer bude. *Otázka národní bezpečnosti?* Spojení mezi dávným mysticismem a národní bezpečností mu jaksi unikalo. Jenže jemu koneckonců unikal celý smysl téhle situace.

Peter Solomon mi svěřil talisman... nějaký poblouzněný šílenec mě i s talismanem vylákal do Kapitolu a chce po mně, abych mu odemkl mystickou bránu... a ta je zřejmě v místnosti vedené jako SBB13.

To neznělo zrovna přehledně.

Postupovali dál a Robert se snažil z mysli vypudit příšerný obraz Peterovy potetované dlaně, přetvořené v Ruku tajemství. Pochmurný výjev doprovázel Peterův hlas: *Dávná mystéria vedla ke vzniku mnoha mýtů, Roberte... ale to neznamená, že ona sama nejsou skutečná.*

Přestože Langdon zasvětil kariéru výzkumu mystických symbolů a dějin, jeho rozum se myšlence Dávných mystérií a jejich přesvědčivých slibů apoteózy vždycky vzpíral.

Historické záznamy, nutno přiznat, obsahují nepochybné důkazy o tom, že během věků bylo skutečně předáváno tajné učení, které patrně vzešlo z mystických škol starého Egypta. Tyto vědomosti se předávaly v tajnosti a objevily se znovu až v renesanční Evropě, kde podle většiny zdrojů byly svěřeny vybrané skupině vědců příslušejících k první evropské vědecké názorové platformě – Londýnské královské společnosti nauk, které se tajuplně přezdívalo Neviditelná kolej.

Tato utajená „kolej“ se rychle proměnila v mozkový trust nejosvácenějších duchů světa – patřil k nim Isaac Newton, Francis Bacon, Robert Boyle, a dokonce Benjamin Franklin. Seznam moderních členů není o nic méně úctyhodný – je na něm Einstein, Hawking, Bohr či Celsius. Všichni tito velicí posunuli lidské myšlení o ohromný kus dopředu, vykonali pokroky, které podle některých názorů měly co do činění s jejich kontakty s prastarým učením, jež Neviditelná kolej tají. Langdon o tom silně pochyboval, i když je pravda, že za jejími zdmi probíhalo nezvyklé množství „mystické práce“.

Když byly v roce 1936 objeveny tajné dokumenty z pozůstalosti Isaaca Newtona, ohromilo svět zjištění, že Newton se vášnivě zajímal o alchymii a staré mystické nauky. Newtonovy soukromé listiny obsahovaly i ručně psaný dopis adresovaný Robertu Boylovi, v němž Newton Boyla zapřísahá, aby „mlčel jako hrob“ o jistých mystických vědomostech, které získal. „Budou-li se šířit dále,“ píše Newton, „způsobí nesmírnou újmu celému světu.“

O tom, co tohle zvláštní varování znamená, se vášnivě debatuje dodnes.

„Profesore,“ Sató zničehonic zvedla oči od displeje, „i když trváte na tom, že nevíte, proč tu dnes večer jste, mohl byste nám možná poněkud objasnit, co znamená prsten Petera Solomona.“

„Můžu to zkusit,“ probral se Langdon z úvah.

Sató vytáhla sáček a podala ho Langdonovi. „Povězte mi něco o symbolech na tom prstenu.“

Procházeli liduprázdnou chodbou a Langdon si ten povědomý šperk důkladně prohlížel. Zlatá ploška na sobě měla vyobrazení dvouhlavého fénixe nesoucího stuhu s nápisem ORDO AB CHAO a s číslem 33 na hrudi. „Dvouhlavý fénix s třiatřicátkou je emblémem nejvyššího zednářského stupně.“ Tento prestižní stupeň přesněji řečeno existoval pouze ve skotském ritu. Zednářské rity a stupně zasvěcení měly ovšem nesmírně složitou hierarchii, kterou tu dnes Langdon ředitelce rozhodně nehodlal

dopodrobna vykládat. „V zásadě je třiatřicátý stupeň čestnou funkcí vyhrazenou pro malou skupinku těch nejzasloužilejších zednářů. Do všech předchozích stupňů lze postoupit prostým splněním podmínek stupně předcházejícího, ale vstup do třiatřicátého stupně je přísně hlídáný. Ten je jen na pozvání.“

„Takže vy jste věděl, že Peter Solomon je členem tohoto elitního vnitřního kroužku?“

„Samozřejmě. Tohle členství není žádné tajemství.“

„A je jejich nejvyšším činitelem?“

„V současné době ano. Peter předsedá Nejvyšší radě třicátého třetího stupně, což je vedoucí orgán skotského ritu v Americe.“ Langdon vždycky rád navštěvoval jejich sídlo – Dům Chrámu, klasicistní architektonický klenot, jehož výzdoba mohla svou symbolikou směle soupeřit s Rosslynskou kaplí ve Skotsku.

„Všiml jste si té rytiny po obvodu kroužku? Píše se tu ‚Třicátý třetí stupeň vyjeví vše‘.“

Langdon přikývl. „Ano, to je takový zednářský folklór.“

„A jestli tomu dobře rozumím, znamená to, že po uvedení do tohoto nejvyššího, třiatřicátého stupně je zednáři cosi odhaleno?“

„Tak praví tradice, ale zřejmě to tak ve skutečnosti není. Odjakživa bujely konspirační dohady, že těch několik vyvolených na nejvyšších stupních zednářského žebříčku má přístup k jakýmsi velkým mystickým tajemstvím. Já mám ale podezření, že pravda je mnohem prozaičtější.“

Žertovnými narážkami na existenci jakéhosi drahocenného zednářského tajemství sice Peter Solomon přímo hýřil, ale Langdon měl vždycky za to, že je to z jeho strany jen mazaná lest, která má Roberta vlákat do řad bratrstva. Události dnešního večera měly bohužel k žertu velmi daleko, a ani na vážnosti, s jakou Peter kdysi Robertovi svěřoval zapečetěný balíček, nyní spočívající v jeho tašce, nic komického nebylo.

Langdon upřel na sáček s prstenem zoufalý pohled. „Paní ředitelko,“ zeptal se, „nevadilo by vám, kdybych ho vzal k sobě?“

„Proč?“ ohlédl se.

„Pro Petera má ten prsten velkou cenu a já bych mu ho dneska rád vrátil.“

Tvářila se skepticky. „Tak doufejme, že budete mít tu možnost.“

„Díky.“ Langdon si sáček zasunul do kapsy.

„A ještě jedna otázka,“ řekla Sató, jak spěchali stále hlouběji do nitra labyrintu. „Moji lidé tvrdí, že když si projížděli výskyt pojmů ‚třicátý třetí stupeň‘ a ‚brána‘ v souvislosti se zednářstvím, vyskočily na ně doslova stovky odkazů na nějakou pyramidu.“

„To také není žádná záhada,“ odpověděl Langdon. „Egyptští stavitelé pyramid byli předchůdci moderních kameníků a pyramidy a další egyptské motivy se mezi zednářskými symboly vyskytují velice často.“

„Co symbolizují?“

„Pyramida obvykle zastupuje osvětlení. Je to architektonický symbol dávné schopnosti člověka vytrhnout se z pozemských kořenů a stoupat k nebesům, ke zlatému slunci a konečně k nejvyššímu zdroji osvětlení.“

Chvilku vyčkávala. „Nic víc?“

Nic víc?! Langdon jí právě vyličil jeden z nejelegantnějších symbolů dějin. Konstrukci, díky níž se člověk může povznést do říše bohů.

„Podle mých zaměstnanců,“ řekla, „to vypadá, že s ohledem na dnešní události tu existuje mnohem významnější propojení. Prý se traduje jakási legenda o nějaké konkrétní pyramidě tady ve Washingtonu – o pyramidě, která úzce souvisí se zednáři a Dávnými mystérii!“

V tu chvíli si Langdon uvědomil, na co Sató naráží, a pokusil se tu úvahu smést ze stolu, než s ní promrhají ještě víc drahocenného času. „Já tu legendu dobře znám, paní ředitelko, jenže je to čirá fantazie. Zednářská pyramida, to je jedna z nejvytrvalejších washingtonských pověstí, která patrně vznikla v souvislosti s pyramidou na Velké pečetí Spojených států.“

„Proč jste mi o tom neřekl dříve?“

Langdon pokrčil rameny. „Protože se nezakládá na faktech. Jak říkám, je to pověst. Jedna z mnoha, která se k zednářům váže.“

„Ale zároveň se právě takhle pověst přímo odvolává na Dávná mystéria?“

„Jistě, a spousta jiných taky. Dávná mystéria jsou základem pro nespočet legend, které v dějinách přežívají – příběhy o mocném učení ochraňovaném tajnými strážci, jako jsou templáři, rosenkruciáni, ilumináti, Alumbrados – a tak dále a tak dále. Z Dávných mystérií vycházejí všechny – a zednářská pyramida je jen jeden příklad.“

„Aha,“ kývla Sató. „A co se v té pověsti vlastně říká?“

Langdon se zamyslel, ušel několik kroků a teprve pak odpověděl: „Nejsem odborník na konspirační teorie, ale v mytologii se vyznám, a podle většiny pramenů je to asi takhle: Dávná mystéria – ztracená moudrost pradávných věků – byla dlouho považována za nejposvátnější poklad lidstva a jako taková byla přísně střežená. Osvícení mudrci, kteří chápali skutečný dosah tohoto učení, začali mít z jeho nedozírné moci obavy. Věděli, že padnou-li tyto tajné vědomosti do nepovolaných rukou, může to vést ke katastrofě; jak už jsme si říkali, mocné nástroje mohou sloužit dobru i zlu. A tak, aby uchránili jak Dávná mystéria, tak i lidstvo, začali se staří zasvěcenci sdružovat do tajných bratrstev, v jejichž rámci sdíleli své učení jen s řádně iniciovanými spolubratřími, s jinými mudrci.

Mnozí věří, že v dějinách můžeme snadno nalézt stopy těch, kdo mystéria ovládali, a to v příbězích o kouzelnících, čarodějích a zázračných léčitelích.“

„A co zednářská pyramida?“ zeptala se Sató. „Jak ta do toho zapadá?“

Langdon vykročil rychleji, aby jí stačil. „Tady se právě začíná mísit pověst s historií. Podle některých pramenů do šestnáctého století v Evropě téměř všechna tato tajná bratrstva vymizela. Většinou to měla na svědomí sílící vlna náboženské perzekuce. Říká se, že posledními strážci tajemství zůstali svobodní zednáři. Pochopitelně se báli, že pokud jednoho dne jejich vlastní společenství zmizí stejně jako jejich předchůdci, Dávná mystéria budou navěky ztracena.“

„No a co ta pyramida?“ naléhala Sató.

Langdon však mířil k jádru věci. „Legenda o zednářské pyramidě je celkem jednoduchá. Aby zednáři dostáli svým závazkům vůči budoucím generacím a tuto nezměrnou moudrost ochránili, rozhodli se prý, že ji skryjí do ohromné pevnosti.“ Langdon se snažil dát dohromady, co si z té pověsti pamatoval. „Znovu upozorňuji, že to je jen legenda, ale zednáři údajně své tajné učení převezli ze Starého světa do Nového – tedy sem do Ameriky, do země, kterou, jak doufali, náboženská tyranie nikdy nezachvátí. A tady vybudovali neproniknutelnou pevnost, tajnou pyramidu, jejímž úkolem je ochraňovat Dávná mystéria až do doby, než bude celé lidstvo schopno s onou úžasnou silou, již toto učení propůjčuje, správně naložit. Podle této pověsti korunovali zednáři tuhle velkou pyramidu zářivou špičkou z ryzího zlata, která má být symbolem převzácného pokladu skrytého uvnitř – dávného učení, s jehož pomocí by lidstvo mohlo naplno využít svých schopností. Dojít k apoteóze.“

„To je tedy něco,“ řekla Sató.

„To ano. Zednáři se stali obětí spousty povídaček.“

„Vy zjevně nevěříte, že nějaká taková pyramida existuje.“

„Samozřejmě že ne,“ odpověděl Langdon. „O tom, že by naši předkové z řad zednářů vybudovali v Americe nějakou pyramidu, neexistují žádné důkazy, natož aby stála ve Washingtonu. Schovat pyramidu není nic jednoduchého, zvlášť tak velkou, aby skryla ztracenou moudrost všech věků.“

Jak si Langdon vybavoval, v oné legendě se nevysvětlovalo, co vlastně má zednářská pyramida ukrývat – zda jsou to staré texty, okultní spisky, vědecké objevy nebo něco mnohem tajemnějšího. Říkala ovšem, že tyhle vzácné informace jsou důmyslně zašifrované... a že je pochopí jen ti nejosvícenější.

„Tehle příběh,“ pokračoval Langdon, „nicméně spadá do kategorie,

teré my symbologové říkáme ‚archetypální hybrid‘ – je to směsice jiných klasických legend, která si vypůjčila z lidové mytologie tolik prvků, že to zkrátka nemůže být nic jiného než fikce. Žádná historická skutečnost.“

Když Langdon svým studentům vykládal o archetypálních hybridech, používal jako příklad pohádky, které se tradovaly z generace na generaci, časem bobtnaly a navzájem si ze sebe vypůjčovaly tolik prvků, že se proměnily v homogenizované naučné příběhy, obsahující stále tytéž symbolické prvky – ctnostné panny, krásné prince, nepřístupné hrady a mocné čaroděje. Ve formě pohádek je nám tahle odvěká bitva dobra a zla vštepována už od dětství: Merlin versus Morgana la Fay, svatý Jiří versus drak, David versus Goliáš, Sněhurka versus zlá královna, a dokonce Luke Skywalker versus Darth Vader.

Zahnuli za roh, vykročili za Andersonem po krátkém schodišti a Sató se podrbala na hlavě. „Řekněte mi jedno. Jestli se nepletu, pyramidy byly kdysi považovány za mystické brány, kterými zesnulí faraónové mohou projít k bohům. Je to tak?“

„Ano.“

Sató se prudce zastavila, popadla Langdona za paži a vzhledla k němu se směsicí překvapení a nedůvěry. „Tak vy říkáte, že po vás Solomonův únosce chce, abyste mu otevřel nějakou skrytou bránu, a nenapadne vás, že mluví o zednářské pyramidě z té legendy?“

„Ale pro pána krále, zednářská pyramida je přece jenom pověst. Je to čirá fantazie!“

Sató k němu přistoupila tak blízko, že Langdona ovanul její cigaretami prosycený dech. „Zcela chápu vaše stanovisko, profesore, ale v zájmu vyšetřování mohu tuhle souvislost ignorovat jen těžko. Brána k tajnému vědění? Mně to tedy hodně připomíná tu bránu, o které Solomonův únosce prohlašuje, že ji můžete odemknout jen vy a nikdo jiný.“

„Mně se nechce věřit –“

„O to, čemu věříte vy, tady nejde. Věřte si, čemu chcete, ale musíte připustit, že ten člověk je o existenci zednářské pyramidy zjevně přesvědčený.“

„Jenže to je šílenec! Možná si myslí, že v SBB13 se skrývá vstup do gigantické podzemní pyramidy, kde se ukrývá veškeré tajné učení našich předků!“

Sató nehnuté stála a oči jí žhnuly. „Problém, se kterým se tu potýkáme, rozhodně není žádná pohádka, profesore. Ujišťuji vás, že je velice reálný.“

Rozhostilo se mezi nimi chladné ticho.

„Madam?“ ozval se konečně Anderson a ukázal na další bezpečnostní dveře tři metry před nimi. „Už tam skoro jsme – jestli tedy chcete jít dál.“

Sató konečně odtrhla oči od Langdona a rukou Andersonovi naznačila, ať pokračuje.

Následovali šéfa ochranky bezpečnostními dveřmi, které ústily do úzké chodby. Langdon se rozhlédl vlevo, pak vpravo. *To si děláte legraci.*

Stáli v té nejdelší chodbě, jakou kdy viděl.

Kapitola 31

Když Trish Dunneová vyšla z jasně osvětlené Kostky do syrové temnoty, jako vždycky pocítila příval adrenalinu. Od hlavní brány SMCP jí právě volali, že za Katherine přijel nějaký doktor Abaddon a potřebuje doprovodit do haly 5. Trish se nabídla, že pro něj dojde, hlavně ze zvědavosti. Katherine jí toho o jejich návštěvníkovi moc neřekla a Trish byla jako na trní. Zjevně to musí být někdo, komu Peter Solomon velice důvěřuje, protože Solomonovi do Kostky nikdy nikoho nezvali. Tohle bylo poprvé.

Doufám, že tu cestu zvládne, pomyslela si Trish, když kráčela ledovou tmou. To by jí ještě scházelo, aby Katherinein nóbl host začal panikařit, až si uvědomí, kudy že to musí na cestě do laboratoře projít. *Poprvé je to vždycky nejhorší.*

Pro Trish tohle poprvé nastalo asi před rokem. Kývla Katherine na pracovní nabídku, podepsala doložku o mlčenlivosti a pak se s Katherine vypravila do SMCP podívat se do laboratoře. Prošly „Ulicí“ a došly až k ocelovým dveřím s označením HALA 5. Katherine se sice snažila ji na odlehlou polohu laboratoře duševně připravit, ale na to, co Trish uviděla, když se dveře se sykotem otevřely, rozhodně připravená nebyla.

To prázdno.

Katherine překročila práh, ušla pár kroků do naprosté temnoty a pokynula Trish, ať jde za ní. „Neztratíš se, neboj.“

Trish si představila, jak bloudí černočernou tmou v hale o velikosti stadionu, a už při samotné té myšlence se zpotila.

„Máme tu naváděcí systém,“ pokračovala Katherine. „Velice primitivní.“

Trish zamžourala do tmy na drsnou betonovou podlahu. Chvilku jí trvalo, než se rozkoukala, ale pak zjistila, že po podlaze se táhne přímý chodníček z úzkého pásu běhounu. Koberec jako silnice mířil do tmy, kde mizel.

„Koukej se nohama,“ poradila jí Katherine, otočila se a vyrazila vpřed. „Pojď hned za mnou.“

Jakmile Katherine pohltila tma, Trish ze sebe setřásla strach a vydala se za ní. *To je přece úplně na hlavu!* Sotva ušla pár kroků, dveře haly 5 se za ní zabouchly a odřízly ji i od toho posledního slabého zbytku světla. Trish se s bušícím srdcem soustředila na koberec pod nohama. Odvážila se po měkkém běhounu udělat jen pár krůčků vpřed, když pod pravým chodidlem ucítila tvrdý beton. Lekla se, instinktivně uhnula vlevo a došlápla oběma chodidly už opět na koberec.

V černu před ní se zhmotnil Katherinin hlas, i když mrtvá akustika téhle propasti její slova téměř zadusila. „Lidské tělo je úžasná věc,“ slyšela Trish. „Když ho zbavíš jednoho smyslového vstupu, téměř okamžitě na jeho místo nastoupí ostatní smysly. V tuhle chvíli se nervy v tvých nohou doslova vyklaňují na vyšší citlivost.“

Tak to je fajn, pomyslela si Trish a zase si poopravila směr.

Mlčky kráčely tak dlouho, až to na Trish bylo moc. „Jak je to ještě daleko?“ zeptala se konečně.

„Jsme asi v polovině.“ Katherinin hlas zněl z větší dálky.

Trish si pospíšila za ní a ze všech sil se snažila zachovat klid, jenže ta širošířá temnota jako by se ji chystala spolknout. *Vždyť já si nevidím ani na milimetr před obličej!* „Jak poznáš, že máš zastavit, Katherine?”

„Za chvíli to zjistíš,“ odpověděla Katherine.

To bylo před rokem. Dnes Trish zase procházela tmou, tentokrát opačným směrem, k recepci, kde se měla setkat s hostem své šéfově. Náhlá změna struktury koberce pod nohama ji upozornila, že je tři metry od východu. Podobný systém se používá na baseballových hřištích, kde Peter Solomon, vášnivý baseballový fanda, zřejmě nabral inspiraci. Trish se rázem zastavila, vytáhla kartu a tápala tmou podél zdi, dokud nenašla vystouplou zdířku a kartu do ní nezasunula.

Dveře zasyčely a otevřely se.

Trish zamžourala do přívětivého světla na chodbě.

Tak jsem to zase zvládla.

Kráčela liduprázdnou chodbou a ten podezřelý redigovaný soubor na zabezpečené síti jí nešel z hlavy. *Prastará brána? Tajná lokalita v podzemí?* A má vůbec Mark Zoubianis šanci zjistit, kde je ten záhadný dokument umístěn?

Katherine stála ve velíně v měkkém přísvitu plazmové stěny a upřeně hleděla na záhadný dokument, který s Trish objevily. Vyznačila si v něm klíčové fráze a sílilo v ní přesvědčení, že dokument mluví o téže za vlasy

přitažené legendě, kterou její bratr nejspíš svěřil doktoru Abaddonovi.

... tajnou lokalitu V PODZEMÍ, kde...
... někde ve WASHINGTONU. D. C., souřadnice...
... odkrýt PRASTAROU BRÁNU, která vedla...
... varování – PYRAMIDA se pomstí...
... rozluštit ten RYTÝ SYMBOLON a odhalit...

Musím vidět zbytek toho souboru, říkala si Katherine.

Ještě chvilku si útržky textu pročítala a pak plazmovou stěnu vypnula. Dělal to tak vždycky, aby tenhle žrout energie zbytečně neplýtvat vodíkovými zásobami palivového článku.

Klíčová slova zvolna mizela, smrskla se v malou bílou tečku, ta ještě na okamžik utkvěla uprostřed stěny, zamrkala a zhasla.

Katherine se otočila a vykročila zpět ke své pracovně. Za chvilku dorazí doktor Abaddon, a ona ho chtěla jaksepatří přivítat.

Kapitola 32

„Už jsme skoro tam,“ řekl Anderson a vedl Sató s Langdonem zdánlivě nekonečnou chodbou, která běžela po celé délce východní strany kapitolských sklepů. „Za Lincolnových časů měla tahle chodba udusanou podlahu a běžaly tu krysy.“

Langdon kvitoval s povděkem, že dnes už je na podlaze dlažba; krysy zrovna nemusel. Skupinka pokračovala dál, dlouhým tunelem se přízračně, nerovnoměrně rozléhala ozvěna kroků. Dveře, které chodbu lemovaly, byly občas zavřené, ale mnohdy zely dokořán. Většina místností v tomto podlaží vypadala opuštěně. Langdon si všiml, že čísla na dveřích nyní klesají, až nakonec jako by úplně došla:

SB4...SB3...SB2...SB1...

Vzápětí prošli kolem jedněch neoznačených dveří, ale jakmile čísla začala zase stoupat, Anderson se na místě zastavil.

HB1... HB2...

„Promiňte,“ omlouval se velitel. „Přešel jsem to. Takhle daleko jsem nikdy nebyl.“

Skupinka se vrátila o několik kroků zpátky, k těm starým plechovým dveřím, které, jak si Langdon nyní uvědomoval, se nacházely přesně ve

středu budovy – na dělicí čáře mezi suterénem Senátu (SB) a suterénem Sněmovny reprezentantů (HB). Jak se ukázalo, i tyto dveře byly označené, jenže vyrytá značka byla zašlá tak, že byla skoro k nepřečtení.

SBB

„Tady je to,“ řekl Anderson. „Klíče tu budou každou chvíli.“

Sató se zamračila a pohlédla na hodinky.

Langdon si prohlížel značku SBB. „Proč je tenhle prostor označený jako senátní, když je přímo uprostřed?“

Anderson nechápal. „Jak to myslíte?“

„Píše se tu SBB, a to začíná na S. Prostory na straně Sněmovny jsou označené H.“

Anderson zavrtěl hlavou. „Jenže tohle S neznamená senátní stranu. Znamená to –“

„Veliteli?“ ozval se zdálky hlas strážného. Klusal k nim chodbou a v ruce třímал klíč. „Omlouvám se, pár minut to trvalo. Nemohli jsme hlavní klíč od SBB najít, tenhle je ze skříňky s duplikáty.“

„On tam originál není?“ zeptal se Anderson překvapeně.

„Zřejmě se ztratil,“ odpověděl strážný zadýchaně. „Sem dolů nikdo nešel už celou věčnost.“

Anderson si klíč vzal. „A klíč k SBB13 tam nebyl?“

„Bohužel jsme zatím nenašli klíče k vůbec žádné místnosti v SBB. MacDonald na tom dělá.“ Strážný vytáhl vysílačku.

„Bobe? Jsem tu s velitelem. Už máš nějaké zprávy o tom klíči od SBB13?“

Ve vysílačce to zapraskalo a ozvalo se: „Něco mám. Divná věc. Co jsme přešli na počítače, žádné záznamy tu nejsou. Ale podle ručně psaných knih jsou všechny prostory v SBB už přes dvacet let vyklizené a prázdné. Momentálně jsou vedené jako nepoužívané.“ Odmlčel se. „Všechny až na třináctku.“

Anderson hmátl po vysílačce. „Tady velitel. Jak to myslíte, všechny až na třináctku?“

„Našel jsem tu ručně psanou poznámku, kde se SBB13 označuje za ‚soukromý prostor‘. Už je to dávno, ale napsal to a parafoval hlavní architekt osobně.“

Jak Langdon věděl, termínem *architekt* se tu neoznačoval ten, kdo budovu navrhl, nýbrž muž, který se staral o její provoz. Takzvaný „hlavní architekt Kapitolu“ měl funkci podobnou správci budovy, zodpovídal za

všechno od údržby přes opravy, bezpečnost a najímání zaměstnanců až po přidělování kanceláří.

„Divné je to,“ pokračoval hlas z vysílačky, „že podle té poznámky má tenhle soukromý prostor v užívání Peter Solomon.“

Langdon, Sató a Anderson si vyměnili zaskočené pohledy.

„Odhadoval bych,“ ozvalo se z vysílačky, „že ten originální klíč od SBB bude mít u sebe pan Solomon. A že má pravděpodobně i všechny klíče od SBB13.“

Langdon nevěřil vlastním uším. *Peter si ve sklepení Kapitolu pronajímá soukromou místnost?* Odjakživa věděl, že Peter má spoustu tajemství, ale tohle zaskočilo dokonce i jeho.

„Fajn,“ prohlásil Anderson, kterého to zjevně nepotěšilo, „rádi bychom se dostali právě do třináctky, takže dál pátrejte po kopii.“

„Provedu, veliteli. Taky pracujeme na tom digitálním snímku, co jste chtěl –“

„Díky,“ skočil mu do řeči Anderson a stiskem tlačítka ho přerušil. „To bude všechno. Hned jak ten soubor budete mít, pošlete ho na BlackBerry ředitelce Sató.“

„Rozumím.“ Vysílačka zmlkla.

Anderson vrátil vysílačku strážnému.

Strážný vytáhl fotokopii plánu a podal ji veliteli. „SBB je tahle šedá oblast, třináctku jsme označili křížkem, takže by nemělo být těžké ji najít. Ta oblast není moc velká.“

Anderson strážnému poděkoval, a jakmile mladík odspěchal, začal studovat plánek. Langdon se k němu přidal a s překvapením si prohlížel tu ohromnou spoustu kójí, jež tvořily pod Kapitolem prapodivné bludiště.

Anderson plánek chvíli podrobně prohlížel, pak si ho zasunul do kapsy. Otočil se ke dveřím nadepsaným SBB, zvedl klíč, ale zaváhal, jako by se mu do otvírání moc nechtělo. Langdon cítil podobné obavy; sice netušil, co za dveřmi může být, ale byl si poměrně jistý, že ať už tam Peter ukryl cokoli, je to něco soukromého. *Velice soukromého.*

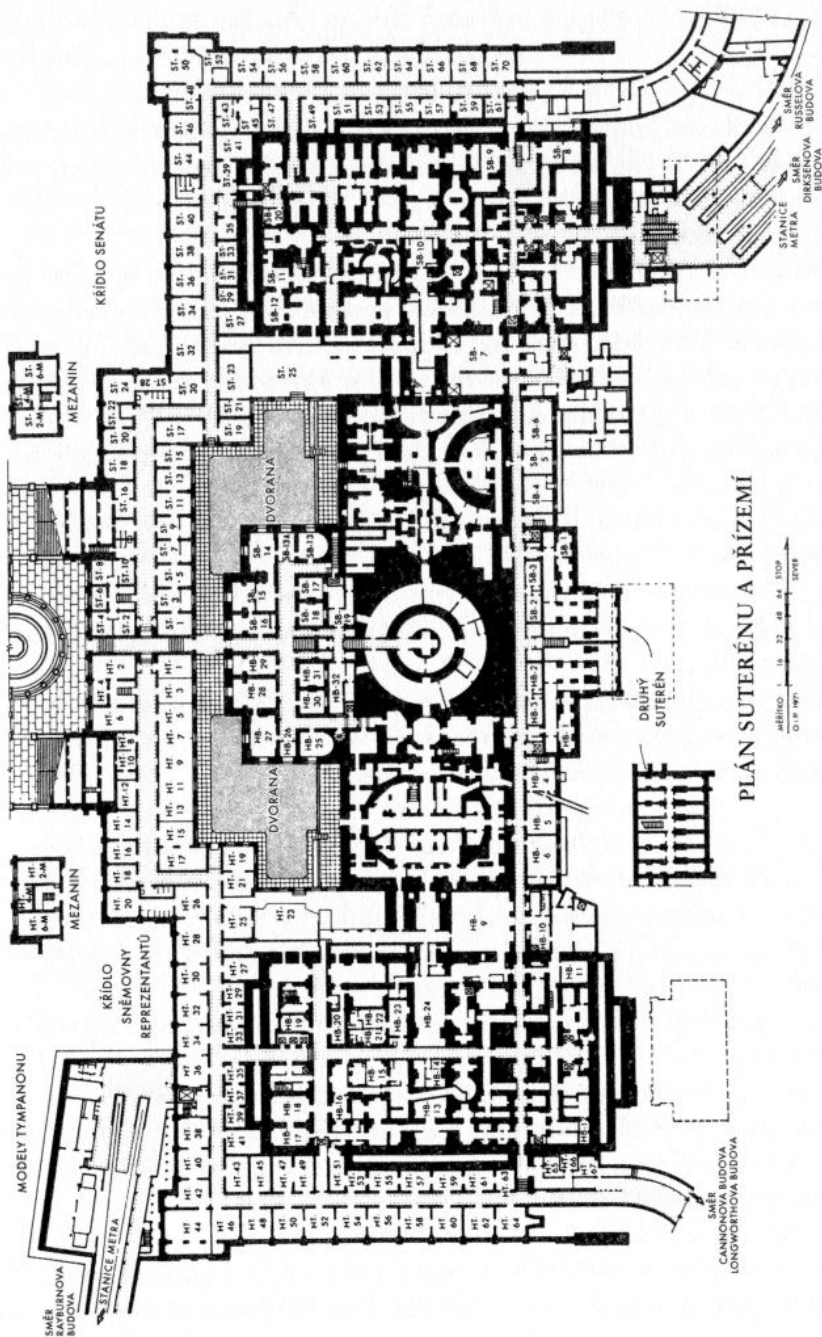
Sató si odkašlala a Anderson pochopil. Zhluboka se nadechl, zasunul klíč do zámku a pokusil se s ním otočit. Klíč se ani nehnu. Na zlomek vteřiny Langdon zadoufal, že je to špatný klíč. Na druhý pokus ovšem zámek povolil a Anderson dveře s námahou otevřel.

Jak těžké veřeje zaskřípěly, do chodby zavanula vlhká zatuchlina.

Langdon mhouřil oči do tmy, ale vůbec nic neviděl.

„Pane profesore,“ ohlédl se na něj Anderson, zatímco se snažil nahmatat vypínač, „jen k té vaší otázce: to S v SBB neznamená Senát. Znamená *sub*.“

„*Sub*?“ zopakoval udiveně Langdon.

Anderson přikývl a stiskl vypínač hned za dveřmi. Jediná žárovka ozářila znepokojivě příkré schodiště, které klesalo do inkoustově černé tmy. „SBB znamená ‚*subbasement*‘. Je to druhý suterén Kapitolu.“

Kapitola 33

Mark Zoubianis, odborník na zabezpečení systémů, se nořil hlouběji a hlouběji do futonu a chmuřil se na informace, jež naskakovaly na obrazovce notebooku.

Co to je sakra za adresu?

Na tenhle dokument i na tu Trishinu záhadnou IP adresu byly krátké i jeho nejlepší hackerské triky. Uteklo deset minut, a Zoubianisův program pořád ještě marně bušil na brány síťového firewallu. Nedávaly moc nadějí na průnik. *Není divu, že mu za to slíbili takový balík.* Už už se chystal zvolit jiný přístup, když mu zazvonil telefon.

Kristepane, Trish, říkal jsem přece, že ti zavolám. Ztlumil fotbal a zvedl to. „Co je?“

„To je Mark Zoubianis?“ zeptal se mužský hlas. „Kingston Drive 357, Washington?“

V pozadí slyšel Zoubianis tlumený šum dalších hovorů. *Telemarketing? Když se hraje playoff? To se zbláznili?* „Budu hádat. Vyhrál jsem týden na Havaji?“

„Nevyhrál,“ opáčil hlas beze stopy humoru. „Tady je oddělení systémového zabezpečení CIA. Rádi bychom věděli, proč se snažíte proniknout do jedné z našich utajených databází.“

Tři podlaží nad druhým suterénem Kapitolu, v rozlehlých prostorách návštěvnického centra, právě strážný Nuñez – tak jako každý den touhle dobou – zamykal hlavní vchod. Pak zamířil po mramorové podlaze zpátky a přemýšlel o tom tetovaném chlapíkovi ve vojenské bundě.

Já ho pustil dovnitř. Nuñez přemítal, jestli má cenu zítra ještě vůbec chodit do práce.

Právě vykročil k eskalátoru, když ho bušení na dveře přimělo, aby se otočil. Přimhouřil oči k hlavnímu vchodu a zjistil, že venku stojí postarší černoš, otevřenou dlaní tluče do skla a zuřivou gestikulací se domáhá vstupu.

Nuñez zavrtěl hlavou a ukázal na hodinky.

Ten člověk ovšem bušil dál a postavil se do světla. Dokonale padnoucí modrý oblek, vlasy střižené velice nakrátko. Nuñezovi se zrychlil tep. *A do háje.* I na tu dálku ho poznal. Rozeběhl se zpátky ke vchodu a hned odemkl. „Promiňte, pane. Pojd'te dál, prosím.“

Warren Bellamy, hlavní architekt Kapitolu, překročil práh a zdvořilým kývnutím Nuñezovi poděkoval. Bellamy měl pružnou, štíhlou postavu, držel se zpřímá a jeho pronikavý pohled prozrazoval člověka, který má nad svým okolím navrch. Budově Kapitolu vládl Bellamy už čtvrt století.

„Můžu pro vás něco udělat?“ zeptal se Nuñez.

„Vlastně ano.“ Bellamy vyslovoval břitce a přesně. Jeho dikce, tak dokonalá, až zněla téměř britsky, prozrazovala absolventa některé z elitních univerzit amerického severovýchodu. „Právě jsem se dozvěděl, že tu dnes večer došlo k nějakému incidentu.“ Tvářil se velice ustaraně.

„Ano, pane. Šlo o to –“

„Kde je velitel Anderson?“

„Dole. S ředitelkou Sató z Bezpečnostní kanceláře CIA.“

Bellamy vytřeštil oči. „To je tu CIA?“

„Ano, pane. Ředitelka Sató dorazila téměř okamžitě po té události.“

„Proč?“ zeptal se Bellamy.

Nuñez pokrčil rameny. *To jsem se jí měl zeptat?*

Bellamy vyrazil přímo k eskalátorům. „Kde jsou?“

„Před chvílíkou vyrazili do spodních podlaží.“ Nuñez pospíchal za ním.

Bellamy se ustaraně ohlédl. „Šli dolů? A proč?“

„To opravdu nevím – jen jsem to slyšel ve vysílačce.“

Bellamy zrychlil krok. „Hned mě za nimi zaveďte.“

„Ano, pane.“

Jak ti dva spěchali přes rozlehlou halu, Nuñez si koutkem oka všiml, že Bellamy má na ruce zlatý prsten.

Vytáhl vysílačku. „Upozorním velitele, že jdete dolů.“

„Ne.“ Bellamymu se výhružně zablesklo v očích. „Radši si ho najdu neohlášený.“

Nuñez se dnes už dopustil několika vážných chyb, ale neoznámil veliteli Andersonovi, že je hlavní architekt v budově, to by byla rozhodně jeho poslední chyba ve funkci. „Pane,“ zkusil to, „myslím, že velitel Anderson by asi –“

„Uvědomujete si, že velitele Andersona zaměstnávám já?“ zeptal se Bellamy.

Nuñez přikývl.

„Takže bude i on podle mého názoru radši, když vy vyhovíte mně.“

Kapitola 34

Trish Dunneová vešla do haly SMCP a překvapeně vzhledla. Host, který tu čekal, vůbec nevypadal jako ti vědátři ve flanelkách, co sem do budovy obvykle chodili – antropologové, oceánologové, geologové a další. Ba právě naopak. Doktor Abaddon působil ve svém dokonale střiženém obleku téměř aristokraticky. Byl vysoký, měl široká ramena, opálenou tvář a pečlivě přičísnuté blond vlasy, které na Trish dělaly dojem, že tenhle člověk je zvyklý spíš na luxus než na laboratorní prostředí.

„Vy asi budete doktor Abaddon, že?“ Trish mu podala ruku.

Muž se zatvářil nejistě, ale přesto svou rozměrnou dlaní sevřel Trishiny baculaté prsty. „Nezlobte se, vy jste...?“

„Trish Dunneová,“ odpověděla. „Jsem Katherineina asistentka. Požádala mě, abych vás doprovodila do její laboratoře.“

„Ach tak.“ Muž se usmál. „Moc rád vás poznávám, Trish. A omlouvám se, že jsem se tvářil tak překvapeně. Domníval jsem se, že tu je Katherine dnes večer sama.“ Ukázal k chodbě. „Teď už jsem cele ve vaší moci. Prosím, ved'te mě.“

I když se to ten člověk snažil nedat najevo, nespokojený záblesk v jeho očích Trish neušel. Začínala tušit, proč asi dělala Katherine před chvílí kolem doktora Abaddona takové tajnosti. *Že by klíčící láska?* Katherine o svém soukromém životě nikdy nemluvila, ale její návštěvník byl pohledný, pěštný, a i když byl očividně mladší než Katherine, zjevně pocházel z téhož majetného, privilegovaného prostředí jako ona. Ať už tu ale doktor Abaddon dnes večer hodlal dělat cokoli, Trish do jeho plánů zřejmě nezapadala.

U pultu bezpečnostní kontroly v hale si osamělý strážný spěšně sňal z uší sluchátka a Trish z nich zaslechla randál zápasu. Doktor Abaddon prošel obvyklou procedurou, strážný ho prohledal detektorem a přidělil mu visačku hosta.

„Kdo vede?“ zeptal se doktor Abaddon přívětivě, když z kapes vytahoval mobilní telefon, klíče a zapalovač.

„Redskins o tři,“ odpověděl strážný, který se zjevně už nemohl dočkat, až si zase nasadí sluchátka. „Zápas jak vínko.“

„Za chvílku dorazí pan Solomon,“ řekla Trish strážnému. „Pošlete ho, prosím, do laboratoře.“

„Provedu.“ Když procházeli kolem pultu, strážný na ni vděčně mrknul. „A díky za upozornění. Budu se tvářit zaměstnaně.“

Trishina poznámka ovšem nepatřila jen vrátnému, ale i doktoru Abaddonovi; měla mu připomenout, že Trish není jediná, kdo mu dnes večer naruší jeho soukromé dostaveníčko s Katherine.

„Odkud se vlastně s Katherine znáte?“ zeptala se Trish a ohlédla se na tajemného hosta.

Doktor Abaddon se zasmál. „To je dlouhá historie. Na něčem jsme spolu pracovali.“

Chápu, pomyslela si Trish. Nic mi do toho není.

„Tohle je úžasné zařízení,“ řekl Abaddon a rozhlížel se mohutnou chodbou. „Vlastně jsem tu ještě nikdy nebyl.“

Jeho zastřený hlas nabýval s každým krokem na dobrosrdečnosti a Trish si všimla, jak dychtivě tu všechno okukuje. V jasném osvětlení chodby ji zarazilo i to, že vypadal, jako kdyby se natíral samoopalovacím krémem. *Zvláštní.* I tak mu ale cestou po liduprázdných chodbách poskytla krátkou přednášku o smyslu a funkci SMCP a nezapomněla ani na jednotlivé haly a jejich obsah.

Na návštěvníka to udělalo dojem. „Tohle místo je podle všeho pokladnice neuvěřitelně cenných artefaktů. Čekal bych, že tady budou na každém rohu stát hlídači.“

„To není potřeba,“ ukázala Trish na řadu kamer s rybím okem, která ubíhala vysoko nad nimi po stropě. „Tady je zabezpečení automatické. Každý centimetr chodby se nonstop nahrává, a tahle chodba tvoří páteř celého zařízení. Odtud se do žádných dveří nedostanete bez karty a osobního kódu.“

„Kamer je tu tedy požehnaně.“

„Musím zaklepat na dřevo, že se tu nikdy nic neztratilo. Jenže tohle není ten typ muzea, kam se chodí loupit – na černém trhu po vymřelých květinách, eskymáckých kajacích a mrtvých krakaticích zrovna velká poptávka není.“

„To máte asi pravdu,“ zasmál se doktor Abaddon.

„Zdejší bezpečnost nejvíc ohrožuje hmyz a hlodavci.“ Trish mu vysvětlila, jak se budova brání hmyzí invazi tím, že se tu veškerý odpad mrazí, a navíc samotná stavba obsahuje i architektonický prvek zvaný „mrtvá zóna“ – nehostinný prostor mezi dvojími zdmi, který obklopuje celou budovu jako štít.

„Neuvěřitelné,“ řekl Abaddon. „A kde je tedy Katherinina a Peterova laboratoř?“

„V hale 5,“ řekla Trish. „To je až úplně na konci téhle chodby.“

Abaddon se náhle zastavil a prudce zabočil vpravo, k malému okénku. „No to mě podržte! Co má tohle znamenat?“

Trish se rozesmála. „Aha, hala 3. Říká se jí ‚Mokrá‘.“

„Mokrá?“ opakoval Abaddon s tváří přitisknutou ke sklu.

„Je tam přes jedenáct tisíc litrů tekutého etanolu. Vzpomínáte si na tu mrtvou krakatici, co jsem o ní mluvila před chvilkou?“

„To je ta krakatice?“ Doktor Abaddon se s očima navrch hlavy na chvilku otočil od okénka. „Ta je obrovská!“

„Samice druhu *Architeuthis*,“ řekla Trish. „Měří přes dvanáct metrů.“

Doktora Abaddona pohled na krakatici zřejmě tak okouznil, že se nedokázal od průzoru odtrhnout. Trish ten dospělý člověk najednou připomínal kluka u výlohy obchodu se zvířátky, který by strašně rád šel dovnitř a podíval se na štěňátko. Pět vteřin nato stále ještě toužebně koukal do haly.

„Tak dobře,“ rozesmála se Trish, zasunula kartu do zdířky a vytukala PIN. „Pojďte dál. Ukážu vám krakatici.“

Malach vkročil do spoře osvětleného světa haly 3 a rozhlédl se po bezpečnostních kamerách. Katherinina baculatá asistentka začala žvatlat cosi o exponátech v tomhle oddělení. Malach ji přestal vnímat. Žádné krakatice ho nezajímaly. Zajímalo ho jedině to, že tu je tma a soukromí a že by se tu dal vyřešit jeden nepředpokládaný problém.

Kapitola 35

Dřevěné schody klesající do druhého suterénu byly užší a strmější než všechna schodiště, která kdy Langdon viděl. Dech se mu zrychlil, plíce jako by se mu stáhly. Vzduch tady dole byl vlhký a studený a Langdonovi chtě nechtě hlavou probleskla vzpomínka na podobné schodiště, po kterém scházel před několika lety ve vatikánské nekropoli. *Ve Městě mrtvých.*

Anderson šel s baterkou v čele. Sató se držela hned za Langdonem a drobnýma ručkama ho tu a tam zezadu popostrčila. *Rychleji už to nejde.* Langdon zhluboka dýchal a snažil se nevnímat ty stísněné stěny na obou stranách. Jen tak tak se na schodiště vměstnal rameny, taškou dřel o zeď.

„Možná jste si tu tašku měl nechat nahoře,“ radila Sató.

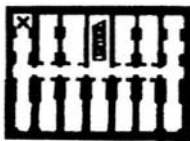
„Mně nevadí,“ odpověděl Langdon, který tašku nehodlal spustit z dohledu. Vybavil se mu Peterův balíček. Nedokázal si představit, jak by mohl souviset s druhým suterénem Kapitolu.

„Ještě pár schodů,“ ozval se Anderson. „Už tam skoro jsme.“

Ted' už byla skupinka dávno z dosahu jediné svítící žárovky. Když Langdon zdolal poslední dřevěný stupeň, ucítil pod nohama udusanou hlínu. *Cesta do středu Země*. Sató se držela v závěsu.

Anderson zvedl baterku a zkoumal okolí. Druhý suterén nepřipomínal sklepení, byla to spíš nesmírně úzká chodba kolmá na schodiště. Anderson namířil baterkou vlevo, pak vpravo, a Langdon zjistil, že chodba je jen asi patnáct metrů dlouhá a po obou stranách lemovaná dřevěnými dvířky. Dvířka stála tak blízko sebe, že místnůstky za nimi mohly být široké nanejvýš tři metry.

Něco mezi samoobslužným skladem a Domitillinými katakombami, pomyslel si Langdon, zatímco Anderson zkoumal plánek. V malém oddíle znázorňujícím druhý suterén byla křížkem označená poloha kóje SBB13. Langdon se neubránil myšlence, že uspořádání chodby připomíná mauzoleum o čtrnácti hrobech – sedm a sedm výklenků naproti sobě –, z nichž jeden chybí a na jeho místě ústí do chodby schodiště, po kterém právě sešli. *Takže celkem třináct*.

Měl tušení, že kdyby vyznavači amerických „třináctkových“ konspiračních teorií zjistili, že pod washingtonským Kapitolem je pohřbeno právě *třináct* skladovacích místností, měli by druhé Vánoce. Těmhle lidem připadalo podezřelé, že na Velké pečetí Spojených států je třináct hvězd, třináct šípů, třináct stupňů pyramidy, třináct pruhů na štítě, třináct olivových lístků, třináct oliv, třináct písmen ve slovech *annuit coeptis*, třináct v *e pluribus unum*, a tak dále a tak dále.

„Tady to vážně vypadá opuštěně,“ podotkl Anderson a namířil baterku do místnůstky přímo naproti. Těžké dřevěné dveře zely dokořán. Kužel světla ozářil úzkou kamennou komoru, asi tři metry širokou a deset dlouhou, spíš slepou chodbu než místnost. Nebylo v ní nic než pár rozpadlých dřevěných krabic a zmuchlaný balící papír.

Anderson posvítíl na mosaznou tabulku na dveřích. Tabulka byla pokrytá měděnkou, ale stará značka byla ještě čitelná.

„Tohle je čtyřka,“ řekl Anderson.

„Kde je třináctka?“ zeptala se Sató. V ledovém podzemním vzduchu se jí od úst linuly tenké pramínky páry.

Anderson stočil baterku na jižní konec chodby. „Támhle.“

Langdon zamžoural úzkou chodbou, oťásl se a cítil, že se navzdory zimě potí.

Jak tak procházeli uličkou, všechny kóje vypadaly stejně, dveře měly dokořán a podle všeho byly už dlouho opuštěné. Když došli na konec, Anderson se otočil vpravo, aby si posvítil do kóje SBB13. Světlo baterky ale narazilo na těžké dřevěné dveře.

Na rozdíl od všech ostatních kójí byla místnost SBB13 zavřená.

Tyhle poslední dveře vypadaly úplně stejně jako ostatní – těžké panty, železná klika a mosazná tabulka potažená měděnkou. Sedm znaků na tabulce odpovídalo znakům na Peterově dlani tam nahoře.

SBB XIII

Prosím, ať jsou ty dveře zamčené, zadoufal Langdon.

Sató nezaváhala. „Zkuste otevřít.“

Policejnímu veliteli to soudě podle jeho výrazu po chuti nebylo, ale přesto vzal za těžkou železnou kliku a stiskl. Klika se ani nehnula. Světlo baterky odhalilo masivní starý zámek.

„Zkuste univerzální klíč,“ velela Sató.

Anderson vytáhl hlavní klíč od vstupních dveří nahoře, ale ten nepasoval ani náhodou.

„Jestli se nemýlím,“ pronesla Sató sarkasticky, „měla by mít bezpečnostní služba pro případ nutnosti přístup do všech prostor v budově, že?“

Anderson si povzdechl a zahleděl se na ni. „Moji lidé hledají náhradní klíč, ale –“

„Rozstřelte ten zámek,“ kývla na štítek zámku pod klikou.

Langdonovi poskočil pulz.

Anderson si rozpačitě odkašlal. „Madam, já čekám, až se dozvím něco o tom náhradním klíči. A nevím, jestli se mi chce prostřílet si cestu do –“

„Třeba se vám bude víc chtít do vězení za maření vyšetřovacích postupů CIA?“ navrhl Sató.

Anderson se zatvářil nevěřičně. Dlouho mlčel, pak zdráhavě podal ředitelce baterku a odepnul si pouzdro.

„Moment!“ Langdon už nedokázal jen tak přihlížet. „Přemýšlejte trochu. Peter radši obětoval pravou ruku, než by prozradil, co je za těmi

dveřmi. Opravdu to chcete udělat? Otevřít ty dveře, to v podstatě znamená podřít se požadavkům teroristy.“

„Chcete ještě někdy vidět Petera Solomona?“ zeptala se Sató.

„Samozřejmě, ale –“

„V tom případě vám radím postupovat přesně tak, jak si přeje jeho únosce.“

„Odemknout prastarou bránu? Vy si myslíte, že ta brána je tohle?“

Sató posvítla Langdonovi do obličeje. „Profesore, já nemám nejmenší tušení, co to sakra je. A ať už je to skladiště, nebo tajný vstup do staré pyramidy, mám v úmyslu to otevřít. Vyjádřila jsem se jasně?“

Langdon přimhouřil oči do světla a konečně přikývl.

Sató sklonila baterku ke starodávnému štítu zámku. „Do toho, veliteli.“

Anderson, kterému se ten plán zjevně pořád ještě nezamlouval, velice zvolna vytáhl pistoli a nejistě se na ni zadíval.

„Ale prokristapána!“ Sató vymrštila drobné ručky a pistoli mu vytrhla. Do prázdné dlaně mu vrazila baterku. „Tak mi hergot aspoň posviťte.“ Se zbraní zacházela s jistotou školeného střelce, bez váhání ji odjistila, naklonila a namířila na zámek.

„Počkejte!“ zařval Langdon, ale už bylo pozdě.

Pistole třikrát zahřměla.

Langdon měl pocit, že mu vybuchly ušní bubínky. *Zbláznila se?!* Výstřely v tak těsném prostoru byly ohlušující.

S Andersonem to zjevně taky otřásl. Když svítil na dveře provrtané střelami, ruka se mu trochu trásla.

Mechanismus zámku byl v troskách, dřevo kolem něj střely rozdrtily na třísky. Jakmile se zámek uvolnil, dveře se otevřely.

Sató natáhla ruku s pistolí a koncem hlavně do dveří strčila. Dveře se zhouply do tmy.

Langdon napíнал zrak, ale v té tmě nic neviděl. *Co je to tu proboha tak cítit?* Ze tmy se linul nezvyklý čpavý odér.

Anderson vkročil do dveří, posvítl na zem a pečlivě přejel kuželem světla po holé hliněné podlaze. Místnost byla stejná jako ty ostatní – dlouhá a úzká. Kamenné stěny jí propůjčovaly vzhled starodávnej vězeňské kobky. *Ale ten zápach...*

„Nic tu není,“ řekl Anderson a přejel paprskem po podlaze až dozadu. Na konci kóje baterku pozvedl a osvítl zadní stěnu.

„Panebože...!“ vykřikl.

Všichni to uviděli a rázem uskočili.

Langdon nevěřícně zíral do nejzazšího zákoutí místnosti.

K jeho zděšení odtamtud cosi zíralo na něj.

Kapitola 36

„Co to proboha...?“ Na prahu SBB13 Anderson zápolil s baterkou a couval.

I Langdon ustupoval a Sató, která se poprvé za celý večer tvářila vykořejeně, jakbysmet.

Namířila pistolí na zadní stěnu a pokynula Andersonovi, aby znovu posvítil. Anderson zvedl baterku. Vzadu v místnosti už paprsku docházely síly, ale i tak světlo stačilo k tomu, aby ozářilo bledou, strašidelnou tvář, jež na ně hleděla prázdňými očními důlky.

Lidská lebka.

Lebka trůnila na rozviklaném dřevěném stole přiřazeném k zadní stěně kobky. Vedle ní ležely dvě lidské stehenní kosti a hrstka dalších předmětů, pečlivě naaranžovaných na desce stolu jako v nějaké svatyni. Staré přesýpací hodiny, skleněná fiála, svíčka, dvě misky se světlým práškem a list papíru. O stěnu vedle stolu byla opřená příšerně vyhlížející kosa, jejíž ostří výmluvně upomínalo na kosu Smrtky.

Sató vkročila do místnosti. „Tedy... vypadá to, že Peter Solomon má víc tajemství, než jsem si představovala.“

Anderson přikývl a po centimetrech se sunul za ní. „Tomu říkám kostlivec ve skříni.“ Zvedl světlo a prozkoumal zbytek místnosti. „A co ten pach?“ dodal a nakrčil nos. „To má být co?“

„Síra,“ ozval se za nimi Langdonův nevzrušený hlas. „Na stole by měly být dvě misky. V misce vpravo bude sůl. V té druhé síra.“

Sató se bleskurychle, podezíravě otočila. „Jak to sakra můžete vědět?“

„Protože přesně takovéhle místnosti se najdou po celém světě, madam.“

O patro výš vedl člen ochranky Nuñez hlavního architekta Kapitolu Warrena Bellamyho dlouhou chodbou, která běžela podél východního suterénu. Nuñez by přísahal, že zdola, z podzemí, právě zaslechl tři tlumené výstřely. *To snad ne.*

„Do druhého suterénu je otevřeno,“ řekl Bellamy a mhouřil oči chodbou směrem ke dveřím, které v dálce zely dokořán.

To je tedy večer, pomyslel si Nuñez. *Sem přece nikdo nechodí.* „Rád vám zjistím, co se děje,“ řekl a sáhl po vysílačce.

„Vrať se ke svým povinnostem,“ pobídl ho Bellamy. „Odsud už to zvládnú sám.“

Nuñez se rozpačitě ošil. „Opravdu?“

Warren Bellamy se zastavil a položil Nuñezovi na rameno pevnou dlaň. „Pracuju tu pětadvacet let, chlapče. Myslím, že cestu najdu.“

Kapitola 37

Malach už v životě pár děsivých míst viděl, ale s nelidským světem haly 3 mohlo soupeřit jen málokteré z nich. *Mokrá hala*. Ohromná místnost působila dojmem, jako by nějaký šílený vědec vzal ztečí obchodní dům a do všech polic a regálů nacpal láhve se vzorky všech možných tvarů a velikostí. Prostor, osvětlený jako temná komora, se koupal v načervenalém oparu „bezpečného světla“, které vystupovalo zpod polic, filtrované vzlínalo vzhůru a ozařovalo nádoby s etanolem. Z medicínského pachu chemických konzervantů se zvedal žaludek.

„V téhle hale je přes dvacet tisíc živočišných druhů,“ vysvětlovalo kypré děvče. „Ryby, hlodavci, savci, plazi.“

„Všechno mrtvé, doufám,“ předstíral Malach nervozitu.

Dívka se zasmála. „Ale ano. Všechno úplně mrtvé. Přiznám se, že když jsem tu začala pracovat, prvních šest měsíců jsem si sem netroufla.“

Tomu Malach rozuměl. Kam se podíval, tam stály nádoby s mršinami – mloci, medúzy, krysy, brouci, ptáci a další tvorové, které nebyl s to identifikovat. A jako by tahle sbírka nebyla dost znepokojivá sama o sobě, tlumený červený přísvit, který tyhle citlivé vzorky chránil před dlouhodobým vystavením světlu, vzbuzoval v návštěvníkovi pocit, že stojí v gigantickém akváriu, kde ho z přítmi sleduje shromáždění mrtvých tvorů.

„Tohle je latimérie,“ řekla dívka a ukázala na velkou plexisklovou nádrž, v níž se vznášela tanejšerednější ryba, jakou Malach kdy viděl. „Dlouho se předpokládalo, že vyhynula zároveň s dinosaury. Tuhle před pár lety vylovili v Africe a věnovali ji Smithsonianu muzeu.“

To se teda máte, pomyslel si Malach, který ji poslouchal sotva na půl ucha. Měl spoustu práce s pátráním po bezpečnostních kamerách. Zatím našel jen jednu – nad vstupními dveřmi, na čemž nebylo nic zvláštního, protože tyhle dveře byly zřejmě jedinou cestou dovnitř.

„A tady máme to, co jste chtěl vidět,“ řekla a vedla ho k ohromné nádrži, kterou předtím viděl průzorem. „Náš nejdelší exponát.“ Mávla k tomu hnusnému stvoření paží, jako když moderátor televizní soutěže představuje auto, které můžete vyhrát. „Architeuthis.“

Nádrž na krakatici vypadala jako řada prosklených telefonních budek

položených na bok a na koncích propojených. V té dlouhé plexisklové rakvi se vznášelo cosi beztvareho a odporně bledého. Malach se zadíval na odulou, měchýřovitou hlavu a oči velikosti tenisáků. „Tak proti tomuhle je ta vaše latimérie docela fešanda,“ podotkl.

„A počkejte, až ji uvidíte na světle.“

Trish odklopila dlouhé víko nádrže. Jak se sehnula a stiskla vypínač přímo nad hladinou tekutiny, vyvalily se etanolové výpary a okolo dna se s blikáním probudila řada světél. Krakatice se zaskvěla v celé kráse – obrovská hlava, propojená se slizkou masou poloshnilých chapadel a jako břitva ostrých přísavek.

Trish spatila o tom, jak krakatice dokáže v souboji porazit vorvaně.

Pro Malacha to bylo prázdné tlachání.

Přišel čas.

Trish Dunneová se v hale 3 vždycky cítila trochu nesvá, ale nervozita, která se jí zmocnila teď, byla poněkud jiného druhu.

Byla fyzická. Primitivní.

Snažila se ji nevnímat, ale nervozita vzrůstala a čím dál tím silněji ji držela ve spárech. Přestože Trish nebyla s to určit zdroj toho neklidu, cítila v kostech, že je načase jít odsud.

„Takže to bychom měli krakatici,“ prohlásila, sáhla do nádrže a zhasla světla. „A teď asi radši vyrazíme za Katherine –“

Velká dlaň jí sevřela ústa a trhla s ní vzad. Vzápětí se jí kolem těla omotala silná paže a přitiskla ji k hrudi pevně jako kámen. Na zlomek vteřiny Trish ochrnula leknutím.

Pak přišla hrůza.

Muž jí zašátral po hrudi, popadl kartu a silně za ni škubl. Šňůrka se Trish bolestivě zařízla do šíje a praskla. Karta jí spadla k nohám. Trish se zmítala a snažila se mu vykrotit, ale proti člověku jeho velikosti a síly neměla šanci. Chtěla volat o pomoc, ale dál jí pevně tiskl dlaň k ústům. Předklonil se a přiblížil jí rty těsně k uchu. „Až sundám tu ruku, tak nebudeš křičet, jasné?“

Zuřivě zakývala hlavou. Plíce ji pálily nedostatkem kyslíku. *Uduším se!*

Muž zvedl dlaň, Trish zalapala po dechu a lačně nasála vzduch.

„Pusťte mě,“ prosila udýchaně. „Co to vyvádíte?“

„Řekni mi kód,“ zašeptal ten člověk.

Trish nevěděla, co si počít. *Katherine! Pomoc! Co to je za člověka?!* „Vidí vás ochranka!“ vydechla, i když dobře věděla, že jsou mimo záběr kamer. *A stejně se nikdo nedívá.*

„Tvůj kód,“ opakoval ten člověk. „Kód k tvojí kartě.“

V žaludku se jí sbíral ledový strach. Trish se prudce otočila, vyrvala mu ruku ze sevření a namířila mu zaťatými prsty do očí. Nehty zaryla do masa a sjela mu po tváři. Na kůži se mu otevřely čtyři temné šrámy. Pak si uvědomila, že ty tmavé pruhy nejsou krvavé. Ten člověk měl make-up; právě ho setřela a odhalila tmavé tetování.

Co je to za nestvůru?!

Muž ji s téměř nadlidskou silou otočil, zvedl a přehnul přes okraj nádrže s krakaticí, takže měla tvář jen kousek nad hladinou etanolu. Výpary ji pálily do chřípí.

„Řekni mi ten kód,“ opakoval.

Štípaly ji oči a těsně pod tváří se jí vznášelo bledé tělo hlavonožce.

„Pověz mi ho,“ řekl a přitlačil jí obličej níž. „Jak to je?“

Pálilo ji v hrdle. „Nula osm nula čtyři!“ vypravila ze sebe téměř bez dechu. „Pusťte mě! Je to nula osm nula čtyři!“

„Určitě mi nelže?“ řekl a ještě přitlačil. Ted' už se jí v etanolu máčely vlasy.

„Nelžu!“ zakašlala. „Čtvrtého srpna! Moje narozeniny!“

„Dík, Trish.“

Silné ruce se jí sevřely kolem hrdla a drtivým stiskem ji tlačily dolů, tváří do nádrže. Očima jí projela palčivá bolest. Ten muž tiskl a tiskl, až měla ponořenou celou hlavu. Na tváři ucítla masité tělo krakatice.

Sebrala všechnu sílu, prudce se vzepřela, prohnula se a pokusila se vytáhnout hlavu z nádrže. Ty silné paže ale neochabovaly.

Potřebuju se nadechnout!

Zůstávala pod hladinou a snažila se neotevřít oči ani ústa. Palčivou bolestí sužované plíce bojovaly s nutkáním nadechnout se. *Ne! Nedělej to!* Ale nakonec nad ní dýchací reflex zvítězil.

Rty se jí rozevřely v touze po kyslíku, po kterém její tělo prahlo. Do úst se jí vlil leptavý proud etanolu. Jak se jí chemikálie nahrnula do krku a do plic, ucítla Trish nepředstavitelnou bolest. Trvalo to jen pár vteřin. Pak celý svět zahalila milosrdná tma.

Malach stál vedle nádrže, prudce oddechoval a obhlížel škody.

Dívka bezvládně visela přes okraj nádrže s tváří stále ještě potopenou v etanolu. Při tom pohledu bleskla Malachovi hlavou vzpomínka na jedinou další ženu, kterou kdy zabil.

Isabel Solomonová.

Dávno. V jiném životě.

Malach shlížel na ochablou mrtvolu. Popadl ji za kypré boky, zabral

a zvedal ji a tlačil dopředu, až začala klouzat přes okraj do nádrže. Trish Dunneová po hlavě vplula do etanolu. Se šplouchnutím následoval zbytek těla. Zčerená hladina se postupně uklidnila a ženské tělo ochabně znehybnělo nad mořským netvorem. Jak jí etanolem těžkly šaty, začala klesat a klouzat do tmy. Tělo Trish Dunneové se kousek po kousku uložilo tomu ohromnému stvoření na hřbet.

Malach si utřel ruce, přiklopil plexisklo a zavřel nádrž.

V mokré hale mají nový exemplář.

Sebral ze země Trishinu kartu a zasunul si ji do kapsy: 0804.

Když Malach před chvílí uviděl Trish v hale, měl ji za nepříjemnou přítelkyni. Pak si uvědomil, že její karta a heslo jsou jeho pojistka. Jestli se ukáže, že Katherineina databáze je opravdu tak zabezpečená, jak Peter naznačoval, byl by asi trochu oříšek přinutit Katherine, aby mu ji zpřístupnila. *Ale teď mám vlastní klíč.* Těšil se pomyšlením, že už nebude muset ztrácet čas přesvědčováním Katherine.

Když se napřímil, uviděl svůj odraz ve vitríně a zjistil, že jeho líčení značně utrpělo. Ale vlastně už to bylo jedno. Než si dá Katherine dvě a dvě dohromady, stejně už pro ni bude příliš pozdě.

Kapitola 38

„Tohle je zednářská místnost?“ zeptala se Sató. Odvrátila se od lebky a ve tmě upřela na Langdona oči.

Langdon poklidně přikývl. „Říká se tomu kabinet rozjímání. Má to být chladné a asketické místo, kde může zednář přemýšlet o vlastní smrtelnosti. Meditací o nevyhnutelnosti smrti získá cenný náhled na prchavou podstatu života.“

Sató se po přízračném kabinetu rozhlédla. Zjevně ji to nepřesvědčilo. „Takže tohle je něco jako meditační místnost?“

„V zásadě ano. V těchto kabinetech vždycky najdete stejnou symboliku – lebku a zkrížené hnáty, přesýpací hodiny, síru, sůl, prázdný papír, svíčku a tak dále. Symboly smrti vybízí zednáře k úvahám o tom, jak ještě na tomto světě vést lepší život.“

„Vypadá to tady jako nějaká svatyně smrti,“ řekl Anderson.

To je celkem trefné. „Většina studentů symbolologie napoprvé reaguje stejně.“ Langdon jim často dával jako povinnou četbu knihu *Zednářská symbolika* od Beresniaka, která obsahuje krásné fotografie nejruznějších

kabinetů rozjímání.

„A to vaše studenty neznepokojuje,“ zajímala se Sató, „že zednáři k meditaci používají lebky a kosy?“

„O nic víc než to, že křesťané se modlí u nohou muže přibitého na kříži nebo že hinduisté zpěvem oslavují čtyřrukého slona jménem Ganéša. Chybný výklad kulturních symbolů je běžným zdrojem předsudků.“

Sató se odvrátila – zřejmě neměla náladu na přednášky – a vydala se ke stolu se sbírkou předmětů. Anderson se jí snažil posvětit na cestu, ale paprsek začal slábnout. Velitel poklepal na baterku a přemluvil ji k poněkud lepšímu výkonu.

Čím byli hlouběji v úzkém prostoru, tím silněji Langdon cítil dusivý pach síry. V podzemí bylo zatuchlo a vzdušná vlhkost síru v misce aktivovala. Sató došla až ke stolu a zadívala se na lebku a ostatní věci. Anderson se k ní připojil a snažil se slábnoucí baterkou jakž takž posvětit na desku stolu.

Sató si všechny předměty na stole dopodrobna prohlédla, založila ruce v bok a povzdechla si. „Co má to haraburdí znamenat?“

Langdon však věděl, že všechny artefakty v této místnosti jsou pečlivě vybrané a každý má své místo. „Symboly přeměny,“ vysvětloval, když se stísňeně, pomaličku sunul za nimi. „Lebka neboli *caput mortuum* představuje konečnou proměnu člověka v rozkladu, připomíná, že se všichni jednoho dne vysvlékneme ze své smrtelné schránky. Síra a sůl, to jsou alchymické katalyzátory, které usnadňují transmutaci. Přesýpací hodiny ukazují na proměňující moc času.“ Ukázal na nezapálenou svíčku. „A tahle svíčka představuje tvořivou, prvotní sílu ohně a procitnutí člověka z nevědomého spánku – transformaci osvícením.“

„A... tohle?“ ukázala Sató do rohu.

Anderson namířil slábnoucí baterkou na ohromnou kosu, která se opírala o zadní stěnu.

„To není, jak si mnozí představují, symbol smrti,“ řekl Langdon. „Kosa, to je vlastně symbol proměnlivosti, kterou nám skýtá příroda prostřednictvím potravy; připomíná sklizeň jejích darů.“

Sató a Anderson mlčeli. Zřejmě se v duchu snažili vyrovnat se s tím bizarním prostředím, ve kterém se ocitli.

Langdon si nepřál nic jiného, než odsud zmizet. „Je mi jasné, že na vás tohle místo asi působí nezvykle,“ řekl, „ale vlastně tu není nic k vidění, opravdu je to celkem běžná věc. Takové kabinety má k dispozici spousta zednářských lóží.“

„Ale tady nejsme v zednářské lóži!“ ohradil se Anderson. „Tady jsme v Kapitolu Spojených států a já bych rád věděl, co tahle místnost dělá

v mém baráku.“

„Zednáři si občas podobné místnosti zřizují při svých kancelářích nebo přímo doma – jako meditační prostory. Není to nic neobvyklého.“ Langdon znal jednoho bostonského kardiochirurga, který si kabinet rozjímání zřídil v místnůstce hned vedle ordinace, aby mohl o smrtelnosti přemítat před každou operací.

Sató se tvářila znepokojeně. „Takže podle vás sem dolů chodí Peter Solomon přemýšlet o smrti?“

„To opravdu nevím,“ prohlásil Langdon upřímně. „Možná tu kabinet zařídil pro své zednářské bratry, kteří pracují v budově, a poskytl jim tak duchovní útočiště, úkryt před chaosem materiálního světa... místo, kde mohou mocní zákonodárci rozjímát, než přijmou rozhodnutí, která budou mít vliv na životy jejich bližních.“

„To je od něj milé,“ pronesla Sató sarkasticky, „ale já mám takový pocit, že Američané by s představou, jak se jejich vůdcové modlí v kumbálu s lebkou a hnáty, mohli mít drobný problém.“

To je ovšem chyba, pomyslel si Langdon a napadlo ho, jak jiný by mohl být svět, kdyby si víc jeho vůdců udělalo čas a před rozpoutáním války zauvažovalo nad nevyhnutelností smrti.

Sató našpulila rty a důkladně se rozhlížela po všech čtyřech koutech špatně osvětlené místnosti. „Něco tu kromě těch lidských ostatků a chemikálií být musí, profesore. Protože vás někdo hnál až z Cambridge, aby vás přivedl právě do téhle místnosti.“

Langdon si přitiskl tašku k boku. Pořád ještě netušil, jaký vztah by mohl mít balíček uvnitř k téhle místnosti. „Promiňte, paní ředitelko, ale já tu opravdu nic nezvyklého nevidím.“ Zadoufal, že teď snad už konečně začnou hledat Petera.

Andersonova baterka zase zablikala a Sató, teď už zjevně rozčilená, se na něj prudce obrátila. „Prokristapána, to toho po vás chci tolik?“ Vrazila ruku do kapsy, vytáhla zapalovač, škrtla a zapálila osamělou svíčku na stole. Knot zaprskal, vzápětí vzplál a stísněný prostor zalilo strašidelné, mihotavé světlo. Po kamenných stěnách se protáhly stíny. A jak plamen sílil, náhle se jim naskytl nečekaný pohled.

„Podívejte!“ ukázal Anderson.

Ve světle svíčky náhle spatřili, že zadní stěnu zdobí vybledlý nápis, skládající se ze sedmi písmen.

VITRIOL

„To je tedy podivně zvolené slovo,“ podotkla Sató. Svíčka vrhala přes písmena děsivý stín ve tvaru lebky.

„Je to vlastně akronym,“ řekl Langdon. „Tohle se píše na zadních stěnách většiny kabinetů jako zkratka zednářské meditativní mantry: *Visita interiora terrae, rectificando invenies occultum lapidem*.“

Sató na něj mlčky hleděla a tvářila se, jako by ji to téměř zaujalo. „Co to znamená?“

„*Navštiv nitro země, očistěním najdeš skrytý kámen*.“

Sató zbystřila. „Má ten skrytý kámen něco společného se skrytou pyramidou?“

Langdon pokrčil rameny. Tohle srovnání by zrovna nezdůrazňoval. „Ano, ti, kdo fantazírují o pyramidách skrytých ve Washingtonu, by vám určitě řekli, že ten ve větě zmiňovaný *lapis occultus* je odkazem na kamennou pyramidu. Jiní by vám zase tvrdili, že je to narážka, na kámen mudrců – látku, o které alchymisté věřili, že je dokáže obdařit nesmrtelností nebo umí proměnit olovo ve zlato. Další tvrdí, že jde o velesvatyni, skrytou kamennou komnatu v srdci Šalomounova chrámu, někdo je zase toho názoru, že jde o křesťanský odkaz na tajné učení svatého Petra, zvaného Skála. Každá ezoterická tradice si tento kámen interpretuje po svém, ale v jednom se shodnou – *lapis occultus* je vnímán jako zdroj moci a osvětlení.“

Anderson si odkašlal. „A nemohl Solomon tomu člověku lhát? Třeba mu řekl, že tady dole něco je... a ono to tu není.“

Langdona už napadlo totéž.

Plamen svíčky se náhle zatřepotal, jako by ho zachytil průvan. Na okamžik pohasl, pak se vzpamatoval a zase se rozzářil.

„To je zvláštní,“ podotkl Anderson. „Doufám, že někdo nahoře nezavřel dveře.“ Vyšel z kabinetu na tmavou chodbu. „Haló?“

Langdon téměř nevnímal, že Anderson odešel. Jeho pohled totiž přitáhl zadní stěna. *Co to bylo?*

„Viděl jste to?“ zeptala se Sató, která rovněž ostražitě hleděla na stěnu.

Langdon přikývl a pulz se mu zrychlil. *Ale co jsem to viděl?*

Zadní stěna jako by se před chvílíčkou zachvěla. Jako by jí projel záchvěv energie.

Anderson se vracel. „Nikdo tam není.“ Jakmile vstoupil, stěna se zachvěla znovu. „A do háje!“ vykřikl Anderson a uskočil.

Všichni tři dlouho mlčky stáli a jako jeden muž zírali na zadní stěnu. Když si Langdon uvědomil, na co se to vlastně dívají, zase mu přeběhl mráz po zádech. Opatrně se natáhl a konečky prstů se dotkl zdi. „To není zeď,“ řekl.

Anderson a Sató udělali pár kroků vpřed a soustředěně napínali zrak.

„Je to plátno,“ hlesl Langdon.

„Vyboulilo se,“ vyhrkla Sató.

Ano, a hodně zvláštním způsobem. Langdon prozkoumal jeho povrch zblízka. Světlo svíčky se na lesklém povrchu látky lomilo tak zarážejícím způsobem, protože plátno se právě vyklenulo z místnosti ven... zatřepotalo se dozadu, jakoby *skrz zadní stěnu*.

Langdon pomaličku natáhl napjaté prsty, zatlačil na plátno – a vyděšeně ucukl. *Je tam otvor!*

„Odhrňte to,“ rozkázala Sató.

Ted' už Langdonovi divoce bušilo srdce. Vztáhl ruku, vzal za okraj tkaniny, zvolna ji odhrnul a zůstal nevěřícně zírat na to, co se skrývalo za ní. *Panebože.*

Sató a Anderson nahlédli do otvoru ve stěně a ohromením strnuli.

Konečně promluvila Sató. „Tak to vypadá, že jsme našli tu naši pyramidu.“

Kapitola 39

Robert Langdon bez dechu upíral zrak do otvoru v zadní stěně kabinetu. Za pruhem plátna zel dokonale čtvercový výklenek. Otvor, který měl úhlopříčně asi metr, zřejmě vznikl odstraněním několika cihel. V té tmě měl Langdon na pár vteřin dojem, že jde o průzor do další místnosti.

Ted' si uvědomil, že to tak není.

Otvor byl hluboký jen pár desítek centimetrů. Ta zahloubená, hrubě tesaná nika připomínala Langdonovi muzejní výklenek na sošku. I v tomhle výklenku byl zcela příhodně vystaven jen jeden předmět.

Byl to něco přes dvacet centimetrů vysoký kus otesané žuly. Povrch byl elegantní a hladký, jeho čtyři stěny se ve světle svíčky leskly.

Langdon naprosto netušil, co tu ta věc dělá. *Kamenná pyramida?*

„Podle vašeho překvapeného výrazu soudím,“ pronesla Sató samolibě, „že tento předmět pro zednářský kabinet rozjímání typický není.“

Langdon přitakal.

„A nechtěl byste třeba přehodnotit svá předchozí tvrzení ohledně legendy o zednářské pyramidě ve Washingtonu?“ Ted' už to znělo téměř domýšlivě.

„Paní ředitelko,“ odsekl Langdon, „tohle není *zednářská* pyramida.“

„Takže to, že jsme našli pyramidu ukrytou v srdci Kapitolu v tajné místnosti náležející zednářskému mistru, je pouhá shoda okolností?“

Langdon si promnul oči a snažil se jasně uvažovat. „Tahle pyramida, madam, nemá s pyramidou z legendy nic společného. Zednářská pyramida má být obrovská a navíc se špičkou ulitou ze zlata.“

Mimoto, jak Langdon věděl, tahle malá pyramida s plochým vrškem dokonce ani nebyla skutečná pyramida. Bez špičky to byl úplně jiný symbol. Takzvaná „nedokončená pyramida“ byla symbolickou připomínkou toho, že stoupající úsilí člověka o naplnění veškerých jeho možností je nikdy nekončící práce. A i když si to málokdo uvědomuje, jedná se o nejpropagovanější symbol na světě. *V oběhu jich je přes dvacet miliard.* Nedokončená pyramida, která zdobí každou dolarovou bankovku, trpělivě čeká na svou špičku, která se nad ní vznáší coby připomínka nedovršeného osudu Ameriky a práce, která má ještě být vykonána – zemí samotnou i jednotlivci.

„Sundejte to,“ nakázala Sató Andersonovi a namířila prstem na pyramidu. „Chci se na to podívat zblízka.“ A bez jakéhokoli náznaku piety odhrnula lebku a kosti, aby na stole udělala místo.

Langdon si začínal připadat jako vykradač hrobů, který právě znesvětil soukromý svatostánek.

Anderson se protáhl kolem Langdona, sáhl do výklenku a velkými dlaněmi sevřel pyramidu z obou stran. Stál ale tak nešikovně, že ji v tomhle úhlu nedokázal zvednout, a tak si ji k sobě přisunul a s těžkým žuchnutím ji spustil na dřevěnou desku stolu. Pak ustoupil, aby udělal místo ředitelce.

Sató přisunula svíčku blíž k pyramidě a začala si prohlížet leštěný povrch. Zvolna po něm přešla drobnými prsty, prozkoumala každý centimetr plochého vrcholku a pak stěny. Ovinula ji rukama, aby ohmatala zadní stranu, a pak se nespokojeně zamračila. „Profesore, před chvílí jste říkal, že zednářská pyramida vznikla, aby chránila nějaké tajné informace.“

„Ano, tak je to v té pověsti.“

„Takže – čistě teoreticky – jestli se Peterův únosce domnívá, že zednářská pyramida je tahle věc, pak věří, že tohle obsahuje důležité informace.“

Langdon popuzeně přikývl. „Ano, ovšem i kdyby ty informace objevil, nejspíš by je neuměl přečíst. Podle legendy je obsah pyramidy šifrovaný, a tudíž nesrozumitelný – pro všechny kromě těch, kteří si zaslouží rozumět.“

„Prosím?“

Langdon byl sice čím dál tím netrpělivější, ale přesto odpověděl klidným tónem. „Každý mytický poklad je chráněný zkouškou, která

ukáže, zda je ho dotyčný hoden. Jestli si vzpomínáte, v legendě o Excaliburu kámen nevydá meč nikomu jinému než Artušovi, který je duchovně připravený zvládnout jeho strašlivou moc. Zednářská pyramida je založena na stejném principu. V tomhle případě jsou pokladem informace, a ty jsou údajně zašifrované, psané mytickým ztraceným jazykem, čitelným jen pro povoláné.“

Ředitelce Sató na rtech prokmitl nezřetelný úsměv. „Tím by se možná vysvětlovalo, proč tu dnes večer jste.“

„Prosím?“

Sató pyramidou nevzrušeně otočila o sto osmdesát stupňů. Ve světle svíčky se objevila její zadní stěna.

Robert Langdon se na pyramidu překvapeně zadíval.

„Jak to tak vypadá,“ podotkla Sató, „někdo si myslí, že ten povoláný jste vy.“

Kapitola 40

Proč to Trish trvá tak dlouho?

Katherine Solomonová se opět podívala na hodinky. Zapomněla sice doktora Abaddona upozornit na netradiční přístup do laboratoře, ale nevěřila, že by je tma až tolik zdržela. *Už by tady přece měli být.*

Katherine došla ke vchodu, opřela se do olovem pancéřovaných dveří, otevřela je a vyhlédla do tmy. Zaposlouchala se, ale nic neslyšela.

„Trish?“ zavolala a tma její hlas okamžitě pohltila.

Ticho.

Udiveně dveře zase zavřela, vytáhla mobil a zavolala do vstupní haly. „Tady Katherine. Je tam Trish?“

„Ne, paní Solomonová,“ ozval se strážný. „Asi před deseti minutami i s tím vaším hostem vyrazila do laboratoře.“

„Vážně? Mně připadá, že možná ještě ani nejsou v pětce.“

„Moment. Podívám se.“ Katherine slyšela, jak strážný buší do klávesnice počítače. „Máte pravdu. Podle údajů z karty slečny Dunneové ještě dveře pětky neotevřela. Poslední zaznamenaný vstup je asi před osmi minutami... do haly 3. Myslím, že vaši návštěvu cestou vzala na malou exkurzi.“

Katherine se zamračila. *Zřejmě ano.* Znělo to sice trochu divně, ale aspoň věděla, že v hale 3 se Trish dlouho nezdrží. *Ten puch tam je*

příšerný. „Díky. Bratr ještě nedorazil?“

„Ne, ještě ne.“

„Díky.“

Katherine zavěsila a přepadla ji nečekaná nervozita. Ten neklid ji až zarazil, ale jen na chvíli. Byl to týž nepokoj, jaký už dnes jednou cítila... když vešla do domu doktora Abaddona. A tam ji – jak trapné – její ženská intuice šeredně zklamala.

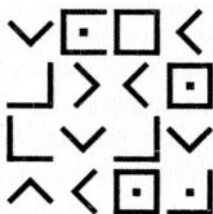
Nic se neděje, řekla si v duchu.

Kapitola 41

Robert Langdon zkoumal kamennou pyramidu. *To není možné.*

„Dávný, šifrovaný jazyk,“ podotkla Sató a ani nezvedla hlavu. „Dá se to tak chápat?“

Do hladkého kamene otočené stěny pyramidy bylo precizně vyryto šestnáct znaků.

Andersonovi, stojícímu vedle Langdona, poklesla čelist, jako by kopíroval Langdonův úžas. Velitel ochranky vypadal, jako kdyby spatřil klávesnici nějakého mimozemského přístroje.

„Předpokládám, že to dokážete přečíst, profesore,“ řekla Sató.

Langdon se otočil. „A můžete mi říct proč?“

„Protože jste sem byl *povolán*, profesore. Protože si vás ten muž vybral. Tenhle nápis vypadá jako nějaký kód a s ohledem na vaši reputaci je celkem nabíledni, že tu jste, abyste ho rozluštil.“

Langdon nemohl zastírat, že po svých římských a pařížských dobrodružstvích byl neustále zavalený žádostmi o pomoc při luštění nejruznějších proslulých nerozšifrovaných kódů – disku z Faistu, Dorabelliny šifry, záhadného Vojničova rukopisu.

Sató přejela nápis prstem. „Můžete mi říct, co ty obrázky znamenají?“

To nejsou obrázky, pomyslel si Langdon. *To jsou symboly*. Tenhle kód poznal okamžitě – byla to šifra ze sedmnáctého století a Langdon moc dobře věděl, jak ji přečíst.

„Madam,“ ozval se váhavě, „tahle pyramida je Peterův soukromý majetek.“

„Soukromý nesoukromý – pokud jste se ve Washingtonu ocitl právě kvůli téhle šifře, tak vám nedávám jinou možnost. Chci vědět, co to znamená.“

Ředitelčin BlackBerry hlasitě zapípal. Prudce vytáhla přístroj z kapsy a chvíli zkoumala doručený vzkaz. Langdona zaskočilo, že vnitřní bezdrátová síť Kapitolu dosáhne takhle hluboko.

Sató cosi zabručela, zvedla obočí a vrhla na Langdona zvláštní pohled.

„Veliteli?“ otočila se na Andersona. „Mohli bychom si promluvit mezi čtyřma očima?“ Pokynula mu, vzápětí společně zmizeli ve tmě chodby a nechali Langdona samotného v Peterově mihotavou svíčkou ozářeném kabinetu rozjímání.

Veliteli Andersonovi vrtalo hlavou, jak asi tenhle večer skončí. *Uříznutá ruka v Rotundě? Svatyně smrti v suterénu? Kamenná pyramida s divnými obrázky?* Zápas Redskins mu najednou nepřipadal zas tak důležitý.

Vyšel za Sató do tmy na chodbu a rozsvítil baterku. Svítila slabě, ale lepší něco než nic. Sató ho chodbou odvedla o pár metrů dál, aby je Langdon neviděl.

„Koukněte na tohle,“ zašeptala a podala Andersonovi svůj BlackBerry.

Anderson vzal přístrojek do ruky a zamžoural na zářící displej. Byl na něm černobílý obrázek – rentgenový snímek Langdonovy tašky, který si Anderson pro Sató vyžádal. Jako na všech rentgenech se i tady předměty o nejvyšší hustotě jevily nejsvětleji. Jeden objekt v Langdonově tašce přezářil všechno ostatní. Zjevně měl mimořádnou hustotu, z nezřetelné změti ostatních předmětů svítil jako oslnivý šperk – a jeho tvar byl nezaměnitelný.

On s sebou tohle tahá celý večer? Anderson vrhl na Sató překvapený pohled. „Proč nám o tom Langdon nic neřekl?“

„To by mě sakra taky zajímalo,“ přikývla Sató.

„Ten tvar... to přece nemůže být náhoda.“

„Ne,“ přisvědčila Sató, teď už nahněvaně. „To nejspíš ne.“

Andersonovu pozornost přitáhlo tiché zašustění na chodbě. Vyděšeně namířil baterkou do tmy. Skomírající paprsek odhalil jen pustý tunel lemovaný otevřenými dveřmi.

„Haló?“ zvolal Anderson. „Je tu někdo?“

Ticho.

Sató se na něj udiveně zadívala. Zřejmě nic neslyšela.

Anderson ještě chvilku poslouchal a pak to pustil z hlavy. *Hlavně už odsud vypadnout.*

Langdon, který ve světle svíčky osaměl, hladil prsty ostré okraje vyrytých symbolů. Sice by ho zajímalo, co ten vzkaz znamená, ale zároveň nechtěl v Peterově soukromí slídit ještě víc než doted'. *A vůbec, proč by toho šílence měla zajímat tahle malá pyramida?*

„Máme tu problém, profesore,“ vyslovila za ním ředitelka nahlas. „Právě jsem obdržela novou informaci. A řeknu vám, že těch vašich lží už mám po krk.“

Langdon se otočil a zjistil, že ředitelka BK právě vchází do dveří, BlackBerry v ruce, a oči jí zuřivě planou. Langdon se zaskočeně obrátil o pomoc k Andersonovi, ale to už velitel stál na stráži u dveří a vůbec se netvářil sympaticky. Sató přikročila až k Langdonovi a zašermovala mu komunikátorem před očima.

Langdon se vyděšeně zadíval na displej, na kterém se jako přízračný negativ rýsovala černobílá fotografie. Vypadala jako chaotická snůška nejrůznějších předmětů, z nichž jeden velice jasně zářil. Sice byl nakřivo a mimo střed snímku, ale i tak bylo zjevné, že jde o malou, špičatou pyramidu.

Malá pyramida? Langdon se na Sató zadíval. „Co to je?“

Jeho otázka ředitelku zjevně popíchla ještě víc. „Tak vy se budete tvářit, že to nevíte?“

To zase popudilo Langdona. „Já se nijak netvářím. V životě jsem tu věc neviděl!“

„Kecy!“ odsekla Sató a její hlas se ostře zařízl do zatuchlého vzduchu. „Vždyť to celý večer taháte v tašce!“

„Já –“ Langdon se vprostřed věty zarazil a zvolna sjel pohledem na tašku, která mu visela přes rameno. Pak oči zase zvedl k přístroji. *Panebože... ten balíček.* Zadíval se na obrázek zblízka. Ted' to viděl. Pyramidu obklopovala průzračná krychle. Langdon si ohromeně uvědomil, že se dívá na rentgenový snímek svého zavazadla... a také Peterova záhadného balíčku. Ta krychle, to byla ve skutečnosti krabíčka – a v ní malá pyramida.

Langdon otevřel ústa a chtěl něco říct, ale hlas ho zradil. Pak mu to došlo a málem se mu zastavil dech.

Bylo to prosté. Jasně. Katastrofální.

Bože můj. Hleděl na komolý Jehlan na stole. Plochý vrcholek tvořila nevelká čtvercová ploška – prázdné místo, které symbolicky čekalo na

finální kousek. Na určitý kousek, který promění nedokončenou pyramidu v pyramidu skutečnou.

Langdon si uvědomil, že ta malá pyramida, kterou s sebou nosí, vlastně není žádná pyramida. *Je to jen její špička.* A v tu chvíli věděl, proč může tajemství této pyramidy rozluštit jen on a nikdo jiný.

Mám poslední kus.

A opravdu je to talisman.

Když mu tenkrát Peter řekl, že v balíčku je *talisman*, Langdona to pobavilo. Ted' si uvědomil, že jeho přítel má pravdu. Tahle maličká špička je skutečně talisman, ale nikoliv ten kouzelný. Je to talisman mnohem staršího druhu. Dávno předtím, než tohle slovo dostalo svůj magický nádech, znamenalo něco docela jiného: „doplnění“. Výraz *talisman*, pocházející z řeckého *telesma*, „naplněný“, dříve označoval jakýkoli předmět či myšlenku, které doplňovaly něco jiného a tvořily s tím celek. *Finální prvek.* Špička pyramidy byla, obrazně řečeno, vrcholný talisman, přetvářející nedokončenou pyramidu v symbol naplněné dokonalosti.

Langdonovi se v hlavě začal skládat strašidelný obraz, který ho nutil smířit se s jistým velice podivným faktem: až na svou velikost se pyramida nalezená v Peterově kabinetu rozjímání zvolna, krůček po krůčku, měnila v něco, co se začínalo vzdáleně podobat oné mytické zednářské pyramidě.

Podle toho, jak jasně špička zářila z rentgenového snímku, soudil Langdon, že je z kovu – a to z kovu velice hutného. Jestli je to ryzí zlato, to netušil, a nehodlal se nechat ošálit vlastními úvahami. *Ta pyramida je moc malá. Ta šifra moc jednoduchá. A... prokristapána, vždyť je to jen pověst!*

Sató ho sledovala. „Na to, jak jste inteligentní, jste dneska párkrát střelil pěkně vedle. Lhát vysokým důstojníkům CIA? Záměrně mařit vyšetřování?“

„Když mě necháte, vysvětlím vám to.“

„Vysvětlíte to na ústředí CIA. Jste zatčen.“

Langdon ztuhl. „To snad nemyslíte vážně.“

„Smrtelně vážně. Dala jsem vám přece jasně na srozuměnou, že dnes večer jde opravdu o hodně, a vy jste se rozhodl, že nebudete spolupracovat. Důrazně vám doporučuju, abyste si začal promýšlet, jak vyložíte ten nápis na pyramidě, protože až dorazíme na CIA...“ – zvedla BlackBerry a zblízka si rytinu na kamenném jehlanu vyfotografovala – „...moji analytici určitě budou mít náskok.“

Langdon otevřel ústa k protestu, ale to už se Sató otáčela k Andersonovi u dveří. „Veliteli,“ oslovila ho, „dejte tu kamennou pyramidu do Langdonovy tašky a ujměte se jí. Já si ohlídám pana Langdona. Vaši zbraň, s dovolením.“

Anderson s kamenným výrazem vstoupil do sklepení a ještě v chůzi si odepínal pouzdro. Předal pistoli ředitelce a ta neprodleně namířila na Langdona.

Langdon ji sledoval jako ve snu. *Tohle snad není pravda.*

To už k němu přistoupil Anderson a sňal mu tašku z ramene, přenesl ji ke stolu a položil na židli. Rozepnul tašku, otevřel ji, zvedl těžkou kamennou pyramidu a umístil ji do tašky k Langdonovým poznámkám a malému balíčku.

Náhle se na chodbě ozval jakýsi ruch. Ve dveřích se zhmotnila temná mužská silueta, vběhla do sklepení a zezadu přiskočila k Andersonovi. Velitel toho muže vůbec nezahlédl. Příchozí se bleskurychle sehnul a ramenem vrazil Andersonovi do zad. Velitel se skácel dopředu a hlavou narazil na hranu kamenného výklenku. Tvrdě dopadl na desku stolu, až se kosti a ostatní předměty rozlétly na všechny strany a přesýpací hodiny se roztrhly o zem. Svíčka nezhasla, ani když se skutálela na podlahu.

Sató se vrhla doprostřed toho chaosu a pozvedla zbraň, ale vetřelec popadl jednu stehenní kost a přetáhl s ní ředitelku přes rameno. Sató vykřikla bolestí, svalila se na záda a upustila pistoli. Neznámý zbraň odkopl a hbitě se otočil k Langdonovi. Byl to vysoký, štíhlý černochoch, kterého Langdon viděl poprvé v životě.

„Popadněte tu pyramidu a za mnou!“ zavelel ten člověk.

Kapitola 42

Černochoch, který Langdona prováděl podzemním labyrintem, byl zjevně někdo vysoce postavený. Nehledě na to, že se tenhle elegantní neznámý vyznal ve všech bočních chodbách a místnůstkách, měl také klíče, jimiž dokázal odemknout každé dveře, které se jim postavily do cesty.

Langdon za ním pospíchal nahoru po schodišti, které nepoznával. Šlapal vzhůru a cítil, jak se mu popruh tašky zařezává do ramene. Kamenná pyramida byla tak těžká, až se Langdon bál, že se popruh přetrhne.

Po těch několika posledních, veškerou logiku postrádajících minutách si Langdon uvědomil, že už se nechává vést čistě instinktem. Così mu říkalo, že tomu cizímu člověku může důvěřovat. Kromě toho, že zachránil Langdona ze spárů ředitelky, se také ujal riskantní ochrany Peterovy pyramidy. Ať už ta pyramida znamená cokoli. Jeho pohnutky sice zůstávaly zahaleny tajemstvím, ale Langdonovi neušel výmluvný třpyt

zlata na jeho prstu – zednářský prsten, dvouhlavý fénix a třiatřicítka. Tenhle muž a Peter byli víc než důvěrní přátelé. Byli to zednářští bratři nejvyššího stupně zasvěcení.

Langdon ho následoval až na konec schodiště, do další chodby a pak do neoznačených dveří, které vedly do jakéhosi technického koridoru. Proběhli kolem skladovacích beden a pytlů s odpadky a pak náhle zahrnuli do služebních dveří, kterými se dostali do nanejvyš nečekaného prostoru – do kinosálu s plyšovými sedadly. Starší muž vyrazil boční uličkou k hlavním dveřím, a těmi pak do velkého, osvětleného atria. Náhle si Langdon uvědomil, že se ocitli v návštěvnickém centru, kterým sem dnes večer vešel.

Bohužel tu kromě nich stál i člen ostrahy.

Zčistajasna se mu ocitli tváří v tvář. Všichni tři se zastavili a dívali se na sebe. Langdon v muži poznal toho mladého hispánského strážného, který mu dnes večer projížděl tašku rentgenem.

„Nic neříkejte a pojdte za mnou, Nuñezi,“ řekl konečně černoch.

Strážný nasadil neochotný výraz, ale bez vypytování poslechl.

Co je to za člověka?

Všichni tři spěchali k jihovýchodnímu cípu zákaznického centra, kudy prošli do malého foyer s těžkými dveřmi. Ve vstupu bránily oranžové sloupky a dveře byly zalepené malířskou papírovou páskou. Nebylo zřejmé, co leží za nimi, ale páska nespíš sloužila k tomu, aby se do zákaznického střediska nedostal prach. Muž se natáhl a pásku strhl. Pak se začal probírat klíči a zároveň se obrátil na strážného. „Náš milý velitel Anderson je ve druhém suterénu a možná je zraněný. Asi byste se na něj měl zajít podívat.“

„Ano, pane.“ V Nuñezově tváři se údiv mísil s úlekem.

„Ale co je nejdůležitější – nás jste neviděl.“ Muž vybral ze svazku klíč, který hledal, a otočil jím v těžkém zámku. Otevřel ocelové dveře a hodil klíči po strážném. „Zamkněte za námi. Pokuste se co nejlíp přilepit tu pásku zpátky. Klíče strčte do kapsy a nic neříkejte. *Nikomu*. Ani veliteli. Je to jasné, Nuñezi?“

Strážný zíral na klíč, jako by právě dostal do opatrování nějaký drahokam. „Ano, pane.“

Muž proběhl dveřmi, Langdon za ním. Strážný za nimi zamkl masivní zámek a vzápětí Langdon zaslechl, jak lepí papírovou pásku zpátky na místo.

„Profesore Langdone,“ ozval se ten člověk, když ostrým tempem kráčeli moderně vyhlížející chodbou, která byla zjevně teprve ve výstavbě, „jmenuji se Warren Bellamy. Peter Solomon je můj vzácný přítel.“

Langdon po tom důstojném muži střelil překvapeným pohledem. *Tak vy jste Warren Bellamy?* Langdon se s hlavním architektem Kapitolu nikdy nesetkal, ale jeho jméno samozřejmě znal.

„Peter o vás mluví s velkým uznáním,“ pokračoval Bellamy, „a mně je líto, že se setkáváme za tak hrozných okolností.“

„Peter je ve velkých nesnázích. Jeho ruka...“

„Já vím,“ pronesl Bellamy pochmurně. „Ale obávám se, že to zdaleka není vše.“

Došli na konec osvětlené části koridoru, kde chodba prudce zahrnula vlevo. Ať už dál vedla kamkoli, rozhodně v ní panovala neproniknutelná tma.

„Moment,“ řekl Bellamy a zmizel do blízké rozvodny, odkud se plazil propletenec oranžových elektrických kabelů a ztrácel se ve tmě chodby. Langdon čekal, zatímco Bellamy uvnitř cosi kutil. Architekt zřejmě objevil vypínač, který pouštěl proud do přípojek, protože chodba před nimi se náhle rozsvítila.

Langdon nevěřil vlastním očím.

Washington je stejně jako Řím protkaný tajnými chodbami a podzemními tunely. Chodba, která se táhla před nimi, Langdonovi připomínala *passetto* spojující Vatikán s Andělským hradem. *Dlouhá, tmavá, úzká*. Na rozdíl od starodávného *passetta* byla ale tahle chodba moderní a zatím nedokončená. Úzký rozestavěný koridor byl tak dlouhý, že na konci jako by se zužoval do ztracena. Osvětlovala ho jen řada nepříliš hustě rozmístěných montážních lamp, které spíš jen zvýrazňovaly tu neskutečnou délku.

To už Bellamy kráčel vpřed. „Pojďte za mnou. A pozor, kam šlapete.“

Langdon vykročil za Bellamym, srovnal s ním krok a přemítal, kam asi ten tunel může vést.

Právě v té chvíli Malach vyšel z haly 3 a svižně vykročil po prázdné hlavní chodbě SMCP směrem k hale 5. V ruce svíral Trishinu kartu a šeptal si: „Nula osm nula čtyři.“

A ještě něco jiného mu leželo v hlavě. Naléhavá zpráva z Kapitolu hovořila jasně. *Můj informátor se dostal do nepředvídaných potíží*. I tak ale byly čerstvé zprávy potěšující: Robert Langdon nyní měl u sebe jak špičku, tak samotnou pyramidu. I když se tak stalo poněkud nečekaným způsobem, nejdůležitější kousky mozaiky do sebe začaly zapadat. Skoro jako by sám Osud řídil události dnešního večera a vedl Malacha na cestě k vítězství.

Kapitola 43

Beze slova kráčeli tunelem a Langdon měl co dělat, aby Warrenu Bellamymu stačil. Zatím věnoval kapitolský architekt mnohem víc úsilí tomu, aby se kamenná pyramida dostala co nejdál od Sató, než vysvětlování, co se to tu vlastně děje. A v Langdonovi klíčilo tušení, že se toho děje mnohem víc, než si vůbec dokáže představit.

CIA? Hlavní architekt Kapitolu? Dva zednáři triatřicátého stupně?

Vzduch prořízlo pronikavé zazvonění Langdonova telefonu. Vytáhl mobil ze saka. „Haló?“ pronesl nejistě.

Ze sluchátka se ozval povědomý přízračný šepot. „Doneslo se mi, že jste měl nečekanou společnost, pane profesore.“

Langdona zamrazilo. „Kde je sakra Peter?“ zeptal se a jeho hlas se rozlehl stísněným tunelem. Warren Bellamy se ustaraně ohlédl a gestem ho pobídl do kroku.

„Nebojte se,“ odpověděl hlas. „Jak už jsem říkal, Peter je v bezpečí.“

„Uřízl jste mu ruku, prokristapána! Potřebuje doktora!“

„Potřebuje kněze,“ odvětil neznámý. „Ale vy ho můžete zachránit. Když splníte mé příkazy, Peter přežije. Dávám vám své slovo.“

„Slovo šilence pro mě není žádná záruka.“

„Šilence? Copak se vám, profesore, nelíbí, do jakých detailů ctím staré regule? Ruka tajemství vás dovedla k bráně – k pyramidě, která snad dokáže odhalit moudrost dávných věků. Víím, že ji teď máte u sebe.“

„Vy myslíte, že tohle je zednářská pyramida?“ zeptal se Langdon. „Vždyť je to jen kus kamene.“

Na druhém konci linky se rozhostilo ticho. „Nehrajte si na hlupáka, pane Langdone, na to jste příliš chytrý. Víte moc dobře, co jste to dnes večer objevil. Kamenná pyramida, ukrytá v srdci Washingtonu, a to navíc významným zednářem?“

„Honíte se za smyšlenkou! Ať vám Peter řekl cokoli, udělal to ze strachu. Legenda o zednářské pyramidě je pouhý výmysl. Zednáři nikdy žádnou pyramidu k ochraně tajného vědění nevybudovali. A i kdyby ano, tahle pyramida je na to moc malá, mýlíte se.“

Člověk na druhém konci linky se zasmál. „Vidím, že vám toho Peter mnoho neprozradil. Ale ať už se s pravou podstatou toho, co máte v držení, smíříte, nebo ne, rozhodně uděláte, co řeknu. Je mi známo, že na pyramidě, kterou máte s sebou, je vyrytý zašifrovaný nápis. Vy ten nápis rozluštíte. Pak vám Petera Solomona vydám. Dřív ne.“

„Myslete si o tom nápisu, co chcete,“ řekl Langdon, „ale Dávná mystéria to nejsou.“

„Samozřejmě že ne,“ odpověděl muž. „Mystéria jsou příliš obsáhlá, ta by se na stěnu jedné malé kamenné pyramidy pochopitelně nevešla.“

Jeho odpověď Langdona zaskočila. „Pokud ale ten nápis neskrývá Dávná mystéria, pak tahle pyramida *není* zednářská pyramida. Podle pověsti byla zednářská pyramida jasně zkonstruována tak, aby tajemství Dávných mystérií chránila.“

„Pane Langdone,“ odvětil muž blahosklonně, „zednářská pyramida byla skutečně zkonstruována k ochraně Dávných mystérií, ale má to háček, který jste zřejmě ještě nepochopil. On vám to Peter neřekl? Právý význam zednářské pyramidy nespočívá v tom, že by odhalovala samotná Mystéria, nýbrž v tom, že prozrazuje *tajné místo*, kde jsou Mystéria zakopána.“

Nad tím se Langdon musel zamyslet.

„Rozluštíte rytinu,“ pokračoval hlas, „a ta vám prozradí, kde se ukrývá největší poklad lidstva.“ Rozesmál se. „Přece by vám Peter nesvěřil ten poklad samotný, pane profesore.“

Náhle se Langdon v chodbě zastavil. „Moment. Vy říkáte, že ta pyramida je... mapa?“

I Bellamy s vyděšeným, ostražitým výrazem strnul. Volající zřejmě právě narazil na citlivé místo. *Pyramida je mapa.*

„Tahle mapa,“ šeptal hlas, „nebo pyramida, brána, říkejte tomu, jak chcete... byla vytvořena před dávnými časy... jako záruka, že skryš Dávných mystérií nikdy neupadne v zapomnění – že neskončí na smetišti dějin.“

„Tabulka o šestnácti symbolech jako mapa zrovna nevypadá.“

„Zdání klame, profesore. Ale ať tak či tak, jen vy jediný ten nápis dokážete přečíst.“

„To se pletete,“ odsekl Langdon a v duchu si tu prostou šifru představil. „Tu rytinu může vyluštit kdokoli. Není zrovna komplikovaná.“

„Mám podezření, že pyramida toho v sobě skrývá víc, než je vidět na první pohled. A i kdyby ne, máte ještě tu špičku.“

Langdon si vybavil ten drobný jehlan ve své tašce. *Řád z chaosu?* Už nějak nevěděl, čemu věřit. Kamenná pyramida jako by s každým okamžikem těžkla.

Malach si tiskl mobil k uchu a vychutnával si zvuk Langdonova úzkostného dechu. „Zrovna teď mám něco na práci, a vy ostatně taky. Zavolejte mi hned, jak tu mapu rozluštíte. Sejdeme se na místě úkrytu

a provedeme výměnný obchod. Peterův život... za veškerou moudrost věků.“

„Nebudu dělat nic,“ prohlásil Langdon. „Zvlášť když nemám důkaz, že Peter žije.“

„Radím vám, abyste si se mnou nehrál. Jste jen velice malé kolečko v ohromném stroji. Pokud mě neposlechnete nebo se mě pokusíte najít, přísahám vám, že Peter zemře určitě.“

„Peter je stejně už mrtvý.“

„Ale kdepak, pane profesore. Je naživu a potřebuje vaši pomoc.“

„O co vám jde?“ zařval Langdon do sluchátka.

Malach se odmlčel a pak teprve odpověděl. „Po Dávných mystériích pátrali už mnozí a mnozí vedli spory o jejich moci. Dnes v noci dokážu, že Dávná mystéria jsou skutečná.“

Langdon mlčel.

„Doporučuji vám, abyste na té mapě začal hned pracovat,“ řekl Malach. „Tu informaci potřebuju ještě dnes.“

„Dnes? Vždyť už je devět!“

„Přesně tak. *Tempus fugit*.“

Kapitola 44

Newyorský redaktor Jonas Faukman právě ve své kanceláři na Manhattanu zhasínal, když mu zazvonil telefon. Nechtěl ho už brát – jenže pak si na displeji všiml, kdo mu volá. *To vypadá na dobré zprávy*, pomyslel si.

„Ještě tě vydáváme?“ zeptal se jen napůl vážně.

„Jonasi!“ Robert Langdon měl v hlase úzkost. „Díkybohu, že tam jsi. Musíš mi pomoci.“

Faukman v duchu zajásal. „Takže pro mě máš kus textu k redakci?“ *Konečně?*

„Ne, něco potřebuju. Loni jsem tě zkontaktoval s vědeckou pracovnící Katherine Solomonovou. Sestrou Petera Solomona.“

Faukman se zachmuřil. *Takže žádný text nebude.*

„Hledala nakladatele pro knížku o noetice. Pamatuješ se na ni?“

Faukman obrátil oči v sloup. „Jasně že se pamatuju. A vřelé díky, žeš mě s ní seznámil. Nejenže mi nedovolila, abych se na výsledky těch jejích výzkumů podíval, ale vydání čehokoli se dočkáme tak někdy na svatýho Dyndy.“

„Poslyš, Jonasi, spěchám a potřebuju její telefon. Hned. Máš ho?“

„Hele, varuju tě, tohle je beznadějný podnik. Kočka, to ona je, ale rozhodně na ni neudělaš dojem, když –“

„Já nemám čas na vtipky, Jonasi. Potřebuju její číslo, hned teď.“

„Tak jo... vydrž.“ Faukman a Langdon byli dobří přátelé už dost let na to, aby Faukman poznal, kdy Langdon mluví vážně. Jonas natákal jméno Katherine Solomonové do vyhledávacího okénka a začal pátrat ve firemních e-mailech.

„Koukám na to,“ řekl. „A prosím tě, když už jí budeš volat, koukej vylézt z toho vašeho bazénu. Zní to, jako kdybys volal z kanálu.“

„Já nejsem v bazénu. Jsem ve Washingtonu. V tunelu pod Kapitolem.“

Z přítelova hlasu Faukman vycítil, že Langdon nežertuje. *Co to s tím chlapem je?* „Proč prostě nemůžeš sedět doma a psát, Roberte?“ Počítač zapípal. „Moment... Už to mám.“ Myši začal projíždět starou sérii mailů. „Zřejmě tu mám jenom její mobil.“

„Sem s ním.“

Faukman mu nadiktoval číslo.

„Díky, Jonasi,“ řekl Langdon vděčně. „Máš to u mě.“

„Mám u tebe rukopis, Roberte. Uvědomuješ si vůbec, jak dlouho...“

Linka zmlkla.

Faukman se upřeně zadíval na sluchátko a zavrtěl hlavou. Jak krásně by se žilo v nakladatelském světě, nebýt autorů.

Kapitola 45

Když si Katherine Solomonová přečetla, kdo jí to volá, nejdřív nechápala. Původně měla za to, že se konečně ozvala Trish a chce jí vysvětlit, proč jim to s doktorem Abaddonem trvá tak dlouho. Jenže nevolala Trish.

Volal úplně někdo jiný.

Katherine na rtech prokmitl úsměv. *Jako by už takhle nebyl dnešní den dost zvláštní.* Otevřela telefon.

„Budu hádat,“ prohodila rozpustile, „staromládenecký knihomol hledá osamělou badatelku v oboru noetických věd?“

„Katherine!“ Ten hluboký hlas nepochybně náležel Robertu Langdonovi. „Díkybohu, že jsi v pořádku.“

„Samozřejmě že jsem v pořádku,“ odpověděla udiveně. „Až na to, že ses mi od toho loňského večírku u Petera doma neozval.“

„Dneska večer se něco stalo. Poslouchej.“ Jeho obvykle tak vyrovnaný hlas zněl přerývaně. „Je mi moc líto, že ti to musím říct... ale Peter je ve velkých potížích.“

Katherinin úsměv se vytratil. „Co to povídáš?“

„Peter...“ Langdon zaváhal, jako by hledal slova. „Nevím, jak ti to mám říct, ale někdo ho... unesl. Nevím jistě, kdo nebo jak, ale –“

„Unesl?“ zeptala se Katherine. „Roberte, neděs mě. Jak to myslíš – unesl?“

„Drží ho jako rukojmí.“ Langdonovi zdrceně selhal hlas. „Zřejmě se to stalo někdy během dneška, možná už včera.“

„Tak moment, žerty stranou,“ vyhrkla rozzlobeně. „Můj bratr je v pořádku. Před čtvrt hodinou jsem s ním mluvila!“

„Vážně?“ Znělo to ohromeně.

„Ano! Psal mi, že míří do laboratoře.“

„On ti psal...“ přemýšlel Langdon. „Ale na vlastní uši jsi ho neslyšela.“

„To ne, ale –“

„Poslouchej. Ta zpráva, kterou jsi dostala, nebyla od tvého bratra. Někdo má Peterův telefon. Ta osoba je nebezpečná. Ať je to kdo chce, dneska večer mě vylákal do Washingtonu.“

„Vylákal? Já ti vůbec nerozumím!“

„Já vím. Moc se omlouvám.“ Langdon působil nezvykle zmateně. „Katherine, myslím, že jsi v nebezpečí.“

Katherine Solomonová věděla nájisto, že o něčem takovém by Langdon nikdy neřekl, ale i tak jí připadalo, že se asi pomátl. „Mně se nic stát nemůže,“ řekla. „Jsem zamčená v hlídané budově!“

„Přečti mi ten vzkaz, který jsi dostala z Peterova telefonu. *Prosím!*“

Katherine zaraženě našla vzkaz a přečetla ho nahlas. Když došla k závěrečné zmínce o doktoru Abaddonovi, zamrazilo ji. „Zkus sehnat dr. Abaddona a pozvat ho taky. Plně mu důvěřuji...“

„Panebože.“ Langdonův hlas byl prosycený děsem. „Tys toho člověka pozvala dovnitř?“

„Ano! Moje asistentka ho šla před chvilkou vyzvednout na recepci! Čekám, že tu každou chvíli –“

„Uteč, Katherine!“ zařval Langdon. „Okamžitě!“

Na druhém konci SMCP, v kóji pro ochranku, přehlušilo zvuky zápasu Redskins zvonění telefonu. Strážný si opět neochotně vytáhl z uší sluchátka.

„Recepce,“ řekl. „Tady Kyle.“

„Kyle, tady Katherine Solomonová!“ Mluvila nervózně a přerývaně.

„Paní Solomonová, váš bratr ještě ne-“

„Kde je Trish?“ zeptala se. „Vidíš ji na monitorech?“

Strážný se na židli otočil k obrazovkám. „Copak se ještě nevrátila do Kostky?“

„Ne!“ vykřikla Katherine slyšitelně vyděšeným hlasem.

V tu chvíli si strážný uvědomil, že Katherine Solomonová je bez dechu, jako kdyby běžela. *Co se to tam vzadu děje?*

Začal rychle manipulovat s joystickem a procházel si jednotlivé zrychlené videosekvence. „Moment, vydržte, projíždím záznam... Tady máme Trish s vaším hostem, jak vycházejí ze vstupní haly... jdou Ulicí... ano, tady se chystají do Mokré haly... Trish otvírá dveře kartou... oba vcházejí do haly... přetočím to dopředu... tady z Mokré haly vyšli a jdou dozadu... to bylo asi před minutou...“ Naklonil hlavu na stranu a zpomalil přehrávání. „Moment. To je zvláštní.“

„Co?“

„Ten pán vyšel z Mokré haly sám.“

„Trish zůstala uvnitř?“

„Ano, vypadá to tak... Teď sleduju vašeho hosta... je na chodbě a je sám.“

„A kde je Trish?“ zeptala se Katherine horečně.

„Na videu ji nevidím,“ odpověděl. Už i jemu se do hlasu vkrádal náznak nervozity. Vrátil se pohledem k obrazovce a všiml si, že ten člověk na monitoru jako by měl mokré rukávy saka – až k loktům. *Co to proboha v té hale dělal?* Strážný sledoval, jak muž rázuje po chodbě k hale 5 a v ruce svírá cosi, co vypadá jako... karta.

Strážný cítil, jak se mu vzadu na krku ježí chloupky. „Paní Solomonová, máme tu vážný problém.“

Dnes večer zažívala Katherine Solomonová jednu premiéru za druhou.

Nikdy předtím z temné haly netelefonovala. Také tou tmou nikdy neběžela jako o život. Teď ovšem poslepu pádila po nekonečném koberci a mobil tiskla k uchu. Pokaždé, když ucítila, že šlápla mimo, vyrovnala krok a řítila se neproniknutelnou tmou dál.

„Kde je teď?“ zeptala se bez dechu strážného.

„Podívám se,“ odpověděl strážný. „Přetáčím... už ho mám, jde po chodbě... směrem k pětce...“

Katherine ještě zrychlila a doufala, že se k východu dostane dřív, než sklapne past. „Jak dlouho mu to bude trvat ke vchodu do haly pět?“

Strážný se odmlčel. „Paní Solomonová, vy jste mě nepochopila. Já pořád ještě přetáčím dopředu. Tohle je záznam. To už se *stalo*.“ Pauza.

„Moment, podívám se na výpis vstupů.“ Opět se odmlčel a pak řekl: „Paní Solomonová, záznamy o kartě slečny Dunneové ukazují vstup do haly 5 asi před minutou.“

Katherine se v tu ránu prudce zastavila uprostřed temnoty. „On už odemkl halu pět?“ zašeptala do telefonu.

Strážný horečně ťukal do klávesnice. „Ano, vypadá to, že dovnitř vešel... před devadesáti vteřinami.“

Katherine ztuhla. Přestala dýchat. Připadalo jí, že tma kolem ní najednou ožila.

On je tu se mnou.

V tu chvíli si uvědomila, že jediné světlo v celém tom prostoru vydává její mobil, který jí ozařuje polovinu obličeje. „Pošlete mi sem pomoc,“ zašeptala. „A jděte se podívat do Mokrý haly za Trish.“ Pak mobil opatrně zaklapla a světélko zhaslo.

Rozhostila se naprostá tma.

Stála bez hnutí a dýchala co nejtišeji. Po pár vteřinách z temnoty před ní zavanul dusivý pach etanolu a sílil. Cítila, že tu někdo je, že čeká jen pár desítek centimetrů před ní na koberci. V tom tichu jí připadalo, že ji může prozradit i bušení srdce. Potichoučku si zula boty, po centimetrech se přesunula doleva a sestoupila z koberce. Chodidly nahmatala studený beton. Ještě jeden krok, a byla mimo běhoun.

Luplo jí v prstu.

V tichu to zaznělo jako výstřel.

Jen několik metrů před ní náhle zašustilo oblečení. Katherine uskočila o zlomek vteřiny později, z prázdnoty se vymrštila silná paže a tmou začaly divoce šátrat dvě dlaně rozhodnuté zmocnit se kořisti. Otočila se právě ve chvíli, kdy jedna z dlaní sevřela cíp jejího pláště jako do svěráku, trhla s ní vzad a prudce ji otočila k sobě.

Katherine zapažila, vyklouzla z pláště a vysvobodila se. A pak náhle nevěděla, kudy ven, a naslepo se řítla nekonečnou černou hlubinou.

Kapitola 46

Přestože v Kongresové knihovně se najde i prostor, který mnozí nazývají „nejkrásnějším sálem světa“, neproslula ani tak svou úchvatnou krásou, jako rozsáhlými sbírkami. Se svými osmi sty kilometry regálů – což je vzdálenost z Washingtonu do Bostonu – lehce obhájí titul největší

knihovny na světě. A přesto se neustále rozrůstá tempem přes deset tisíc svazků denně.

Knihovna, původně určená pro osobní sbírku vědeckých a filozofických spisů náležejících Thomasů Jeffersonovi, se stala symbolem amerických závazků k šíření vědomostí. Jako jedna z prvních budov ve Washingtonu měla elektrické osvětlení, a tak v temnotě Nového světa zářila doslova jako maják.

Jak její název naznačuje, byla ustavena pro potřeby Kongresu, jehož vážení členové pracovali naproti přes ulici, v budově Kapitolu. Toto staré pouto mezi knihovnou a Kapitolem bylo nedávno stvrzeno propojením hmatatelným – výstavbou dlouhého tunelu pod Independence Avenue, který obě budovy spojil.

Dnes večer touto rozestavěnou, spoře osvětlenou chodbou Robert Langdon následoval Warrena Bellamyho a snažil se potlačit rostoucí obavy o Katherine. *Ten šílenec je v její laboratoři?* Langdon si ani nechtěl představovat, co tam dělá. Když jí volal, aby ji varoval, stihl jí přesně říct, kde se sejdou. *Je tenhle ztracený tunel ještě hodně dlouhý?* V rozbolavělé hlavě mu vířil kalný proud myšlenek, které spolu souvisely: Katherine, Peter, zednáři, Bellamy, pyramidy, dávné proctví... a mapa.

Langdon potřásl hlavou a kráčel dál. *Bellamy slíbil, že mi to vysvětlí.*

Když oba muži konečně dospěli na konec chodby, Bellamy Langdona provedl dvoukřídlými dveřmi, které byly stále ještě nedokončené, a proto je za sebou nemohli zamknout. Bellamy tedy zaimprovizoval, našel mezi stavebním náčiním hliníkový žebřík, opatrně ho zapřel o vnější stranu dveří a na horní příčce žebříku vybalancoval plechový kbelík. Kdyby ty dveře někdo otevřel, kbelík se s rachotem zřítí na zem.

Tohle že má být náš poplašný systém? Langdon zíral na kbelík a doufal, že pro zbytek večera má Bellamy připravený propracovanější bezpečnostní plán. Všechno se to seběhlo tak rychle, že mu začínalo teprve teď docházet, jaké důsledky pro něj jeho setkání s Bellamym má. *Vždyť já jsem na útěku před CIA.*

Bellamy ho zavedl za roh a vzápětí začali sestupovat po širokém schodišti, nahoře přehrazeném oranžovými sloupky. Langdon kráčel dolů a taška na rameni ho táhla k zemi. „Ta kamenná pyramida,“ spustil. „Já pořád nechápu –“

„Tady ne,“ přerušil ho Bellamy. „Podíváme se na ni na světle. Vím o místě, kde budeme v bezpečí.“

Langdon ovšem silně pochyboval, že pro někoho, kdo právě fyzicky napadl šéfkou Bezpečnostní kanceláře CIA, takové místo existuje.

Došli na konec schodiště a vstoupili do rozlehlého foyer přetékaajícího

italským mramorem, štuky a zlacením. Podél zdí tu stálo osm párů soch, samá zpodobnění bohyně Minervy. Bellamy – stále v čele – provedl Langdona klenutým průchodem na východní straně, kterým se dostali do mnohem většího prostoru.

I v tom šeru, které tu vládlo po zavírací hodině, dýchal velký knihovní sál velkolepou elegancí výstavného evropského paláce. Ve výšce třiaadvaceti metrů se leskly barevné vitráže. Dekorativní kazety na nosnících mezi nimi byly zdobené málo vídaným plátkovým hliníkem – kovem, který byl svého času považován za větší vzácnost než zlato. Pod proskleným stropem se skvěla galerie lemovaná okázalými zdvojenými sloupy: stoupalo se na ni ze dvou stran po působivém vinutém schodišti, jehož pilíře nesly na vrcholcích ohromné bronzové ženské postavy, pozvedající pochodeň osvětlení.

V kuriózní snaze znázornit téma moderního osvětlení, ale nevybočit z renesančního dekorativního rámce, bylo zábradlí schodiště přitesáno do podoby amorků pojatých coby moderní vědci. *Andělský inženýr s telefonem v ruce? Cherub-entomolog s krabičkou na vzorky?* Langdona napadlo, co by si asi pomyslel Bernini.

„Promluvíme si tady,“ řekl Bellamy a vedl Langdona podél neprůstřelných vitrín obsahujících dva zdejší nejcenější svazky – obří Mohučskou bibli, rukopis z poloviny patnáctého století, a americký výtisk Gutenbergovy bible, jeden z pouhých tří dokonale zachovaných pergamenových exemplářů. Stropní klenbu nad vitrínami velmi příhodně zdobilo šest panelů s freskami Johna Whitea Alexandra, nazvanými *Evoluce knihy*.

Bellamy se vydal přímo k elegantním dvoukřídlým dveřím na konci sloupořadí podél východní strany sálu. Langdon sice věděl, jaká místnost za nimi leží, ale na rozhovor mu nepřipadala zrovna příhodná. Paradoxní bylo už to, jít si pohovořit do prostoru tak bohatě opatřeného cedulkami „Nerušit“. A hlavně to místo rozhodně nepokládal za „bezpečné“. Nacházelo se přímo ve středu kříže tvořícího půdorys knihovny a bylo vlastně srdcem celé budovy. Schovávat se tu bylo zhruba totéž jako vloupat se do katedrály a ukrýt se na oltáři.

Bellamy nicméně dveře odemkl, vkročil do tmy za nimi a hmátl po vypínači. Cvaklo to, a v tu chvíli se před nimi zčistajasna zjevil jeden z největších klenotů americké architektury.

Slavná čítárna byla doslova pastvou pro všechny smysly. Rozlehlý osmistenný sál se klenul do výše téměř padesáti metrů a jeho zdi byly obložené čokoládově hnědým mramorem z Tennessee, smetanovým sienským a červeným alžírským mramorem. Světlo sem dopadalo ze všech

osmi stran, a proto tu nic nevrhalo stín a vznikal tak dojem, že září sama místnost.

„Někdo říká, že to je ta nejpůsobivější prostora ve Washingtonu,“ prohlásil Bellamy a vybídl Langdona, aby vstoupil.

A možná na celém světě, pomyslel si Langdon, když překračoval práh. Jako vždycky mu pohled zabloudil přímo ke vznosné kupoli, odkud v obloucích spadaly ornamentální kazetové pásy k horní galerii. Po obvodu sálu tu zpoza balustrády shlíželo šestnáct bronzových soch. Pod nimi se za úchvatnými arkádami skrývala dolní galerie. A úplně dole se od masivního kruhového výdejního pultu paprskovitě rozbíhaly tři soustředné kružnice leštěných dřevěných stolů.

Langdon se pohledem opět vrátil k Bellamymu, který právě otvíral dvoukřídlé dveře dokořán. „Já myslel, že se chceme schovat,“ namítl Langdon zmateně.

„Jestli do budovy někdo vejde,“ vysvětloval Bellamy, „chci ho slyšet.“

„Ale tady nás přece hned najdou.“

„Najdou nás, ať se schováme kdekoli. Ale až nás bude někdo v téhle budově chtít zahnat do kouta, budete ještě rád, že jsem vybral tuhle místnost.“

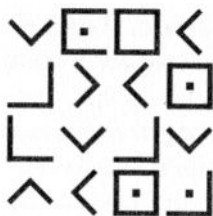
Langdon netušil proč, ale Bellamy zjevně neměl chuť to rozebírat. V tu chvíli už krácel ke středu čítárny, vybral jeden ze studijních stolů, odtáhl dvě židle a rozsvítil lampičku. Pak ukázal na Langdonovu tašku.

„Tak pojďte, pane profesore, podíváme se na to.“

Langdon nechtěl leštěnou desku stolu poškrábat drsným kusem žuly, a tak na stůl zvedl celou tašku, otevřel ji a odhalil pyramidu uvnitř. Warren Bellamy natočil lampičku a dal se do pečlivého zkoumání pyramidy. Přešel po neobvyklé rytině prsty.

„Předpokládám, že ten kód poznáváte,“ řekl.

„Samozřejmě,“ odpověděl Langdon s očima upřenýma na těch šestnáct symbolů.

Tuhle šifru, známou jako „zednářská“, používali první zednáři

k soukromé komunikaci. Metoda šifrování už se dávno nepoužívala, a to z jednoho prostého důvodu – byla příliš snadno rozluštitelná. Většina studentů v Langdonově pokročilém semináři symbologie by nápis rozlouskla zhruba za pět minut. Langdonovi by to s tužkou a papírem trvalo ani ne minutu.

Z proslulé jednoduchosti téhle prastaré šifry ale vyplývalo několik paradoxů. Za prvé – bylo absurdní domnívat se, že Langdon je jediný na světě, kdo ji dokáže rozluštit. Za druhé – tvrdila-li Sató, že tahle zednářská šifra je záležitostí národní bezpečnosti, bylo to stejné, jako kdyby říkala, že kódy k americkým jaderným raketám někdo napsal podle skautské šifrovací mřížky. Langdonovi se pořád ještě ničemu z toho nechtělo věřit. *Tahle pyramida že je mapa? A ukazuje, kde se skrývá ztracená moudrost všech věků?*

„Roberte,“ pronesl Bellamy vážně, „řekla vám ředitelka Sató, proč ji tahle věc tolik zajímá?“

Langdon zavrtěl hlavou. „Neřekla nic konkrétního. Jenom pořád opakovala, že je to otázka národní bezpečnosti. Předpokládám, že lhala.“

„Možná.“ Bellamy se podrbal vzadu na krku. Jako by v něm zuřil jakýsi vnitřní boj. „Je tu ale jedna mnohem znepokojivější možnost.“ Zadíval se Langdonovi přímo do očí. „Možná Sató odhalila, jaký má tahle pyramida skutečný potenciál.“

Kapitola 47

Katherine Solomonovou obklopovala zdánlivě absolutní temnota.

Zbavena důvěrného bezpečí koberce nyní kamsi slepě tápala, a jak klopýtala stále hlouběji do toho zoufalého neznáma, nataženými rukama hmatala jen a jen prázdnotu. Nekonečný beton, který vnímala přes tenkou vrstvu ponožek, jí připadal jako zamrzlé jezero, jako nepřátelské místo, ze kterého musí utéct.

Etanol už necítila. Zastavila se a vyčkávala. Strnule naslouchala a přála si, aby jí srdce bušilo o něco méně. Těžké kroky za ní umlkly. *Setřásla jsem ho? Katherine zavřela oči a pokusila se představit si, kde je. Kterým směrem jsem běžela? Kde jsou dveře?* K ničemu to nebylo. Už se otočila tolikrát, že východ mohl být kdekoli.

Kdysi slyšela, že strach prý působí jako stimulátor, že bystří úsudek. Právě teď ovšem strach proměnil její mozek v bouřící vír děsu a zmatku.

I kdybych východ našla, ven se nedostanu. O kartu přišla spolu s pláštěm. Zbývala jí jediná naděje – proměnit se v jehlu v kupce sena, v osamělý bod na ploše dvou tisíc osmi set metrů čtverečních. A přes nutkavou touhu prchat jí její analytická mysl radila udělat jedinou logickou věc – ani se nehnout. *Stůj klidně. Nesmíš vydat ani hlásek.* Strážný už je na cestě, a navíc je útočník z jakéhosi neznámého důvodu silně cítit etanolem. *Jestli se přiblíží, ucítím ho.*

Tiše stála a v duchu se vracela k tomu, co jí řekl Langdon. *Tvého bratra... někdo unesl.* Cítila, jak jí na paži vyskočila perlička potu a kutálí se dolů, k dlani, ve které pořád ještě svírala mobil. Na tohle nebezpečí zapomněla. Jestli jí telefon zazvoní, prozradí ji – a kdyby ho chtěla vypnout, musí ho otevřít a rozsvítit displej.

Polož ten telefon a pryč od něj.

Ale už bylo pozdě. Zprava k ní zavanul etanol. A pach sílil. Katherine se ze všech sil snažila nehybně stát, urputně potlačovala instinktivní touhu dát se do běhu. Opatrně, zvolna ukročila vlevo. To lehounké zašustění šatů bylo zřejmě vše, co útočník potřeboval. Zaslechla, jak vyrazil, a zároveň s mocným závanem etanolu ji za rameno popadla silná ruka. Katherine se v návalu živočišné hrůzy vysmekla. Matematickou pravděpodobnost hodila za hlavu a naslepo se tryskem rozeběhla. Zabočila prudce vlevo, vpravo, měnila směr, slepě pádila tmou.

Zničehonic se před ní zhmotnila zeď.

Katherine do ní naběhla s takovou silou, že si vyrazila dech. Paží a ramenem jí projela prudká bolest, ale na nohou se udržela. Do zdi narazila bokem, což ji uchránilo síly přímého nárazu, ale byla to jen slabá útěcha. To zadunění se ozvěnou rozlehlo celým prostorem. *Ted' ví, kde jsem.* Bolestí se zlomila v pase, natočila hlavu, upřela oči do temné haly a cítila, jak ten člověk ze tmy zírá na ni.

Změň polohu. Okamžitě.

Stále ještě popadala dech, ale přesto se začala sunout podél zdi a levou rukou se zlehka dotýkala obnažených ocelových sloupků. *Zůstaň u zdi. Proklouzneš kolem něj, než tě zažene do kouta.* V pravé ruce stále svírala mobil a byla připravená s ním v případě potřeby mrstit jako zbraní.

Zvuk, který zaslechla vzápětí, rozhodně nečekala. Bylo to zřetelné zašustění šatů a ozvalo se *před ní* – u zdi. Ztuhla, zastavila se na místě a zatajila dech. *Jak to, že už je u stěny?* Ucítila jemný závan vzduchu prosyceného čpavým etanolem. *Jde podél stěny ke mně!*

O několik kroků ucouvla. Pak se potichoučku otočila o sto osmdesát stupňů a spěšně se vydala na opačnou stranu. Ušla asi šest metrů, když se stalo něco zhola nemožného. Přímo před sebou znovu uslyšela slabé

zašustění látky. Pak přišel tentýž etanolový závan. Katherine Solomonová zůstala stát jako solný sloup.

Bože můj, on je snad všude!

Malach, do půl těla nahý, vyhlížel do tmy.

Pach etanolu, vzlínající z jeho rukávů, se ukázal být na přítěž, a tak ho proměnil ve výhodu: svlékl si sako a košili a použil je jako nástroje, s jejichž pomocí zažene kořist do kouta. Sako hodil ke stěně vpravo; vzápětí zaslechl, jak se Katherine zastavuje a otáčí. Teď hodil košili vlevo od ní a zaslechl, že se opět zastavila. V podstatě tak Katherine u stěny uvěznil – vymezil hranice, za které se neodváží.

Čekal a napínal uši do ticha. *Může vyrazit jen jedním směrem – přímo ke mně.* Nic ale neslyšel. Katherine byla buď ochrnutá strachy, nebo se rozhodla, že zůstane bez hnutí stát a počká, než do haly dorazí pomoc. *Ať tak či tak, má to prohrané.* V dohledné době se do haly nikdo nedostane. Malach totiž vnější snímač karet poškodil sice primitivním, ale velmi účinným způsobem – poté, co použil Trishinu kartu, nacpal do štěrbin deseticent. Kdo bude chtít zařízení použít, bude ho nejdříve muset celé rozebrat.

Jste tu sami, Katherine... a času máme dost.

Malach se pomaličku sunul vpřed a číhal na každou známku pohybu. Katherine Solomonová tu dnes, v temnotách bratrova muzea, zemře. Poetický konec. Malach se těšil, až zprávu o Katherinině smrti sdělí jejímu bratrovi. Muka toho starého muže budou pomstou, na kterou tak dlouho čekal.

Náhle se k jeho nemalému překvapení ve tmě objevil malý svítící bod. Malach si uvědomil, že Katherine učinila další špatné rozhodnutí. *Ona telefonuje pro pomoc?* Ten právě oživší displej se vznášel asi dvacet metrů od něj zhruba ve výšce pasu a zářil jako maják na širém moři tmy. Původně byl Malach připravený si na Katherine počkat, ale teď už to nebylo potřeba.

Vyřít se k tomu ve vzduchu plujícím světélku jako střela. Bylo mu jasné, že se k ní musí dostat dříve, než stihne hovor dokončit. Byl u ní během pár vteřin, rozpráhl ruce kolem zářícího mobilu, vrhl se vpřed a už už se ji chystal sevřít.

Malachovy prsty narazily do pevné zdi, málem si je zlomil, jak se prohnuly. Hned po nich narazila jeho hlava – tentokrát na ocelový nosník. Vykríkl bolestí a zhroutil se na zem. S nadávkami se posbíral na nohy. Vytáhl se přitom za vodorovnou rozpěru ve výši pasu, na kterou Katherine Solomonová mazaně položila svůj otevřený mobilní telefon.

Katherine zase běžela. Ted' už nedbala na rytmické drnčení, které vydávala její ruka zlehka narážející do ocelových sloupků haly 5. *Hlavně utíkej!* Když poběží podél zdi kolem haly, dřív nebo později nahmatá dveře.

Kde je sakra ten strážný?

Uháněla kupředu, levou rukou hladila pravidelně rozmístěné nosníky a pravačku měla nataženou před sebe. *Kdy asi doběhnu do rohu?* Stěna jako by se táhla donekonečna, jenže pak se náhle rytmus nosníků přerušil. Levou rukou Katherine na několik dlouhých skoků sahala do prázdna, pak opět nahmatla nosník. Přibrzdila, o pár kroků couvla a dlaní přitom jela po hladkém kovovém panelu.

Proč tu nejsou ty sloupky?

Ted' už slyšela těžký dusot svého pronásledovatele, který si podél zdi šátravě hledal cestu k ní. Katherine však mnohem víc vyděsil jiný zvuk: kdesi v dálce bušil strážný baterkou na dveře haly.

On se sem nemůže dostat?

Ten zvuk ji sice vyděsil, ale díky místu, odkud vycházel – bylo to šikmo vpravo od ní – se okamžitě zorientovala. Ted' už si dovedla představit, na kterém místě haly se nachází. A s tím náhlým vědomím jí došlo cosi nečekaného. Najednou věděla, co znamená ten hladký panel ve stěně.

V každé hale byla část zvaná *expedice* – a její součástí byla i veliká posuvná stěna, která se dala odsunout, aby se dovnitř a ven daly dopravovat exponáty obzvlášť velkých rozměrů. Byla to vrata ohromná asi jako od hangáru a Katherine by ani v těch nejdívočejších snech nenapadlo, že je někdy bude potřebovat otevřít. V tuhle chvíli to ovšem byla zřejmě její jediná naděje.

Dá se s nimi vůbec hnout?

Katherine naslepo šátrala ve tmě a ohmatávala vrata, dokud nenašla masivní kovovou páku. Popadla ji, celou vahou se na ni pověsila a pokusila se dveře odsunout. Nic. Zkusila to znovu. Páka se ani nehnula.

Vnímala, že se k ní její pronásledovatel rychle blíží. Zvuky jejího pachtění mu udávaly směr. *Ta vrata jsou zajištěná!* Šílená hrůzou jezdila dlaněmi po kovovém panelu a snažila se objevit nějakou západku či páčku. Náhle nahmatala jakousi svislou tyč. Jela po ní rukou až k zemi, dřepkla si a zjistila, že je zapuštěná do díry v betonu. *Bezpečnostní západka!* Vstala, zabrala za tyč, zapřela se oběma nohama, tyč nadzdvihla a vytáhla ji.

On už je skoro tady!

Katherine zatápala po páce, opět ji našla a vší silou se na ni pověsila. Masivní panel se skoro nepohnul, ale i tak dovnitř pronikl paprsek měsíčního světla. Katherine opět zabrala. Světlá škvíрка se rozšířila. *Ještě kousek!* Zatáhla ještě jednou. Útočník byl už jen pár desítek centimetrů od ní.

Vrhla se ke světlu, natočila se k úzké škvíře štíhlým bokem a protlačila se do ní. Ve tmě se zhmotnila ruka, sápal se po ní, snažila se ji vtáhnout zpátky. Katherine se prodrala otvorem a vzápětí se za ní ven vymrštila silná paže pokrytá vytetovanými šupinami. Ta hrůzná ruka se svíjela jako had, který se ji snaží ovinout.

Katherine se otočila a rozeběhla se podél dlouhé, světlé vnější zdi haly 5. Štěrk, kterým bylo SMCP obsypané po celém obvodu, se jí v běhu zabodával do nechráněných chodidel, ale Katherine na to nedbala. Mířila k hlavnímu vchodu. Noc byla tmavá, ale Katherine s očima přivyklýma černočerné tmě viděla skoro jako ve dne. Těžká vrata za ní se otevřela a Katherine zaslechla dusání, které se stále zrychlovalo. Kroky se blížily přízračnou rychlostí.

K hlavnímu vchodu to nemůžu stihnout dřív než on. Její volvo sice stálo blíž, ale i to bylo příliš daleko. Nezvládnou to.

Pak si uvědomila, že má v rukávu ještě poslední trumf.

Blížila se k rohu haly 5 a slyšela, jak ji jeho kroky ve tmě rychle dohánějí. *Ted', nebo nikdy.* Místo aby zahrula za roh, prudce nabrala směr vlevo, pryč od budovy. Pak pevně semkla víčka, přikryla si oči dlaněmi a naslepo se rozeběhla po trávníku.

Bezpečnostní reflektory s čidly pohybu, které se kolem celé haly rozzářily, ve vteřině proměnily noc v pravé poledne. Katherine za sebou zaslechla bolestný řev – to se světla zařízla do útočnickových mimořádně roztažených panenek silou pětadvaceti milionů kandel. Slyšela, jak se na šterku zapotácel.

Oči měla dál zavřené – po volném trávníku se poslepu běžet nebála. Když cítila, že je dost daleko jak od budovy, tak od reflektorů, otevřela oči, srovnala směr a rozeběhla se tmou jako vítr.

Klíčky od auta byly tam, kde je nechávala vždycky, v přihrádce mezi sedadly. Bez dechu je sevřela v roztřesené ruce a nahmatala zapalování. Motor se burácivě probral, reflektory se rozzářily a odhalily strašlivou podívanou.

Řítilo se k ní cosi příšerného.

Katherine na okamžik ztuhla.

Tvor lapený ve světle jejích reflektorů byl lysý, do půl těla nahý a kůži měl pokrytou vytetovanými šupinami, symboly a písmeny. Když vběhl do kuželu světla, zařval a ruce mu vystřelily k očím, jako by byl jeskynní obluda, která prvně v životě spatřila slunce. Katherine sáhla na řadicí páku, ale v tu chvíli už byl u auta a loktem jí prorazil boční okénko. Na klín jí dopadla sprška skleněných krystalků.

Ohromná šupinatá paže pronikla dovnitř a poslepu jí nahmátla šiji.

Katherine prudce zařadila zpátečku, ale útočník ji držel za krk a usilovně tiskl. Otočila hlavou, aby se z toho sevření vykroutila – a rázem mu hleděla do tváře. Čtyři temné pruhy, připomínající škrábance, narušovaly make-up a odhalovaly tetování pod vrstvou líčidla. Oči měl zuřivě a nemilosrdné.

„Měl jsem s tebou skoncovat před deseti lety,“ zavrčel. „Ten večer, kdy jsem ti zabil matku.“

V tu chvíli se Katherine vybavila děsivá vzpomínka: ty surové oči už jednou viděla. *Je to on*. Nebýt toho, že jí držel krk jako ve svěráku, začala by ječet.

Dupla na plyn, auto poskočilo vzad a útočník, kterého strhlo s sebou, jí málem zlomil vaz. Auto se stočilo na stranu k pruhu keřů a Katherine měla pocit, že jí váha toho těla musí každou chvíli utrhnout hlavu. Zašramotily větve, švihly rozbitým okénkem dovnitř a ta tíha byla pryč.

Volvo pozadu vyrazilo skrz keře na horní parkoviště, kde Katherine prudce zabrzdila. Tam dole právě polonahý muž s námahou vstával a upřeně hleděl přímo do reflektorů. S děsivým klidem zvedl šupinatou ruku a ukázal přímo na ni.

Katherine se žilami rozlila syrová hrůza a nenávist. Prudce otočila volantem a šlápla na plyn. Za pár vteřin už vjížděla na Silver Hill Road.

Kapitola 48

Ve víru událostí neviděl kapitolský strážný Nuñez jinou možnost, než hlavnímu architektu Bellamymu a Robertu Langdonovi pomoci k útěku. Ovšem teď, když byl zase zpátky v suterénním ústředí ostrahy, cítil, jak se nad ním stahují mraky.

Zatímco si velitel Trent Anderson u hlavy přidržoval pytlík s ledem, další policista ošetřoval Sató pohmožděniny. Oba dva si přitom od monitorovacího týmu nechávali přehrávat digitální záznamy z kamer a snažili se najít Langdona a Bellamyho.

„Zkontrolujte záznamy ze všech chodeb a východů,“ porouchela Sató. „Chci vědět, kam šli!“

Nuñez přihlížel a bylo mu všelijak. Věděl, že je jen otázka minut, kdy najdou příslušnou sekvenci a zjistí, jak to bylo. *Pomohl jsem jim utéct*. A aby bylo ještě hůř, dostavil se čtyřčlenný výjezdový tým CIA. Ti čtyři teď stáli opodál a chystali se vyrazit za Langdonem a Bellamym. Vůbec nevypadali jako kapitolské policisté. Tohle byli vojáci, jak se patří – černé

maskáče, noktovizory, futuristicky vyhlížející pistole.

Nuñezovi bylo na zvracení. Přebíral si to v hlavě a pak se nenápadně přitočil k Andersonovi. „Můžu na slovíčko, veliteli?“

„Copak?“ Anderson za Nuñezem vyšel na chodbu.

„Veliteli, udělal jsem velikou chybu,“ spustil Nuñez a na čele se mu zaperlil pot. „Omlouvám se a rezignuji na svou funkci.“ *Stejně mě za pár minut vyrazíte.*

„Prosím?“

Nuñez nasucho polkl. „Před chvílí jsem viděl v návštěvnickém centru Langdona a Bellamyho opouštět budovu.“

„Cože?“ zařval Anderson. „Proč jste něco neřekl?“

„Architekt mi to zakázal.“

„Vy pracujete pro mě, hergot!“ rozlehl se Andersonův hlas chodbou. „Kristepane, Bellamy mi třísknul hlavou o zed’!“

Nuñez podal Andersonovi klíč, který dostal od architekta.

„Co to je?“ zeptal se Anderson.

„Klíč k tomu novému tunelu pod Independence Avenue. Architekt Bellamy ho měl. Tudy utekli.“

Anderson beze slova zíral na klíč.

Sató vykoukla na chodbu a zkoumavě se na ně zadívala. „Co se to tu děje?“

Nuñez cítil, jak bledne. Anderson držel v ruce klíč a Sató ho musela vidět. Jak se ta strašlivá mrňavá ženská blížila, Nuñez začal ve snaze ochránit velitele zuřivě improvizovat. „Našel jsem tam dole na podlaze klíč, tak jsem se jen ptal velitele, jestli neví, odkud by mohl být.“

Sató došla až k nim a zadívala se na klíč. „A ví to velitel?“

Nuñez vzhlédl k Andersonovi, který zjevně zvažoval své možnosti. Nakonec zavrtěl hlavou. „Takhle z hlavy ne. Musel bych se podívat –“

„Neobtěžujte se,“ řekla Sató. „Tímhle klíčem se odemyká tunel z návštěvnického centra.“

„Vážně?“ divil se Anderson. „A jak to víte?“

„Protože jsme zrovna našli videosekvenci, na které tady strážník Nuñez pomáhá Langdonovi a Bellamymu utéct a pak za nimi tu chodbu zase zamyká. Ten klíč dal Nuñezovi Bellamy.“

Anderson se vztekle obrátil na Nuñeze. „Je to pravda?“

Nuñez zuřivě kýval hlavou a ze všech sil se snažil hrát s ním. „Omlouvám se, veliteli. Architekt mě žádal, abych to nikomu neříkal.“

„Mně je naprosto jedno, co vám říkal architekt!“ zařval Anderson. „Očekávám –“

„Sklapněte, Trente,“ houkla na něj Sató. „Lžete oba mizerně. To si

nechte, až vás bude vyslýchat CIA.“ Vyškubla Andersonovi klíč z ruky. „Tady jste skončil.“

Kapitola 49

Robert Langdon s rostoucími obavami zavěsil. *Proč to Katherine nebere?* Slíbila mu, že zavolá hned, jak se dostane z laboratoře a bude na cestě za ním, ale zatím to neudělala.

Bellamy seděl vedle Langdona v čítárně. I on právě dotelefonoval – pro změnu komusi, o kom tvrdil, že by u něj mohli najít bezpečné útočiště. Ani tahle osoba bohužel telefon nezvedla, a tak Bellamy dotyčnému zanechal naléhavý vzkaz a požádal ho, aby co nejdříve zavolal na Langdonovo číslo.

„Budu to ještě zkoušet,“ obrátil se na Langdona, „ale momentálně hrajeme na vlastní pěst. A musíme probrat, co s touhle pyramidou dál.“

Pyramida. Úchvatná kulisa čítárny jako by pro Langdona přestala existovat. Jeho svět se smršknul na to, co teď měl přímo na dosah ruky – na kamennou pyramidu, zapečetěný balíček s chybějící špičkou a na elegantního černocha, který se zjevil zničehonic a zachránil ho před hrozbou výslechu CIA.

Od hlavního architekta Kapitolu by Langdon očekával aspoň špetku přičetnosti, momentálně mu však připadalo, že Warren Bellamy se nechová o nic racionálněji než ten šílenec, který prohlašoval, že Peter je v očistci. Bellamy v podstatě tvrdil, že tenhle kamenný jehlan je ona zednářská pyramida z legendy. *Dávná mapa? Která vede k mocnému učení?*

„Pane Bellamy,“ spustil zdvořile, „já tu myšlenku, že existuje nějaká dávná moudrost, která dokáže lidstvo obdařit ohromnou mocí... já ji zkrátka nemůžu brát vážně.“

Bellamy na něj vrhl tak nespokojený a zároveň naléhavý pohled, že se Langdon ve svém skepticismu náhle cítil ještě mnohem víc nesvůj. „Ano, profesore, napadlo mě, že to nejspíš budete vnímat takhle, ale asi by mě to nemělo překvapovat. Vy jste člověk zvenčí, který jen nahlíží. V zednářství existují jistá fakta, která vám budou pravděpodobně připadat jako pouhý mýtus, protože nejste řádně zasvěcen, a nejste tedy připraven je pochopit.“

To Langdonovi znělo poněkud povýšeně. *S Odyseem jsem se taky po moři neplavil, a stejně vím určitě, že Kyklopy neexistují.* „Pane Bellamy, i kdyby ta legenda byla pravdivá, tenhle kus kamene nemůže být zednářská pyramida.“

„Ne?“ Bellamy přejel prstem po zednářské šifře. „A mně se zase zdá, že popisu odpovídá dokonale. Kamenná pyramida se špičkou z třpytivého kovu – kterou vám, podle rentgenového snímku ředitelky Sató, Peter světil.“ Bellamy zvedl drobný balíček a potěžkal ho.

„Tahle kamenná pyramida nemá ani třicet centimetrů,“ opáčil Langdon. „A přitom ve všech verzích, které jsem slyšel, se tvrdí, že zednářská pyramida je ohromných rozměrů.“

Tohle Bellamy zjevně čekal. „Jak je vám jistě známo, pověsti hovoří o pyramidě tak vysoké, že sám Bůh se může vyklonit z nebes a dotknout se jí.“

„Přesně tak.“

„Chápu vaše pochyby, pane profesore. Jenže jak Dávná mystéria, tak zednářská filozofie oslavují božský potenciál v každém z nás. Symbolicky řečeno se dá tvrdit, že cokoli, co má na dosah osvícený člověk... má na dosah i Bůh.“

Langdon se tou hrou se slovy nenechal zvíkat.

„S tím se shoduje i Bible,“ pokračoval Bellamy. „Pokud přijmeme, že – jak tvrdí První kniha Mojžíšova – Bůh stvořil člověka k obrazu svému, pak musíme přijmout i důsledky – tedy to, že lidstvo nebylo stvořeno, aby bylo Bohu podřízeno. V evangeliu svatého Lukáše se praví: ‚Království Boží jest mezi vámi.‘“

„Nezlobte se, ale já žádného křesťana, který by si myslel, že je roven Bohu, neznám.“

„Samozřejmě že ne,“ odpověděl Bellamy o něco příkřejším tónem. „Protože většina křesťanů chce obojí. Hrdě hlásají, že věří v Bibli, a zároveň prostě ignorují ty její části, které jim připadají pro jejich víru příliš kontroverzní nebo nepohodlné.“

Langdon neodpověděl.

„Onen dávný popis zednářské pyramidy jako útvaru tak vysokého, že se ho může dotknout Bůh,“ pokračoval Bellamy, „samozřejmě odjakživa vedl k mylným úvahám o její velikosti. Což je dobře, protože vědci jako vy mají za to, že pyramida je jen mýtus, a nikdo po ní nepátrá.“

Langdon shlédł na kamenný jehlan. „Omlouvám se, že vás takhle rozciluju,“ řekl. „Prostě jsem si jen vždycky myslel, že zednářská pyramida je pouhá pověst.“

„Ale copak není dokonale logické, že mapa vytvořená zednáři bude vytesaná do kamene? Ty nejdůležitější milníky lidstva byly vždycky vytesané do kamene – včetně desek, které Bůh dal Mojžíšovi, desatera přikázání, podle kterých se řídí naše konání.“

„Tomu rozumím. Ale vždycky se hovořilo o *legendě* o zednářské pyramidě. A slovo *legenda* přece ukazuje na to, že jde o smyšlenku.“

„Ano, *legenda*,“ rozesmál se Bellamy. „Obávám se, že máte stejný problém jako Mojžíš.“

„Prosím?“

Bellamy se otočil na židli a s téměř pobaveným výrazem vzhlédl k horní galerii, odkud na ně shlíželo šestnáct bronzových soch. „Vidíte Mojžíše?

Langdon se zadíval na proslulou sochu Mojžíše. „Jistě.“

„Má rohy.“

„To vím.“

„Ale tušíte, proč ty rohy má?“

Jako většina učitelů neměl Langdon rád, když ho někdo poučoval. Mojžíš tam nahoře nad nimi měl rohy ze stejného důvodu, proč měly rohy i tisíce dalších křesťanských vyobrazení Mojžíše. Šlo o chybný překlad z Druhé knihy Mojžíšovy – hebrejský originál Mojžíše popisoval výrazem *kara or panav* – tedy „kůže ve tváři mu zářila světlem“, ale když katolická církev tvořila oficiální latinský překlad Bible, překladatel si Mojžíšův popis popletl a vyšlo z toho *cornuta esset facies sua*, což znamená „jeho tvář byla rohatá“. A od té doby malíři a sochaři v obavách, že budou potrestáni, pokud se nebudou přesně držet Písma, začali Mojžíše zobrazovat s rohy.

„To byl prostě omyl,“ odpověděl Langdon. „Překladatelská chyba, které se svatý Jeroným dopustil někdy kolem roku čtyři sta.“

Bellamyho to očividně potěšilo. „Přesně tak. Špatný překlad. A výsledkem je, že Mojžíš má na věky věků smůlu.“

Smůla, to byla laskavá formulace. Když Langdon jako dítě poprvé uviděl Michelangelova d'ábelského „rohatého Mojžíše“ – ústřední dílo římské baziliky svatého Petra –, strašlivě se ho lekl.

„Zmiňuju se o Mojžíšových rozích,“ řekl Bellamy, „abych vám předvedl, jak jediné špatně pochopené slovo dokáže přepsat dějiny.“

To vysvětlujte někomu jinému, pomyslel si Langdon, který se v tomhle směru na vlastní kůži poučil už před pár lety v Paříži: *San Greal: Svatý grál. Sang Real: královská krev*.

„V případě zednářské pyramidy,“ pokračoval Bellamy, „slyšeli lidé slovo *legenda*. A tahle představa jim utkvěla. Legenda o zednářské pyramidě, to zní, jako by šlo o pověst. Jenže v tomhle případě slovo *legenda* odkazovalo k něčemu jinému. Význam se zkreslil. Skoro jako v případě *talismanu*.“ Usmál se. „Jazyk umí velmi dovedně maskovat pravdu.“

„S tím samozřejmě souhlasím, ale stejně vám nerozumím.“

„Roberte, zednářská pyramida je *mapa*. A jako každá mapa má *legendu* – klíč, který určí, jak ji máte číst.“ Bellamy natáhl ruku po hranatém balíčku a zvedl ho. „Vidíte? Takhle chybějící kousek, to je legenda k pyramidě. Je to klíč, který napovídá, jak číst ten nejmocnější artefakt

světa... mapu, jež odhaluje, kde je ukrytý největší poklad lidstva, skrytá moudrost všech věků.“

Langdon zmlkl.

„Pokorně doznávám a potvrzuji,“ dodal Bellamy, „že ta vaše ohromná zednářská pyramida je jen tohle – skromný kámen, jehož zlatá špice sahá tak vysoko, že se jí může dotknout Bůh. Tak vysoko, že se osvěcený člověk může sklonit a sáhnout na ni.“

Oba muži se na několik vteřin odmlčeli.

Langdon se podíval na pyramidu. Náhle ji uviděl ve zcela novém světle a pocítil nával vzrušení. Očima opět přejel po zednářské šifře. „Ale tenhle kód... vypadá tak...“

„Prostě?“

Langdon přikývl. „Vždyť ho může rozluštit skoro každý.“

Bellamy se usmál a podal Langdonovi papír a tužku. „Tak byste nám možná mohl poodhalit pravdu.“

Langdon byl z té představy nesvůj, ale s ohledem na okolnosti nejspíš zrazoval Peterovu důvěru jen maličko. A navíc – ať už ten nápis znamená cokoli, nedovedl si představit, že by opravdu odhaloval nějaký úkryt, natož úkryt jednoho z největších pokladů v dějinách.

Vzal si od Bellamyho tužku, zadíval se na šifru a poklepal si tužkou na bradu. Kód byl tak prostý, že Langdon vlastně žádné psací náčiní nepotřeboval. Chtěl si ale být jistý, že neudělá chybu, a tak svědomitě začal na papír psát ten nejběžnější dešifrovací klíč k zednářské šifře. Klíč sestával ze čtyř mřížek – dvou obyčejných, dvou s tečkami –, ve kterých byla postupně vepsána abeceda. Každé písmeno abecedy tak mělo svou jedinečně tvarovanou „ohrádku“. A tvar téhle ohrádky se pak stával *symbolem* pro dané písmeno.

Systém to byl až dětinsky prostý.

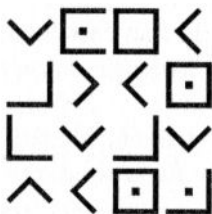
A	B	C
D	E	F
G	H	I

J	K	L
M	N	O
P	Q	R

	S	
T		U
	V	

	W	
X		Y
	Z	

Langdon své dílo ještě jednou překontroloval. Když se ujistil, že dešifrovací klíč je v pořádku, znovu se vrátil k nápisu na pyramidě. K jeho rozluštění stačilo najít odpovídající tvar v tabulce a zapsat písmeno, kterému byl přiřazen.

První symbol na pyramidě připomínal dolů mířící šipku či kalich. Langdon bleskurychle našel odpovídající „kalich“ v klíči. Nacházel se v levé spodní mřížce a označoval písmeno S.

Langdon zapsal S.

Dalším symbolem na pyramidě byl čtverec bez pravé strany a s tečkou. Tenhle tvar v klíči mělo písmeno O.

Zapsal tedy O.

Třetí symbol, to byl prostý čtverec, který znamenal E.

Langdon zapsal E.

S O E...

Teď už pokračoval rychleji, dokud nevyplnil celou mřížku. Pak se zadíval na výsledek a zmateně si povzdechl. *Heuréka asi volat nebudu.*

Bellamyho tvář se rozjasnila lehkým náznakem úsměvu. „Jak víte, profesore, Dávná mystéria jsou jen pro ty skutečně osvícené.“

„Jistě,“ přikývl Langdon. *Tak do téhle kategorie zjevně nespádám.*

Kapitola 50

V suterénní kanceláři hluboko v útrobách sídla CIA v Langley zářila táž šestnáctipísmenná šifra z počítačového monitoru s vysokým rozlišením. Před počítačem o samotě seděla analytička Bezpečnostní kanceláře Nola Kayeová a hloubala nad obrázkem, který jí před deseti minutami poslala její šéfová, ředitelka Inoue Sató.

To má být nějaký vtíp? Nola samozřejmě věděla, že to vtíp není. Ředitelka neměla smysl pro humor, a navíc události dnešního večera

k žertování mnoho prostoru nedávaly. Díky svému vysokému stupni prověření a práci pro vševidoucí Bezpečnostní kancelář měla sice Nola jistý vhled do šerých zákoutí moci, ale to, co tu viděla za posledních čtyřiaadvacet hodin, navždy změnilo její názor na tajemství, která mocní tohoto světa skrývají.

„Ano, paní ředitelko.“ Nola si ramenem přidržovala telefon u ucha a hovořila se Sató. „Ta rytina je určitě zednářská šifra. Jen ten text nedává smysl. Vypadá to jako náhodná písmena seřazená do čtverce.“ Hleděla na rozšifrovaný text.

S	O	E	U
A	T	U	N
C	S	A	S
V	U	N	J

„Něco to přece znamenat musí,“ trvalá na svém Sató.

„Leda že by tu byl ještě druhý stupeň zašifrování, o kterém nevím.“

„A nic tě nenapadá?“ zeptala se Sató.

„Je to maticová forma, takže to můžu projet obvyklými metodami – Vigenèrova šifra, Cardanova mřížka, transpoziciční mřížka a tak dále – ale nic neslibuju, zvlášť jestli jde o jednorázovou tabulkovou šifru.“

„Dělej, jak rozumíš. Hlavně rychle. A co ten rentgen?“

Nola se i s křeslem otočila k druhému počítači, který zobrazoval běžný bezpečnostní rentgenový snímek něčí tašky. Sató si vyžádala informace o předmětu, který vypadal jako malá pyramidka v krychlové krabici. Pěticentimetrový kus kovu obvykle celonárodní bezpečnost nijak neohrožuje – pokud nejde o obohacené plutonium. Takle pyramidka z plutonia nebyla. Byla ovšem z podobně šokujícího materiálu.

„Výsledky analýzy hustoty jsou jednoznačné,“ prohlásila Nola. „Devatenáct celých tři gramů na centimetr krychlový. Je to ryzí zlato. Velmi, velmi cenné.“

„Ještě něco?“

„Vlastně ano. Při měření hustoty jsme na povrchu toho jehlanu zachytili drobné nepravidelnosti. Vypadá to, že v tom zlatě je vyrytý nějaký text.“

„Vážně?“ Ředitelčin hlas byl rázem plný naděje. „A co se tam píše?“

„To vám ještě nepovím. Ten nápis je mimořádně jemný. Snažím se ho vytáhnout přes filtry, ale ten snímek nemá zrovna slavné rozlišení.“

„Tak to zkoušej dál. A až budeš něco mít, zavolej.“

„Ano.“

„A Nolo?“ dodala Sató zlověstně. „Obrázky té kamenné pyramidy a zlatého jehlanu podléhají nejvyššímu stupni utajení, ostatně jako všechno, co jsi tu za posledních čtyřiaadvacet hodin viděla. S nikým nic nekonzultuj. Všechno hlas přímo mně. Jen chci, aby v tomhle bylo jasno.“

„Samozřejmě, paní ředitelko.“

„Dobře. Ozvi se.“

Sató zavěsila. Nola si promnula oči a kalným zrakem se zase zadívala na monitory. Už víc než šestatřicet hodin nespala a zatraceně dobře věděla, že se ani nevyspí, dokud tahle krizová situace nedospěje k nějakým výsledkům.

Ať už to dopadne, jak chce.

V návštěvnickém centru Kapitolu stáli u vstupu do chodby čtyři černě odění agenti zvláštní jednotky a dychtivě, jako smečka loveckých psů těsně před štvanicí, nahlíželi do spoře osvětleného tunelu.

Sató dotelefonovala a přistoupila k nim. „Pánové,“ pronesla, architektův klíč stále ještě v ruce, „jsou vám parametry zásahu jasné?“

„Ano,“ odpověděl velitel týmu. „Máme dva cíle. První je kamenná pyramida s vyrytým nápisem, asi třicet centimetrů vysoká. Druhý je menší hranatý balíček, vysoký zhruba pět centimetrů. Obojí bylo naposledy viděno v Langdonově tašce přes rameno.“

„Správně,“ přikývla Sató. „Tyto dva předměty je třeba co nejrychleji nalézt, a to v neporušeném stavu. Máte nějaké otázky?“

„Podmínky užití silových prostředků?“

Sató v rameni pořád ještě bolestně cukalo, jak ji do něj Bellamy uhodil kostí. „Jak už jsem řekla, mimořádnou důležitost má hlavně zajištění těch dvou věcí.“

„Rozumím.“ Všichni čtyři muži se otočili a vklouzli do tunelu.

Sató si zapálila cigaretu a sledovala, jak agenti mizí v šeru.

Kapitola 51

Katherine Solomonová řídila odjakživa velice opatrně, ale teď se svým volvem po Suitland Parkway bezhlavě uháněla téměř stopadesátkou. Roztřesenou nohou tiskla plyn k podlaze, a teprve po kilometru a půl začala

panika opadat. Najednou si uvědomila, že ta neovladatelná třesavka už dávno nepramení jen z hrůzy.

Vždyť mně je zima.

Rozbitým okénkem dovnitř vanuly poryvy ledového větru a bičovaly její tělo jako arktická vichřice. Nohy jen v ponožkách skoro necítila, a tak se shýbla pro rezervní boty, které s sebou vozívala pod sedadlem spolujezdce. Tím pohybem ji rozbolela pohmožděnina, kterou jí na krku způsobil mocný stisk.

Člověk, který se po ní sápal okénkem, se vůbec nepodobal onomu světlovlasému džentlmenovi, kterého Katherine znala jako doktora Christophera Abaddona. Husté vlasy a hebká, opálená pleť byly tytam. Oholená hlava, holá hrud' a líčidlem pomazaná tvář se proměnily v hrůzyplnou tapisérii tetování.

Znovu zaslechla ten hlas, jeho šepot k ní doléhal okénkem spolu se svištícím větrem. *Měl jsem s tebou skoncovat před deseti lety, Katherine. Ten večer, kdy jsem ti zabil matku.*

Katherine se zachvěla. Vůbec o tom nepochybovala. *Byl to on.* Na ten ďábelsky krutý pohled jeho očí nikdy nezapomene. Stejně jako nezapomněla na zvuk jediného výstřelu, kterým její bratr toho člověka zabil, kterým ho shodil z vysoké skalní římsy do ledové řeky tam pod srázem. Probořil se pod led a už víckrát nevyplaval. Kriminalisté po něm pátrali celé týdny, jeho tělo neobjevili a nakonec usoudili, že ho proud odnesl do zátoky Chesapeake Bay.

Spletli se, věděla teď. Je pořád naživu.

A vrátil se.

Katherine se ve vzpomínkách zatoulala zpět a zmocňoval se jí vztek. Stalo se to téměř přesně před deseti lety. Byl Štědrý den. Katherine, Peter a maminka – celá jejich rodina – se sešli v rozlehlém kamenném domě v Potomaku uprostřed dvousetakrového lesnatého pozemku, přes který dokonce tekla i řeka.

Jejich matka – jak velela rodinná tradice – se činila v kuchyni a s radostí jako každé Vánoce vařila pro své dvě děti večeři. Isabel Solomonová byla i ve svých pětasedmdesáti letech skvělá kuchařka a domem se linula taková vůně pečené zvěřiny, pastinákové omáčky a šťouchaných brambor s česnekem, až se sliny sbíhaly. Zatímco maminka připravovala hostinu, Katherine a její bratr trávili volné chvíle v zimní zahradě a probírali téma, kterým byla Katherine poslední dobou téměř posedlá – nový vědecký obor zvaný noetika. Tohle nezvyklé propojení moderní částicové fyziky a dávné mystiky Katherininu představivost naprosto uchvátilo.

Setkání fyziky s filozofií.

Katherine vyprávěla Peterovi o svých vysněných experimentech a na očích mu viděla, že ho to zajímá. Těšilo ji hlavně vědomí, že poskytla bratrovi o Vánocích nějaký pozitivní námět k přemýšlení, protože tyhle svátky pro něj byly mimo jiné i bolestnou připomínkou truchlivé tragédie.

Jeho syn Zachary.

Katherinin synovec se dožil jen svých jednadvacátých narozenin. Rodina si s ním prožila peklo a Peter se vlastně teprve teď konečně znovu učil smát.

Zachary byl odjakživa pomalejší než jiné děti, byl křehký, nešikovný, a když dospěl do puberty, stal se z něj vztekoun a rebel. Vyrůstal sice v láskyplném, prominentním prostředí, ale zřejmě v něm klíčilo pevné odhodlání se ze solomonovského „rodinného podniku“ vymanit. Z přípravy na vysokou ho vyhodili, začal flámovat se zlatou mládeží a vyčerpávající snahy rodičů poskytnout mu pevné a milující vedení se setkávaly s neúspěchem.

Zlomil Peterovi srdce.

Krátce před Zacharyho osmnáctými narozeninami Katherine seděla s matkou a bratrem a účastnila se jejich pře o to, zda Zacharymu nevyplatit dědictví až v době, kdy bude zralejší. Dědictví rodiny Solomonů bylo tradicí udržovanou už několik set let. Každý potomek rodiny dostával k osmnáctým narozeninám závratný díl rodinného majetku. V rodině se věřilo, že dědictví člověku může mnohem víc pomoci na začátku života než na jeho konci. Tohle předávání velké části rodinného jmění do rukou mladých, nadšených lidí bylo navíc klíčem k úspěchu a rostoucímu majetku dynastie.

V případě Zacharyho ovšem jejich matka namítala, že poskytnout Peterovu problémovému synovi tak velkou sumu je nebezpečné. Peter s ní nesouhlasil. „Dědictví Solomonů,“ říkal tehdy její bratr, „je rodinná tradice, která by se neměla porušovat. Až Zachary ty peníze dostane, třeba se začne chovat zodpovědněji.“

Bohužel se mylil.

Jen co Zachary převzal dědictví, přerušil s rodinou veškeré svazky – zmizel z domova, ani si s sebou nevzal věci. Za pár měsíců se opět vynořil – v bulvárních novinách: ROZMAŘILÝ DĚDIC MAGNÁTŮ SI V EVROPĚ ŽIJE NA VYSOKÉ NOZE.

Bulvární plátky si na Zacharyho zhýralém a prostopášném životě smlsly. Naopak pro Solomonovy byly fotografie z divokých večírků na jachtách nebo z tupě opileckého diskotékového řádění těžkým soustem. Ale ve skutečnou hrůzu se tahle tragédie změnila v den, kdy se v novinách objevily fotografie jejich svěhlavého potomka poté, co byl přistižen, jak

převází ve východní Evropě přes hranice kokain, MILIARDÁŘSKÝ SYNEK SOLOMON V TURECKÉM VĚZENÍ.

Ono vězení, jak se dozvěděli, se jmenovalo Soganlik, leželo v okrese Kartal nedaleko Istanbulu a šlo o nápravné zařízení té nejdrsnější kategorie. Peter Solomon se obával o synovu bezpečnost, a tak se rozletěl do Turecka, aby ho přivezl. Vrátil se pološilený rozčilením a sám: Zacharyho mu nedovolili dokonce ani navštívit. Jediná dobrá zpráva byla ta, že Peterovi vlivní přátelé na ministerstvu zahraničí pracovali na Zacharyho rychlém vydání do Spojených států.

O dva dny později čekal Petera děsivý mezinárodní hovor. A nazítří ráno novinové titulky hlásaly: DĚDIC DYNASTIE SOLOMONŮ VE VĚZENÍ ZAVRAŽDĚN.

Fotografie z věznice byly strašné a média je bez špetky slitování uveřejnila všechny, některé z nich ještě dlouho po soukromém rodinném pohřbu. Peterova žena svému muži nikdy neodpustila, že se mu nepodařilo Zacharyho z vězení osvobodit, a za půl roku se jim manželství rozpadlo. Od té doby byl Peter sám.

O mnoho let později se Katherine, Peter a jejich matka Isabel sešli, aby spolu strávili klidné Vánoce. Ta bolest sice stále visela ve vzduchu, ale s léty milosrdným působením času zeslábla. Teď v kuchyni mile rachotilo nádobí – to maminka připravovala tradiční večeři. A Peter s Katherine si v zimní zahradě pochutnávali na pečeném sýru a vedli sváteční hovory.

Náhle se ozval jakýsi nečekaný zvuk.

„Nazdar, Solomonovi,“ pronesl zastřený hlas za nimi.

Katherine a její bratr se zděšeně otočili a zjistili, že do zimní zahrady právě vchází rozložitý svalnatý člověk. Na hlavě měl černou lyžařskou kuklu, takže mu z obličeje byly vidět jen ponuře kruté oči.

Peter byl ve vteřině na nohou. „Kdo jste? Jak jste se dostal dovnitř?“

„Znal jsem tvého chlapečka, Zacharyho. Seznámili jsme se ve vězení. Prozradil mi, kde schováváte klíč.“ Neznámý zacinkal ve vzduchu starým klíčem a zvířecky se zašklebil. „Řekl mi to těsně předtím, než jsem ho umlátil.“

Peterovi poklesla čelist.

To už mu na hrud' mířila pistole. „Sedni si.“

Peter se skácel do židle.

Katherine stála jako přikovaná. To už byl násilník uvnitř. Oči za maskou jako by patřily zvířeti posedlému vzteklinou.

„Poslyšte,“ křikl Peter, zjevně ve snaze varovat matku v kuchyni. „Ať jste kdo jste, vezměte si, co chcete, a vypadněte!“

Muž sklonil pistoli, takže Peterovi opět mířil na hrud'. „A co si myslíš,

že chci?“

„Prostě mi řekněte kolik,“ hlesl Peter Solomon. „Doma hotovost nemám, ale –“

Netvor se rozesmál. „Neurážej mě. Já si nepřišel pro peníze. Dneska jsem tu, abych si odnesl tu druhou část Zacharyho dědictví.“ Zašklebil se. „On mi o té pyramidě řekl.“

O pyramidě? přemýšlela Katherine, ochromená hrůzou. O jaké pyramidě?

Její bratr byl neoblomný. „Nevím, o čem to mluvíte.“

„Nehraj si na pitomce! Zachary mi řekl, co máš v sejfu v pracovně. A já to chci. Hned.“

„Zachary zřejmě nebyl při smyslech,“ odpověděl Peter. „Já nemám tušení, o čem to mluvíte!“

„Ne?“ Vetřelec se obrátil a zamířil pro změnu Katherine do obličeje. „A co teď?“

Peterovy oči se naplnily hrůzou. „Musíte mi věřit! Nevím, co ode mě chcete!“

„Ještě jednou mi zalžeš,“ pronesl vetřelec a dál mířil na Katherine, „a přísahám, že tě o ni připravím.“ Usmál se. „A podle toho, co říkal Zachary, je ti tvoje sestřička dražší než všechno tvoje –“

„Co se to tu děje?“ vykřikla jejich matka, která právě vešla do místnosti s Peterovou brokovnicí Browning Citori a mířila tomu člověku přímo na prsa. Vetřelec se k ní prudce obrátil. Čiperná pětasedmdesátiletá paní na nic nečekala a vystřelila ohlušující dávku broků. Vetřelec zavrával a začal zuřivě pálit z pistole na všechny strany. V řinkotu rozbíjených oken se skácel do skleněných dveří a v pádu upustil pistoli.

Peter byl v tu ránu na nohou a vrhl se po jeho zbrani. Katherine se svezla na zem a paní Solomonová k ní přispěchala. „Panebože, udělal ti něco?“ Klekla si k ní.

Katherine, oněmělá šokem, zavrtěla hlavou. Maskovaný muž se za rozbitými dveřmi s námahou vztyčil, rozběhl se k lesu a držel se za bok. Peter Solomon se ohlédl, aby se ujistil, že matka a sestra jsou v pořádku, a pak se s pistolí v ruce vyřítil za útočníkem ven.

Isabel zvedla roztrásenou ruku. „Díkybohu, že ti nic není.“ Pak se náhle odtáhla. „Katherine! To je krev! Ty jsi raněná!“

Katherine tu krev spatřila taky. Spoustu krve. Vlastně byla celá zakrvácená. Ale přitom ji nic nebolelo.

Matka horečně pátrala na jejím těle po ráně. „Kde tě to bolí?“

„Já nevím, mami, nic necítím!“

A pak Katherine zjistila, čím je to krev, a po zádech jí přejel mráz.

„Mami, to nejsem já...“ Ukázala matce na bok, odkud se z drobné roztřepené dírky v halence řinul červený proud. Isabel sklopila oči k ráně a zatvářila se nesmírně zmateně. Trhla sebou a schoulila se, jako by na ni ta bolest dolehla teprve teď.

„Katherine?“ Hlas měla klidný, ale náhle na něm byla znát tíha jejich pětasedmdesáti let. „Budeš mi muset zavolat sanitku.“

Katherine doběhla k telefonu v hale a zavolala pomoc. Když se vrátila do zimní zahrady, našla matku ležet bez hnutí v tratolišti krve. Rozeběhla se k ní, svezla se na zem a vzala matčino tělo do náručí.

Katherine netušila, kolik času uběhlo, než z lesa zaslechla ten jediný výstřel. Konečně se dveře zimní zahrady rozlétly a dovnitř se vrátil Peter se zuřivým pohledem, pistolí stále ještě v ruce. Při pohledu na vzlykající Katherine, která svírala v náručí jejich mrtvou matku, se mu tvář zružnila děsem. Ten výkřik, který se ozvěnou rozlehl po místnosti, utkvěl Katherine Solomonové už navždy v paměti.

Kapitola 52

Malach uháněl kolem budovy k otevřeným expedičním vratům haly 5 a cítil, jak se mu tetované svaly na zádech zatínají.

Musím se dostat do její laboratoře.

Katherinin útek byl nečekaný... a znamenal spoustu problémů. Nejenže věděla, kde Malach bydlí, ale také teď znala jeho pravou totožnost – a věděla, že to on se před deseti lety vloupal k nim domů.

Ani Malach na ten večer nezapomněl. Měl tenkrát pyramidu na dosah ruky, ale osud se mu postavil do cesty. *Nebyl jsem připravený.* Teď ale připravený byl. Byl silnější. Vlivnější. Po nepředstavitelně strastiplných přípravách na návrat se dnes v noci konečně chystal naplnit svůj osud. Věděl určitě, že ještě než přijde ráno, pohlédne Katherine Solomonové do vyhasínajících očí.

Než doběhl k vratům, už si v duchu dokázal namluvit, že mu Katherine vlastně neutekla – jen oddálila nevyhnutelné. Prosmýkl se otvorem, bez váhání se pustil do tmy a kráčet tak dlouho, dokud nenarazil na koberec. Po něm zabočil vpravo a zamířil ke Kostce. Bušení na dveře haly 5 ustalo: bylo zřejmé, že strážný právě doluje ze škvíry deseticent, který do ní Malach nacípal, aby čtečku karet vyřadil z provozu.

Když došel až ke dveřím Kostky, nahmatal vstupní klávesnici a zasunul

do čtečky Trishinu kartu. Zadal její kód a vešel. Světla uvnitř zářila. Malach procházel sterilním prostorem a užasle hleděl na tu sbírku vybavení. Nové technologie mu nebyly cizí, doma ve sklepě se také věnoval vědě svého druhu a včera v noci jeho vědecké snažení přineslo své ovoce.

Pravdu.

Peter Solomon, osaměle dlící v meziprostoru, ve své nevídané zpovědi odhalil veškerá svá tajemství. *Vidím mu do duše.* Některá z těch tajemství Malach předpokládal, o dalších netušil – k těm patřily i zprávy o Katherineině laboratoři a jejích šokujících objevech. *Věda je stále blíž,* uvědomil si Malach. *A já jí nedovolím, aby posvítla na cestu těm, kdo toho nejsou hodni.*

Na začátku své práce tady v laboratoři se Katherine pokusila pomocí moderní vědy zodpovědět dávné filozofické otázky. *Slyší někdo naše modlitby? Existuje život po životě? Má člověk duši?* Bylo neuvěřitelné, že Katherine na všechny tyhle otázky odpověděla, a zdaleka nejen na ně – a to vědeckými metodami a nezvratně. Postupy, které tu používala, byly nezpochybnitelné a výsledky jejích experimentů by přesvědčily i ty největší skeptiky. Pokud by se tyhle informace dostaly na veřejnost a vešly ve známost, znamenalo by to začátek zásadního posunu v lidském vědomí. *Začnou si hledat cestu.* A Malachův dnešní poslední úkol před jeho proměnou zněl – postarat se, aby k tomu nedošlo.

Prošel laboratoř a našel databázové oddělení, o kterém mu řekl Peter. Skrz masivní skleněnou stěnu nakoukl dovnitř na dvě holografické zálohovací jednotky. *Přesně jak mi je popisoval.* Jen těžko si dokázal představit, že obsah těchto dvou malých krabiček by mohl změnit směr lidského vývoje – ovšem pravda byla vždy tím nejsilnějším katalyzátorem.

S pohledem upřeným na holografické zálohovací jednotky vytáhl Trishinu kartu a zasunul ji do zdířky v bezpečnostním panelu. K jeho překvapení se panel nerozsvítil. Za tyhle dveře zřejmě důvěra vkládaná v Trish Dunneovou nesahala. Malach sáhl pro kartu, kterou našel v kapse Katherineina laboratorního pláště. Na ni panel zareagoval.

Byla v tom ale drobná potíž. *Katherine mi neřekla PIN.* Zkusil Trishin kód, ale ten byl k ničemu. Malach si promnul bradu, ustoupil a prohlížel si dveře z téměř osm centimetrů silného plexiskla. Bylo mu jasné, že k jednotkám, které potřeboval zničit, by se nedostal ani sekerou.

I na tuhle možnost byl ovšem připraven.

V napájecí místnosti, přesně jak to Peter popisoval, našel Malach polici s několika kovovými válci připomínajícími potápěčské bomby. Na válcích bylo napsáno *LH*, dvojka a mezinárodní piktogram pro hořlavinu. Jedna

z nádob byla napojená na laboratorní palivový článek.

Malach ji neodpojoval, zvedl jeden z rezervních zásobníků a opatrně ho položil na vozík vedle regálu. Pak ho odvezl přes celou laboratoř až k plexisklovým dveřím databázového oddělení. I odtud by to stačilo, ale Malach si všiml jediného slabého místa plexisklových dveří – skulinky mezi jejich spodní hranou a zárubní.

Opatrně položil zásobník před dveře a prostrčil pod nimi pružnou gumovou hadičku. Odstranit bezpečnostní plomby a dostat se k ventilu mu chvilku zabralo, ale pak už jen ventil zlehka pootevřel a skrz plexisklo sledoval, jak se z hadičky na podlahu databázové místnosti s bubláním řine čirá tekutina. Díval se, jak loužička roste, rozlévá se po podlaze, vře a kouří se z ní. Vodík zůstává v tekutém skupenství, jen když je studený. Jakmile se zahřeje, začne se vařit. A výsledný plyn je ještě hořlavější než tekutina, což se Malachovi právě hodilo.

Jen si vzpomeňte na Hindenburg.

Pospíchal zpátky do laboratoře a našel skleněnou nádobu s palivem do Bunsenových hořáků – hustým, vysoce hořlavým, ale nevznětlivým olejem. Donesl ji k plexisklovým dveřím, kde s uspokojením zjistil, že z nádoby do databázové místnosti pořád teče vodík a louže vroucí kapaliny už pokrývá celou podlahu kolem podstavců pod holografickými zálohovacími jednotkami. Z kaluže vzlínala bělavá mlha, což znamenalo, že se tekutina začala měnit v plyn, a ten postupně plní celý malý prostor.

Malach zvedl nádobu s palivem do hořáků, štědře polil vodíkový zásobník a hadičku, a něco nalil i do škvírky pode dveřmi. Pak začal velice opatrně couvat z laboratoře a na podlaze za sebou zanechával nepřerušovanou cestičku hořlaviny.

Dispečerka, která sloužila na lince tísňového volání pro Washington, měla ten večer víc práce než obvykle. *Fotbal, pivo a úplněk*, pomyslela si, když se jí na monitoru objevil další hovor, tentokrát z budky u benzínové stanice na Suitland Parkway v Anacostii. *Nejspíš autonehoda.*

„Devět set jedenáct,“ ohlásila se. „Jak vám mohu pomoci?“

„Právě mě přepadli v depozitáři Smithsonova muzea,“ ozval se vyděšený ženský hlas. „Pošlete tam prosím hlídku! Je to Silver Hill Road 4210!“

„Uklidněte se, prosím,“ řekla dispečerka. „Potřebujete –“

„A ještě potřebuju, abyste poslali policii i do jedné vily v Kalorama Heights, kde je zřejmě zadržován můj bratr!“

Dispečerka si povzdechla. *To ten úplněk.*

Kapitola 53

„Snažím se vám jen vysvětlit,“ říkal Bellamy Langdonovi, „že tahle pyramida toho v sobě skrývá víc, než je vidět pouhým okem.“

To asi ano. Langdon musel uznat, že ta kamenná pyramida, trůnící v jeho rozepnuté tašce, mu teď už připadá mnohem tajemnější než před chvílí. Zednářskou šifru sice rozluštil, ale vyšla mu zdánlivě nesmyslná tabulka písmen.

Chaos.

S	O	E	U
A	T	U	N
C	S	A	S
V	U	N	J

Langdon tabulku dlouze zkoumal a hledal nějaký náznak významu – skrytá slova, anagramy, jakoukoli nápovědu –, ale na nic nepřišel.

„O zednářské pyramidě se říká,“ vysvětloval Bellamy, „že svá tajemství skrývá za mnoha závoji. Když odhalíte jeden, stanete před dalším. Vy jste vyluštil tahle písmena, ale ta vám nic neřeknou, dokud nesloupnete další vrstvu. Jak to udělat, to samozřejmě ví jen ten, kdo vlastní špičku pyramidy. I na ní je, jak se domnívám, nápis – a ten vám napoví, jak pyramidu rozluštit.“

Langdon pohlédl na hranatý balíček na stole. Z toho, co mu Bellamy až dosud řekl, Langdon pochopil, že pyramida a její špička tvoří „segmentovanou šifru“ – kód rozložený do více částí. V moderní kryptologii se segmentované šifry používají velice často, ale samotný princip vynalezli už staří Řekové. Když chtěli uchovat nějakou informaci v tajnosti, napsali ji na hliněnou tabulku, tu rozbili na kusy a každou část ukryli jinde. Tajná zpráva se dala přečíst, teprve když byly všechny kousky zase pohromadě. Právě tahle popsaná hliněná tabulka, v originále *symbolon*, je základem moderního slova *symbol*.

„Roberte,“ řekl Bellamy, „tahle pyramida a její špička se už po generace uchovávají odděleně, aby tajemství bylo v bezpečí.“ Náhle jako by zesmutněl. „Dnes večer se k sobě ovšem dostaly nebezpečně blízko. Určitě vám to ani nemusím říkat... ale naší povinností je postarat se, aby tahle

pyramida nebyla složena.“

Langdona napadlo, že Bellamy trpí poněkud přehnaným smyslem pro dramaticko. *O čem to tady mluví? O pyramidě a špičce, nebo o rozbušce a jaderné bombě?* Bellamyho tvrzení pořád ještě nebyl s to uvěřit, ale na tom zřejmě nezáleželo. „I kdyby tohle přese všechno byla zednářská pyramida a i kdyby ten nápis ukazoval na to, kde je uloženo nějaké tajné učení, jakým způsobem to učení asi tak dokáže předávat sílu, kterou údajně předávat umí?“

„Peter mi o vás vždycky říkal, že není lehké vás přesvědčit – že jste vědec, který má raději důkazy než spekulace.“

„Tím chcete říct, že vy tomu věříte?“ zeptal se Langdon s rostoucí netrpělivostí. „Při vši účtě jste moderní vzdělaný člověk. Jak můžete věřit něčemu takovému?“

Bellamy se trpělivě usmál. „Svobodné zednářství mě naučilo hluboké účtě ke všemu, co přesahuje lidské chápání. Naučil jsem se nikdy se nevzpírat jakékoli myšlence jen proto, že vypadá jako zázrak.“

Kapitola 54

Strážný, který měl za úkol obcházet budovu SMCP, teď uháněl po šterkové cestě podél vnější zdi. Právě mu zevnitř volal jeho kolega a sdělil mu, že někdo poškodil snímač karet u vchodu do haly 5 a bezpečnostní světlo prý hlásí, že expediční vrata haly jsou otevřená.

Co se to proboha děje?

Když dorazil k vratům, zjistil, že jsou opravdu na pár desítek centimetrů pootevřená. *To je zvláštní*, pomyslel si. *Vždyť se dají otevřít jen zevnitř.* Odepjal si z opasku baterku a posvítil do inkoustové tmy. Nic. Nechtělo se mu vrhat se rovnou do neznáma, a tak došel jen na práh, natáhl do škvíry baterku, posvítil vlevo, pak vpravo –

Čísí silné ruce ho popadly za zápěstí a vtáhly dovnitř. Strážný cítil, jak ho neviditelná síla otáčí. Ucítil etanol. Baterka mu vylétla z ruky, a než si vůbec stihl uvědomit, co se děje, na hrudní kost mu dopadla jako kámen tvrdá pěst. Strážný se s tichým skučením svezl na betonovou podlahu a mohutná černá silueta o krok poodstoupila.

Strážný ležel na boku a sípavě lapal po dechu. Baterka se válela opodál, její světlo se rozlévalo po podlaze a ozařovalo cosi, co vypadalo jako nějaká plechovka. Podle štítku to byl zřejmě olej do Bunsenova hořáku.

Škrtl zapalovač a světlo oranžového plamínku dopadlo na tvář, která snad ani nemohla patřit člověku. *Kristepane!* Strážný měl sotva čas si uvědomit, co vidí, když ta postava s obnaženou hrudí poklekla a dotkla se plamenem podlahy.

V tu chvíli z podlahy vyšlehl ohnivý pruh a rozeběhl se od nich směrem do tmy. Strážný se ohromeně ohlédl, ale to monstrum už otevřenými vraty mizelo do noci.

Strážný se s námahou posadil a bolestně sebou trhl, ale nepřestával sledovat ohnivou čáru. *Co to sakra je?* Plamen byl na pohled tak nepatrný, že nepůsobil nijak nebezpečně. Až vzápětí si strážný uvědomil cosi skutečně děsivého. Oheň už nezářil jen do temné haly. Doběhl až k zadní stěně, kde nyní ozařoval masivní panelovou konstrukci. Strážný do haly 5 neměl přístup, ale i tak moc dobře věděl, co je to za objekt.

Kostka.

Laboratoř Katherine Solomonové.

Plamen přímou cestou pospíchal rovnou k vnějším dveřím laboratoře. Strážný se namáhavě postavil. Moc dobře věděl, že olejový pramínek bude zřejmě pokračovat pode dveřmi... a že velice brzy uvnitř vypukne požár. Ve chvíli, kdy se otočil, aby se rozeběhl pro pomoc, ale ucítil, jak kolem něj s nečekaným zasyčením sviští nasávaný vzduch.

Halu 5 na kratičký okamžik zalilo světlo.

Strážný už neviděl, jak koule vybuchujícího vodíku míří kolmo vzhůru, trhá střechu haly a vzdouává se desítky metrů do vzduchu. Neviděl ani, jak z nebe prší zbytky titanového pletiva, elektronických přístrojů a kapičky roztaveného křemíku z holografických zálohovacích jednotek.

Katherine Solomonová mířila na sever, když ve zpětném zrcátku spatřila záblesk a vzápětí ji překvapilo dunivé zaburácení, které se rozlehlo tmou.

Ohňostroj? přemítala. Že by nějaká šou o přestávce fotbalu?

Opět se zadívala na silnici. V myšlenkách se pořád ještě věnovala tomu hovoru na tísňovou linku, kam zavolala z budky u liduprázdné benzínky.

Podařilo se jí úspěšně přesvědčit dispečerku, aby vyslala do SMCP policii, která by měla zajistit toho tetovaného násilníka a taky – modlila se Katherine – najít její asistentku. Navíc na dispečerku naléhala, ať nechají prověřit dům doktora Abaddona v Kalorama Heights, kde, jak se domnívala, je vězněn Peter.

Bohužel se jí nepodařilo získat Langdonův soukromý telefon. A tak jí nezbylo nic jiného, než na plný plyn ujíždět ke Kongresové knihovně, kam Langdon podle svých vlastních slov mířil.

Po hrůzném odhalení skutečné totožnosti doktora Abaddona bylo

najednou všechno jinak. Katherine už nevěděla, čemu má věřit. Jistá si byla jen tím, že tentýž člověk, který jí před lety zabil matku a synovce, nyní unesl jejího bratra a přišel zabít i ji. *Co je to za šílence? Co chce?* Napadala ji jediná odpověď, a ta nedávala smysl. *Pyramidu?* Stejně tak ji mätly úvahy, proč dneska večer přišel do její laboratoře. Jestli jí chtěl ublížit, proč to neudělal o něco dřív v klidu svého domova? Proč si přiděloval práci s posíláním zpráv a riskantně se vloupával do haly?

Ohňostrojek v zrcátku zazářil jasněji. Po prvním záblesku následoval nezvyklý pohled – oslnivá ohnivá koule, která stoupala až nad koruny stromů. *Kristepane*. Ohnivou kouli provázal hustý černý dým – a stadion Redskins je přece někde úplně jinde. Zmateně zapřemýšlela, jaká továrna leží za těmi stromy... na jihovýchod od téhle silnice...

A pak ji pravda zasáhla silou rozjetého nákladáku.

Kapitola 55

Warren Bellamy nervózně ťukal do klávesnice mobilního telefonu a opět se snažil spojit s tím neznámým, který jim údajně mohl pomoci.

Langdon ho sledoval, ale v duchu byl u Petera. Pokoušel se vymyslet, jak ho nejlépe najít.

Rozlušti tu rytinu, poručil jeho únosce, a dozvíš se z ní, kde je ukrytý největší poklad lidstva. Tam se sejdem... a provedeme výměnný obchod.

Bellamy zachmuřeně zavěsil. Telefon pořád nikdo nezvedal.

„Jedné věci nerozumím,“ ozval se Langdon. „I kdybych nějak dokázal přistoupit na to, že vaše tajné učení existuje a že tahle pyramida v sobě ukrývá cestu k jeho podzemnímu úkrytu... tak co vlastně hledám? Sejf? Nebo bunkr?“

Bellamy dlouho seděl mlčky. Pak s váhavým povzdechem opatrně pronesl: „Podle toho, co jsem za ta léta zaslechl, Roberte, by pyramida měla ukázat cestu k točitému schodišti.“

„Ke schodišti?“

„Přesně tak. Ke schodišti, které vede pod zem – desítky a desítky metrů hluboko.“

Langdon nevěřil vlastním uším. Naklonil se blíž.

„To učení prý je zakopáno u jeho paty.“

Robert Langdon vstal a začal přecházet sem a tam. *Schodiště, které vede desítky metrů pod zem... a to ve Washingtonu.* „A tohle schodiště nikdy

nikdo neviděl?“

„Vstup do něj údajně zakrývá ohromný kámen.“

Langdon si povzdechl. Představa hrobky zavalené balvanem jasně souvisela s biblickými svědectvími o Ježíšově hrobu. To byl archetypální hybrid, z něhož vzešly všechny ty ostatní. „A vy osobně věříte, že tohle mytické podzemní schodiště existuje, Warrene?“

„Já sám ho nikdy neviděl, ale někteří ze starších zednářských spolubratří přísahají, že je skutečné. Právě se jednomu z nich snažím dovolat.“

Langdon dál přecházel sem a tam a nevěděl, co na to říct.

„Co se téhle pyramidy týče, dal jste mi těžký úkol, Roberte.“ Bellamyho pohled v jemném svitu studovní lampičky ztvrdl. „Neznám žádnou sílu, která by člověka přesvědčila, aby uvěřil něčemu, čemu uvěřit nechce. Přesto doufám, že chápete svou povinnost vůči Peteru Solomonovi.“

Ano, mám povinnost mu pomoci, pomyslel si Langdon.

„Nežádám po vás, abyste uvěřil v moc, kterou tahle pyramida dokáže odhalit. Nežádám vás ani o to, abyste uvěřil v nějaké schodiště, které k oné moci údajně vede. Žádám od vás jediné: abyste uvěřil, že je vaší morální povinností tohle tajemství chránit, ať je to, co je to.“ Bellamy ukázal na balíček. „Peter ho svěřil právě vám, protože si byl jistý, že vyhovíte jeho přání a uchováte ho v tajnosti. A to teď musíte udělat, i kdyby to znamenalo obětovat Peterův život.“

Langdon se zastavil a prudce se otočil. „Cože?“

Bellamy dál seděl a ve tváři měl bolestný, ale nesmlouvavý výraz. „On by si to tak přál. Musíte na Petera zapomenout. Peter už není. Svůj úkol splnil, udělal pro ochranu pyramidy, co mohl. A teď je na nás, abychom zajistili, že jeho úsilí nevyzní naprázdno.“

„Já nevěřím vlastním uším! Jak něco takového můžete říct?“ vykřikl Langdon, kterého přemáhal hněv. „I kdyby tahle pyramida byla doopravdy to, co tvrdíte, Peter je váš zednářský bratr. Přísahal jste, že ho budete chránit víc než cokoli jiného, dokonce i než vlastní zemi!“

„Ne, Roberte. Zednář musí svého bratra chránit víc než cokoli jiného – s jedinou výjimkou: s výjimkou tajemství, které naše bratrstvo ochraňuje pro celé lidstvo. A ať už věřím, že tohle ztracené učení má moc, kterou mu historie připisuje, nebo ne, složil jsem slib, že ho nevydám do rukou těch, kdo si to nezaslouží. A nevydal bych ho nikomu – dokonce ani výměnou za Peterův život ne.“

„Znám hodně zednářů,“ běsnil Langdon, „včetně těch nejvýš zasvěcených, a jsem si zatraceně jistý, že tihle lidé se nezavázali obětovat život kvůli kamenné pyramidě. A taky jsem si setsakra jistý, že nikdo z nich nevěří v žádné tajné schodiště, co vede k pokladu zakopanému

někde v hlubinách země.“

„Existují kruhy uvnitř kruhů, Roberte. Ne všichni vědí všechno.“

Langdon si povzdechl a snažil se ovládnout své emoce. I on slyšel zvěsti o elitních kruzích mezi zednáři. Netušil, jestli je to pravda, a za daných okolností mu na tom ani nezáleželo. „Jestli tahle pyramida a její špička skutečně odhalují to největší zednářské tajemství, tak proč by do toho Peter tahal mě? Já přece nejsem ani zednář – natož člen nějakého tajného kroužku.“

„To vím a myslím si, že je to přesně ten důvod, proč si vás Peter vybral. Tuhle pyramidu už se v minulosti snažili uchvátit mnozí, včetně těch, kdo se z nečestných pohnutek vetřeli do bratrstva. Od Petera bylo moudré ukrýt kámen *mimo* bratrstvo.“

„Věděl jste, že ho mám?“ zeptal se Langdon.

„Ne. A jestli to Peter někomu řekl, mohl to být jen jediný člověk.“ Bellamy znovu vytáhl telefon a stiskl tlačítko opětovného vytáčení. „Jenže tomu se zatím nemůžu dovolat.“ Ozvala se hlasová schránka a Bellamy zavěsil. „Jak to tak vypadá, jsme v tom pro tuhle chvíli sami, Roberte. A musíme se rozhodnout.“

Langdon se podíval na hodinky s Mikymausem. 21:42. „Uvědomujete si, doufám, že Peterův únosce po mně chce, abych pyramidu rozluštil ještě dnes.“

Bellamy se zamračil. „V dějinách už mnoho velkých mužů podstoupilo nesmírné osobní oběti, jen aby Dávná mystéria ochránili. Vy a já musíme udělat totéž.“ Vstal. „Měli bychom sebou hodit. Sató dřív nebo později zjistí, kde jsme.“

„A co Katherine?“ zeptal se Langdon. Vůbec se mu odsud nechťelo. „Já se jí dovolat nemůžu a ona se neozvala.“

„Tak to se zřejmě něco stalo.“

„Nemůžeme ji v tom přece jen tak nechat!“

„Pusťte z hlavy Katherine!“ okřikl ho velitelsky Bellamy. „Zapomeňte na Petera! Zapomeňte na všechny! Copak nechápete, Roberte, že vám byl svěřen úkol, který nás všechny přesahuje? Vás, Petera, Katherine i mě?“ Upřeně se Langdonovi zadíval do očí. „Musíme najít bezpečné místo, kam tuhle pyramidu a její špičku ukrýt tak, aby –“

Z velké síně k nim dolehlo hlasité kovové zařinčení.

Bellamy se prudce otočil a v očích měl strach. „To byla rychlost.“

Langdon se obrátil ke dveřím. Za ten hluk mohl určitě plechový kbelík, který Bellamy nastražil na žebřík za dveřmi do tunelu. *Už si pro nás jdou.*

Pak to ale zcela nečekaně zařinčelo znovu.

A zas.

A zas.

Bezdomovec na lavičce před Kongresovou knihovnou si protíral oči a nevěřícně sledoval tu podivuhodnou scénu, která se mu odehrávala před očima.

Na obrubník právě vyskočilo bílé volvo, rozhoupané projelo po chodníku a se skřípěním brzd zastavilo před vchodem. Z auta vyskočila tmavovlasá krasavice, vydešeně se rozhlédla, a když si všimla bezdomovce, zahulákala na něj: „Máte telefon?“

Madam, já nemám ani levou botu.

Žena si to nejspíš uvědomila také, protože vyrazila po schodišti nahoru ke dveřím. Postupně vzala za každou ze tří klik a zoufale se pokusila otevřít troje ohromná křídla.

Maj zavříno, madam.

Ale té ženě to bylo zjevně jedno. Popadla jedno z těžkých kruhových klepadel, zvedla ho a pustila, až to zarachotilo. Pak to udělala znovu. A znovu.

Páni, pomyslel si bezdomovec, ta tu knížku asi fakticky potřebuje.

Kapitola 56

Když Katherine Solomonová konečně spatřila, že se masivní dveře otvírají, měla pocit, jako by hráz pocitů v ní povolila a veškerý potlačovaný strach a zmatek se prodral na povrch.

Ten člověk na prahu knihovny byl Warren Bellamy, přítel a důvěrník jejího bratra. Ale ještě mnohem raději viděla muže, který se skrýval ve stínu za Bellamyho zády. A on na tom byl zřejmě podobně. Když proběhla dveřmi rovnou do jeho náruče, oči Roberta Langdona se naplnily úlevou.

Zatímco Katherine se utápěla v konejšivém objetí starého přítele, Bellamy zavřel dveře. Zaslechla klapnutí těžkého zámku a konečně si připadala v bezpečí. Zčistajasna měla na krajíčku, ale ovládla se.

Langdon ji pořád svíral v náručí. „Už je to v pořádku,“ šeptal. „Nic ti není.“

Protože jsi mě zachránil, chtěla mu říct Katherine. Zničil mi laboratoř... všechnu práci. Léta výzkumů se proměnila v dým. Nejradši by mu to všechno pověděla, ale nemohla skoro ani dýchat.

„Petera najdeme,“ rezonoval jí hrudí Langdonův hluboký, uklidňující hlas. „Slibuju.“

Já vím, kdo to udělal! chtělo se Katherine vykřiknout. Byl to ten člověk,

který zabil naši maminku a mého synovce! Ale než to stihla vyslovit, ticho knihovny narušil nečekaný zvuk.

Zdola se po schodišti do vestibulu rozlehl hlasitý rachot – jako kdyby na dlážděnou podlahu dopadlo něco velkého a plechového. Katherine ucítila, jak Langdon ztuhl.

Bellamy k nim s naléhavým výrazem přikročil. „Musíme zmizet. Okamžitě.“

Katherine udiveně vyrazila za architektem a Langdonem. Ti už spěchali sálem k proslulé čítárně, v níž se naplno svítilo. Bellamy za nimi spěšně zamkl nejprve vnější, pak vnitřní dveře.

Katherine omámeně následovala Bellamyho, který je oba pobízel doprostřed místnosti. Společně došli ke studijnímu stolu, na kterém pod lampičkou ležela kožená taška a vedle ní malý hranatý balíček. Bellamy ho uchopil a vložil do tašky, vedle –

Katherine se zarazila. Vedle *pyramidy*?

I když tuhle kamennou, rytinami zdobenou pyramidu nikdy neviděla, přímo to s ní trhlo, jak jí ta věc byla povědomá. Vytušila, o co jde. Katherine Solomonová právě stála tváří v tvář předmětu, který jí tak tragicky poznamenal život. *Pyramida*.

Bellamy zatáhl zip tašky a podal ji Langdonovi. „Nespouštějte ji z očí.

Vnějšími dveřmi čítárny otrásl náhlý výbuch, po němž následovalo řinčení skla.

„Tudy!“ Bellamy se otočil a se zděšeným výrazem je hnál ke kulatému výdejnímu stolu uprostřed – skládal se z osmi pultů kolem masivního osmihranného regálu. Zavedl je za pult a ukázal na dvířka mezi policemi regálu. „Vlezte dovnitř!“

„*Tam?*“ zeptal se Langdon. „*Tam* nás určitě najdou!“

„Věřte mi,“ řekl Bellamy. „Je to jinak, než si myslíte.“

Kapitola 57

Malach se limuzínou řítíl na sever ke Kalorama Heights. Výbuch v Katherinině laboratoři byl silnější, než čekal, a bylo štěstí, že se mu povedlo vyváznout ve zdraví. V následné vřavě se ale mohl bez potíží vytrazit a prosvištět limuzínou kolem roztěkaného vrátného, který zrovna vyřizoval nějaký telefon.

Musím ze silnice, pomyslel si. I kdyby Katherine ještě nezavolala

policii, exploze určitě jejich pozornost přitáhne. *A do půl těla nahý člověk za volantem limuzíny je poměrně nápadný.*

Po letech příprav se Malachovi ani nechťelo věřit, že ta noc konečně nastala. K tomuto okamžiku vedla dlouhá a trnitá cesta. *To, co před lety tak neslavně začalo, dnes v noci slavně skončí.*

Tehdy, toho prvního večera, se ještě nejmenoval Malach. Toho večera se nejmenoval nijak. *Vězeň číslo 37.* Jako většina osazenstva obávané věznice Soganlik tu i vězeň číslo 37 byl kvůli drogám.

Ležel v temné betonové cele na kavalci, byla mu zima, měl hlad a přemítal, jak dlouho to ještě potrvá. Jeho nový spoluvězeň, kterého mu přidělili teprve před čtyřiaadvaceti hodinami, spal na palandě nad ním. Správce věznice, obézní alkoholik, který svou práci nenáviděl a vyléval si vztek na věznicích, právě zhasl světla.

Bylo skoro deset, když vězeň 37 zaslechl ventilací tlumené zvuky rozhovoru. Ten první hlas byl nezaměnitelný – byl to pronikavý, agresivní tón vězeňského správce, kterého zřejmě nepotěšilo, že ho tenhle pozdní návštěvník probudil.

„No jo, máte za sebou dlouhou cestu,“ říkal, „ale první měsíc jsou návštěvy zakázaný. Předpisy. Bez výjimek.“

Hlas, který odpověděl, zněl jemně, kultivovaně a úzkostně. „Je můj syn v pořádku?“

„Je to narkoman.“

„Zacházejí s ním slušně?“

„Jakž takž,“ zavrčel správce. „Tady nejsme v hotelu.“

Nastalo tíživé ticho. „Je vám jasné, že americké ministerstvo zahraničí požádá o jeho vydání?“

„Jo, to dělej vždycky. A taky se to nakonec vždycky vyřídí, jenže papírování zabere pár neděl... možná i měsíc... přijde na to...“

„Na co?“

„Po pravdě řečeno,“ soukal ze sebe správce, „máme málo lidí.“ Odmlčel se. „A samosebou můžou zúčastnění strany, jako jste vy, dát personálu věznice dárek, aby se jejich záležitost vyřídila rychlejc.“

Návštěvník neodpověděl.

„Pane Solomone,“ pokračoval správce, tentokrát tišším hlasem, „člověk jako vy, kterej otázku peněz neřeší, má vždycky možnosti. Mám kontakty na vládě. Jestli budeme my dva spolupracovat, vašeho syna odsud dostanem třeba hned zítra a bez jakýchkoli obvinění. Dokonce nebude muset k soudu ani doma.“

Následovala okamžitá odpověď. „O právních důsledcích vašeho návrhu pomlčím a řeknu jen toto: nehodlám svého syna učit, že peníze vyřeší

každý problém nebo že v životě neexistuje nic jako zodpovědnost, zejména ve vážných záležitostech, jako je tahle.“

„To ho tu radši necháte?“

„Rád bych s ním mluvil. Hned teď.“

„Jak říkám, máme svý pravidla. K synovi se nedostanete – ledaže byste chtěl začít vyjednávat o jeho okamžitým propuštění.“

Na chvíli se rozhostilo chladné mlčení. „Spojí se s vámi ministerstvo zahraničí. Postarejte se o to, aby se Zacharymu nic nestalo. Očekávám, že do týdne bude sedět v letadle na cestě domů. Sbohem.“

Práskly dveře.

Vězeň číslo 37 nevěřil vlastním uším. *Co je to za otce, že nechá svého syna v téhle díře, jen aby mu dal lekci?* Peter Solomon dokonce odmítl i nabídku, že by jeho syn mohl být zbaven všech obvinění.

Té noci ležel vězeň 37 na kavalci a nemohl usnout. A náhle ho napadlo, jak se odsud dostat. Pokud vězně dělí od svobody jen peníze, tak byl vězeň 37 vlastně svobodný. Peter Solomon se o svůj majetek možná dělit nechce, ale každý, kdo čte bulvár, ví, že i jeho syn Zachary je nesmírně bohatý. Hned nazítří si vězeň 37 soukromě pohovořil se správcem a přestřel mu svůj návrh – smělý a důmyslný plán, díky kterému oba dva získají přesně to, po čem touží.

„Aby to vyšlo, musí Zachary Solomon zemřít,“ vysvětloval vězeň číslo 37. „Ale my oba pak můžeme okamžitě zmizet. Vy odejdete na odpočinek na nějaký řecký ostrov a tohle místo už v životě neuvídíte.“

Ještě chvíli plán probírali a nakonec si plácli.

Zachary Solomon bude už brzy mrtvý, pomyslel si vězeň 37, a když si představil, jak snadné to bude, neubránil se úsměvu.

Dva dny nato rodině Petera Solomona zavolali z ministerstva zahraničí a sdělili jim tu tragickou zprávu. Fotografie z vězení ukazovaly brutálně zbité tělo choulící se bez života na podlaze cely. Hlavu někdo rozmlátil železnou tyčí, zbytek těla byl nepředstavitelně ztýraný a pokroucený. Podle všeho ho nejdřív mučili a nakonec zabili. Hlavním podezřelým byl sám správce věznice, který zmizel i se všemi penězi zavražděného chlapce. Zachary totiž podepsal listiny, na jejichž základě byl jeho závatný majetek převeden na anonymní účet, a z něj pak peníze jen několik hodin po Zacharyho smrti zmizely. Kde jsou peníze teď, nikdo netušil.

Peter Solomon odletěl soukromým letadlem do Turecka a vrátil se se synovým tělem, které pak pohřbili na rodinném hřbitově. Správce věznice nikdy nevypátrali. A vězeň číslo 37 věděl, že se to ani nestane. Turkovo obtloustlé tělo nyní spočívalo na dně Marmarského moře a skýtalo potravu krabům, kteří táhli Bosporskou úžinou. Ohromný majetek, který dřív

náležel Zacharymu Solomonovi, se přesunul na anonymní číslovaný účet. Vězeň číslo 37 byl opět svobodný – a navíc velmi bohatý.

Na řeckých ostrovech bylo jako v ráji. Slunce. Voda. Ženy.

Za peníze si mohl koupit všechno na světě – novou identitu, pas, naději. Zvolil si řecké jméno – Andros Dareios: *andros* znamená „válečník“, *dareios* „bohatý“. Měl hrůzu z tmavých nocí ve vězení a už se nikdy nechtěl vrátit. Oholil si střapaté vlasy a nadobro skoncoval s drogami. Začal žít nový život, začal zkoumat dosud nepoznané smyslové rozkoše. Jeho novým heroinovým vytržením se stal klid, který zažíval, když se sám plavil tmavomodrým Egejským mořem. Jeho novou extází se staly šťavnaté *souvlaki*, které jedl přímo ze špízu. A vrhat se z vysokého útesu do zpěněných vod ostrova Mykonos, to mu vynahradilo kokain.

Znovu jsem se narodil.

Na ostrově Syros si Andros koupil rozlehlou vilu a usadil se tu mezi smetánkou v luxusním letovisku Possidonia. V tomto pro něj novém světě se uctíval nejen majetek, ale i kultivovanost a fyzická dokonalost. Jeho sousedé věnovali velkou péči jak svému tělu, tak duchu, a tahle vášně byla nakažlivá. Nováček tedy už brzy běhal po pláži, vystavoval bledé tělo slunečním paprskům a hodně četl. V Homérově *Odyseji* ho uchvátily scény, v nichž přímo na těchto ostrovech sváděli opálení siláci lité bitvy. Den nato začal s posilováním a žasl nad tím, jak rychle mu sílí hrud' a paže. Pomalu si začal všimnout, že po něm pokukují ženy, a jejich obdiv na něj působil přímo opojně. Chtěl být ještě silnější. A povedlo se. S pomocí agresivní steroidové kúry, růstových hormonů, které koupil na černém trhu, a nekonečných hodin posilování se Andros přeměnil v něco, o čem se mu ani nesnilo – v dokonalý exemplář muže. Přibyla mu kila i svaly, vypracoval si dokonalý hrudník a mohutné, šlachovité nohy – a vždy dbal na to, aby byl opálený.

Ted' už se na něj dívali všichni.

Přesně jak ho varovali, silné dávky steroidů nezapůsobily jen na jeho tělo, ale i na hlasivky, a obdařily ho přízračným, zastřeným šepotem, díky kterému působil ještě tajuplněji. Ten tichý, záhadný hlas ve spojení s jeho novým tělem, penězi a neochotou hovořit o jeho tajemné minulosti spolehlivě vábil ženy. Ochotně mu podléhaly a on je dokázal všechny uspokojit – od modelek, které na ostrov přijely kvůli focení, přes roztomilé americké vysokoškolačky až po osamělé manželky jeho sousedů; příležitostně se naskytl i nějaký ten mladý muž. Nemohli se ho nabažít.

Jsem mistrovské dílo.

Ale léta běžela a milostná dobrodružství pro něj pomalu ztrácela půvab. Ostatně jako všechno. Skvělá místní kuchyně jaksi ztrácela chuť, knížky už

nebyly tak zajímavé, a dokonce i nádherné západy slunce, které mohl sledovat ze své vily, mu připadaly nudné. *Jak je tohle možné?* Je mu jen pětadvacet, a přitom si připadá tak starý. *Co dalšího ještě život nabízí?* Přetvořil své tělo v umělecké dílo, vzdělal se, sytil svého ducha kulturou, proměnil svůj domov v ráj a dostal lásku každého, po kom zatoužil.

A přitom si připadal stejně prázdný jako kdysi v tureckém vězení.

Něco mi asi pořád uniká.

Na odpověď narazil o několik měsíců později. Byla noc, Andros o samotě seděl ve své vile a nepřítomně přepínal programy, když náhodou zahlédl pořad o tajemstvích Svobodných zednářů. Ten program nebyl nijak kvalitní, nabízel víc otázek než odpovědí, ale i tak Andros cítil, jak ho množství spikleneckých teorií kolem bratrstva přitahuje. Hlas vypravěče líčil jednu legendu za druhou.

Zednáři a Nový světový řád...

Velká zednářská pečeť Spojených států...

Zednářská lóže P2...

Ztracené tajemství zednářů...

Zednářská pyramida...

Andros se vytřeštěně napřímil. Hlas z televize vyprávěl příběh o tajuplné kamenné pyramidě s vyrytou šifrou, která údajně vede ke ztracenému vědění a nezměrné moci. Zdálo se to sice nepravděpodobné, ale ta legenda mu cosi vzdáleně připomněla... byla to letmá vzpomínka z mnohem temnějších časů. Andros si vzpomněl, co o tajemné pyramidě slyšel Zachary Solomon od svého otce.

Může to být ono? Andros usilovně pátral v paměti po podrobnostech.

Když pořad skončil, vyšel Andros na balkon, aby mu chladný vánek vyčistil hlavu. Teď už si vybavoval víc, a jak se rozpomínal, cítil, že na té legendě by snad mohlo něco být. A pokud ano, pak mu Zachary Solomon – i když je už dlouho mrtvý – má pořád co nabídnout.

Mám snad co ztratit?

O tři týdny později stál Andros – podle pečlivě načasovaného plánu – v mrazu před zimní zahradou domu Solomonových v Potomaku. Přes sklo viděl, jak Peter Solomon rozpráví se svou sestrou Katherine, jak se smějí. *Vypadá to, že na Zacharyho zapomněli celkem bez potíží,* pomyslel si.

Než si natáhl lyžařskou masku, poprvé po letech si šnupl kokainu a vmžiku ucítil ten povědomý nával odvahy. Vytáhl pistoli, starým klíčem odemkl dveře a vkročil dovnitř. „Nazdar, Solomonovi.“

Toho večera se jeho plány bohužel zvrty. Pyramidu, pro kterou si přišel, nezískal a za chvíli už s dávkou broků v těle utíkal přes zasněžený trávník k hustému lesu. K jeho překvapení Peter Solomon běžel za ním

a v ruce se mu leskla zbraň. Andros vběhl do lesa a uháněl po stezce vedoucí těsně po hraně příkré strže. Hluboko pod ním se jiskřivým zimním vzduchem rozléhalo burácení vodopádu. Minul skupinku dubů a zahnul vlevo. Za několik vteřin už na ledovaté cestě prudce zabrzdil. Jen o vlásek unikl smrti.

Panebože!

Několik kroků před ním stezka končila a padala střemhlav k ledové řece tam dole. Do balvanu vedle stezky neumělá dětská ruka vyryla:

ZACHŮV MOST

Na protější straně rokle cesta pokračovala *Tak kde je ten most?* Kokain už neúčinkoval. *Jsem v pasti!* Andros zpanikařil. Otočil se, aby unikl po stezce zpátky, ale to už hleděl do tváře Petera Solomona, který stál bez dechu před ním a v ruce svíral pistoli.

Andros pohlédl na zbraň a o krok ucouvl. Sráz za ním měl aspoň patnáct metrů a končil v zamrzlé řece. Kolem nich se vzdouvala mlha z vodopádu, který se řítil dolů o kus výš po proudu, a oblévala je mrazivým chladem.

„Zachův most už před lety zetlel,“ oddechoval Solomon. „Od té doby až sem nikdo nedošel.“ Pistoli Solomon třímal překvapivě jistě. „Proč jsi mi zabil syna?“

„Byla to nula,“ odpověděl Andros. „Jenom feťák. Vlastně jsem mu pomohl.“

Solomon přistoupil blíž a mířil mu přímo na hrud'. „Třeba bych teď já mohl pomoci tobě.“ Znělo to překvapivě kruté. „Utloukl jsi mi syna k smrti. Co za člověka může něco takového udělat?“

„Když je člověk zahnáný do kouta, udělá leccos.“

„Zabil jsi mi syna!“

„Ne,“ odpověděl Andros s náhlou dychtivostí. „To tys ho zabil. Co za člověka nechá syna ve vězení, když má možnost ho odtamtud dostat? To tys zabil svého syna, ne já!“

„Vůbec nic o tom nevíš!“ zařval Solomon hlasem plným bolesti.

To se pleteš, pomyslel si Andros. *Já o tom vím všechno.*

Peter Solomon přistoupil s namířenou zbraní blíž. Už byl jen pět metrů daleko. Androse pálila hrud' a věděl, že silně krvácí. Na břicho mu stékal teplý pramínek. Ohlédl se ke srázu. Tudy to nepůjde. Otočil se k Solomonovi. „Vím o tobě víc, než si myslíš,“ zašeptal. „Vím, že nejsi žádný chladnokrevný zabiják.“

Solomon došel až k němu. Zbraní mu nehybně mířil na hrud'.

„Varuju tě,“ řekl Andros. „Jestli tu spoušť zmáčkneš, budu tě navěky strašit.“

„Strašil bys i tak.“ Vzápětí Solomon vystřelil.

Nyní se ten, který si říkal Malach, řítíl černou limuzínou ke Kalorama Heights a přemýšlel o těch zázračných událostech, které ho tam nad ledovou strží zachránily před jistou smrtí. Byla to pro něho zásadní změna. Výstřel trval jen okamžik, ale jeho ozvěna se rozlehla celými desetiletími. To kdysi opálené a dokonalé tělo bylo dnes poseté jizvami z oné noci... jizvami, které dnes skrýval pod vytetovanými symboly své nové totožnosti.

Jsem Malach.

A tohle byl odjakživa můj osud.

Prošel ohněm, shořel na popel a pak se opět vynořil... a opět proměněný. A dnes na téhle dlouhé a velkolepé cestě učiní poslední krok.

Kapitola 58

Trhavina, skromně přezdívaná Key4 – tedy „klíč“ –, byla vyvinuta speciálními jednotkami přímo za účelem otvírání zamčených dveří s minimálním poškozením. Látka s obchodním názvem C4 sestává z cyklotrimetylentrinitraminu s dietylhexylovým změkčovadlem a používá se zejména ve formě tenoučkových plátek, které se zasouvají mezi zárubně. V případě dveří čítárny zafungovala dokonale.

Velitel zásahu agent Turner Simkins překročil trosky dveří a zapátral v rozlehlé osmistěnné místnosti po známkách pohybu. Nic.

„Zhasněte světla,“ zavelel.

Druhý agent našel vypínače a místnost se ponořila do tmy. Všichni čtyři agenti naráz zvedli ruce, stáhli si na oči přístroje pro noční vidění a upravili si brýle. Stáli bez hnutí a očima bloudili po čítárně, která se jim v brýlích vykreslila ve fosforeskující zeleni.

Výjev se nezměnil.

Ani ve tmě nikdo nikam neběžel.

Uprchlíci zřejmě nebyli ozbrojení, ale přesto jednotka měla při vstupu do sálu zbraně v pohotovosti. Jejich pistole propichovaly tmou čtyřmi hrozivými laserovými paprsky a agenti s jejich pomocí prozkoumávali tmavé kouty sálu, rejdlili jimi na všechny strany, po podlaze, vzhůru po

protějších stěnách, na galerii. K tomu, aby se hledaná osoba vzdala, často stačí jediný pohled na zbraň s laserovým zaměřovačem.

Dneska to zřejmě tak hladce nepůjde.

Pořád žádný pohyb.

Agent Simkins zvedl ruku a vedl tým do místnosti. Muži se tiše rozdělili po obvodu. Simkins, který obezřetně krácel hlavní uličkou, nahmatl na svém noktovizoru vypínač a aktivoval poslední novinku z arzenálu CIA. Termovizi už měli k dispozici léta, ale díky pokrokům v miniaturizaci a citlivosti rozlišení, a také zabudováním duálního zdroje vznikla nová generace vojenské optiky, jež obdařila agenty zrakem téměř nadpřirozeným.

Vidíme ve tmě. Vidíme skrz zdi. A nyní... vidíme i do minulosti.

Vybavení pro termální zobrazení bylo k teplotním rozdílům tak citlivé, že dokázalo detekovat nejen, kde někdo právě je, ale i kde byl před chvílí. Takle možnost nahlížet do minulosti často bývala vůbec tou největší výhodou. A dnes večer opět prokázala svou užitečnost, neboť agent Simkins zahlédl na jednom ze stolů tepelný otisk. Dvě z židlí v jeho brýlích červenofialově světélkovaly – známka toho, že jsou teplejší než ostatní židle v místnosti. Žárovka lampičky na stole oranžově zářila. Ti dva zjevně u toho stolu před chvílí seděli. Otázka zněla, kterým směrem odešli.

Odpověď našel u hlavního kruhového pultu kolem mohutného dřevěného regálu uprostřed studovny. Rudě tu zářil strašidelný otisk dlaně.

Simkins se s namířenou zbraní blížil k osmibokému regálu a přejížděl po něm laserovým paprskem. Obcházel tak dlouho, dokud v boku regálu nenarazil na otvor. *Copak se opravdu schovali do té skříňky?* Agent prozkoumal ozdobný rám kolem otvoru a objevil na něm další otisk dlaně. Někdo se očividně snažil vměstnat do regálu a chytil se přitom rámu.

Už nebylo proč zachovávat ticho.

„Tepelný otisk!“ vykřikl Simkins a ukázal na otvor. „Křídla, sem!“

Dva agenti se k němu přiblížili z opačných stran, takže osmiboký regál byl teď obklíčený.

Simkins popošel k otvoru. I na tři metry viděl, že uvnitř lehce světélkuje. „Posviťte do toho regálu!“ vykřikl v naději, že jeho hlas přesvědčí pány Langdona a Bellamyho, aby vylezli ven s rukama nad hlavou.

Nestalo se nic.

Fajn, takže jinak.

Jak se Simkins blížil k otvoru, zaslechl zevnitř nečekané hučení. Znělo to jako nějaká mašina. Zastavil se a přemýšlel, co by takový zvuk mohlo vydávat. Po centimetrech se sunul vpřed. Teď už kromě strojového hukotu

slyšel i hlasy. A pak, právě když došel až k otvoru, světlo uvnitř zhaslo.

Díky, pomyslel si a nastavil noční vidění. Výhoda pro nás.

Stál těsně u regálu a nakukoval do otvoru. Naskytl se mu nečekaný pohled. To, na co se díval, nebyl ani tak regál, jako spíš zvýšený strop nad strmým schodištěm vedoucím do místnosti pod podlahou. Agent namířil pistoli na schodiště a začal sestupovat. Hukot byl s každým krokem silnější.

Co to sakra má být?

Místnost pod čítárnou byla malá a vypadala jako strojovna. Hukot, který slyšel, skutečně vydávalo technické zařízení, ale nebyl si jistý, jestli ho spustili Bellamy a Langdon, nebo jestli je v provozu nepřetržitě. A vlastně to bylo jedno. Uprchlíci v téhle jediné únikové cestě z čítárny nechali zrádné tepelné stopy – na číselníku těžkých ocelových dveří zářily čtyři jasné otisky prstů. A zářivě oranžové šmouhy pod dveřmi naznačovaly, že na druhé straně se svítí.

„Odstřelte ty dveře,“ zavelel Simkins. „Tudy utekli.“

Připravit a odpálit plátek C4 trvalo osm vteřin. Když se rozptýlil dým, tým zjistil, že se dívá do podivuhodného podzemního světa, známého tady pod názvem „skladiště“.

Kongresová knihovna obsahuje kilometry a kilometry polic, a většina z nich je pod zemí. Nekonečné řady polic působí dojmem optické iluze nekonečna, zdánlivě vytvořenou pomocí zrcadel.

Tabulka hlásala:

PROSTŘEDÍ S KONTROLOVANOU TEPLOTOU
Dbejte, aby tyto dveře byly neustále zavřené.

Simkins se prosmýkl pochroumanými dveřmi a ucítil závan chladného vzduchu. Neubránil se úsměvu. *Snazší to snad ani být nemohlo.* Tepelné otisky ve stabilně udržovaném chladu zářily jako slunce a jeho brýle okamžitě odhalily světélkující červenou šmouhu na zábradlí před ním, jak se ho Bellamy a Langdon chytily, když běželi kolem.

„Klidně si utíkejte,“ zašeptal si pro sebe, „daleko neutečete.“

Jak Simkins se svým týmem procházel labyrintem regálů, uvědomoval si, že na tomhle skvěle zvoleném hřišti nebude k vystopování kořisti vlastně své brýle ani potřebovat. Za normálních okolností by tohle bludiště bylo poměrně účtyhodným úkrytem, ale Kongresová knihovna z úsporných důvodů používá osvětlení na pohybová čidla, takže cesta uprchlíků zářila jako ranvej. V dálce se protahoval, vlnil a kličkoval úzký proužek světla.

Všichni muži si sňali brýle pro noční vidění. Na vytrénovaných nohou

vyrazili vpřed za světelnou stopou, kličkovali zdánlivě nekonečným labiryntem knih a zanedlouho Simkins zahlédl záblesk ve tmě přímo před sebou. *Doháníme je.* Ještě zrychlil a běžel ze všech sil, dokud před sebou nezaslechl kroky a namáhavé oddechování. Vzápětí spatřil cíl.

„Objekt na dohled!“ vykřikl.

Štíhlá silueta Warrena Bellamyho očividně ztrácela na tempu.

Dokonale oblečený černoch zadýchaně vrávorál mezi policemi. *Nemá to smysl, dědo.*

„Zůstaňte, kde jste, pane Bellamy!“ zařval Simkins.

Bellamy běžel dál, ostře odbočoval a proplétal se mezi regály. Při každé odbočce se mu nad hlavou rozsvítilo světlo.

Když ho tým dohnal na dvacet metrů, opět na něj vykřikli varování, ale Bellamy nezastavil.

„Sejměte ho!“ zavelel Simkins.

Agent, který držel neletální pušku, zamířil a vystřelil. Projektilu, který prosvístěl uličkou a omotal se Bellamymu kolem nohy, se rozverně přezdívá „rychlá šňůra“, ale nic žertovného na něm není. Jde o vojenskou technologii vyvinutou v národní laboratoři Sandia – o nesmrtící „znehybňovač“, který sestává z lepkavého polyuretanu, jenž při kontaktu ztvrdne jako kámen a omotá prchajícímu nohy pevným plastovým předivem. Na běžící osobu to funguje stejně, jako když se do drátů jedoucího kola vrazí hůl. Vlákno zadrželo Bellamyho uprostřed kroku. Architekt přepadl dopředu a zhroutil se na zem. Ještě asi tři metry klouzal potměšlou uličkou, až se nakonec zastavil a světla nad jeho hlavou se bez okolků s blikáním probírala.

„Bellamyho si беру já,“ zařval Simkins. „Vy pokračujte za Langdonem! Musí být někde před ním, asi tak –“ Velitel si všiml, že mezi regály před Bellamym je černočerná tma, a zarazil se. Před Bellamym zjevně nikdo jiný neběžel. *On je sám?*

Bellamy pořád ještě ležel na břiše a supěl. Lýtka a kotníky měl zapletené do tuhnoucího plastu. Agent došel až k němu a nohou starého pána převrátil na záda.

„Kde je?“ zeptal se.

Bellamy si pádem do krve rozbil ústa. „Koho myslíte?“

Agent Simkins zvedl nohu v kanadě a umístil ji přímo na Bellamyho neposkvřněnou hedvábnou kravatu. Pak se předklonil a lehce zatlačil. „Radši si se mnou nehrajte, pane Bellamy. Radím vám dobře.“

Kapitola 59

Robert Langdon si připadal jako nebožtík.

Ležel na zádech, ruce složené na hrudi, v neproniknutelné tmě a v mimořádně stísněném prostoru. Katherine sice v podobné poloze ležela těsně před ním, ale neviděl ji. Oči měl pevně semknuté, aby ani letmo nezablhl, v jak překerní situaci se ocitl.

Bylo tu málo místa.

Velice málo.

Když před minutou vybuchly dveře čítárny, vběhli s Katherine za Bellamym do osmibokého regálu a pak po strmých schodech do nečekaného prostoru pod nimi.

Langdon si v tu chvíli uvědomil, kde to jsou. *Tohle je ústředí knihovního distribučního systému.* Distribuční místnost tak trochu připomínala výdej zavazadel na menším letišti – bylo tu několik běžících pásů, které odsud vyjížděly různými směry. Kongresová knihovna sídlila ve třech různých budovách, takže knihy, které si v čítárně někdo objednal, musely často urazit pěkný kus cesty po pohyblivých pásech soustavou podzemních tunelů.

Bellamy bleskurychle přešel místností k ocelovým dveřím, zasunul kartu do zdířky, stiskl několik tlačítek a opřel se do dveří. Za nimi se rozprostírala tma, ale jakmile se dveře otevřely, rozblikala se řada světél reagujících na pohyb.

Když Langdon spatřil prostor za dveřmi, uvědomil si, že vidí něco, co zatím spatřil jen málokdo. *Skladiště Kongresové knihovny.* Bellamyho plán v něm náhle budil důvěru. Kde se schovat lépe než v obrovském bludišti?

Jenže Bellamy je nezavedl mezi regály. Místo toho zapřel otevřené dveře knihou a zase se k nim otočil. „Doufal jsem, že vám toho stihnu vysvětlit mnohem víc, ale nemáme čas.“ Podal Langdonovi svou kartu. „Tohle se vám bude hodit.“

„Vy s námi nejdete?“ zeptal se Langdon.

Bellamy zavrtěl hlavou. „Kdybychom se nerozdělili, nepovede se vám to. Nejdůležitější je, aby pyramida a špička zůstaly v bezpečí.“

Langdon ovšem neviděl jinou cestu ven než zpátky po schodech do čítárny. „A kam jdete?“

„Odlákám je do skladiště,“ řekl Bellamy. „Víc vám v útěku pomoci nemůžu.“

Než se Langdon stačil zeptat, kam že to mají jít oni s Katherine,

Bellamy už z jednoho z pohyblivých pásů odsouval těžkou bednu s knihami. „Lehněte si na pás,“ řekl Bellamy. „A ruce držte u těla.“

Langdon na něj vytřeštil oči. *To nemyslíte vážně!* Pás po chvilce končil v temné díře ve zdi. Otvor vypadal, že tudy projde právě tak bedna s knihami, ale o moc víc ne. Langdon se toužebně zahleděl ke skladišti.

„To pusťte z hlavy,“ řekl Bellamy. „Je tam světlo na pohybová čidla, tam se neschováte.“

„Tepelný otisk,“ vykřikl kdosi nad nimi. „Křídla, sem!“

Katherine zjevně víc nepotřebovala. Vylezla na pás a lehla si hlavou jen pár desítek centimetrů od otvoru ve zdi. Paže zkrřížila na hrudi jako mumie v sarkofágu.

Langdon stál jako zkamenělý.

„Roberte,“ naléhal Bellamy, „jestli to neuděláte pro mě, udělejte to pro Petera.“

Hlasy nahoře se přiblížily.

Langdon jako v snách přistoupil k pásu. Hodil na něj tašku, pak na něj vylezl sám a hlavou se položil jen kousek od Katherininých nohou. Tvrdá guma pásu ho studila do zad. Díval se do stropu a připadal si jako pacient, který má hlavou napřed vjet do tunelu tomografu.

„Nechte si zapnutý telefon,“ připomínal Bellamy. „Brzy vám někdo zavolá a nabídne vám pomoc. Můžete mu věřit.“

Že mi někdo zavolá? Langdon věděl, že Bellamy celou dobu někoho marně sháněl a že mu nechal vzkaz. Pak, když před chvilkou utíkali po schodech dolů, se konečně dovolal, krátce cosi tlumeným hlasem vyřizoval a pak zavěsil.

„Jed'te až na konec,“ nakazoval Bellamy. „Pak rychle seskočte, aby vás to nezavezlo zase zpátky. Ven se dostanete na moji kartu.“

„Kam ven?“ zeptal se Langdon.

Ale Bellamy už bral za páku. Všechny ty různé pásy v místnosti náhle s hukotem ožily. Langdon cítil, jak se cukavě rozjíždí, a strop se dal do pohybu.

Panebože, stůj při mně.

Když se blížil k otvoru ve zdi, ještě nadzvedl hlavu a viděl, jak Warren Bellamy vbíhá do skladiště a zavírá za sebou dveře. Za okamžik už Langdon vplul do tmy v útrobách knihovny. Právě v tu chvíli se na schodišti roztančila červená laserová tečka.

Kapitola 60

Mizerně placená zaměstnankyně ostrahy z bezpečnostní firmy Preferred Security si ještě jednou zkontrolovala adresu v Kalorama Heights, kterou dostala z dispečinku. *To má být ono?* Příjezdová cesta uzavřená bránou vedla k jednomu z největších a nejtišších domů v celé čtvrti, takže jí připadalo zvláštní, že právě kvůli němu někdo zrovna volal na tísňovou linku.

Dispečerka dodržela běžný postup při neproověřených tísňových voláních – kontaktovala nejdřív místní bezpečnostní agenturu, aby policii neburcovala zbytečně. Strážná si často říkala, že firemní motto jejich agentury – „Vaše první obranná linie“ – by se klidně dalo vyměnit za „Falešné poplachy, kanadské žertíky, ztracená štěňata a otravní sousedé“.

I dneska dorazila na místo bez bližšího upřesnění, o co se jedná. *Za to nejsem placená.* Měla vlastně v popisu práce jen objevit se na místě se žlutým majáčkem, posoudit situaci a nahlásit cokoli podezřelého. Obvykle jen něco neškodného spustilo alarm a ona ho musela manuálně přenastavit. Jenže v tomhle domě bylo ticho. Žádný alarm. Z ulice to vypadalo, že je všude tma a klid.

Strážná zmáčkla tlačítko domácího telefonu, ale nikdo se neozval. Služebním kódem otevřela bránu a zajela na příjezdovou cestu. Motor i majáček nechala běžet, došla ke vchodu a zazvonila. Nic. Nerozsvítilo se žádné světlo, nic se ani nepohnulo.

Váhavě pokračovala v obvyklém postupu. Rozsvítila baterku a vydala se na obhlídku kolem domu, aby zjistila, jestli dveře a okna nenesou známky vloupání. Když zahýbala za roh, ulicí projela dlouhá černá limuzína, na okamžik zpomalila a pokračovala v jízdě. *Zvědaví sousedé.*

Postupně se propracovávala kolem zdi, ale neviděla nic neobvyklého. Dům byl větší, než si představovala, a než došla až dozadu na dvorek, už se třásla zimou. Zjevně nebyl nikdo doma.

„Dispečink?“ řekla do vysílačky. „Vyřizuju to volání ohledně Kalorama Heights. Majitelé domu tu nejsou, nic neobvyklého se neděje. Dokončila jsem obchůzku objektu, žádné stopy vniknutí. Falešný poplach.“

„Rozumím,“ odpověděla dispečerka. „Dobrou noc.“

Strážná vrátila vysílačku na opasek a vracela se stejnou cestou. Už se nemohla dočkat, až si sedne do vyhřátého auta. Jenže pak si najednou všimla něčeho, co jí předtím ušlo – droboučkého flíčku namodralého světla na zadní domovní zdi.

Překvapeně k té skvrnce došla. Ted' už viděla, odkud světlo vychází – bylo to nízké dlouhé okno, zřejmě vedoucí do sklepa. Sklo bylo zevnitř natřené neprůhlednou černou barvou. *Že by temná komora?* Namodralý přísvit, který ji upoutal, vycházel z místečka, kde se nátěr začal loupat.

Dřepla si a pokusila se nahlédnout dovnitř, ale tou maličkou dírkou toho moc neviděla. Zaklepala na sklo. Možná tam dole někdo pracuje.

„Haló?“ zavolala.

Nic se neozvalo, ale jak zaklepala na okno, odštěpek barvy se najednou odloupl a strážné se naskytl lepší výhled. Sklonila se, téměř přitiskla tvář na sklo a nahlédla do sklepa. Okamžitě toho zalitovala.

Co to prokrista je?

Ještě chvíli se ohromeně krčila u okna a s nejhlubším děsem zírala na scénu před sebou. Konečně roztřesenou rukou sáhla k opasku po vysílače.

Už ji nenahmatala.

Do zátylku se jí zaryly dva syčící hroty paralyzéro a tělem jí vystřelila palčivá bolest. Svaly se jí napjaly, zhroutila se dopředu a tváří na zem dopadla tak rychle, že ani nestačila zavřít oči.

Kapitola 61

Dnes večer to nebylo poprvé, co si Warren Bellamy musel nechat zakrýt oči. Rituální pásku nasazoval jako všichni jeho zednářští bratři během cesty k vyšším zednářským stupňům. Tehdy byl ovšem pokaždé mezi přáteli, kterým věřil. Tohle bylo něco jiného. Ti neomalení muži ho svázali, přetáhli mu přes hlavu pytel a teď ho vedli mezi knihovními regály do neznáma.

Agenti Bellamymu vyhrožovali fyzickým násilím a vyptávali se ho, kde je Robert Langdon. Bellamy věděl, že jeho staré tělo mnoho násilí nesnese, a tak jim svou lež naservíroval bez okolků.

„Langdon sem dolů vůbec nešel!“ supěl a lapal po dechu. „Řekl jsem mu, ať jde na galerii a schová se za sochou Mojžíše. Kde je teď, to netuším!“ Jeho historka zřejmě zněla přesvědčivě, protože dva z agentů se tam rozeběhli. Ted' ho tedy dva zbývající mlčky vedli mezi policiemi.

Bellamyho jedinou útěchou bylo, že Langdon a Katherine právě v tuhle chvíli odnášejí pyramidu do bezpečí. A brzy už se s Langdonem spojí člověk, který jim bude moci poskytnout útočiště. *Můžete mu věřit.* Muž, kterému Bellamy zatelefonoval, toho o zednářské pyramidě věděl opravdu

hodně a věděl také o jejím tajemství – o mapě cesty k točitému schodišti do nitra země, ke skryšii, jež chrání mocné, dávné učení. Na útěku z čítárny se mu Bellamy konečně dovolal a pevně věřil, že volaný jeho stručný vzkaz správně pochopil.

Když teď krácel ve tmě, představoval si kamennou pyramidu a zlatou špičku v Langdonově tašce. *Uplynulo už mnoho let od chvíle, kdy se tyhle dvě věci naposledy ocitly v jedné místnosti.*

Na ten truchlivý večer Bellamy nikdy nezapomněl. *Pro Petera byl prvním z mnoha.* Bellamy byl tenkrát pozván do Solomonova sídla v Potomaku na Zacharyho osmnácté narozeniny. Ať byl Zachary jakkoli vzpurný, pocházel z rodu Solomonů, a to znamenalo, že ten večer podle rodinné tradice dostane své dědictví. Bellamy byl jedním z Peterových nejdůvěrnějších přátel a také jeho zednářským bratrem, a tak ho Peter požádal, aby této události přihlížel jako svědek. Nešlo však jen o přesun financí. Toho večera bylo v sázce mnohem víc než peníze.

Bellamy přijel dřív a byl požádán, aby počkal v Peterově soukromé pracovně. V krásném starém pokoji to vonělo kůží, dřevem z krbu a lístkovým čajem. Warren se právě usadil, když Peter přivedl do pracovny svého syna Zacharyho. „Co tady děláte?“ zamračil se ten hubený osmnáctiletý kluk, když Bellamyho spatřil.

„Jsem tu jako svědek,“ odpověděl Bellamy. „Všechno nejlepší, Zachary.“

Chlapec něco zamumlal a podíval se jinam.

„Posaď se, Zachu,“ řekl Peter.

Zachary se usadil do židle proti otcovu mohutnému dřevěnému psacímu stolu. Solomon zamkl dveře. Bellamy se posadil stranou.

„Víš, proč tu jsme?“ zeptal se Solomon Zacharyho vážně.

„Asi jo,“ odpověděl Zachary.

Solomon si zhluboka povzdychl. „My dva jsme spolu mezi čtyřma očima už nějaký čas nemluvili. Snažil jsem se ti být co nejlepším otcem a na tuhle chvíli tě připravit, Zachu.“

Zachary mlčel.

„Jak je ti známo, každý potomek rodiny Solomonů při dosažení plnoletosti dostane to, co mu právem náleží – podíl na rodinném jmění, který má být zrnkem... zrnkem, o něž se budeš starat, vypěstuješ ho a přispěješ s jeho pomocí k nasycení lidstva.“

Solomon došel k trezoru ve zdi, odemkl ho a vytáhl velké černé desky. „V tomhle spisu je všechno, co potřebuješ, abys mohl své finanční dědictví přepsat na své jméno, synu.“ Položil desky na stůl. „Ty peníze by ti měly pomoci k tomu, abys vedl plnohodnotný život, dařilo se ti dobře a mohl jsi

pomáhat druhým.“

Zachary se natáhl po deskách. „Tak díky.“

„Počkej,“ zadržel ho otec a položil na desky dlaň. „Musím ti vysvětlit ještě jednu věc.“

Zachary střelil po otci pohrdavým pohledem a zase se rozvalil na židli.

„Dědictví Solomonových obnáší i něco, o čem ještě nevíš.“ Otec se Zacharymu zahleděl přímo do očí. „Jsi můj prvorozený, Zachary, a to znamená, že máš právo volby.“

Hoch seděl a tvářil se udiveně.

„Můžeš si vybrat, kam se v budoucnu bude tvůj život ubírat, a tak tě prosím, abys to pečlivě zvážil.“

„Co je to?“

Jeho otec se zhluboka nadechl. „Můžeš si vybrat... mezi bohatstvím a moudrostí.“

Zachary se na něj zmateně zadíval. „Bohatství, nebo moudrost? To nechápu.“

Solomon vstal, opět došel k sejfu a vytáhl z něj těžkou pyramidu se zednářskými symboly. Postavil ji na stůl vedle desek. „Tahle pyramida byla vytvořena před dávnými věky a už před mnoha generacemi byla svěřena do péče naší rodině.“

„Pyramida?“ Zachary nevypadal, že by ho to nějak zvlášť zaujalo.

„Synu, tahle pyramida, to je mapa... mapa, na které je vyznačeno, kde se nachází jeden z největších ztracených pokladů lidstva. A vznikla proto, aby ten poklad mohl být jednoho dne znovu objeven.“ Peterův hlas se naplnil hrdostí. „Dnes večer ti ji podle tradice mohu nabídnout. Za určitých podmínek.“

Zachary se na pyramidu podezíravě zadíval. „Co je to za poklad?“

Bellamy vycítil, že tahle hulvátská otázka není tím, v co Peter doufal. Přesto jeho přítel zachoval důstojnost.

„Neznáš spoustu dalších okolností, a tak se to těžko vysvětluje. Ale v zásadě je tím pokladem něco, čemu říkáme Dávná mystéria.“

Zachary se rozesmál. Očividně se domníval, že to jeho otec nemyslí vážně.

Bellamymu neušlo, že se Peterovi do očí vkradl smutek.

„Není lehké to říct pár slovy, Zachu. Když je někomu z rodiny Solomonů osmnáct, obvykle se připravuje ke studiu něčeho –“

„Už jsem ti to říkal!“ vyjel na něj Zachary. „Mě žádná vysoká nezajímá!

„Nemluvím o vysoké škole,“ odpověděl jeho otec hlasem stále ještě klidným a tichým. „Mluvím o zednářském bratrstvu. Mluvím o vzdělávání ve věcech tajemství, která věda ještě neobjasnila. Kdybys měl v plánu, že

se ke mně v jejich řadách připojíš, byl by to první krok na cestě ke vzdělání potřebnému k tomu, abys pochopil význam svého dnešního rozhodnutí.“

Zachary protočil panenky. „Prosím tě, ušetři mě těch zednářských přednášek. Já vím, že jsem první z rodiny, kdo k vám nechce vstoupit. No a co? Ty to nechápeš? Já si fakt nehodlám hrát s partou dědků na maškarní!“

Jeho otec dlouho mlčel a Bellamy si všiml, že se mu kolem mladistvých očí začínají rýsovat jemné vrásky.

„Ale jistě, chápu to,“ řekl Peter nakonec. „Dnes je zkrátka jiná doba. Je mi jasné, že ti zednářství může připadat divné, snad dokonce nudné. Rád bych ti ale řekl, že kdyby sis to někdy rozmyslel, dveře máš vždycky otevřené.“

„Moc se netěš,“ zamumlal Zach.

„Tak to by stačilo!“ vyrazil ze sebe Peter a vstal. „Zachary, já vím, že se s životem pereš, ale nemusím tě jím provázet zrovna já. Mezi zednáři na tebe čekají dobří lidé, kteří tě rádi přivítají ve svých řadách a ukáží ti, co v tobě ještě dříme.“

Zachary se zachechtal a pohledem přejel k Bellamymu. „Aha, tak proto jste tu, pane Bellamy? Zednáři se na mě dneska domluvili.“

Bellamy nic neřekl, jen střelil uctivým pohledem po Peterovi, aby Zacharymu připomněl, kdo tu má hlavní slovo.

Zachary se znovu obrátil k otci.

„Zřejmě se ničeho nedobereme, Zachu,“ řekl Peter, „takže mi dovol, abych ti řekl aspoň ještě tohle: Asi nechápeš, jak zodpovědný úkol ti tu dnes nabízím, ale na tom nesejde... rodinná tradice mě zavazuje, abych to udělal.“ Ukázal na pyramidu. „Být strážcem této pyramidy je nevšední výsada. Žádám tě, abys o téhle šanci několik dní přemýšlel, a teprve pak se rozhodl.“

„O jaké šanci?“ zeptal se Zachary. „Že můžu dělat chůvu kusu šutru?“

„Náš svět skrývá velká tajemství, Zachary,“ povzdechl si Peter. „Tajemství, která překračují i ty nejdivočejší představy. Tato pyramida je ochraňuje. A ještě důležitější je, že pravděpodobně už za tvého života nadejde čas, kdy bude pyramida konečně rozluštěna a její tajemství vyneseno na světlo. Bude to okamžik velké proměny lidstva... a ty máš možnost při tom sehrát svou úlohu. Rád bych, abys to pečlivě uvážil. Bohatství může mít každý, ale moudrost ne.“ Ukázal na černé desky a poté na pyramidu. „Měj prosím na paměti, že bohatství bez moudrosti často vede do záhuby.“

Zachary se na otce díval jako na šílence. „Říkej si, co chceš, tati, ale kvůli tomuhle –“, ukázal na pyramidu, „se dědictví nevzdám. Ani

náhodou.“

Peter založil ruce na prsou. „Pokud by ses rozhodl tu zodpovědnost přijmout, budu tvé peníze spravovat a starat se o pyramidu, než dokončíš své zednářské vzdělání. Bude to trvat léta, ale za tu dobu dozraješ natolik, že budeš moci dostat obojí. Bohatství – i moudrost. To je mocná kombinace.“

Zachary vyskočil ze židle. „Prokristapána, tati, ty to snad nikdy nevzdáš. Copak nevidíš, že mně jsou zednáři a pyramidy a nějaká dávná mystéria úplně fuk?“ Natáhl se po černých deskách a zamával s nimi otci před obličejem. „*Na tohle* mám právo! Stejně právo jako všichni Solomonové přede mnou! A nemůžu uvěřit, že mě o moje dědictví chceš připravit nějakými povídkami o starých mapách k pokladu!“ Popadl desky, strčil je pod paži, obešel Bellamyho a rázným krokem vyrazil z pracovny ven na terasu.

„Počkej, Zachu!“ Zachary vykročil do tmy a jeho otec se za ním rozběhl. „Běž si s pánembohem, ale prosím tě, o té pyramidě nikomu neříkej!“ Peteru Solomonovi se zlomil hlas. „Nikomu! Nikdy!“

Zachary se ani neotočil a zmizel ve tmě.

Když se Peter Solomon vrátil ke stolu a ztěžka usedl do svého koženého křesla, šedé oči se mu naplnily smutkem. Dlouho mlčel, nakonec vzhlédl k Bellamymu a nuceně se usmál. „Tak to bychom měli.“

Bellamy si povzdechl. Peterovu bolest plně sdílel. „Nechci se tě dotknout, Petře, ale... ty mu věříš?“

Solomon zíral do prázdna.

„Myslíš,“ naléhal Bellamy, „že o té pyramidě nikomu neřekne?“

Solomon měl ve tváři nicneříkající výraz. „Vůbec nevím, co ti na to odpovědět, Warren. Vlastně ani nevím, jestli ho vůbec ještě znám.“

Bellamy vstal a začal před rozložitým stolem zvolna přecházet sem a tam. „Splnil jsi svou rodinnou povinnost, Petře, ale myslím, že vzhledem k tomu, co se právě odehrálo, bychom se měli pojistit. Vráťm ti špičku a ty pro ni najdeš nový úkryt. Měl by ji hlídat někdo jiný.“

„Proč?“ zeptal se Solomon.

„Jestli Zachary o té pyramidě někomu řekne a zmíní se, že jsem tu dnes večer byl...“

„On o té špičce nemá ani tušení a na to, aby pyramidě přikládal nějaký význam, je moc nezralý. Nemusíme ji nikam zvlášť ukrývat. Nechám si ji v sejf. A ty vrátíš špičku tam, kde byla, to už je na tobě. Necháme všechno při starém.“

O šest let později, na Štědrý den, v době, kdy se rodina stále ještě vzpamatovávala ze Zacharyho smrti, se do jejich domu vloupal obr, který

prohlašoval, že chlapce ve vězení zabil. Násilník si přišel pro pyramidu, vzal si však jen život Isabel Solomonové.

Několik dní nato si Peter pozval Bellamyho k sobě do kanceláře. Zamkl dveře, vytáhl pyramidu z trezoru a položil ji na stůl mezi ně. „Měl jsem tě tenkrát poslechnout.“

Bellamy dobře věděl, jak si to Peter vyčítá. „Vždyť by to bývalo ničemu nepomohlo.“

Solomon si unaveně povzdechl. „Přinesl jsi špičku?“

Bellamy z kapsy vytáhl hranatý balíček. Vybledlý balicí papír byl převázaný šňůrkou a pečeť nesla otisk rodinného prstenu Solomonových. Bellamy položil balíček na stůl. Věděl, že dnes večer se obě poloviny zednářské pyramidy ocitly k sobě blíž, než by měly. „Najdi někoho jiného, kdo se o něj postará. A neříkej mi, kdo to je.“

Solomon přikývl.

„A pokud jde o pyramidu, vím, kam ji můžeš schovat,“ řekl Bellamy a pověděl Solomonovi o druhém suterénu Kapitolu. „Ve Washingtonu není bezpečnější místo.“

Bellamy si vzpomněl, jak ta myšlenka Solomona okamžitě nadchla, protože to znamenalo ukrýt pyramidu v symbolickém srdci národa. *To je celý on*, pomyslel si Bellamy. *Ani ve stavu ohrožení nepřestává být idealistou.*

Když byl teď, o deset let později, Bellamy poslepu odváděn Kongresovou knihovnou, bylo mu jasné, že stav ohrožení zdaleka neskončil. Znal i totožnost člověka, kterého Solomon vybral za strážce zlaté špičky – a modlil se, aby se Robert Langdon svého úkolu zhostil jak se patří.

Kapitola 62

Jsem pod Druhou ulicí.

Pás rachotil tmou směrem ke druhé budově knihovny, zvané Adamsova, a Langdon měl oči stále pevně zavřené. Ze všech sil se snažil nemyslet na tuny hlíny nad sebou ani na úzkou rouru, kterou se sune vpřed. Několik metrů před sebou slyšel Katherinin dech. Zatím neřekla ani slovo.

Je v šoku. Langdon se vůbec netěšil na to, až jí poví o bratrově uříznuté ruce. *Jenže budeš muset, Roberte. Má právo to vědět.*

„Katherine?“ řekl nakonec, ale oči neotevřel. „Jsi v pořádku?“

Odněkud zepředu mu odpověděl roztřesený hlas bez těla. „Ta pyramida, co máš s sebou, je Peterova, že ano?“

„Je,“ přisvědčil Langdon.

Následovalo dlouhé ticho. „Myslím... že kvůli ní zabili naši maminku.“

O tom, že Isabel Solomonová byla před deseti lety zavražděna, Langdon dobře věděl, ale podrobnosti neznal a o žádné pyramidě se mu Peter nikdy nezmnínil. „Co to říkáš?“

Katherine mu rozjitřeným hlasem vyličila trýznivé události onoho večera, kdy do jejich domu vnikl maskovaný vrah. „Už je to dávno, ale na to, že po nás tehdy chtěl pyramidu, nikdy nezapomenu. Prý se o ní dozvěděl ve vězení od Zacharyho, mého synovce. Těsně předtím, než ho utloukl k smrti.“

Langdon poslouchal a žasl. Tragédie, provázející rodinu Solomonových, byly téměř nad lidské chápání. Katherine mluvila dál. Vyprávěla Langdonovi, jak byla pevně přesvědčená, že násilník onoho večera zemřel – a to až do chvíle, kdy se dnes opět objevil, vydával se za Peterova psychiatra a vlákal Katherine k sobě domů. „Znal podrobnosti o bratrově životě, o mamčině smrti, a dokonce o mé práci,“ chrlila ze sebe nervózně. „Věděl věci, které se mohl dozvědět jedině od Petera. Takže jsem mu uvěřila – a tak se taky dostal do depozitáře Smithsoniana muzea.“ Katherine se zhluboka nadechla a svěčila se Langdonovi i se svou téměř stoprocentní jistotou, že ten člověk dnes zničil její laboratoř.

Langdon jí zděšeně naslouchal. Chvilí oba leželi na pohyblivém pásu mlčky. Langdon věděl, že je jeho povinností seznámit Katherine i se zbytkem dnešních hrůzných událostí. Zvolna a co nejšetnějšími slovy jí sdělil, jak mu její bratr před lety světil balíček, jak ho dnes kdosi lstí přiměl, aby balíček přivezl do Washingtonu, a nakonec i to, jak byla v Rotundě Kapitolu nalezena Peterova uříznutá ruka.

Katherine zareagovala hrobovým mlčením.

Langdon tušil, jak ji to muselo vyvést z rovnováhy. Nejradši by ji objal a utěšil, ale v téhle poloze a téhle tmě to nešlo. „Peter je v pořádku,“ zašeptal. „Žije, a my ho zachráníme.“ Snažil se jí dodat naději. „Katherine, jeho únosce mi slíbil, že ho vrátí živého – pod podmínkou, že pro něj rozluštím tajemství pyramidy.“

Katherine pořád nic neříkala.

Langdon mluvil dál. Vyprávěl jí o kamenné pyramidě, o zednářské šifře, o zapečetěném balíčku se zlatou špičkou a samozřejmě i o Bellamyho přesvědčení, že jde o mytickou zednářskou pyramidu, o mapu vedoucí k točitému schodišti kamsi do útrob Washingtonu, u jehož paty leží dávno zakopaný mystický poklad.

Konečně Katherine promluvila, ale její hlas zněl monotónně a bezvýrazně. „Otevři oči, Roberte.“

Otevřít oči? Langdon se po tom stísněném prostoru rozhlízet nehodlal, byť třeba jen jedním okem.

„Roberte!“ opakovala Katherine, teď už mnohem naléhavěji. „Otevři oči. Jsme tu.“

Langdon poslechl ve chvíli, kdy projížděl otvorem podobným tomu, kterým se na druhém konci dostali do tunelu. Katherine už z pásu sesedala. Zatímco zvedala Langdonovu tašku, Langdon spustil nohy přes okraj a seskočil – právě včas, protože pás se stácel za roh a mířil zase zpátky. Ocitli se v distribuční místnosti velmi podobné té, odkud před chvílí vyjeli. Tabulka na zdi hlásala: ADAMSOVA BUDOVA – DISTRIBUČNÍ MÍSTNOST 3.

Langdon měl pocit, jako by se právě vynořil z jakýchsi podzemních porodních cest. *Znovu jsem se narodil.* Okamžitě se otočil ke Katherine. „Jsi v pořádku?“

Podle červených očí bylo poznat, že plakala, ale přesto odhodlaně, stoicky přikývla. Zvedla Langdonovu tašku, beze slova ji odnesla přes celou místnost a položila na otlučený psací stůl. Rozsvítila halogenovou lampičku, rozepnula tašku, rozhrnula ji a nahlédla dovnitř.

V ostrém světle působila žulová pyramida strohým dojmem. Katherine přejela prsty přes vyrytou zednářskou šifru a Langdon přímo cítil, jak to v ní vře. Zvolna sáhla do tašky a vytáhla balíček. Přidržela ho pod světlem a zblízka si ho prohlížela.

„Jak vidíš,“ řekl Langdon tiše, „na té pečeti je otisk Peterova zednářského prstenu. Podle něj byl balíček zapečetěný před více než sto lety.“

Katherine mlčela.

„Když mi tvůj bratr ten balíček svěřoval,“ pokračoval Langdon, „říkal, že s pomocí jeho obsahu bych dokázal stvořit řád z chaosu. Moc nechápu, co to znamená, ale předpokládám, že ta špička odhaluje něco důležitého, protože Peter zdůrazňoval, že nesmí padnout do nepovolaných rukou. Pan Bellamy mi právě sdělil totéž. Naléhal na mě, abych pyramidu ukryl a nedovolil nikomu ten balíček otevřít.“

Teď se k němu Katherine rozčileně obrátila. „Bellamy že ti říkal, abys ten balíček *neotvíral*?“

„Ano. A důrazně.“

Katherine se zatvářila nevěřičně. „Ale vždyť mi tvrdíš, že ta špička je jediná cesta, jak pyramidu rozšifrovat.“

„Pravděpodobně to tak je.“

Katherine mluvila čím dál tím hlasitěji. „A říkal jsi, že jsi dostal za úkol

pyramidu rozluštit. Že je to jediný způsob, jak Petera osvobodit. Je to tak?“

Langdon přikývl.

„Tak proč ten balíček neotevřeme a nerozšífrujeme to hned teď?“

Langdon nevěděl, co na to říct. „Já reagoval úplně stejně, Katherine, jenže Bellamy mi kladl na srdce, že tajemství pyramidy je důležitější než cokoli jiného – včetně života tvého bratra.“

Katherininy hezké rysy se napjaly. Dala si pramínek vlasů za ucho. „Tahle pyramida – ať je to, co je to – mě stála celou rodinu,“ prohlásila rezolutně. „Nejdřív Zachary, pak přišla na řadu maminka a teď bratr. A jen tak mezi námi, kdybys mě dneska večer nevaroval...“

Langdon si připadal jako v kleštích, sevřený mezi Katherininou logikou a Bellamyho naléháním.

„Jsem sice vědkyně,“ řekla Katherine, „ale kromě toho pocházím z proslulé zednářské rodiny. Věř mi, že příběhů o zednářské pyramidě a příslibu jakéhosi učení, které přinese lidstvu osvětlení, jsem se naposlouchala až až. A upřímně řečeno si ani nedovedu dost dobře představit, že by něco takového existovalo. Ovšem pokud to skutečně existuje... tak je možná načase to tajemství rozlousknout.“ Katherine zasunula prst pod starý provázek, kterým byl balíček převázaný.

„To ne, Katherine! Počkej!“ vyskočil Langdon.

Zarazila se, ale prst nevytáhla. „Já nepřipustím, aby kvůli tomuhle můj bratr zemřel, Roberte. Ať si ta zlatá špička znamená, co chce, a ta rytina ať si odhaluje jaká chce tajemství. S tím je konec.“

Katherine zatáhla za provázek a křehká vosková pečeť pukla.

Kapitola 63

V klidné části Washingtonu západně od diplomatické čtvrti existuje zdí obehnaná zahrada ve středověkém stylu, jejíž růže, jak se traduje, pocházejí z devět set let starých keřů. Uprostřed vinutých cestiček dlážděných kameny ze soukromého lomu George Washingtona je elegantně zasazený kamenný altánek známý jako „Stinné zákoutí“.

Dnes večer ticho v zahradě narušil mladík, který sem vběhl dřevěnou brankou.

„Haló!“ vykřikl a napíнал oči do zahrady ozářené měsícem. „Jste tu?“

„Jsem v altánku. Potřeboval jsem se trochu nadechnout čerstvého vzduchu,“ odpověděl mu vetchý, sotva slyšitelný hlas.

Mladík svého staříckého nadřízeného našel na kamenné lavičce zabaleného do deky. Byl to drobounký shrbený stařec s rysy skřítky. Léta ho ohnula téměř do pravého úhlu a připravila ho o zrak, ale jeho duch si stále uchovával sílu, kterou nebylo radno podceňovat.

„Právě telefonoval... váš přítel... Warren Bellamy,“ popadal mladík dech.

„Ale.“ Starý muž ožil. „A copak chtěl?“

„To neříkal, ale znělo to, jako kdyby hodně spěchal. Řekl mi, že vám nechal na záznamníku vzkaz a že si ho musíte hned poslechnout.“

„Víc neříkal?“

„Vlastně ještě něco.“ Mladík se odmlčel. „Chtěl, abych vám položil jednu otázku.“ *A pěkně divnou.* „A že prý potřebuje, abyste mu hned odpověděl.“

Starý muž se naklonil blíž. „Co je to za otázku?“

Mladý muž promluvil. Chmury, které padly na starcovu tvář, byly znatelné i v měsíčním světle. Okamžitě odhodil deku a začal s námahou vstávat.

„Pomoz mi, prosím, dovnitř. Hned teď.“

Kapitola 64

Už žádná tajemství, pomyslela si Katherine Solomonová.

Vosková pečeť, která netknutá přetrvala generace, teď ležela rozlomená před ní na stole. Katherine vybalovala bratrův drahocenný balíček z obyčejného hnědého papíru, Langdon stál vedle ní a na první pohled bylo poznat, že mu z toho není lehké u srdce.

Katherine z papíru vytáhla nevelkou krabičku z šedého kamene. Vypadala zkrátka jako obyčejná žulová kostka, neměla žádné panty, žádnou západku, nic nenapovídalo, jak se dostat dovnitř. Katherine si připomněla duté čínské hlavolamy.

„Jako kdyby to byla masivní žula,“ řekla a přejela prstem přes hrany. „Víš určitě, že na tom rentgenu byla dutá? A že je uvnitř špička?“

„Ano,“ přisvědčil Langdon, přistoupil těsně vedle Katherine a pátravě si tajemnou krabičku prohlížel. Katherine ji zkoumala ze všech možných úhlů a snažila se najít cestu dovnitř.

„A mám to,“ vyhrkla nakonec, když nehtem nahmatala podél jedné z hran pečlivě maskovanou skulinu. Položila krabičku na stůl a opatrně ji

otevřela. Víčko hladce odskočilo, jako víko drahé šperkovnice.

Langdonovi a Katherine to málem vyrazilo dech. Vnitřek krabičky se rozzářil, jako by ta věc vydávala téměř nadpřirozený jas. Katherine ještě nikdy neviděla takhle veliký kus zlata a chvílku jí trvalo, než si uvědomila, že ten převzácný kov jen odráží světlo lampičky.

„To je nádhera,“ zašeptala. Špičku nepřipravilo o lesk ani víc než stoleté věznění v tmavém pouzdře. *Zlato odolává entropickým zákonům rozpadu; to je jeden z důvodů, proč mu naši předkové přikládali kouzelné vlastnosti.* Katherine cítila, že se jí zrychluje tep. Předklonila se a přimhouřenýma očima se na ten drobný zlatý jehlan zadívala. „Je tam nějaký nápis.“

Langdon přistoupil tak blízko, že se dotýkali ramený. Modré oči mu jiskřily zvědavostí. O řeckém zvyku tvořit symbolony – šifry dělené do více částí – už Katherine vyprávěl a také jí naznačil, že špička, která byla od pyramidy kdysi dávno oddělena, zřejmě obsahuje klíč k šifře. Ať už ten nápis znamená cokoli, má prý do chaosu vnést řád.

Katherine zvedla krabičku ke světlu a shora se zadívala přímo na zlatý jehlan.

Nápis byl sice drobný, ale dokonale viditelný – na jedné stěně byl elegantním písmem vyrytý krátký text. Katherine těch šest prostých slov přečetla.

Pak je přečetla znovu.

„Ne!“ prohlásila. „To nemůže být ono.“

Na opačné straně ulice ředitelka Sató právě pospíchala po dlouhém chodníku před Kapitolou k místu na První ulici, kde měla dohodnutou schůzku. S aktuálními informacemi, které právě obdržela od speciálního týmu, se nehodlala smířit. Nemají Langdona. Nemají pyramidu. Nemají zlatou špičku. Bellamy je sice ve vazbě, ale pravdu jim neřekl. Aspoň zatím ne.

Však já ho přinutím mluvit.

Když se ohlédla, spatřila scenerii, jež tu zatím byla jen krátce – kupole Kapitolu se vypínala nad novým návštěvnickým centrem. Osvětlení dómu jako by zdůrazňovalo, co vše je dnes večer v sázce. *Nastaly nám nebezpečné časy.*

Když ředitelce zazvonil mobil a na displeji se objevilo jméno její analytičky, ulevilo se jí.

„Tak co, Nolo, co pro mě máš?“ řekla do telefonu.

Jenže Nola Kayeová jí sdělila další špatné zprávy. Nápis na rentgenovém snímku zlaté špičky je příliš nezřetelný, než aby se dal přečíst – žádné filtry nepomohly.

Do řiti. Sató se kousala do rtu. „A co ta šestnáctipísmenná mřížka?“

„Dělám na tom,“ sdělila jí Nola, „ale zatím jsem nenašla žádné použitelné sekundární šifrovací schéma, které by se na to dalo nasadit. Počítač mi tu přeskupuje písmena a pátrá po jakémkoli rozpoznatelném řetězci, jenže to máme nějakých dvacet bilionů možností.“

„Pokračuj a dej mi vědět.“ Sató zavěsila a zamračila se. Její naděje, že se pyramidu podaří rozluštit pouze s pomocí fotografie a rentgenu, rychle pohasínala. *Já tu pyramidu i špičku prostě potřebuju. A čas se krátí.*

Na První ulici Sató dorazila právě ve chvíli, kdy se sem s burácením přičítel velký Cadillac Escalade, prudce zastavil přímo na zákazu a vzápětí na chodník vyskočil agent.

„Nějaké zprávy o Langdonovi?“ zeptala se Sató.

„Pravděpodobnost dopadení je vysoká,“ prohlásil agent bezbarvě. „Posily dorazily. Všechny východy z knihovny jsou obklíčené. Čekáme i leteckou posilu. Pusťme tam slzný plyn, nebude mít kam utéct.“

„A Bellamy?“

„Ten sedí svázaný tady na zadním sedadle.“

Bezva. Rameno ji ještě bolelo.

Agent podal ředitelce uzavíratelný igelitový sáček s mobilním telefonem, klíči a peněženkou. „Bellamyho osobní věci.“

„Jiného nic?“

„Ne, madam. Tu pyramidu a balíček musí mít u sebe Langdon.“

„Dobře,“ řekla Sató. „Bellamy ví spoustu věcí, které nám zatím neřekl. Ráda bych ho vyslechla osobně.“

„Ano, madam. Takže jedeme do Langley?“

Sató se zhluboka nadechla a chvilku před autem přecházela sem a tam. Výsledky amerických občanů se řídí přísnými pravidly a vyslýchat Bellamyho by bylo zcela protizákonné, pokud by se akce neodehrála na ústředí CIA v Langley před svědky a před kamerou, za přítomnosti advokáta a tak dále a tak dále... „Ne, do Langley ne,“ řekla a snažila se vymyslet nějaké místo, které by bylo blíž. *A trochu klidnější.*

Agent mlčel, stál v pozoru před autem, kterému pořád běžel motor, a čekal na rozkazy.

Sató si zapálila cigaretu, dlouze potáhla a zadívala se na sáček s Bellamyho majetkem. Všimla si, že na klíčenke mu visí magnetický klíč, na němž stála čtyři písmena – BZSS. Sató samozřejmě věděla, která vládní budova se tímhle klíčem dá otevřít. Byla velmi blízko a klid tam bude v tuhle hodinu naprostý.

Usmála se a zasunula si kotouček do kapsy. *Perfektní.*

Když agentovi sdělila, kam chce Bellamyho dopravit, čekala od něj

aspoň náznak překvapení. Ale muž jenom přikývl a s chladným, bezvýrazným pohledem jí otevřel dveře na místě spolujezdce.

Sató profesionálně zbožňovala.

Langdon stál v přízemí Adamsovy budovy a nevěřičně třeštil oči na elegantní nápis na stěně zlatého jehlanu.

Víc se tam nepíše?

Katherine vedle něj držela zlatý jehlan na světle a vrtěla hlavou. „Musí tam být ještě něco,“ trvala na svém a tvářila se, jako by ji podvedli. „Tohle že by můj bratr celá ta léta tak pečlivě střežil?“

Langdon musel uznat, že je z toho zmatený. Podle Petera i Bellamyho by jim tahle špice měla pomoci nápis na pyramidě vyluštit. A vzhledem k tomu, co tvrdili, očekával Langdon, že jim jehlan poskytne vysvětlení, náповědu. *Jenže tohle je přece úplně zjevná věc. Je to na nic.* Znovu si přečetl těch šest slov, jemnou linkou vyrytých do povrchu jehlanu.

To
tajemství
skrývá v sobě řád

To tajemství skrývá v sobě řád?

Na první pohled nápis hlásal zcela očividnou pravdu – tedy že písmenům na pyramidě chybí „řád“ a že jejich tajemství se vyjeví, až se poskládají ve správném pořadí. Jenže tohle vysvětlení bylo jednak příliš nabíledni, a jednak se nabízelo ještě jedno, příhodnější. „To slovo *řád*,“ podotkl Langdon.

Katherine bezvýrazně přikývla. „Co je s ním?“

To tajemství skrývá v sobě řád. Langdona napadalo jen jediné logické vysvětlení. „Zřejmě odkazuje na zednáře.“

„Sice s tebou souhlasím,“ řekla Katherine, „ale to je pořád k ničemu. Nic z toho neplyne.“

Langdon byl jiného názoru. Celý příběh zednářské pyramidy se přece točí kolem tajemství ukrytého uvnitř zednářského řádu.

„Roberte, neříkal ti můj bratr, že tahle špička ti dá schopnost vnést řád tam, kde jiní vidí jen chaos?“

Langdon rozčarovane přikývl. Dnes večer si už podruhé připadal úplně k ničemu.

Kapitola 65

Když se Malach vypořádal s nečekanou návštěvou – zaměstnankyní bezpečnostní agentury Preferred Security –, opravil nátěr na okně, kterým se jí podařilo nahlédnout do jeho posvátné pracovny.

Ted' vystoupal po schodech z namodralého přítmí sklepa a tajnými dveřmi se vynořil v obývacím pokoji. Tady se zastavil, aby se pokochal pohledem na velkolepý obraz Tří Grácií a vychutnal si důvěrně známé pachy a zvuky domova.

Brzy odsud odejdu navždy. Věděl, že po dnešní noci nebude mít možnost se sem vrátit. *Po dnešní noci,* usmál se v duchu, *už tenhle dům nebudu potřebovat.*

Napadlo ho, jestli Robert Langdon už pochopil skutečnou moc pyramidy, jestli už mu došlo, jak významnou roli mu osud předurčil. *Ještě nevolal,* pomyslel si Malach, když se ujistil, že na mobilu nemá žádné zmeškané hovory. Displej ukazoval 22:02. *Zbývají mu necelé dvě hodiny.*

Odebral se nahoru do koupelny obložené italským mramorem a pustil parní sprchu, aby se ohřála. Začal se metodicky svlékat – už se nemohl dočkat, až zahájí očistný rituál.

Vypil dvě sklenice vody, aby uklidnil žaludek. Pak přistoupil k celostěnnému zrcadlu a zahleděl se na své nahé tělo. Dvoudenní půst zdůraznil obrysy svalů a Malach nemohl než obdivovat, jak se proměnil. *A před úsvitem se proměním ještě mnohem víc.*

Kapitola 66

„Měli bychom odsud zmizet,“ obrátil se Langdon ke Katherine. „Určitě brzy přijdou na to, kde jsme.“ Doufal, že se Bellamymu podařilo uniknout.

Katherine dosud nemohla odtrhnout zrak od zlaté špičky pyramidy, zjevně se jí pořád nechtělo uvěřit, že jim nápis nakonec takřka nijak nepomohl. Vyndala ji z krabičky, znovu si ji bedlivě prohlédla ze všech stran a právě ji opatrně ukládala zpět.

To tajemství skrývá v sobě rád, zopakoval si v duchu Langdon. *Vážně ohromná pomoc.*

Vtom ho napadlo, jestli náhodou sám Peter neměl o obsahu krabičky

mylné informace. Pyramida i špička pocházely z dob dávno před Peterovým narozením a Peter prostě jednal tak, jak mu jeho předkové nakázali, střežil tajemství, které mu dost možná bylo stejnou záhadou jako Langdonovi s Katherine.

A co jsem vlastně čekal? pomyslel si Langdon. Čím víc se toho dnes večer o legendě zednářské pyramidy dozvídal, tím víc mu to všechno připadalo přitažené za vlasy. *Hledám tajné točité schodiště schované pod obřím kamenem?* Così mu našeptávalo, že se honí za přízraky. Přesto pyramidu dešifrovat potřeboval, protože to byl nejspíš jediný způsob, jak zachránit Petera.

„Roberte, říká ti něco letopočet 1514?“

Patnáct set čtrnáct? Langdon nechápal, s čím by ta otázka mohla souviset. „Ne. Proč?“

Katherine mu podala kamennou krabičku. „Podívej se. Na té krabičce je datum. Pořádně si ji prohlédni pod světlem.“

Langdon se posadil ke stolu a začal krychlovou krabičku zkoumat pod lampou. Katherine mu zlehka položila dlaň na rameno a naklonila se, aby mu ukázala drobnou text, který objevila vytesaný do vnější stěny krabičky, v jednom dolním rohu.

„Patnáct set čtrnáct A. D.,“ řekla a namířila ukazováček na nápis.

Skutečně, bylo tu vytesané číslo 1514, za nímž následovala písmena A a D spojená do nezvyklého ornamentu.

1514

„Nemůže to datum být nějaké vodítko, které nám napoví, jak dál?“ pokračovala Katherine s nadějí v hlase. „Když se na tu kostku podíváš, dost připomíná zednářský základní kámen, takže by mohla odkazovat k nějakému skutečnému základnímu kameni. Třeba k nějaké budově postavené léta Páně 1514?“

Langdon ji téměř neposlouchal.

Patnáct set čtrnáct není letopočet.

Symbol , jak by okamžitě poznal každý znalec středověkého umění, byl dobře známou symbaturou: symbolem užívaným namísto podpisu. Řada raných filozofů, umělců a spisovatelů nepodepisovala svá díla jménem, ale svým osobním symbolem či monogramem. Tento zvyk dodával dílům nádech tajemství a zároveň autora chránil před perzekucí, kdyby se jeho literární či výtvarná tvorba znelíbila vládnoucí vrstvě.

V případě této symbatury písmena A. D. nezastupovala latinská slova *anno Domini*, ale jedno německé jméno.

Langdonovi okamžitě začaly všechny dílky zapadat na své místo. Během několika vteřin si byl jistý, že ví, jak pyramidu rozluštit. „Katherine, tys na to přišla!“ zvolal a začal si balit. „Víc nepotřebujeme. Pojd'. Vysvětlím ti to cestou.“

Katherine se tvářila ohromeně. „Takže ti letopočet 1514 A. D. přece jen něco říká?“

Langdon na ni mrkl a vykročil ke dveřím. „A. D. neznačí letopočet, Katherine. Je to osoba.“

Kapitola 67

Západně od Embassy Row, v obezděné zahradě s růžemi z dvanáctého století a altánkem nazývaným „Stinné zákoutí“, se opět rozhostilo ticho. Na opačné straně příjezdové cesty pomáhal právě mladý muž svému shrbenému nadřízenému přes rozlehlý trávník.

Nechává se ode mě vést?

Obyčejně slepý stařec pomoc odmítal, raději se na pozemcích své svatyně pohyboval sám po paměti. Dnes večer měl však zjevně naspěch, aby se co nejdříve dostal dovnitř a mohl zavolat Warrenovi Bellamymu.

„Díky,“ pronesl stařec, jakmile vstoupili do budovy, v níž se nacházela jeho soukromá pracovna. „Odsud už trefím sám.“

„Moc rád zůstanu, pane, a pomůžu vám –“

„To bude pro dnešek všechno,“ přerušil ho stařec, pustil pomocníkovu paži a spěšně se odšoural do tmy. „Dobrou noc.“

Mladík opustil budovu a vykročil přes rozlehlý trávník ke svému skromnému obydlí v jiné části areálu. Když vcházel do bytu, cítil, jak ho užírá zvědavost. Starce otázka pana Bellamyho viditelně rozrušila... a přece zněla tak zvláštně, skoro nedávala smysl.

Což není pomoci synovi vdovy?

Neměl nejmenší ponětí, co by to mohlo znamenat. V zamyšlení došel k počítači a zadal do vyhledávače celou tuhle frázi.

K jeho nemalému překvapení se objevily tisíce stran odkazů, jež všechny doslovně citovaly zadaný dotaz. Udiveně se začel do vyhledaných informací. Warren Bellamy zjevně nebyl první člověk v dějinách, který tuto zvláštní otázku položil. Tatáž slova před staletími pronesl král Šalomoun, když truchlil nad zavražděným přítelem. A stejnou otázku údajně dodnes

používají zednáři jako jakési zakódované volání o pomoc. Warren Bellamy tedy patrně prosil svého zednářského bratra o pomoc v nouzi.

Kapitola 68

Albrecht Dürer?

Katherine spěchala po Langdonově boku suterénem Adamsovy budovy a za pochodu se snažila všechno si poskládat v hlavě. *A. D. znamená Albrecht Dürer?* Slavný německý rytec a malíř ze šestnáctého století patřil k oblíbeným umělcům jejího bratra a Katherine o jeho díle něco málo věděla. Přesto ji nenapadlo, jak by jim Dürer mohl v tomto případě pomoci. *Už proto, že je přes čtyři sta let po smrti.*

„Ze symbolického hlediska je Dürer dokonalý,“ povídal právě Langdon, zatímco pokračovali chodbou osvětlenou cedulkami VÝCHOD. „Pravý renesanční člověk – umělec, filozof, alchymista, a ještě k tomu celoživotní student Dávných mystérií. Do dnešního dne nikdo plně neporozuměl poselstvím ukrytým v jeho dílech.“

„To je možné,“ přikývla Katherine. „Ale čím nám ,1514 Albrecht Dürer‘ pomůže rozluštit pyramidu?“

Dorazili k zamčeným dveřím a Langdon je otevřel Bellamyho kartou.

„Číslo 1514,“ začal vysvětlovat, když spěšně vykročili do schodů, „nás odkazuje na jednu konkrétní Dürerovu mědirytinu.“ Vstoupili do rozlehlé chodby. Langdon se rozhlédl a pokynul doleva. „Tudy.“ Znovu se dali kvapně do kroku. „Právě roku 1514 totiž Albrecht Dürer dokončil svoje nejtajemnější dílo – *Melancholii I* –, a číslo 1514 do něj dokonce ukryl. Dnes je tohle dílo považováno za jeden ze základních kamenů severoevropské renesance.“

Peter jednou Katherine *Melancholii I* ukázal v nějaké staré knize o dávné mystice, na žádné skryté číslo 1514 si ale nevzpomínala.

„Jak možná víš,“ pokračoval Langdon vzrušeně, „*Melancholie I* znázorňuje snahu lidstva porozumět Dávným mystériím. Symbolika *Melancholie I* je tak složitá, že vedle ní díla Leonarda da Vinci působí polopaticky.“

Katherine se náhle zarazila a pohlédla na Langdona. „Roberte, *Melancholie I* je tady ve Washingtonu. Visí v Národní galerii.“

„Ano,“ přikývl s úsměvem, „a něco mi říká, že to rozhodně není náhoda. Galerie je sice v tuhle hodinu zavřená, ale znám se s kurátorem a –“

„Tak na to rovnou zapomeň, Roberte. Dobře vím, jak to dopadá, když ty se vypravíš do muzea.“ Katherine zamířila k nedalekému výklenku, kde si povšimla stolku s počítačem.

Langdon ji zklamaně následoval.

„Půjdeme na to jednodušší cestou.“ Na uměleckém fajnšmekrovi profesoru Langdonovi bylo vidět, že mu připadá neetické využívat internet, když originál visí tak blízko. Katherine vklouzla za stolek a zapnula počítač. Když obrazovka konečně ožila, zjistila Katherine, že to až tak jednoduché přece jen nebude. „Není tu nikde ikonka prohlížeče.“

„Jde o interní knihovní síť.“ Langdon ukázal na jednu ikonu na ploše. „Zkus tohle.“

Katherine klikla na ikonu označenou DIGITÁLNÍ SBÍRKY. Na monitoru se otevřela nová nabídka a Langdon znovu ukázal. Katherine klikla na ikonu, kterou vybral: SBÍRKA UMĚLECKÝCH TISKŮ. Obrazovka se obnovila. UMĚLECKÉ TISKY: VYHLEDÁVÁNÍ.

„Zadej ‚Albrecht Dürer‘.“

Katherine vtuřila jméno a pak klikla na tlačítko pro vyhledávání. Během několika vteřin se na obrazovce začaly objevovat náhledy obrázků. Všechny si byly stylově podobné – spleť černobílých rytin. Dürer jich zjevně vytvořil desítky.

Katherine se zahleděla na abecední seznam jeho děl.

Adam a Eva
Čtyři jezdci Apokalypsy
Kající se svatý Jeroným
Klanění tří králů
Madona kojící dítě

Jakmile spatřila všechny ty biblické názvy, vzpomněla si, že Dürer praktikoval takzvané mystické křesťanství – směs raného křesťanství, alchymie, astrologie a vědy.

Vědy...

Hlavou jí bleskl obraz její laboratoře zachvácené plameny. Vůbec si netroufala odhadovat dlouhodobé důsledky, pro teď se zamyslela jen nad svou asistentkou Trish. *Doufám, že odtamtud vyvázla.*

Langdon právě vykládal něco o Dürerově verzi Poslední večeře, ale Katherine mu nevěnovala pozornost. Právě spatřila odkaz na *Melancholii I*.

Klikla myší, a načetla se stránka se základními informacemi.

Melancholie I, 1514
Albrecht Dürer
(mědirytina na žebrovaném papíře)
Rosenwaldova sbírka
Národní galerie umění
Washington, D. C.

Když odrolovala dolů, objevil se v plné kráse digitální obraz Dürerova mistrovského díla ve vysokém rozlišení.

Katherine na něj zůstala užasle hledět. Už zapomněla, jak podivný ten obraz je.

Langdon se chápavě zasmál. „Říkal jsem, že vypadá obskurně.“

Mědirytina *Melancholie I* znázorňovala zadumanou postavu s obřími křídly, která sedí před jakousi kamennou budovou a je obklopená tou nejbizarnější směskou všemožných předmětů – byly tu miskové váhy, tesařské nářadí, přesýpací hodiny, nejrůznější geometrická tělesa, zavěšený zvon, amorek, čepel, žebřík, vyhublý pes.

Katherine si matně vybavovala, jak jí bratr vysvětloval, že ta okřídlená postava symbolizuje „lidského génia“ – velkého myslitele s bradou v dlani a ztrápeným výrazem, protože stále není schopen dosáhnout osvícení. Génus je obklopen všemi symboly lidského intelektu – předměty, které odkazují na matematiku, filozofii, přírodní vědy, geometrii, ba dokonce i na tesařství –, a přesto nedokáže vystoupat na žebřík skutečného osvícení. *I lidský génus má potíže porozumět Dávným mystériím.*

„Ze symbolického pohledu,“ poznamenal Langdon, „jde o znázornění neúspěšné snahy lidstva dosáhnout božské moci prostřednictvím lidského intelektu. Z pohledu alchymie se jedná o naši neschopnost proměnit olovo ve zlato.“

„To není zrovna povzbudivé poselství,“ podotkla Katherine. „A jak tedy pomůže nám?“ Skrytého čísla 1514, o kterém Langdon mluvil, si zatím nevšimla.

„Řád z chaosu,“ pousmál se Langdon. „Přesně jak tvůj bratr slíbil.“ Sáhl do kapsy a vytáhl tabulku písmen, kterou prve opsal ze zednářské šifry. „V téhle podobě nedává mřížka žádný smysl.“ Rozložil papír na stole.

Katherine se na mřížku zadívala. *To tedy vážně nedává.*

„Ale Dürer nám ji promění.“

„A jak to provede?“

S O E U
A T U N
C S A S
V U N J

„Lingvistická alchymie.“ Langdon pokynul k monitoru. „Dívej se pozorně. Na tomhle mistrovském díle je ukryto něco, co dá těm šestnácti písmenům nový význam.“ Chvilí čekal. „Už to vidíš? Hledej číslo 1514.“

Katherine neměla náladu hrát si na vyučování. „Nic tam nevidím, Roberte – koule, žebřík, nůž, mnohostěn, váhy? Dám se poddat.“

„Podívej! Tadyhle v pozadí. Co je vytesané do zdi té budovy za andělem? Tady pod zvonem? Dürer sem vyryl čtverec plný čísel.“

Katherine si konečně všimla čtverce, který obsahoval řadu čísel, mezi nimi i 1514.

„Tenhle čtverec je klíč k rozluštění pyramidy, Katherine!“

Překvapeně na něj pohlédla.

„Není to ledajaký čtverec,“ dodal Langdon s úsměvem. „Je to, milá paní Solomonová, *magický* čtverec.“

Kapitola 69

Kam mě to proboha vedou?

Bellamy dosud seděl s páskou přes oči v zadní části terénního vozu. Po krátké zastávce kdesi u Kongresové knihovny pokračoval vůz v jízdě, ale jen asi minutu. Teď znovu zastavil, přestože mohl opět ujet nanejvýš jeden blok.

Bellamy zaslechl tlumený hovor.

„Je mi líto... není možné...“ říkal jakýsi autoritativní hlas. „...v tuto hodinu zavřeno...“

Muž za volantem terénního vozu odpověděl stejně pánovitě. „Vyšetřování CIA... národní bezpečnosti...“ Jeho slova a služební průkaz pravděpodobně náležitě zaúčinkovaly, protože tón hovoru se rázem změnil.

„Jistě, samozřejmě... služební vjezd...“ Ozval se hlasitý skřípot, patrně otevíraných garážových vrat, a hlas dodal: „Mám vás doprovodit? Až

budete uvnitř, nedostanete se –“

„Není třeba. Přístup máme zajištěný.“

Pokud to strážného zaskočilo, už neměl čas reagovat. Vůz se dal znovu do pohybu. Ujel zhruba padesát metrů a zastavil. Těžká vrata se za ním s rachotem zavřela.

Ticho.

Bellamy si uvědomil, že se třese.

Vtom se s hlasitým bouchnutím rozlétly zadní dveře terénního vozu. Bellamy ucítil ostrou bolest v ramenou, jak ho někdo vytáhl za paže ven a pak ho zvedl na nohy. Dotyčný ho bez jediného slova vedl pevnou rukou přes široké asfaltové parkoviště. Ve vzduchu tu visel zvláštní zemitý pach, který si Bellamy nedokázal zařadit. Podle zvuku kroků poznal, že s nimi jde ještě někdo, ale ať to byl kdokoli, zatím nic neřekl.

Zastavili se u dveří a Bellamy zaslechl elektronické pípnutí. Dveře se s cvaknutím otevřely. Potom Bellamyho vedli několika chodbami a jemu neuniklo, že je tu o něco teplejší a vlhčí vzduch. *Že by krytý bazén? To ne.* Pach ve vzduchu neměl příměs chlóru, byl mnohem zemitější a přírodnější.

Kde to sakra jsme?! Bellamy věděl, že se nemohou nacházet dál než jeden dva bloky od budovy Kapitolu. Znovu se zastavili a on opět zaslechl elektronické pípnutí zabezpečených dveří. Tyto při otevírání zasyčely. Když ho postrčili na druhou stranu, udeřil ho do nosu pach, který se nedal s ničím splést.

Bellamy si rázem uvědomil, kde jsou. *Kristepane!* Chodil sem poměrně často, i když nikdy služebním vchodem. Tato ohromná prosklená budova stála pouhých tři sta metrů od Kapitolu a technicky vzato byla součástí celého komplexu. *Vždyť já to tady řídím!* Náhle pochopil, že si dveře otevírají jeho vlastním magnetickým klíčem.

Svalnaté ruce ho postrčily kupředu a vedly ho po důvěrně známém klikatém chodníčku. Zdejší těžké, vlhké horko Bellamyho většinou uklidňovalo. Dnes večer se v něm potil.

Co tady děláme?!

Najednou ho zastavili a usadili na lavičku. Jeho svalnatý průvodce mu sundal pouta, ale jen proto, aby je připevnil k lavičce za Bellamyho zády.

„Co ode mě chcete?“ zeptal se Bellamy. Srdce mu splašeně bušilo.

Jedinou odpovědí mu byl zvuk vzdalujících se kroků a pak zasouvání prosklených dveří.

Ticho.

Naprosté ticho.

To mě tady jen tak nechají? Bellamy si zkoušel uvolnit ruce, ale jen se začal o to víc potit. *To si nesmím ani sundat tu pásku z očí?*

„Pomoc!“ vykřikl. „Pomozte mi někdo!“

Přes veškerou paniku si ovšem uvědomoval, že ho nikdo neuslyší. Tahle ohromná prosklená místnost – známá jako Džungle – byla při zavřených dveřích dokonale zvukotěsná.

Nechali mě v Džungli, pomyslel si. Tady mě najdou až ráno.

Pak něco zaslechl.

Takřka nepostřehnutelný zvuk, Bellamyho však vyděsil víc než cokoli jiného, co kdy v životě slyšel. *Něco tady dýchá. Hned vedle mě.*

Není na lavičce sám.

Náhle mu těsně před obličejem zasyčela rozškrtnutá zápalka, tak blízko, že ucítil žár na tváři. Bellamy se odtáhl a instinktivně trhl pouty.

Pak bez varování ucítil na obličejí cizí dlaň, která mu stáhla pásku.

Plamínek sirky se odrážel v černých očích Inoue Sató. Právě si připalovala cigaretu, která jí visela ze rtů jen kousek od Bellamyho obličej. Prohlížela si ho v měsíčním světle, jež dovnitř padalo proskleným stropem. Jeho strach ji viditelně těšil. „Takže, pane Bellamy,“ zatřepala sirkou. „Čím začneme?“

Kapitola 70

Magický čtverec. Katherine nad číselným čtvercem na Dürerově mědirytině pokývala hlavou. Většina lidí by si nejspíš myslela, že Langdonovi přeskočilo, ona si však vmžiku uvědomila, že má pravdu.

Termín *magický čtverec* neodkazuje k mystice, ale k matematice – je to označení pro tabulku po sobě jdoucích čísel uspořádaných tak, aby ve všech řádcích, sloupcích a úhlopříčkách vycházel tentýž součet. Magické čtverce začali už před čtyřmi tisíci lety vytvářet matematikové v Egyptě a v Indii a dodnes se věří, že mají kouzelnou moc. Katherine někde četla, že zbožní Indové ještě dnes kreslí na své oltáře k modlitbám *pudža* speciální magické čtverce tři krát tři zvané *kubera kolam*. Moderní člověk však magické čtverce vyhostil do oblasti „rekreační matematiky“ a leckdo dosud nachází potěšení v objevování nových „magických“ konfigurací. *Sudoku pro génie.*

Katherine rychle prozkoumala Dürerův čtverec, sečetla si čísla v několika řadách a sloupcích.

„Třicet čtyři,“ řekla. „Je to fakt. Součet je ve všech směrech skutečně třicet čtyři.“

16	3	2	13
5	10	11	8
9	6	7	12
4	15	14	1

„Přesně tak,“ přisvědčil Langdon. „Věděla jsi ale, že je tenhle magický čtverec slavný, protože se tu Dürerovi podařilo takřka nemožné?“ Hbitě Katherine ukázal, že Dürer našel způsob, jak součet třicet čtyři dostat nejen ve všech řadách, sloupcích a úhlopříčkách, ale také ve všech čtyřech kvadrantech, ve čtyřech středových polích, a dokonce i ve všech čtyřech rozích. „Nejúžasnější ale je, že se Dürerovi podařilo umístit do spodní řady vedle sebe čísla 15 a 14, na znamení roku, kdy tenhle neuvěřitelný kousek dokázal!“

Katherine si s úžasem všechny ty kombinace vyzkoušela.

Langdon se rozhovořil o něco vzrušeněji. „Kupodivu je *Melancholie I* vůbec prvním případem výskytu magického čtverce v evropském umění. Podle některých historiků tím Dürer chtěl dát skrytě najevo, že Dávná mystéria opustila egyptské mystické školy a přechovávají je teď evropské tajné společnosti.“ Langdon se odmlčel. „Což nás přivádí zpátky k tomuhle.“

Pokynul k papíru s mřížkou písmen opsaných z kamenné pyramidy.

S	O	E	U
A	T	U	N
C	S	A	S
V	U	N	J

„Předpokládám, že teď už ti tohle rozložení bude povědomé,“ pokračoval Langdon.

„Čtverec čtyři krát čtyři.“

Langdon vzal do ruky tužku a pečlivě opsal čísla z Dürerova magického čtverce na papír, přímo vedle čtverce s písmeny. Ted' už Katherine viděla, že to bude hračka. Langdon se ale najednou s tužkou v ruce zarazil a po předchozím nadšení kupodivu jako by váhal.

„Roberte?“

Nervózně se k ní otočil. „Myslíš, že to opravdu můžeme udělat? Peter mi výslovně –“

„Jestli ty ten nápis rozluštit nechceš, Roberte, tak já tedy rozhodně ano.“ Natáhla ruku pro tužku.

Langdon viděl, že ji nic neodradí, a tak dál neprotestoval a obrátil pozornost zpět k pyramidě. Pečlivě přenesl magický čtverec na mřížku písmen a každému přidělil číslo. Potom vytvořil novou mřížku, do níž poskládal písmena ze zednářské šifry v novém pořadí určeném Dürerovým magickým čtvercem.

Když skončil, oba si prohlédli výsledek.

J	E	O	V
A	S	A	N
C	T	U	S
U	N	U	S

Katherine okamžitě pocítila rozčarování. „Pořád je to blábol.“

Langdon dlouhou chvíli mlčel. „Ne, Katherine, není to blábol.“ Oči se mu opět rozzářily nadšením z objevu. „Je to latina.“

Slepý stařec se spěšně šoural dlouhou temnou chodbou ke své kanceláři. Když do ní konečně dospěl, zhroutil se na židli u stolu a jeho staré kosti děkovaly za chvíli oddechu. Na stole pípal záznamník. Stařec stiskl tlačítko a zaposlouchal se.

„Tady Warren Bellamy,“ ozval se tlumený šepot jeho zednářského bratra. „Obávám se, že mám hodně špatné zprávy...“

Katherine Solomonová ihned pohlédla zpátky na tabulku písmen a znovu začala zkoumat text. A skutečně, najednou se jí před očima vynořilo latinské slovo. *Jeova*.

J	E	O	V
A	S	A	N
C	T	U	S
U	N	U	S

Přestože Katherine latinu nestudovala, tohle slovo znala z četby dávných hebrejských textů. *Jeova. Jehova*. Když přejela pohledem až dolů a přečetla celou mřížku řádku po řádce, s překvapením si uvědomila, že v textu z pyramidy poznává *všechna* slova.

Jeova sanctus unus.

Významu porozuměla okamžitě. Tahle fráze se v moderních překladech hebrejských posvátných knih objevuje nesčetněkrát. V Tóře je hebrejský Bůh znám pod mnoha jmény – *Jeova, Jehova, Ješua, Jahve, Adonaj, Elohim* –, ale řada římských překladů toto matoucí názvosloví shrnuje jedinou latinskou frází: *Jeova sanctus unus*.

„Jediný pravý Bůh?“ zašeptala si pro sebe. Vůbec jí nepřišlo, že by jim právě tohle úsloví mohlo nějak pomoci najít jejího bratra. „Tohle má být to tajné poselství pyramidy? Jediný pravý Bůh? Myslela jsem si, že jde o nějakou mapu.“

Langdon se tvářil stejně zmateně, vzrušení se mu z očí pomalu vytrácelo. „Rozluštili jsme to určitě správně, ale...“

„Ten chlap, který drží mého bratra, od nás chce slyšet o nějaké cestě k pokladu.“ Shrнула si vlasy za ucho. „Z tohohle asi moc šťastný nebude.“

„Katherine,“ Langdon si zhluboka povzdechl. „Přesně něčeho takového jsem se bál. Celý večer mám pocit, že se tady sbírka mýtů a alegorií vydává za realitu. Možná ten nápis ukazuje k *metaforickému* místu – říká nám, že člověk může svého skutečného potenciálu dosáhnout pouze skrz jediného pravého Boha.“

„Ale to vůbec nedává smysl!“ opáčila Katherine a zoufale stiskla rty. „Naše rodina tu pyramidu střeží už kolik generací! Jediný pravý Bůh? To má být nějaké tajemství? A CIA to považuje za otázku národní bezpečnosti? Bud' nám lžou, nebo nám něco uniká!“

Langdon pokrčil rameny.

A přesně v tom okamžiku mu začal zvonit telefon.

V přeplněné kanceláři lemované starými knihami se u stolu hrbil stařec a v artritické ruce svíral telefonní sluchátko.

Linka vyzváněla a vyzváněla.

Konečně se ozvalo váhavé: „Prosím?“ Byl to hluboký hlas, ale zněl nejistě.

Stařec zašeptal: „Doslechl jsem se, že hledáte útočiště.“

Muž na druhém konci linky se zdál zaskočený. „Kdo je to? Mluvil jste s Warrenem Bell-“

„Žádná jména, prosím,“ přerušil ho stařec. „Povězte mi, daří se vám úspěšně chránit mapu, která vám byla svěřena?“

Zaražená odmlka. „Ano... ale myslím, že na tom zas tolik nesejde. Ona toho moc neříká. Pokud je to skutečně mapa, pak spíš metaforická než –“

„Ne, můžete mi věřit, je to opravdová mapa. A ukazuje k naprosto reálnému místu. Musíte ji ochránit. Je to mimořádně důležité. Pronásledují vás, ale pokud se vám podaří uniknout nepozorovaně ke mně, poskytnu vám útočiště... i odpovědi.“

Muž zaváhal, zjevně na pochybách.

„Příteli,“ pronesl stařec. Velice opatrně volil slova. „V Římě stojí svatyně, severně od Tibery, v níž se nachází deset kamenů z hory Sinaj, jeden ze samotných nebes a jedna podobizna temného pána z hvězdy smrti. Víte, o jakém místě mluvím?“

Na druhém konci se rozhostilo dlouhé ticho, ale muž nakonec odpověděl: „Ano, vím.“

Stařec se usmál. *To bych řekl, že víte, profesore.* „Přijďte okamžitě. A dejte si pozor, ať vás nikdo nesleduje.“

Kapitola 71

Malach stál nahý ve vlnách horka parní lázně. Smysl ze sebe poslední zbytky zápachu etanolu a znovu si připadal neposkvrněný. Jakmile mu pokožkou začala pronikat pára prosycená eukalyptem, ucítil, jak se mu otvírají póry. Zahájil svůj rituál.

Nejdřív si po celém těle i po hlavě rozetřel depilační krém a odstranil i ty nejmenší stopy ochlupení. *Bezvlasí a hladcí byli bohové sedmi ostrovů Heliad.* Potom si do zvláčnělých, vnímavých svalů vmasíroval Abramelinův olej. *Abramelinův olej je posvátným olejem velkých mágů.* Pak otočil páčkou sprchy prudce doleva, a rázem se ocitl v přívalu ledové vody. Stál ve studené sprše celou minutu, aby se póry opět zavřely a uvěznily horko a energii uvnitř těla. Chlad mu sloužil jako připomínka mrazivé řeky, v níž jeho proměna kdysi začala.

Když sprchu zavřel, celý se třásl, uvězněné horko však během několika vteřin proniklo vrstvami svalstva a zahřálo ho. Malachovo nitro bylo rozpálené jako pec. Stál nahý před zrcadlem a obdivoval svou postavu... možná je to naposledy, kdy sám sebe vidí jako pouhého smrtelníka.

Jeho chodidla byly jestřábí spáry. Jeho nohy – Bóaz a Jakín – byly pradávnné sloupy moudrosti. Jeho boky a břicho byly bránou mystické moci. Pod touto bránou visel jeho mohutný pohlavní orgán potetovaný symboly

jeho osudu. V předchozím životě mu tento těžký masitý kyj sloužil jako zdroj tělesného potěšení. Teď už ne.

Byl jsem očištěn.

Stejně jako mystičtí katarští mniši si Malach sám odstranil varlata a stal se eunuchem. Obětoval tělesnou potenci pro něco mnohem cennějšího. *Bohové jsou bezpohlavní.* Když se zbavil nedokonalosti lidské pohlavnosti, a tím i světského volání sexuálního pokušení, povznesl se na úroveň Urana, Atyse, Spora a mocných vykastrovaných mágů artušovských legend. *Každé duchovní proměně předchází proměna tělesná.* To učili všichni velcí bohové od Osirida přes Dumuziho, Ježíše či Šivu až k samotnému Buddhovi.

Musím obětovat člověka, který mě šatí.

Malach prudce zvedl zrak a přešel pohledem vzhůru přes dvouhlavého fénixe na svých prsou, přes koláž prastarých okultních znaků, jež mu zdobily obličej, až k temeni hlavy. Když se sklonil k zrcadlu, dohlédl si až na kroužek čisté kůže, která tam čekala. Toto místo na těle je posvátné. Nazývá se fontanela a je to jediná část lidské lebky, která je při narození dosud otevřená. *Oko do mozku.* Přestože se tato fyziologická brána během několika měsíců uzavře, je považována za symbolický pozůstatek po ztraceném spojení mezi vnějším a vnitřním světem.

Malach si ten posvátný kousek panensky čisté kůže prohlížel. Jako jakási korunka ho lemoval kruhový *uroboros* – mystický had, který požírá svůj vlastní ocas. Holá kůže jako by Malachův pohled opětovala. Zářila příslibem.

Robert Langdon už brzy odhalí onen velký poklad, který Malach potřebuje. A jakmile ho Malach získá, prázdné místo na temeni jeho hlavy se zaplní a on bude konečně připraven na závěrečnou proměnu.

Malach přešel přes pokoj a ze spodního šuplíku vytáhl dlouhý pruh bílého hedvábí. Jako v minulosti už mnohokrát si látku omotal kolem slabin a hýždí. Pak sešel do přízemí.

Na počítač v pracovně mu právě dorazila e-mailová zpráva.

Pocházela od jeho informátora:

TO CO POZADUJETE, UŽ JE NA DOSAH.

OZVU SE VÁM BĚHEM HODINY. TRPELIVOST.

Malach se usmál. Nejvyšší čas zahájit poslední přípravy.

Kapitola 72

Agent CIA sestupoval z galerie v čítárně se značným roztrpčením. *Bellamy nám lhal*. Nahoře u sochy Mojžíše a vlastně ani nikde v okolí neobjevil vůbec žádné tepelné otisky.

Tak kam proběh Langdon zmizel?

Agent se teď vracel ve vlastních stopách k jedinému místu, kde nějaké tepelné stopy našli – do distribučního centra knihovny. Znovu prošel pod osmistěnným regálem a seběhl po schodech. Hluk drnčících pohyblivých pásů mu šel na nervy. Když vstoupil do místnosti, sklopil si noktovizor a rozhlédl se. Nikde nic. Obrátil se ke skladišti, kde dosud svítily dveře pokroucené po výbuchu. Kromě nich ale neviděl –

Krucinál!

Agent uskočil, protože se mu v zorném poli náhle rozlila nečekaná záře. Ze zdi se na pojízdném pásu jako dva duchové vynořily matně svítící obrysy lidských těl. *Tepelné otisky*.

Agent ohromeně sledoval, jak ty dva přízraky obkroužily na pásu místnost a pak se po hlavě zanořily do úzkého otvoru ve zdi. *Odjeli odsud na pohyblivém pásu? Zbláznili se?*

A jako by nestačilo, že Roberta Langdona právě ztratili dírou ve zdi, agent si uvědomil, že mají ještě další problém. *Langdon není sám?*

Právě se chystal stisknout tlačítko na vysílače a zavolat veliteli týmu, když ho velitel předešel.

„Všem hlídkám, na náměstí před knihovnou máme opuštěné volvo. Je psané na jistou Katherine Solomonovou. Očitý svědek tvrdí, že před chvílí vešla do knihovny. Domníváme se, že by mohla být s Langdonem. Ředitelka Sató prikazuje, ať je oba okamžitě najdeme.“

„Mám tepelné otisky obou dvou!“ vykřikl agent v distribučním centru. Vysvětlil situaci.

„Ale do háje!“ reagoval velitel čty. „Kam sakra ten pohyblivý pás vede?“

Agent už studoval podrobný plán pro zaměstnance na nástěnce. „Do Adamsovy budovy,“ odpověděl. „Jeden blok odsud.“

„Všem hlídkám. Přesun do Adamsovy budovy. HNED!“

Kapitola 73

Útočiště. Odpovědi.

Ozvěna těch slov duněla Langdonovi hlavou ještě ve chvíli, kdy s Katherine vyrazili ze dveří Adamsovy budovy do studeného zimního večera. Tajemný volající udal své stanoviště hádankou, ale Langdon mu porozuměl. Katherine reagovala na cíl jejich cesty překvapivě optimisticky: *Kde jinde hledat jediného pravého Boha?*

Ted' ovšem stáli před otázkou, jak se tam dostat.

Langdon se rozhlédl, aby se zorientoval. Byla tma, díkybohu se však vyjasnilo. Nacházeli se na nevelkém prostranství. Kupole Kapitolu se zdála překvapivě daleko a Langdon si uvědomil, že od chvíle, kdy před několika hodinami do Kapitolu vstoupil, vlastně až dosud nevyšel ven.

Takhle tedy dopadla moje přednáška.

„Roberte, podívej.“ Katherine ukazovala k siluetě Jeffersonovy budovy.

Langdona při pohledu na ni nejprve udivilo, jaký kus cesty v podzemí na pohyblivém pásu urazili. Hned poté však následovalo zděšení. Kolem Jeffersonovy budovy bylo živo – právě se od ní rozjížděla osobní i nákladní auta, všude pokřikovali lidé. *A není támhleto světlo?*

Langdon popadl Katherine za ruku. „Pojd'.“

Rozběhli se severovýchodním směrem přes prostranství a rychle zmizeli z dohledu za elegantní budovou ve tvaru U, v níž Langdon poznal Folgerovu shakespearovskou knihovnu. Napadlo ho, že příhodnější úkryt by dnešní noci těžko hledali, neboť právě v této budově je uložen původní latinský rukopis *Nové Atlantidy* od Francise Bacona, utopické vize, podle níž zakladatelé Spojených států údajně vymodelovali nový svět postavený na starověkých vědomostech. Přesto Langdon ani nepomyslel na to, že by se tu mohli zastavit.

Potřebujeme taxík.

Dorazili na roh Třetí ulice a East Capitol Street. Doprava byla řídká, a když se Langdon rozhlédl po taxících, jeho naděje výrazně povadly. Rozběhli se s Katherine na sever po Třetí ulici, aby se dostali co nejdál od Kongresové knihovny. Teprve o celý blok dál Langdon konečně spatřil taxík, který právě odbočoval z vedlejší ulice. Zamával na něj a vůz zajel k obrubníku.

Uvnitř vyhrávala orientální hudba a mladý Arab za volantem se na ně přátelsky usmál. „Kam to bude?“ zeptal se, když nasedli.

„Potřebujeme k –“

„Na severozápad!“ skočila mu do řeči Katherine a ukázala po Třetí ulici směrem od Jeffersonovy budovy. „Jedte k Union Station, pak doleva po Massachusetts Avenue. Řekneme vám, kde máte zastavit.“

Řidič pokrčil rameny, zavřel okénko v plexisklové přičce a znovu si pustil hudbu.

Katherine zpražila Langdona káravým pohledem, jako by mu říkala: „Nesmíme nechat žádnou stopu.“ Ukázala z okna, aby ho upozornila na černý vrtulník, který se nízko nad zemí blížil ke knihovně. *A do háje*. Sató to se získáním Solomonovy pyramidy zjevně myslela smrtelně vážně.

Chvíli sledovali, jak se vrtulník snáší mezi Jeffersonovu a Adamsovu budovu, pak se Katherine s rostoucím znepokojením obrátila k Langdonovi. „Půjčíš mi na chvíli mobil?“

Langdon jí ho podal.

„Peter se mi zmiňoval, že máš eidetickou paměť,“ řekla a stáhla okénko. „A že si zapamatuješ každé číslo, které kdy vytočíš. Je to pravda?“

„Je, ale –“

Katherine vyhodila telefon do noci. Langdon se otočil na sedadle a pozoroval, jak jeho mobil rotuje vzduchem a pak se na asfaltu za vozem tříští na kusy. „Proč jsi to udělala?!“

„Musíme jim zmizet z radaru,“ prohlásila vážně. „Tahle pyramida je naše jediná naděje, že najdeme Petera, a já nedovolím, aby nám ji CIA ukradla.“

Omar Amirana si za volantem pokyvoval hlavou a broukal si s muzikou. Dnes večer kšefty moc nešly, tudíž byl rád, že konečně sehnal zákazníky. Projížděli právě kolem Stantonova parku, když ve vysílačce zapraskal důvěrně známý hlas dispečera.

„Tady dispečink. Pro všechny vozy v oblasti National Mall. Právě jsme od státních orgánů obdrželi hlášení ohledně dvou uprchlíků v okolí Adamsovy budovy...“

Omar užasle poslouchal, jak dispečer popisuje přesně tu dvojici, která mu seděla v autě. Nervózně mrkl do zpětného zrcátka. Musel připustit, že ten vysoký chlap mu vážně připadá povědomý. *Neviděl jsem ho náhodou v Nejhledanějších zločincích Ameriky?*

Omar se opatrně natáhl po mikrofону vysílačky. „Dispečink?“ řekl do něj tiše. „Tady vůz jedna tři čtyři. Ti dva, co je sháníte – jsou u mě v taxíku... právě teď.“

Dispečer Omara okamžitě instruoval, co má udělat. Řidiči se při vytáčení čísla, které od dispečera dostal, rozklepaly ruce. Odpověděl mu vojensky strohý a věcný hlas.

„Agent Turner Simkins, CIA. Kdo je to?“
 „Ehm... Já jsem ten taxikář,“ odpověděl Omar. „Řekli mi, že vám mám zavolat kvůli těm dvěma –“
 „Jsou uprchlíci momentálně ve vašem voze? Odpovězte ano, nebo ne.“
 „Ano.“
 „Slyší tenhle rozhovor? Ano, nebo ne?“
 „Ne. Zavřel jsem –“
 „Kam je vezete?“
 „Na severozápad po Massachusettské.“
 „Kam konkrétně?“
 „To mi neřekli.“
 Agent zaváhal. „Má u sebe ten muž koženou tašku?“
 Omar vytřeštěnýma očima pohlédl do zpětného zrcátka. „Ano! Nejsou tam snad výbušniny nebo –“
 „Dobře mě poslouvejte,“ přerušil ho agent. „Pokud se budete přesně řídit mými pokyny, nejste v nejmenším nebezpečí. Rozumíte mi?“
 „Ano.“
 „Jak se jmenujete?“
 „Omar,“ odpověděl řidič, který se pomalu začínal potit.
 „Poslouvejte, Omare,“ pokračoval muž klidným hlasem. „Vedete si skvěle. Snažte se jet co nejpomaleji, aby se náš tým mohl dostat před vás. Rozumíte?“
 „Ano.“
 „Máte ve voze interkom, abyste mohl komunikovat s pasažéry na zadním sedadle?“
 „Ano.“
 „Výborně. Takže bych rád, abyste udělal následující.“

Kapitola 74

Džungle, jak se jí říká, tvoří střed Botanické zahrady Spojených států – amerického živoucího muzea –, jež se nachází hned vedle budovy Kapitolu. Technicky vzato je tu ve vysokém skleníku uzavřený kus deštného pralesa, včetně strmicích kaučukovníků, fíkovníků a visutých můstků v korunách, to pro odvážnější turisty.

Zdejší prostředí prosycené zemitými pachy a slunečními paprsky, které sem pronikají mlhou z parních trysek v proskleném stropě, obyčejně

připadalo Warrenu Bellamymu útulné. Dnes večer mu ovšem Džungle, osvětlená jen září měsíce, naháněla strach. Mocně se potil a ošíval se, aby si ulevil od křečí, které ho braly do rukou dosud bolestivě spoutaných za zády.

Reditelka Sató se před ním procházela sem a tam a poklidně potahovala z cigarety – což se ve zdejší pečlivě vyváženém prostředí rovnalo ekoterorismu. Její tvář působila v měsíčním světle, které sem dopadalo proskleným stropem a mísilo se s cigaretovým dýmem, téměř démonicky.

„Takže,“ pokračovala Sató, „když jste dnes večer dorazil do Kapitolu a zjistil jste, že už jsem tam já... učinil jste jisté rozhodnutí. Než abyste se mi ohlásil, raději jste tiše sestoupil do SBB, kde jste i přes značné osobní riziko napadl velitele Andersona a mě a pomohl jste Langdonovi uniknout s pyramidou a zlatou špičkou.“ Promnula si rameno. „Zajímavá volba.“

Volba, kterou bych učinil znovu, pomyslel si Bellamy. „Kde je Peter?“ zeptal se zlostně.

„Jak to mám vědět?“ opáčila Sató.

„Připadá mi, že všechno ostatní víte!“ odsekl Bellamy a nijak se nesnažil skrývat svoje podezření, že za celou záležitostí je právě Sató. „Věděla jste, že se máte vypravit do Kapitolu. Věděla jste, že máte vyhledat Roberta Langdona. A dokonce jste věděla, že máte Langdonovi prohlédnout tašku rentgenem, abyste našla špičku pyramidy. Očividně vám někdo poskytuje spoustu důvěrných informací.“

Sató se chladně zasmála a přistoupila k němu blíž. „Tak proto jste na mě zaútočil, pane Bellamy? Protože mě pokládáte za nepřítele? Myslíte si, že se vám tu vaši pyramidku snažím ukrást?“ Sató potáhla z cigarety a vyfoukla kouř nosem. „Dobře mě poslouchejte. Já vím líp než kdokoli jiný, jak je důležité zachovávat tajemství. Stejně jako vy věřím, že existují určité informace, ke kterým by masý neměly mít přístup. Dnes v noci tu ovšem stojíme proti silám, jejichž dosah jste, jak se obávám, zatím zřejmě nepochopil. Ten muž, který unesl Petera Solomona, představuje obrovské nebezpečí... vy si zatím zjevně neuvědomujete, jak obrovské. Věřte mi, že je to živá časovaná bomba, může odstartovat řetězec událostí, které by od základu změnilly svět, jak ho dnes známe.“

„Ted' vám nerozumím.“ Bellamy si na lavičce nervózně poposedl. Spoutané ruce ho bolely.

„Já nepotřebuju, abyste mi rozuměl. Potřebuju, abyste dělal, co vám řeknu. Nemám momentálně jinou možnost, než s tím mužem spolupracovat a dát mu, co chce. To je naše jediná naděje. Což znamená, že vy teď zavoláte panu Langdonovi a přesvědčíte ho, aby se vzdal mým lidem a předal jim pyramidu i ten balíček od Petera Solomona. Jakmile budu mít

Langdona ve vazbě, rozluští nápis na pyramidě, získá informace, které ten chlap požaduje, a dá mu je.“

Polohu točitého schodiště, které vede k Dávným mystériím? „To nemůžu udělat. Složil jsem přísahu mlčenlivosti.“

Sató vybuchla vzteky. „Mně je fuk, jakou přísahu jste složil, jestli nebudete spolupracovat, poletíte za mříže tak rychle –“

„Vyhrožujte mi, jak chcete,“ skočil jí vzdorovitě do řeči Bellamy. „Já vám nepomůžu.“

Sató se zhluboka nadechla a pokračovala výhrůžným chrapotem. „Pane Bellamy, vy vážně vůbec nechápete, o co tady dneska v noci jde, vidíte?“

Na několik vteřin zavládlo napjaté ticho, které přerušilo až zvonění ředitelčina telefonu. Zanořila ruku do kapsy a dychtivě ho vytáhla. „Povídejte,“ řekla a zaposlouchala se do odpovědi. „Kde je ten taxík teď? Jak dlouho? Dobře. Přivezte je do Botanické zahrady. Služebním vchodem. A ujistěte se, že máte pyramidu i ten balíček.“

Sató zavěsila a se samolibým úsměvem se obrátila zpátky k Bellamymu. „Vida, tak se zdá, že už vás moc dlouho potřebovat nebudu.“

Kapitola 75

Robert Langdon upřeně zíral do prázdna. Byl tak unavený, že ani nepobízela pomalého taxikáře, ať trochu zrychlí. Katherine na sedadle vedle něj rovněž mlčela a tvářila se zdrceně z toho, že se jim nedaří pochopit, čím je pyramida tak jedinečná. Znovu si prošli všechno, co už vědí o pyramidě, o její zlaté špičce a o prapodivných událostech dnešního večera; přesto pořád neměli ponětí, v jakém smyslu by se pyramida dala považovat za mapu.

Jeova sanctus unus? To tajemství skrývá v sobě rád?

Záhadný volající jim slíbil odpovědi, pokud se s ním setkají na určeném místě. *V Římě stojí svatyně, severně od Tibery.* Langdon věděl, že „nový Řím“ Otců zakladatelů byl hned zkraje své historie přejmenován na Washington, pozůstatky jejich původního snu však přežily dodnes: do Potomaku se dosud vlévá říčka Tibera, v replice baziliky svatého Petra se dosud scházejí senátoři a na dávno uhaslý plamen v Rotundě dosud dohlíží Vulkán s Minervou.

Odpovědi, po kterých Langdon s Katherine bažili, na ně zjevně čekaly jen pár kilometrů jízdy na sever. *Na severozápad po Massachusetts Avenue.*

Cílem jejich cesty byla vskutku svatyně... severně od washingtonské Tibery. Langdon v duchu pobídl řidiče, ať zrychlí.

Katherine se na sedadle náhle napřímila, jako by si zničehonic něco uvědomila. „Proboha, Roberte!“ Obrátila se k němu a viditelně zbledla. Na okamžik zaváhala a pak energicky prohlásila: „Jedeme špatně!“

„Kdepak,“ opáčil Langdon. „Jedeme na severozápad po Massachu-“

„Ale ne! Jedeme na úplně špatné místo!“

Langdon na ni zůstal zaraženě civět. Už jí přece vysvětlil, podle čeho si vyvodil, kam je tajemný volající zve. *Nachází se v ní deset kamenů z hory Sinaj, jeden ze samotných nebes a jedna podobizna temného pána z hvězdy smrti.* Tenhle popis se hodil k jediné budově na světě. A přesně k ní jejich taxík mířil.

„Vím naprosto jistě, že jedeme dobře, Katherine.“

„Ale ne!“ zvolala znovu. „Tam už teď jezdit nepotřebujeme. Rozluštila jsem pyramidu se špičkou! Už chápu, o co tady jde!“

Langdon užasl. „Tys to rozluštila?“

„Ano! Musíme na náměstí Svobody!“

To už se Langdon ztratil nadobro. Náměstí Svobody bylo sice nedaleko, ale vůbec nechápal souvislost.

„*Jeova sanctus unus!*“ pokračovala Katherine. „Jediný pravý Bůh Hebrejců. Posvátným symbolem Hebrejců je přece židovská hvězda – Šalomounova pečeť –, významný symbol zednářů!“ Vylvila z kapsy dolarovou bankovku. „Půjč mi pero.“

Langdon nechápavě vytáhl ze saka pero.

„Podívej se.“ Rozprostřela si bankovku na stehně, vzala si od něj pero a ukázala na státní pečeť na rubu. „Když na Velkou státní pečeť Spojených států přenesesh Šalomounovu pečeť...“ Nakreslila židovskou hvězdu tak, aby se přesně kryla s pyramidou. „Podívej se, co dostaneš!“

Langdon pohlédl na bankovku a pak zpět na Katherine, jako kdyby se zbláznila.

„Podívej se pořádně, Roberte! Ty se nedíváš, kam ti ukazuju!“

Langdon znovu pohlédl na náčrtek.

O co jí *proboha* jde? Tenhle obrázek neviděl poprvé. Mezi milovníky konspiračních teorií byl obvykle vydáván za „důkaz“ toho, že na Spojené státy měli v jejich počátcích tajný vliv zednáři. Když se totiž na Velkou státní pečeť Spojených států nakreslí šesticípá hvězda, její horní cíp se dokonale kryje se vševidoucím okem a zbylých pět cípů naprosto jasně ukazuje na písmena *M-A-S-O-N*, což je anglický výraz pro zednáře.

„Ale to je jen náhoda, Katherine, a já pořád nechápu, jak by to mohlo souviset s náměstím Svobody.“

„Podívej se ještě jednou!“ vyzvala ho Katherine teď už dost našťavaně. „Pořád se nedíváš, kam ti ukazuju! No tak. Už to vidíš?“

A v tom okamžiku to Langdon uviděl.

Velitel operací v terénu Turner Simkins stál před Adamsovou budovou, tiskl si mobil těsně k uchu a napíнал sluch, aby porozuměl každému slovu, které na zadním sedadle taxíku padne. *Něco se právě přihodilo.* Jeho tým už se chystal nasednout do víceúčelového vrtulníku Sikorsky UH-60 a vyrazit na severozápad, aby připravil silniční zátaras, teď se však zdálo, že se situace zničehonic změnila.

Katherine Solomonová začala před několika vteřinami prohlašovat, že jedou špatně. Její vysvětlení – cosi s dolarovou bankovkou a židovskými hvězdami – nedávalo veliteli žádný smysl. A podle všeho ani Langdonovi. Přinejmenším zpočátku. Teď však Langdon zřejmě pochopil, co má Katherine Solomonová na mysli.

„No jo, máš pravdu!“ vyhrkl Langdon. „Že jsem si toho nevšiml dřív!“

Vtom Simkins zaslechl, jak někdo klepe na přepážku řidiče, která se záhy odsunula. „Změna plánu,“ křikla Katherine na řidiče. „Odvezte nás na náměstí Svobody!“

„Na náměstí Svobody?“ zopakoval nervózně taxikář. „Takže už ne na severozápad po Massachusettské?“

„To pusťte z hlavy!“ křikla Katherine. „Na náměstí Svobody! Tady doleva! Tady! TADY!“

Agent Simkins slyšel, jak taxík se skřípěním pneumatik zatáčí.

Katherine už mezitím znovu vzrušeně vykládala Langdonovi cosi o slavném bronzovém odlitku státní pečeti, který je na náměstí zasazen do chodníku.

„Jen pro jistotu, mladá paní,“ vložil se mezi ně napjatým hlasem taxikář. „Jedeme na náměstí Svobody – na křižovatce Pennsylvania Avenue a Třinácté ulice?“

„Ano!“ odpověděla Katherine. „Pospěšte si!“

„Je to jen kousek. Dvě minuty.“

Simkins se usmál. *Dobrá práce, Omare.* Pak se rozběhl k vrtulníku a křikl na své muže: „Máme je! Náměstí Svobody! Letíme!“

Kapitola 76

Náměstí Svobody je mapa.

Nachází se na křižovatce Pennsylvania Avenue a Třinácté ulice a většina jeho rozlohy je osázená mozaikou z kamenů znázorňující ulice Washingtonu, jak si je původně představoval Pierre L'Enfant. Náměstí se stalo populárním turistickým cílem nejen proto, že po obří mapě je zábava chodit, ale také díky Martinu Lutheru Kingovi, který v nedalekém hotelu Willard napsal svůj slavný projev „Mám sen“, a náměstí nese své jméno právě na jeho počest.

Washingtonský taxikář Omar Amirana sem vozil turisty každou chvíli, jeho dnešní dva pasažéři však mezi běžné výletníky rozhodně nepatřili. *Honí je CIA?* Sotva Omar zastavil u obrubníku, muž i žena už byli z auta.

„Počkejte tady!“ řekl muž v tvídovém saku Omarovi. „Hned jsme zpátky!“

Omar sledoval, jak se oba rozběhli na široké prostranství s ohromnou mapou, jak tam studují geometrii protínajících se ulic, ukazují si a pokřikují na sebe. Zvedl z palubní desky mobil. „Jste tam ještě, pane?“

„Ano, Omare!“ křikl na něj hlas, přes hromový rachot na druhém konci linky sotva slyšitelný. „Kde jsou teď?“

„Venku na mapě. Vypadá to, že tam něco hledají.“

„Nespouštějte je z očí,“ křikl na něj agent. „Už jsme skoro tam!“

Omar pozoroval oba uprchlíky, kteří na náměstí během chvilky našli státní pečeť – jeden z největších bronzových medailonů, jaký byl kdy odlit. Na okamžik se nad ní zastavili a hned začali ukazovat k jihozápadu. Muž v tvídovém saku pak celý zadýchaný přiběhl zpátky k taxíku. Omar honem

vrátil mobil na palubní desku.

„Kterým směrem je Alexandria ve Virginii?“ zeptal se.

„Alexandria?“ Omar ukázal k jihovýchodu, přesně týmž směrem, kterým prve ukazovali muž se ženou.

„Já to věděl!“ zašeptal si muž pro sebe. Otočil se a křikl na ženu. „Máš pravdu! Alexandria!“

Žena ukázala přes náměstí na osvětlenou ceduli metra. „Modrá linka jede přímo tam. Potřebujeme na King Street!“

Omar pocítil nával paniky. *To ne.*

Muž se otočil zpátky k taxíku a podal řidiči naprosto přemrštěný balíček bankovek. „Díky. Tím jsme vyrovnání.“ Přetáhl si přes rameno řemen své kožené tašky a rozběhl se pryč.

„Počkejte! Já vás tam odvezu! Jezdím tam každou chvíli!“

Jenže bylo pozdě. Muž se ženou už se hnali přes náměstí a zmizeli po schodech do stanice metra.

Omar popadl mobil. „Pane! Právě vběhli do metra! Nemohl jsem je zastavit! Chtějí jet modrou do Alexandrie!“

„Zůstaňte na místě!“ křikl agent. „Budu tam za patnáct vteřin!“

Omar pohlédl na balíček bankovek, které mu muž nechal. Úplně nahoře byla zjevně jednodolarovka, na kterou prve kreslili. Na státní pečeti byla židovská hvězda. A skutečně, její cípy ukazovaly k písmenům slova MASON.

Vtom Omar bez varování ucítil všude kolem mocné vibrace, jako by do jeho taxíku měl každým okamžikem narazit rozjetý tirák. Rozhlédl se, ale ulice byla prázdná. Hluk stále sílil. Najednou se před ním snesl z nebe štihlý černý vrtulník a tvrdě dosedl na mapu doprostřed náměstí.

Vyskákala z něj skupinka černě oděných mužů. Většina z nich se rozběhla ke stanici metra, jeden se však pustil k Omarovu taxíku. Trhnutím otevřel dveře na straně spolujezdce. „Vy jste Omar?“

Omar jen mlčky přikývl.

„Říkali, kam přesně mají namířeno?“ zeptal se agent.

„Do Alexandrie! Na King Street,“ vyhrkl Omar. „Nabízeli jsem jim, že je svezu, ale –“

„Říkali, kam v Alexandrii chtějí?“

„Ne! Jen si na náměstí prohlídli státní pečeť, pak se mě zeptali na Alexandrii a zaplatili mi tímhle.“ Podal agentovi dolarovou bankovku s bizarním náčrtem. Zatímco si agent dolarovku prohlížel, Omarovi to najednou secvaklo dohromady. *Zednáři! Alexandria!* V Alexandrii se nachází jedna z nejslavnějších zednářských budov v Americe. „Už to mám!“ vyhrkl. „Zednářský památník George Washingtona! Je přímo

naproti stanici metra na King Street!“

„To je ono,“ přikývl agent, který zjevně sám mezitím dospěl k témuž závěru. Ostatní agenti už se sprintem vraceli z metra.

„Prošvihli jsme je!“ zavolal jeden z nich. „Modrá právě odjela! Dole nejsou!“

Agent Simkins se podíval na hodinky a obrátil se k Omarovi. „Jak dlouho jede metro do Alexandrie?“

„Minimálně deset minut. Možná víc.“

„Odvedl jste skvělou práci, Omare. Díky.“

„Není zač. A o co tu vůbec jde?!“

Ale agent Simkins už běžel zpátky k vrtulníku a cestou volal: „Stanice King Street! Budeme tam dřív než oni!“

Omar užasle sledoval, jak se ten ohromný černý pták znovu zvedá. Vyrázil ostře k jihu přes Pennsylvania Avenue a odburácel do noci.

Pod taxikářovými nohama se ze stanice metra pod náměstím Svobody právě rozjížděl vlak. Bez dechu v něm seděli Robert Langdon s Katherine Solomonovou, ani jeden nic neříkal, jen se nechávali unášet ke svému cíli.

Kapitola 77

Ta vzpomínka začínala vždycky stejně.

Padal... řítíl se po zádech vstříc zamrzlé řece na dně hluboké rokle. Shora na něj přes hlaveň jeho vlastní pistole hleděly neúprosné šedé oči Petera Solomona. Během pádu postupně mizel okolní svět, jak ho halil čím dál hustší oblak mlhy stoupající od vodopádu kousek výš po proudu.

Na okamžik bylo všechno bílé, jako nebesa.

Pak narazil do ledu.

Zima. Tma. Bolest.

Převracel se... táhl ho mocný proud, který jím nemilosrdně smýkal po kamenech v nepředstavitelně studené prázdnotě. Plíce zoufalé toužily po vzduchu, prsní svaly se mu však chladem stahovaly tak, že se nemohl nadechnout.

Jsem pod ledem.

U vodopádu byl ledový škraloup zřejmě díky zvířeným vodám tenký a Andros se jím při pádu probořil. Teď ho řeka unášela pryč, uvězněného pod průsvitným stropem. Škrábal zespoda po ledu a pokoušel se ho rozbít,

jenže se neměl o co zapřít. Palčivá bolest po kulce, která mu poranila rameno, zvolna odeznívala, stejně jako bodání drobných jehliček ptačích broků. Obojí skomíralo pod otupujícím pulzováním těla, které kvapem ztrácelo cit.

Proud zrychloval a v zákrutu řeky ho jako prakem vystřelil ke břehu. Tělo se pod ledem zoufale dožadovalo kyslíku. Najednou se zamotal do větví, zarazil se o potopený kmen stromu. *Mysli!* Pevně sevřel větev, přitáhl se k hladině a našel místo, kudy větev pronikala ledem. Konečky prstů nahmataly kolem větve maličký otvor a on zabral za okraje, aby se ho pokusil rozšířit. Jednou, dvakrát, díra se pomalu zvětšovala, teď už měla napříč přes deset centimetrů.

Podepřel se větví, zaklonil hlavu a přitiskl k tomu nevelkému otvoru ústa. Zimní vzduch, který se mu nahnul do plic, mu připadal hřejivý. Náhlý příliv kyslíku mu dodal novou naději. Zapřel se chodidly o kmen stromu a zatlačil zády a rameny kolmo vzhůru. Led kolem padlého stromu, proděravělý větvemi a naplavenými úlomky, byl už narušený, takže když Andros zabral svalnatýma nohama, hlava a ramena prorazily ledem a vynořily se do zimního večera. Do plic se mu nahnul vzduch. Protože byl dosud větší částí těla pod vodou, zoufale se začal drápat vzhůru, odstrkoval se nohama, přitahoval se rukama, až byl konečně celý venku, bez dechu natažený na ledu.

Stáhl si nasáklou lyžařskou masku, strčil si ji do kapsy a ohlédl se zpátky proti proudu, jestli neuvidí Petera Solomona. Skryl mu ho však zákrut řeky. Už ho znovu páliło na prsou. Tiše přitáhl přes otvor v ledu menší větev, aby ho zamaskoval. Do rána bude díra opět zamrzlá.

Sotva se Andros odpotácel mezi stromy, začalo sněžit. Neměl ponětí, jak daleko běžel, než vyklopýtal z lesa na stráž u hlavní silnice. Byl podchlazený a blouznil. Chumelenice zhoustla a z dálky se blížil jediný pár předních reflektorů. Andros začal zběsile mávat a osamělý pickup okamžitě zastavil. Měl poznávací značku Vermontu. Z kabiny vyskočil postarší muž v červené kostkované košili.

Andros s rukou na krvácejícím hrudníku vrávoral směrem k němu. „Postřelil mě... nějaký lovec! Potřebuju... do nemocnice!“

Stařík bez váhání pomohl Androsovi na sedadlo spolujezdce a zapnul topení naplno. „Kde je tu nejbližší nemocnice?“

Andros neměl ponětí, ale ukázal k jihu. „První odbočka.“ *Do nemocnice nejedeme.*

Staříka z Vermontu následujícího dne hlásili jako pohřešovaného, nikdo však neměl ponětí, kde přesně mohl cestou z Vermontu v té husté vánici zmizet. Stejně tak si nikdo jeho zmizení nespojil s jinou událostí, která se

toho dne dostala na první stránky novin – s šokující vraždou Isabel Solomonové.

Když se Andros probudil, ležel ve vybydleném pokoji levného motelu, zabeďněného na zimu. Vybavoval si, jak vnikl dovnitř, jak si ovázel rány natrhanými prostěradly a pak se na vratké posteli zavrtal do hromady zatuchlých dek. Měl příšerný hlad.

Dobelhal se do koupelny a spatřil v umyvadle zakrvavené ptačí broky. Matně si vzpomínal, že si je vydlobal z hrudníku. Zvedl oči ke špinavému zrcadlu a zdráhavě si odmotal zakrvácené obvazy, aby obhlédl škody. Pevné prsní a břišní svaly nedovolily brokům proniknout příliš hluboko, kdysi dokonalé tělo však i „přesto hyzdily šrámy. Jediná kulka, kterou vypálil Peter Solomon, podle všeho prošla ramenem a zanechala po sobě krvavý kráter.

A co hůř, Androsovi se nepodařilo získat to, kvůli čemu celou tu dalekou cestu vlastně podnikl. *Pyramidu*. Zakručelo mu v žaludku, a tak se vybelhal ke staříkovu pickupu, jestli tam nenajde něco k snědku. Pickup už pokrývala vrstva těžkého sněhu a Androse napadlo, kolik času tady v tom starém motelu asi prospal. *Díkybohu, že jsem se vůbec probudil*. Jídlo sice v autě neobjevil žádné, zato však v přihrádce palubní desky našel nějaké léky proti artritickým bolestem. Vzal si jich celou hrst a spláchl je několika hlty sněhu.

Potřebuju se najíst.

Pickup, který o pár hodin později vyjížděl zpoza starého motelu, vůbec nevypadal jako ten, který tu přede dvěma dny zastavil. Chyběl potah na kapotu, stejně tak disky kol, samolepky z nárazníků a vůbec všechny okrasy. Vermontské poznávací značky byly rovněž pryč, nahradily je poznávačky ze starého údržbářského vozu, který Andros našel zaparkovaný u kontejneru, do něhož naházal zakrvácené obvazy, ptačí broky i veškeré ostatní důkazy svého pobytu v motelu.

Pyramidy se nevzdal, jen ji na čas pustil z hlavy. Nejdřív se potřeboval někam schovat, vyléčit se, a především se najíst! Zastavil v levné restauraci u silnice, nacpal se vejci se slaninou a šťouchanými brambory a vypil k tomu tři sklenice pomerančového džusu. Pak si objednal ještě jídlo na cestu. Jakmile vyrazil, pustil si v kabině rádio. Televizi ani noviny od oné krušné noci neviděl, a tak když si na místní rozhlasové stanici konečně vyslechl zprávy, dočista ho šokovaly.

„Vyšetřovatelé FBI,“ oznamovala hlasatelka, „pokračují v pátrání po ozbrojeném vetřelci, který přede dvěma dny zavraždil Isabel Solomonovou v jejím domě v Potomaku. Vrah se podle všeho probořil ledem a řeka ho odnesla do moře.“

Andros ztuhl. *Zavraždil Isabel Solomonovou?* V ohromeném mlčení jel dál a poslouchal hlášení až do konce.

Byl nejvyšší čas zmizet odsud hodně, hodně daleko.

Apartmá na Upper West Side nabízelo úchvatný výhled na Central Park. Andros si ho vybral, protože mu ten oceán zeleně za oknem připomínal ztracený výhled na Egejské moře. Dobře si uvědomoval, jak by měl být šťastný, že vůbec přežil, a přece nebyl. Nemohl se zbavit vnitřní prázdnoty a neustále musel myslet na svůj neúspěšný pokus o krádež pyramidy Petera Solomona.

Trávil dlouhé hodiny studiem legendy o zednářské pyramidě a zjistil, že ačkoli se historici nedokážou shodnout na tom, jestli pyramida skutečně existuje, nebo ne, nikdo nepochybuje její příslib nezměrné moudrosti a moci. *Zednářská pyramida existuje*, říkal si v duchu Andros. *Moje informace jsou nevyvratitelné.*

Osud přinesl pyramidu Androsovi málem až pod nos a on věděl, že kdyby ji ignoroval, bylo by to totéž, jako kdyby držel v ruce výherní tiket loterie a nikdy si ho nevybral. *Jsem jediný žijící nezednář, který o existenci pyramidy ví... a zároveň zná i totožnost člověka, který ji stráží.*

Uplynuly měsíce, a přestože tělo se zahojilo, Andros už nebyl tentýž nafoukaný hejsek jako v Řecku. Přestal posilovat a přestal se obdivovat nahý v zrcadle. Měl pocit, jako by se na jeho těle začínaly objevovat známky stárí. Kdysi dokonalá pleť byla teď samá jizva, a to jeho deprese ještě prohlubovalo. Pořád ještě bral léky proti bolesti, na které si navykl během zotavování, a cítil, že zase pomalu sklouzává k životnímu stylu, jaký ho přivedl do věznice Soganlik. Bylo mu to jedno. *Tělo si žádá své.*

Jednou v noci kupoval v Greenwich Village drogy od muže, který měl na předloktí vytetovaný podlouhlý, zubatý blesk. Andros se ho na něj zeptal a muž mu řekl, že tetováním zakrývá dlouhou jizvu po bouračce. „Když jsem na tu jizvu musel den co den koukat, nemohl jsem tu bouračku vyhnat z hlavy,“ vysvětlil mu dealer, „a tak jsem si přes ni nechal vytetovat symbol osobní moci. Znovu jsem se stal sám sebou.“

Ještě téže noci se Andros v rauši z nové dávky drog vpotácel do tetovacího salonu a svlékl si košili. „Chci zakrýt tyhle jizvy,“ prohlásil. *Chci se znovu stát sám sebou.*

„Zakrýt?“ Tater se zahleděl na jeho hrudník. „A čím?“

„Tetováním.“

„Jistě... ale tetováním čeho?“

Andros pokrčil rameny, protože mu šlo jen o to zahladit ty ohyzdné připomínky minulosti. „Nevím. Vyberte něco vy.“

Tater zavrtěl hlavou a podal Androsovi brožurku o starobylé a posvátné tradici tetování. „Vraťte se, až budete připravený.“

Andros zjistil, že Newyorská veřejná knihovna vlastní sbírku třiapadesáti knih o tetování, a během několika týdnů je všechny přečetl. Nanovo tím v sobě zažehl vášeň ke čtení a začal si domů z knihovny nosit plné batohy knih, které pak nenasytně hltal u okna s vyhlídkou na Central Park.

Tyhle knihy o tetování mu otevřely dveře do prapodivného světa, o jehož existenci neměl dosud ani ponětí – do světa symbolů, mystiky, mytologie a magických umění. Čím víc toho přečetl, tím jasněji si uvědomoval, jak byl do té doby slepý. Začal si vést notýsky s vlastními postřehy, skicami a zvláštními sny. Když už knihy, po kterých zatoužil, nenacházel v knihovně, začal platit obchodníkům se vzácnými tisky, aby mu obstarali ty nejezoteričtější texty na světě.

De praestigiis daemonum... Lemegeton... Ars almadel... Grimorium verum... Ars notoria... a další a další. Přečetl všechny a byl si čím dál jistější, že mu svět pořád ještě může nabídnout spoustu pokladů. *Existují tajemství, která přesahují lidské chápání.*

Potom objevil spisy Aleistera Crowleyho – vizionářského mystika z počátku dvacátého století –, kterého církev označila za „nejhrůšnějšího člověka, jaký kdy žil“. *Velký duch vždy probouzí strach v lidech menšího ducha.* Andros se dozvěděl o moci rituálu a zaříkání. Dozvěděl se, že posvátná slova, jsou-li správně pronesena, fungují jako klíče, které otevírají brány do jiných světů. *Za tímhle vesmírem existuje stínový vesmír... svět, ze kterého mohu čerpat sílu.* A přestože si Andros toužil tuto sílu osvojit, věděl, že existují pravidla a úkoly, které musí nejdřív pochopit a splnit.

Staň se něčím svatým, psal Crowley. *Získej posvátnost.*

Dávný rituál „získávání posvátnosti“ býval kdysi všeobecně platným zákonem. Od raných Izraelitů, kteří pálili obětiny v Chrámu, přes Maye, kteří na vrcholcích pyramid v Chichén Itzá stínali lidem hlavu, až po Ježíše, který na kříži nabídl vlastní tělo, všichni v těch dávných dobách chápali, že bohové žádají oběti. Obětování bylo původní rituál, jehož prostřednictvím lidé získávali přízeň bohů a sami se stávali svatými.

Koneckonců latinský výraz pro oběť, *sacrificium*, vznikl ze slov *sacer* – posvátný a *facere* – dělat.

Dokonce i přesto, že se od obětních obřadů dávno upustilo, jejich moc přetrvávala. Našla se hrstka moderních mystiků, mezi nimi i Aleister Crowley, kteří praktikovali Umění, postupem času ho zdokonalovali a zvolna sami sebe proměňovali v něco víc. Andros se toužil proměnit stejně jako oni. Zároveň však věděl, že aby toho dosáhl, bude muset přejít

nebezpečný most.

Jediné, co dělí světlo od tmy, je krev.

Jedné noci vletěla Androsovi otevřeným oknem do koupelny vrána a zůstala uvězněná v bytě. Andros sledoval, jak se pták chvíli třepotá po pokoji, ale pak umdlévá, patrně smířený s tím, že není úniku. Andros už se stačil naučit dost na to, aby poznal znamení osudu. *Pobízí mě kupředu.*

Sevřel vránu v jedné ruce, přistoupil k provizornímu oltáři v kuchyni, pozvedl ostrý nůž a začal nahlas deklamovat zaříkadlo, které se naučil nazpaměť.

„Kamiach, Eomiahe, Emial, Makbal, Emoji, Zazean... těmito z nejsvatějších jmen andělů knihy Hašamajim zaklínám tě, vráno, abys mi mocí jediného pravého Boha pomohla při mém konání.“

Poté Andros sklonil nůž a opatrně prořízl panikařícímu ptákovi hlavní žílu na pravém křídle. Vrána začala krváčet. Zatímco přihlížel, jak se proudem rudé tekutiny plní plechový hrnek, který připravil, pocítil v místnosti nečekané ochlazení. Přesto pokračoval.

„Vy všemocní: Adonaj, Arathron, Ašaj, Elohim, Elohi, Eljon, Ehje ašer ahje, Sadaj... vy všichni buďte mi ku pomoci, abych v této krvi našel sílu a moc ke všemu, co si budu přát, a ke všemu, čeho budu žádat.“

Té noci se mu zdálo o ptácích, o obřím fénixovi, jak povstává ze šlehajících plamenů. Ráno se probudil tak plný energie jako naposledy snad někdy v dětství. Šel si zaběhat do parku a běžel rychleji a déle, než by pokládal za možné. Když už nemohl běžet, zastavil se a dělal kliky a sedlehy. Nesčetněkrát. A pořád měl dost energie.

Příští noci se mu opět zdálo o fénixovi.

Na Central Park znovu padl podzim a drobná zvířata se dala do shánění potravy na zimu. Andros chlad nesnášel, nicméně jeho pečlivě zamaskované pasti byly teď plné živých krys a veverek. Nosil je domů v batohu a prováděl čím dál složitější rituály.

Emanuel, Mašiach, Jod-he-vav-he... prosím, uznejte, že jsem hoden.

Krev rituálů ho naplňovala životní energií. Cítil se den ze dne mladší. Dál dnem i nocí četl – prastaré mystické texty, epické středověké básně, rané filozofy – a čím víc se toho učil o pravé povaze věcí, tím jasněji si uvědomoval, že veškeré naděje lidstva jsou marné. *Jsou slepí, bezcílně bloudí světem, kterému nikdy neporozumí.*

Andros byl dosud člověk, ale cítil, že se vyvíjí v něco jiného. Něco vyššího. *Něco posvátného.* Jeho mohutné, svalnaté tělo se probralo z přechodného spánku, ještě silnější než kdy dřív. Konečně pochopil,

k čemu to tělo má. *Je to jen nádoba pro můj nejmocnější poklad... mého ducha.*

Uvědomoval si, že zatím nepoznal svůj skutečný potenciál, a začal pátrat ještě hlouběji. *Co je mým posláním?* Všechny prastaré texty hovořily o dobru a zlu a o lidské potřebě si mezi nimi vybrat. *Já si vybral už dávno,* věděl Andros, a přece necítil sebemenší lítost. *Co je zlo, když ne zákon přírody?* Po světle následuje tma. Po řádu následuje chaos. Nevyhnutelná entropie. Všechno se časem rozpadá. I dokonale uspořádaný krystal se nakonec promění v náhodně rozptýlené částice prachu.

Jsou ti, kteří tvoří... a ti, kteří ničí.

Teprve když si Andros přečetl *Ztracený ráj* od Johna Milтона, začalo se mu před očima rýsovat jeho poslání. Četl o velkém padlém andělu, o démonu válečníkovi, který bojoval proti světlu, o chrabrém andělu jménem Moloch.

Moloch krácel po zemi jako bůh. Později se Andros dozvěděl, že andělovo jméno, přeložené do dávného jazyka, znělo Mal'ach. Malach.

A tak se budu jmenovat i já.

Stejně jako všechny velké proměny i tato musela začít obětí. Ale ne krys nebo ptáků. Ne, taková proměna vyžadovala skutečnou oběť.

Existuje jen jediná důstojná oběť.

Najednou viděl všechno tak jasně jako nikdy v životě. Vynořil se mu před očima celý jeho osud. Následující tři dny pak strávil skicováním na ohromný arch papíru. Když skončil, měl před sebou plán svého budoucího já.

Pověsil si tu skicu v životní velikosti na zeď a hleděl na ni jako do zrcadla.

Jsem mistrovské dílo.

Následující den odnesl nákres do tetovacího salonu.

Byl připravený.

Kapitola 78

Zednářský památník George Washingtona stojí na vrcholku Shuter's Hill ve virginské Alexandrii. Celá stavba je vertikálně zřetelně rozdělena na tři úrovně rostoucí architektonické složitosti – v dórském, jónském a korintském slohu – a představuje hmotný symbol intelektuálního vzestupu lidstva. Protože je inspirována starověkým majákem na ostrově

Faru u egyptské Alexandrie, završuje tuto vytáhlou věž egyptská pyramida s fiálou ve tvaru plamene.

Ve velkolepé mramorové hale se nachází masivní bronzová socha George Washingtona se všemi zednářskými symboly a autentickou zednářskou lžicí, kterou použil při pokládání základního kamene Kapitolu. Devět pater nad touto halou nese rozličná jména jako Sluj, Krypta nebo Kaple templářských rytířů. Mezi poklady přechovávanými v těchto prostorách je například přes dvacet tisíc svazků zednářských spisů, dechberoucí replika Archy úmluvy, a dokonce i model trůnního sálu v Šalomounově chrámu.

Když víceúčelový vrtulník UH-60 přelétal nízko nad vodami Potomaku, podíval se agent Simkins na hodinky. *Jejich metro přijede až za šest minut.* Vydechl si a vyhlédl oknem na osvětlený zednářský památník na obzoru. Musel připustit, že oslnivě zářící věž působí stejně impozantně jako budovy v centru Washingtonu. Simkins památník nikdy nenavštívil a nepředpokládal, že se na tom dnešního večera něco změní. Pokud půjde všechno podle plánu, Robert Langdon s Katherine Solomonovou se vůbec nedostanou ze stanice metra.

„Támhle!“ křikl Simkins na pilota a ukázal dolů ke stanici na King Street přímo naproti památníku. Pilot sklonil vrtulník a posadil ho na travnaté prostranství při úpatí Shuter's Hill. Náhodní kolemjdoucí překvapeně přihlíželi, jak se z vrtulníku hrnou Simkinsovi muži, přebíhají ulici a mizí ve stanici metra. Na schodišti jim uskočilo z cesty několik vycházejících cestujících, kteří se před dusající falangou ozbrojených mužů v černém hned přimáčkli ke zdi.

Stanice King Street byla větší, než Simkins očekával, podle všeho sloužila několika trasám – modré, žluté a Amtraku. Doběhl k mapě metra na stěně, vyhledal náměstí Svobody a trasu, která vede sem.

„Modrá, jižní nástupiště!“ zavelel. „Běžte tam a vyžeňte všechny ven!“ Tým okamžitě vyrazil.

Simkins se rozběhl k pokladně, ukázal tam svůj průkaz a křikl na ženu uvnitř: „Příští metro od náměstí Svobody – kdy má přijet?“

Žena se tvářila vyplašeně. „To nevím přesně. Modrá linka jezdí každých jedenáct minut. Ale nemá žádný řád.“

„Jak je to dlouho, co odjel poslední vlak?“

„Před pěti... možná šesti minutami. Víc určitě ne.“

Turner Simkins si to v duchu spočítal. *Dokonalé. Příští vlak musí být Langdonův.*

Katherine Solomonová se na tvrdé umělohmotné sedačce ve voze uhánějící soupravy metra nespokojeně vrtěla. Ostré světlo stropních zářivek ji bodalo do očí a ona se musela přemáhat, aby je ani na vteřinku nezavřela. Langdon seděl v prázdném voze vedle ní a nepřítomně zíral na koženou tašku u svých nohou. I jemu těžkla víčka, jako by ho rytmické kolébání ujíždějícího vozu uspávalo.

Katherine si představila prazvláštní obsah Langdonovy tašky. *Proč CIA tu pyramidu chce?* Bellamy zmínil, že Sató po pyramidě možná touží, protože zná její skutečnou moc. I kdyby však pyramida opravdu nějak dokázala odhalit úkryt Dávných mystérií, Katherine stále nebylo jasné, proč by se o její příslib prastaré mystické moudrosti měla zajímat právě CIA.

Na druhou stranu si ovšem připomněla, že CIA byla v minulosti už několikrát přistižena při parapsychologických experimentech, které hraničily se starobyrou magií a mysticismem. V roce 1995 došlo ke skandálnímu odhalení tajného projektu „Hvězdná brána“, který se zabýval technologií takzvaného dálkového vidění – určitého druhu telepatického přenosu, který „divákovi“ umožňuje cestovat v duchu na libovolné místo na světě a pozorovat je i bez toho, aby na něm byl fyzicky přítomen. Pochopitelně nešlo o technologii nijak novou. Mystikové jí říkají astrální projekce, jogíní zase mimotělní prožitek. Zděšení američtí daňoví poplatníci pro ni ovšem měli označení „absurdní nesmysl“, a tak byl program ukončen. Přinejmenším oficiálně.

Katherine s určitou ironií spatřovala pozoruhodnou spojitost mezi neúspěšnými programy CIA a svými vlastními objevy na poli noetiky.

Toužila zavolat na policii a zeptat se, jestli v Kalorama Heights něco objevili, jenže teď byli s Langdonem oba bez telefonu a kontaktovat úřady by byla nejspíš tak jako tak chyba; nedalo se odhadnout, kam až vliv ředitelky Sató sahá.

Trpělivost, Katherine. Za pár minut budou v bezpečném úkrytu u hostitele, který jim slíbil odpovědi. A Katherine doufala, že právě ty – ať už budou jakékoli – jim pomohou zachránit jejího bratra.

„Roberte?“ zašeptala s pohledem upřeným k mapě metra. „Na příští zastávce vystupujeme.“

Langdon se pomalu probral ze zasnění. „Dobře, díky.“ Zatímco vlak duněl vstříc stanici, zvedl svou tašku a nejspíš pohlédl na Katherine. „Jen doufejme, že se náš příjezd obejde bez zvláštních událostí.“

V době, kdy Turner Simkins doběhl ke svým mužům, bylo už nástupiště stanice metra úplně prázdné a jeho tým zaujímal pozice za podpěrnými

sloupy po celé jeho délce. Z tunelu na protějším konci haly se ozývalo vzdálené dunění a vytrvale sílilo. Simkins cítil, jak kolem něj začíná proudit zatuchlý teplý vzduch.

Odsud neuniknete, pane Langdone.

Simkins se obrátil ke dvěma agentům, kterým prve přikázal, ať čekají na nástupišti s ním. „Připravte si doklady a zbraně. Tyhle vlaky jsou automatizované, je tam ale průvodčí, který otevírá dveře. Najděte ho.“

Mezitím už se v tunelu objevila světla vlaku a vzduch proťalo skřípění brzd. Jakmile se vlak vřítíl do stanice a začal zpomalovat, vyklonil se Simkins i oba agenti nad trať, všichni začali mávat odznaky CIA a snažili se najít průvodčího dřív, než stačí otevřít dveře.

Vlak se rychle blížil. Konečně Simkins spatřil ve třetím voze vyplašený obličej průvodčího, který se zjevně snažil odhadnout, jestli ti tři muži v černém mávají odznaky na něj. Simkins doběhl k vlaku, který teď už téměř zastavil.

„CIA!“ zavolal a zamával odznakem. „Neotevírejte dveře!“ Zatímco vlak pomalu dojížděl ke konci nástupiště, Simkins následoval vůz s průvodčím a volal na něj: „Neotevírejte dveře! Rozumíte?! Neotevírejte dveře!“

Vlak nadobro zastavil a průvodčí s vykulenýma očima přikyvoval. „Co se děje?!“ křikl ven bočním okénkem.

„Nechte vlak stát,“ přikázal mu Simkins. „A neotevírejte dveře.“

„Dobře.“

„Můžete nás pustit do prvního vagonu?“

Průvodčí přikývl. Poněkud vystrašeně vystoupil z vlaku a zavřel za sebou. Odvedl Simkinse a jeho dva muže k prvnímu vozu, kde ručně otevřel dveře.

„Zavřete za námi,“ přikázal mu Simkins a vytáhl zbraň. Potom společně se svými dvěma muži rázně vstoupil do ostrého světla vagonu. Průvodčí za nimi zavřel.

V prvním voze se nacházeli jen čtyři cestující – tři mladíci a jedna postarší žena –, kteří se pochopitelně tvářili dost vyděšeně, když spatřili vstoupit tři muže s pistolemi. Simkins zvedl odznak. „Nic se neděje. Jen zůstaňte sedět.“

Tři agenti začali prohledávat vlak, postupovali k zadnímu vozu a uzavírali za sebou jeden vagon za druhým – při výcviku na Farmě téhle metodě říkali „vymačkávání pasty“. Ve vlaku bylo jen velmi málo cestujících a v první polovině soupravy agenti nenarazili na nikoho, kdo by byl jen vzdáleně odpovídal popisu Roberta Langdona či Katherine Solomonové. Simkins přesto neztrácel sebedůvěru. Ve vagonech se nedalo

absolutně nikam schovat. Žádné toalety, žádné skladovací prostory a žádné vedlejší východy. I kdyby je ti dva ve vlaku spatřili a utekli až dozadu, odtud neměli jak uniknout. Vypáčit dveře bylo takřka nemožné a nástupiště i obě strany vlaku tak jako tak měli pod dohledem Simkinsovi muži.

Trpělivost.

V předposledním vagonu už ovšem i Simkins cítil jistou nervozitu. V tomto voze seděl jen jediný cestující – nějaký Číňan. Simkins a jeho dva muži pomalu prošli celým vagonem a rozhlíželi se, kde by se tu dalo ukrýt. Nikde.

„Poslední vůz,“ pronesl Simkins, zvedl pistoli a trojice vykročila k průchodu do posledního vagonu. Jakmile do něj vstoupili, všichni tři se okamžitě zarazili a zůstali zírat před sebe.

Co to má sakra...?! Simkins přeběhl na druhý konec opuštěného vozu a cestou se díval za všechna sedadla. Když se obrátil ke svým mužům, krev v něm vřela. „Krucinál, kam teda jeli?!“

Kapitola 79

Robert Langdon a Katherine Solomonová poklidně kráčeli přes rozlehlý ojíněný trávník třináct kilometrů severně od Alexandrie ve Virginii.

„Ty bys měla být herečka,“ prohodil Langdon, dosud ohromený Katherininým pohotovým myšlením a schopnostmi improvizace.

„Ty jsi taky nebyl špatný,“ usmála se na něj.

Langdon její nečekanou frašku v taxíku zpočátku vůbec nechápal. Zničehonic se začala dožadovat toho, aby na základě jakéhosi odhalení spojeného se židovskou hvězdou a Velkou pečeti Spojených států vyrazili na náměstí Svobody. Nakreslila na dolarovou bankovku obrázek dobře známý z konspiračních teorií a naléhala na Langdona, ať se pozorně podívá, kam ukazuje.

Teprve po chvíli si Langdon uvědomil, že Katherine vůbec neukazuje na bankovku, ale na maličkou žárovičku na zadní straně řidičova sedadla. Žárovička byla tak špinavá, že si jí do té chvíle vůbec nevšiml. Když se však předklonil, zjistil, že žárovička matně červeně svítí. Rovněž dokázal přečíst dvě slova přímo pod ní.

– INTERCOM ON –

Langdon se vyplašeně obrátil ke Katherine, která ho naléhavým pohledem pobídla, ať se podívá na přední sedadlo. Poslechl a kradmo

nakoukl přes přepážku k řidiči. Taxikář měl na palubní desce položený mobil, otevřený, s osvětleným displejem, nasměrovaný k reproduktoru interkomu. V tom okamžiku Langdon Katherineino chování pochopil.

Vědí, že jsme v tomhle taxíku, a poslouchají nás.

Langdon netušil, kolik času jim s Katherine zbývá, než je obklíčí a zastaví CIA, uvědomoval si však, že musejí jednat rychle. Ihned přijal Katherineinu hru, protože pochopil, že na náměstí Svobody vůbec nechce kvůli pyramidě, ale kvůli tomu, že se tam nachází velká stanice metra, odkud se dá jet červenou, modrou nebo oranžovou linkou šesti různými směry.

Když na náměstí vyskočili z taxíku, převzal Langdon velení, přispěl několika vlastními improvizacemi a zanechal stopu vedoucí k zednářskému památníku v Alexandrii. Potom s Katherine seběhli do metra, minuli nástupiště modré linky a pokračovali k červené, kde nastoupili do vlaku v opačném směru.

Po šesti zastávkách na sever k Tenleytownu se úplně sami vynořili ve ztichlé luxusní čtvrti. Cíl své cesty, nejvyšší budovu v okruhu mnoha kilometrů, spatřili okamžitě, hned vedle Massachusetts Avenue za rozlehlým udržovaným trávníkem.

Když teď svým pronásledovatelům „zmizeli z radaru“, jak to nazvala Katherine, vykročili společně přes vlhký trávník. Po pravé ruce měli zahrady ve středověkém stylu, slavné především díky prastarým růžovým keřům a altánku nazývanému „Stinné zákoutí“. Pokračovali podél zahrad přímo k velkolepé budově, do níž byli pozváni. *Svatyně, v níž se nachází deset kamenů z hory Sinaj, jeden ze samotných nebes a jedna podobizna temného pána z hvězdy smrti.*

„V noci jsem tady nikdy nebyla,“ prohodila Katherine s pohledem upřeným vzhůru k jasně osvětleným věžím. „Vypadá to úchvatně.“

Langdon jí musel dát za pravdu. Sám už skoro zapomněl, jak úžasně tohle novogotické mistrovské dílo na severním konci Embassy Row vypadá. Nezavítal sem celé čtyři roky, naposledy tu byl, když psal článek do jednoho časopisu pro mládež v naději, že o tuto významnou pamětihodnost probudí aspoň trochu zájmu mezi mladými Američany. Jeho článek – „Mojžíš, měsíční kameny a *Hvězdné války*“ – se pak ještě dlouho objevoval v turistických průvodcích.

Washingtonská Národní katedrála, pomyslel si Langdon a pocítil po těch letech zvláštní očekávání. *Kde jinde pátrat po jediném pravém Bohu?*

„Vážně je v té katedrále deset kamenů z hory Sinaj?“ zeptala se Katherine. Vzhlížela právě ke dvěma identickým zvonicím.

Langdon přikývl. „Vedle hlavního oltáře. Symbolizují deset přikázání,

která na hoře Sinaj dostal Mojžíš.“

„A je tam kámen z Měsíce?“

Kámen ze samotných nebes. „Ano. Jednomu z mozaikových oken se říká Vesmírné okno a je do něj zasazený úlomek z měsíčního kamene.“

„No dobře, ale to poslední snad pravda být nemůže,“ ohlédla se po něm nedůvěřivě Katherine. „Socha Darth Vadera?“

Langdon se zasmál. „Temný pán z hvězdy smrti? Samozřejmě že je to pravda. Vader je jednou z nejpobláznějších dekorací katedrály.“ Ukázal nahoru k západním věžím. „V noci ho asi nerozeznáš, ale je tam.“

„Co proboha dělá Darth Vader na Národní katedrále?“

„Dětská soutěž o návrh chrliče, který bude co nejlíp znázorňovat zlo. Darth vyhrál.“

Došli k velkému schodišti před hlavním vchodem, zasazeným do pětadvacetimetrového klenutého portálu pod dechberoucím rozetovým oknem. Jakmile začali stoupat do schodů, přenesl se Langdon v myšlenkách k onomu tajemnému neznámému, který mu zavolal. *Žádná jména, prosím... Povězte mi, daří se vám úspěšně chránit mapu, která vám byla svěřena?* Langdona už od nošení těžké kamenné pyramidy bolelo rameno a nemohl se dočkat, až si bude moci tašku sundat. *Útočiště a odpovědi.*

Když vystoupali na vrcholek schodiště, ocitli se přede dvěma mohutnými dřevěnými dveřmi. „Mám prostě zaklepat?“ zeptala se Katherine.

Langdona právě napadlo totéž, ale jedny z dveří už se s vrzáním otvíraly.

„Kdo je tam?“ zavolal slabý hlas. Ve dveřích se objevil obličej seschlého starce. Na sobě měl kněžský talár a v očích prázdný pohled. Oči byly matné, zastřené šedým zákalem.

„Jsem Robert Langdon,“ odpověděl Langdon. „Já a Katherine Solomonová hledáme útočiště.“

Slepec si vydechl úlevou. „Díkybohu. Očekávám vás.“

Kapitola 80

Warren Bellamy spatřil plamínek naděje.

Ředitelce Sató do Džungle právě zavolal nějaký agent v terénu a ona se okamžitě rozkřikla: „Tak je sakra koukejte najít! Už nemáme moc času!“

Potom zavěsila a začala před Bellamym rázovat sem a tam, jako by se rozhodovala, co dělat dál.

Nakonec se zastavila přímo před ním a otočila se. „Zeptám se vás jen jednou, pane Bellamy, jen jednou.“ Upřeně se mu zahleděla do očí. „Máte tušení, kam se Langdon mohl vypravit? Ano, nebo ne?“

Bellamy měl víc než jen tušení, ale zavrtěl hlavou. „Ne.“

Ředitelka z něj nespouštěla pichlavé oči. „Bohužel k mojí práci patří, že poznám, kdy mi lidi lžou.“

Bellamy odvrátil pohled. „Je mi líto, nemůžu vám pomoci.“

„Pane architekté,“ pronesla Sató, „dnes večer krátce po sedmé jste večeřel v jisté restauraci mimo město. Telefonoval vám tam muž, který vám sdělil, že unesl Petera Solomona.“

Bellamyho okamžitě zamrazilo a obrátil zrak zpět k Sató. *Jak tohle můžete vědět?!*

„Dotyčný,“ navázala Sató, „vám řekl, že vyslal do Kapitolu Roberta Langdona a že mu zadal určitý úkol... úkol, jehož splnění vyžadovalo vaši pomoc. Varoval vás, že pokud Langdon selže, čeká vašeho přítele Petera Solomona smrt. Vy jste v panice zavolal na Peterovo číslo, ale odpovědi jste se nedočkal. Pochopitelně jste se do Kapitolu ihned rozjel.“

Bellamy si nedokázal představit, odkud by Sató o zmíněném hovoru mohla vědět.

„Když jste prchali z Kapitolu,“ pokračovala Sató za dýmající cigaretou, „poslal jste Solomonovu únosci textovou zprávu, v níž jste mu potvrdil, že se vám s Langdonem podařilo získat zednářskou pyramidu.“

Odkud tyhle informace má? nechápal Bellamy. Dokonce ani Langdon neví, že jsem tu zprávu poslal. Ihned po vstupu do tunelu ke Kongresové knihovně Bellamy poodešel do rozvodny, aby zapnul montážní lampy. Během té chvilky soukromí se rozhodl, že pošle stručnou zprávu Solomonovu únosci. Informoval ho o přítomnosti Sató, zároveň ho však ujistil, že on a Langdon mají zednářskou pyramidu u sebe a budou dále spolupracovat podle jeho pokynů. Byla to pochopitelně lež, nicméně Bellamy doufal, že tímto ujištěním získá čas nejen pro Petera Solomona, ale i pro sebe samotného, aby stačil ukrýt pyramidu.

„Kdo vám řekl, že jsem poslal textovou zprávu?“ zeptal se Bellamy.

Sató pohodila na lavičku Bellamyho mobilní telefon. „To nebylo až tak těžké zjistit.“

Bellamy si vybavil, že mu agenti při zatýkání sebrali klíče i telefon.

„A co se ostatních informací týče,“ dodala Sató, „nové zákony mi dovolují odposlouchávat hovory každého, koho bych mohla pokládat za výraznou hrozbu národní bezpečnosti. Petera Solomona za takovou hrozbu

pokládám a dnes jsem se rozhodla jednat.“

Bellamymu se nechtělo věřit vlastním uším. „Vy odposloucháváte hovory Petera Solomona?“

„Ano. Díky tomu jsem věděla, že vám únosce volal do restaurace. Vy jste pak volal na Peterův mobil a nechal jste mu ve schránce vystrašený vzkaz, ve kterém jste vysvětlil, co se právě stalo.“

Bellamy si uvědomil, že má Sató pravdu.

„Rovněž jsme zachytili volání od nadobro zmateného Roberta Langdona z budovy Kapitolu, když zjistil, že ho tam někdo vylákal lstí. Okamžitě jsem se do Kapitolu sama vypravila a dorazila ještě před vámi, protože jsem byla blíž. A pokud jde o rentgen Langdonovy tašky... když mi došlo, že je Langdon do toho všeho zapletený, nařídila jsem svým lidem, ať přezkoumají zdánlivě nevinný rozhovor, který ráno proběhl na lince mezi Langdonovým a Solomonovým mobilem. Únosce se v něm vydával za Solomonova asistenta a přesvědčil Langdona, ať přiletí na přednášku a zároveň s sebou přiveze jistý balíček, který mu Peter kdysi svěřil. Když mi Langdon sám o balíčku nic neřekl, požádala jsem o rentgenový snímek jeho tašky.“

Bellamy se snažil přemýšlet. Všechno, co mu Sató říkala, vskutku působilo uvěřitelně, a přece mu tu něco nehrálo. „Ale jak jste probiha dospěla k závěru, že by Peter Solomon mohl představovat hrozbu národní bezpečnosti?“

„Věřte mi, že Peter Solomon vážnou hrozbou pro národní bezpečnost skutečně je,“ vyjela na něj. „A upřímně řečeno, pane Bellamy, vy také.“

Bellamy se napřimil tak prudce, až se mu pouta zadřela do zápěstí. „No dovolte?!“

Nuceně se usmála. „Vy zednáři hrajete riskantní hru. Přechováváte velice, *velice* nebezpečná tajemství.“

To má na mysli Dávná mystéria?

„Naštěstí jste vždycky odváděli dobrou práci a nikdy jste ta tajemství neproflákli. V poslední době jste bohužel nedbalí a dnes v noci hrozí, že se vaše nejnebezpečnější tajemství dostane na veřejnost. A můžu vás ujistit, že pokud tomu nezabráníme, následky budou katastrofální.“

Bellamy na ni nechápavě zíral.

„Kdybyste mě tam dole nenapadl,“ pokračovala Sató, „brzy byste zjistil, že jsme oba na jedné lodi.“

Na jedné lodi. Ta slova přivedla Bellamyho na myšlenku, která mu připadala jen stěží přijatelná. *Je snad Sató členkou Východní hvězdy? Řád Východní hvězdy – často považovaný za sesterskou organizaci zednářů – vyznává tutéž mystickou filozofii snášenlivosti, tajné moudrosti a duchovní*

svobodomyslnosti. *Na jedné lodi? Já jsem v poutech! A ona odposlouchává Peterovy hovory!*

„Pomůžete mi toho muže zneškodnit,“ řekla Sató s kamennou tváří. „Je schopný přivodit pohromu, ze které by se tahle země už nikdy nemusela sebrat.“

„Tak proč po něm nejdete?“

Sató se zatvářila nevěřičně. „Myslíte si, že se nesnažím? Solomonův mobil ale přestal vysílat dřív, než jsme se dostali na místo. A jinak má zřejmě telefon na jedno použití – ty se takřka nedají vystopovat. V letecké společnosti nám řekli, že Langdonův let rezervoval Solomonův asistent, ze Solomonova mobilu, Solomonovou kartou Marquis Jet. Nemáme se čeho chytit. Ale to je celkem fuk. I kdybychom zjistili, kde přesně je, stejně nemůžu riskovat zásah a pokus o zatčení.“

„Proč ne?!“

„To bych si s dovolením nechala pro sebe, jelikož jde o tajnou informaci,“ odpověděla Sató, které už zjevně docházela trpělivost. „Ráda bych, abyste mi prostě věřil.“

„Jenže já vám nevěřím!“

Sató ho zmrazila pohledem. Pak se náhle otočila a křikla přes Džungli: „Agente Hartmanne! Kufřík, prosím.“

Bellamy zaslechl zasyčení elektronických dveří a do Džungle vešel agent. Nesl tenký titanový kufřík, který postavil na zem vedle ředitelky.

„Nechte nás o samotě,“ přikázala mu Sató.

Agent odešel, dveře znovu zasyčely a rozhostilo se ticho.

Sató se sehnula pro kovový kufřík, položila si ho na klín a rozcvakla přezky. Pak pomalu zvedla oči k Bellamymu. „Dělám to nerada, ale nemáme moc času a vy jste mi nedal na vybranou.“

Bellamy se zahleděl na podivný kufřík a ucítil, jak v něm roste strach. *Chce mě mučit? Znovu zaškubal pouty. „Co je v tom kufříku?!“*

Sató se pochmurně usmála. „Něco, co vás přiměje přidat se na moji stranu. To se spolehněte.“

Kapitola 81

Podzemní prostory, ve kterých Malach praktikoval Umění, byly důvtipně skryté. Suterén jeho domu připadal všem návštěvníkům úplně normální – typický sklep s bojlerem, pojistkami, hromadou dřeva a neuspořádaným

skladištěm. Tento viditelný sklep byl ovšem jen jednou částí Malachových podzemních prostor. Poměrně velký kus byl oddělený zdí, aby sloužil čistě jen jeho tajným praktikám.

Malachovo soukromé pracoviště tvořila řada menších místností, z nichž každá měla speciální účel. Vstoupit se sem dalo jen po strmé rampě tajně přístupné z obývacího pokoje, díky čemuž bylo v podstatě vyloučeno, že by prostory někdo objevil.

Když Malach dnes večer po rampě sestupoval, okultní obrazce a znaky vytetované na jeho těle jako by v blankytně modrém svitu speciálních lamp ožívaly vlastním životem. Vešel do namodralého přitímní, minul několikery zavřené dveře a zamířil přímo do největší místnosti na konci chodby.

Jeho „velesvatyni“, jak ji Malach s oblibou nazýval, tvořil dokonalý čtverec o straně dlouhé dvanáct stop. *Dvanáct je znamení zvěrokruhu. Dvanáct je hodin dne. Dvanáct je bran nebes.* Uprostřed místnosti stál kamenný stůl, čtverec sedm krát sedm stop. *Sedm je pečetí Apokalypsy. Sedm je schodů k Chrámu.* Uprostřed nad stolem visel pečlivě nakalibrovaný zdroj světla, na němž se v pravidelných cyklech střídaly přednastavené barevné filtry. Každý cyklus trval šest hodin v souladu s posvátnou tabulkou planetárních hodin. *Hodina Janor je modrá. Hodina Nasnia je červená. Hodina Salam je bílá.*

Ted' byla hodina Caerra, což znamenalo, že světlo v místnosti přešlo do měkkého nafialovělého odstínu. Malach, oděn pouze do hedvábné bederní roušky, která mu halila hýždě a vykastrované pohlaví, zahájil přípravy.

Opatrně smísil vykuřovací chemikálie, které později zapálí, aby posvětil vzduch. Potom složil neposkvřené hedvábné roucho, které si v pravý čas oblékne namísto bederní roušky. A nakonec sterilizoval láhev vody k omytí obětiny. Když měl hotovo, vyrovnal všechny tyto potřeby na vedlejší stolek.

Přistoupil k poličce, vzal z ní slonovinovou krabičku, donesl ji ke stolku a položil vedle ostatních věcí. Přestože zatím nenadešel její čas, přece jen neodolal, odsunul víko a chvíli se kochal pohledem na ten poklad.

Nůž.

Uvnitř slonovinové krabičky, usazený v kolébce z černého sametu, se leskl obětní nůž, který si Malach šetřil na dnešní noc. Koupil ho před rokem za 1,6 milionu dolarů na černém trhu se starožitnostmi ze Středního východu.

Nejslavnější nůž v dějinách.

Tato převzácná čepel, vyrobená ze železa a zasazená do kostěné rukojeti, byla nepředstavitelně stará a obecně pokládána za ztracenou. V minulosti prošla rukama bezpočtu mocných majitelů, v posledních

desetiletích však jako by se po ní slehla zem. Chátrala v tajné soukromé sbírce a Malach musel vynaložit nesmírné úsilí, aby ji získal. Domníval se, že nůž se nedotkl krve už desítky, ne-li stovky let. Dnes v noci však znovu ochutná moc rituálu obětování, pro který byl vybroušen.

Malach něžně vyndal nůž z měkkého lůžka v krabičce a s úctou přeštil čepel hedvábnou látkou namočenou ve sterilizované vodě. V porovnání s oněmi prvními začátečnickými pokusy v New Yorku byl teď výrazně zkušenější. Temné Umění, které praktikoval, bylo známo pod mnoha jmény v mnoha jazycích, pokaždé však šlo o velice přesnou vědu. Tato prastará technika kdysi představovala klíč k branám moci, ale v dávné minulosti byla zapovězena, vykázána do stínů okultismu a magie. Ti nemnozí, kteří Umění nadále praktikovali, byli považováni za pomatence, Malach ovšem věděl, že pravda je jiná. *Tohle není práce pro lidi se zatemněným mozkem.* Stejně jako moderní věda i prastaré Umění vyžadovalo ukázněnost, s níž se pojily přesné formule, specifické ingredience a dokonalé načasování.

Toto Umění nemělo pranic společného s neúčinnou černou magií současnosti, často jen polovičatě praktikovanou všelijakými zvědavci. Toto Umění mohlo stejně jako jaderná fyzika uvolnit nesmírné síly. Výstrahy zněly vpravdě hrozivě: *Nezkušený provozovatel Umění riskuje, že ho zasáhne zpětný proud a rozdrtí ho.*

Malach se přestal kochat posvátnou čepelí a obrátil pozornost k jedinému pruhu tlustého pergamenu na stole před sebou. Vyrobil ho sám z kůže jehněte. Přesně podle protokolu bylo jehně neposkvrněné, ve věku před dosažením pohlavní dospělosti. Vedle pergamenu ležel psací brk, který Malach vytvořil z vraního pera, stříbrný talíř a tři mihotající se svíčky uspořádané kolem misky z čisté mosazi. Misku do dvou centimetrů plnila hustá karmínová tekutina.

Tou tekutinou byla krev Petera Solomona.

Krev je extraktem věčnosti.

Malach zvedl brk, položil levou ruku na pergamen, namočil špičku brku do krve a pak pečlivě obtáhl dlaň s roztaženými prsty. Když měl hotovo, doplnil na konec každého nakresleného prstu jeden z pěti symbolů Dávných mystérií.

Koruna... znamení krále, jímž se stanu.

Hvězda... znamení nebes, která předurčila můj osud.

Slunce... znamení osvětlení mé duše.

Lucerna... znamení matného světélka lidského porozumění

A klíč... znamení chybějícího dílku, který dnes v noci konečně získám.

Malach dokončil kresbu krví, zvedl pergamen a ve svitu tří svíček se pokochal svým dílem. Počkal, dokud krev nezaschla, a pak tlustý pergamen

natříkrát přeložil. Za zpěvu prastarého nadpozemského zaříkání se pergamenem dotkl třetí svíčky a vydělaná kůže ihned vzplála. Malach položil planoucí pergamen na stříbrný talíř a nechal ho hořet. Kůže se postupně rozpadala v černý popel. Když plameny vyhasly, Malach popel opatrně sklepal do mosazné misky s krví. Zamíchal směs vraním brkem.

Karmínová tekutina ještě o něco ztmavla, téměř zčernala.

Malach sevřel misku v obou dlaních, zvedl si ji nad hlavu a pronesl prastaré *eucharistos* krve, aby vzdal dík. Potom zčernalou směs opatrně přelil do skleněné lahvičky a zazátkoval ji. To bude inkoust, kterým popíše nepotetovanou kůži na temeni své hlavy, a dokončí tak své mistrovské dílo.

Kapitola 82

Národní katedrála ve Washingtonu je šestou největší katedrálou na světě a tyčí se výš než třicetipatrový mrakodrap. Toto novogotické mistrovské dílo je osazené více než dvěma sty okny s barevným sklem, vybavené zvonkohrou s třiapadesáti zvony a varhanami s 10 647 píšťalami a dokáže pojmout přes tři tisíce věřících.

Dnešní noci byla ovšem ohromná katedrála prázdná.

Reverend Colin Galloway – děkan katedrály – vypadal, jako by byl na světě odnepaměti. Shrbený a seschlý, v prosté černé sutaně se beze slova slepě šoural vpřed. Langdon s Katherine ho mlčky následovali středovou uličkou sto dvacet metrů dlouhé lodi, která se nepatrně stáčela vlevo, aby se vytvořil změkčující optický efekt. Když dospěli do křížení lodí, děkan je provedl letnýřem – symbolickou přepážkou, která odděluje veřejné prostory od kněžiště.

V ovzduší presbytáře se vznášel pach kadidla. Posvátné prostory byly setmělé, ozářené jen nepřímými odrazy světla od klenby s listovou kružbou. Nad kněžištěm, vyzdobeným několika vyřezávanými retábly s biblickými výjevy, visely vlajky padesáti amerických států. Děkan Galloway se ani na okamžik nezastavil, zjevně znal cestu zpaměti. Langdon si nejdřív myslel, že mají namířeno přímo k vysokému oltáři, u něhož je zasazeno deset kamenů z hory Sinaj, staříčkový děkan však odbočil doleva a nahnatal nenápadné dveře do správního přístavku.

Prošli krátkou chodbou až ke dveřím kanceláře, na nichž visela mosazná cedulka:

Galloway otevřel a rozsvítil. Zjevně byl zvyklý nezapomínat na potřeby a pohodlí hostů. Gestem je pozval dovnitř a dveře za nimi zavřel.

Kancelář byla malá, ale vkusně zařízená, s vysokými knihovnami, stolem, vyřezávaným šatníkem a soukromou koupelnou. Na stěnách visely tapisérie ze šestnáctého století a několik náboženských obrazů. Starý děkan pokynul ke dvěma koženým křeslům přímo naproti stolu. Langdon se usadil vedle Katherine, vděčně si z ramene konečně sundal těžkou tašku a postavil si ji na zem k nohám.

Útočiště a odpovědi, pomyslel si, když se uvelebil v křesle.

Stařec se došoural za stůl a pomalu dosedl na židli s vysokým opěradlem. Se znaveným povzdechnutím zvedl hlavu a zakalenýma očima se slepě zahleděl přímo na ně. Když promluvil, zněl jeho hlas překvapivě jasně a zvučně.

„Vím, že jsme se nikdy nesetkali,“ pronesl, „a přece mám pocit, že vás oba znám.“ Vytáhl kapesník a otřel si jím rty. „Jsem dobře obeznámen s vašimi spisy, pane profesore, včetně článku, který jste napsal o symbolice této katedrály. A váš bratr Peter, paní Solomonová, je už mnoho let i mým bratrem, protože jsme oba zednáři.“

„Peter je v hrozném nebezpečí,“ vyhrkla Katherine.

„To jsem se doslechl.“ Stařec si povzdechl. „A udělám všechno, co je v mé moci, abych vám pomohl.“

Langdon sice na děkanově prstu neviděl zednářský prsten, věděl však, že spousta zednářů, zejména v řadách duchovenstva, své členství na veřejnosti nijak nedává na odiv.

Když se dali do řeči, vyšlo záhy najevo, že děkan Galloway o některých událostech dnešního večera už ví z telefonického vzkazu od Warrena Bellamyho. A čím víc mu toho Langdon s Katherine vyprávěli, tím se tvářil znepokojeněji.

„A tenhle muž, který drží v zajetí našeho drahého Petera,“ pronesl děkan, „trvá na tom, abyste výměnou za Peterův život rozluštili pyramidu?“

„Ano,“ přisvědčil Langdon. „Domnívá se, že je to mapa, která ho dovede k místu, kde jsou ukryta Dávná mystéria.“

Děkan obrátil k Langdonovi své tajuplné, kalné oči. „Z vašeho tónu soudím, že vy takovým věcem nevěříte.“

Langdon neměl chuť ztrácet čas dalšími diskuzemi na tohle téma. „Na tom, čemu já věřím, nijak nezáleží. Potřebujeme pomoci Peterovi. Bohužel,

když jsme pyramidu rozluštili, zjistili jsme, že tam o žádném místě není ani zmínka.“

Stařec se napřímil. „Vy už jste pyramidu rozluštili?“

Vtom se mezi ně vložila Katherine a honem vysvětlila, že navzdory Bellamyho varování a prosbám jejího bratra, ať Langdon balíček neotevívá, se rozhodla tak učinit, protože měla pocit, že se v první řadě musí pokusit zachránit bratrovi život. Pověděla děkanovi o zlaté špičce, o magickém čtverci Albrechta Dürera a o tom, jak ze šestnáctipísmenné zednářské šifry vyluštili úsloví *Jeova sanctus unus*.

„To je celé?“ zeptal se děkan. „Jediný pravý Bůh?“

„Ano,“ přikývl Langdon. „Pyramida je evidentně spíš metaforická než geografická mapa.“

Děkan natáhl ruce. „Podejte mi ji.“

Langdon rozepnul tašku, vytáhl pyramidu, opatrně ji vyzvedl na stůl a postavil ji přímo před reverenda.

Potom s Katherine sledovali, jak stařík vyzábělými rukama ohmatává každický čtvereční centimetr kamene – stěnu s vytesaným nápisem, hladkou základnu i seříznutý vršek. Když skončil, znovu natáhl ruce. „A špička?“

Langdon vytáhl kamennou krabičku, postavil ji na stůl a otevřel. Pak z ní vyndal zlatou špičku a položil ji starci do nastavené dlaně. Děkan provedl stejnou prohlídku, ohmatal každý centimetr čtvereční, zastavil se u vyrytého nápisu, neboť mu zjevně činilo potíže drobný, jemně vytesaný text přečíst.

„To tajemství skrývá v sobě řád,“ napověděl mu Langdon.

Když stařec pokládal špičku na vršek pyramidy a podle hmatu ji vyrovnával, byla jeho tvář bez výrazu. Na okamžik se zarazil, jako k tiché modlitbě, a několikrát přejel dlaněmi po sestavené pyramidě. Pak se natáhl, našel na stole krychlovou krabičku, vzal ji do dlaní a pečlivě ji prozkoumal prsty zvenčí i zevnitř.

Následně krabičku postavil zpátky na stůl a opřel se. „Tak mi tedy povězte,“ pronesl nečekaně přísně, „proč jste za mnou přišli?“

Langdona ta otázka poměrně zaskočila. „Přišli jsme, protože jste nás sám pozval. A pan Bellamy nám řekl, že vám můžeme důvěřovat.“

„Jemu samotnému jste ale přesto nedůvěřovali?“

„Prosím?“

Děkanovy bledé oči hleděly skrz Langdona. „Balíček se špičkou pyramidy byl zapečetěný. Pan Bellamy vám řekl, ať ho neotvíráte, dokonce i sám Peter Solomon vám řekl, ať ho neotvíráte, a vy jste to přesto udělali.“

„Pane Gallowayi,“ ozvala se Katherine, „snažili jsme se pomoci mému

bratrovi. Muž, který ho drží v zajetí, po nás chce, abychom rozluštili –“

„Ano, to chápu,“ prohlásil děkan, „a přece, čeho jste otevřením balíčku dosáhli? Ničeho. Peterův únosce hledá nějaké místo a s odpovědí *Jeova sanctus unus* se nespokojí.“

„S tím souhlasím,“ přidal se Langdon, „jenže pyramida bohužel nic jiného neskrývala. Jak už jsem se zmínil, mapa je patrně spíš metaforická než –“

„To se pletete, pane profesore,“ přerušil ho děkan. „Zednářská pyramida je skutečná mapa. A ukazuje k naprosto reálnému místu. Nechápete to, protože jste ji ještě nerozluštili celou. Ani zdaleka ne.“

Langdon s Katherine si vyměnili překvapený pohled.

Děkan znovu položil dlaně na pyramidu, jako by ji hladil. „Poselství téhle mapy, stejně jako poselství Dávných mystérií, je mnohvrstevné. Její skutečné tajemství vám zůstává skryto.“

„Pane děkane,“ namítl Langdon, „prozkoumali jsme každický milimetr pyramidy i špičky a nic dalšího už na nich není vidět.“

„Ne, v tomhle stavu ne. Ale věci se mění.“

„Jak to myslíte?“

„Jak dobře víte, pane profesore, tahle pyramida slibuje zázračnou moc k proměně člověka. A v legendě se praví, že i pyramida sama dokáže měnit svůj tvar, svou fyzickou podobu, aby odkryla svá tajemství. Stejně jako onen pověstný kámen, který uvolnil Excalibur do rukou krále Artuše, i zednářská pyramida může měnit podobu, pokud se k tomu rozhodne... a zjevit své tajemství těm, kteří jsou toho hodni.“

Langdon začínal mít pocit, že pokročilý věk poněkud zatemnil starci rozum. „Promiňte, vy tvrdíte, že tahle pyramida se může *fyzicky* proměnit?“

„Pane profesore, pokud teď natáhnu ruku a přímo před vašimi očima pyramidu proměním, uvěříte tomu, čeho budete svědkem?“

Langdon nevěděl, jak odpovědět. „Patrně nebudu mít na vybranou.“

„Výborně. Za okamžik vám to ukážu.“ Znovu si oťel rty kapesníkem. „Dovolte mi, abych vám připomněl, že existovaly časy, kdy i ti nejbystřejší myslitelé považovali naši planetu za placku. Protože kdyby byla Země kulatá, musela by se přece vylít voda z oceánů. Představte si, jak by se vám asi posmívali, kdybyste před nimi prohlásil: ‚Nejenže je svět kulatý, ale navíc existuje neviditelná, mystická síla, která všechno drží na jeho povrchu!‘“

„Je ovšem rozdíl,“ opáčil Langdon, „mezi existencí gravitace a schopností proměňovat věci dotechem ruky.“

„Opravdu? Copak není možné, že dosud žijeme v období temna, že se dosud vysmíváme zmínkám o ‚mystických‘ silách, které nevidíme nebo jim

nerozumíme? Pokud nás dějiny vůbec něčemu naučily, pak tomu, že i ta nejšílenější představa, pro kterou dnes máme leda tak posměch, může být jednoho dne oslavovanou pravdou. Tvrdím, že tuhle pyramidu dokážu proměnit jediným dotekem prstu, a vy zpochybňujete můj zdravý rozum. Od historika bych tedy čekal víc. Dějiny jsou plné skvělých myslitelů, kteří všichni tvrdili totéž co já... skvělých myslitelů, kteří všichni trvali na tom, že člověk má mystické schopnosti, jichž si sám není vědom.“

Langdon musel dát děkanovi za pravdu. Slavný hermetický aforismus – *Nevíte, že sami jste bohy?* – byl jedním z pilířů Dávných mystérií. *Jako nahoře, tak i dole... Člověk stvořený k obrazu božímu... Apoteóza.* Toto neodbytné poselství o božské podstatě člověka – o jeho skrytém potenciálu – se objevovalo znovu a znovu v prastarých textech všech možných tradic a náboženství. Dokonce i Bible svatá volá v šestém verši osmdesátého druhého žalmu: *Jste bohové!*

„Já chápu, pane profesore,“ pokračoval stařec, „že stejně jako mnoho učených lidí žijete uvězněný mezi dvěma světy – jednou nohou v tom spirituálním a druhou ve fyzickém. Vaše srdce touží věřit, váš rozum to však odmítá připustit. Jakožto akademik byste měl mít dost moudrosti na to, abyste se poučil od velkých myslitelů minulosti.“ Odmlčel se a odkašlal si. „Pokud si dobře vzpomínám, jeden z největších myslitelů všech dob prohlásil: ‚Skutečně existují věci nám nepřístupné. Za taji přírody přetrvává cosi jemného, neuchopitelného a nevysvětlitelného. Úctu k této síle, jež se za vším skrývá, můžeme označit za moje náboženství.“

„Kdo to řekl?“ zeptal se Langdon. „Gándhí?“

„Ne,“ opravila ho Katherine. „Albert Einstein.“

Katherine Solomonová přečetla každé slovo, které Einstein kdy napsal, a byla fascinována jak jeho hlubokou úctou k mystice, tak jeho předpověďmi, že široká veřejnost bude jednou smýšlet stejně. *Náboženství budoucnosti*, prorokoval Einstein, *bude kosmické náboženství. Překročí osobního Boha a vystříhá se dogmat a teologie.*

Zdálo se, že Robert Langdon s tou představou poněkud bojuje. Katherine cítila, že je ze starého episkopálního kněze čím dál rozladnější, a chápala ho. Koneckonců sem přišli pro odpovědi a místo toho našli slepce, který jim tvrdí, že dokáže proměňovat předměty jediným dotekem. I přesto jí starcova neskrývaná vášeň pro mystické síly připomněla bratra.

„Otče Gallowayi,“ oslovila ho, „Peter je ve velice vážné situaci. Nás pronásleduje CIA. A Warren Bellamy nás za vámi poslal pro pomoc. Netuším, co tahle pyramida říká nebo kam ukazuje, ale jestli nám její rozluštění pomůže zachránit Petera, pak to musíme udělat. Pan Bellamy by

mého bratra asi raději obětoval, jen aby existenci téhle pyramidy utajil, ale podle mě už pro ni naše rodina vytrpěla dost. Ať skrývá jakékoli tajemství, dnes v noci je s tím konec.“

„Máte pravdu,“ přisvědčil stařec hrozivým tónem. „Dnes v noci je skutečně všemu konec. O to už jste se postarali.“ Povzdechl si. „Když jste rozlomila pečeť na té krabičce, paní Solomonová, rozpoutala jste řetězec událostí, které nelze vrátit zpět. Dnes v noci začaly působit síly, kterým jste zatím neporozuměli. Už není cesty zpět.“

Katherine si reverenda zaraženě prohlížela. Jeho tón zněl tak nějak apokalypticky, jako kdyby hovořil o sedmi pečetích nebo o Pandořině skříňce.

„Při vši úctě, pane Gallowayi,“ ozval se Langdon, „nedokážu si představit, jak by kamenná pyramida mohla vůbec něco rozpoutat.“

„Samozřejmě že nedokážete, pane profesore.“ Stařec upřel slepý zrak na Langdona. „Vaše oči zatím nevidí.“

Kapitola 83

Hlavní architekt Kapitolu cítil, jak mu ve vlhkém vzduchu Džungle stékají po zádech čůrky potu. Spoutaná zápěstí ho bolela, veškerou pozornost však nadále upíral ke zlověstnému titanovému kufříku, který Sató otevřela na lavičce mezi nimi.

Obsah tohoto kufříku, řekla mu Sató, vás přiměje přidat se na moji stranu. To se spolehněte.

Drobná Asiatka otevřela kufřík tak, aby do něj Bellamy neviděl, představivost mu však běžela na plné obrátky. Sató teď v kufříku s něčím štrachala a Bellamy napůl očekával, že odtud každým okamžikem vyskládá sadu blyštících se, jako žiletka ostrých nástrojů.

Najednou v kufříku cosi zablikalo a začala se odtud linout záře, která zespoda osvětila ředitelem obličej. Sató uvnitř opět něco udělala a záře za okamžik změnila odstín. Po chvíli ředitelka nechala práce, popadla celý kufřík a otočila ho tak, aby Bellamy viděl dovnitř.

Bellamy zamžoural do ostrého svitu monitoru jakéhosi futuristického laptopu s telefonním sluchátkem, dvěma anténami a dvojitou klávesnicí. Jeho prvotní úleva se záhy změnila ve zmatek.

Na obrazovce svítilo logo CIA a text:

ZABEZPEČENÉ PŘIHLÁŠENÍ
UŽIVATEL: INOUE SATÓ
STUPEŇ PROVĚŘENÍ: 5

Pod přihlašovacím oknem se otáčela ikonka probíhajícího procesu:

OKAMŽIK PROSÍM...
PROBÍHÁ DEŠIFROVÁNÍ SOUBORU...

Bellamy zvedl oči k Sató, která z něj nespouštěla zrak. „Nechtěla jsem vám to ukazovat,“ řekla. „Ale nedal jste mi na vybranou.“

Obrazovka se znovu zamihotala, a když Bellamy sklonil pohled, soubor už se otevíral a jeho obsah zaplnil celý plochý displej.

Bellamy chvíli zíral na monitor a snažil se pochopit, na co se to dívá. Když mu to pomalu začalo docházet, ucítil, jak bledne. S hrůzou zíral před sebe, neschopen odtrhnout pohled. „Ale to přece není možné!“ zvolal, „Jak se tohle mohlo stát?!“

Sató se tvářila zachmuřeně. „To povězte vy mně, pane Bellamy. To povězte vy mně.“

Jak si architekt Kapitolu pozvolna začínal uvědomovat důsledky toho, co před sebou vidí, zároveň cítil, že celý jeho svět najednou balancuje na hraně děsivé katastrofy.

Proboha... udělal jsem hroznou chybu!

Kapitola 84

Děkan Galloway náhle ožil.

Stejně jako všichni smrtelníci i on dobře věděl, že jednou přijde chvíle, kdy se bude muset vzdát své tělesné schránky. Ovšem dnes v noci to nebude. Srdce mu bilo pevně a svižně, hlavu měl čistou. *Čeká mě práce.*

Když artritickými rukama přejížděl po hladkých stěnách pyramidy, ani se mu nechtělo věřit tomu, co cítí. *Nikdy by mě nenapadlo, že se téhle chvíle dožiju.* Po celé generace byly obě části symbolonu přechovávány odděleně. Teď se konečně spojily. Galloway přemýšlel, jestli předpovězený okamžik skutečně nadešel.

Osud ke složení pyramidy překvapivě zvolil dva nezednáře. A přece to svým způsobem dávalo smysl. *Mystéria vystupují z uzavřených vnitřních*

kruhů... ze tmy... na světlo.

„Pane profesore,“ obrátil hlavu směrem, odkud slyšel Langdonův dech. „Řekl vám Peter, proč vůbec chtěl, abyste mu na ten balíček dával pozor?“

„Tvrdil, že mu ho nějakí vlivní lidé chtějí ukrást,“ odpověděl Langdon.

Děkan pokýval hlavou. „Ano, mně tvrdil totéž.“

„Vážně?“ ozvala se náhle po jeho levici Katherine. „Můj bratr s vámi o téhle pyramidě mluvil?“

„Samozřejmě,“ přisvědčil Galloway. „Váš bratr se mnou mluvil o mnoha věcech. Býval jsem kdysi velmistrem v Domě Chrámu a on si ke mně čas od času chodil pro radu. Zhruba před rokem přišel ztrápený starostmi. Seděl přesně tam, kde teď sedíte vy, a zeptal se mě, jestli věřím na předtuchy.“

„Na předtuchy?“ zopakovala Katherine ustaraně. „Tím měl na mysli nějaká... vidění?“

„Ne tak docela. Šlo o cosi niternějšího. Podle svých vlastních slov měl Peter čím dál silnější pocit, že se v jeho životě usadila nějaká temná síla. Cítil, že ho něco sleduje... že to vyčkává... chystá se mu děsivě ublížit.“

„Očividně se nemýlil,“ podotkla Katherine, „když uvážíme, že tentýž muž, který zabil naši matku a Peterova syna, přišel do Washingtonu a stal se přímo jedním z Peterových zednářských bratrů.“

„Pravda,“ přikývl Langdon, „to ovšem nevysvětluje zapojení CIA.“

Galloway si tím nebyl až tak jistý. „Mocní vždycky touží po ještě větší moci.“

„Ale... CIA?“ namítl Langdon. „A mystická tajemství? To nějak nejde dohromady.“

„Jde,“ opáčila Katherine. „CIA maximálně využívá technického pokroku a vždycky experimentovala na poli mystických nauk – mimosmyslové vnímání, dálkové vidění, smyslová deprivace, farmakologicky posílená schopnost mentalizace. Jde pořád o jedno a o totéž – o snahu využít skrytý potenciál lidské mysli. Jestli jsem se od Petera něco naučila, pak to, že věda a mystika jsou velice úzce propojené, odlišují se v podstatě jen přístupem. Mají stejné cíle, ale odlišné metody.“

„Peter se mi zmínil,“ podotkl Galloway, „že oborem vašeho studia je jakási moderní mystická nauka, je to tak?“

„Noetika,“ přikývla Katherine. „A daří se jí dokazovat, že člověk má schopnosti, jaké si snad ani nedokážeme představit.“ Pokynula hlavou k mozaikovému oknu s velmi dobře známým motivem „zářícího Ježíše“, jemuž z hlavy a z dlaní tryskají paprsky světla. „Shodou okolností jsem zrovna nedávno fotila speciálním superchlazeným CCD snímačem ruce jednoho léčitele při práci. Výsledné fotky hodně připomínají obraz Ježíše

v tomhle okně. Tomu člověku jako by mezi prsty protékaly proudy energie.“

Trénovaná mysl, blesklo hlavou Gallowayovi a sám pro sebe se usmál. Jak podle vás asi léčil nemocné Ježíš?

„Uvědomuju si,“ pokračovala Katherine, „že moderní medicína se léčitelům a šamanům vysmívá, ale viděla jsem to na vlastní oči. Moje CCD fotoaparáty zřetelně zachytily, jak ten muž konečky prstů předává obrovské množství energie a doslova mění buněčnou stavbu pacienta. Jestli tohle není božská moc, pak už asi nic.“

Děkan Galloway se opět musel usmát. Katherine v sobě měla stejný zápal jako její bratr. „Peter jednou přirovnal vědce na poli noetiky k raným průzkumníkům, kterým se všichni pro jejich kacířskou představu Země jako koule jen vysmívali. Bezmála přes noc se pak z těchto bláznů stali hrdinové, kteří objevovali nezmapované světy a rozšiřovali obzory všem na planetě. Peter se domnívá, že totéž děláte i vy. Vkládá do vaší práce velké naděje. Koneckonců každý velký filozofický posun v dějinách začal jedinou smělou myšlenkou.“

Galloway pochopitelně věděl, že pro důkazy, které by potvrdily tuhle smělou myšlenku, představu o skrytém lidském potenciálu, není třeba chodit do laboratoře. I tady v katedrále se pořádaly léčitelské seance modlení za nemocné, které opakovaně přinášely vpravdě zázračné výsledky, lékařsky zdokumentované proměny v těle pacientů. Otázkou tedy není, jestli Bůh obdařil člověka zázračnými silami, ale spíš jak tyto síly osvobodit.

Starý děkan uctivě položil dlaně na boky zednářské pyramidy a velmi tiše promluvil. „Přátelé, netuším sice, kam přesně tahle pyramida ukazuje, rozhodně ale vím tohle. Kdesi je ukrytý obrovský duchovní poklad... učení, které trpělivě čekalo v tmách po celé generace. A já věřím, že jde o katalyzátor, který je schopný změnit tenhle svět.“ Dotkl se zlaté špičky. „A když je teď tahle pyramida pohromadě, čas oné změny se rychle blíží. A proč by také ne? Příchod velkého osvětlení nám proroctví slibují odnepaměti.“

„Otče,“ pronesl Langdon vyzývavě, „všichni samozřejmě známe Zjevení svatého Jana a doslovný význam Apokalypsy, nicméně biblická proroctví mi nepřipadají –“

„Prosím vás, celá kniha Zjevení je hrozný galimatyáš!“ opáčil děkan. „Nikdo pořádně neví, jak ji správně číst. Já mluvím o jasně uvažujících myslitelích, kteří psali srozumitelným jazykem – o předpovědích svatého Augustina, sira Francise Bacona, Newtona, Einsteina, a mohl bych pokračovat dál a dál; všichni očekávají příchod osvětlení, které změní svět.“

Dokonce i sám Ježíš řekl: „Nic není skrytého, co jednou nebude zjeveno, a nic utajeného, co by se nepoznalo a nevyšlo najevo.“

„To je poměrně bezpečná předpověď,“ namítl Langdon. „Vědomosti rostou exponenciálně. Čím víc toho víme, tím lépe se dokážeme učit a tím rychleji se rozšiřuje naše vědomostní základna.“

„Ano,“ přidala se Katherine. „To je ve vědě zcela nabíledni. Každá nově vynalezená technologie se stává nástrojem k vynálezu dalších technologií a tak dál. Proto věda za posledních pět let pokročila víc než za předchozích pět tisíciletí! Exponenciální nárůst. Matematicky vzato se v průběhu času dostává exponenciální křivka pokroku takřka do vertikální polohy a k novému rozvoji dochází neuvěřitelnou rychlostí.“

Na děkanovu kancelář padlo ticho a Galloway vycítil, že jeho dva hosté stále ještě netuší, jak by jim tahle pyramida mohla pomoci odhalit něco dalšího. *Proto vás osud přivedl ke mně*, pomyslel si. *Mám sehrát určitou roli.*

Po mnoho let hrál reverend Colin Galloway společně se svými zednářskými bratry úlohu strážce. To se teď mělo změnit.

Už nejsem strážce. Jsem průvodce.

„Pane profesore,“ natáhl se Galloway přes stůl k Langdonovi, „vezměte mě prosím za ruku.“

Robert Langdon nejistě hleděl na nataženou ruku děkana Gallowaye.

To se jdeme modlit?

Zdvůřile vložil pravačku do děkanovy vrásčité dlaně. Stařec ruku pevně sevřel, modlit se ale nezačal. Namísto toho hmatem vyhledal Langdonův ukazovák a navedl ho ke kamenné krabičce, v níž se donedávna ukrývala zlatá špička pyramidy.

„Vaše oči vás zaslepují,“ pronesl děkan. „Kdybyste se díval konečky prstů jako já, zjistil byste, že pro vás tahle krabička má v zásobě ještě něco dalšího.“

Langdon svědomitě prozkoumával konečkem prstu vnitřek krabičky, nic ale nenacházel. Stěny byly dokonale hladké.

„Hleďte dál,“ pobídl ho Galloway.

Konečně Langdon cosi ucítil – maličký vyvýšený bod – miniaturní tečku uprostřed dna krabičky. Vytáhl ruku a zadíval se dovnitř. Pouhým okem byla drobnou tečka takřka neviditelná. *Co to je?*

„Poznáváte ten symbol?“ zeptal se Galloway.

„Symbol?“ podívil se Langdon. „Sotva tam něco rozeznám.“

„Zatlačte na něj.“

Langdon mu vyhověl a zatlačil prstem na tečku. *Co by se podle něj asi*

tak mělo stát?

„Zatlačte pořádně,“ vyzval ho děkan. „Silou.“

Langdon pohlédl na Katherine, která si právě strkala pramen vlasů za ucho a tvářila se nechápavě.

Po několika vteřinách starý děkan konečně přikývl. „Dobře, teď ruku vyndejte. Alchymická proměna je hotová.“

Alchymie? Robert Langdon vyndal ruku z kamenné krabičky a zůstal mlčky, zmateně sedět. Vůbec nic se nezměnilo. Krabička prostě dál stála na stole.

„Nic,“ řekl Langdon.

„Podívejte se na prst,“ opáčil děkan. „Uvidíte, že se proměnil.“

Langdon si prohlédl prst, ale neviděl jinou proměnu než to, že mu kruhový výstupek vytlačil do kůže maličké kolečko, takže bříško jeho prstu teď vypadalo jako kroužek s tečkou uprostřed.

„Teď už ten symbol poznáváte?“ zeptal se děkan.

Přestože Langdon symbol poznával, mnohem větší dojem na něj udělalo, že si děkan něčeho tak nepatrného dokázal povšimnout. Vidění konečky prstů se člověk zjevně musí naučit.

„To je z alchymie,“ ozvala se Katherine, která si mezitím přisunula křeslo blíž k Langdonovi a prohlížela si jeho prst. „Je to dávný symbol zlata!“

„Přesně tak.“ Děkan se usmál a poklepal na krabičku. „Gratuluji, pane profesore. Právě jste dosáhl toho, po čem bažili všichni alchymisté v dějinách. Z bezcenné hmoty jste stvořil zlato.“

Langdon se otráveně zamračil. Nechápal, jak by jim tenhle banální kabaretní trik mohl v něčem pomoci. „Zajímavý nápad, nicméně se obávám, že tenhle symbol – kroužek s tečkou uprostřed – má desítky významů. Nazývá se *cirkumpunkt* a je to jeden z nejčastěji používaných symbolů v dějinách.“

„Jak to myslíte?“ opáčil skepticky děkan.

Langdon zaráželo, že zednář duchovní význam tohoto symbolu nezná. „Cirkumpunkt má bezpočet významů. Ve starém Egyptě to byl symbol slunečního boha Ra a moderní astronomie ho dodnes používá jako symbol pro slunce. Ve východní filozofii představuje spirituální vhléd ‚třetího oka‘, božskou růži a znak osvícení. Kabalisté ho používají jako symbol Keter –

nejvyšší sefiry a „nejskrytější ze všech skrytých věcí“. Raní mystikové ho nazývali Boží oko, což je předchůdce Vševidoucího oka na Velké státní pečeti. Pythagorejci používali cirkumpunkt jako symbol monády – boží pravdy, *prisca sapientia*, jednoty mysli a duše a také –“

„Stačí!“ Děkan Galloway se pochechtával. „Děkuji, pane profesore. Máte samozřejmě pravdu.“

Langdon si uvědomil, že ho děkan jen zkoušel. *Všechno to věděl.*

„Cirkumpunkt,“ pokračoval Galloway s úsměvem, „je vlastně tím nejdůležitějším symbolem Dávných mystérií. Proto hádám, že v téhle krabičce nebude náhodou. Legenda vypráví, že tajemství této mapy se skrývají v těch nejdrobnějších detailech.“

„To je možné,“ ozvala se Katherine, „ale i kdyby se tam ten symbol vyskytoval s nějakým záměrem, nijak nám to nepomáhá s rozluštěním mapy, nebo snad ano?“

„Prve jste zmínila, že ve voskové pečeti, kterou jste rozlomila, byl otisk Peterův prsten?“

„Přesně tak.“

„A říkáte, že ten prsten máte s sebou?“

„Ano.“ Langdon sáhl do kapsy, našel prsten, vyklepl ho z igelitového sáčku a položil ho na stůl před děkana.

Galloway prsten zvedl a začal ho ohmatávat. „Tenhle unikátní prsten byl vyrobený ve stejné době jako zednářská pyramida a podle tradice ho nosí zednář pověřený ochranou pyramidy. Když jsem před chvílí na dně kamenné krabičky ucítil ten maličký cirkumpunkt, uvědomil jsem si, že prsten je ve skutečnosti součástí symbolonu.“

„Vážně?“

„Jsem si tím jistý. Peter je můj nejbližší přítel a nosí tento prsten už mnoho let. Znáám ho poměrně dobře.“ Podal prsten Langdonovi. „Podívejte se sám.“

Langdon si prsten vzal a začal ho zkoumat, přejel prsty po dvouhlavém fénixovi, po čísle 33, po slovech *ORDO AB CHAO* a také po slovech *Třicátý třetí stupeň vyjeví vše*. Nenacházel nic nápomocného. Když pak jeho prsty zamířily dolů podél vnější strany kroužku, náhle se zarazil. Překvapeně prsten otočil a zahleděl se na nejspodnější místo kroužku.

„Našel jste to?“ zeptal se Galloway.

„Myslím, že ano!“ potvrdil Langdon.

Katherine si přisunula křeslo ještě blíže. „Co?“

„Značka stupně tadyhle dole,“ ukázal jí Langdon. „Je tak maličká, že ji pohledem vůbec nepostřehneš, ale když ji ohmatáš, zjistíš, že je tam vytlačená – taková maličká kruhová jamka.“ Značka stupně se nacházela

přímo uprostřed na spodní straně kroužku a vskutku se zdálo, že je stejně velká jako onen vyvýšený puntík na dně krabičky.

„Jsou stejně velké?“ Katherine se vzrušeně naklonila blíž.

„To můžeme zjistit jen jedním způsobem.“ Langdon vzal prsten, vložil ho do krabičky a nasadil prohlubeň na výčnělek. Když zatlačil, výstupek v krabičce hladce vklouzl do otvoru v prstenu a ozvalo se tiché, ale zřetelné cvaknutí.

Všichni tři sebou trhli.

Langdon čekal, ale nic se nedělo.

„Co to bylo?“ zeptal se kněz.

„Nic,“ odpověděla Katherine. „Prsten zacvakl na místo, ale jinak se nestalo nic.“

„Žádná zásadní proměna?“ Galloway se tvářil zmateně.

Ještě jsme neskončili, uvědomil si Langdon, když se zahleděl na insignie vyryté do prstenu – na dvouhlavého fénixe a číslo 33. *Třicátý třetí stupeň vyjeví vše*. Hlavu mu zaplnily myšlenky na Pythagora, posvátnou geometrii a úhly; napadlo ho, jestli by stupně náhodou nemohly mít matematický význam.

S rozbušeným srdcem pomalu natáhl ruku a sevřel prsten, který byl teď upevněný na dno krabičky. Pak začal prstenem zvolna otáčet doprava. *Třicátý třetí stupeň vyjeví vše*.

Otočil prstenem o deset stupňů... o dvacet stupňů... o třicet stupňů – a pak se stalo něco, na co nebyl ani v nejmenším připravený.

Kapitola 85

Proměna.

Děkan Galloway nepotřeboval vidět, co se stalo, protože to slyšel.

Langdon s Katherine na protější straně stolu ani nedutali. Děkan věděl, že oba v němém úžasu hledí na kamennou krychli, která se jim právě hlasitě proměnila přímo před očima.

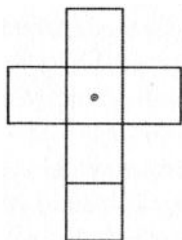
Neubránil se úsměvu. Výsledek proměny předem tušil, a přestože stále neměl ponětí, jak by jim tento vývoj mohl pomoci k rozluštění hádanky pyramidy, užíval si vzácné příležitosti naučit harvardského symbologa něco o symbolech.

„Málokdo si uvědomuje, pane profesore,“ spustil, „že zednáři uctívají tvar krychle – nebo *ašlar*, jak mu také říkáme –, protože jde o trojrozměrné

zpodobnění jiného symbolu... mnohem staršího, dvourozměrného symbolu.“ Nemusel se ptát, jestli profesor prastarý symbol, který před ním teď leží na stole, poznává. Šlo o jeden z nejslavnějších symbolů na světě.

Robert Langdon hleděl na proměněnou krabičku a hlavou mu vířily myšlenky. *To mě vůbec nenapadlo...*

Před chvílí sáhl do kamenné krabičky, sevřel zednářský prsten a jemně jím začal otáčet. Jakmile se prsten dostal do polohy třiatřiceti stupňů, krychle se Langdonovi najednou změnila před očima. V okamžiku, kdy se uvolnily skryté panty, se celá krabička naráz rozpadla a čtvercové panely, které tvořily stěny a víko, hlasitě pleskly o desku stolu.

Krychle se promění v kříž, pomyslel si Langdon. *Symbolická alchymie.*

Zdálo se, že Katherine je pohledem na rozpadlou krychli dost zmatená. „Zednářská pyramida odkazuje na křesťanství?“

Langdon v první chvíli napadlo totéž. Křesťanský krucifix je ve svobodném zednářství koneckonců uznávaným symbolem a mezi zednáři se jistě najde spousta křesťanů. Na druhou stranu jsou mezi nimi i židé, muslimové, buddhisté, hinduisté a tací, kteří pro svého boha nemají žádné jméno. Přítomnost výlučně křesťanského symbolu působila restriktivně. Pak mu však došel jeho skutečný význam.

„To není krucifix,“ prohlásil Langdon a vstal. „Kříž s cirkumpunktem uprostřed je dvojlenný symbol – dva symboly spojené v jeden.“

„Cože?“ Katherine sledovala, jak Langdon začíná rázovat po místnosti.

„Kříž,“ pustil se do vysvětlování, „se stal křesťanským symbolem teprve ve čtvrtém století. Už dlouho předtím ho používali Egypťané ke znázornění průsečíku dvou dimenzí – lidské a nebeské. Jako nahoře, tak i dole. Bylo to obrazové ztvárnění styčného bodu, v němž člověk a bůh splývají v jedno.“

„Aha.“

„Cirkumpunkt,“ pokračoval Langdon, „jak už jsem říkal, má řadu významů – jedním z nejezoteričtějších je růže, alchymický symbol

dokonalosti. Když ovšem růži umístíme doprostřed kříže, dostaneme úplně jiný symbol – kříž s růží.“

Galloway se s úsměvem pohodlně opřel. „No sláva. Konečně jste se chytil.“

I Katherine mezitím vstala od stolu. „Něco mi uniká?“

„Kříž s růží,“ obrátil se k ní Langdon, „je ve svobodném zednářství běžný symbol. Jeden ze stupňů skotského ritu se dokonce nazývá ‚Rytíř růže a kříže‘ a oslavuje rané rosenkruciány, kteří přispěli k zednářské mystické filosofii. Možná se ti Peter o rosenkruciánech zmiňoval. Patřily k nim desítky významných vědců – John Dee, Elias Ashmole, Robert Fludd –“

„Jistě,“ přisvědčila Katherine. „V rámci výzkumu jsem podrobně studovala všechny rosenkruciánské manifesty.“

To by měl každý vědec, pomyslel si Langdon. Řád růžového kříže – nebo formálněji Starý mystický řád *rosae crucis* – měl záhadnou historii, která významně ovlivnila vědu a takřka přesně kopírovala legendu o Dávných mystériích: staří filozofové vlastnili tajnou moudrost, kterou si po věky předávali mezi sebou a studovat ji směli jen ti nejosvícenější. Ostatně seznam slavných rosenkruciánů lze považovat za takové *Kdo je kdo* v evropské renesanci: Paracelsus, Bacon, Fludd, Descartes, Pascal, Spinoza, Newton, Leibnitz.

Podle rosenkruciánské doktríny byl řád ‚vystavěn na ezoterických pravdách dávné minulosti‘, pravdách, které musejí být ‚obyčejnému člověku utajeny‘ a které slibují mimořádný vhled do ‚říše ducha‘. Symbol bratrstva se během let vyvinul do rozkvetlé růže na zdobeném kříži, na samém počátku byl však skromným kolečkem s tečkou na prostém kříži – tím nejjednodušším znázorněním růže na tom nejjednodušším znázornění kříže.

„Často s Peterem diskutujeme o rosenkruciánské filosofii,“ svěřil Galloway Katherine.

Zatímco děkan začal v hrubých rysech nastiňovat vzájemný vztah zednářství a rosenkruciánství, Langdonova pozornost sklouzla zpět k jedné neodbytné myšlence, která ho pronásledovala celý večer. *Jeova sanctus unus. Ta fráze má nějakou spojitost s alchymií*. Přestože si stále nemohl vzpomenout, co přesně mu Peter o této frázi řekl, zmínka o rosenkruciánství ho na tu myšlenku bůhvíproč přivedla znovu. *Mysli, Roberte!*

„Zakladatelem rosenkruciánů,“ říkal právě Galloway, „byl údajně německý mystik, který si říkal Christian Rosenkreutz – zjevný pseudonym, pod nímž se možná ukrýval sám Francis Bacon, který podle některých historiků skupinu založil, ačkoli neexistuje žádný důkaz, že –“

„Pseudonym!“ vykřikl Langdon tak nečekaně, že tím vylekal i sám sebe. „To je ono! *Jeova sanctus unus*! Je to pseudonym!“

„O čem to zase mluvíš?“ obrátila se k němu Katherine.

Langdonovi se zrychlil tep. „Celý večer se snažím vydolovat z paměti, co mi Peter povídal o spojitosti fráze *Jeova sanctus unus* a alchymie. Konečně jsem si vzpomněl! Nejde ani tak o alchymii, jako o jednoho alchymistu! A to velice slavného!“

Galloway se zasmál. „Bylo na čase, pane profesore. Už jsem jeho jméno zmínil dvakrát i se slovem ‚pseudonym‘.“

Langdon zůstal na starého děkana zírat. „Vy jste to věděl?“

„Inu, když jste mi řekli, že vytesaný nápis dává dohromady slova *Jeova sanctus unus* a byl zašifrovaný pomocí Dürerova alchymického magického čtverce, pojal jsem podezření, které se proměnilo v jistotu, jakmile jste našli kříž s růží. Jak nejspíš víte, mezi osobními listinami onoho vědce se našel i hustě opoznámkovaný výtisk rosenkruciánských manifestů.“

„O koho jde?“ chtěla vědět Katherine.

„O jednoho z nejvýznamnějších vědců světa!“ odpověděl Langdon. „Byl to alchymista, člen Královské společnosti v Londýně, rosenkrucián a některé ze svých nejtajnostkářtějších vědeckých spisů podepsal pseudonymem – *Jeova sanctus unus*!“

„Jediný pravý Bůh?“ podivila se Katherine. „Skromný chlapík.“

„Skutečně inteligentní chlapík,“ opravil ji Galloway. „Podepisoval se takhle, protože stejně jako dávní zasvěcenci chápal svou vlastní božskou podstatu. A navíc i proto, že ze šestnácti písmen *Jeova sanctus unus* se dá sestavit jeho jméno v latině, takže je to vskutku dokonalý pseudonym.“

Katherine se tvářila zmateně, „*Jeova sanctus unus* je anagram jména slavného alchymisty v latině?“

Langdon vzal z děkanova stolu tužku a list papíru a během výkladu rovnou psal. „Latina používá *J* místo *I* a *V* místo *U*, což znamená, že z písmen slov *Jeova sanctus unus* se skutečně dá beze zbytku poskládat jméno muže, o kterém je řeč.“

Mezitím napsal šestnáct písmen: *Isaacus Neutonus*.

Podal papír Katherine a řekl: „Asi už jsi o něm slyšela.“

„Isaac Newton?“ podivila se Katherine při pohledu na papír. „Takže tohle je poselství nápisu na pyramidě?!“

Langdon se na okamžik ocitl zpět ve Westminsterském opatství před Newtonovou pyramidovou hrobkou, kde zažil podobné prozření. *A dnes se velký vědec vynořuje znovu*. Pochopitelně nešlo o náhodu. Pyramidy, mystéria, věda, skryté moudrosti, všechno to bylo propojené navzájem. Každý, kdo pátrá po tajném vědění, naráží na Newtonovo jméno zas

a znovu.

„Isaac Newton,“ pronesl Galloway, „musí mít něco společného s dešifrováním pyramidy. Netuším, co by to mohlo být, ale –“

„Geniální!“ zvolala Katherine a rozsvítily se jí oči. „Já už vím, jak pyramidu proměníme!“

„Ty jsi to pochopila?“ obrátil se k ní Langdon.

„Ano!“ přikývla. „Není mi jasné, proč nám to nedošlo dřív! Měli jsme to přímo pod nosem. Prostý alchymický proces. Dokážu tu pyramidu proměnit pomocí velice jednoduché vědy! Newtonovské vědy!“

Langdon se ze všech sil snažil porozumět.

„Otče Gallowayi,“ řekla Katherine, „kdybyste si mohl přečíst, co je na prstenu napsáno –“

„Moment!“ Starý děkan náhle zvedl prst a pokynul jí, ať je tiše. Nepatrně naklonil hlavu ke straně, jako by poslouchal. Po chvíli zprudka vstal. „Přátelé, tahle pyramida zjevně může odhalit ještě další tajemství. Netuším, kam paní Solomonová míří, ale pokud zná další krok, pak jsem svůj úkol splnil. Sbalte si prosím věci a nic víc mi neříkejte. Zanechte mě prozatím v tmách. Raději nechci znát žádné informace, které by ze mě naši návštěvníci mohli vypáčit.“

„Návštěvníci?“ zaposlouchala se Katherine. „Já nikoho neslyším.“

„Brzy uslyšíte.“ Galloway zamířil ke dveřím. „Pospěšte si.“

Ve vzdálené části města se vysílač mobilní sítě snažil spojit s telefonem, který ležel roztržštěný na Massachusetts Avenue. Když se spojení nezdařilo, přeměroval hovor do hlasové schránky.

„Roberte!“ Hlas Warrena Bellamyho byl plný paniky. „Kde jste?! Zavolejte mi! Děje se něco hrozného!“

Kapitola 86

Malach stál u stolu zalitého blankytně modrou září sklepních světel a pokračoval v přípravách. Při práci mu kručelo v prázdném žaludku. Nevěnoval tomu pozornost. Dny otročení vrtochům těla pro něj skončily.

Proměna vyžaduje oběť.

Stejně jako ti duchovně nejrozvinutější mužové v dějinách se i Malach odevzdal své cestě tou nejvznešenější tělesnou obětí. Kastrace nebyla tak bolestivá, jak si představoval. A dozvěděl se, že není ani nijak vzácná.

Každoročně podstupují chirurgické vykleštění – orchiektomii, jak se operace nazývá – tisíce mužů, jejichž motivací může být cokoli od transgenderových záležitostí přes snahu zkrotit sexuální závislost až po hluboko zakořeněnou duchovní víru. Malachovy pohnutky byly té nejušlechtlejší povahy. Stejně jako mytický Atys, který se vykastroval sám, i Malach věděl, že k dosažení nesmrtelnosti je třeba jednoznačně přetnout pouto s materiálním světem mužství a ženství.

Hermafrodit je samojediný.

V současnosti se společnost eunuchů straní, přestože v dávných dobách lidé chápali, jaká moc se s takovou obětí nevyhnutelně pojí. Získanou pohlavní čistotu velebil i sám Ježíš, jak se můžeme dočíst v Matoušově evangeliu: „*Jsou eunuchové, kteří se sami stali eunuchy pro nebeské království. Kdo to může přijmout, ať to přijme.*“

I Peter Solomon už učinil tělesnou oběť, ačkoli jedna ruka je ve velkém řádu věcí jen malou cenou. Než však dnešní noc skončí, obětuje Solomon mnohem, mnohem víc.

Musím ničit, abych mohl tvořit.

Taková je povaha polarity.

Peter Solomon si samozřejmě osud, který ho dnešní noci očekává, plně zaslouží. Bude to příhodný konec. Kdysi dávno sehrál zásadní roli v Malachově cestě smrtelným životem. Proto byl vyvolen, aby sehrál zásadní roli i v Malachově velké proměně. Tento muž si zaslouží všechny pocty i bolesti, kterých se mu dostane. Peter Solomon není ten, za koho celý svět má.

Obětoval vlastního syna.

Peter Solomon kdysi postavil svého syna Zacharyho před nesnesitelnou volbu – bohatství, nebo moudrost. *Zachary si vybral špatně.* Mladíkova volba spustila řetěz událostí, které ho nakonec stáhly až do hlubin pekla. *Věznice Soganlik.* Zachary Solomon v oné turecké věznici zemřel. Jeho příběh znal celý svět, nikdo ovšem nevěděl o tom, že Peter Solomon svého syna mohl zachránit.

Byl jsem tam, pomyslel si Malach. Všechno jsem to slyšel.

Na tu noc Malach nikdy nezapomněl. Solomonovo kruté rozhodnutí znamenalo smrt pro jeho syna Zacha, zároveň však dopomohlo tomu, aby se zrodil Malach.

Jedni musejí zemřít, aby druzí mohli žít.

Když světlo nad Malachovou hlavou začalo znovu měnit barvu, uvědomil si, že se připozdilo. Dokončil přípravy a zamířil po rampě zpátky nahoru. Nadešel čas opět se začít věnovat záležitostem světa smrtelníků.

Kapitola 87

Třicátý třetí stupeň vyjeví vše, pomyslela si Katherine za běhu. Vím, jak proměnit pyramidu! Odpověď měli celý večer před očima.

Spolu s Langdonem teď sprintovali přístavkem katedrály a následovali značky „Nádvoří“. Přesně podle děkanových slov vyběhli z katedrály na rozlehlý, obezděný dvůr.

Katedrální dvůr byl pětiúhelníkový, lemovaný křížovou chodbou a uprostřed stála ultramoderní fontána. Katherine nejdřív udivilo, jak hlasitě se ozvěna proudící vody na dvoře rozléhá. Pak jí došlo, že zvuk ve skutečnosti nevydává fontána.

„Vrtulník!“ vykřikla, právě když noční nebe nad nimi proťal paprsek světla. „Schovej se mezi ty sloupy!“

Oslňující záře reflektoru zaplavila nádvoří jen pár vteřin poté, co Langdon s Katherine dospěli na druhou stranu a pod gotickým obloukem vkroužili do tunelu, který vedl na vnější trávník. Přikrčili se v průchodu a počkali, dokud jim vrtulník nepřeletěl nad hlavou a nezačal v širokých obloucích kroužit kolem katedrály.

„Tak měl Galloway s těmi návštěvníky pravdu,“ podotkla ohromeně Katherine. *Špatné oči znamenají vynikající sluch.* V jejich vlastních uších teď rytmicky duněl splašený tep.

„Tudy,“ řekl Langdon, popadl tašku a vyrazil průchodem.

Děkan Galloway jim dal jediný klíč a jasné instrukce. Když dorazili na konec krátkého tunelu, bohužel zjistili, že je od jejich cíle dělí široký trávník, momentálně zalitý světlem z vrtulníku nad jejich hlavami.

„Nedostaneme se na druhou stranu,“ vydechla Katherine.

„Počkej. Dívej se.“ Langdon ukázal na černý stín, který se vynořil na trávníku po jejich levici. Stín začal jako neforemná kaňka, ale rychle rostl, posouval se jejich směrem, nabýval jasnějších obrysů, uháněl čím dál rychleji a rychleji, natahoval se, až nakonec získal tvar ohromného černého obdélníku korunovaného dvěma neuvěřitelně vysokými věžemi.

„Průčelí katedrály blokuje světlo,“ řekl Langdon.

„Přistávají před katedrálou!“

Langdon chytil Katherine za ruku. „Poběž! Teď!“

Děkan Galloway uvnitř katedrály kráčet s lehkostí, jakou nepocítil už řadu let. Právě prošel křížením lodí a pokračoval k chrámové předsíni a ke vstupním dveřím.

Slyšel, že vrtulník se teď vznášá před katedrálou, a představoval si, jak světlo reflektorů proniká rozetovým oknem přímo před ním a zalévá celý chrám úžasnými barvami. Vybavil si dny, kdy tyhle barvy vídal na vlastní oči. Paradoxně mu ta temná pustina, v níž se jeho svět proměnil, řadu věcí osvětlila. *Vidím teď jasněji než kdy dřív.*

Galloway byl povolán ke službě Bohu jako mladík a po celý život miloval církev, jak ji jen milovat lze. A stejně jako mnozí jeho kolegové, kteří se plně obětovali Bohu, byl i Galloway unavený. Celý život usiloval o to, aby ho bylo slyšet přes lomoz nevědomosti.

Co jsem čekal?

Od křížových výprav přes inkvizici až po americkou politiku se neustále někdo oháněl Ježíšovým jménem a zneužíval je v bojích o moc. Od počátku věků ti nevědomí vždycky křičeli nejhlasitěji, shromažďovali důvěřivé masy a nutili je plnit své příkazy. Obhajovali své světské touhy citáty z Písma, kterému nerozuměli. Vlastní nesnášenlivost vydávali za důkaz svého přesvědčení. Takže se lidstvu nakonec po všech těch letech podařilo nadobro zničit všechno, co bylo kdysi na Ježíšově příběhu tak krásné.

Když dnes v noci narazil na symbol kříže s růží, naplnilo ho to obrovskou nadějí, připomnělo mu to proroctví sepsaná v rosenkruciánských manifestech, které si v minulosti nesčetněkrát pročítal a dosud si je pamatoval.

Kapitola první: Jehova vykoupí lidstvo odhalením tajemství, která byla do té doby vyhrazena jen vyvoleným.

Kapitola čtvrtá: Celý svět bude jako jedna kniha a všechny rozpory vědy a teologie se urovnají.

Kapitola sedmá: Před koncem světa přinese Bůh ohromné duchovní osvícení, aby zmírnil utrpení lidstva.

Kapitola osmá: Než bude toto osvícení možné, musí se svět nejprve vyspat z opojení otráveným pohárem, jež naplnil falešný život teologického vína.

Galloway věděl, že církev sešla z cesty už před mnoha lety, a zasvětil život její nápravě. Teď si uvědomil, že ten okamžik se rychle blíží.

Největší tma bývá před úsvitem.

Agent CIA Turner Simkins seděl s nohama na ližině vrtulníku Sikorsky. Jakmile stroj dosedl na ojíňený trávník, Simkins seskočil, připojil se ke svým mužům a hned začal mávat na pilota, ať znovu zvedne vrtulník do vzduchu a dává pozor na všechny východy.

Nikdo nesmí opustit budovu.

Zatímco vrtulník stoupal k nočnímu nebi, Simkins se svým týmem vyběhl po schodech k hlavnímu vchodu katedrály. Než se stačil rozhodnout, na které ze šesterých dveří zabuší, jedny z nich se otevřely.

„Ano?“ zavolal ze stínu nevzrušený hlas.

Simkins matně rozeznával shrbenou postavu v kněžském rouchu. „Vy jste děkan Colin Galloway?“

„Ano, jsem,“ přisvědčil stařec.

„Hledám Roberta Langdona. Viděl jste ho?“

Stařec teď přistoupil o krok blíž a zahleděl se prázdnýma očima kamsi za Simkinse. „Tak to by byl skutečně zázrak, nemyslíte?“

Kapitola 88

Už nemáme moc času.

Bezpečnostní analytička Nola Kayeová měla nervy napjaté k prasknutí a třetí kafe, které teď začala pít, jí protékalo tělem jako elektrický proud.

Od Sató zatím ani slovo.

Konečně se telefon rozezvonil a ona po něm hned skočila. „Bezpečnostní,“ řekla. „Nola.“

„Nolo, tady Rick Parrish ze zabezpečení systémů.“

Nola rázem zvadla. *To není Sató.* „Nazdar, Ricku. Co bys potřeboval?“

„Jen jsem tě chtěl upozornit, že by naše oddělení mohlo mít informace související s tím, na čem dneska večer pracuješ.“

Nola postavila kafe na stůl. *Odkud sakra ty můžeš vědět, na čem dneska večer pracuju?* „Prosím?“

„Promiň, jde o ten nový program na sdílení dat, který betatestujeme,“ vysvětlil Parrish. „Pořád mi tady vyskakuje číslo tvé pracovní stanice.“

Nola konečně pochopila, o čem to mluví. CIA právě rozbíhala nový „integrační“ software navržený tak, aby v reálném čase upozorňoval různá oddělení, pokud by shodou okolností zpracovávala stejná data. V éře teroristických hrozeb, při jejichž odhalování hraje největší roli čas, nezáleží na odvrácení nebezpečí stačí prostá zpráva, že o pár dveří vedle někdo analyzuje přesně ta data, která potřebujete. Podle Noly ten nový software na sdílení informací člověka spíš jen rozptyloval, než že by mu skutečně pomáhal – „iritační software“, přezdívala mu.

„Aha, já zapomněla,“ odpověděla. „Co tam máte?“ Byla si stoprocentně jistá, že nikdo další v budově o téhle krizi ani neví, natož aby na ní taky

pracoval. A na počítači v průběhu večera jen dohledávala nějaké tajemné historické informace o zednářích pro Sató. Přesto dost dobře nemohla spolupráci odmítnout.

„No, asi to nic nebude,“ pokračoval Parrish, „ale zarazili jsme dneska večer nějakého hackera a program mě opakovaně vyzývá k tomu, abych ti tu informaci sdělil.“

Hacker? Nola si srkla kávy. „Poslouchám.“

„Asi před hodinou,“ začal Parrish, „jsme zachytili nějakého Zoubianise, který se snažil proniknout k souboru v jedné naší interní databázi. Ten chlap tvrdí, že to dělal na zakázku a že nemá tušení, proč dostal zapláceno, aby se dostal zrovna k tomuhle souboru, natož že se ten soubor nachází na serveru CIA.“

„A dál?“

„Vyslechli jsme ho a je čistý. Divná je na tom ale jedna věc – přesně tentýž soubor, ke kterému se snažil proniknout, mi předtím večer označil náš interní vyhledávač. Vypadá to, že nám někdo vlezl do systému, zadal vyhledávání podle určitých klíčových slov a obdržel redigovaný výsledek. A ta klíčová slova jsou vážně hodně divná. Navíc mi jedno z nich označil ten program na sdílení informací a přiřadil mu nejvyšší prioritu – to znamená, že se vyskytuje pouze v tvojí a mojí sadě dat.“ Odmlčel se. „Říká ti něco slovo... *symbolon*?“

Nola sebou trhla tak, až rozlila kávu po stole.

„Ostatní klíčová slova jsou stejně neobvyklá,“ pokračoval Parrish. *pyramida, brána* –“

„Přijď sem ke mně,“ přikázala Nola, zatímco utírala stůl. „A vezmi s sebou všechno, co máš!“

„Takže tobě ta slova něco říkají?“

„OKAMŽITĚ!“

Kapitola 89

Katedrální kolej přilehlá k Národní katedrále je elegantní budova vzhledem připomínající hrad. Účelem Koleje kazatelů, jak si to původně představoval první washingtonský episkopální biskup, mělo být další vzdělávání duchovních po jejich vysvěcení. Dnes kolej nabízí širokou škálu studijních programů z oblasti teologie, globálního práva, léčitelství a duchovních nauk.

Langdon s Katherine přeběhli přes trávník a díky Gallowayovu klíči vklouzli dovnitř právě v okamžiku, kdy se vrtulník znovu vznesl nad katedrálu a jeho reflektory proměnily noc v den. Teď stáli zadýchaně ve vstupní hale a rozhlíželi se kolem sebe. Okny pronikalo dost světla a Langdon neviděl důvod, proč rozsvěcet a riskovat, že tak vrtulníku nad sebou prozradí, kde jsou. Vykročili středovou chodbou a minuli několik zasedacích místností, tříd a odpočinkových prostor. Interiér Langdonovi připomínal novogotické budovy Yaleovy univerzity – úchvatné zvenčí, ale překvapivě strohé a účelné uvnitř, neboť jejich dobová elegance musela projít rekonstrukcemi, aby ustála namáhavý provoz.

„Tudy,“ ukázala Katherine ke konci chodby.

Zatím neměla čas podělit se s Langdonem o svůj nový objev ohledně pyramidy, očividně ji však k němu přivedla zmínka o jménu Isaacus Neutonus. Cestou přes trávník ze sebe stačila vypravit jen tolik, že pyramidu lze proměnit jednoduchým vědeckým postupem. Byla přesvědčená, že by všechno potřebné mohli najít v této budově. Langdon netušil, co vlastně potřebují ani jak Katherine hodlá proměnit jednolitý kus žuly či zlata, ale vzhledem k tomu, že před chvílí na vlastní oči viděl, jak se krychle proměnila v rosenkruciánský kříž, byl ochotný věřit čemukoli.

Došli na konec chodby, ale Katherine se mračila, protože tu patrně nenašla, co očekávala. „Neříkal jsi, že tady mají ubytovací prostory?“

„Ano, aby účastníci konferencí mohli bydlet přímo tady.“

„Tak tu snad někde musejí být taky kuchyně, ne?“

„Ty máš hlad?“

Zamračila se na něj. „Ne, potřebuju laboratoř.“

No jistě. Langdon si povšiml klesajícího schodiště, u něhož visel slibný symbol. *Nejoblíbenější piktogram v Americe.*

Suterénní kuchyně působila průmyslovým dojmem – spousta nerezové oceli a velkých hmců –, evidentně byla navržena k vaření pro větší skupiny. Nebyla tu okna. Katherine zavřela dveře a rozsvítila. Automaticky se zapnulo odvětrávání.

Katherine ihned začala prohrabávat kredence a hledat, co potřebovala. „Roberte,“ požádala, „můžeš prosím tě vyndat pyramidu na pult?“

Langdon si sice připadal jako nezkušený kuchtík, který přijímá povely od Daniela Bouluda, nicméně uposlechl, vyndal pyramidu z tašky a položil na ni zlatou špičku. Když se otočil, Katherine právě napouštěla do

ohromného hrnce horkou vodu.

„Postavíš mi to prosím tě na plotnu?“

Langdon přenesl šplíchající hrnce na plotnu, zatímco Katherine pustila plyn a rozškrtla plamen.

„Budou humři?“ zeptal se Langdon s nadějí v hlase.

„Hrozně vtipné. Ne, bude alchymie. A čistě pro tvou informaci, tohle je hrnce na těstoviny, ne na humry.“ Ukázala na síto, které předtím z hrnce vyndala a položila na kuchyňský pult vedle pyramidy.

Jsem to ale hlupák. „A vaření těstovin nám pomůže rozluštit pyramidu?“

Katherine komentář ignorovala a přešla k vážnějšímu tónu. „Určitě víš, že existuje jak historický, tak symbolický důvod, proč si zednáři zvolili za svůj nejvyšší stupeň právě třicátý třetí.“

„Samozřejmě,“ přisvědčil Langdon. V Pythagorově době, v šestém století před Kristem, oslavovala tradiční numerologie číslo 33 jako to nejvyšší ze všech „mistrovských čísel“. Bylo to nejposvátnější číslo, symbolizující Boží pravdu. Tato tradice přežila u zednářů i jinde. Ne náhodou se křesťané učí, že Ježíš byl ukřižován ve třiatřiceti letech, přestože pro to neexistují žádné historické důkazy. Stejně tak není náhoda, že Josefovi prý bylo třiatřicet, když si vzal Pannu Marii, že Ježíš učinil třiatřicet zázraků, že Boží jméno je v Genesis zmíněno třiatřicetkrát nebo že v islámu je všem obyvatelům nebes věčně třicet tři let.

„Třicet tři,“ pokračovala Katherine, „je posvátné číslo v mnoha mystických tradicích.“

„Správně.“ Langdon pořád netušil, co by to mohlo mít společného s hrncem na těstoviny.

„Takže by tě nemělo překvapit, že i raný alchymista, rosenkrucián a mystik Isaac Newton přikládal číslu třicet tři zvláštní význam.“

„Nepochybně,“ souhlasil Langdon. „Newton se hluboce zajímal o numerologii, prorockví a astrologii, ale jak to –“

„Třicátý třetí stupeň vyjeví vše.“

Langdon vytáhl z kapsy Peterův prsten a přečetl si nápis. Pak pohlédl zpátky na hrnce s vodou. „Promiň, to mi nedochází.“

„Roberte, celý večer jsme měli za to, že ‚třicátý třetí stupeň‘ odkazuje na stupně zednářské hierarchie, a přece když jsme tím prstenem otočili o třicet tři stupňů, krychle se proměnila a odhalila nám kříž. V té chvíli jsme si uvědomili, že slovo ‚stupeň‘ tu bylo užito v jiném významu.“

„Ano. Úhlový stupeň.“

„Přesně tak. A ‚stupeň‘ má ještě třetí význam.“

Langdon se zahleděl na hrnce vody na plotně. „Teplota.“

„No jistě!“ přisvědčila Katherine. „Celý večer to máme přímo pod nosem. ‚Třicátý třetí stupeň vyjeví vše.‘ Pokud pyramidu zahřejeme na třicet tři stupňů, mohla by nám něco vyjevit.“

Langdon věděl, že Katherine Solomonová je výjimečně inteligentní žena, a přece měl pocit, že jí tu uniká jedna poměrně zjevná věc. „O jakých stupních to ale mluvíš? Protože pokud o stupních Fahrenheita, měli bychom pyramidu strčit spíš do mrazáku, ne?“

Katherine se usmála. „Pokud se chceme řídit receptem velkého alchymisty a rosenkruciánského mystika, který se podepisoval *Jeova sanctus unus*, pak ne.“

Isaacus Neutonus psal recepty?

„Roberte, teplota je základní alchymický katalyzátor a ne vždycky se měřila ve stupních Fahrenheita nebo Celsia. Existují mnohem starší teplotní stupnice, z nichž jednu vymyslel i Isaac –“

„Newtonova stupnice!“ zvolal Langdon. Uvědomil si, že Katherine má pravdu.

„Ano! Isaac Newton vymyslel celý systém měření teploty na základě čistě přírodních jevů. Výchozím bodem pro něj byla teplota tajícího ledu a nazval ji ‚nultý stupeň‘.“ Odmlčela se. „Předpokládám, že uhodneš, jaký stupeň přiřadil teplotě vroucí vody – tomu nejdůležitějšímu z alchymických procesů?“

„Třicátý třetí.“

„Ano, třicátý třetí! Třicátý třetí stupeň. Na Newtonově stupnici má vařící voda třicet tři stupňů. Vzpomínám si, že jsem se jednou ptala Petera, proč si Newton vybral právě tohle číslo. Připadalo mi naprosto nahodilé. Var vody je nejpodstatnější alchymický proces, a on si zvolil třicet tři? Proč ne sto? Proč ne něco elegantnějšího? Peter mi vysvětlil, že pro mystika, jako byl Isaac Newton, je právě číslo třicet tři to nejelegantnější ze všech.“

Třicátý třetí stupeň vyjeví vše. Langdon pohlédl na hrnec vody a pak na pyramidu. „Jenže, Katherine, pyramida je z jednolitého kusu žuly a jednolitého kusu zlata. Vážně si myslíš, že bude vařící voda stačit k tomu, aby ji nějak proměnila?“

Úsměv na její tváři Langdonovi prozradil, že Katherine ví něco víc než on. Sebevědomě došla ke kuchyňskému pultu, zvedla žulovou pyramidu i se zlatou špičkou a postavila ji na síto. To pak opatrně ponořila do bublající vody. „Tak to vyzkoušíme, ne?“

Vysoko nad Národní katedrálou zapnul pilot CIA ve vrtulníku automatické řízení a rozhlédl se po nejbližším okolí budovy. *Nikde žádný pohyb.*

Termální kamera nedokázala proniknout kamenem katedrály, takže netušil, co jeho tým provádí uvnitř; pokud by se však kdokoli pokusil vyklouznout ven, termální senzor by ho na to hned upozornil.

Trvalo jen šedesát vteřin, než senzor zapípal. Fungoval na stejném principu jako domácí alarmy a teď detekoval vysoký teplotní rozdíl. Obvyčejně to znamenalo, že se studeným prostorem pohybuje lidská postava, na monitoru se však objevila jakási kaňka, oblak horkého vzduchu plující nad trávníkem. Pilot objevil zdroj, otvor ventilace ve zdi Katedrální koleje.

Nejspíš nic důležitého, pomyslel si. Podobné odchylky vídal každou chvíli. *Nejspíš tam někdo varí nebo pere*. Už to chtěl nechat plavat, když si uvědomil, že na tom něco nehraje. Na parkovišti nestálo jediné auto a v celé budově bylo zhasnuto.

Dlouze se na monitor termální kamery zahleděl. Pak se vysílačkou spojil s velitelem týmu. „Simkinsi, asi to nic nebude, ale...”

„Inkandescentní indikátor teploty!“ Langdon musel přiznat, že je to chytré.

„Prostá věda,“ podotkla Katherine. „Různé materiály žhnou při různých teplotách. Říká se jim teplotní značky. Ve vědě se takové značky používají každou chvíli.“

Langdon hleděl na ponořenou pyramidu. Nad bublající vodou se začínaly kroutit nitky páry, Langdon si však nedělal velké naděje. Podíval se na hodinky a rázem se mu zrychlil pulz: 23:45. „Takže podle tebe by se tam měla objevit nějaká luminiscence, až se to zahřeje?“

„Žádná luminiscence, Roberte. Inkandescence! V tom je velký rozdíl. Inkandescenci vyvolává teplo a dochází k ní jen při určité teplotě. Třeba když oceláři popouštějí nosníky, nastříkají na ně průsvitnou mřížku z látky, která začne při určité cílové teplotě žhnout, takže vědí, kdy jsou nosníky hotové. Nebo si vezmi obyčejný prstýnek na měření nálady, který si jen nasadíš na prst a on mění barvu podle tělesné teploty.“

„Katherine, tahle pyramida pochází někdy z devatenáctého století! Dokážu si představit řemeslníka, který vyrobí kamennou krabičku se skrytými panty, ale nanášení nějakých průsvitných inkandescentních látek?“

„To je naprosto reálné,“ opáčila a s nadějí pohlédla na ponořenou pyramidu. „Raní alchymisté běžně používali jako tepelnou značku organický fosfor. Číňané měli barevné ohňostroje, a dokonce už Egypťané —“ Katherine se zarazila uprostřed věty a upřeně se zadívala na zvířenou vodu.

„Co?“ Langdon sledoval její pohled ke zpěněné hladině, ale nic neviděl.

Katherine se naklonila nad hrnec a pátravě se zahleděla do vody.

Najednou se otočila a rozběhla se přes kuchyni ke dveřím.

„Kam to letíš?“ křikl na ni Langdon.

Katherine smykem zastavila u vypínače a přecvakla ho. Světla zhasla, vypnulo se odvětrávání a kuchyně se ponořila do tiché tmy. Langdon se obrátil k pyramidě a zahleděl se skrz páru na zlatou špičku pod vodou. Než se Katherine vrátila k plotně, už mu klesla brada úžasem.

Přesně podle Katherininy předpovědi začínal právě kousek kovové špičky ve vodě slabě zářit. Objevovala se písmena a s postupným ohříváním vody byla čím dál jasnější.

„Je tam něco napsáno!“ zašeptala Katherine.

Langdon ohromeně přikývl. Zářící slova se objevila těsně pod vyrytým nápisem. Vypadalo to, že jsou jen tři, a přestože je Langdon zatím nedokázal přečíst, napadlo ho, jestli jim mohou odhalit všechno, po čem dnes v noci pátrají. *Pyramida je opravdová mapa*, řekl jim Galloway, *a ukazuje k naprosto reálnému místu.*

Když se písmena ještě o něco víc rozzářila, Katherine vypnula plyn a víření vody zvolna ustalo. Špička pyramidy se jim pod zklidněnou hladinou přestala vlnit před očima.

Tři zářící slova se dala krásně přečíst.

Kapitola 90

Langdon s Katherine stáli v přítomí kuchyně Katedrální koleje nad hrcem vody a zírali na proměněnou špičku pyramidy pod hladinou. Na jedné straně zlatého jehlanu zářilo inkandescenční poselství.

Langdon si svítící text četl znovu a znovu, nechťelo se mu věřit vlastním očím. Věděl, že pyramida má podle legendy odkazovat ke konkrétnímu místu, ani ve snu by ho ale nenapadlo, že to místo bude až takhle konkrétní.

Franklinovy sady osm

„Je to adresa,“ zašeptal ohromeně.

Katherine se tvářila stejně užasle. „Netuším, kde to může být, ty jo?“

Langdon zavrtěl hlavou. Věděl, že Franklinovy sady se nacházejí v jedné ze starších washingtonských čtvrtí, ale adresa mu nic neříkala. Zvedl zrak ke špičce zlatého jehlanu a přečetl si shora dolů celý text.

To
tajemství
skrývá v sobě řád
Franklinovy sady osm

Sídlí u Franklinových sadů nějaký řád?

Je tam nějaká budova, která by mohla skrývat hluboké točité schodiště?

Langdon neměl tušení, jestli by na té adrese skutečně mohlo, či nemohlo být něco zakopané. Nejdůležitější ovšem v tuhle chvíli bylo, že se jim s Katherine podařilo pyramidu rozluštit, a tím pádem měli informaci nezbytnou k vyjednávání o propuštění Petera.

Právě včas.

Svítilí rafičky Langdonových hodinek s Mikymausem ukazovaly, že jim zbývá necelých deset minut.

„Zavolej mu,“ řekla Katherine a kývla k telefonu na zdi kuchyně. „Honem!“

Langdon byl ještě trochu zaskočený z toho, že tak najednou dospěli k řešení, a teď zaváhal.

„Já ti nevím...“

„Já jo.“

„Nic mu neprozradím, dokud nebudeme vědět, že je Peter v bezpečí.“

„Pochopitelně. Pamatuješ si jeho číslo?“

Langdon přikývl a přistoupil ke kuchyňskému telefonu. Zvedl sluchátko a vytočil číslo únoscovy mobilního telefonu. Katherine naklonila hlavu k sluchátku, aby mohla poslouchat. Linka se rozezvonila a Langdon se připravil na onen tajuplný šepot, kterým ho muž zvečera obalamutil.

Konečně to někdo zvedl.

Neozval se však žádný pozdrav. Nic. Z druhého konce linky bylo slyšet jen dýchání.

Langdon chvíli čekal a pak promluvil sám. „Máme pro vás informace, které chcete, ale musíte nám nejdřív vydat Petera.“

„Kdo volá?“ zeptal se ženský hlas.

Langdon sebou trhl. „Robert Langdon,“ odpověděl automaticky. „A kdo jste vy?“ Na okamžik si pomyslel, že snad vytočil špatné číslo.

„Vy jste Langdon?“ Žena se zdála překvapená. „Je tady někdo, kdo se po vás ptá.“

Cože? „Promiňte, komu jsem se to přesně dovolal?“

„Paige Montgomeryová od Preferred Security.“ Hlas se jí trochu trásl. „Možná byste nám mohl pomoci. Zhruba před hodinou se moje kolegyně vypravila na základě tísňového volání do Kalorama Heights. Mělo jít

o možný případ držení rukojmího. Ztratila jsem s ní spojení, tak jsem povolala zálohu a vyrazila jsem na udanou adresu. Kolegyni jsme našli mrtvou v zahradě. Majitel domu byl pryč, tak jsme vyrazili dveře. Na stole v chodbě zvonil mobil a –“

„Vy jste uvnitř?“ skočil jí do řeči Langdon.

„Ano a to tísňové volání... bylo oprávněné,“ vypravila ze sebe žena. „Promiňte, že tak koktám, ale moje kolegyně je mrtvá a našli jsme tady muže, kterého tu drží proti jeho vůli. Je v dost bídném stavu, právě ho ošetřujeme. Ptal se po dvou lidech – po nějakém Langdonovi a nějaké Katherine.“

„To je můj bratr!“ vyhrkla Katherine do telefonu a přitiskla hlavu blíž k Langdonovi. „To já jsem volala na tísňovou linku! Je v pořádku?“

„No, moc ne, paní...“ Ženě se zlomil hlas. „Je na tom opravdu zle. Přišel o pravou ruku...“

„Prosím vás,“ naléhala na ni Katherine. „Chci s ním mluvit!“

„Právě ho ošetřují. Každou chvíli upadá do bezvědomí. Jestli jste někde poblíž, měli byste sem přijet. Zjevně se s vámi chce vidět.“

„Jsme jen pár minut od vás!“ reagovala Katherine.

„Pak byste si asi měli pospíšet.“ Ozval se jakýsi tlumený hluk v pozadí, pak žena znovu promluvila. „Promiňte, zdá se, že mě budou potřebovat. Promluvím si s vámi, až dorazíte.“

Spojení se přerušilo.

Kapitola 91

Langdon s Katherine vyběhli po schodech ze suterénu a pustili se setmělou chodbou Katedrální koleje k přednímu východu. Hřmot vrtulníku už nad sebou neslyšeli a Langdon doufal, že se jim podaří nepozorovaně vyklouznout a dostat se až do Kalorama Heights za Peterem.

Našli ho. Je naživu.

Když před třiceti vteřinami zavěsil telefon po rozhovoru se zaměstnankyní bezpečnostní agentury, Katherine honem vytáhla pyramidu z vody. Langdon ji ještě vlhkou uložil do kožené tašky. Teď cítil, jak skrz kůži sálá teplo.

Vzrušení z objevu Petera dočasně zastínilo myšlenky na zářící zprávu ze zlaté špičky – *Franklinovy sady osm* –, ale na to bude dost času, až se dostanou k Peterovi.

Sotva nad schodištěm zabočili za roh, Katherine se zarazila a ukázala ke společenské místnosti na protější straně chodby. Arkýřovým oknem Langdon spatřil štíhlý černý vrtulník usazený na trávníku. Zády k nim u něj stál osamělý pilot a mluvil s někým vysílačkou. Opoдал parkoval černý Cadillac Escalade.

Langdon s Katherine skryti ve stínu vešli do společenské místnosti a vyhlédli oknem, aby zjistili, jestli někde kolem neuvidí i zbytek týmu CIA. Díkybohu byl rozlehlý trávník před Národní katedrálou prázdný.

„Budou nejspíš v katedrále,“ řekl Langdon.

„Nebudou,“ ozval se jim za zády hluboký hlas.

Langdon s Katherine se otočili, aby zjistili, kdo to na ně promluvil. Ve dveřích stály dvě černě oděné postavy a mířily na ně puškami s laserovými zaměřovači. Langdon si všiml, že mu po hrudníku poskakuje zářivá červená tečka.

„Ráda vás zase vidím, pane profesore,“ pokračoval povědomý chraplavý hlas. Agenti se rozestoupili, mezi nimi nenuceně proklouzla drobná postava ředitelky Sató, přešla přes místnost a zastavila se před Langdonem. „Dneska večer jste pokazil, co jste mohl.“

„Policie objevila Petera Solomona,“ prohlásil Langdon energicky. „Je ve špatném stavu, ale přežije to. Je po všem.“

Pokud ředitelku nalezení Petera Solomona překvapilo, nedala to na sobě nijak znát. S nehybným pohledem přistoupila ještě blíž k Langdonovi a zastavila se jen pár centimetrů před ním. „Můžu vás ujistit, pane profesore, že po všem ani zdaleka není. A jestli se do toho zapletla policie, je situace naopak ještě vážnější. Jak už jsem se vám zmínila dřív, jde o nanejvýš choulostivou záležitost. Neměl jste s tou pyramidou utíkat.“

„Madam,“ vyhrkla Katherine, „potřebuju vidět svého bratra. Klidně si tu pyramidu vezměte, ale musíte nás nechat —“

„Musím?“ odsekla Sató a obrátila se ke Katherine. „Paní Solomonová, předpokládám.“ Sežehla Katherine pohledem a pak se otočila zpět k Langdonovi. „Položte tu koženou tašku na stůl.“

Langdon sklopil zrak ke dvěma laserovým tečkám na svém hrudníku. Položil tašku na konferenční stolek. Jeden z agentů k ní přispěchal, obezřetně rozepnul zip a rozevřel ji. Z tašky se vznesl obláček uvězněné páry. Agent posvítil dovnitř, poměrně dlouho si zmateně prohlížel obsah a pak kývl na Sató.

Sató přistoupila k tašce a nahlédla do ní. Mokrá kamenná pyramida se zlatou špičkou se v paprsku baterky celá leskla. Sató se naklonila a zblízka se zahleděla na špičku, kterou, jak si Langdon uvědomil, dosud viděla jen na rentgenovém snímku.

„Tenhle nápis,“ zeptala se Sató, „říká vám to něco? ,To tajemství skrývá v sobě rád‘?“

„Nejsme si jistí, madam.“

„Proč je ta pyramida tak horká?“

„Ponořili jsme ji do vařící vody,“ odpověděla Katherine bez váhání. „Museli jsme, abychom rozluštili šifru. Všechno vám povíme, ale pusťte nás prosím za mým bratrem. Prodělal si dnes –“

„Vy jste tu pyramidu vařili?“ otázala se Sató.

„Zhasněte baterku,“ poradila jí Katherine. „A podívejte se na špičku. Možná to ještě uvidíte.“

Agent zhasl baterku a Sató si k pyramidě klekla. Langdon i zpozvdálí viděl, že text na špičce dosud nepatrně září.

„Franklinovy sady osm?“ přečetla užasle Sató.

„Ano. Text byl napsaný nějakým inkandescenčním lakem nebo něčím takovým. Třicátý třetí stupeň ve skutečnosti odkazoval –“

„A ta adresa?“ skočila jí do řeči Sató. „O ni tomu chlapovi jde?“

„Ano,“ přisvědčil Langdon. „Věří, že pyramida je mapa, která mu prozradí polohu mocného pokladu – že je to klíč k Dávným mystériím.“

Sató se nevěřícně znovu zahleděla na špičku pyramidy. „A vy už jste se s tím mužem spojili?“ zeptala se s obavami v hlase. „Už jste mu tu adresu dali?“

„Pokusili jsme se o to.“ Langdon jí popsal, co se přihodilo, když zavolali na mužův mobil.

Sató poslouchala a přejížděla si jazykem po zažloutlých zubech. Přestože se zdálo, že každou chvíli vybuchne vzteky, nakonec se obrátila k jednomu ze svých agentů a s přemáháním zachraptěla: „Ať ho sem pošlou. Je v autě.“

Agent přikývl a začal se s někým bavit vysílačkou.

„Koho sem mají poslat?“ zeptal se Langdon.

„Jediného člověka, který snad ještě může tenhle bordel, co jste nadělal, dát do pořádku.“

„Co jsem nadělal za bordel?“ odsekl Langdon. „Peter už je v bezpečí, takže je všechno –“

„Prokrista!“ vybuchla Sató. „Tady vůbec nejde o vašeho Petera! Snažila jsem se vám to vysvětlit už v Kapitolu. Jenže vy, pane profesore, jste se rozhodl pracovat radši proti mně než se mnou! A strašlivě jste to zvorál! Když jste zničil svůj mobil, který jsme mimochodem skutečně sledovali, odřízl jste se tím zároveň od toho chlapa. Tahle adresa je od začátku naše jediná naděje, že toho šílence chytíme! Potřebovala jsem, abyste přistoupil na jeho hru a tu adresu mu dal, abychom sakra aspoň věděli, kde si na něj

počkat!“

Než se Langdon zmohl na odpověď, zaměřila Sató svůj zbylý hněv proti Katherine.

„A vy, paní Solomonová! Vy jste věděla, kde ten maniak bydlí? Proč jste mi to neřekla? Proč jste k němu místo toho poslala nějakou nájemnou agenturu? Je vám jasné, že jste tím zmařila veškeré naše šance na jeho dopadení? Těší mě, že je váš bratr v bezpečí, ale věřte mi, že dnes v noci čelíme krizi, jejíž důsledky se zdaleka netýkají jen vaší rodiny. Pocítí je celý svět. Ten chlap, který unesl vašeho bratra, má obrovskou moc a my ho musíme okamžitě dostat.“

Při posledních slovech její litanie se ze stínů vynořila vysoká, elegantní postava Warrena Bellamyho. Když hlavní architekt vstoupil do společenské místnosti, vypadal pomačkaně, pohmožděné a otřeseně. Jako by si prošel hotovým peklem.

„Warrene!“ vyskočil Langdon na nohy. „Jste v pořádku?“

„Ne,“ zněla odpověď. „Nijak zvlášť.“

„Už jste to slyšel? Peter je v bezpečí!“

Bellamy omámeně přikývl, jako by už na ničem nezáleželo. „Ano, právě jsem zaslechl, jak se o tom bavíte. To je dobře.“

„O co tady proboha jde, Warren?“

Vtom se mezi ně vložila Sató. „Za chvíli si to všechno povíte. Nejdříve se ale pan Bellamy spojí s tím šilencem a informuje ho o vývoji situace. Jako to ostatně dělá celý večer.“

Langdon nechápal, o čem to mluví. „Bellamy únosce o ničem neinformoval! Vždyť ten chlap ani neví, že je do toho Bellamy zatažený!“

Sató se obrátila k Bellamymu a nadzvedla obočí.

Bellamy si povzdechl. „Obávám se, Roberte, že jsem k vám dnes nebyl úplně upřímný.“

Langdon se nezmohl na slovo.

„Myslel jsem si, že jednám správně...“ pokračoval vystrašeně Bellamy.

„Tak teď snad konečně doopravdy začnete,“ ozvala se Sató, „a my bychom se všichni měli modlit, aby to vyšlo.“ A snad aby její zlověstný tón nevyzněl naprázdno, začaly krbové hodiny odbíjet celou. Sató vytáhla naditou igelitovou taštičku na zip a hodila ji Bellamymu. „Tady jsou vaše věci. Dá se vaším mobilem fotit?“

„Ano.“

„Fajn. Přidržte mi chvíli tu špičku.“

Zpráva, kterou Malach právě dostal, pocházela od jeho informátora – Warrena Bellamyho –, zednáře, kterého zvečera vyslal do Kapitolu, aby

asistoval Robertu Langdonovi. Bellamy stejně jako Langdon toužil zachránit Petera Solomona a slíbil Malachovi, že pomůže Langdonovi získat a rozluštit pyramidu. Malach dostával v průběhu celého večera e-mailové vzkazy s čerstvými zprávami, které se mu automaticky přeposílaly na mobil.

Tohle asi bude zajímavé, pomyslel si Malach, když zprávu otevíral.

Od: Warren Bellamy

musel jsem se oddelit od langdona
konecne ale pro vas mam informace
ktere jste zadal, prikladam dukaz.
zavolejte si pro chybejici cast. – wb

– jedna příloha (jpeg) –

Zavolejte si pro chybějící část? podivil se Malach a otevřel přílohu.

Byla to fotografie.

Když ji Malach spatřil, zalapal po dechu a ucítil, jak se mu rozbušilo srdce vzrušením. Díval se na detail malého zlatého jehlanu. *Legendární zlatá špička pyramidy!* Ozdobně vyrytý nápis na přední stěně působil slibně: *To tajemství skrývá v sobě řád.*

Pod tímto nápisem Malach spatřil něco, co mu už nadobro vyrazilo dech. Špička jako by zářila. Nevěřicně se zahleděl na matně světélkující text a uvědomil si, že legenda skutečně nelhala: *Zednářská pyramida se promění, aby vyjevila tajemství tomu, kdo ho bude hoden.*

Malach neměl ponětí, jak k té magické proměně došlo, ani ho to nijak zvlášť nezajímalo. Zářící text jasně odkazoval ke konkrétnímu místu ve Washingtonu, přesně jak bylo prorokováno v legendě. *Franklinovy sady.* Na fotografii byl bohužel rovněž ukazováček Warrena Bellamyho, strategicky umístěný tak, aby stínil podstatnou část adresy.

To
tajemství
skrývá v sobě řád
Franklinovy sady ■■■■■

Zavolejte si pro chybějící část. Malach už chápal, co tím Bellamy myslí. Architekt Kapitolu po celý večer poslušně spolupracoval, teď se však rozhodl hrát velice nebezpečnou hru.

Kapitola 92

Langdon, Katherine a Bellamy čekali se Sató pod ostražitým dozorem několika ozbrojených agentů CIA ve společenské místnosti Katedrální koleje. Na konferenčním stolku před nimi dosud ležela otevřená Langdonova kožená taška, ze které vykukovala zlatá špička pyramidy. Slova *Franklinovy sady* osm už pohasla a na povrchu jehlanu nezůstala po jejich existenci jediná stopa.

Katherine naléhala na Sató, ať ji pustí za bratrem, ale Sató jen vrtěla hlavou a dál upírala zrak na Bellamyho mobil. Ten ležel na konferenčním stolku a zatím nezvonil.

Proč mi Bellamy prostě neřekl pravdu? přemítal Langdon. Architekt byl s Peterovým únoscem podle všeho ve spojení celý večer a ubezpečoval ho, že Langdon dělá v luštění pyramidy pokroky. Blufoval, snažil se získat čas pro Petera. Ve skutečnosti se přitom ze všech sil pokoušel zkrřížit plány všem, od nichž hrozilo, že by mohli tajemství pyramidy odhalit. Teď ale najednou obrátil. Spolu se Sató se rozhodli dát tajemství pyramidy všanc, jen aby toho chlapa chytily.

„Dejte ty ruce pryč!“ ozval se z chodby stařecký hlas. „Jsem jenom slepý, nejsem invalida! Tady se vyznám bez vás!“ Pak se ve dveřích objevil hlasitě protestující děkan Galloway, kterého jeden z agentů CIA dovedl za ruku do společenské místnosti a usadil ho do křesla.

„Kdo tu všechno je?“ zeptal se Galloway se slepýma očima upřenýma přímo před sebe. „Slyším tu pěknou bandu lidí. Kolik chlapů potřebujete na zadržení jednoho slepého dědka? Tak co se děje!“

„Je nás tu sedm,“ odpověděla mu Sató. „Včetně Roberta Langdona, Katherine Solomonové a vašeho zednářského bratra Warrena Bellamyho.“

Galloway rázem ztratil kuráž a sklesle se nahrbil.

„Jsme všichni v pořádku,“ uklidnil ho Langdon. „A právě jsme se doslechli, že Peter je v bezpečí. Je sice v bídném stavu, ale je u něj policie.“

„Díkybohu,“ vydechl Galloway. „A ten –“

Vtom sebou všichni v místnosti trhli, protože na konferenčním stolku začal vibrovat Bellamyho telefon. Zavládlo ticho.

„Takže, pane Bellamy,“ pronesla Sató, „nezvorejte to. Víte, co je v sázce.“

Bellamy se zhluboka nadechl a dlouze vydechl. Pak natáhl ruku a stiskl tlačítko pro přijetí hovoru s hlasitým odposlechem.

„Bellamy,“ řekl nahlas k telefonu na konferenčním stolku.

Zastřený šepot, který zapraskal z reproduktoru, Bellamy okamžitě poznal. Zdálo se, že únosce volá prostřednictvím hands-free z jedoucího vozu. „Je po půlnoci, pane Bellamy. Už jsem se pomalu chystal ukončit Peterovo trápení.“

V místnosti zavládlo nervózní ticho. „Rád bych si s ním promluvil.“

„To není možné,“ odvětil muž. „Jsme v autě. Leží svázaný v kufru.“

Langdon s Katherine se na sebe podívali a pak začali na všechny kolem vrtět hlavou. *Blufuje! Už Petera nemá!*

Sató pokynula Bellamymu, ať zkusí přitlačit.

„Chci nějaký důkaz, že je Peter naživu,“ řekl Bellamy. „Nedám vám zbytek –“

„Váš velmistr potřebuje lékaře. Neztrácejte čas vyjednáváním. Řekněte mi to číslo u Franklinových sadů, a já vám tam Petera přivezu.“

„A já vám povídám, že chci –“

„Dělejte!“ vybuchl muž. „Nebo zastavím a Peter Solomon na místě zemře!“

„Poslouchejte mě,“ vypravil ze sebe Bellamy. „Jestli chcete zbytek té adresy, budete hrát podle mých pravidel. Sejdeme se ve Franklinových sadech. Až mi Petera předáte živého, dostanete ode mě číslo domu.“

„Kde mám jistotu, že s sebou nepřivedete policii?“

„Nehodlám riskovat žádné podrazy. Víím, že Peterův život není jediná karta, kterou držíte v ruce. Dnes v noci je v sázce mnohem víc.“

„Je vám doufám jasné,“ odpověděl muž v telefonu, „že jestli se mi ve Franklinových sadech nebude něco zdát, pojedu dál a vy už o Peteru Solomonovi v životě neuslyšíte. A to samozřejmě bude ta nejmenší z vašich starostí.“

„Přijdu sám,“ odvětil Bellamy střízlivě. „Až mi předáte Petera, dostanete ode mě všechno, co potřebujete.“

„Franklinovy sady jsou na Franklinově náměstí,“ řekl muž. „Sejdeme se uprostřed. Nebudu tam dřív než za dvacet minut. Počkejte, dokud nedorazím.“

Linka ohluchla.

A místnost se okamžitě probudila k životu. Sató začala vydávat rozkazy. Několik agentů popadlo vysílačky a zamířilo ke dveřím. „Pohyb! Pohyb!“

V nastalém zmatku se Langdon ohlédl na Bellamyho, jestli mu poskytne nějaké vysvětlení, o co tu dnes v noci vlastně jde, ale architekta už vyváděli ze dveří.

„Potřebuju vidět bratra!“ rozkřikla se Katherine. „Musíte nás pustit!“

Sató k ní přistoupila. „Nemusím vůbec nic, paní Solomonová. Je to jasné?“

Katherine se nenechala odradit a dál zoufale upírala zrak do drobných oček malé Japonky.

„Pro mě je ze všeho nejdůležitější zadržet ve Franklinových sadech toho chlapa, a vy budete s jedním z mých mužů sedět tady, dokud se mi to nepodaří. Teprve pak se začneme starat o vašeho bratra.“

„Vy to pořád nechápete,“ opáčila Katherine. „Já přesně vím, kde ten chlap bydlí! Je to jen pět minut odsud v Kalorama Heights a určitě tam budou nějaké důkazy, které by vám pomohly! Krom toho jste říkala, že celou tu záležitost chcete udržet pod pokličkou. Kdo ví, co Peter začne vykládat policii, až ho stabilizují.“

Sató našpulila rty. Patrně zvažovala Katherinininy argumenty. Venku se začínaly roztáčet čepele vrtulníku. Sató se zamračila a pak se obrátila k jednomu ze svých mužů. „Hartmanne, vy si vezmete escalade. Odvezete paní Solomonovou a pana Langdona do Kalorama Heights. Peter Solomon nesmí s nikým mluvit. Je to jasné?“

„Dobře,“ přisvědčil agent.

„Zavolejte mi, až tam dorazíte. Chci vědět, co jste našli. A nespouštějte ty dva z očí.“

Agent Hartmann krátce přikývl, vytáhl klíčky od vozu a vykročil ke dveřím.

Katherine se mu držela v patách.

Sató se obrátila k Langdonovi. „Brzy se uvidíme, pane profesore. Víím, že mě máte za nepřítele, můžu vás ale ujistit, že to tak není. Snažte se co nejdřív dostat k Peterovi. Ještě jsme zdaleka neskončili.“

Vedle Langdona u konferenčního stolku mlčky seděl děkan Galloway. Podařilo se mu mezitím nahmatat kamennou pyramidu, která si dosud hověla v Langdonově otevřené kožené tašce přímo před ním. Stařec přejížděl dlaněmi po jejím zahřátém povrchu.

„Pojedete s námi za Peterem, otče?“ zeptal se ho Langdon.

„Jen bych vás zdržoval.“ Galloway vytáhl ruce z tašky a zapnul ji. „Zůstanu tady a budu se modlit za Peterovu záchranu. Promluvit si můžeme později. Ale až budete Peterovi ukazovat pyramidu, můžete mu ode mě něco vzkázat?“

„Samozřejmě.“ Langdon si přehodil tašku přes rameno.

„Řekněte mu tohle.“ Galloway si odkašlal. „Zednářská pyramida vždycky chránila své tajemství... *s latinskou upřímností*.“

„Nerozumím.“

Stařec zamžikal. „Jen to Peterovi vyříd'te. On porozumí.“

S tím děkan Galloway sklonil hlavu a začal se modlit.

Zmatený Langdon ho tedy ponechal jeho osudu a pospíšil si ven.

Katherine už seděla na přední sedačce terénního vozu Cadillac Escalade a vysvětlovala agentovi cestu. Langdon si vlezl dozadu, a sotva za sebou přibouchl dveře, mohutný vůz vyrazil přes trávník a plnou rychlostí se rozjel ke Kalorama Heights.

Kapitola 93

Franklinovy sady se nacházejí na Franklinově náměstí, které leží v severozápadním kvadrantu centra Washingtonu, rámováno Třináctou ulicí a K Street. Na náměstí stojí řada historických budov, z nichž nejznámější je asi Franklinova škola, ze které Alexander Graham Bell v roce 1880 uskutečnil první bezdrátový telefonický přenos na světě.

Rychlému vrtulníku UH-60 trval let od Národní katedrály jen několik minut a od západu se teď ve velké výšce přibližoval k náměstí. *Máme spoustu času*, říkala si Sató s pohledem upřeným na park dole. Věděla, že pro úspěch akce je nutné, aby její muži stihli nepozorovaně zaujmout pozice dřív, než na náměstí dorazí cíl. *Říkal, že nepřijede dřív než za dvacet minut.*

Na její rozkaz se pilot snesl těsně nad střechu nejvyšší budovy v okolí – vysokého prestižního kancelářského komplexu se dvěma zlatými věžičkami, proslulého One Franklin Square. Šlo pochopitelně o ilegální manévr, ale vrtulník se nad střechou vznášel jen pár vteřin a šterkového posypu se takřka nedotkl. Jakmile všichni vyskákali, pilot stroj okamžitě zvedl, bokem zamířil k východu a začal stoupat do „tiché výšky“, aby odtud mohl poskytovat neviditelnou podporu.

Sató počkala, až si členové jejího týmu posbírají věci a připraví Bellamyho na jeho úkol. Hlavní architekt se dosud tvářil dost zaraženě – vlastně už od chvíle, kdy mu Sató na svém zabezpečeném laptopu ukázala onen soubor. *Jak jsem říkala, otázka národní bezpečnosti.* Bellamy záhy pochopil, co tím Sató myslí, a byl teď připravený plně spolupracovat.

„Můžeme vyrazit,“ ohlásil agent Simkins.

Na rozkaz Sató popohnali agenti Bellamyho po střeše a všichni zmizeli na schodišti, aby dole zaujali své pozice.

Sató došla k okraji budovy a pohlédla dolů. Obdélníkový park známý jako Franklinovy sady zaplňoval skoro celé náměstí. *Spousta úkrytů.* Všichni členové týmu si byli samozřejmě vědomi toho, jak je důležité, aby je nikdo nezpozoroval. Kdyby tu cíl vycítil něčí přítomnost a rozhodl se

zmizet... Ředitelka Bezpečnostní kanceláře CIA raději ani nechtěla domýšlet následky.

Foukal tu nahoře studený nárazový vítr. Sató si založila ruce na prsou a pevně zapřela nohy, aby ji to náhodou neodneslo přes okraj. Takhle shora vypadaly Franklinovy sady menší, než si je pamatovala. Přemítala, která z okolních budov má asi číslo popisné osm. Požádala o tuto informaci svou analytičku Nolu a očekávala od ní každým okamžikem telefonát.

Dole se vynořili agenti s Bellamym. Vypadali jako mravenci, kteří prchají do tmy mezi stromy. Simkins nechal Bellamyho na volném prostranství zhruba ve středu opuštěného parku. Potom se všichni členové týmu rozptýlili do přirozených úkrytů a zmizeli z dohledu. Během několika vteřin byl Bellamy sám a celý rozklepaný přecházel sem a tam ve světle nedaleké lampy.

Sató ho nijak nelitovala.

Zapálila si cigaretu a dlouze potáhla, aby si vychutnala teplo, které jí naplnilo plíce. Když se ujistila, že je dole všechno v pořádku, odstoupila od okraje a dál čekala na dva telefonáty – jeden od své analytičky Noly a druhý od agenta Hartmanna, kterého vyslala do Kalorama Heights.

Kapitola 94

Zpomal! Langdon se musel chytit opěradla přední sedačky, protože escalade prosvištěl zatáčkou takovou rychlostí, až hrozilo, že se zvedne na dvě kola. Agent Hartmann se buď toužil vytáhnout před Katherine svými řidičskými schopnostmi, nebo měl od Sató rozkaz dostat se k Peteru Solomonovi dřív, než se Solomon probere natolik, aby začal místní policii vykládat něco, co by neměl.

Už když na Embassy Row projížděli na plný plyn křižovatky skoro na červenou, nebyl to nijak příjemný zážitek, a co teprve teď, když jako o závod uháněli klikatými ulicemi vilové čtvrti Kalorama Heights. Katherine, která byla odpoledne u toho chlapa na návštěvě, vykřikovala za jízdy, kam mají kdy odbočit.

V každé zatáčce se Langdonovi u nohou kácela kožená taška a slyšel z ní cinkání zlaté špičky, která nejspíš spadla z vršku pyramidy a teď se tam volně převalovala. Langdon se obával, aby se špička nepoškodila, a tak zalovil v tašce a nahmatal ji. Jehlan byl dosud teplý, ale svítící text už nadobro zmizel, takže se opět dala přečíst jen původní rytina:

To tajemství skrývá v sobě řád.

Langdon už chtěl špičku zasunout do boční kapsy, když si povšiml, že její vyhlazený povrch pokrývají jakési drobné bílé kapičky. Překvapeně se je pokusil setřít, ale kapičky pevně lnuly ke kovu a byly tvrdé na omak... jako umělá hmota. *Co to sakra je?* Ted' si povšiml, že tytéž bílé kapičky pokrývají i povrch kamenné pyramidy. Odloupl jednu nehtem a poválel ji mezi prsty.

„Vosk?“ vyhrkl.

Katherine se ohlédla přes rameno. „Cože?“

„Po celé pyramidě jsou kousky vosku. Vůbec to nechápu. Odkud se tam mohl vzít?“

„Z něčeho, co jsi měl v tašce?“

„To asi ne.“

Když projeli další zatáčku, Katherine ukázala skrz přední sklo a obrátila se k agentu Hartmannovi. „To je ono! Jsme tu.“

Langdon vzhlédl a spatřil na příjezdové cestě před sebou blikající maják zaparkovaného vozu. Vrata byla otevřená, a tak agent vjel až dovnitř na pozemek.

Šlo o honosnou vilu. Všechna okna v domě svítila a dveře byly dokořán. Na příjezdové cestě a trávníku stálo nahodile asi šest vozů, které zjevně dorazily ve velkém spěchu. Některým autům dosud běžel motor a svítily přední reflektory, většinou obrácené k domu, jedno však stálo šikmo a jeho reflektory je při vjezdu oslepovaly.

Agent Hartmann smykem zastavil na trávníku vedle bílého sedanu se sytě barevným potiskem: *PREFERRED SECURITY*. V záři rotujících majáčku a sloupců světel z předních reflektorů skoro neviděli kolem sebe.

Katherine okamžitě vyskočila z vozu a rozběhla se k domu. Langdon si přehodil tašku přes rameno, ani ji nezapnul, a vyrazil přes trávník za Katherine k otevřeným předním dveřím. Zevnitř byly slyšet hlasy. Za zády se mu ozvalo pípnutí, jak agent Hartmann zamkl vůz a spěchal za nimi.

Katherine vyběhla po schodech na verandu ke vchodu a zmizela v domě. Když Langdon překračoval práh, spatřil ji, jak běží předsíní a hlavní chodbou za zvukem hlasů. Před ní byl na konci chodby vidět jídelní stůl, u něhož seděla zády k nim žena v uniformě.

„Haló!“ zavolala Katherine v běhu. „Kde je Peter Solomon?“

Langdon se rozběhl za ní, v tom okamžiku však upoutal jeho pozornost nečekaný pohyb. Oknem v obývacím pokoji po levé straně zahlédl, jak se zavírají vrata příjezdové cesty. *Zvláštní*. Pak si všiml ještě něčeho... něčeho, co mu prve kvůli oslepující záři majáček a předních reflektorů uniklo. Těch šest aut zaparkovaných nahodile na příjezdové cestě vůbec

nevypadalo na policejní či záchranné vozy, za které je Langdon pokládal.

Mercedes?... Hummer?... Tesla Roadster?

Zároveň si uvědomil, že hlasy, které v domě slyšel, vycházejí z televize kdesi v jídelně.

Langdon se jako ve zpomaleném záběru otočil a křikl do chodby: „Katherine, počkej!“

Jenže v tom okamžiku spatřil, že Katherine Solomonová už neběží.

Letěla vzduchem.

Kapitola 95

Katherine Solomonová si uvědomovala, že padá, ale nechápala proč.

Běžela chodbou k zaměstnankyni bezpečnostní agentury u jídelního stolu, když vtom se jí zamotaly nohy do nějaké neviditelné překážky a najednou plachtila vzduchem.

Už se blížila k zemi, v tomto případě k parketové podlaze.

Dopadla na břicho a vyrazila si dech. Zároveň se za ní nebezpečně naklonil těžký věšák na kabáty a zřítíl se jen kousek vedle ní. Katherine, dosud lapající po dechu, zvedla hlavu a ohromeně zjistila, že žena od bezpečnostní agentury nehnula ani brvou. A co bylo ještě podivnější, kolem věšáku na kabáty byl dole omotaný tenký drát, který se táhl přes chodbu.

Proč sem prokrista někdo...?

„Katherine!“ volal na ni Langdon, a když se Katherine převalila na bok a ohlédla se, rázem jí ztuhla krev v žilách. *Roberte! Za tebou!* Snažila se vykřiknout, ale dosud se jí nepodařilo popadnout dech. A tak mohla jen jako v děsivém zpomaleném filmu sledovat, jak jí Langdon běží chodbou na pomoc a vůbec netuší, že přes práh právě vklopýtal agent Hartmann a drží se za hrdlo. Mezi prsty mu crčela krev a ruce se sápany po držadle dlouhého šroubováku, který mu trčel z krku.

Agent se zhroutil na kolena a za ním se vynořil útočník.

Probaha... to ne!

Mohutný muž, celý nahý kromě nezvyklého spodního prádla, které připomínalo bederní roušku, se patrně ukrýval někde v předsíni. Jeho svalnaté tělo bylo od hlavy až k patě pokryté tetováním. Vstupní dveře se zabouchly a muž se rozběhl chodbou za Langdonem.

Agent Hartmann dopadl na podlahu v dokonalém souladu s bouchnutím dveří. Langdon sebou trhl a otočil se, jenže to už byl potetovaný muž u něj

a vrazil mu něco do zad. Zablesklo se, zároveň se ozvalo ostré elektrické zapraskání a Katherine viděla, jak Langdon ztuhl. S vytřeštěnýma očima se zhroutil na zem a zůstal nehybně ležet. Dopadl tvrdě na koženou tašku, ze které se na podlahu vykulila pyramida.

Potetovaný muž se na svou oběť ani nepodíval, jen Langdonovo tělo překročil a vydal se za Katherine. Ta už se pozadu plazila k jídelně, kde narazila do židle. Žena od bezpečnostní agentury, která na té židli strnule seděla, se rozkývala a svalila se na podlahu vedle Katherine. V neživých očích měla vepsanou hrůzu. Ústa ucpaná kusem hadru.

Vysoký muž byl u Katherine dřív, než stačila nějak zareagovat. Neuvěřitelnou silou ji popadl za ramena. Na jeho obličeji, teď už nemaskovaný make-upem, byl skutečně děsivý pohled. Napjal svaly a přetočil Katherine na břicho jako hadrovou panenku. Pak se jí do zad zarylo těžké koleno a ona měla na okamžik pocit, že se přelomí vejpůl. Muž ji chytil za ruce a zkroutil jí je za záda.

S hlavou natočenou ke straně a s tváří přitisknutou ke koberci teď Katherine viděla Langdona, který se třásl po celém těle. Za ním v předsíni ležel bez známky života agent Hartmann.

Katherine na zápěstí ucítila studený kov a uvědomila si, že ji muž svazuje kusem drátu. V hrůze se pokusila bránit, jenže jí rukama rázem projela palčivá bolest.

„Jestli sebou budete mlít, tak vás ten drát nepěkně pořeže,“ pronesl muž, dokončil práci na zápěstích a nečekaně hbitě se přesunul ke kotníkům.

Katherine po něm kopl, ale on ji udeřil pěstí do pravého stehna takovou silou, že jí ochromil celou nohu. Během několika vteřin měla kotníky spoutané.

„Roberte!“ podařilo se jí konečně zavolat.

Langdon sténal na podlaze chodby. Ležel zhroucený na kožené tašce a kamennou pyramidu měl kousek vedle hlavy. Katherine si uvědomila, že pyramida je její poslední naděje.

„Rozluštili jsme pyramidu!“ křikla na útočníka. „Všechno vám řeknu!“

„Ano, řeknete.“ S tím vytáhl mrtvé ženě z úst hadr a pevně ho nacpal do pusy Katherine.

Chutnal jako smrt.

Robert Langdon měl pocit, že není ve svém těle. Otupěle, nehybně ležel na podlaze s tváří přitisknutou k parketám. O paralyzérech už slyšel dost na to, aby věděl, že oběť ochromují dočasným přetížením nervové soustavy. Jejich účinky – odborně nazývané elektromuskulární disrupce – by se daly přirovnat k zásahu bleskem. Mučivá bolest jako by pronikla do každíčky

molekuly v těle. Přestože se upřeně soustředil, svaly odmítaly uposlechnout rozkazy, které jim posílal.

Vstaň!

Ale dál ležel s tváří na podlaze a lokal drobné doušky vzduchu, protože nemohl pořádně ani dýchat. Muže, který ho napadl, zatím nespatriřil, zato však viděl agenta Hartmanna v rozšiřující se kaluži krve. Langdon slyšel, jak Katherine zápasí a dohaduje se s útočníkem, ale před chvílí přešla její slova v tlumené mumlání, protože jí muž nacpal něco do úst.

Vstaň, Roberte! Musíš jí pomoci!

Začínaly mu mravenčit nohy, jak se mu do nich bolestivě vracel cit, dosud však odmítaly spolupracovat. *Pohni se!* Už ho svědilo i v pažích a začínal znovu cítit také obličej a krk. S obrovským vypětím sil a za cenu toho, že si odřel tvář o parkety, se mu podařilo obrátit hlavu, aby se podíval do jídelny.

Ve výhledu mu však překážela kamenná pyramida, která se mu vyklopila z tašky a ležela teď bokem na podlaze, se základnou jen pár centimetrů od Langdonova obličeje.

Langdon v první chvíli nechápal, na co to hledí. Kamenný čtverec před jeho očima musel být základnou pyramidy, ale připadala mu nějak jiná. O dost jiná. Pořád to byl čtverec a pořád byl z kamene, ale už nebyl rovný a hladký. Základnu pyramidy pokrývaly vytesané značky. *Jak je tohle možné?* Pár vteřin na ně nevěřicně zíral a přemýšlel, jestli nemůže jít o halucinaci. *Vždyť jsem si tu základnu prohlížel přinejmenším desetkrát a žádné značky tam nebyly!*

Pak pochopil proč.

Když mu znovu zapnul dýchací reflex a on si náraz nabral plné plíce vzduchu, najednou mu došlo, že zednářská pyramida ještě stále nevydala všechna svá tajemství. *Jsem svědkem další proměny.*

V tom okamžiku porozuměl významu Gallowayovy poslední žádosti. *Řekněte Peterovi tohle: Zednářská pyramida vždycky chránila svoje tajemství... s latinskou upřímností.* Tehdy mu ta slova nedávala smysl, teď však pochopil, že děkan Galloway poslal Peterovi šifrovaný klíč. Paradoxně byla tatáž šifra součástí zápletky jednoho průměrného thrilleru, který Langdon před lety četl.

Upřímný v latině: *sincere.*

Od Michelangelových časů maskovali sochaři nedostatky svých děl tím, že do puklin vtírali horký vosk, a ten pak posypali kamenným prachem. Tato metoda se považovala za podvádění, a tak jedině sochy „bez vosku“ – doslova *sine cera* – byly považovány za „ryzí“, „upřímné“ umění. Výraz se ujal a přešel z latiny i do dalších jazyků, jejichž mluvčí už jeho původní

význam vůbec neznají.

Rytiny na základně pyramidy byly zamaskované stejným způsobem. Když Katherine podle návodu na prstenu ponořila pyramidu do vroucí vody, vosk roztál a odhalil znaky na spodní straně. Galloway pyramidu ve společenské místnosti ohmatával a odhalené rytiny mu nepochybně neunikly.

Langdon teď, byť jen na okamžik, zapomněl na veškeré nebezpečí, v němž se on sám i Katherine ocitli. Hleděl na neuvěřitelné seskupení symbolů na základně pyramidy. Neměl ponětí, co by mohly znamenat nebo co snad nakonec odhalí. Jedno však bylo jisté. *Zednářská pyramida skrývá ještě další tajemství. Franklinovy sady osm není konečná odpověď.*

Najednou ucítil, že znovu začíná ovládat své tělo – ať už k tomu přispělo toto čerstvé odhalení, které mu zvedlo hladinu adrenalinu, nebo čistě jen těch pár vteřin navíc, co tam ležel.

Bolestivě máchl rukou před sebe a odstrčil koženou tašku, aby si uvolnil výhled do jídelny.

Ke své hrůze spatřil, že Katherine je svázaná a hluboko v ústech má vražený kus hadru. Napjal svaly a pokusil se vyškrábat na kolena, o vteřinu později však ztuhl ohromením. Ve dveřích do jídelny se mu naskytl výjev, při němž tuhla krev v žilách – lidská postava nepodobná ničemu, co Langdon v životě viděl.

Proboha, co to má...?

Langdon se převálil a vykopl nohama ve snaze dostat se pryč, ale obrovský potetovaný muž ho popadl, přetočil ho na záda a rozkročmo se mu posadil na hrudník. Kolena přitiskl na Langdonovy bicepsy a prakticky ho tak přišpendlil k podlaze. Muž měl na prsou vyobrazení dvouhlavého fénixe. Krk, obličej a vyholenou hlavu mu pokrývala úchvatná spleť nezvykle složitých symbolů, v nichž Langdon poznával okultní znaky užívané při rituálech temné obřadní magie.

Než však jeho mozek stačil zpracovat něco víc, mohutný muž mu sevřel v dlaních uši, zvedl mu hlavu z podlahy a pak s ní neuvěřitelnou silou udeřil o tvrdé parkety.

Všechno pohltila tma.

Kapitola 96

Malach stál v chodbě a prohlížel si tu spoušť kolem sebe. V domě to vypadalo jako na bojišti.

Robert Langdon mu ležel v bezvědomí u nohou.

Katherine Solomonová byla svázaná a s roubíkem v jídelně.

Vedle ní ležela zhroucená mrtvola té ženy z bezpečnostní agentury – tak jak spadla ze židle, na kterou ji posadil. Žena ve snaze zachránit si život udělala přesně to, co jí Malach poručil. S nožem u hrdla přijala hovor na Malachově mobilu a napovídala Langdonovi s Katherine lži, které je přiměly nasednout do auta a přihnát se sem. *Žádnou kolegyni neměla a Peter Solomon rozhodně není v bezpečí.* Jakmile žena sehrála svou roli, Malach ji nevzrušeně uškrtil.

K posílení iluze, že opustil dům, zavolal prostřednictvím hands-free z jednoho svého vozu Bellamymu. *Jsem v autě*, řekl jemu i všem ostatním, kteří snad poslouchali s ním. *Peter je v kufru.* Ve skutečnosti vyjel s autem jen z garáže na zahradu, kde nahodile rozestavil i své ostatní vozy a nechal je tam stát s běžícím motorem a zapnutými světly.

Lest vyšla dokonale.

Téměř.

Vrásky mu dělalo jen to zakrvácené tělo muže v černém, který se šroubovákem v krku ležel v předsíni. Malach mrtvolu prohledal a musel se usmát, když našel moderní vysílačku a mobil s logem CIA. *Vida, tak i oni už vědí, jakou mám moc.* Vyndal z přístrojů baterie a pak je oba rozdrtil těžkým bronzovým klínem k zajištění dveří.

Věděl, že teď musí jednat rychle, zejména pokud do hry vstoupila CIA. Vrátil se k Langdonovi. Profesor byl zatím mimo a ještě chvíli se jistě neprobere. Malach se rozechvěle zahleděl na kamennou pyramidu na podlaze vedle Langdonovy otevřené tašky. Zatajil dech, srdce se mu rozbušilo.

Kolik let jsem se načecal...

Když se pro zednářskou pyramidu shýbal, trochu se mu tráslы ruce. Sotva začal prsty pomalu přejíždět po rytínách, naplnila ho posvátná úcta k tomu, co slibovaly. Nechtěl se však nechat příliš unést, a tak pyramidu vrátil do Langdonovy tašky ke zlaté špičce a zapnul ji.

Brzy pyramidu sestavím, na mnohem bezpečnějším místě.

Přehodil si Langdonovu tašku přes rameno a pak se pokusil zvednout i Langdona, ale profesorovo vytrénované tělo vážilo víc, než očekával.

Nakonec ho tedy jen chytil v podpaží a vlekl po podlaze. *Asi se mu nebude líbit, kde skončí*, pomyslel si.

Zatímco odtahoval Langdona, upoutala jeho pozornost televize v kuchyni. Hlasy, které se z ní ozývaly, byly součástí jeho lsti a Malach zatím neměl čas ji vypnout. Stanice teď přenášela nějakého televangelistu, který vedl shromáždění věřících při modlitbě Otčenáše. Malacha napadlo, jestli některý ze zhypnotizovaných diváků tuší, odkud tato modlitba ve skutečnosti pochází.

„...Jako v nebi, tak i na zemi...“ deklamovalo shromáždění.

Ano, pomyslel si Malach. *Jako nahoře, tak i dole.*

„...A neuveď nás v pokušení...“

Pomoz nám přemoci slabosti našeho těla.

„...Ale chraň nás od zlého...“ prosili všichni.

Malach se usmál. *To možná nebude tak snadné. Temnota sílí.* Přesto musel ocenit aspoň tu snahu. Lidé, kteří vzývají neviditelné mocnosti a žádají od nich pomoc, jsou v moderním světě pomalu na vymření.

Právě dotáhl Langdona do obývacího pokoje, když shromáždění zvolalo: „Amen!“

Amon, opravil je v duchu Malach. *Kolébkou vašeho náboženství je Egypt.* Bůh Amon byl vzorem pro Dia, pro Jupitera a pro všechny moderní podoby Boha. Do dnešního dne používají všechna pozemská náboženství nějakou zkomoleninu jeho jména. *Amen! Amin! Aum!*

Televangelista začal z Bible citovat verše popisující hierarchii andělů, démonů a duchů, kteří vládnou nebi a peklu. „Chraňte své duše před silami zla!“ varoval své posluchače. „Pozvedněte svá srdce v modlitbě. Bůh i andělé vás uslyší!“

To má pravdu, uznal Malach. Démoni ale taky.

Už dávno věděl, že správným použitím Umění lze otevřít bránu do spirituální říše. Neviditelné síly, které v ní existují, nabývají stejně jako člověk mnohých podob, mohou být jak dobré, tak zlé. Ty na straně Světla léčí, ochraňují a snaží se vnést do vesmíru řád. Ty na straně Temna činí přesný opak, přinášejí zkázu a chaos.

Pokud provozovatel Umění takové síly náležitým způsobem přivolá, může je přimět k tomu, aby plnily jeho vůli, čímž získá zdánlivě nadpřirozenou moc. Výměnou za pomoc si tyto síly žádají oběti – modlitby a uctívání, pakliže náležejí ke straně Světla, a prolévání krve, pakliže náležejí ke straně Temna.

Čím větší oběť, tím větší propůjčená moc. Zpočátku Malach praktikoval Umění s krví bezvýznamných zvířat. Postupně ale přecházel k čím dál smělejším obětím. *Dnes v noci udělám poslední krok.*

„Mějte se na pozoru!“ zvolal kazatel své varování před blížíící se apokalypsou. „Poslední bitva o lidské duše bude svedena už brzy!“

Pravda, pomyslel si Malach. A já se stanu jejím největším bojovníkem.

Tato bitva samozřejmě začala už v dávné, pradávné minulosti. Ve starověkém Egyptě se ti, kteří zdokonalili Umění, stali nejmocnějšími Zasvěcenci v dějinách a díky tomu, že praktikovali pravou magii Světla, se povznesli nad prosté masy. Chodili po zemi jako bohové. Stavěli ohromné chrámy zasvěcení, do nichž se sjížděli novicové z celého světa, aby se přiučili něčemu z jejich moudrosti. Tam povstala rasa zlatých lidí. Po krátký čas se zdálo, že lidstvo překonalo pozemská pouta.

Zlatý věk Dávných mystérií.

A přece člověk ve své tělesnosti podléhal hříchům pýchy, nenávisti, netrpělivosti a sobectví. Časem se objevili tací, kteří Umění zmrazili, pokrývili a začali ho zneužívat k osobnímu prospěchu, začali pomocí této zvrácené verze přivolávat temné síly. Vyvinulo se nové Umění... účinnější, bezprostřední a opojnější moc.

To je moje Umění.

To je moje Velké dílo.

Osvícení Zasvěcenci a jejich ezoterická bratrstva byli svědky vzestupu zla a viděli, že člověk nevyužívá nabytých znalostí pro dobro lidského druhu. A tak svou moudrost ukryli, aby k ní neměli přístup ti, kteří jí nebyli hodni. Nakonec se ztratila v propadlišti dějin.

S tím přišel Velký pád člověka.

A přetrvávající temnota.

Přesto se ušlechtilí následovníci Zasvěcenců do dnešních dnů nevzdali a ve snaze o znovuzískání ztracené moci, ve snaze udržet Temnotu v patřičných mezích dál slepě tápou po Světle. Jsou to kněží a kněžky kostelů, chrámů a svatyní všech pozemských náboženství. Čas vymazal vzpomínky, odtrhl je od minulosti. Už sami neznají Pramen, z něhož kdysi jejich mocná moudrost prýštila. Když se jich dnes někdo zeptá na posvátná mystéria jejich předků, tito noví strážci víry je halasně popírají a zatracují je coby kacírství.

Skutečně zapomněli? podívoval se Malach.

Ozvěny dávného Umění dosud rezonují v každém koutě zeměkoule, od mystických kabalistů judaismu až po ezoterické islámské súfí. Stopy po něm přetrvávají i v tajemných rituálech křesťanství, v pojídání Božího těla při obřadu svatého přijímání, v hierarchii světců, andělů a démonů, ve chvalozpěvech a zaříkáních, v astrologických podkladech svatého kalendáře, v obřadním rouchu a v příslibu věčného života. Ještě dnes křesťanskí kněží zahánějí zlé duchy máváním kouřícími kadidelnicemi,

vyzváněním na vysvěcené zvony a kropením svčcenou vodou. Křesťané dodnes praktikují magické řemeslo vymítání d'ábla – raný zvyk své víry, jenž vyžaduje schopnost demony nejen vyhánět, ale také je přivolávat.

A přesto nevidí svou minulost?

Nikde není mystické dědictví křesťanské církve patrnější než přímo v jejím ohnisku. Ve Vatikánu, v samém středu náměstí svatého Petra, stojí velký egyptský obelisk. Posvátný monolit vytesaný třináct set let předtím, než světlo světa spatřil Ježíš Kristus, nemá k tomuto místu vůbec žádný vztah, nemá žádnou spojitost s moderním křesťanstvím. A přece tam stojí. V samém srdci Kristovy církve. Kamenný maják, který se ze všech sil snaží upoutat pozornost. Připomínka oněm nemnoha moudrým, kteří mají na paměti, kde to všechno začalo. Tato církev, zrozená z lůna Dávných mystérií, dosud ctí jejich obřady a symboly.

Zejména jeden.

Oltáře, roucha, kostelní věže i Písmo svaté zdobí ten nejcharakterističtější obraz křesťanství – symbol drahocenného, obětovaného člověka. Křesťanství lépe než kterákoli jiná víra chápe transformativní moc obětního rituálu. Ještě dnes nabízejí Ježíšovi následovníci na počest jeho sebeobětování svá vlastní chabá gesta osobní oběti... půst, odřikání, desátky.

Všechny tyto oběti jsou samozřejmě k ničemu. Bez krve není žádná oběť skutečná.

Síly Temnoty odedávna vítaly oběť krve, a díky tomu také časem získaly takovou moc, že síly Světla teď mají co dělat, aby je udržely v šachu. Brzy však strana Světla prohraje nadobro a temné síly se budou moci volně prohánět každou lidskou myslí.

Kapitola 97

„Franklinovy sady osm musejí existovat,“ trvala na svém Sató. „Podívej se ještě jednou!“

Nola Kayeová seděla u stolu a upravovala si na hlavě sluchátka. „Dívala jsem se všude, taková adresa ve Washingtonu prostě není.“

„A Franklinovo náměstí? Co Franklinovo náměstí osm?“ nechtěla se vzdát Sató.

„Ani Franklinovo náměstí osm.“

„Ale vždyť já zrovna stojím na střeše čísla jedna,“ namítla Sató. „Někde tady musí být číslo osm!“

Sató je na střeše? „Vydržte.“ Nola se pustila do nového hledání. Uvažovala, jestli se má ředitelce zmínit o tom hackerovi, ale Sató byla momentálně příliš fixovaná na Franklinovy sady osm. Navíc Nola stejně zatím neměla všechny informace. *Kde sakra vězí ten systémák?*

„Aha,“ pronesla s pohledem upřeným na monitor. „Už vidím, v čem je problém. Jste na One Franklin Square, jenže to je jen jméno té budovy, ne adresa. Adresa je K Street 1301.“

Tato novinka ředitelku zjevně zmátla. „Nemám čas ti to vysvětlovat, Nolo – pyramida jednoznačně udává adresu Franklinovy sady osm.“

Nola se napřímila. *Pyramida udává nějaké konkrétní místo?*

„Ten nápis mluví jasně,“ pokračovala Sató, „*To tajemství skrývá v sobě řád – Franklinovy sady osm*“.

Nola se tomu snažila porozumět. „Řád, tím se myslí... jako zednáři nebo nějaké bratrstvo?“

„Nejspíš,“ přisvědčila Sató.

Nola se na okamžik zamyslela a pak začala znovu ťukat do klávesnice. „Třeba se za ta léta změnilo číslování domů. Koneckonců, jestli je ta pyramida tak stará, jak uvádí legenda, tak tehdy mohla být čísla domů kolem Franklinových sadů úplně jiná než dnes. Zkusím něco najít bez toho čísla osm... zadám jen ‚řád‘... ‚Franklinovy sady‘... a ‚Washington, D. C.‘... a uvidíme, jestli mi třeba nevyleze –“ Sotva se na obrazovce objevily výsledky hledání, zarazila se uprostřed věty.

„Co jsi našla?“ zeptala se netrpělivě Sató.

Nola zírala na první výsledek na seznamu – úchvatný obrázek egyptské Velké pyramidy, který sloužil jako tematické pozadí domovské stránky věnované jedné z budov u Franklinových sadů. A byla to budova, jaké se žádná jiná na náměstí nemohla rovnat.

Dost možná ani žádná v celém městě.

Nolu však nezarazila ani tak její bizarní architektura, jako spíš popis jejího účelu. Podle webové stránky vznikla tato nezvyklá stavba jako posvátná mystická svatyně určená starobylému tajnému řádu.

Kapitola 98

Robert Langdon se s otupující bolestí hlavy probral k vědomí.

Kde to jsem?

At' už byl kdekoli, byla tam tma. Tma jako v hluboké jeskyni a hrobové

ticho.

Ležel na zádech s rukama podél těla. Zmateně se pokusil zahýbat prsty na rukou i na nohou a s úlevou shledal, že je zase může ovládat volně a bezbolestně. *Co se stalo?* Kromě té třesící hlavy a neproniknutelné tmy mu všechno připadalo v podstatě normální.

Skoro všechno.

Uvědomil si, že leží na tvrdé podlaze, která mu připadala nezvykle hladká, jako skleněná deska. A co bylo ještě podivnější, cítil, že se toho kluzkého povrchu dotýká holou kůží... rameny, zády, hýžděmi, stehny, lýtky. *To jsem nahý?* Nechápatě si přejel rukama po těle.

Kristepane, kde mám oblečení?

Mlha, která mu halila paměť, se ve tmě začala pomalu protrhávat a Langdon spatřil útržky vzpomínek... hrůzostrašné momentky... mrtvý agent CIA... obličej potetovaného netvora... rána hlavou do podlahy. Obrazy se hrnuly čím dál rychleji. Teď už si vybavoval i děsivý pohled na Katherine Solomonovou, svázanou a s roubíkem v ústech na podlaze jídelny.

Probaha!

Langdon se chtěl posadit, ale čelem narazil do čehosi, co viselo jen pár centimetrů nad ním. Celá lebka mu explodovala bolestí. Zhroutil se zpátky na záda a málem znovu upadl do bezvědomí. Omámeně zvedl ruce a zašátral ve tmě, aby zjistil, co to nad sebou má. A nahmatl strop. Vůbec mu to nedávalo smysl. Jako by ta místnost nebyla ani třicet centimetrů vysoká. *Co to má znamenat?* Rozpažil, aby se pokusil převalit, jenže obě ruce narazily do stěn.

V té chvíli Robert Langdon pochopil, že se ve skutečnosti nenachází v místnosti.

Jsem v nějaké bedně!

A v temnotě té tmavé rakve začal zběsile bušit pěstí. Znovu a znovu volal o pomoc. Jeho zděšení se každým okamžikem prohlubovalo, až bylo naprosto nesnesitelné.

Jsem pohřbený zaživa.

Víko podivné rakve se odmítalo hnout, přestože se do něj vyděšený a zoufalý opíral vši silou rukama i nohama. Odhadoval, že bedna je vyrobená z pevného laminátu. Vzduchotěsná. Zvukotěsná. Neprůsvitná. Útěkuvzdorná.

Pomalu se tady o samotě udusím.

Vzpomněl si na onu hlubokou studnu, do které jako malý kluk spadl, a na tu hrůzostrašnou noc, kterou strávil šlapáním vody v temné, bezedné jámě. Tento traumatický zážitek zanechal trvalé šrámy na jeho psychice

a zatížil ho nepřekonatelným strachem z uzavřených prostor.

Dnes v noci, pohřbený zažíva, zakoušel Robert Langdon tu nejhorší noční můru, jakou si dokázal představit.

Katherine Solomonová se třásla na podlaze ztichlé Malachovy jídelny. Ostrý drát kolem zápěstí a kotníků už ji pořezal a sebemenší pohyb jako by její pouta utahoval ještě těsněji.

Potetovaný muž brutálně omráčil Langdona a odtáhl jeho ochablé tělo i s koženou taškou a kamennou pyramidou. Katherine neměla nejmenší ponětí kam. Agent, který je doprovázel, byl po smrti. Už několik minut vůbec nic nezaslechla a začínala pochybovat, jestli jsou potetovaný muž s Langdonem pořád ještě v domě. Pokoušela se volat o pomoc, ale s každým výkřikem se jí hadr posouval blíž a blíž k průdušnici.

Ted' z otřesů podlahy vycítila, že někdo jde, a otočila hlavu v zoufalé naději, že se snad blíží pomoc. V chodbě se však zhmotnila mohutná silueta jejího vězněte. Katherine se otřásla, protože se jí vybavilo, jak tenhle muž stál před deseti lety v jejich domě.

Zabil mou matku a mého synovce.

Došel až k ní. Langdona nikde neviděla. Muž se sehnul, popadl ji kolem pasu a hrubě si ji přehodil přes rameno. Drát se jí zaryl do zápěstí, hadr tlumil její dušeně sténání. Muž ji odnesl chodbou do obývacího pokoje, kde spolu odpoledne poklidně popíjeli čaj.

Kam mě to bere?!

Odnesl Katherine přes obývací pokoj a zastavil se přímo před velkou olejomalbou Tří Grácií, kterou odpoledne obdivovala.

„Zmínila jste se, že se vám tenhle obraz líbí,“ zašeptal jí těsně u ucha. „To mě těší. Možná je to poslední krásná věc, kterou kdy uvidíte.“

S tím natáhl ruku a zatlačil dlaní do pravé strany masivního rámu. Katherine užasle sledovala, jak obraz proniká do zdi, jak se otáčí na středové ose jako turniket. *Tajné dveře.*

Pokusila se vykroutit, ale muž ji držel pevně a vnesl ji do otvoru za plátnem. Když se za nimi Tři Gracie znovu zavřely, Katherine si na zadní straně obrazu povšimla tlusté vrstvy izolace. Ať už se tu obyčejně ozývalo cokoli, rozhodně to nebylo určeno uším ve vnějším světě.

Prostor za obrazem byl těsný, spíš jen chodba než místnost. Muž ji donesl k protější stěně, otevřel těžké dveře a pokračoval na malou podestu. Katherine před sebou spatřila úzkou rampu do hlubokého sklepa. Nadechla se k výkřiku, ale příliš ji dusil hadr v ústech.

Rampa byla strmá a úzká. Stěny po obou stranách betonové, zalité namodralým světlem, které zářilo odněkud zdola. Vzduch, který stoupal ze

sklepa, byl teplý a štiplavý, prosycený prapodivnou směsí vůní... ostrý pach chemikálií, jemné aroma kadidla, zemité pižmo lidského potu a pod tím vším nezaměnitelná aura pudového, zvířecího strachu.

„Vaše věda na mě udělala dojem,“ zašeptal muž, když dospěli pod rampu. „Doufám, že ta moje udělá dojem zase na vás.“

Kapitola 99

Agent CIA Turner Simkins se krčil ve tmě Franklinových sadů a nespouštěl zrak z Warrena Bellamyho. Na návnadu zatím nikdo nezabral, ale bylo ještě brzy.

Vtom mu zapípala vysílačka a on ji zapnul v naději, že snad některý z jeho mužů něco zpozoroval. Ale byla to Sató. Měla nové informace.

Simkins ji vyslechl a musel jí dát za pravdu. „Počkejte,“ řekl. „Zkusím se dostat na dohled.“ Proplazil se křovinami, v nichž se ukrýval, a zadíval se zpátky směrem, odkud do parku vstoupili. Po chvíli manévrování konečně získal volný výhled.

U všech svatých.

Viděl před sebou budovu, která vzhledem připomínala nějakou mešitu Starého světa. Maurská fasáda uhnízděná mezi dvěma mnohem vyššími domy byla pokrytá lesklými terakotovými dlaždicemi uspořádanými do složitých mnohobarevných vzorů. Nad trojími masivními dveřmi se nacházely dvě řady lomených oken, která budila dojem, že se v nich každou chvíli mohou vynořit arabští lučištníci a zahájit palbu po nezvaných návštěvnících.

„Vidím ji,“ ohlásil Simkins.

„Děje se tam něco?“

„Nic.“

„Dobře. Chci, abyste tam zůstal a tu budovu sledoval. Jmenuje se to Svatyně archy Almas a je to ústředí mystického řádu.“

Simkins už v oblasti Washingtonu D. C. pracoval poměrně dlouho, o téhle svatyni ani o žádném starobylém mystickém řádu se sídlem u Franklinových sadů však nic nevěděl.

„Ta budova,“ pokračovala Sató, „patří organizaci, která si říká Starobylý arabský řád urozených mystické archy.“

„O tom jsem nikdy neslyšel.“

„Já myslím, že slyšel,“ opáčila Sató. „Podle všeho patří k zednářům

a obecně jsou známí spíš jako *shrineři*.“

Simkins se pochybovačně zahleděl na nazdobenou budovu. *Shrineři? Ti, co stavějí nemocnice pro děti?* Nedokázal si představit méně zlověstný „řád“ než tohle bratrstvo filantropů, kteří nosí malé červené fezy a pochodují v průvodech.

Přesto chápal, že ředitelčiny obavy jsou oprávněné. „Jestli si náš cíl uvědomí, že tahle budova je ve skutečnosti ‚řád‘ u Franklinových sadů, nebude potřebovat žádnou adresu. Bellamymu se jednoduše vyhne a pojede rovnou sem.“

„Přesně to mě napadlo taky. Sledujte vchod.“

„Provedu.“

„A neozval se vám agent Hartmann z Kalorama Heights?“

„Ne. Řekla jste mu, ať se hlásí přímo vám.“

„Zatím nevolal.“

Zvláštní, pomyslel si Simkins při pohledu na hodinky. *Už by tam měli být.*

Kapitola 100

Robert Langdon se klepal nahý a sám v dokonalé tmě. Strach ho ochromil natolik, že už nekřičel ani nebušil pěstí. Místo toho zavřel oči a ze všech sil se snažil ovládnout své splašeně tepající srdce a zrychlený dech.

Ležíš pod rozlehlým nočním nebem, zkoušel si vsugerovat. *Nemáš nad sebou nic než kilometry volného prostoru.*

Jedině díky podobným uklidňujícím představám se mu podařilo přežít nedávné vyšetření v uzavřeném tomografu – díky těmto představám a trojitě dávce valia. Dnes v noci však představy vůbec nezabíraly.

Hadr zapadl Katherine Solomonové ještě hlouběji do krku a už ji skutečně začínal dusit. Její věznitel ji snesl po úzké rampě do tmavé sklepní chodby. Na konci chodby zahlédla místnost zalitou tajemnou červenofialovou září, až tak daleko ale nedošli. Muž se zastavil u menší postranní místnosti, vstoupil a posadil Katherine na dřevěnou židli – tak, aby měla spoutané ruce za opěradlem a nemohla se hýbat.

Katherine cítila, že se jí drát na zápěstí už zařezává hluboko do masa. Bolest však téměř nevnímala, protože ji přebíjela rostoucí panika z toho, že nebude moci dýchat. Hadr jí zalézal hlouběji do krku a Katherine věděla, že

každou chvíli začne reflexivně dávit. Tmělo se jí před očima.

Potetovaný muž mezitím za jejími zády zavřel dveře a rozsvítil. Katherine navíc už nějakou dobu vydatně slzela, takže nerozeznávala ani předměty ve svém bezprostředním okolí. Všechno se jí spíjelo v jedinou šmouhu.

Vtom se před ní vynořil rozmazaný obraz obarvené kůže a zároveň se jí zatřepotala víčka, jak se potácela na pokraji bezvědomí. Natáhla se k ní šupinatá ruka a vytrhla jí hadr z pusy.

Katherine zalapala po dechu, zhluboka nasála drahocenný vzduch, a když si jím naplnila plíce, rozkašlala se. Pomalu se jí ustálil zrak a ona přímo před sebou spatřila tvář toho démona. Skutečně téměř nepřipomínal člověka. Krk, obličej i vyholenou hlavu mu pokrývala neuvěřitelná koláž bizarních vytetovaných symbolů. S výjimkou prázdného kroužku na temeni hlavy měl nějak ozdobený snad každičkový centimetr těla. Mohutný dvouhlavý fénix na jeho prsou na ni upíral oči z bradavek jako hladový sup, který trpělivě čeká na smrt své oběti.

„Otevřete pusu,“ zašeptal muž.

Katherine na tu stvůru hleděla s nepřekonatelným odporem. *Cože?*

„Otevřete pusu,“ zopakoval muž. „Nebo půjde hadr zpátky.“

Katherine rozechvěle otevřela pusu. Muž natáhl tlustý potetovaný ukazovák a vložil jí ho mezi rty. Když se jí dotkl jazyka, měla Katherine pocit, že se pozvrací. Muž vlhký ukazovák vytáhl a zvedl si ho k temeni vyholené hlavy. Se zavřenýma očima si pak vmasíroval její sliny do onoho kolečka nepotetované kůže.

Katherine zhnuseně odvrátila pohled.

Místnost, v níž seděla, působila jako nějaká kotelna – trubky na zdech, bublání, zářivky. Než však stačila okolí prozkoumat podrobněji, zarazil se její pohled u věcí, které ležely na podlaze vedle ní. Hromádka oblečení – rolák, tvídové sportovní sako, mokasíny, hodinky s Mikymausem.

„Proboha!“ Obrátila se zpátky k potetovanému muži před sebou. „Co jste Robertovi udělal?!“

„Pššt,“ zašeptal muž. „Nebo vás uslyší.“ Ustoupil stranou a pokynul za sebe.

Langdon tam nebyl. Katherine viděla jen ohromnou černou laminátovou bednu. Tvarem znepokojivě připomínala těžké rakve, v nichž se posílají domů mrtví z války. Pevně ji zajišťovaly dvě masivní petlice.

„Je uvnitř?!“ vyhrkla. „Vždyť se tam udusí!“

„Neudusí,“ zavrtil hlavou muž a ukázal na několik průhledných trubek, které vedly podél zdi do dna bedny. „Ale bude si přát, aby mohl.“

Langdon v naprosté tmě napjatě naslouchal tlumeným vibracím, které k němu teď doléhaly z vnějšího světa. *Hlasy?* Začal bušit na víko bedny a z plných plic křičet. „Pomoc! Slyší mě někdo?!“

Odkudsi z dálky k němu dolehlo tlumené volání. „Roberte! Ne! Proboha, ne!“

Ten hlas poznával. Byla to Katherine a působila dost vyděšeně. Přesto se mu ulevilo. Zhluboka se nadechl, aby na ni zavolal, ale zarazil se, protože najednou ucítil cosi vzadu na krku. Jako by na něj ze dna bedny nepatrně foukalo. *Jak je to možné?* Nehybně ležel a soustředil se. *Ano, je to tak.* Cítil, jak se mu chloupky vzadu na krku chvějí nepatrným prouděním vzduchu.

Začal instinktivně ohmatávat dno bedny, aby našel zdroj toho průvanu. Trvalo mu to jen chvíli. *Je tu maličký průduch!* Dírkovaný otvor připomínal odtok dřezu nebo vany, jen s tím rozdílem, že jím dovnitř nepřetržitě proudil vzduch.

Pumpuje mi sem kyslík. Nechce, abych se udusil.

Langdonova úleva neměla dlouhého trvání. Z dírky se totiž začalo ozývat hrozné bublání. Nezaměnitelný zvuk tekoucí vody.

Katherine nevěřícně zírala na sloupec čiré tekutiny, která postupovala jednou z trubek k Langdonově bedně. Byl to výjev jako z nějakého zvráceného kouzelnického čísla.

On do té bedny pumpuje vodu?!

Katherine zabrala za pouta a vůbec nevnímala, že se jí dráty zakusují ještě hlouběji do zápěstí. Mohla však jen zoufale přihlížet. Slyšela Langdonovo panické bušení, jakmile však voda dospěla ke dnu bedny, bušení ustalo. Následovala chvíle děsivého ticha. Pak se bušení ozvalo znovu a ještě úporněji.

„Pusťte ho ven!“ škemrala Katherine. „Prosím! Tohle nemůžete udělat!“

„Utonutí je děsivá smrt,“ promluvil nevzrušeně muž, který teď zvolna obcházel kolem ní. „Vaše asistentka Trish by vám o tom mohla vyprávět.“

Katherine ho sice slyšela, ale téměř nebyla schopná jeho slova zpracovat.

„Možná si vzpomenete, že i já jsem se jednou málem utopil,“ zašeptal muž. „Tehdy na vašich pozemcích v Potomaku. Váš bratr mě postřelil, já se zřítíl ze Zachova mostu a probořil se ledem.“

Katherine k němu obrátila pohled plný nenávisti. *Toho večera, kdys zabil mou matku.*

„Bohové mě tenkrát ochránili,“ pokračoval muž. „A ukázali mi cestu, jak se stát jedním z nich.“

Voda, která Langdonovi zurčela pod hlavou do bedny, byla ohřátá na tělesnou teplotu. Kapalina už sahala do výšky několika centimetrů a kompletně mu zalila nahá záda. Když pak začala šplhat výš a výš po hrudním koši, Langdonovi nezbylo než si připustit holou realitu.

Zemřu.

V novém záchvatu paniky zvedl ruce a začal opět zběsile bušit.

Kapitola 101

„Musíte ho pustit!“ škemrala Katherine, teď už s pláčem. „Uděláme všechno, co budete chtít!“ Slyšela, jak Langdon v bedně zaplavované vodou buší čím dál tím zběsileji.

Potetovaný muž se jen usmál. „Je s vámi snazší pořízení než s vaším bratrem. Co jemu jsem musel provést, než vyklopil všechna tajemství...“

„Kde je?“ rozkřikla se Katherine. „Kde je Peter? Řekněte mi to! Udělali jsme přesně, co jste chtěli! Rozluštili jsme pyramidu a –“

„Ne, vy jste ji nerozluštili. Podrazili jste mě. Zatajovali jste mi informace a přivedli jste mi domů agenta CIA. Za takové jednání si stěží zasloužíte odměnu.“

„Neměli jsme na vybranou,“ zalykala se Katherine slzami. „CIA po vás pátrá. Bez agenta by nás sem nepustili. Všechno vám řeknu. Jenom pusťte Roberta!“ Katherine slyšela, jak Langdon v bedně křičí a tluče, a viděla vodu proudící trubicí. Věděla, že nezbývá moc času.

Potetovaný muž si promnul bradu a poklidně se zeptal: „Předpokládám, že na mě ve Franklinových sadech čekají další agenti, je to tak?“

Když Katherine mlčela, muž jí položil mohutné dlaně na ramena a pomalu ji přitahoval k sobě. Protože měla ruce dosud spoutané drátem za opěradlem židle, napínaná ramena ji začala bolestivě pálit a hrozilo, že se vykloubí.

„Ano!“ vykřikla Katherine. „Ve Franklinových sadech na vás čekají další agenti!“

Muž zabral větší silou. „Jak zní zbytek té adresy na špičce pyramidy?“

Bolest v zápěstích a ramenou už byla téměř nesnesitelná, ale Katherine neodpověděla.

„Řekněte mi to, Katherine, nebo vám zlámu ruce a pak se zeptám znovu.“

„Osm!“ vydechla zmučeně. „To chybějící číslo je osm! Stojí tam: ,To

tajemství skrývá v sobě řád – Franklinovy sady osm!‘ Přísahám. Co jiného vám mám říct? Jsou to Franklinovy sady osm!“

Přesto ji muž stále nepouštěl.

„Nic víc nevím!“ přesvědčovala ho Katherine. „To je ta adresa! Pusťte mě! Pusťte Roberta z té nádrže!“

„Pustil bych,“ opáčil muž, „jenže je tu jeden problém. Do Franklinových sadů nemůžu, protože by mě tam chytili. Řekněte mi, co je na té adrese.“

„To nevím!“

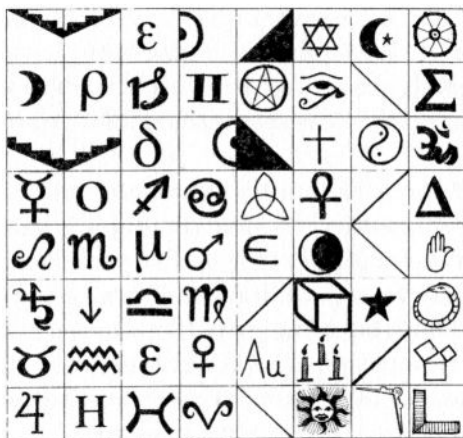
„A co ty symboly na základně pyramidy? Vespod? Víte, co znamenají?“

„Jaké symboly na základně?“ Katherine nechápala, o čem to mluví. „Dole žádné symboly nejsou. Je to hladký, čistý kámen!“

Potetovaný muž bez jediného ohlednutí k černé rakvi, z níž se ozývalo tlumené volání o pomoc, přešel v klidu k Langdonově tašce a vyndal z ní kamennou pyramidu. Pak se vrátil ke Katherine a podržel jí pyramidu před očima tak, aby si mohla prohlédnout základnu.

Katherine při pohledu na vyryté symboly vydechla údivem.

Ale... to přece není možné!

Spodek pyramidy byl celý pokrytý složitými rytinami. *Dřív tam nic nebylo! Tím jsem si jistá!* Neměla ponětí, co by ty symboly mohly znamenat. Připadalo jí, že pocházejí ze všech možných mystických tradic, včetně mnohých, které vůbec nedokázala zařadit.

Naprostý chaos.

„Tak to tedy vážně netuším, co tohle znamená,“ vypravila ze sebe.

„Já taky ne,“ řekl její věznitel. „Naštěstí tu máme k dispozici

odborníka.“ Pohlédl na bednu. „Nezeptáme se ho?“ Odnosl pyramidu k bedně.

Katherine na kratičkou chvíli zadoufala, že se chystá zvednout víko. On se však místo toho pohodlně posadil na bednu a odsunul malý panel na víku, pod nímž se nacházelo plexisklové okénko.

Světlo!

Langdon si zakryl oči a zamžoural do světla, které na něj teď shora dopadalo. Když si oči přivykly, naděje se změnila ve zmatek. Hleděl vzhůru jakýmsi okénkem ve víku bedny. Tímto okénkem viděl bílý strop a zářivku.

Vtom se nad ním vynořil potetovaný obličej.

„Kde je Katherine?!“ vykřikl Langdon. „Pusťte mě ven!“

Muž se usmál. „Vaše přítelkyně Katherine je tady se mnou. Můžu ušetřit její život. I vás. Ale nemáte mnoho času, proto vám radím, abyste pozorně poslouchal.“

Langdon ho přes sklo sotva slyšel a voda už vystoupala tak vysoko, že se mu přelila přes prsa.

„Víte o tom,“ zeptal se muž, „že na základně pyramidy je celá řada symbolů?“

„Ano!“ vykřikl Langdon, protože si rozsáhlé sady symbolů všiml, když pyramida ležela vedle něj na podlaze. „Ale nemám tušení, co znamenají! Musíte se vydat do Franklinových sadů osm! Odpověď je tam! Špička pyramidy jasně –“

„Ale pane profesore, oba víme, že tam na mě čeká CIA. Nehodlám jim vlézt do pastí. Krom toho jsem to číslo popisné ani nepotřeboval. U těch sadů stojí jen jediná budova, která by mohla připadat v úvahu – Svatyně archy Almas.“ Odmlčel se a zahleděl se dolů na Langdona. „Starobylý arabský řád urozených mystické archy.“

Langdon byl zmatený. Svatyni Almas znal, ale zapomněl, že stojí u Franklinových sadů. *Takže oním „řádem“ jsou shrineři? Pod jejich svatyní se nachází tajné schodiště? Z historického hlediska to sice vůbec nedávalo smysl, tohle ale nebyla nejlepší chvíle na historické debaty.* „Ano!“ zvolal. „To musí být ono! To tajemství skrývá v sobě řád!“

„Znáte tu budovu?“

„Samozřejmě!“ Langdon pozvedl rozbolavělou hlavu, aby udržel uši nad rychle stoupající hladinou. „Můžu vám pomoci! Pusťte mě ven!“

„Takže jste schopný mi říct, co má tahle svatyně společného s těmi symboly na základně pyramidy?“

„Určitě! Jen mě nechte se na ně podívat!“

„Výborně! Uvidíme, na co přijdete.“

Honem! Teplá kapalina stále přibývala a Langdon zatlačil do víka v zoufalé naději, že ho muž otevře. *Prosím! Honem!* Ale víko se neotevřelo. Namísto toho se nad plexisklovým okénkem najednou objevil spodek pyramidy.

Langdon na něj zůstal zděšeně zírat.

„Doufám, že na to dobře vidíte.“ Muž držel pyramidu oběma potetovanými rukama. „Přemýšlejte rychle, profesore. Hádám, že máte necelých šedesát vteřin.“

Kapitola 102

Robert Langdon nejednou slyšel, že zvíře zahnané do kouta dokáže vyvinout přímo zázračnou sílu. Přesto když se naplno opřel do víka, ani se nepohnulo. Hladina kolem něj dál vytrvale stoupala. Už mu zbývalo jen necelých patnáct centimetrů prostoru k dýchání, a tak do této vzduchové kapsy zvedl hlavu. Tvář měl teď těsně u plexiskla, oči pouhých pár centimetrů od spodku kamenné pyramidy, jejíž matoucí symboly se vznášely nad ním.

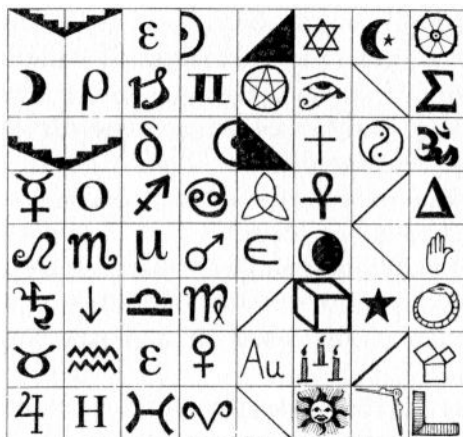
Tomuhle tedy vážně nerozumím.

Poslední rytina zednářské pyramidy, ukrytá přes století pod ztuhlou směsí vosku a kamenného prachu, se teď ukázala v celé své kráse. Byla to přesně čtvercová mřížka symbolů převzatých ze všech představitelných tradic – alchymické, astrologické, heraldické, andělské, magické, numerické, okultní, řecké, latinské. V souhrnu naprostá symbolická anarchie – miska písmenkové polévky, jejíž znaky pocházely z desítek různých jazyků, kultur a časových období.

Absolutní chaos.

Symbolog Robert Langdon si ani při těch nejšílenějších akademických interpretacích nedokázal představit, jak by se tahle mřížka symbolů mohla dát rozšířovat tak, aby dávala aspoň trochu smysl. *Řád z tohohle chaosu? Vyloučeno.*

Tekutina už se mu přelila přes ohryzek a Langdon cítil, jak společně s ní stoupá i hladina jeho hrůzy. Dál bušil do víka. A shora na něj výsměšně zírala pyramida.

Napůl šílený zoufalstvím Langdon soustředil veškerou duševní energii na tabulku symbolů. *Co by asi tak mohly znamenat?* Bohužel působilo jejich uspořádání tak nesourodě, že ho vůbec nenapadlo, kde by měl začít. *Vždyť ani nepocházejí z jednoho historického období!*

Zvenku slyšel tlumený hlas Katherine, jak plačtivě žebroň o jeho propuštění. Přestože neviděl žádné řešení, hrozba smrti motivovala každičkou buňku v jeho těle k tomu, aby nějaké našel. Mysl se mu nebývale zbystřila, nic podobného snad nikdy nezažil. *Uvažuj!* Soustředěně si prohlížel mřížku, pátral po nějakém vodítku, skrytém slovu, zvláštní ikoně, po čemkoli použitelném – ale viděl jen sadu nijak nesouvisejících symbolů. *Chaos.*

Cítil, jak jeho tělo s každou uplynulou vteřinou přemáhá nezvyklá otupělost. Jako by se samo připravovalo chránit mysl před bolestí smrti. Začínalo hrozit, že mu voda nateče do uší, a tak zvedl hlavu, co nejvýš to šlo, a přitiskl ji až k víku bedny. Před očima se mu začínaly míhat děsivé obrazy. Malý kluk v Nové Anglii, který šlape vodu na dně temné studny. Dospělý muž v Římě uvězněný pod kostrou v překocené rakvi.

Katherinino volání bylo čím dál zoufalejší. Z toho, co Langdon slyšel, se zdálo, že se tomu šílenci snaží domlouvat – pokouší se ho přesvědčit, že Langdon přece nemůže pyramidu rozluštit, dokud nenavštíví svatyni Almas. „Klíč k téhle hádance musí být někde v té budově! Jak by Robert mohl rozluštit pyramidu bez něj?!”

Langdon její snahu sice oceňoval, nicméně mu cosi říkalo, že „Franklinovy sady osm“ ve skutečnosti ke svatyni Almas neodkazují. *Časově to do sebe vůbec nezapadá!* Podle legendy byla zednářská pyramida vyrobena v polovině devatenáctého století, celá desetiletí

předtím, než shrineři vůbec vznikli. Navíc Langdona napadlo, že v té době se Franklinovy sady dost možná ani nejmenovaly Franklinovy sady. Špička pyramidy v žádném případě nemohla odkazovat k neexistující budově na neexistující adrese. Ať se už slova „Franklinovy sady osm“ týkala čehokoli, muselo to existovat v roce 1850.

Bohužel Langdona vůbec nic nenapadlo.

Pátral v paměti po něčem, co by mohlo mít souvislost s daným obdobím. *Franklinovy sady osm? Co jiného by to mohlo být, když ne adresa? A muselo to existovat v roce 1850.* Nedávalo to smysl. Kapalina už mu pomalu vtékala do uší. Snažil se přemoci strach a upřeně hleděl na tabulku symbolů za sklem. *Nechápu, co se tím může myslet!* Ztuhlý hrůzou začal v duchu sprádat i ty nejvolnější asociace, které ho napadaly.

Franklinovy sady osm... osm., tahle mřížka je osm krát osm... osm je dvě na třetí... Franklin má osm písmen... 8 je přetočený symbol ∞ pro nekonečno... osm je v numerologii číslo ničení. Voda dál stoupala, ale Langdon všechny myšlenky na ni vytěsnil. *Franklin byl zednář... zednářský velmistr... vynálezce hromosvodu... vášnivý šachista... šachovnice má osm krát osm polí... žil ve Filadelfii... měl tam nějaké sady?*

Nic z toho nedávalo Langdonovi smysl.

Venku Katherine pořád orodovala za jeho propuštění, ale Langdon už ji přes šplouchání vody kolem hlavy slyšel jen přerývaně.

„...přece nemůže, když neví... zpráva na špičce jasně... to tajemství skrývá v sobě –“

Pak už ji neslyšel vůbec.

Voda mu zalila uši nadobro a vymazala Katherinin hlas. Obklopilo ho náhlé prenatální ticho a Langdon pochopil, že skutečně zemře.

To tajemství skrývá v sobě –

V tichu jeho hrobky doznívala ozvěna posledních Katherininých slov.

To tajemství skrývá v sobě...

Langdon si překvapeně uvědomil, že podobná slova slyšel už mnohokrát.

To tajemství skrývá v sobě... každý z nás.

Katherine mimoděk odvedla jeho pozornost od pyramidy a přivedla ji zpět k Dávným mystériím. „To tajemství skrývá v sobě každý z nás,“ tak znělo ústřední motto mystérií, která nabádala člověka k tomu, aby Boha nehledal nahoře na nebesích, ale spíš sám v sobě. *To tajemství skrývá v sobě každý z nás.* Tak znělo poselství všech velkých mystických učitelů.

Království Boží je mezi vámi, řekl Ježíš Kristus.

Poznej sám sebe, řekl Pythagoras.

Nevíte, že sami jste bohy, řekl Hermes Trismegistos.

A seznam pokračoval dál a dál...

Všechna mystická učení minulosti se snažila sdělit tuto jedinou myšlenku. *To tajemství skrývá v sobě každý z nás.* Přesto lidstvo dál pátralo po tváři Boha na nebesích.

Když si to Langdon uvědomil, náhle spatřil ironii své vlastní situace. I on upíral zrak vzhůru stejně jako ty davy slepců před ním. Jenže na rozdíl od nich Robert Langdon v tom okamžiku prozřel.

Zasáhlo ho to jako blesk z čistého nebe.

To
tajemství
skrývá v sobě řád
Franklinovy sady osm

Rázem porozuměl.

Sdělení ze špičky pyramidy mu bylo najednou naprosto jasné. Jeho význam měl celý večer přímo před očima. Text na špičce byl, stejně jako zednářská pyramida sama, symbolon – kód v kusech, zpráva rozdělená na části. Jeho sdělení bylo zamaskováno tak prostým způsobem, až se Langdonovi nechtělo věřit, že jim to s Katherine nedošlo dřív.

A co bylo ještě úžasnější, Langdon si uvědomil, že zpráva na špičce skutečně poskytuje vodítko k tomu, jak rozluštit mřížku symbolů na základně pyramidy. Bylo to tak prosté. Přesně jak tvrdil Peter Solomon, zlatý jehlan byl mocný talisman, schopný vytvořit řád z chaosu.

Langdon začal bušit na víko a volat: „Už vím! Už vím!“

Kamenná pyramida nad ním odlétla pryč. Místo ní se znovu objevil hrozivý potetovaný obličej a zahleděl se do okénka.

„Vyřešil jsem to!“ křikl Langdon. „Pusťte mě ven!“

Když potetovaný muž promluvil, Langdon s ušima pod vodou nic neslyšel. *Dokázal mu však ze rtů odečíst dvě slova. „Tak povídejte.“*

„Povím vám to!“ vykřikl Langdon, kterému teď už voda sahala skoro až k očím. „Pusťte mě ven! Celé vám to vysvětlím!“ *Je to tak prosté.*

Muž opět pohnul rty. „*Povězte mi to teď, jinak zemřete.*“

Protože voda už začínala zaplňovat i poslední centimetry volného prostoru, zaklonil Langdon hlavu, aby udržel ústa nad hladinou. Když tak učinil, zalila mu teplá tekutina oči a rozmazala mu vidění. S prohnutými zády přitiskl rty k plexisklovému okénku.

Potom, během těch několika posledních vteřin, kdy mu ještě zbýval vzduch, se podělil o tajemství, jak rozluštit zednářskou pyramidu.

Když domluvil, kapalina už mu sahala až ke rtům. Instinktivně se

naposledy nadechl a zavřel ústa. O chvíličku později ho kapalina zalila celého, dosáhla až k plexisklu a beze zbytku vyplnila celou Langdonovu rakev.

On to dokázal, pochopil Malach. Vážně přišel na to, jak pyramidu vyřešit.

Odpověď byla tak prostá. Tak očividná.

Okénkem na něj hleděly zoufalé, prosící oči ponořeného Roberta Langdona.

Malach nad ním zavrtěl hlavou a pomalu naznačil rty slova: „Díky, profesore. Přeju pěkný posmrtný život.“

Kapitola 103

Robert Langdon coby náruživý plavec nejednou přemýšlel o tom, jak se asi člověk cítí, když se topí. Teď to měl poznat na vlastní kůži. Přestože dokázal zadržet dech na delší dobu než většina ostatních lidí, už začínal vnímat, jak jeho tělo reaguje na nedostatek vzduchu. V krvi se mu hromadil oxid uhličitý a probouzel v něm pudové nutkání nadechnout se. *Nedýchej!* Dýchací reflex byl s každou uplynulou vteřinou silnější. Langdon věděl, že brzy dosáhne takzvaného prahu zadržení dechu – kritického okamžiku, kdy dýchací reflex zvítězí nad lidskou vůlí.

Otevři to víko! Měl nutkání bušit a bojovat, nehodlal však hloupě mrhat kyslíkem. A tak jen upřeně zíral rozmazanou vodou nad sebe a doufal. Veškerý okolní svět se pro něj scvrkl na rozpitou šmouhu světla nad plexisklovým okénkem. Začínaly ho pálit svaly, z čehož poznal, že už ho postihuje hypoxie.

Najednou se nad ním objevila krásná, přízračná tvář. Byla to Katherine, její obličej s jemně řezanými rysy na něj étericky shlížel přes závoj tekutiny. Jejich oči se setkaly a Langdon už si na okamžik myslel, že je zachráněný. *Katherine!* Pak zaslechl její tlumený křik a pochopil, že ji tam drží jejich věznitel. Ta potetovaná stvůra ji nutila, ať se dívá, co se bude dít.

Promiň, Katherine...

Robert Langdon se v té podivné temné bedně zaplavené vodou snažil smířit s tím, že tohle jsou poslední okamžiky jeho života. Zakrátko přestane existovat... všechno, čím je... čím byl... nebo čím mohl být... končí. Až mu odumře mozek, všechny vzpomínky v jeho šedé hmotě i všechny vědomosti, které za život nasbíral, se prostě vypaří v přívalu chemických reakcí.

V té chvíli skutečně pochopil svou bezvýznamnost v rámci vesmíru. A připadal si najednou tak osamělý a maličký jako nikdy dřív. Skoro vděčně uvítal, že se blíží okamžik, kdy nebude schopen dál zadržovat dech.

Cítil, že už je to tady.

Jeho plíce ze sebe vytlačily spotřebovaný vzduch, stáhly se v dychtivém očekávání nádechu. Přesto se Langdon ještě na chvíličku ovládl. Poslední vteřina. Potom, jako člověk, který už dál neudrží ruku nad rozpálenou plotnou, se vydal osudu.

Reflex přemohl vůli.

Rty se rozevřely.

Plíce se roztáhly.

A dovnitř se vevalila tekutina.

Bolest, která mu zaplavila hrudník, byla mnohem horší, než by se Langdon kdy nadál. Tekutina mu spalovala plíce. Bolest se vmžiku přenesla do mozku a Langdon měl pocit, jako by mu hlavu drtili ve svěráku. V uších mu hlasitě dunělo, i přesto však slyšel křik Katherine Solomonové.

Oslepující záblesk světla.

A pak tma.

Robert Langdon odešel do jiného světa.

Kapitola 104

Je po všem.

Katherine Solomonová přestala křičet. Utonutí, kterého byla právě svědkem, ji uvrhlo do katatonického stavu. Byla doslova paralyzovaná šokem a zoufalstvím.

Langdonovy prázdné oči zíraly plexisklovým okénkem do prázdna kamsi za ni. Ve tváři mu zatuhl výraz bolesti a lítosti. Z nehybných úst dosud unikaly bublinky vzduchu a pak, jako by harvardský profesor přistoupil na to, že vypustí duši, začal pomalu klesat na dno nádrže, kde se ztratil ve stínech.

Je mrtvý. Katherine byla dočista otupělá.

Potetovaný muž natáhl ruku, s bezcitnou definitivností zatáhl panel okénka a uzavřel Langdonovu mrtvolu uvnitř.

Pak se usmál na Katherine. „Půjdem?“

Než se zmohla na odpověď, přehodil si její otupělé tělo přes rameno,

zhasl světlo a vynesl ji z místnosti. Několika ráznými kroky přešel na konec chodby a vstoupil do prostoru zalitého červenofialovým světlem. Vonělo tu kadidlo. Donesl Katherine ke čtvercovému stolu uprostřed a shodil ji na záda tak prudce, že jí vyrazil dech. Povrch stolu byl hrubý a studený. *Je to kámen?*

Sotva se Katherine stačila trochu vzpamatovat, zjistila, že jí muž sundal dráty ze zápěstí i z kotníků. Instinktivně s ním hned začala zápasit, ale ztuhlé paže a nohy ji téměř neposlouchaly. Muž ji hbitě připoutal ke stolu koženými popruhy, jedním přes kolena a druhým v pase, čímž jí zároveň přišpendlil paže k bokům. Poslední popruh jí natáhl přes hrudník, těsně nad prsy.

Během chvilky byla Katherine opět znehybněná. V zápěstích a kotnících jí tepala krev, jak se v končetinách obnovoval oběh.

„Otevřete pusu,“ zašeptal muž a olízl si potetované rty.

Katherine zhnuseně zaťala zuby.

Muž opět natáhl ukazovák a pomalu jí přejel po rtech, až jí z toho naskočila husí kůže. Zaťala zuby ještě pevněji. Muž se uchechtl, druhou rukou nahmatl tlakový bod na jejím krku a stiskl ho. Katherine se okamžitě rozevřely čelisti. Cítila, jak jí ukazovák proniká do úst a přejíždí jí po jazyku. Zvedl se jí žaludek a pokusila se do prstu kousnout, jenže to už byl pryč. Muž jí s úsměvem strčil vlhký koneček prstu před obličej. Pak zavřel oči a opět si vetřel její sliny do onoho kolečka holé kůže na hlavě.

Dlouze vydechl a pomalu otevřel oči. Pak se s děsivým klidem otočil a opustil místnost.

Katherine v náhlém tichu slyšela bít vlastní srdce. Přímo nad hlavou měla prapodivnou sadu barevných světél, která právě přecházela z tmavě červené do temně fialové a ozařovala nízký strop místnosti. Když ten strop uviděla, zůstala užasle zírat. Každíčký centimetr pokrývaly malby. Ta ohromující koláž měla patrně znázorňovat nebeskou klenbu. Planety, hvězdy a souhvězdí se mísily s astrologickými symboly, tabulkami a formulemi. Šipky naznačovaly eliptické oběžné dráhy, geometrické symboly udávaly úhly stoupání nebeských těles a mezi tím vším na ni shlíželi tvorové ze znamení zvěrokruhu. Vypadalo to, jako kdyby šilený vědec dostal za úkol vymalovat Sixtinskou kapli.

Katherine otočila hlavu na stranu, ale zeď po její levici nevypadala o nic lépe. Řada svící ve velkých středověkých svícnech vrhala mihotavou záři na stěnu, kterou kompletně zakrývaly popsané papíry, fotografie a nákresy. Několik stránek působilo jako papyrus nebo pergamen vytržený z prastarých knih, další zjevně pocházely z novějších textů, mezi ně se míchaly fotografie, kresby, mapy a schémata – a všechno to bylo

s viditelnou péčí nalepeno na zeď. Pavučina nití upevněných připínáčky spojovala jednotlivé položky a vytvářela nekonečné množství chaotických možností.

Katherine znovu odvrátila zrak a otočila hlavu opačným směrem.

Tam se jí bohužel naskytl ještě děsivější pohled.

Vedle kamenné desky, k níž byla připoutána, stál pultík, který jí okamžitě připomněl stolky s chirurgickými nástroji v operačním sále. Na pultíku ležela celá řada předmětů – mezi nimi injekční stříkačka, ampulka s temnou tekutinou a velký nůž s kostěnou rukojetí a čepelí ukutou ze železa vyleštěného k nebývale vysokému lesku.

Proboha, co se mnou chce dělat?

Kapitola 105

Když se ve dveřích kanceláře Noly Kayeové konečně vynořil odborník na zabezpečení systémů CIA Rick Parrish, nesl s sebou jediný list papíru.

„Kde ses flákal?!“ pustila se do něj hned Nola. *Řekla jsem ti, ať přijdeš hned!*

„Promiň,“ omluvil se a posunul si na dlouhém nose tlusté brýle. „Snažil jsem se vyšťourat víc informací, ale –“

„Ukaž mi, co máš.“

Parrish jí podal potištěnou stránku. „Je to sice osekané, ale myslím, že i tak dost výmluvné.“

Nola si stránku ohromeně pročítala.

„Zatím jsem nepřišel na to, jak přesně se k nám ten hacker naboural,“ řekl Parrish, „ale vypadá to, že se k jednomu z našich vyhledávačů dostal něčí bot –“

„To je mi fuk!“ skočila mu do řeči Nola a zvedla oči od stránky. „Co proboha dělají u CIA nějaké utajené soubory o pyramidách, prastarých branách a rytých symbolonech?“

„Proto mi to trvalo tak dlouho. Snažil jsem se zjistit, který dokument to přesně našlo, a tak jsem dohledával cestu souboru.“ Parrish se odmlčel a odkašlal si. „Ukázalo se, že se ten soubor nachází na disku přiděleném osobně samotnému řediteli CIA.“

Nola se k němu otočila a zůstala nevěřicně zírat. *Náš nejvyšší má na disku soubor o zednářské pyramidě? Sice věděla, že současný ředitel, přímý nadřízený Sató, patří stejně jako řada dalších vysoce postavených*

výkonných činitelů CIA k zednářům, nikdy by ji ale nenapadlo, že bude některý z nich přechovávat zednářská tajemství na počítači CIA.

Na druhou stranu by ji vzhledem k tomu, čeho byla svědkem v posledních čtyřiaadvaceti hodinách, nejspíš nemělo překvapovat už vůbec nic.

Agent Simkins ležel na břiše, ukrytý za keři ve Franklinových sadech. Oči nespouštěl ze sloupy lemovaného vchodu do svatyně Almas. Nic. Uvnitř se nikde nerozsvěcelo a ke dveřím nikdo nepřicházel. Otočil hlavu a zkontroloval Bellamyho. Ten osaměle přecházel sem a tam na prostranství mezi stromy. Zdálo se, že je mu zima. Hodně zima. Simkins viděl, jak se celý klepe a chvěje.

Vtom mu začal vibrovat telefon. Sató.

„Jaké zpoždění už náš cíl má?“ chtěla vědět.

Simkins se podíval na hodinky. „Cíl uvedl dvacet minut. Už je to skoro čtyřicet. Něco se stalo.“

„Nepřijede,“ řekla Sató. „Můžeme to tu zabalit.“

Simkins věděl, že má pravdu. „Nějaké zprávy od Hartmanna?“

„Ne, vůbec se mi z Kalorama Heights neozval. A nemůžu se s ním spojit.“

Simkins ztuhl. Jestli je to pravda, pak se rozhodně muselo něco stát.

„Právě jsem volala podporu v terénu,“ dodala Sató, „a ti ho taky nemůžou najít.“

Krucinál. „Mají GPS souřadnice vozu?“

„Jo. Ukazují na nějakou adresu v Kalorama Heights,“ řekla Sató. „Svolejte všechny muže. Přesouváme se.“

Sató zacvakla telefon a zahleděla se na majestátní panorama hlavního města. Lehké sako jí pleskalo v ledovém větru, takže si zkrátila ruce na prsou, aby se trochu zahřála. Ředitelka Inoue Sató nepatřila k ženám, které často pociťují chlad nebo strach. V této chvíli však cítila obojí.

Kapitola 106

Malach jen v hedvábné bederní roušce vyběhl po úzkém schodišti, ocelovými dveřmi a podél obrazu do obývacího pokoje. *Musím se rychle připravit.* Pohlédl na mrtvého agenta CIA v předsíni. *V tomhle domě už není bezpečno.*

S kamennou pyramidou v ruce zamířil rovnou do pracovny a usadil se k laptopu. Když se přihlašoval, představil si Langdona dole pod sebou a napadlo ho, kolik dní či snad dokonce týdnů uplyne, než jeho utopenou mrtvolu v tajném sklepe někdo objeví. Malach už tou dobou bude dávno pryč.

Langdon splnil svou roli. Dokonale.

Nejenže sehnal dohromady obě části zednářské pyramidy, ale přišel i na to, jak rozluštit tu tajemnou tabulku symbolů vespodu. Na první pohled působily symboly nedešifrovatelně – a přece byla odpověď tak prostá. Měli ji přímo pod nosem.

Malachův laptop ožil a na obrazovce se objevil tentýž e-mail, který si prve prohlédl na telefonu – fotografie zářícího zlatého jehlanu, na němž část zprávy stínil prst Warrena Bellamyho.

*To
tajemství
skrývá v sobě řád
Franklinovy sady* ■■■■■

Franklinovy sady... osm, prozradila Malachovi Katherine. Rovněž přiznala, že ve Franklinových sadech číhají agenti CIA v naději, že polapí Malacha a zároveň přijdou na to, o jakém „řádu“ to špička pyramidy mluví. O zednářích? Shrinerech? Rosenkruciánech?

Ani o jednom z nich, věděl už Malach. *Langdon na to přišel.*

Když před deseti minutami stoupala harvardskému profesorovi tekutina kolem hlavy, přece jen odhalil klíč k rozluštění pyramidy. „Řád Franklinovy sady osm!“ zvolal s hrůzou v očích. „To tajemství skrývá v sobě řád Franklinovy sady osm!“

Malach zprvu nechápal, co tím myslí.

„Není to adresa!“ vykřikl Langdon s ústy přitisknutými k plexisklovému okénku „Je to odkaz na sadu čísel!“ Pak začal vysvětlovat něco o Albrechtu Dürerovi a o tom, že první šifra pyramidy byla vodítkem k rozluštění téhle poslední. „Prostě potřebujete magický čtverec! To je sada čísel uspořádaná podle určitých pravidel do čtverce! A vy musíte najít nějaký o rozměrech osm krát osm!“

Malach magické čtverce znal – raní mystikové je nazývali *kamea*. Starověký spis *De occulta philosophia* podrobně popisoval mystickou moc magických čtverců a postupy, jak podle magických číselných mřížek vytvářet velmi účinné okultní znaky. Podle Langdona se tedy základna pyramidy dala rozluštit pomocí magického čtverce?

„Franklin jich vymyslel spoustu!“ křičel profesor, jemuž nad hladinu teď vyčnívaly už jen rty. „Určitě mezi nimi bude i nějaký osm krát osm!“

Tekutina měla každým okamžikem pohltit Langdona celého, profesor se naposledy zoufale zhluboka nadechl a vykřikl cosi o slavném zednáři... jednom ze zakladatelů Ameriky... vědci, mystikovi, matematikovi, vynálezci... a také tvůrci mystických *kamea*, které dodnes nesou jeho jméno.

Franklin.

Malach rázem věděl, že Langdon má pravdu.

Ted' se zatajeným dechem seděl o patro výš u svého laptopu. Zadal stručné údaje do internetového vyhledávače, vybral si jeden z desítek nabízených odkazů a dal se do čtení.

FRANKLINŮV MAGICKÝ ČTVEREC 8×8

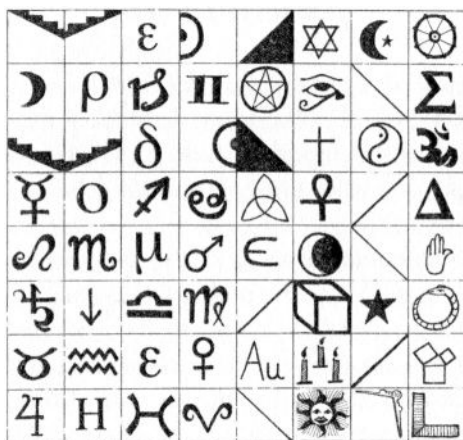
Jedním z nejznámějších magických čtverců v dějinách je čtverec 8×8 publikovaný roku 1769 americkým vědcem Benjaminem Franklinem. Čtverec proslul zahrnutím dosud neviděných „součtů lomených úhlopříček“. Franklinova posedlost touto mystickou formou umění nejspíše pramenila z osobních styků s prominentními alchymisty a mystiky jeho doby, jakož i z jeho vlastní víry v astrologii, o níž se rovněž opírají jeho předpovědi v „Almanachu chudého Richarda“.

52	61	4	13	20	29	36	45
14	3	62	51	46	35	30	19
53	60	5	12	21	28	37	44
11	6	59	54	43	38	27	22
55	58	7	10	23	26	39	42
9	8	57	56	41	40	25	24
50	63	2	15	18	31	34	47
16	1	64	49	48	33	32	17

Malach se zahleděl na Franklinův výtvar – jedinečné uspořádání sady čísel od 1 do 64, v níž všechny řady, všechny sloupce i úhlopříčky dávají

tentýž magický součet. *To tajemství skrývá v sobě řád Franklinovy sady osm.*

Malach se usmál. Rozzechvělý vzrušením zvedl kamennou pyramidu a obrátil ji, aby se podíval na její základnu.

Těchto čtyřiašedesát symbolů bylo třeba přeskupit a uspořádat podle řádu daného čísla Franklinova magického čtverce. Přestože si Malach nedokázal představit, jak by tato chaotická tabulka symbolů mohla v jiném uspořádání najednou začít dávat smysl, důvěřoval dávnému slibu.

Ordo ab chaos.

S rozbušeným srdcem vzal papír a spěšně na něj nakreslil prázdnou mřížku osm krát osm. Pak do ní začal jeden po druhém zanášet symboly na jejich nově určené pozice. K jeho úžasu mu mřížka téměř okamžitě skutečně začala dávat smysl.

Řád z chaosu!

Když dešifroval celou mřížku, nevěřicně se zahleděl na řešení. Měl před sebou jednoznačný náskres. Neuspořádaná tabulka se proměnila, přeskupila, a přestože Malach nerozuměl významu celého poselství, chápal dost... dost na to, aby přesně věděl, kam se musí vypravit.

Pyramida ukazuje cestu.

Mřížka udávala jednu z nejvýznamnějších mystických lokalit na světě. A co bylo téměř k neuvěření, Malach vždycky snil o tom, že svou cestu završí právě tam.

Osud.

Kapitola 107

Kamenný stůl studil Katherine Solomonovou do zad.

Hlavou jí dosud vířily děsivé obrazy Robertovy smrti a myšlenky na bratra. *Je mrtvý i Peter?* Ten podivný nůž na vedlejším pultíku v ní neustále probouzel obavy z toho, co možná čeká i ji.

Je tohle vážně konec?

Kupodivu se v duchu najednou vrátila ke svému výzkumu – k noetice a ke svým nedávným průlomovým objevům. *Všechno pryč, ztraceno v plamenech.* Už nebude moci světu ukázat, co všechno zjistila. K nejpřekvapivějšímu objevu dospěla teprve před několika měsíci a výsledky mohly jednou provždy změnit lidské představy o smrti. Když se teď právě nad tímto experimentem zamyslela, pocítila nečekanou úlevu.

Jako malá často přemítala o tom, jestli je nějaký posmrtný život. *Vážně existuje nebe? Co s námi bude, až zemřeme?* Rostla a studium přírodních věd jí záhy vyhnalo veškeré fantaskní představy o ráji, pekle či posmrtném životě z hlavy. Zvykla si na to, že „posmrtný život“ je jen lidský výmysl, pohádka, jejímž účelem je zmírnit děsivou pravdu o naší smrtelnosti.

Tak jsem to přinejmenším vnímala...

Zhruba před rokem rozebírala s bratrem jedno z věčných témat filozofie, existenci lidské duše – konkrétně otázku, jestli je nějaká část lidského vědomí schopná přežít mimo tělo.

Shodli se na tom, že taková duše pravděpodobně skutečně existuje. A ty nejstarší filozofie s nimi byly zajedno. Buddhická i bráhmanská moudrost podporují představu metempsychózy – posmrtného stěhování duše do nového těla; platonisté definují tělo jako „vězení“, ze kterého duše unikne; a stoikové nazývají duši *apóspasma tú theú* – „částička Boha“ – a věří, že po smrti ji Bůh povolá zpět k sobě.

Katherine tehdy poněkud rozmrzele podotkla, že existenci lidské duše pravděpodobně nikdy nebude možné vědecky potvrdit. Prokázat, že vědomí přežívá po smrti mimo lidské tělo, by bylo zhruba totéž, jako byste vydechli obláček kouře a doufali, že ho po letech najdete.

Po této diskuzi měla Katherine zvláštní vnuknutí. Její bratr se zmínil o První knize Mojžíšově a jejím popisu duše jako *nešama* – jakési spirituální „inteligence“, která je nezávislá na tělu. Katherine napadlo, že slovo „inteligence“ naznačuje přítomnost myšlenek, a protože podle noetiky mají myšlenky hmotnost, vyplývalo z toho, že by hmotnost měla mít i lidská duše.

Dokážu zvážit lidskou duši?

Nesmyslná představa. Bylo bláhové o tom už jen uvažovat.

O tři dny později se Katherine uprostřed noci zničehonic probudila z hlubokého spánku a posadila se na posteli. Vyskočila, dojela do laboratoře a okamžitě začala plánovat experiment, který byl na jednu stranu překvapivě jednoduchý a na druhou stranu děsivě odvážný.

Neměla ponětí, jestli to bude fungovat, a rozhodla se, že Peterovi o svém nápadu řekne teprve tehdy, až bude s prací hotova. Trvalo to čtyři měsíce, než Katherine konečně přivedla bratra do laboratoře. Dotlačila před něj rozměrné zařízení, které do té chvíle ukrývala vzadu ve skladu.

„Navrhla jsem to a postavila sama,“ uvedla svůj vynález. „Uhodneš, co to je?“

Peter si podivný přístroj prohlédl. „Nějaký inkubátor?“

Katherine se zasmála a zavrtěla hlavou, přestože šlo o poměrně rozumný odhad. Přístroj skutečně trochu připomínal průhledné inkubátory pro předčasně narozené děti, jaké člověk vídá v nemocnicích. Až na to, že tenhle přístroj dokázal pojmout dospělého člověka – bylo to protáhlé, vzduchotěsné, čiré umělohmotné pouzdro, jako nějaká futuristická spací kapsle. A celé se to nacházelo na jakémsi elektronickém zařízení.

„Tohle by ti mohlo napovědět,“ řekla Katherine a zapojila přístroj do zásuvky. Rozsvítil se na něm digitální displej, a zatímco Katherine opatrně kalibrovala nějaké ciferníky, přebíhala po něm zmateně čísla.

Když skončila, displej ukazoval:

0,0000000000 kg

„Váha?“ podivil se Peter.

„A ne ledajaká váha.“ Katherine vzala z vedlejšího pultu maličký útržek papíru a zlehka ho položila na vršek umělohmotného pouzdra. Na displeji chvíli poskakovala čísla a pak se ustálila na novém údaji.

0,0008194325 kg

„Ultrapřesná mikrováha,“ řekla. „S rozlišením několika mikrogramů.“

Peter se dál tvářil nechápavě. „Tys postavila mikrováhu pro člověka?“

„Přesně tak.“ Zvedla průhledné víko přístroje. „Když sem dovnitř položím člověka a zavřu víko, dotyčný se ocitne v dokonale izolovaném systému. Nic nemůže dovnitř ani ven. Žádné plyny, tekutiny ani prachové částice. Nic odtud neunikne – vydechovaný vzduch, odpařující se pot, tělesné tekutiny, nic.“

Peter si projel rukou ve svých hustých stříbrných vlasech, stejně jako to ve chvílích nervozity dělala Katherine. „Hmm... jenže by tam ten člověk evidentně velice rychle zemřel.“

Katherine přikývla. „Zhruba během šesti minut, v závislosti na frekvenci dechu.“

Peter se na ni zahleděl. „Nechápu.“

Usmála se. „Brzy pochopíš.“

Nechali přístroj přístrojem a Katherine Petera odvedla do velína Kostky, kde ho usadila před plazmovou stěnu. Něco vytukala, aby se dostala k sadě videosouborů uložených na holografických discích. Když plazmová stěna ožila, objevily se před nimi záběry jako z nějakého domácího videa.

Kamera přejela po skromné ložnici s neustlanou postelí, lahvičkami léků, respirátorem a monitorem srdečního tepu. Když nakonec uprostřed pokoje odhalila Katherininu váhu, bylo na Peterovi vidět, že je zmatený snad ještě víc.

Vyvalil oči. „Co to má...?“

Průhledné víko kapsle bylo odklopené a otevřené a uvnitř ležel velice starý muž s kyslíkovou maskou. Vedle stála jeho staříčká manželka a zaměstnankyně hospicu. Muž měl zavřené oči a dýchal jen s velkými obtížemi.

„Ten muž byl mým učitelem přírodních věd na Yaleu,“ vysvětlila Katherine. „Zůstali jsme spolu po celé ty roky v kontaktu. Byl vážně nemocný. Vždycky říkal, že by rád věnoval své tělo vědě, a když jsem mu popsala svůj experiment, ihned se ho chtěl zúčastnit.“

Peter šokovaně bez jediného slova sledoval scénu, která se před nimi odvíjela.

Pracovnice hospicu se obrátila ke starcově manželce. „Můžeme. Je připravený.“

Stařenka si otřela uslzené oči a s odhodlaným klidem přikývla. „Dobře.“

Pracovnice se natáhla a velice opatrně sňala muži kyslíkovou masku. Stařec se nepatrně ošil, ale oči neotevřel. Pracovnice pak odtlačila respirátor a další zařízení stranou, aby uprostřed pokoje zůstala jen kapsle s mužem.

Ke kapsli teď přistoupila manželka umírajícího a něžně políbila manžela na čelo. Stařec ani tentokrát neotevřel oči, ale zlehka pohnul rty a nepatrně je roztáhl do láskyplného úsměvu.

Bez kyslíkové masky se mu dýchalo ještě namáhavěji. Zjevně se blížil konec. Manželka s obdivuhodným odhodláním a klidem pomalu zavřela průhledné víko kapsle a zajistila ho přesně tak, jak ji to Katherine naučila.

Peter sebou vyděšeně trhl. „Katherine, co to má proboha znamenat?!“

„To je v pořádku,“ odpověděla šeptem Katherine. „V kapsli byla spousta vzduchu.“ Pouštěla si tento záznam už aspoň desetkrát, ale stejně se jí zrychlil pulz. Ukázala na váhu pod zapečetěnou kapsli umírajícího starce. Digitální číslice ukazovaly:

51,4534644 kg

„To je jeho tělesná hmotnost.“

Stařec dýchal čím dál mělkěji a Peter se fascinovaně předklonil.

„Přál si to tak,“ zašeptala Katherine. „Dívej se, co se stane.“

Starcova manželka ustoupila, posadila se na lůžko a společně s pracovníci hospicu teď přihlížely.

V průběhu příštích šedesáti vteřin se mužův mělký dech zrychloval, až pak najednou, jako by si muž ten okamžik sám zvolil, vydechl naposled. Všechno se zastavilo.

Konec.

Manželka s pracovníci hospicu se navzájem utěšovaly.

Nic dalšího se nedělo.

Peter se po několika vteřinách nechápavě otočil ke Katherine.

Jen si na to počkej, pomyslela si a navedla jeho pohled k digitálnímu displeji, který dosud poklidně zářil a ukazoval hmotnost zesnulého.

Pak se to stalo.

Když to Peter spatřil, ucukl a málem spadl ze židle. „Ale to přece...“ Šokované si přikryl ústa dlaní. „To nemůže...“

Velkému Peteru Solomonovi se jen zřídkka nedostávalo slov. Katherine při několika prvních zhlédnutích videa reagovala podobně.

Chvilí po starcově smrti číslo na váze náhle o něco pokleslo. Muž byl najednou o trochu lehčí. Šlo o nepatrný rozdíl, ale byl měřitelný – a jeho důsledky skutečně vyrážely dech.

Katherine si vybavovala, jak si do laboratorních poznámek roztrěsenou rukou zapsala: „Zdá se, že existuje nějaká neviditelná ‚hmota‘, která v okamžiku smrti opouští lidské tělo. Má sice měřitelnou hmotnost, ale přesto ji nijak neomezují hmotné překážky. Musím předpokládat, že se pohybuje v dimenzi, kterou zatím nejsem schopná vnímat.“

Ze šokovaného výrazu v bratrově tváři Katherine vyrozuměla, že chápe, co to znamená. „Katherine...“ vypravil ze sebe a několikrát zamžikal, jako by se chtěl ujistit, že se mu to jen nezdá. „Myslím, že jsi zvážila lidskou duši.“

Rozhostilo se dlouhé ticho.

Katherine vycítila, že se Peter snaží srovnat si v hlavě všechny

jednoznačné a úžasné důsledky tohoto objevu. *To bude chvíli trvat.* Pokud si to, čeho byli právě svědky, skutečně vykládali správně – to jest, že duše či vědomí či jakási životní síla opravdu může opustit hranice těla –, pak se právě podařilo vrhnout nové světlo na bezpočet mystických otázek stěhování duší, kosmické vědomí, prožitky blízké smrti, astrální projekce, dálkové vidění, lucidní snění a tak dále a tak dále. Lékařské časopisy byly plné příběhů o pacientech, kteří zemřeli na operačním sále, dívali se shora na své vlastní tělo a pak se vrátili k životu.

Peter mlčel a Katherine teď v jeho očích spatřila slzy. Rozuměla mu. I ona plakala. Oba ztratili své blízké a pro každého člověka v takové situaci znamená sebemenší náznak toho, že lidská duše přežívá i po smrti, plamínek naděje.

Myslí na Zacharyho, věděla Katherine, která výraz hluboké melancholie neviděla v bratrových očích poprvé. Už roky tížilo Petera břemeno zodpovědnosti za synovu smrt. Mnohokrát se Katherine svěroval s tím, že když tehdy nechal Zacharyho ve vězení, udělal největší chybu svého života a nikdy si ji neodpustí.

Náhle Katherine probralo bouchnutí dveří a rázem byla zpátky ve sklepě, připoutaná na studený kamenný stůl. Kovové dveře nad úzkou rampou zaduněly. Potetovaný muž se vracel dolů. Slyšela, jak vchází do jedné z místností v chodbě, jak tam něco dělá a pak pokračuje chodbou k ní. Když vstoupil, spatřila, že před sebou něco tlačí. Něco těžkého... na kolečkách. Sotva se ocitl ve světle, zůstala na něj šokovaně zírat. Potetovaný muž před sebou tlačil člověka na vozíku pro invalidy.

Rozumově Katherine muže na vozíku poznala, emocionálně však její mysl odmítala připustit, co před sebou vidí.

Peter?

Nevěděla, jestli se má radovat, že je bratr naživu, nebo se rozkřičet hrůzou. Celé Peterovo tělo bylo hladce vyholené. Pryč byla hříva hustých stříbrných vlasů i obočí a hladká kůže se leskla jako natřená olejem. Měl na sobě černý hedvábný župan. Místo pravé ruky jen pahýl zabalený do čistého, čerstvého obvazu. Bratrovy oči plné bolesti na ni hleděly s lítostí a nekonečným smutkem.

„Petře!“ Zlomil se jí hlas.

Peter se pokusil promluvit, ale ozvalo se jen tlumené zachraptění. Katherine si uvědomila, že je k vozíku připoutaný a v ústech má roubík.

Potetovaný muž natáhl ruku a něžně Petera pohladil po vyholené hlavě. „Připravil jsem vašeho bratra na velkou počtu. Dnes v noci sehraje důležitou roli.“

Katherine celá ztuhla. Ne...

„Za chvíli s Peterem odjedeme, ale říkal jsem si, že se možná budete chtít rozloučit.“

„Kam ho vezete?“ vypravila ze sebe šeptem.

Muž se usmál. „Vydáváme se na cestu k posvátné hoře. Tam leží poklad. Zednářská pyramida mi odhalila přesné místo. Váš přítel Robert Langdon mi nesmírně pomohl.“

Katherine se zahleděla bratrovi do očí. „Zabil Roberta.“

Tvář Petera Solomona se zkrivila utrpením a zběsile zatřásl hlavou, jako by už nebyl schopný snášet další bolest.

„Ale ale, Petře,“ konejšil ho muž a znovu ho pohladil po holé hlavě. „Nenech si tím pokazit tuhle důležitou chvíli. Rozluč se se sestřičkou. Tohle je vaše poslední rodinné shledání.“

Katherine cítila, jak v ní narůstá zoufalství. „Proč to děláte?!“ vykřikla na muže. „Co jsme vám kdy provedli?! Proč naši rodinu tak nenávidíte?!“

Potetovaný muž k ní přistoupil a přiložil jí rty až k uchu. „Mám svoje důvody, drahá Katherine.“ Pak přešel k pultíku a zvedl onen podivný nůž. Vrátil se k ní a přejel jí naleštěnou čepelí po tváři. „Tohle je pravděpodobně nejslavnější nůž v dějinách.“

Katherine o žádných slavných nožích nikdy neslyšela, ale tenhle skutečně působil prastaře a zlověstně. Čepel byla ostrá jako žiletka.

„Nemějte obavy,“ uklidnil ji muž, „nehodlám jeho mocí mrhat na vás. Šetřím si ho na mnohem důstojnější oběť... na mnohem posvátnějším místě.“ Obrátil se k jejímu bratrovi. „Petře, ty ten nůž poznáváš, vid’?“

Peter třesl oči strachem i úžasem.

„Ano, Petře, tenhle pradávný artefakt dodnes existuje. Musel jsem vynaložit značné prostředky na to, abych ho získal, a šetřím si ho pro tebe. Konečně můžeme tu svou bolestivou pouť zakončit společně.“

Po těch slovech nůž i se všemi ostatními věcmi – kadidlem, ampulkami s nějakými tekutinami, pruhy bílého saténu a dalšími obřadními předměty – opatrně zabalil do hadru. Uzlíček vložil do kožené tašky Roberta Langdona k zednářské pyramidě. Katherine bezmocně přihlížela, jak tašku zapíná a obrací se k jejímu bratrovi.

„Vezmeš mi to, Petře?“ Položil Peterovi těžkou tašku na klín.

Potom přešel k šuplíku a začal se v něm přehrabovat. Katherine slyšela, jak do sebe uvnitř narážejí nějaké drobné kovové předměty. Když se vrátil, vzal ji za pravou ruku a přitiskl ji ke stolu. Neviděla, co dělá, ale Peter zřejmě ano, protože sebou začal na vozíku zběsile zmítat.

Najednou ucítila v ohbí pravého lokte ostré bodnutí, kolem něhož se záhy začalo rozlévat zvláštní teplo. Peter přidušeně, zoufale chroptěl a marně se pokoušel vyprostit z vozíku. Katherine cítila, jak se jí

předloktím a konečky prstů rozlévá chladná otupělost.

Muž poodstoupil a ona konečně spatřila, co jejího bratra tak poděsilo. Muž jí do žíly vpíchl injekční jehlu, jako by přišla darovat krev. Jenže do jehly nebyla zavedená žádná hadička. Krev z ní proudila volně ven a stékala jí teď po předloktí na kamenný stůl.

„Lidské přelévací hodiny,“ řekl muž a obrátil se k Peterovi. „Zanedlouho tě požádám, abys splnil svou roli, a až tak učiním, chci, aby sis představil Katherine, jak tady o samotě ve tmě umírá.“

Z Peterova výrazu bylo patrné, že prožívá bezmezná muka.

„Vydrží naživu zhruba hodinu,“ pokračoval muž. „Když budeš bez otálení spolupracovat, ještě ji stihneš zachránit. Pokud se mi postavíš na odpor, tvá sestra tady o samotě ve tmě zemře.“

Peter cosi nesrozumitelně vykřikl přes roubík.

„Já vím, já vím,“ přikývl potetovaný muž a položil mu ruku na rameno, „je to pro tebe těžké. Ale nemělo by být. Koneckonců to není poprvé, kdy v podobné situaci opouštíš člena rodiny.“ Odmlčel se, sehnul se a zašeptal Peterovi do ucha: „Tím mám samozřejmě na mysli tvého syna. Zacharyho ve věznici Soganlik.“

Peter se vzepjal proti poutům a znovu dušeně zařval přes roubík v ústech.

„Přestaňte!“ vykřikla Katherine.

„Dobře si na tu noc vzpomínám,“ popíchl Petera muž, zatímco si balil poslední věci. „Všechno jsem slyšel. Správce věznice ti nabídl, že tvého syna nechá jít, ale ty ses rozhodl dát Zacharymu za vyučenou a opustit ho. Za vyučenou tedy dostal, ne že ne.“ Muž se usmál. „On ztratil, já získal.“

Muž vzal plátěný hadr a nacpal ho Katherine hluboko do úst. „Smrt,“ zašeptal jí, „by měla být tichá.“

Peter sebou zoufale zmítal. Potetovaný muž bez jediného slova vycouval s jeho vozíkem z místnosti a dopřál Peterovi poslední dlouhý pohled na sestru.

Katherine s bratrem se naposledy zadívali jeden druhému do očí.

Pak byl Peter pryč.

Katherine slyšela, jak stoupají po rampě a procházejí kovovými dveřmi. Když vyšli ven, ještě zaslechla, jak za sebou muž kovové dveře zamyká a pokračuje tajným vchodem za obrazem Tří Grácií. O chvíli později slyšela startovat auto.

Vila ztichla.

Katherine ležela sama ve tmě a krvácela.

Kapitola 108

Mysl Roberta Langdona se vznášela v nekonečné propasti.

Žádné světlo. Žádné zvuky. Žádné počítky.

Jen nekonečná, tichá pustina.

Hebkost.

Beztíže.

Tělo ho propustilo. Byl odpoutaný.

Hmotný svět pro něj přestal existovat. Čas přestal existovat.

Byl teď jen čiré vědomí, nehmotná mysl vznášející se v prázdnotě nekonečného vesmíru.

Kapitola 109

Víceúčelový vrtulník UH-60 teď přelétal nízko nad rozložitými střechami Kalorama Heights, duněl k souřadnicím, které pilot dostal od podpory v terénu. Černého Cadillacu Escalade ledabyly zaparkovaného na trávníku před jednou z vil si jako první všiml agent Simkins. Vrata příjezdové cesty byla zavřená a dům setmělý, ztlhlý.

Sató dala znamení k přistání.

Vrtulník ztěžka dosedl na trávník mezi několika dalšími vozy, z nichž jedním byl sedan bezpečnostní agentury s majáčkem na střeše.

Simkins i všichni členové jeho týmu vyskákali ven, vytasili zbraně a vyrazili ke vchodu. Když Simkins našel přední dveře zamčené, přiložil si dlaně k obličejí a nakoukl dovnitř oknem. V předsíni panovala tma, ale Simkins přesto rozeznal stín lidského těla na podlaze.

„A do hajzlu,“ ulevil si. „To je Hartmann.“

Jeden z agentů popadl na verandě židli a prohodil ji arkýřovým oknem. Rachot tříštícího se skla nebylo přes řev vrtulníku za nimi téměř slyšet. O pár vteřin později už se všichni hrnuli dovnitř. Simkins doběhl do předsíně a poklekl k Hartmannovi, aby se pokusil nahmatat pulz. Nic. Všude krev. Pak spatřil šroubovák v Hartmannově hrdle.

Ježíšikriste. Vstal a pokynul svým mužům, ať prohledají celý dům.

Agenti se rozprchli po přízemí a setmělou luxusní vilou se začaly míhat paprsky laserových zaměřovačů. V obývacím pokoji ani v pracovně nenašli

nic, zato v jídelně ke svému překvapení objevili uškrčenou zaměstnankyni bezpečnostní agentury. Simkins rychle ztrácel naději, že by Robert Langdon a Katherine Solomonová ještě mohli být naživu. Ten brutální zabiják je zjevně vlákal do pasti, a když se mu podařilo zabít agenta CIA a ozbrojenou zaměstnankyni bezpečnostní agentury, potom univerzitní profesor a vědkyně těžko mohli mít šanci.

Jakmile zabezpečili přízemí, poslal Simkins dva agenty prohledat první patro. Mezitím našel v kuchyni schody do sklepa a pustil se po nich. Pod schody si rozsvítil. Sklep byl prostorný a čistý, jako by ho majitel téměř nevyužíval. Bojlery, holé betonové zdi, pár krabic. *Vůbec nic*. Simkins zamířil zpátky do kuchyně, kam se právě vrátili i jeho muži z prvního patra. Oba vrtěli hlavou.

Dům byl opuštěný.

Nikdo nebyl doma. A nikde žádná další těla.

Simkins se vysílačkou spojil se Sató, aby ji informoval o pochmurném nálezu a o tom, že jinak je dům čistý.

Když došel do předsíně, Sató už stoupala po schodech na verandu. Za ní bylo vidět Warrena Bellamyho, jak omámeně sedí ve vrtulníku s ředitelčiným titanovým kufříkem u nohou. Zabezpečený laptop jí prostřednictvím šifrovaného satelitního spojení zajišťoval přístup k výpočetním systémům CIA po celém světě. Dnes večer ho Sató využila k tomu, aby se s Bellamym podělila o informace, které jej ohromily natolik, že od té chvíle plně spolupracoval. Simkins netušil, co přesně Bellamy viděl, každopádně se z toho však pořád ještě nesebral.

Když Sató vešla do předsíně, na okamžik se zarazila a sklonila hlavu k tělu agenta Hartmanna. Pak zvedla oči a upřela je na Simkinse. „Po Langdonovi a Katherine nikde žádné stopy? Ani po Peteru Solomonovi?“

Simkins zavrtěl hlavou. „Jestli jsou dosud naživu, vzal je s sebou.“

„Nenašli jste někde v domě počítač?“

„Ano, našli. V pracovně.“

„Ukažte mi ho.“

Simkins provedl Sató předsíní do obývacího pokoje. Plyšový koberec byl posetý střepy z roztrženého arkýřového okna. Prošli kolem krbu, kolem velkého obrazu a několika polic s knihami ke dveřím do pracovny. Byla to místnost obložená dřevem, se starožitným stolem a velkým počítačovým monitorem. Sató obešla stůl, zahleděla se na obrazovku a hned se zamračila.

„A sakra,“ zaklela pro sebe.

Simkins obešel stůl za ní a pohlédl na monitor. Byl prázdný. „Co se stalo?“

Sató ukázala na dokovací stanici na stole. „Používá laptop. Vzal si ho s sebou.“

Simkins stále nerozuměl. „Má snad nějaké informace, které chcete vidět?“

„Ne,“ odvětila Sató vážným tónem. „Má informace, které naopak nikdo vidět nesmí.“

Katherine Solomonová dole v utajené části sklepa slyšela hukot přistávajícího vrtulníku, tříštění skla a dupot těžkých bot po podlaze nad sebou. Snažila se volat o pomoc, ale s roubíkem v ústech to nešlo. Stěží byla schopná vydat nějaký zvuk. A čím víc se snažila, tím rychleji jí proudila krev z těla.

Zakrátko jí začal docházet dech a točila se jí hlava.

Věděla, že se musí uklidnit. *Mysli, Katherine.* Silou vůle se uvedla do meditativního stavu.

Mysl Roberta Langdona plula prázdným prostorem. Hleděl do nekonečné pustiny, pátral po jakýchkoli orientačních bodech. Nic nenacházel.

Naprostá tma. Naprosté ticho. Naprostý klid.

Necítil ani tah gravitace, který by mu napověděl, kde je nahoře a kde dole.

Vůbec necítil tělo.

Tohle musí být smrt.

Zdálo se mu, že čas se natahuje a smršťuje, jako by k tomuto prostoru ani neměl žádný vztah. Už ztratil představu o tom, jak dlouhá doba mohla uplynout.

Deset vteřin? Deset minut? Deset dní?

Najednou se však před ním jako vzdálené plamenné výbuchy odlehlých galaxií začaly materializovat vzpomínky, zasahovaly ho jako tlakové vlny ženoucí se nezměrnou nicotou.

Robert Langdon si najednou začal vzpomínat. Prodíraly se jím obrazy. Živé a znepokojivé. Hleděl na obličej pokrytý tetováním. Dvě svalnaté ruce mu zvedly hlavu a udeřily s ní o podlahu.

Záblesk bolesti... a pak tma.

Šedé světlo.

Pulz.

Útržky vzpomínek. Někdo ho táhl, zpola bezvědomého, dolů, dolů, dolů. Jeho věznitel cosi zpíval.

Verbum significatium... Verbum omnificum... Verbum perdo...

Kapitola 110

Ředitelka Sató stála sama v pracovně a čekala, až oddělení CIA, které mělo na starosti družicové snímky, zpracuje její žádost. Jedna z příjemných výhod práce v oblasti Washingtonu spočívala v satelitním pokrytí. S trochou štěstí by některý ze satelitů mohl být dnes v noci nastavený tak, aby zabíral tenhle dům, a třeba i zachytil, jak odsud před půl hodinou odjíždělo auto.

„Je mi líto,“ ozval se technik ze satelitního. „Na udaných souřadnicích jsme dnes nic neměli. Mám podat žádost o přesměrování?“

„Ne, díky. Na to už je pozdě.“ Zavěsila.

Dlouze si povzddechla. Teď tedy opravdu netušila, jak zjistí, kam jejich cíl zmizel. Došla do předsíně, kde už její muži uložili tělo agenta Hartmanna do pytle a teď ho nesli k vrtulníku. Sató před chvílí nařídila agentu Simkinsovi, ať svolá muže a připraví se na návrat do Langley, teď ho však spatřila na všech čtyřech v obývacím pokoji. Vypadal, jako by se mu udělalo špatně.

„Jste v pořádku?“

Zvedl k ní hlavu. Tvářil se záhadně. „Viděla jste tohle?“ Ukázal na podlahu před sebou.

Sató došla do obývacího pokoje a zahleděla se na plyšový koberec. Zavrtěla hlavou. Nic zvláštního neviděla.

„Sehněte se,“ vyzval ji Simkins. „Podívejte se na vlas toho koberce.“

Podívala se. A po chvíli to spatřila. Vlákna koberce vypadala jako přitlačená k zemi – ve dvou rovnoběžných pruzích, jako by tudy někdo přes pokoj vezl něco těžkého.

„Nejpodivnější na tom je,“ podotkl Simkins, „kam ty stopy vedou.“ Ukázal prstem.

Sató sledovala nevýrazné pruhy přes koberec obývacího pokoje. Stopy se ztrácely pod celostěnným obrazem, který visel vedle krbu. *Co to má u všech všudy znamenat?*

Simkins došel k obrazu a pokusil se ho sundat ze zdi. Obraz se ani nehnul. „Je tam přidělaný napevno,“ řekl Simkins a začal přejíždět prsty podél rámu. „Počkat, tady vzadu něco je...“ Pod dolním okrajem nahmatal jakousi páčku a ozvalo se cvaknutí.

Sató přistoupila blíž, Simkins zatlačil do rámu a celý obraz se pomalu začal otáčet kolem středové osy, jako otočné dveře.

Zvedl baterku a posvítil do temného prostoru za obrazem.

Sató přimhouřila oči. *No vida.*

Na konci krátké chodby spatřili těžké kovové dveře.

Vzpomínky, které se vzdouvaly v temnotě Langdonovy mysli, přicházely a odcházely. Zůstávala po nich zvířená stopa dočervena rozžhavených jisker a tentýž tajuplný, vzdálený šepot.

Verbum significatium... Verbum omnificum... Verbum perdo.

Slova se opakovala pořád dokola jako monotónní nápěv středověkého chvalo zpěvu.

Verbum significatium... Verbum omnificum. Slova se přelézala prázdnou pustinou a kolem se ozvěnou rozléhaly stále nové hlasy.

Apocalypsis... Franklin... Apocalypsis... Verbum... Apocalypsis...

Náhle se kdesi v dáli rozeznělo truchlivé odbíjení umíráčku. Znělo hlasitěji a hlasitěji a teď i čím dál naléhavěji, jako by zvon doufal, že Langdon pochopí, jako by pobízel jeho mysl, ať jej následuje.

Kapitola 111

Odbíjení zvonu na věži trvalo celé tři minuty a rozechvěl se z něj i křišťálový lustr, který visel Langdonovi nad hlavou. Před několika desetiletími tuto milovanou přednáškovou síň ve Phillipsově akademii v Exeteru sám navštěvoval jako student. Dnes si sem přišel poslechnout svého drahého přítele. Když se ztlumila světla, usadil se na místo u zadní zdi, pod panteonem s podobiznami ředitelů.

Dav studentů ztichl.

V nastalé tmě došla na pódium vysoká, přízračná postava. „Dobrý den,“ zašeptal hlas bez tváře do mikrofonu.

Všichni natahovali krk, aby viděli, kdo to k nim mluví.

Vtom ožil zpětný projektor a objevila se zašlá sépiová fotografie – působivý snímek hradu s fasádou z červeného pískovce, vysokými čtverhrannými věžemi a gotickými ozdobami.

Stín opět promluvil. „Dokáže mi někdo říct, kde to je?“

„Anglie!“ ozvala se ze tmy nějaká dívka. „V tom průčelí se mísí raná gotika s pozdní renesancí, takže jde o typicky normanský hrad z Anglie zhruba dvanáctého století.“

„Panečku,“ podivil se hlas bez tváře. „Tady má někdo architekturu v malíčku.“

Tiché mručení v sále.

„Bohužel,“ dodal stín, „jste se zmýlila o pět tisíc kilometrů a o půl tisíciletí.“

Sál ožil.

Projektor teď ukázal barevnou, moderní fotografii téhož hradu z jiného úhlu. Popředí opět dominovaly věže z pískovce vytěženého u marylandského Seneca Creek, ovšem v pozadí, překvapivě blízko, se tyčila majestátní, sloupy podepřená bílá kupole Kapitolu Spojených států amerických.

„No moment!“ zvolala studentka. „Ve Washingtonu je někde normanský hrad?!“

„Od roku 1855,“ odpověděl hlas. „Kdy byla pořízena i následující fotografie.“

Objevil se další snímek – černobílý záběr interiéru, zachycující rozlehlý klenutý taneční sál plný zvířecích koster, vitrín s vědeckými exponáty, skleněných nádob s biologickými vzorky, archeologických artefaktů a sádrových odlitků prehistorických plazů.

„Tento úchvatný hrad,“ pokračoval hlas, „byl prvním skutečným vědeckým muzeem v Americe. Šlo o dar jistého bohatého britského vědce, který stejně jako naši předkové věřil, že by se naše čerstvě zrozená země mohla stát zemí osvětlení. Odkázal našim předkům ohromné jmění a požádal je, aby v srdci naší vlasti vybudovali ústav pro rozvoj a šíření lidského vědění.“ Na okamžik se odmlčel. „Dokáže mi někdo říct, jak se tento štedrý vědec jmenoval?“

Nesmělý hlas z předních řad to zkusil: „James Smithson?“

Následný šum v sále dával tušit, že jde o jméno dobře známé.

„Skutečně to byl Smithson,“ přitakal muž na pódiu. S těmi slovy vystoupil do světla a v šedých očích mu šibalsky zajiskřilo. „Ještě jednou dobrý den. Jmenuji se Peter Solomon a jsem tajemníkem Smithsonova institutu.“

Studenti spustili bouřlivý potlesk.

Langdon ze stínu s obdivem sledoval, jak se Peterovi daří uchvátit ty mladé mozky fotografickou exkurzí do rané historie Smithsonova institutu. Prohlídka začala Smithsonovým hradem a pokračovala jeho suterénními vědeckými laboratořemi, chodbami lemovanými exponáty, salonem plným měkkých křesel, portréty vědců, kteří si říkali „kurátoři koryšů“, a dokonce se dostalo i na starou fotografii nejpobláznějších obyvatel hradu – na dvojici dnes již zesnulých sov, které se jmenovaly Diffusion a Increase, tedy „Šíření“ a „Rozvoj“. Půlhodinové promítání zakončil působivý družicový snímek parku National Mall, který dnes lemují ohromná Smithsonova muzea.

„Jak jsem uvedl na začátku,“ řekl Solomon závěrem, „James Smithson i naši předkové si představovali, že se naše vlast stane zemí osvětlení. Věřím, že by na nás dnes byli hrdí. Jejich monumentální Smithsonův institut stojí jako symbol vědy a poznání v samém srdci Ameriky. Je to žijící, dýčající, fungující hold našim předkům a jejich vysněné Americe – zemi založené na principech vzdělanosti, moudrosti a vědy.“

Solomon za energického potlesku vypnul projektor. Jakmile se rozsvítila stropní světla, zvedl se v sále les dychtivých rukou s otázkami.

Solomon vyvolal menšího zrzavého mladíka uprostřed.

„Pane Solomone?“ začal student nejistě. „Říkal jste, že naši předkové prchli před náboženským útlakem z Evropy, aby vybudovali zemi na principech vědeckého pokroku.“

„Přesně tak.“

„Ale já měl za to, že naši předkové byli nanejvýš zbožní lidé, kteří založili Ameriku jako národ křesťanů.“

Solomon se usmál. „Přátelé, nevysvětľujte si to špatně, naši předkové skutečně byli hluboce věřící lidé, ale byli to deisté – tedy lidé, kteří sice věří v Boha, ale jsou nepředpojatí a otevření. Jediný náboženský ideál, který prosazovali, byla náboženská svoboda.“ Vytáhl mikrofon ze stojanu a přešel k okraji pódia. „Naši předkové si Ameriku představovali jako duchovně osvětlenou utopii, v níž bude tmářství zastaralých náboženských pověr nahrazeno svobodou myšlení, vzděláváním širokých mas a vědeckým pokrokem.“

Vzadu se přihlásila jakási blondýnka.

„Ano?“

„Pane Solomone,“ řekla dívka a zvedla do vzduchu mobilní telefon, „zkusila jsem si vás najít na internetu a podle Wikipedie jste prominentní zednář.“

Solomon ukázal svůj zednářský prsten. „Mohl jsem vám ušetřit poplatky za přenos dat.“

Studenti se zasmáli.

„No, já jen,“ pokračovala dívka váhavě, „že tu mluvíte o ‚zastaralých náboženských pověrách‘ a mně připadá, že jestli je někdo zodpovědný za propagaci zastaralých pověr, tak jsou to zednáři.“

Solomona to nijak nevyvedlo z míry. „Opravdu? Jak to?“

„Četla jsem toho o zednářích poměrně dost a vím, že praktikujete všelijaké prapodivné dávné obřady a vyznáváte prastarou víru. Tady v tom článku na internetu se dokonce píše, že zednáři věří v moc nějaké pradávne magické moudrosti, která může člověka povznést do říše bohů.“

Všichni v sále se mezitím otočili a hleděli na dívku, jako by se pomátla.

„Ano,“ přisvědčil Solomon, „v podstatě máte pravdu.“

Studenti se s vyvalenýma očima rázem obrátili zpátky k pódiu.

Solomon potlačil úsměv a zeptal se dívky: „Nemáte tam ještě nějaké další wikimoudro o těch magických vědomostech?“

Studentka byla zjevně dost nesvá, ale začala předčítat z webové stránky: „Protože prvotní zasvěcenci chtěli mít jistotu, že tato mocná moudrost nebude zneužívána nehodnými, své vědomosti zašifrovali, zastřeli mocnou pravdu metaforickým jazykem symbolů, mýtů a alegorií. Tuto zakódovanou moudrost máme do dnešních dnů všude kolem sebe – v mytologii, v umění, v okultních textech z minulosti. Moderní člověk bohužel ztratil schopnost tuto složitou síť symboliky dešifrovat a velká pravda byla ztracena.“

Solomon čekal. „To je všechno?“

Dívka se zavrtěla. „No, je tu ještě kousek.“

„To doufám. Prosím, dočtete nám to.“

Dívka se tvářila váhavě, ale odkašlala si a pokračovala. „Legenda praví, že mudrcové, kteří Dávná mystéria kdysi zašifrovali, zanechali jakýsi klíč, jakési heslo, kterým se zakódovaná tajemství dají odemknout. Toto magické heslo – známé jako *verbum significatium* – prý dokáže rozehnat temnotu a odemknout Dávná mystéria, otevřít je všemu lidskému chápání.“

Solomon se zadumaně usmál. „Aha, ano, *verbum significatium*.“ Na chvíli se zahleděl do prázdna, pak znovu sklopil zrak k blondýnce. „A kde se to úžasné slovo nachází teď?“

Na dívce byly patrné obavy, zjevně v duchu litovala, že se hostujícího přednášejícího vůbec na něco ptala. Dočetla si pro sebe pasáž do konce a pak ocitovala: „Legenda tvrdí, že *verbum significatium* je pohřbeno hluboko pod zemí, kde trpělivě čeká na zlomový okamžik dějin, na okamžik, kdy už by lidstvo bez pravdy, vědomostí a moudrosti věků nepřežilo. Na této temné křižovatce lidstvo Slovo konečně odhalí a zahájí úžasný nový věk osvětlení.“

Dívka vypnula mobil a snažila se na židli vypadat co nejmenší.

Po dlouhém tichu zvedl ruku jiný student. „Ale tomu vy určitě nevěříte, že ne, pane Solomone?“

Solomon se usmál. „Proč by ne? V naší mytologii existuje dlouhá tradice magických slov, která dokážou propůjčit moudrost a božskou moc. Ještě dnes děti volají ‚abrakadabra‘ a doufají, že stvoří něco z ničeho. Pochopitelně už jsme všichni zapomněli, že tohle slovo není jen hračka; má kořeny v prastarém aramejském mysticismu – *Avrah KaDabra* původně znamená: ‚Mluvím, a tím tvořím.‘“

Ticho.

„Ale, pane Solomone,“ nedal se student, „přece nemůžete věřit, že jediné slovo, tohle *verbum significatum* nebo co to je, může odemknout nějakou prastarou moudrost a přinést celosvětové osvícení.“

Peter Solomon na sobě nedal nic znát. „Čemu já věřím nebo nevěřím, vás v podstatě nemusí zajímat. Mělo by vás ovšem zajímat, že toto proroctví o budoucím osvícení se opakuje prakticky ve všech vírách a filozofických tradicích na světě. Hindové mluví o *krita juga*, ‚zlatém věku‘, astrologové hovoří o ‚věku Vodnáře‘, Židé popisují příchod Mesiáše, teozofové předpovídají ‚nový věk‘, kosmologové zase ‚harmonickou konvergenci‘, a dokonce stanovili i konkrétní datum.“

„Dvacátého prvního prosince 2012!“ zavolal někdo.

„Ano, znepokojivě brzy – pokud tedy věříte mayské matematice.“

Langdon se zasmál, neboť si vzpomněl, jak Solomon před deseti lety naprosto přesně předpověděl současnou záplavu televizních pořadů, které označují rok 2012 za konec světa.

„Ale když necháme stranou načasování,“ pokračoval Solomon, „velice rád bych podotkl, že se všechny rozličné filozofie v dějinách lidstva shodují na jedné věci – totiž na tom, že se blíží velké osvícení. V každé kultuře, v každé éře, v každém koutě světa se lidské sny soustředí na jednu a tu samou vizi – na nadcházející apoteózu člověka, na blížící se proměnu našich lidských myslí, které konečně začnou využívat celý svůj potenciál.“ Usmál se. „Jak takovou synchronii filozofií vysvětlit?“

„Tím, že je to pravda,“ ozval se tichý hlas z davu.

Solomon se otočil. „Kdo to řekl?“

Ruka, která se zvedla, patřila drobnému Asiatovi, jehož rysy naznačovaly nepálský nebo tibetský původ. „Možná existuje nějaká univerzální pravda zapsaná do duše každého člověka. Možná se v nás ve všech skrývá tentýž příběh, jako nějaká konstanta v naší DNA. A možná právě tato sdílená pravda může za to, že jsou si všechny naše příběhy podobné.“

Solomon přímo zářil. Spojil dlaně a uctivě se chlapci poklonil. „Díky.“

Sál ztichl.

„Pravda,“ obrátil se Solomon ke všem studentům. „Pravda má moc. A jestliže všichni tihneme k podobným představám, třeba je to proto, že ty představy jsou pravdivé, máme je vepsané hluboko v sobě. A když slyšíme pravdu, přestože jí často ani nerozumíme, cítíme, jak v nás rezonuje, jak souzní s naší podvědomou moudrostí. Možná tuto pravdu ve skutečnosti ani tak nepoznáváme, jako si ji spíš připomínáme... vybavujeme... upamatováváme se na ni... protože jsme ji už předtím měli v sobě.“

V sále by bylo slyšet špendlík spadnout.

Solomon nechal ticho chvíli působit, pak řekl: „Na závěr bych vás chtěl varovat, že odkrývání pravdy nebývá snadné. V průběhu celých lidských dějin provázelo každý věk osvětlení temno, které tlačilo opačným směrem. Takové jsou zákony přírody a rovnováhy. A když se podíváme na temno, které narůstá v současném světě, musíme si uvědomit, že zároveň s ním narůstá i odpovídající světlo. Stojíme na pokraji skutečně velké éry osvětlení a všichni – zejména vy mladí – máme obrovské štěstí, že tento klíčový okamžik dějin prožijeme. Ze všech lidí, kteří kdy žili, ve všech historických érách, jsme to právě my v tomto relativně krátkém časovém období, kdo bude svědkem vrcholné renesance člověka. Po tisíciletích temna naše věda, naše mysl, ba i naše náboženství odhalí pravdu a my budeme u toho.“

V sále už se opět začínal zvedat potlesk, ale Solomon pokynul rukou, aby jej utišil. „Slečno?“ Obrátil se ke svárlivé blondýnce s mobilem v jedné ze zadních řad. „Vím, že jsme se na mnoha věcech neshodli, ale rád bych vám poděkoval. Vaše zanícení je pro nadcházející změny důležitý katalyzátor. Temno se přizívuje na apatii a osobní přesvědčení je náš nejúčinnější protilek. Studujte dál svou víru. Studujte Bibli.“ Usmál se. „Zejména poslední stránky.“

„Apokalypsu?“ zeptala se.

„Rozhodně. Zjevení svatého Jana je vzrušujícím příkladem naší společné pravdy. Poslední kniha Bible vypráví stejný příběh jako bezpočet jiných tradic. Všechny do budoucna předpovídají odkrytí velké moudrosti.“

„Není snad Apokalypsa o konci světa?“ zeptal se kdosi jiný. „Co Antikrist, Armagedon, poslední bitva mezi dobrem a zlem?“

Solomon se zasmál. „Kdo tu studuje řečtinu?“

Zvedlo se několik rukou.

„Co přesně znamená slovo *apokalypsis*?“

„Znamená to,“ začal jeden ze studentů, pak se zarazil, jako by ho to samotného překvapilo. *Apokalypsis* znamená ‚odhalení‘... nebo ‚zjevení‘.“

Solomon přikývl na souhlas. „Správně. Apokalypsa doslova znamená ‚odhalení‘. Zjevení svatého Jana v Bibli předpovídá odkrytí velké pravdy a nepředstavitelné moudrosti. Apokalypsa není konec světa jako takového, jen konec světa v té podobě, v jaké ho známe. Proroctví Apokalypsy je jedním z mnoha krásných, leč překroucených poselství Bible.“ Solomon přistoupil až na kraj pódia. „Věřte mi, Apokalypsa se skutečně blíží... a bude úplně jiná, než se říká.“

Vysoko nad jeho hlavou se rozezněl zvon.

V sále propukl ohromený, dunivý potlesk.

Kapitola 112

Katherine Solomonová už se potácela na pokraji bezvědomí, když s ní náhle trhla tlaková vlna ohlušující exploze.

O chvíli později ucítila kouř.

Zvonilo jí v uších.

Tlumené hlasy. Daleko. Volání. Kroky. Najednou se jí mnohem snáz dýchal. Někdo jí vytáhl z úst roubík.

„Jste v bezpečí,“ zašeptal mužský hlas. „Jen vydržte.“

Očekávala, že jí muž vytáhne z paže jehlu, ale on místo toho začal vykřikovat povely. „Přineste lékárníčku. Připojte k té jehle hadičku. Dejte jí infuzi Ringerova laktátového roztoku. Změřte jí tlak.“ Když ji muž začal prohlížet, zeptal se jí: „Paní Solomonová, ten člověk, který vám tohle udělal... kam odjel?“

Katherine se pokusila promluvit, ale nešlo jí to.

„Paní Solomonová?“ zopakoval hlas. „Kam odjel?“

Katherine se snažila otevřít oči, ale cítila, že omdlává.

„Potřebujeme vědět, kam odjel,“ naléhal na ni muž.

Katherine zašeptala tři slova, přestože věděla, že nedávají žádný smysl. „Na... posvátnou... horu.“

Ředitelka Sató překročila pokroucené ocelové dveře a sešla po dřevěné rampě do tajného sklepa. Dole na ni čekal jeden z jejích agentů.

„Pojďte se na něco hned podívat.“

Sató agenta následovala úzkou chodbou do malé místnosti. Ta byla jasně osvětlená a téměř prázdná, jen na podlaze ležela hromádka oblečení. Poznala tvídové sako a mokasíny Roberta Langdona.

Agent ukázal k protější zdi na velkou nádrž, která vzhledem připomínala rakev.

Co má tohle znamenat?

Sató vykročila k nádrži a povšimla si, že do ní z boku vede průhledná umělohmotná trubka. Ostražitě k nádrži přistoupila. Teď už viděla nevelký posuvný panel navrchu. Natáhla ruku a odsunula ho, čímž odhalila okénko ve tvaru brány.

Ucukla.

Pod plexisklem se v kapalině vznášela strnulá tvář profesora Roberta Langdona.

Světlo!

Nekonečná pustina, v níž se Langdon nalézal, se najednou zalila oslepujícím sluncem. Paprsky žhavého bílého světla zaplavily temný prostor a propalovaly se mu do mysli.

Světlo bylo všude.

Najednou v tom zářícím oblaku před sebou spatřil překrásnou siluetu. Byl to obličej, rozmazaný a neurčitý. Přes pustinu na něj hleděly dvě oči. Tvář obklopovala jasná záře a Langdona v tu chvíli napadlo, jestli nehlédí do očí Bohu.

Sató sledovala profesora Langdona v nádrži a přemýšlela, jestli má vůbec ponětí, co se s ním stalo. Pochybovala o tom. Hlavním účelem této technologie je koneckonců dezorientace.

Takzvané „floatační tanky“ existují už od padesátých let a mezi movitějšími experimentátory hnutí New Age jsou populární dodnes. Navození smyslové deprivace přináší transcendentální prožitek „návratu do mateřského lůna“. Je to určitá meditativní pomoc, která utlumuje mozkovou aktivitu tím, že mozek zbaví veškerých smyslových vjemů – světla, zvuku, doteku, a dokonce i působení gravitace. V běžných floatačních tancích člověk splývá na zádech ve vysoce nadnášivém solném roztoku, který udržuje obličej nad hladinou, takže člověk může volně dýchat.

V posledních letech ovšem tyto nádrže prodělaly zásadní proměnu.

Okysličené perfluorokarbony.

Tato nová technologie – známá jako „úplná kapalinová ventilace“ – natolik odporuje našim běžným zkušenostem, že jen málokdo uvěří v její existenci.

Dýchatelná kapalina.

Dýchání kapalin se stalo realitou už v roce 1966, kdy Leland C. Clark úspěšně udržel při životě myš ponořenou na několik hodin do okysličeného perfluorokarbonu. V roce 1989 byla tato technologie dramaticky prezentována ve filmu *Propast*, ačkoli si jen málokterý divák uvědomil, že sleduje reálnou vědu.

Úplnou kapalinovou ventilaci přivedla na svět moderní medicína, která se snažila napomoci předčasně narozeným dětem v dýchání tím, že by je navrátila do tekutého prostředí podobného tomu v děloze. Lidské plíce, které v děloze stráví devět měsíců, jsou na tekuté prostředí dostatečně zvyklé. Zpočátku byly perfluorokarbony příliš viskózní na to, aby se daly běžně dýchat, díky průlomům v moderní vědě však mají dnešní dýchatelné kapaliny téměř hustotu vody.

Ředitelství CIA pro vědu a technologie – „Čarodějové z Langley“, jak se jim u zpravodajských služeb přezdívá – pracovalo s okysličenými perfluorokarbony ve značném rozsahu při vývoji technologií pro americkou armádu. Elitní hlubokooceánské potápěčské týmy námořnictva zjistily, že když dýchají okysličenou kapalinu namísto běžně používaného helioxu či trimixu, mohou se potápět do mnohem větších hloubek bez rizika kesonové nemoci. Obdobně NASA a letectvo přišly na to, že piloti vybavení aparátem pro dýchání tekutin namísto tradiční kyslíkové bomby vydrží mnohem vyšší přetížení, než je běžné, protože tekutina rozprostírá přetížení mezi vnitřní orgány rovnoměrněji než vzduch.

Sató slyšela o existenci „adrenalinových laboratoří“, kde si člověk může nádrže s úplnou kapalinovou ventilací – přezdívalo se jim „meditační mašinky“ – vyzkoušet. Tuto konkrétní nádrž si pravděpodobně její vlastník nechal nainstalovat pro své soukromé pokusy, ačkoli těžké, uzamykatelné petlice nenechávaly Sató na pochybách, že pro ni měl dotyčný i temnější využití – coby výslechové techniky, která byla CIA dobře známá.

Neblaze proslulé mučení vodou zvané „waterboarding“ je vysoce účinné především proto, že oběť skutečně věří, že se topí. Sató věděla o několika přísně tajných operacích, při nichž byly využity floatační tanky podobné tomuto k umocnění iluze tonutí do dosud nepoznaných děsivých rozměrů. Oběti ponořené do dýchatelné kapaliny bylo možné doslova „utopit“. Panika spojená s prožitkem tonutí obvykle oběti zabrání v tom, aby si uvědomila, že kapalina, kterou vdechuje, je o trochu viskóznější než voda. Jakmile kapalina pronikne do plic, oběť obvykle omdlí strachy a pak se probere „na samotce“ smyslové deprivace.

Do teplé okysličené tekutiny se přidávají prostředky k lokálnímu umrtvení, ochromující narkotika a halucinogeny, takže mysl uvězněného zůstane dokonale oddělená od těla. Když mozek vysílá příkazy končetinám, nic se neděje. Už tento stav „smrti“ je sám o sobě dost děsivý, skutečnou dezorientaci ovšem přináší až proces „znovuzrození“, který může být za přispění ostrých světél, studeného vzduchu a ohlušujícího rachotu nesmírně traumatický a bolestivý. Po několika takových znovuzrozeních a opětovných utonutích už je vězeň dezorientovaný tak, že sám netuší, jestli je naživu, nebo po smrti, a prozradí vyšetřovateli absolutně všechno.

Sató chvíli uvažovala o tom, že by Langdonovo probuzení měla přenechat lékařskému týmu, jenže věděla, že na to není čas. *Musím zjistit, co ví.*

„Zhasněte,“ přikázala. „A přineste mi nějaké deky.“

Oslepující slunce zmizelo.

I tvář se ztratila.

Vrátila se černota, Langdon však slyšel, jak se světelnými roky prázdnoty rozléhá ozvěna vzdáleného šepotu. Tlumené hlasy, nesrozumitelná slova. Cítil vibrace, jako by se měl svět rozsypat na kusy.

Pak se to stalo.

Vesmír se bez varování roztrhl vedví. V pustině se otevřela ohromná propast, jako by sám prostor praskl ve švech. Tímto otvorem proudila dovnitř našedlá mlha a Langdon spatřil děsivý výjev. Natáhly se po něm ruce bez těla, popadly ho a snažily se ho vyrvat z jeho světa.

Ne! Chtěl proti nim bojovat, jenže neměl paže, neměl pěsti. *Anebo je mám?* Najednou ucítil, jak se mu kolem mysli zhmotňuje jeho bývalé tělo. Ano, tělo se mu vrátilo a ty mocné ruce ho uchvátily a tahají ho nahoru. *Ne! Prosím!*

Jenže už bylo pozdě.

Když ho ruce vyzvedly do otvoru, zaplavil se mu hrudník bolestí. Plíce měl jako plné písku. *Nemůžu dýchat!* Najednou ležel na zádech na tom nejstudenějším a nejtvrdším povrchu, jaký si dokázal představit. Něco mu tlačilo na hrudník, znovu a znovu, tvrdě a bolestivě. Chrlil ze sebe teplo.

Já chci zpátky.

Připadal si jako děčko právě vyvržené z dělohy.

Křečovitě se zmítal a kašlal tekutinu. Cítil bolest na prsou a v krku. Mučivou bolest. Hrdlo měl v jednom plameni. Kolem mluvili lidé, snažili se šeptat, ale stejně ho ohlušovali. Viděl rozostřeně a jen matné obrysy. Kůži měl jako mrtvou, bez citu.

Hrudník mu postupně ztěžkl. Ten hrozný tlak. *Nemůžu dýchat!*

Dál kašlal tekutinu. Zachvátil ho nepřekonatelný dávivý reflex a pak zalapal po dechu. Plíce se mu zaplnily studeným vzduchem a on si připadal jako novorozeně, které se poprvé v životě nadechlo. Tenhle svět byl krutý. Langdon netoužil po ničem jiném než po návratu do lůna.

Robert Langdon netušil, kolik času mohlo uplynout. Cítil, že teď leží na boku na tvrdé podlaze, zabalený do ručníků a, dek. Shlížel na něj povědomý obličej – ovšem už bez oné nádherné svatozáře. V mysli mu dosud doznívala ozvěna vzdáleného zpěvu.

Verbum significatium... Verbum omnificum...

„Pane profesore Langdone,“ zašeptal někdo. „Víte, kde jste?“

Langdon chabě přikývl a znovu se rozkašlal.

Důležitější bylo, že se začínal upamatovávat na to, co se dnes v noci děje.

Kapitola 113

Langdon stál na vratkých nohou, zabalený do vlněných přikrývek, a zíral na otevřenou nádrž plnou kapaliny. Tělo se mu vrátilo, přestože o ně nestál. Hrdlo a plíce ho pálily. Tenhle svět mu připadal tvrdý a necitelný.

Sató mu právě vysvětlila, jak floatační tank funguje, a dodala, že kdyby ho odtud nevytáhla, zemřel by hladem nebo na něco ještě horšího. Langdon nepochyboval, že si Peter prodělal totéž co on. *Peter je v meziprostoru*, řekl mu zvečera potetovaný muž. *Je v očistci... v Hamistaganu*. Pokud Peter absolvoval více než jedno takové znovuzrození, nebylo vůbec s podivem, že svému vězniteli řekl všechno, co chtěl vědět.

Sató Langdonovi pokynula, ať ji následuje, a on za ní pomalu, neohrabaně vykročil úzkou chodbou kamsi hlouběji do tohoto bizarního doupěte, které měl teď poprvé příležitost si prohlédnout. Vstoupili do čtvercové místnosti s kamenným stolem a podivně zabarveným osvětlením. Byla tu Katherine a Langdon si zhluboka oddechl. Přesto v něm ta scéna probouzela nemalé obavy.

Katherine ležela na zádech na kamenném stole. Na podlaze se povalovaly zakrvácené ručníky. Vedle stál agent CIA a držel nad Katherine pytlík s hadičkou připojenou k injekční jehle v její paži.

Katherine tiše vzlykala.

„Katherine?“ zaskřehotal Langdon, protože se mu zatím naplno nevrátil hlas.

Zmateně a nechápavě k němu otočila hlavu. „Roberte?!“ Vytřeštila oči ohromením, které záhy vystřídala radost. „Ale vždyť... viděla jsem, jak ses utopil!“

Přistoupil ke kamennému stolu.

Katherine se i s jehlou zapíchnutou v paži s námahou posadila, přestože proti tomu agent v zájmu jejího zdraví protestoval. Když Langdon došel ke stolu, Katherine ho přes všechny ty deky objala a přitiskla k sobě. „Díkybohu,“ zašeptala a políbila ho na tvář. Pak ho políbila ještě jednou a znovu ho stiskla, jako by se zdráhala uvěřit, že je skutečný. „Nechápu, jak...“

Sató začala vysvětlovat cosi o floatačních tancích a okysličených perfluorokarbonech, ale Katherine ji pořádně neposlouchala. Jen k sobě Langdona tiskla.

„Roberte,“ řekla. „Peter je naživu.“ Rozechvělým hlasem vylíčila jejich děsivé shledání. Popsala jeho tělesný stav – vozík pro invalidy, podivný

nůž, zmínky o jakési „oběti“ i to, jak ji tu potetovaný muž zanechal coby lidské přelévací hodiny, aby Petera donutil k rychlé spolupráci.

Langdon stěží dokázal promluvit. „Víš... máš alespoň nějakou představu... kam odjeli?!“

„Říkal, že Petera bere na posvátnou horu.“

Langdon se vymanil z objetí a zůstal na ni zírat.

Katherine měla v očích slzy. „Tvrdil, že rozluštil tabulku na základně pyramidy a že mu ukázala cestu na posvátnou horu.“

„Říká vám to něco, pane profesore?“ zeptala se naléhavě Sató.

Langdon zavrtěl hlavou. „Vůbec nic.“ Přesto spatřil záblesk naděje. „Ale jestli tu informaci získal ze základny pyramidy, můžeme ji získat taky.“ *Sám jsem mu poradil, jak ji vyluštit.*

Sató zavrtěla hlavou. „Pyramida je pryč. Hledali jsme ji. Odvezl si ji samozřejmě s sebou.“

Langdon se na chvíli odmlčel, zavřel oči a zkoušel si vybavit, co na spodní straně pyramidy viděl. Mřížka symbolů byla jedním z posledních obrazů, které spatřil před utopením, a traumatický prožitek dokáže vpálit vzpomínky hlouběji do mozku. Vybavoval si části mřížky, rozhodně ne všechno, ale třeba by to mohlo stačit.

Obrátil se k Sató a spěšně řekl: „Možná jsem si zapamatoval dost, potřebuju si ale něco najít na internetu.“

Sató vytáhla svůj BlackBerry.

„Zadejte do vyhledávače ‚Franklinův magický čtverec osm krát osm‘.“

Sató mu věnovala nechápavý pohled, ale bez ptaní slova vyťukala.

Langdon stále viděl trochu rozmazaně a teprve teď začínal vnímat své prapodivné okolí. Uvědomil si, že kamenný stůl, o který se právě opírá, je pokrytý zaschlými skvrnami od krve a stěna po jeho pravici je kompletně vytapetovaná stránkami textu, fotografiemi, kresbami, mapami a obrovskou pavučinou nití, která je všechny navzájem propojuje.

Probaha.

Dosud zachumlaný v pokrývkách přistoupil k té zvláštní koláži. Na zed' tu byla přišpendlená vpravdě bizarní sbírka informací – stránky starobyklých textů od černé magie až po křesťanské Písmo svaté, náčrtky symbolů a okultních znaků, vytištěné úryvky z webových stránek věnovaných konspiračním teoriím a družicové snímky Washingtonu popsané poznámkami a otazníčky. Na jednom papíře objevil dlouhý seznam slov v mnoha jazycích. V některých z nich poznal zednářská posvátná slova, v jiných pradávna magická slova a v dalších obřadní zařikání.

Že by hledal tohle?

Slovo?

Že by to bylo tak prosté?

Langdonův mnohaletý skepticismus ohledně zednářské pyramidy pramenil především z toho, co měla údajně odhalit – polohu Dávných mystérií. To by ovšem znamenalo objev nějakého obřího trezoru naplněného tisícovkami a tisícovkami svazků, které bůhvíjak přežily dávno zničené knihovny, v nichž byly kdysi uloženy. Což mu připadalo nemožné. *Tak obrovský trezor? Pod Washingtonem?* Teď si ovšem připomněl Peterovu přednášku na Phillipsově akademii v Exeteru a při pohledu na tyto seznamy magických slov ho napadlo nové, překvapivé vysvětlení.

Langdon v moc žádných magických slov rozhodně nevětil, bylo však zjevné, že potetovaný muž ano. Když se znovu zahleděl na naškrábané poznámky, na mapy, stránky všemožných textů a na celou tu propletenou síť nití a samolepicích papírků, najednou se mu zrychlil tep.

Jistě, jeden motiv se tu objevoval zas a znovu.

Proboha, on hledá verbum significatium... Ztracené slovo. Langdon si znovu vybavil zlomky Peterovy přednášky, aby tahle myšlenka nabyla jasnějších tvarů. *No jistě, hledá Ztracené slovo! Věř, že je ukryté někde tady ve Washingtonu.*

Vtom se vedle něj objevila Sató. „Tohle jste chtěl?“ Podala mu mobil.

Langdon pohlédl na číselnou mřížku na displeji. „Přesně tohle.“ Popadl jeden list papíru. „Potřebuju pero.“

Sató mu z kapsy podala své vlastní. „Pospěšte si, prosím.“

Nola Kayeová si v suterénní kanceláři Ředitelství pro vědu a technologie ještě jednou prohlížela osekáný dokument, který jí přinesl systémák Rick Parrish. *Co ksakru dělá ředitel CIA s dokumentem o dávných pyramidách a tajných podzemních lokalitách?*

Vzala do ruky telefon a vytočila číslo.

Sató odpověděla okamžitě a spustila napjatým hlasem. „Nolo, právě jsem ti chtěla volat.“

„Mám nějaké nové informace,“ řekla Nola. „Nejsem si jistá, jak přesně souvisejí s naší záležitostí, ale zjistila jsem, že –“

„To je fuk, na to zapomeň,“ skočila jí do řeči Sató. „Nemáme moc času. Nepodařilo se nám zadržet cíl a jsem přesvědčená, že se chystá splnit svou hrozbu.“

Nolu zamrazilo.

„Dobrá zpráva je, že přesně víme, kam má namířeno.“ Sató se zhluboka nadechla. „Špatná zpráva je, že s sebou má laptop.“

Kapitola 114

Něco přes patnáct kilometrů odtud Malach právě zabalil Petera Solomona do deky a vyjel s ním přes měsíčním svitem zalité parkoviště ke stínu ohromné budovy. Stavba měla přesně třiatřicet vnějších sloupů a každý z nich byl přesně třiatřicet stop vysoký. V tuto hodinu byla obrovitá budova opuštěná a tady vzadu by je stejně nikdo neviděl. Ne že by na tom záleželo. Z dálky by každému připadali jako vysoký, laskavý muž v dlouhém černém kabátu, který veze na noční procházku plešatého invalidu, a na tom nikdo nemohl vidět nic podezřelého.

Když dojeli k zadnímu vchodu, Malach dotlačil Petera ke klávesnici bezpečnostního systému. Peter se na ni vzdorovitě zahleděl a kód zjevně zadat nehodlal.

Malach se zasmál. „Myslíš, že tě sem vezu, abys mě pustil dovnitř? To jsi tak rychle zapomněl, že jsem jedním z tvých bratří?“ Natáhl ruku a vytáhl přístupový kód, který získal po zasvěcení do třiatřicátého stupně.

Těžké dveře se s cvaknutím otevřely.

Peter zasténal a začal se na vozíku zmítat.

„Petře, Petře,“ napomenul ho Malach. „Ty zapomínáš na Katherine. Když budeš spolupracovat, přežije. Můžeš ji zachránit. Máš mé slovo.“

Pak se svým zajatcem vjel dovnitř a zamkl, za sebou. Srdce mu bušilo očekáváním. Dotlačil Petera několika chodbami k výtahu a stiskl tlačítko. Dveře se otevřely a Malach i s vozíkem nacouval dovnitř. Když se ujistil, že Peter jeho počínání sleduje, stiskl horní tlačítko.

Peterovou zmučenou tvář se mihl výraz prohlubující se hrůzy.

„Pšššt...“ zašeptal Malach, a zatímco se dveře výtahu zavíraly, něžně pohladil Petera po hlavě. „Jak dobře víš, tajemství je v tom, jak zemřít.“

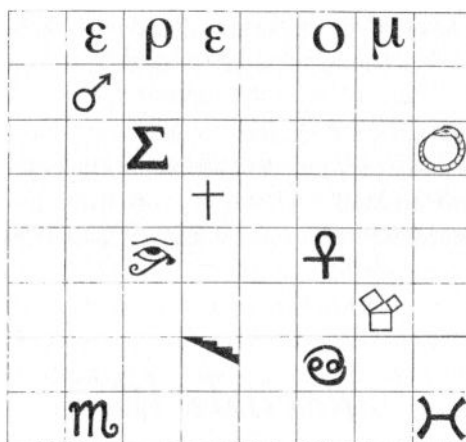

Na všechny symboly si nevzpomenu!

Langdon zavřel oči a usilovně se snažil vybavit si přesné rozmístění symbolů na základně pyramidy, ale ani se svou eidetickou pamětí takový kousek nedokázal. Zapsal těch několik symbolů, které si vybavoval, a umístil je na pozici udanou Franklinovým magickým čtvercem.

Zatím mu to nedávalo žádný smysl.

„Podívej!“ zvolala Katherine. „Určitě jsi na správné stopě. V první řadě vycházejí samá řecká písmena – podobné symboly se shlukují k sobě!“

Toho už si Langdon všiml, nenapadlo ho ale žádné řecké slovo, které by uspořádání písmen odpovídalo. *Potřebuju první písmeno.* Znovu se zahleděl na magický čtverec a zamyslel se nad tím, jaké písmeno se nacházelo na poli číslo jedna u levého dolního rohu. *Mysli!* Zavřel oči a zkusil si představit základnu pyramidy. *Spodní řada... vedle levého rohu... jaké písmeno tam bylo?*

Na okamžik se ocitl zpátky v nádrži, odkud téměř bez sebe strachy hleděl přes plexisklo na základnu pyramidy.

A najednou to uviděl. Otevřel oči a ztěžka si vydechl. „První písmeno je *H!*“

Obrátil se k mřížce a písmeno zapsal. Slovo dosud nebylo celé, ale tohle mu stačilo. Rázem věděl, které slovo by to mohlo být.

Ηερεδομ!

S rozbušeným srdcem zadal do vyhledávače v BlackBerry anglický ekvivalent tohoto dobře známého řeckého slova. Hned první odkaz bylo heslo z nějaké encyklopedie. Jakmile si ho přečetl, věděl, že se nemůže mýlit.

HEREDOM, -u m důležitý výraz na „vysokých stupních“ zednářství, původem z francouzských rosenkruciánských obřadů, kde odkazuje na mytickou horu ve Skotsku, podle legend místo první takové kapituly. Z řeckého Ηερεδομ, původně Hierós-dómos, doslova „Svatý dům“.

„To je ono!“ zajásal Langdon. „Tam odjeli!“

Sató, která mu četla přes rameno, se tvářila nechápavě. „Na nějakou mytickou horu ve Skotsku?!“

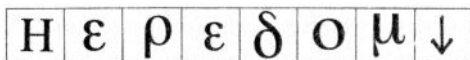
Langdon zavrtěl hlavou. „Ne, do budovy ve Washingtonu, jejíž kódové označení zní Heredom.“

Kapitola 115

Dům Chrámu – známý mezi bratry jako Heredom – byl vždycky perlou zednářského skotského ritu v Americe. Díky strmě svažité, pyramidovité střeše si budova vysloužila jméno po imaginární skotské hoře. Malach ovšem věděl, že poklad, který je tu ukryt, není imaginární ani trochu.

Je to tady, věděl s jistotou. Zednářská pyramida mi ukázala cestu.

Zatímco starý výtah pomalu stoupal do druhého patra, Malach vytáhl papír, na který si pomocí Franklinova čtverce překreslil tabulku symbolů ve správném pořadí. Všechna řecká písmena se přesunula do první řádky – společně s jedním prostým symbolem.

Poselství ani nemohlo být jasnější.

Pod Domem Chrámu.

Heredom ↓

Ztracené slovo je někde tady.

Přestože Malach zatím netušil, jak ho přesně najde, nepochyboval, že se odpověď skrývá ve zbylých symbolech tabulky. Při luštění tajemství zednářské pyramidy a této budovy opravdu nemohl najít kvalifikovanějšího pomocníka, než byl Peter Solomon. *Sám velmistr.*

Peter sebou na vozíku dál házel a huhlal cosi přes roubík.

„Já vím, že se bojíš o Katherine,“ řekl Malach. „Ale už je to skoro za námi.“

Malach měl pocit, že konec přišel velice náhle. Po tolika dlouhých letech strastí a plánování, čekání a hledání byla ta chvíle najednou tady.

Výtah začal zpomalovat a on pocítil nával vzrušení.

Kabina s trhnutím zastavila.

Bronzové dveře se rozevřely a Malach vyhlédl do nádherného sálu před sebou. Rozlehlou čtvercovou místnost zdobily symboly a koupala se v měsíčním svitu, který dovnitř pronikal čtvercovým okulem ve středu vysokého stropu.

Vrátil jsem se na začátek, pomyslel si Malach.

Právě v tomto chrámu totiž Peter Solomon se svými bratry tak pošetile přijali Malacha mezi sebe. A teď zde mělo spatřit světlo světa to nejposvátnější zednářské tajemství – tajemství, o jehož existenci nevěděla ani většina bratří.

„Nic nenajde,“ prohlásil dosud otupělý a dezorientovaný Langdon, když následoval Sató a ostatní po dřevěné rampě ze sklepa. „Žádné Slovo ve skutečnosti neexistuje. Je to celé metafora – symbol Dávných mystérií.“

Katherine šla za ním, na rampě její oslabené tělo podpírali dva agenti.

Zatímco skupinka opatrně procházela pokrouceným rámem ocelových dveří, kolem otočného obrazu a obývacím pokojem, Langdon vysvětloval Sató, že Ztracené slovo je jedním z nejtrvalejších zednářských symbolů – jediné slovo zapsané tajemným jazykem, který člověk už nedokáže rozluštit. Slovo, stejně jako sama Mystéria, slibovalo odhalit svou skutečnou moc jen těm dostatečně osvětleným na to, aby ho rozšifrovali. „Říká se,“ pokračoval Langdon, „že když Ztracené slovo získáte a porozumíte mu, pak rázem pochopíte i Dávná mystéria.“

Sató se na něj ohlédl. „Takže podle vás ten chlap hledá jediné slovo?“

Langdon musel připustit, že to skutečně zní absurdně, vysvětlovalo to však řadu nejasností. „Podívejte, já nejsem odborník na obřadní magii,“ prohlásil, „ale vzhledem k těm dokumentům na zdech dole ve sklepech a vzhledem k tomu, že má podle Katherine na hlavě kousek nepotetované kůže, bych řekl, že hodlá najít Ztracené slovo a dopsat si ho na tělo.“

Sató provedla skupinku do jídelny. Venku už se rozehríval vrtulník, jeho čepele tepaly vzduch čím dál hlasitěji.

Langdon dál přemýšlel nahlas. „Jestli ten chlap vážně věří, že získá moc Dávných mystérií, tak pro něj žádný symbol nemůže být účinnější než právě Ztracené slovo. Pokud by ho objevil a vepsal si ho na temeno – což je posvátné místo samo o sobě –, pak by si nepochybně připadal dokonale ozdobený a po rituální stránce připravený...“ Odmlčel se, protože si všiml, jak Katherine bledne při pomýšlení na to, jaký osud hrozí Peterovi.

„Ale Roberte,“ opáčila chabě a přes hukot vrtulníku ji bylo sotva slyšet. „To je vlastně dobrá zpráva, ne? Jestliže si chce před obětováním Petera vepsat na temeno Ztracené slovo, tak ještě máme čas. Dokud to Slovo nenajde, tak Petera nezabije. A jestli žádné takové Slovo neexistuje...“

Zatímco agenti pomáhali Katherine na židli, Langdon se snažil tvářit povzbudivě. „Bohužel, Peter si pořád myslí, že krvácíš ve sklepech. Myslí si, že s tím šilencem musí spolupracovat, jinak tě nezachrání, a nejspíš udělá všechno proto, aby mu pomohl Ztracené slovo najít.“

„No a co?“ nedala se Katherine. „Jestli to Slovo neexistuje –“

„Katherine,“ přerušil ji Langdon a dlouze se jí zahleděl do očí. „Kdybych já věřil, že právě někde umíráš, a kdyby mi někdo slíbil, že tě můžu zachránit, pokud mu najdu Ztracené slovo, pak bych mu to slovo našel – i kdybych si ho měl vymyslet – a modlil se, ať dodrží svůj slib.“

„Ředitelko Sató!“ zavolal z vedlejšího pokoje jeden z agentů. „Pojďte se na něco podívat!“

Sató vyběhla z jídelny a spatřila, jak agent schází po schodech z ložnice. Nesl s sebou blondatou paruku. *Co je zase tohle?*

„Zřejmě jeho paruka,“ řekl a podal ji ředitelce. „Našel jsem ji v šatně. Dobře si ji prohlédněte.“

Blondatá paruka byla mnohem těžší, než by Sató čekala. Spodek byl vymodelovaný z nějakého hustého gelu a překvapivě z něj vycházel drát.

„Gelová baterie, která se přilepí přímo na kůži,“ vysvětlil agent. „Přes optické vlákno napájí mikrokameru skrytou ve vlasech.“

„Cože?“ Sató začala hmatat ve vlasech, až objevila miniaturní objektiv neviditelně zasazený mezi blondaté vlasy. „Tohleto je skrytá kamera?“

„Ano,“ přisvědčil agent. „Ukládá záznam na tuhle maličkou paměťovou kartu.“ Ukázal na silikonový čtvereček velikosti poštovní známky zasazený do spodku paruky. „Patrně se aktivuje pohybem.“

Proboha, blesklo jí hlavou, tak takhle to udělal.

Tato elegantní verze skryté kamery známé jako „kytka v klopě“ hrála klíčovou roli v krizi, kterou ředitelka Bezpečnostní kanceláře CIA dnešní noci řešila. Ještě chvíli si ji prohlížela, pak ji vrátila agentovi.

„Pokračujte v hledání,“ řekla. „Chci každický střípek informace, který o tom chlapovi najdete. Víme, že si odnesl laptop, a potřebuju vědět, jak přesně se plánuje spojit s okolním světem, když je mimo domov. Zkuste v jeho pracovně najít nějaké manuály, kabely, prostě cokoli, co by nám mohlo napovědět něco o jeho hardwaru.“

„Provedu.“ Agent odběhl.

Je načase vyrazit. Čepele vrtulníku už rotovaly na plné obrátky. Pospíšila si zpátky do jídelny, kam právě Simkins přivedl z vrtulníku Warrena Bellamyho a zjišťoval od něj údaje o budově, do níž se pravděpodobně přesunul jejich cíl.

Dům Chrámu.

„Přední vchod se zamyká zevnitř,“ říkal právě Bellamy, dosud zachumlaný do foliové deky a celý rozklepaný po čekání ve Franklinových sadech. „Dovnitř se dostanete jedinež zadním vchodem. Je tam klávesnice, na které je třeba zadat přístupový PIN známý jen bratřím.“

„Jaký je ten PIN?“ zeptal se Simkins, který si hned všechno zapisoval.

Bellamy se posadil, jako by se už neudržel na nohou. S drkotajícím zuby odříkal přístupový kód a pak dodal: „Adresa je Šestnáctá ulice 1733, vy se ale musíte dostat na příjezdovou cestu a na parkoviště za budovou. To je trochu komplikované, nicméně –“

„Já vím přesně, kde to je,“ vložil se mezi ně Langdon. „Až se tam dostaneme, ukážu vám cestu.“

Simkins zavrtěl hlavou. „Vy s námi nejdete, pane profesore. Tohle je vojenská –“

„To teda jdu!“ odsekl Langdon. „Je tam Peter! Ten barák je jedno velké bludiště! Když vás nikdo nepovede, budete cestu nahoru do Chrámu hledat deset minut!“

„Má pravdu,“ přikývl Bellamy. „Je to bludiště. Je tam sice výtah, ale ten je starý a hlučný a vychází se z něj přímo do Chrámu. Pokud se nahoru budete chtít dostat nepozorovaně, budete muset po schodech.“

„Nemáte šanci to najít,“ varoval je Langdon. „Od zadního vchodu musíte projít Chodbou symbolů skotského ritu, Chodbou cti, pak přes středovou podestu, přes Atrium a po Hlavním schodišti –“

„To stačí,“ zarazila ho Sató. „Langdon jde s námi.“

Kapitola 116

Energie sílila.

Malach tlačil Petera Solomona k oltáři a cestou cítil, jak mu energie pulzuje tělem nahoru a dolů. *Budu tuhle budovu opouštět nesčetněkrát silnější, než jsem do ní vstupoval.* Už zbývalo jen najít poslední ingredienci.

„*Verbum significatium*,“ šeptal si pro sebe. „*Verbum omnificum*.“

Zaparkoval Peterův vozík vedle oltáře, pak ho obešel a rozepnul těžkou tašku, kterou měl Peter na klíně. Sáhl dovnitř, vytáhl kamennou pyramidu a podržel ji v měsíčním světle Peterovi přímo před očima, aby si mohl prohlédnout mřížku se symboly vytesanou do základny. „Takových let,“ popíchl ho, „a tys neměl tušení, jak pyramida ukrývá svoje tajemství.“ Opatrně pyramidu postavil na roh oltáře a vrátil se k tašce. „A tenhle talisman,“ pokračoval a vytáhl zlatou špičku, „skutečně dokázal vytvořit řád z chaosu, přesně podle legendy.“ Pečlivě umístil kovovou špičku na kamennou pyramidu a pak poodstoupil, aby měl Peter volný výhled. „Hled’, tvůj symbolon je kompletní.“

Peter zkřivil tvář a marně se pokusil promluvit.

„Dobrá. Vidím, že bys mi rád něco pověděl.“ Malach mu hrubě vytrhl roubík.

Peter Solomon se rozkašlal a několik vteřin lapal po dechu, než se mu konečně podařilo vypravit ze sebe jediné slovo. „Katherine...”

„Katherine už moc času nezbyvá. Jestli ji chceš zachránit, měl bys udělat přesně to, co ti řeknu.“ Malach tušil, že ve skutečnosti už je nejspíš mrtvá, a pokud ne, nemá k tomu daleko. Na tom nezáleželo. Mohla být ráda, že se před smrtí ještě stihla s bratrem rozloučit.

„Prosím,“ zaškemral Peter chraplavě. „Pošli pro ni sanitku...”

„Ano, pošlu. Ale nejdřív mi musíš říct, jak se dostanu k tajnému schodišti.“

Peter na něj nevěřicně vytřeštil oči. „Cože?!”

„Schodiště. Zednářská legenda hovoří o schodišti, které klesá desítky metrů k tajnému místu, kde je ukryto Ztracené slovo.“

Peterovi se ve tváři objevila panika.

„Legendu přece znáš,“ pobídl ho Malach. „Tajné schodiště schované pod kamenem.“ Ukázal ke středovému oltáři – obrovskému mramorovému bloku s pozlaceným nápisem v hebrejštině: I ŘEKL BŮH: „BUĎ SVĚTLO!“ A BYLO SVĚTLO. „Rozhodně jsme na správném místě. Vstup ke schodišti musí být ukrytý v některém patře pod námi.“

„Tady žádné tajné schodiště není!“ vykřikl Peter.

Malach se trpělivě usmál a pokynul vzhůru. „Tahle budova má tvar pyramidy.“ Ukázal na čtyřstěnný klenutý strop, v jehož středu se nacházelo čtvercové okno.

„Ano, Dům Chrámu je pyramida, ale co to –“

„Já mám celou noc, Petře.“ Malach si uhladil bílou hedvábnou róbu na svém dokonalém těle. „Katherine ale ne. Jestli chceš, aby žila, musíš mi říct, jak se dostanu k tomu schodišti.“

„Právě jsem ti řekl,“ opáčil Peter, „že v téhle budově žádné tajné schodiště není!“

„Že ne?“ Malach nevzrušeně vytáhl papír, na který si překreslil nově uspořádanou tabulku symbolů ze základny pyramidy. „Tohle je závěrečné poselství zednářské pyramidy. Tvůj přítel Robert Langdon mi ho pomohl rozluštit.“

Malach zvedl papír a podržel ho Peterovi před očima. Velmistr se při pohledu na papír zajíkl. Nejenže bylo oněch čtyřiašedesát symbolů uspořádáno do smysluplných seskupení, ale dokonce se z chaosu vynořil konkrétní obrázek!

Obrázek schodiště... pod pyramidou.

Peter Solomon nevěřičně zíral na tabulku symbolů před sebou. Zednářská pyramida si své tajemství chránila po celé generace. Ted' bylo najednou odhaleno a Petera hluboko v žaludku mrazilo neblahé tušení.

Závěrečná šifra pyramidy.

Skutečný význam symbolů mu na první pohled zůstával záhadou, přesto ihned pochopil, proč potetovaný muž věří tomu, čemu věří.

Myslí si, že tajné schodiště se nachází pod pyramidou zvanou Heredom.

Vykládá si ty symboly úplně špatně.

„Tak kde je?“ zeptal se znovu potetovaný muž. „Řekni mi, jak najdu to schodiště, a já zachráním Katherine.“

Kéž bych mohl, pomyslel si Peter. *Jenže to schodiště není skutečné.* Mýtus o schodišti je čistě symbolický. Jen jedna z mnoha zednářských alegorií. Točité schodiště, jak známo, se objevuje na lóžovém obrazi druhého stupně. Má znázorňovat stoupání lidského intelektu k božské pravdě. Stejně jako Jákobův žebřík je i točité schodiště symbolem cesty do nebes, cesty člověka k Bohu, pojítka mezi světskou a duchovní říší. Jednotlivé schody představují mnohé ctnosti lidské mysli.

To by měl přece vědět, napadlo Petera. *Prošel všemi zasvěcovacími rituály.*

Každý zednářský kandidát se učí o symbolickém schodišti, po němž může stoupat, a tím „se podílet na mystériích lidské vědy“. Svobodné zednářství stejně jako noetické vědy a Dávná mystéria ctí nevyužitý potenciál lidské mysli a mnohé zednářské symboly se vztahují k fyziologii člověka.

Mysl sedí na vrcholku hmotného těla jako zlatá špička pyramidy. Kámen

mudrců. Schodištěm páteře proudí energie nahoru a dolů, cirkuluje, spojuje nebeskou mysl s hmotným tělem.

Peter věděl, že ne náhodou tvoří páteř přesně třiatřicet obratlů. *Třiatřicet je stupňů zednářství.* Základna páteře, křížová kost, se latinsky nazývá *os sacrum*, tedy doslova „posvátná kost“. *Tělo je skutečně chrám.* Lidská věda, kterou zednáři ctí, vychází z pradávného učení, jak tento chrám využívat co neúčinněji a nejušlechtleji.

Bohužel, kdyby tomuto muži vysvětlil, jak se věci mají, vůbec by tím nepomohl Katherine. Peter se zadíval na mřížku se symboly a poraženecky si povzdechl. „Máš pravdu,“ zalhal. „Pod touhle budovou se skutečně nachází schodiště. Jakmile pošleš Katherine pomoc, zavedu tě k němu.“

Potetovaný muž na něj mlčky hleděl.

Solomon jeho pohled vzdorovitě opětoval. „Bud’ zachrániš mou sestru a dozvíš se pravdu, nebo nás můžeš oba zabít a zůstat navěky v nevědomosti!“

Muž mlčky sklonil papír a zavrtěl hlavou. „Neděláš mi radost, Petře. Neprošel jsi zkouškou. Pořád mě máš za hlupáka. Vážně si myslíš, že netuším, co vlastně hledám? Myslíš si, že jsem pořád ještě nepochopil svůj skutečný potenciál?“

S těmi slovy se k němu otočil zády a svlékl si bílou róbu. Sotva se hedvábí sneslo k podlaze, Peter poprvé spatřil podlouhlé tetování, které se táhlo po mužově páteři.

Proboha...

Od bílé bederní roušky stoupalo prostředkem svalnatých zad elegantní točité schodiště. Co obratel, to schod. Peter oněměle sledoval pohledem schodiště až k zátylku mužovy lebky.

Nevěřil svým očím.

Muž zaklonil vyholenou hlavu a odhalil Peterovi kroužek holé kůže na samém vrcholku své lebky. Neposkvrněnou kůži lemoval had stočený dokola a požírající vlastní ocas.

Celistvost a jednota.

Muž pomalu zvedl hlavu a obrátil se k Peterovi. Z hrudníku mu mrtvýma očima shlížel mohutný dvouhlavý fénix.

„Hledám Ztracené slovo,“ řekl muž. „Pokud mi nepomůžeš, bude to stát život tebe i tvou sestru.“

Ty víš, kde ho najít, říkal si v duchu Malach. *Něco mi pořád tajíš.*

Během výslechu mu Peter Solomon prozradil věci, na které si nejspíš teď už ani nevzpomínal. Opakované ponory ve floatačním tanku ho přivedly do deliria a k naprosté povolnosti. A všechno, co Malachovi řekl,

se až neuvěřitelně shodovalo s legendou o Ztraceném slovu.

Ztracené slovo není metafora, je skutečné. Slovo je napsané prastarým jazykem a je už po staletí ukryté. Slovo může předat nepředstavitelnou moc každému, kdo pochopí jeho pravý význam Slovo zůstává schované dodnes a zednářská pyramida ho dokáže odkrýt.

„Petře,“ pronesl Malach a zahleděl se svému vězni do očí, „když ses na tu tabulku symbolů prve podíval, něco jsi uviděl. Něco sis uvědomil. Ta tabulka ti něco říká. Pověz mi to.“

„Dokud nepošleš Katherine pomoc, nepovím ti nic!“

Malach se na něj usmál. „Věř mi, že ztráta sestry je teď tvoje nejmenší starost.“ Bez dalšího slova se obrátil k Langdonově tašce a začal vyndávat věci, které si do ní doma ve sklepeš sbalil. Pak je pečlivě rozložil na obětním oltáři.

Složený pruh hedvábí. Čistě bílý.

Stříbrná kadidelnice. Egyptská myrha.

Ampulka Peterovy krve. Smíšená s popelem.

Černý vraní brk. Posvátný psací hrot.

Obětní nůž. Vykovaný z meteorického železa v poušti Kanaánu.

„Myslíš si, že se bojím smrti?“ vykřikl Peter zmučeným hlasem. „Jestli zemře Katherine, už mi tu nic nezbyvá! Povraždil jsi celou mou rodinu! Vzal jsi mi všechno, co jsem měl!“

„Všechno ne,“ opáčil Malach. „Zatím.“ Sáhl do tašky a vytáhl laptop ze své pracovny. Otevřel ho a pohlédl na svého vězně. „Obávám se, že ti zatím nedošlo, v jak kritické situaci se vlastně nacházíš.“

Kapitola 117

Když se vrtulník vznesl z trávníku a v předklonu vyrazil kupředu, Langdonovi se zhoupł žaludek. Nikdy by ho nenapadlo, že vrtulník může dosáhnout takového zrychlení. Katherine zůstala dole s Bellamym, aby se trochu zotavila, zatímco bude jeden z agentů CIA prohledávat vilu a čekat na posily.

Než Langdon odešel, políbila ho na tvář a zašeptala mu: „Dávej na sebe pozor, Roberte.“

Vojenský vrtulník se konečně vyrovnal a hnal se k Domu Chrámu. Langdon se držel zuby nehty.

Sató, usazená vedle něj, ječela na pilota. „Vemte to na Dupont Circle!“

křikla do ohlušujícího rachotu. „Tam přistaneme!“

Langdon se k ní vyplašeně obrátil. „U Dupontu? To je bůhvíkolik ulic od Domu Chrámu! Proč nepřistaneme přímo tam na parkovišti?“

Sató zavrtěla hlavou. „Musíme se tam dostat tiše. Kdyby nás ten chlap slyšel přicházet –“

„Ale na to nemáme čas!“ namítl Langdon. „Ten šílenec se chystá zavraždit Petera! Třeba ho hluk vrtulníku naopak vystraší!“

Sató ho zmrazila pohledem. „Jak už jsem vám řekla, bezpečí Petera Solomona není moje hlavní starost. To už jsme si snad vyjasnili.“

Langdon neměl náladu na další přednášku o národní bezpečnosti. „Podívejte, jsem tady jediný, kdo se v té budově vyzná –“

„Opatrně, pane profesore,“ varovala ho Sató. „Jste tady jako člen mého týmu a já od vás očekávám bezvýhradnou spolupráci.“ Na chvíli se odmlčela a pak dodala: „Vlastně asi bude nejlepší, když vás konečně plně zasvětím do vážnosti krize, před kterou dnes v noci stojíme.“

Sáhla pod sedačku a vytáhla tenký titanový kufřík, který po otevření odhalil na pohled neobyčejně složitý počítač. Když ho zapnula, objevilo se logo CIA a přihlašovací okno.

Sató se přihlásila a zeptala se: „Vzpomínáte si na tu blond paruku, kterou jsme u toho chlapa našli?“

„Ano.“

„No, tak v té paruce byla schovaná miniaturní kamera, zamaskovaná v ofině.“

„Skrytá kamera? Nerozumím.“

Sató se tvářila vážně. „Brzy porozumíte.“ Spustila jeden soubor.

OKAMŽIK PROSÍM...

DEŠIFROVÁNÍ SOUBORU...

Pak se otevřelo okno s videem a vyplnilo celou obrazovku. Sató zvedla kufřík a položila ho Langdonovi na stehna, aby seděl pěkně v první řadě.

Na obrazovce se objevil neobvyklý výjev.

Langdon překvapeně ucukl. *Co to má být?!*

Tmavý, neostrý záznam ukazoval muže s páskou přes oči. Oblečený byl jako nějaký středověký kacíř vedený na šibenici – kolem krku oprátku, levou nohavici vyhrnutou ke koleni, pravý rukáv vyrolovaný po loket a košili rozhalenou, aby byla vidět holá hrud’.

Langdon jen nevěřícně zíral. Přečetl toho o zednářských obřadech dost na to, aby ihned poznal, na co se to dívá.

Zednářský kandidát se chystá vstoupit do prvního stupně.

Muž byl velice statný a vysoký, s povědomou blondátou parukou a tmavě opálenou pletí. Langdon okamžitě věděl, o koho jde. Tetování

zjevně zakryl bronzový make-up. Stál před celostěnným zrcadlem a natáčel svůj odraz kamerou schovanou v paruce.

Ale proč?

Obrazovka potemněla.

Objevil se další záznam. Malá, spoře osvětlená obdélníková místnost. Působivá šachovnicová podlaha z černých a bílých dlaždic. Nízký dřevěný oltář, obestavěný třemi sloupky, na nichž mihotavě hořely svíce.

Langdon najednou porozuměl.

Proboha.

Kamera teď v rozřeseném záběru jako z amatérského domácího videa přejela po obvodu místnosti a odhalila skupinu mužů, kteří sledovali kandidáta. Muži byli oděni do šatů s rituálními zednářskými symboly. Langdon jim v té tmě sice neviděl do tváře, zato však hned věděl, kde se obřad odehrává.

Vzhledem k tradičnímu uspořádání se tato lóže mohla nacházet kdekoli na světě, ovšem světle modrý trojúhelníkový fronton nad křeslem mistra naznačoval, že jde o nejstarší zednářskou lóži ve Washingtonu – Potomackou lóži č. 5 –, domov George Washingtona a zednářských zakladatelů Ameriky, kteří položili základní kámen Bílého domu a Kapitolu.

Lóže byla dosud aktivní.

Peter Solomon nejenže dohlížel na Dům Chrámu, ale byl také mistrem právě této lóže. V lóžích jako tato začínala cesta každého zednářského kandidáta, tady procházel prvními třemi zednářskými stupni.

„Bratři,“ zazněl Peterův důvěrně známý hlas, „jménem Velkého architekta Všemohíra prohlašuji tuto lóži za otevřenou podle Ritu v učňovském stupni!“

Hlasité klepnutí kladívka.

Langdon ohromeně sledoval, jak video sledem krátkých záběrů spojených prolínáčkami představuje Petera Solomona v těch nejdramatičtějších okamžicích iniciačního rituálu.

Jak přikládá lesknoucí se čepel k holé hrudi kandidáta... jak mu hrozí probodnutím, pokud by kandidát „nevhodně odhalil tajemství svobodného zednářství“... jak popisuje černobílou mozaiku na podlaze coby „živé a mrtvé“... jak naznačuje tresty, které zahrnovaly i „vyrvání jazyka z kořenů, podříznutí hrdla od ucha k uchu a pohřbení těla do hrubého mořského písku...“

Langdon jen zíral. *Vážně se mi to jen nezdá?* Zednářské iniciační rituály byly po staletí obestřeny tajemstvím. Jediné popisy, které kdy unikly na veřejnost, pocházely od hrstky zhrzených bratří. Langdon jejich výpovědi

pochopitelně četl, ale přece jen, vidět iniciační rituál na vlastní oči... to byla trochu jiná káva.

Zejména takhle sestříhaný. Langdon už v tuhle chvíli mohl říct, že jde o velice nefér propagandu, která vypouští všechny ušlechtilé aspekty iniciačního rituálu a zdůrazňuje jen ty znepokojivé. Bylo jasné, že kdyby se tohle video dostalo ven, byla by z něj přes noc internetová senzace. *Protizednářsky zaměřené konspirační teoretici by se na něj vrhli jako psi na kost.* Celá zednářská organizace, a především Peter Solomon, by se ocitli ve smršti kontroverzí a museli by zoufale bojovat o nápravu škod – i přesto, že rituál je naprosto neškodný a čistě symbolický.

Hrůzně působilo i to, že video obsahovalo biblický odkaz na lidskou oběť... „*podřízení Abraháma Nejvyššímu tím, že mu nabídl svého prvorozeného syna Izáka.*“ Langdon pomyslel na Petera a zalitoval, že vrtulník nemůže letět ještě rychleji.

Záběry videa se mezitím změnily.

Tatáž místnost. Jiná noc. Přihlížela větší skupina zednářů. Peter Solomon vše sledoval z křesla ctihodného mistra. Tentokrát šlo o iniciační rituál druhého stupně. Znepokojivější než prve. *Pokleknutí před oltářem... přísaha „navěky skrývat tajemství existující ve svobodném zednářství“... souhlas s trestem „rozervání hrudního koše a pohození bijícího srdce na povrch zemský napospas dravé zvěři“...*

Langdonovo vlastní srdce už bilo jako splašené, když tu se scéna znovu proměnila. Další noc. Mnohem početnější dav. Lóžový obrazec ve tvaru rakve na podlaze.

Třetí stupeň.

Toto byl rituál smrti – nejpřísnější ze všech stupňů –, okamžik, kdy je přijímaný tovaryš nucen „postavit se poslední zkoušce vlastního zániku“. A přestože byl Langdon důvěrně obeznámen s jeho akademickými popisy, ani v nejmenším nebyl připravený na to, co spatřil.

Vražda.

Záznam rychlým, dramatickým sestřihem představil hrůzostrašnou brutální vraždu zasvěcovaného viděnou očima oběti. Byly tu simulované údery do hlavy, včetně jednoho vedeného zednářským kladívkem. K tomu byl truchlivým hlasem předcítán příběh „syna vdovy“ – Hirama Abiffa – mistra architekta na stavbě Šalomounova chrámu, který raději volí smrt, než by vyrazil tajné vědomosti.

Útok byl samozřejmě jen hraný, ale při jeho provedení na skrytou kameru přesto divákovi tuhla krev v žilách. Po smrtelném zásahu byl zasvěcovaný – nyní „mrtvý pro své někdejší já“ – uložen do symbolické rakve, byly mu zatlačeny oči a zkříženy paže jako nebožtíkovi. Zednářští

bratři povstali a za doprovodu píšťalových varhan hrajících smuteční pochod truchlivě obešli mrtvolu.

Morbidní scéna působila značně kontroverzně.

A to pořád nebylo to nejhorší.

Když se muži shromáždili kolem ubitého bratra, skrytá kamera tentokrát zřetelně zachytila jejich tváře. Langdon si uvědomil, že Solomon není jediným veřejně známým člověkem v místnosti. Jeden z mužů, kteří se teď nakláněli nad zasvěcovaného v rakvi, byl téměř denně v televizi.

Prominentní senátor.

Proboha.

Scéna se znovu proměnila. *Nyní venku... noc... tytéž trhané záběry... muž kráčel městskou ulicí... před kamerou vlály prameny blondatých vlasů... zatočil za roh... kamera se sklonila k něčemu v mužově dlani... dolarová bankovka... detail zaostřený na státní pečeť... vševídnoucí oko... nedokončená pyramida... pak se kamera nečekaně zvedla a zaměřila podobný tvar v dálce... masivní budova v podobě pyramidy... se svažitými stěnami a useknutou špičkou.*

Dům Chrámu.

Langdona polil studený pot.

Video pokračovalo... *muž teď pospíchal k budově... po několikapatrovém schodišti... k obrovským bronzovým dveřím., mezi dvě sedmnáctitunové strážné sfingy.*

Neofyt vstupuje do pyramidy zasvěcení.

Pak tma.

Z dálky melodie silných píšťalových varhan... a vynořil se nový obraz.

Chrámu.

Langdon ztěžka polkl.

Rozlehlá prostora na obrazovce byla jako nabitá elektrinou. Mramorový oltář pod okulem se leskl v měsíčním světle. Kolem něj, rozesazeno v ručně vyřezávaných kreslech potažených vepřovicí, čekalo vážné shromáždění význačných zednářů třicátého třetího stupně, kteří měli být svědky chystaného rituálu. Kamera pomalu přejela po jejich tvářích.

Langdon zděšeně přihlížel.

Přestože nic takového nečekal, zas až tolik ho to vlastně nepřekvapilo. Shromáždění nejvýše postavených a nejuznávanějších zednářů v nejmocnějších městě světa logicky muselo odhalit řadu vlivných a dobře známých osobností. A kolem oltáře skutečně seděli – v zednářských zástěrách, dlouhých hedvábných rukavicích a s třpytivými odznaky – jedni z nejmocnějších mužů země.

Dva soudci Nejvyššího soudu...

Ministr obrany...

Mluvčí Bílého domu...

Zatímco kamera pokračovala po tvářích dalších přítomných, Langdonovi se značně přitížilo.

Tři významní senátoři... včetně vůdce senátní většiny...

Ministr národní bezpečnosti..

A...

Ředitel CIA...

Langdon toužil odvrátit pohled, ale nemohl. Scéna ho dočista hypnotizovala a na nejvyšší míru znepokojila. Rázem pochopil, proč je Sató tak nervózní a čeho se obává.

Na obrazovce se teď objevil další šokující záběr.

Lidská lebka naplněná temně rudou tekutinou. Štíhlé ruce Petera Solomona, na nichž se v záři svíc třpytil zlatý zednářský prsten, nabízely zasvěcovanému pověstnou *caput mortuum*. Rudou tekutinou bylo víno, a přece se lesklo jako krev. Ten vizuální efekt skutečně naháněl husí kůži.

Pátá úlitba, uvědomil si Langdon, který autentický popis této slavnostní přísahy četl v *Dopisech o zednářské instituci* od Johna Quincyho Adamse. Přesto, vidět to ve skutečnosti, jak tomu poklidně přihlížejí nejmocnější muži Ameriky... to byl výjev tak dechberoucí, že se mu sotva mohlo něco vyrovnat.

Zasvěcovaný přijal lebku. V klidné hladině vína se teď odrážela jeho tvář. „*Pokud kdy svou přísahu vědomě a úmyslně poruším,*“ pronesl, „*nechť se víno, které teď piji, promění ve smrtící jed.*“

Přitom bylo jasné, že tento zasvěcovaný hodlá přísahu porušit jako nikdo před ním.

Langdon si stěží dokázal představit, co by se rozpoutalo, kdyby se toto video dostalo na veřejnost. *Tohle by nikdo nepochopil*. Pozdvižení ve vládě. Rádiové vlny by se zaplnily hlasy protizednářských skupin, fundamentalistů a konspiračních teoretiků, kteří by šířili nenávist a strach a rozpoutali by nový puritánský hon na čarodějnice.

Překroutili by pravdu, věděl Langdon. *Jak je tomu v případě zednářů koneckonců vždycky.*

Pouze se zdá, že se bratrstvo přehnaně upíná k smrti, ve skutečnosti však jde o smělou oslavu života. Zednářský rituál je koncipovaný tak, aby probudil dřímajícího člověka uvnitř, vynesl ho z temné rakve nevědomosti, vyzvedl ho ke světlu a otevřel mu oči. Jedině skrze smrt může člověk plně porozumět životu. Jedině skrze vědomí, že jeho dny na tomto světě jsou omezené, může pochopit, jak je důležité prožít tyto dny ve cti, bezúhonnosti a ve službě bližnímu svému.

Zednářské iniciační rituály musejí šokovat, protože mají proměňovat. Zednářské přísahy jsou nemilosrdné, protože mají připomínat, že čest a „slovo“ člověka jsou to jediné, co si z tohoto světa může odnést. Zednářská učení působí tajemně, protože mají být univerzální, mají učit prostým jazykem symbolů a metafor, který přesahuje všechna náboženství, kultury a rasy, mají vytvářet společné „celosvětové povědomí“ o bratrské lásce.

Langdon na okamžik spatřil plamínek naděje. Říkal si, že kdyby se toto video dostalo ven, veřejnost by jistě byla objektivní a tolerantní a uvědomila by si, že určité části veškerých duchovních obřadů by působily děsivě, kdyby se takhle vytrhly z kontextu – dobrovolná ukřižování, židovský rituál obřízky, mormonské křty mrtvých, katolické vymítání ďábla, islámský *niqáb*, šamanská léčba tranzem, židovský obřad *kaparot*, dokonce i přijímání metaforického těla a krve Krista.

Co si to namlouvám, napomenul se Langdon. *Tohle video způsobí jediné chaos*. Dokázal si představit, co by se stalo, kdyby se objevil záznam prominentních vůdců Ruska nebo islámského světa, jak příkládají nůž k něčí obnažené hrudi, pronášejí morbidní přísahy, provádějí hrané vraždy, uléhají do symbolických rakví a pijí víno z lidské lebky. Okamžitě by se zvedla ohromná celosvětová vlna odporu.

Bůh s námi...

Na obrazovce si teď zasvěcovaný zvedal lebku ke rtům. Naklonil ji, vypil krvavě červené víno, a zpečetil tím svou přísahu. Pak lebku oddálil od úst a rozhlédl se po shromáždění. Nejmocnější a nejdůvěryhodnější mužové Ameriky souhlasně pokyvovali hlavou.

„*Vítej, bratře,*“ pronesl Peter Solomon.

Až při závěrečné zatmívačce si Langdon uvědomil, že celou dobu tajil dech.

Sató se k němu beze slova natáhla, zaklapla kufřík a zvedla ho Langdonovi z klína. Langdon se k ní otočil, aby něco řekl, ale nenacházel slova. Ani to nebylo třeba. Z jeho výrazu jasně vysvítalo, že chápe. Sató měla pravdu. Skutečně dnes v noci čelí celonárodní krizi nepředstavitelných rozměrů.

Kapitola 118

Malach jen v bederní roušce přecházel sem a tam před vozíkem s Peterem Solomonem. „Petře,“ zašeptal a bylo vidět, jak si vychutnává každý okamžik hrůzy svého vězně, „zapomněl jsi, že máš ještě druhou rodinu – své bratry zednáře. A pokud mi nepomůžeš, zničím i je.“

Solomon strnule zíral do záře monitoru, který měl položený na kolenou. „Prosím,“ vypravil ze sebe konečně a zvedl hlavu. „Jestli se tohle video dostane ven...“

„Jestli?“ Malach se zasmál. „Jestli se dostane ven?“ Ukázal k malému mobilnímu modemu připojenému ze strany k laptopu. „Mám spojení s celým světem.“

„To bys přece...“

Ale udělal, pomyslel si Malach. Solomonovo zděšení si vyloženě užíval. „Můžeš mě zastavit,“ řekl. „A zachránit svoji sestru. Ale musíš mi prozradit, co chci vědět. Ztracené slovo je někde ukryté, a já vím, že tahle tabulka napovídá, kde přesně ho hledat.“

Peter opět pohlédl na mřížku se symboly, z jeho očí se však nedalo nic vyčíst.

„Třeba tě trochu inspiruje tohle.“ Malach se natáhl Peterovi přes rameno a vyťukal něco na klávesnici. Na obrazovce se spustil e-mailový klient a Peter viditelně ztuhl. Měl teď před sebou e-mail, který si Malach připravil už zvečera – videosoubor adresovaný dlouhému seznamu významných zpravodajských stanic.

Malach se usmál. „Myslím, že je načase, abychom se podělili se světem, co říkáš?“

„Ne!“

Malach znovu natáhl ruku a klikl na tlačítko pro odeslání. Peter sebou začal házet v poutech a neúspěšně se snažil laptop shodit na zem.

„Jen klid, Petře,“ zašeptal Malach. „Je to velký soubor. Pár minut to potrvá, než se odešle.“ Ukázal na barevný proužek pod oknem e-mailu:

ODESÍLÁNÍ ZPRÁVY: 2% HOTOVO

„Když mi řekneš, co chci vědět, zastavím přenos a nikdo to nikdy neuvidí.“

Peter s popelavě bledou tváří sledoval, jak proužek pomalu přibývá.

Malach mu zvedl laptop z klína, postavil ho na nejbližší křeslo potažené vepřovicí a obrátil monitor tak, aby mohli sledovat postup. Pak se vrátil k Peterovi a položil mu na klín papír se symboly. „Podle legendy má zednářská pyramida odhalit Ztracené slovo. Tohle je závěrečná šifra pyramidy. Jsem přesvědčený, že ji dokážeš přečíst.“

Krátce pohlédl na laptop.

Když se podíval znovu na Petera Solomona, setkal se s nenávisným pohledem šedých očí.

Jen si posluž, pomyslel si Malach. Čím silnější emoce, tím víc energie se na konci rituálu uvolní.

V Langley si právě Nola Kayeová tiskla telefon k uchu, aby přes rachot vrtulníku slyšela, co jí Sató říká.

„Povídali, že přenos souboru nelze zastavit!“ zakřičela Nola. „Vyřadit všechny místní providery by trvalo minimálně hodinu, a jestli je připojený bezdrátově, tak by ho odpojení pozemního internetu stejně nezastavilo.“

Zastavit tok digitálních dat začíná být v současnosti takřka nemožné. Přístupových cest k internetu je příliš mnoho. Při existenci pevných linek, wi-fi hotspotů, mobilních modemů, satelitních telefonů, smartphonů a PDA vybavených e-mailem už lze potenciálnímu úniku dat zabránit jedinečným zničením zdrojového přístroje.

„Vytáhla jsem si technickou specifikaci toho UH-60, kterým letíte,“ pokračovala Nola, „a zdá se, že tam máte EMP.“

EMP či elektromagnetické pulzní zbraně už patří k běžné výbavě policejních složek, které je používají především k zastavení prchajících vozidel z bezpečné vzdálenosti. Vysláním vysoce koncentrovaného pulzu elektromagnetického záření dokáže taková zbraň spálit elektroniku jakéhokoli přístroje či cíle – auta, mobilního telefonu, počítače. Podle technické specifikace, kterou Nola našla, měl UH-60 na šasi namontovaný šestigigahertzový magnetron s laserovým zaměřovačem a padesátidecibellovým zesilovačem, který vysílal desetigigawattové pulzy. Pokud by se podařilo zacílit přímo na laptop, pulz by mu okamžitě spálil základní desku a vymazal harddisk.

„EMP nebude k ničemu,“ křikla nazpět Sató. „Cíl je v kamenné budově, takže nebudeme mít přímou viditelnost a můžeme počítat se silným

elektromagnetickým stíněním. Máš nějaké zprávy o tom, že už by video uniklo ven?“

Nola pohlédla na druhý monitor, na kterém běželo průběžné hledání čerstvých zpráv o zednářích. „Zatím ne. Ale jestli se to dostane na veřejnost, budeme o tom vědět během několika vteřin.“

„Tak mě průběžně informuj.“ Sató položila telefon.

Když se začal vrtulník snášet z nebes ke kruhovému objezdu Dupont Circle, zatajil Langdon dech. Hrstka chodců pod nimi se ihned rozprchla, vrtulník slétl do mezery mezi stromy a tvrdě dosedl na trávník jižně od slavné dvoustupňové fontány navržené týmiž dvěma muži, kteří vytvořili Lincolnův památník.

O třicet vteřin později už Langdon seděl na místě spolujezdce ve zrekvírovaném terénním lexusu, který se hnál po New Hampshire Avenue k Domu Chrámu.

Peter Solomon se zoufale snažil vymyslet, co má dělat. Pořád měl před očima Katherine krvácející ve sklepech a videozáznam, který právě zhlédl. Pomalu otočil hlavu k laptopu na křesle jen pár kroků opodál. Barevný proužek už sahal téměř do třetiny.

ODESÍLÁNÍ ZPRÁVY: 29% HOTOVO

Potetovaný muž teď volným krokem kroužil kolem oltáře, mával doutnající kadidelnicí a tiše si prozpěvoval. Ke střešnímu oknu stoupaly husté obláčky bílého kouře. Muž měl oči doširoka otevřené a zdálo se, že je v démonickém tranzu. Peter pohlédl na prastarý nůž, který čekal na pruhu bílého hedvábí nataženém přes oltář.

Peter Solomon nepochyboval, že v tomto chrámu dnes v noci zemře. Otázkou bylo jak. Podaří se mu zachránit sestru a bratry, nebo bude jeho smrt úplně zbytečná?

Sklonil zrak k tabulce se symboly. Když ji uviděl poprvé, počáteční šok ho dočista oslepil, znemožnil mu proniknout pod roušku chaosu a spatřit překvapivou pravdu. Ted' mu však skutečný význam symbolů začínal být naprosto jasný. Viděl tabulku v úplně novém světle.

Najednou přesně věděl, co musí udělat.

Zhluboka se nadechl a vzhlédl střešním oknem k měsíci. Pak promluvil.

Všechny velké pravdy jsou prosté.

To Malach poznal už před mnoha lety.

Řešení, které mu teď Peter Solomon vysvětloval, bylo tak elegantní a dokonalé, že mu Malach okamžitě a bezvýhradně uvěřil. Kupodivu bylo ono řešení závěrečné šifry pyramidy mnohem jednodušší, než by si kdy pomyslel.

Měl jsem Ztracené slovo přímo před očima.

Temnotou historie a mýtů, které Ztracené slovo obklopovaly, náhle pronikl jasný paprsek světla. Přesně podle legendy bylo Ztracené slovo skutečně napsáno prastarým jazykem a neslo v sobě mystickou moc všech filozofií, náboženství a věd, jaké člověk kdy poznal. *Alchymie, astrologie, kabala, křesťanství, buddhismus, rosenkruciánství, svobodné zednářství, astronomie, fyzika, noetika...*

Když teď Malach v tomto iniciačním chrámu na vrcholku pyramidy Heredomu hleděl na poklad, který tolik let hledal, rázem věděl, že se ani nemohl připravit lépe.

Brzy budu kompletní.

Ztracené slovo je nalezeno.

V Kalorama Heights stál osamělý agent CIA uprostřed moře odpadků, které vysypal z popelnic objevených v garáži.

„Slečno Kayeová?“ oslovil po telefonu analytičku. „To byl dobrý nápad prohledat ten odpad. Myslím, že jsem právě něco objevil.“

Katherine Solomonová uvnitř ve vile cítila, jak se jí každým okamžikem vracejí síly. Infuze Ringerova laktátového roztoku jí úspěšně zvedla krevní tlak a utlumila pulzující bolest hlavy. Katherine teď odpočívala v jídelně, neboť dostala jednoznačné pokyny, že musí zůstat v klidu. Nervy měla nadranc a čím dál netrpělivěji očekávala zprávy o svém bratrovi.

Kde jsou všichni? Forezní tým CIA zatím nedorazil a agent, který tu zůstal s ní, dosud prohledával dům. Bellamy s ní nějakou dobu seděl v jídelně, stále zachumlaný do fóliové deky, ale i on před chvílí odešel pátrat po nějakých informacích, které by CIA mohly pomoci zachránit Petera.

Katherine už nevydržela nečinně sedět, a tak vstala, zavrávorala a pak se pomalíčku vydala k obývacímu pokoji. Bellamyho objevila v pracovně. Hlavní architekt stál u otevřeného šuplíku, zády k ní, zjevně natolik zabraný do prohlídky jeho obsahu, že ji vůbec neslyšel přicházet.

Došla až za něj. „Warrene?“

Starý muž sebou trhl, otočil se a rychle šuplík přibouchl bokem. V obličeji se mu zračilo překvapení a zármutek, po tvářích se mu koulely slzy.

„Co se stalo?!“ Zahleděla se na šuplík. „Co je tam?“

Bellamy se nezmohl na jediné slovo. Vypadal jako člověk, který hluboce lituje toho, co právě viděl.

„Co je v tom šuplíku?“ zopakovala Katherine.

Bellamy na ni dlouze, lítostivě pohlédl usazenýma očima. Konečně promluvil. „Nikdo z nás nechápal, proč... proč ten člověk tolik nenávidí vaši rodinu.“

Katherine se zamračila. „Ano?“

„Tak...“ Bellamy se zajíkl. „Já jsem právě našel odpověď.“

Kapitola 119

V místnosti na vrcholku Domu Chrámu stál ten, který si říkal Malach, před velkým oltářem a jemně si masíroval neposkvřenou kůži na temeni hlavy. *Verbum significatium*, zpíval během příprav. *Verbum omnificum*. Konečně našel poslední ingredienci.

Nejcennější poklady jsou často ty nejprostší.

Nad oltářem se kroutily nitky vonného kouře, který unikal z kadidelnice a stoupal sloupcem měsíčního světla, jako by razil cestu k nebesům, aby osvobozené duši nic nepřekáželo v odchodu.

Nadešel čas.

Malach vzal ampulku Peterovy ztemnělé krve a odzátkoval ji. Před očima svého vězně namočil do šarlatové tinktury hrot vraního pera a zvedl si jej k posvátnému kroužku kůže na vrcholku hlavy. Na okamžik se zarazil a zamyslel se nad tím, jak dlouho na dnešní noc musel čekat. Teď je jeho velká proměna konečně na dosah. *Když se Ztracené slovo vepíše do mysli člověka, je připraven přijmout nepředstavitelnou moc.* Tak zněl prastarý příslib apoteózy. Zatím jej lidstvo nedokázalo naplnit a Malach udělal všechno proto, aby to tak i zůstalo.

Pevnou rukou si přiložil hrot pera ke kůži. Nepotřeboval zrcadlo ani žádnou pomoc, postačil mu vlastní hmat a vnitřní zrak. Pomalu, s úzkostlivou pečlivostí začal vepisovat Ztracené slovo do kroužku ohraničeného *uroborem* na svém temeni.

Peter Solomon s hrůzou přihlížel.

Když Malach dopsal, zavřel oči, odložil pero a vypustil vzduch z plic. Cítil něco, co nikdy dřív v životě nepoznal.

Jsem kompletní.

Dosáhl jsem jednoty s vesmírem.

Malach pracoval na artefaktu vlastního těla celé roky, a když se teď blížil okamžik závěrečné proměny, cítil každíčkou čárku, kterou měl vepsanou na kůži. *Jsem vážně mistrovské dílo. Dokonalé a kompletní.*

„Dal jsem ti, co jsi po mně chtěl,“ ozval se Peter. „Pošli Katherine pomoc. A zastav přenos toho souboru.“

Malach otevřel oči a usmál se. „Ještě jsme neskončili.“ Otočil se k oltáři, zvedl obětní nůž a přejel prsty po tenké železné čepeli. „Tenhle prastarý nůž si objednal sám Bůh,“ pronesl, „pro lidskou oběť. Poznal jsi ho, vid’?“

Solomonovy šedé oči byly jako kámen. „Je jedinečný a tu legendu znám.“

„Legendu? Je to příběh z Písma svatého. Ty snad nevěříš, že je pravdivý?“

Peter mlčel.

Malach vydal hotové jmění na to, aby tento artefakt našel a získal. Je znám coby nůž akedy a byl vykován před více než třemi tisíci lety ze železného meteoritu, který spadl na zem. *Železo z nebes, jak mu říkali dávní mystikové.* Věří se, že právě tento nůž použil Abrahám při akedě – kdy na hoře Mórija téměř obětoval svého syna Izáka –, jak stojí v knize Genesis. Nůž měl za sebou úžasnou minulost, vlastnili ho papežové, nacističtí mystikové, evropští alchymisté i soukromí sběratelé.

Ochraňovali ho a obdivovali, běželo Malachovi hlavou, *ale žádný se neodvážil uvolnit jeho skutečnou sílu tím, že by ho použil k jeho pravému účelu.* Dnes v noci nůž akedy naplní svůj osud.

Akeda byla v zednářském rituálu vždy posvátná. Už na prvním stupni zednáři oslavovali „*nejvznešenější dar kdy nabídnutý Bohu – podřízení Abraháma vůli Nejvyššího tím, že mu nabídl svého prvorozeného...*“

Tíha čepele v dlani dodávala Malachovi dobrou náladu. Sklonil se a čerstvě nabroušeným nožem přeřezal provazy, které poutaly Petera k vozíku. Pouta odpadla na zem.

Když se Peter pokusil pohnout ztuhlými údý, zamžikal bolestí. „Proč mi tohle děláš? Čeho tím chceš dosáhnout?“

„Zrovna ty bys mě měl chápat,“ opáčil Malach. „Studuješ dávné obyčeje. Víš, že moc mystérií spočívá v oběti, v osvobození lidské duše z těla. Je to tak odjakživa.“

„Nic o obětech nevíš,“ pronesl Peter hlasem plným bolesti a odporu.

Výborně, pomyslel si Malach. *Posilni svou nenávist. Všechno se tím jen usnadní.*

Když Malach předstoupil před svého vězně, zakručel mu prázdný

žaludek. „V prolití lidské krve je ohromná síla. Všichni to chápali, od prvních Egyptanů přes keltské druidy a Číňany až po Aztéky. Lidská oběť je magická, jenže moderní člověk je slaboch, dostal ze skutečných obětí strach, příliš zchoulostivěl na to, aby daroval život, který je nezbytný k duchovní proměně. Dávné texty však hovoří jasně. Jedině obětováním toho nejposvátnějšího může člověk dosáhnout vrcholné moci.“

„A za tu posvátnou oběť považuješ zrovna mě?“

Malach se hlasitě zasmál. „Ty to pořád ještě nechápeš, vid’?“

Peter se zatvářil zmateně.

„Víš, proč mám doma floatační tank?“ Malach si dal ruce v bok a protáhl si bohatě vyzdobené tělo, které stále halila jen bederní rouška. „Trénoval jsem... zvykal si... připravoval se na okamžik, kdy bude existovat jen má mysl... kdy uniknu z téhle smrtelné schránky... kdy nabídnu tohle nádherné tělo jako oběť bohům. Já jsem ten drahocenný dar! Já jsem ten neposkvrněný bílý beránek, ne ty!“

Peterovi spadla brada a nezmohl se na jediné slovo.

„Ano, Petře, člověk musí bohům nabídnout to, co je mu nejdražší. Svou nejčistší bílou holubičku – tu nejcennější a nejdůstojnější oběť. Ty pro mě žádnou cenu nemáš. Ty nejsi důstojná oběť.“ Malach z něj nespouštěl zrak. „Copak to nechápeš? Moje oběť nejsi ty, Petře, jsem to já sám. *Moje* tělo je třeba obětovat. Já jsem ten dar. Připravil jsem se, abych byl téhle poslední cesty hoden. *Já jsem ten dar!*“

Peter stále nenacházel slova.

„Tajemství je v tom, jak zemřít,“ pronesl Malach. „To zednáři chápou správně.“ Ukázal na oltář. „Ctíte dávné pravdy, a přece jste zbabělci. Chápete moc oběti, a přece si udržujete bezpečný odstup od smrti, hrajete si na vraždy a provádíte rituály smrti bez prolití jediné kapky krve. Dnes v noci prokáže tenhle symbolický oltář svou skutečnou moc a poslouží svému pravému účelu.“

Malach se sklonil, vzal Petera Solomona za levou ruku a vtiskl mu do dlaně nůž akedy. *Levá ruka slouží Temnotě*. I to předem plánoval. Peter nebude mít na vybranou. Malach si nedokázal představit mocnější a symboličtější oběť než oběť vykonanou na tomto oltáři, tímto mužem a tímto nožem zaraženým do srdce zabaleného jako dárek v hávu mystických symbolů.

Obětováním sebe sama získá postavení v hierarchii démonů. Skutečná moc se skrývá tam, kde je temnota a krev. Dávni Zaslavenci to věděli a každý si zvolil stranu podle své osobní povahy. Malach si vybral moudře. Chaos je přirozeným zákonem vesmíru. Lhostejnost je motorem entropie. Lidská apatie je úrodnou půdou, v níž temní duchové pěstují své semě.

Sloužil jsem jim, a oni mě přijmou jako boha.

Peter se nehýbal. Jen zíral na prastarý nůž ve své dlani.

„Sám se ti nabízím,“ popíchl ho Malach. „Jsem svolná oběť. Tvá poslední role je daná. Uskutečníš mou proměnu. Vysvobodíš mě z mého těla. Musíš, jinak ztratíš sestru i bratry. A zůstaneš vážně úplně sám.“ Odmlčel se a usmál se na svého vězně. „Považuj to za svůj konečný trest.“

Peter k Malachovi pomalu zvedl oči. „Trest? Zabít tebe? Myslíš si, že bych váhal? Zavraždil jsi mi syna, matku. Celou rodinu.“

„Ne!“ vybuchl Malach s takovou prudkostí, že tím zaskočil i sám sebe. „To se pleteš! Já tvoji rodinu nezavraždil! Zavraždil jsi je ty sám! To ty ses rozhodl, že necháš Zacharyho ve vězení! A tím se dalo do pohybu všechno ostatní! To ty jsi vrahem své rodiny, Petře, ne já!“

Peterovi zbělely klouby na prstech, jak vzteky sevřel nůž. „O tom, proč jsem nechal Zacharyho ve vězení, ty nic nevíš.“

„Vím všechno!“ odsekl Malach. „Byl jsem tam. Tvrdil jsi, že se mu tím snažíš pomoci. A stejně tak ses mu údajně snažil pomoci, když jsi mu nabídl, ať si vybere mezi bohatstvím a moudrostí, že? Stejně tak ses mu snažil pomoci, když jsi mu dal ultimátum, aby se přidal k zednářům, že? Co jsi to za otce, že necháš dítě volit mezi bohatstvím a moudrostí a čekáš, že si vybere správně! Co jsi to za otce, že necháš syna ve vězení, místo abys ho odvezl domů do bezpečí!“ Malach se postavil před Petera, přidřepł si a strčil mu svůj potetovaný obličej jen pár centimetrů před oči. „A především... co jsi to za otce, že hledíš vlastnímu synovi do očí, byť po tolika letech, a nepoznáš ho!“

Ozvěna Malachových slov ještě několik vteřin doznívala mezi kamennými stěnami.

Pak ticho.

A v tom tichu jako by se Peter Solomon najednou probral z tranzu. Do tváře mu padl stín nedůvěřivosti.

Ano, otče. Jsem to já. Na tenhle okamžik čekal Malach už léta. Pomstít se muži, který ho opustil, pohlédnout do těch šedých očí a vyjevit pravdu, kterou celé ty roky nosil pohřbenou v sobě. Ted' ten okamžik nadešel a on pomalu promluvil. Toužil sledovat, jak váha jeho slov postupně drtí duši Petera Solomona. „Měl bys být šťastný, otče. Tvůj marnotratný syn se vrátil.“

Peter byl bledý jako stěna.

Malach si tu chvíli vychutnával. „Můj vlastní otec se rozhodl, že mě nechá ve vězení, a já v tom okamžiku přísahal, že mě odvrhl naposledy. Už jsem nebyl jeho syn. Zachary Solomon přestal existovat.“

V očích jeho otce se náhle objevily dvě třpytivé slzy a Malacha napadlo,

že je to asi ta nejkrásnější věc, jakou kdy viděl.

Peter potlačil pláč a zahleděl se Malachovi do tváře, jako by ho právě viděl poprvé.

„Správci věznice šlo jen o peníze,“ pokračoval Malach, „ale ty jsi odmítl. Vůbec tě přitom nenapadlo, že moje peníze mohou koupit totéž, co ty tvoje. Správci bylo fuk, kdo mu zaplatí, jen když zaplatí. Stačilo, abych mu nabídl slušnou částku, a ochotně vybral jednoho neduživého vězně zhruba mojí postavy, oblékl ho do mých šatů a zbil ho k nepoznání. Ty fotografie, které jsi viděl, a ta zavřená rakev, kterou jsi pohřbil, to jsem nebyl já. Byl to úplně cizí člověk.“

Peterova tvář, zvlhlá dvěma slzami, se zmučeně stáhla nevírou. „Proboha... Zachary.“

„Žádný Zachary. Když Zachary opouštěl tu věznici, byl už někdo jiný.“

Experimentální růstové hormony a steroidy, jimiž zaplavil své mladé tělo, drasticky proměnily jeho adolescentní postavu a dětský obličej. Neunikly ani hlasivky a jeho chlapecký hlas se změnil v zastřený šepot.

Ze Zacharyho se stal Andros.

Z Androse se stal Malach.

A dnes v noci se z Molocha stane jeho nejmocnější inkarnace vůbec.

Tou dobou stála Katherine Solomonová v Kalorama Heights nad otevřeným šuplíkem a hleděla na doslova fetišistickou sbírku starých novinových článků a fotografií.

„To nechápu,“ obrátila se k Bellamymu. „Ten šílenec je naší rodinou zjevně posedlý, ale –“

„Pokračujte,“ vybídl ji dosud viditelně otřesený Bellamy a posadil se.

Katherine zalovila hlouběji mezi novinovými články, které se všechny nějak vztahovaly k rodině Solomonových – mnohé Peterovy úspěchy, Katherinin výzkum, děsivá vražda jejich matky Isabel, médií vláčený Zachary Solomon, jeho drogová závislost, uvěznění a brutální vražda v turecké věznici.

Obsese toho muže rodinou Solomonových přesahovala hranice fanatismu, a přece Katherine nenacházela nic, co by naznačovalo, proč to tak je.

V té chvíli si povšimla fotografií. Na první byl Zachary stojící po kolena v azurové vodě na pláži lemované nabílenými domky. *Řecko?* Předpokládala, že fotografie nejspíš pochází ze Zachova bezstarostného drogového období v Evropě. Kupodivu na ní však Zach vypadal zdravější než na snímcích, se kterými tehdy přicházeli paparazzi. Tohle nebyl vyhublý mladík dovádějící ve zfetovaném davu, vypadal tu zdatnější, tak

nějak silnější a dospělejší. Katherine si ani nevzpomínala, že by ho někdy takhle viděla. Nechápatě fotografii otočila a podívala se vzadu na razítko.

Ale to přece... není možné.

Podle data byla fotografie pořízena skoro celý rok poté, co Zachary zemřel ve vězení.

Katherine zoufale otáčela jednu fotografii za druhou. Na všech byl Zachary Solomon – čím dál starší. Šlo patrně o jakousi obrazovou autobiografii, která zaznamenávala jeho pozvolný vývoj. Náhle Katherine na snímcích zpozorovala dramatickou změnu. Šokovaně sledovala, jak Zacharyho tělo mutuje, jak mu naskakují svaly a rysy tváře se proměňují zjevným nadužíváním steroidů. Postava bezmála zdvojnásobila svůj objem a do očí se vetřela znepokojivá krutost.

Vždyť už ho skoro ani nepoznávám!

Vůbec se nepodobal jejímu mladému synovci, jak si ho pamatovala.

Když dospěla k fotografii, na níž se poprvé objevil s vyholenou hlavou, ucítila, jak se jí začínají podlamovat kolena. Následoval snímek jeho nahého těla ozdobeného prvními stopami tetování.

Málem se jí zastavilo srdce. „Proboha...“

Kapitola 120

„Doprava!“ vykřikl Langdon na sedadle spolujezdce zrekvírovaného terénního lexusu.

Simkins odbočil na S Street a na plný plyn se rozjel obytnou čtvrtí. Když se po silnici lemované stromy přiblížili ke křižovatce s Šestnáctou ulicí, po pravé straně se jako hora vynořil Dům Chrámu.

Simkins na tu masivní budovu zůstal zírat. Vypadala, jako kdyby někdo postavil pyramidu na střechě římského Panteonu. Chystal se odbočit doprava na Šestnáctou, aby se dostali před budovu.

„Neodbočujte!“ zarazil ho Langdon. „Jeďte rovně! Držte se na S!“

Simkins poslechl a pokračoval podél východní zdi budovy.

„Na Patnácté odbočte doprava!“ přikázal Langdon.

Simkins se řídil pokyny navigátora a Langdon mu o chvíli později ukázal na téměř neviditelnou, nevyasfaltovanou příjezdovou cestu, která přetínala zahrady za Domem Chrámu. Simkins na ni odbočil a na plný plyn dojel s lexusem až za budovu.

„Koukejte!“ ukázal Langdon na osamělý vůz zaparkovaný u zadního

vchodu. Byla to rozměrná dodávka. „Jsou tady.“

Simkins zastavil a vypnul motor. Všichni tiše vystoupili a připravovali se vniknout dovnitř. Simkins se zahleděl na budovu zalitou měsíčním světlem.

„Říkáte, že ta obřadní místnost je až nahoře?“

Langdon přikývl a ukázal až k samému vrcholku budovy. „Ta plošina nahoře je ve skutečnosti střešní okno.“

Simkins se k němu překvapeně otočil. „Ono je tam střešní okno?“

Langdon mu věnoval nechápavý pohled. „Pochopitelně. Okno do nebe, přímo nad oltářem.“

Vrtulník UH-60 nečinně seděl ve středovém parčíku kruhového objezdu Dupont Circle.

Sató si na sedadle vedle pilota okusovala nehty a netrpělivě očekávala zprávy od svého týmu.

Konečně ve vysílače zapraskal Simkinsův hlas. „Paní ředitelko?“

„Ano, tady Sató,“ vyštěkla.

„Chystáme se vstoupit do objektu, ale mám pro vás nové informace.“

„Mluvte.“

„Pan Langdon mi právě sdělil, že místnost, ve které se s největší pravděpodobností nachází cíl, má velké střešní okno.“

Sató o té informaci několik vteřin přemýšlela. „Rozumím. Díky.“

Simkins se odpojl.

Sató vyplivla kus nehtu a obrátila si k pilotovi. „Pojďte s tím nahoru.“

Kapitola 121

Jako každý rodič, který přišel o dítě, i Peter Solomon často přemítal o tom, kolik by teď jeho synovi bylo, jak by asi vypadal a co by z něj vyrostlo.

Teď tedy znal na všechno odpověď.

Tenhle mohutný potetovaný chlap začal svůj život jako drobounké, roztomilé nemluvně... maličký Zach schoulený v proutěné kolébce... jeho první tápavé krůčky přes Peterovu pracovnu... jeho první slova. Skutečnost, že se i z nevinného dítěte v milující rodině může zrodit zlo, zůstává jedním z nevysvětlených paradoxů lidské duše. Peter byl nucen se poměrně brzy smířit s tím, že ačkoli Zachovi proudí v žilách stejná krev, srdce, které tu krev pohání, je jen jeho vlastní. Jedinečné a osobité, jakoby

náhodně vybrané odkudsi z vesmíru.

Můj syn zabil svou babičku, mého přítele Roberta Langdona a nejspíš i svou tetu.

Peter s mrazivou otupělostí v srdci pátral v synových očích po jakékoli stopě příbuzenství, po čemkoli známém. Mužovy oči, ač šedé jako ty Peterovy, byly však očima úplně cizího člověka, plné nenávisti a pomstychtivosti. Oči, jaké snad ani nemohly pocházet z tohoto světa.

„Máš dost sil?“ popíchl ho syn a sklopil zrak k noži akedy v Peterově dlani. „Zvládneš dokončit, co jsi začal před tolika lety?“

„Synu...“ Solomon téměř nepoznával vlastní hlas. „Já... já tě... miloval.“

„Ale dvakrát ses mě pokusil zabít. Nechal jsi mě ve vězení. Postřelil jsi mě na Zachově mostě. Tak to teď dokonči!“

Solomon měl na okamžik pocít, jako by se vznášel mimo své tělo. Nepoznával sám sebe. Chyběla mu ruka, hlavu měl lysou, byl oděný do černé róby, seděl na vozíku pro invalidy a v ruce svíral prastarý nůž.

„Dokonči to!“ vykřikl znovu muž a tetování na nahé hrudi se mu zavlnilo. „Musíš mě zabít, protože jinak nezachráníš Katherine a své bratrstvo!“

Solomonovi padl zrak na laptop s mobilním modemem na křesle.

ODESÍLÁNÍ ZPRÁVY: 92% HOTOVO

Nedokázal z hlavy vyhnat obraz krvácející sestry a svých zednářských bratří.

„Pořád ještě je čas,“ zašeptal muž. „Dobře víš, že nemáš na vybranou. Vysvobod' mě z téhle tělesné schránky.“

„Prosím,“ hlesl Solomon. „Nedělej to...“

„Je to tvoje vina!“ zasyčel muž. „Postavil jsi své dítě před nemožnou volbu! Vzpomínáš si na ten den? Bohatství, nebo moudrost? Tehdy jsi mě od sebe definitivně odstrčil. Jenže já jsem se vrátil, otče. A dnes v noci si musíš vybrat ty. Zachary, nebo Katherine? Co to bude? Zabiješ vlastního syna, abys zachránil sestru? Zabiješ vlastního syna, abys zachránil své bratrstvo? Svou vlast? Nebo budeš váhat, dokud nebude pozdě. Dokud Katherine nevykrvácí. Dokud se to video nedostane na veřejnost. A pak budeš muset nadosmrtní žít s tím, že jsi těm tragédiím mohl zabránit. Čas běží. Víš, co je třeba udělat.“

Petera bolela hlava. *Ty nejsi Zachary*, přesvědčoval se. *Zachary zemřel před mnoha, mnoha lety. Ať jsi kdokoli, ať jsi přišel odkudkoli, nejsi moje krev.* Přestože svým vlastním slovům nevěřil, věděl, že si musí vybrat.

Nezbýval mu čas.

Najít Hlavní schodiště!

Robert Langdon se hnal setmělými chodbami, proplétal se do středu budovy. Turner Simkins se mu držel v patách. Jak Langdon doufal, dostali se do hlavního Atria.

Sál, jemuž dominovalo osm dórských sloupů ze zelené žuly, vypadal jako nějaká hybridní hrobka – řecko-římsko-egyptská – se sochami z černého mramoru, závěsnými miskami na oheň místo lustrů, teutonskými kříži, medailony s dvouhlavým fénixem a svícny s hlavou boha Herma.

Langdon se rovnou rozběhl k širokému mramorovému schodišti na opačném konci Atria. „Tohle nás dovede přímo k Chrámu,“ zašeptal, když začali oba co nejrychleji a co nejtišeji stoupat vzhůru.

Na první podestě se Langdon ocitl tváří v tvář bronzové bustě zednářského velikána Alberta Pikea, u níž byl vytesán jeden z jeho nejslavnějších citátů: CO JSME UDĚLALI JEN PRO SEBE, ZEMŘE S NÁMI; CO JSME UDĚLALI PRO OSTATNÍ A PRO SVĚT, ZŮSTANE NESMRTELNÉ.

Malach vycítil, že se v Chrámu změnila atmosféra, jako by všechno zoufalství a bolest, které Peter Solomon kdy zakoušel, teď vybuchly na povrch a jako laser se zacílily na Malacha.

Ano, je čas.

Peter Solomon se zvedl z vozíku a postavil se s nožem v ruce čelem k oltáři.

„Zachraň Katherine,“ pobízel ho Malach, lákal ho k oltáři, pomalu couval a nakonec se položil na bílé hedvábí, které tu připravil. „Udělej, co je třeba udělat.“

Peter se jako ve zlém snu sunul kupředu.

Malach už ležel na zádech a vzhlížel okulem k chladnému měsíci. *Tajemství je v tom, jak zemřít.* Ta chvíle byla prostě dokonalá. *Ozdoben Ztraceným slovem minulosti budu obětován levou rukou vlastního otce.*

Malach se zhluboka nadechl.

Přijměte mě, démonové, protože vám nabízím své vlastní tělo.

Peter Solomon stál nad Malachem a celý se třásl. Uslzené oči se mu leskly zoufalstvím, nerozhodností, vztekem. Naposledy se ohlédl na laptop s modelem.

„Tak už sis vybral,“ zašeptal Malach. „Vypusť mě z téhle tělesné schránky. Bůh to tak chce. A ty taky.“ Položil si ruce podél těla a vypjal hrud', jako by nabízel svého velkolepého dvouhlavého fénixe. *Pomoz mi svléknout tělo, které odívá mou duši.*

Peterovy uslzené oči se upíraly skrz Malacha, jako by ho ani neviděl.

„Zabil jsem tvou matku!“ zašeptal Malach. „Zabil jsem Roberta

Langdona! Právě teď kvůli mně umírá tvá sestra! Chystám se zničit tvé bratrstvo! Udělej, co musíš!“

Tvář Petera Solomona se proměnila v masku neuvěřitelného žalu a lítosti. Zaklonil hlavu, zařval vzteky a zvedl nůž.

Robert Langdon a agent Simkins dorazili zadýchaně před dveře chrámu právě ve chvíli, kdy se zevnitř ozval výkřik, při němž tuhla krev v žilách. Langdon jasně poznal Peterův hlas.

Byl to výkřik neuvěřitelných muk.

Jdeme pozdě!

Langdon bez ohledu na Simkinse popadl za kliku a rozrazil dveře. Hrůzný výjev, který spatřil, potvrdil jeho nejhorší obavy. Uprostřed spoře osvětleného sálu se u velkého oltáře tyčila silueta muže s vyholenou hlavou. Měl na sobě černé roucho a v ruce svíral dlouhou čepel.

Než se Langdon stačil pohnout, máchl muž nožem k tělu, které leželo na oltáři.

Malach zavřel oči.

Taková krása. Dokonalost sama.

Starobylá čepel nože akedy se nad ním zaleskla v měsíčním svitu. Nitky vonného kouře se kroutily k nebi a připravovaly cestu pro jeho duši, která se už za chvíličku dočká vysvobození. Ozvěna zmučeného, zoufalého výkřiku jeho otce v posvátném prostoru ještě ani neodezněla, a nůž začal klesat.

Jsem potřísněn krví lidské oběti a rodičovskými slzami.

Malach se připravil na vysněný zásah nože.

Okamžik jeho proměny nadešel.

Překvapivě necítil žádnou bolest.

Náhle však celé jeho tělo zasáhly dunivé, ohlušující vibrace. Celá místnost se roztřásla a shora ho oslnilo ostré bílé světlo. Nebesa burácela.

A Malach věděl, že k tomu došlo.

Přesně, jak plánoval.

Langdon si později vůbec nevzpomínal, jak se v okamžiku, kdy se nad nimi objevil vrtulník, rozběhl k oltáři. Nevzpomínal si ani na to, jak se s nataženými rukama odrazil a skočil po muži v černém hávu – v zoufalé snaze zneškodnit ho dřív, než stačí bodnout nožem podruhé.

Jejich těla se srazila a Langdon spatřil, jak okulem proniká paprsek ostrého světla a ozařuje oltář. Očekával, že na oltáři spatří zakrvácené tělo Petera Solomona, ale na holém hrudníku zalitým světlem žádná krev

nebyla. Jen tapisérie tetování. Nůž ležel zlomený vedle něj, patrně poprvé bodl do kamene místo do masa.

Zatímco se on i muž v černém hávu káceli na tvrdou kamennou podlahu, stačil si Langdon ještě povšimnout ovázaného pahýlu jeho pravé ruky a užasle si uvědomil, že právě skočil po Peteru Solomonovi.

Než se společně dokutáleli po kamenné podlaze, zalévalo už světlo z reflektorů vrtulníku skoro celý sál. Vrtulník duněl tak nízko, že se ližinami téměř dotýkal skla rozměrného stropního okna.

Na nose mu rotovala podivně vyhlížející zbraň namířená skrze sklo dolů. Okno protínal červený laserový paprsek a tančil po podlaze přímo k Langdonovi se Solomonem.

Ne!

Neozývala se však žádná střelba, jen hřmot vrtulníku.

Langdon měl na okamžik pocit, jako by se mu všechny buňky těla zachvěly zvláštním přívalem energie. Na koženém křesle za jeho hlavou cosi podivně zasyčelo. Když se otočil, spatřil laptop, jehož obrazovka přesně v tom okamžiku zhasla. Bohužel poslední věc, kterou stačil zahlédnout, hovořila naprosto jasně.

ODESÍLÁNÍ ZPRÁVY: 100% HOTOVO

Nahoru! Do háje! Nahoru!

Pilot UH-60 zapnul rotory na rychloběh, aby zabránil styku ližin s rozměrným stropním oknem. Věděl, že ty více než dvě a půl tuny vztlaku, které působí dolů pod rotory, už takhle mohou sklo každým okamžikem roztržít. Bohužel svažité střecha pyramidy pod vrtulníkem účinně odkláněla vztakovou sílu do stran, čímž rotory okrádala o tah.

Nahoru! No tak!

Sklonil předeek vrtulníku, aby popoletěl kousek stranou, jenže levá ližina uhodila do středu okna. Byl to jen okamžik, ale i to stačilo.

Rozměrný okulus explodoval ve víru ostrých střepů, které se jako přívalový déšť sesypaly do místnosti dole.

Hvězdy padají z nebes.

Malach hleděl do překrásného bílého světla a spatřil, jak se k němu snáší závoj třpytivých klenotů – čím dál rychleji, jako by ho spěchaly zahalit svou krásou.

Najednou přišla bolest.

Všude.

Bodavá. Řezavá. Palčivá. Do měkkého masa mu pronikaly nože ostré jako žiletky. Do prsou, krku, stehen, obličje. Celé tělo rázem ztuhlo, stáhlo se. Jakmile ho bolest vytrhla z tranzu, krví zalitá ústa se rozeřvala. Bílé světlo se proměnilo a najednou, jako nějakým kouzlem, nad ním visel tmavý vrtulník, jeho dunící čepele vháněly dolů do chrámu ledový vzduch, který rázem vytlačil nitky kadidla do vzdálených rohů místnosti a zalil Malacha mrazivým chladem.

Malach otočil hlavu a spatřil vedle sebe zlomený nůž akedy, rozbitý o mramorový oltář, který teď pokrýval povlak skleněných střepů. *I po tom všem, co jsem mu udělal, Peter Solomon v poslední chvíli odvrátil nůž. Odmítl prolít mou krev.*

Malach s rostoucím zděšením zvedl hlavu a pohlédl na své tělo. Živoucí artefakt, který se měl stát jeho velkou obětí, teď ležel v cárech. Tělo bylo zalité krví a do všech směrů z něj trčely ohromné skleněné střepy.

Malach ochable položil hlavu zpátky na mramorový oltář a zahleděl se do otevřeného prostoru ve střeše. Vrtulník už zmizel a na jeho místě visel mlčenlivý, chladný měsíc.

Malach s široce otevřenýma očima lapal po dechu. Sám na velkém oltáři.

Kapitola 122

Tajemství je v tom, jak zemřít.

Malach věděl, že je všechno špatně. Žádné oslnivé světlo. Žádné úchvatné přijetí. Jen tma a mučivá bolest. I v očích. Nic neviděl, a přece všude kolem sebe tušil pohyb. Hlasy... lidské hlasy... jeden z nich nepochopitelně patřil Robertu Langdonovi. *Jak je to možné?*

„Je v pořádku,“ opakoval pořád dokola Langdon. „Katherine je v pořádku, Petře. Tvoje sestra je v pořádku.“

Ne, pomyslel si Malach. *Katherine je mrtvá. Musí být.*

Malach už neviděl, dokonce už ani nedokázal říct, jestli má otevřené oči, ale slyšel, jak vrtulník odlétá. Chrám okamžitě vyplnil klid. Malach cítil, jak se hladké rytmy země vychylují z rovnováhy, jako když přirozené střídání přílivu a odlivu oceánu naruší sbírající se bouře.

Chao ab ordo.

Slyšel pokřikovat neznámé hlasy, které se naléhavě dohadovaly s Langdonem o laptopu a o videosouboru. *Je pozdě, věděl Malach. Škoda*

byla napáchána. Video už se v té chvíli jako lesní požár šířilo do všech koutů šokovaného světa a ničilo budoucnost bratrstva. *Je třeba zničit ty, kteří jsou nejzdatnější v šíření moudrosti.* Právě nevědomost lidstva pomáhala chaosu růst. Právě nepřítomnost Světla na zemi přizívovala Temnotu, která čekala na Malacha.

Vykonal jsem velké skutky a brzy budu přijat jako král.

Malach vycítil, že se k němu přiblížila osamělá osoba. Věděl, kdo to je. Cítil posvátný olej, který sám vetřel do otcovy vyholené kůže.

„Nevím, jestli mě slyšíš,“ zašeptal mu Peter Solomon do ucha. „Ale chci ti něco říct.“ Dotkl se posvátného místa na temeni Malachovy hlavy. „To, co sis sem vepsal...“ Odmlčel se. „To není Ztracené slovo.“

Ale samozřejmě že je, pomyslel si Malach. Přesvědčil jsi mě o tom nade vší pochybnost.

Podle legendy mělo být Ztracené slovo napsané jazykem tak starým a tajemným, že lidstvo už dávno zapomnělo, jak ho číst. Peter mu odhalil, že tento záhadný jazyk je ve skutečnosti nejstarším jazykem na světě.

Jazyk symbolů.

Mezi idiomy symbologie existoval jeden znak, který významem převyšoval všechny ostatní. Tento nejstarší a nejuniverzálnější symbol spojoval všechny pradávné tradice v jediném prostém obrazci, jenž znázorňoval osvětlení egyptského boha slunce, triumf alchymického zlata, moudrost kamene mudrců, čistotu rosenkruciánské růže, okamžik Stvoření, celistvost Všemohíra, dominantní postavení astrologického slunce, a dokonce i vševědoucí vševidoucí oko, které se vznáší nad nedokončenou pyramidou.

Cirkumpunkt. Symbol Zdroje. Původu veškerých věcí.

To mu Peter před chvílí řekl. Malachovi se to zprvu nezdálo, pak si ale znovu prohlédl tabulku a uvědomil se, že obrázek pyramidy ukazuje přímo na osamělý symbol cirkumpunktu – kroužek s tečkou uprostřed. *Zednářská pyramida je mapa, vybavil si slova legendy, která ukazuje ke Ztracenému slovu.* Vypadalo to, že mu otec přece jen říká pravdu.

Všechny velké pravdy jsou prosté.

Ztracené slovo není slovo. Je to symbol.

Malach si dychtivě vepsal mocný symbol cirkumpunktu na temeno. Když to provedl, ucítil, jak se v něm zvedá vlna energie a uspokojení. *Moje mistrovské dílo a moje oběť jsou kompletní.* Síly Temna už ho očekávaly. Bude za své dílo odměněn. Měl to být okamžik jeho slávy...

A přece se v poslední chvíli všechno děsivě pokazilo.

Peter mu dosud stál u hlavy a šeptal slova, která Malachovi téměř nedávala smysl. „Lhal jsem ti,“ vysvětloval právě. „Nedal jsi mi na

vybranou. Kdybych ti odhalil skutečné Ztracené slovo, nevěřil bys mi a neporozuměl bys.“

Ztracené slovo není cirkumpunkt?

„Pravda je ta,“ pokračoval Peter, „že Ztracené slovo znají úplně všichni. Ale jen málokdo ho skutečně chápe.“

Malachovi doznívala v hlavě ozvěna Peterova odhalení.

„Jsi stále nekompletní,“ dodal Peter a něžně položil dlaň Malachovi na temeno. „Tvoje dílo zůstává nedokončeno. Ale ať odcházíš kamkoli, rád bych ti řekl jedno: miloval jsem tě.“

Bůhvíproč ho ten něžný dotek otcovy ruky pállil, jako by mu jím do celého těla pronikal silný katalyzátor a rozpoutával v něm chemickou reakci. Najednou mu tělesnou schránkou začala proudit žhnoucí energie, jako by se mu všechny buňky těla naráz rozpouštěly.

V tom okamžiku ho opustila veškerá světská bolest.

Proměna. Přece jen k ní dochází.

Shlízím sám na sebe, zpusťované zakrvácené tělo na posvátné mramorové desce. Můj otec klečí za mnou, zbylou rukou drží mou neživou hlavu.

Cítím, jak ve mně roste vztek. A zmatek.

Tady není místo pro soucit, má to být okamžik pomsty, okamžik proměny. Přesto se můj otec odmítá podvolit, odmítá splnit svou roli, odmítá přenést veškerou svou bolest a zlost čepelí nože do mého srdce.

Jsem tu uvězněný, vznáším se, uvázan ke své pozemské schránce.

Otec mi něžně přejíždí hebkou dlaní po tváři a zavírá mi pohasínající oči.

Cítím, jak se mé poslední pouto trhá.

Objevuje se přede mnou rozvlněný závoj, který houstne, tlumí světlo, zakrývá mi svět. Najednou se zrychlí čas a já se vrhám do propasti temnější, než jsem si kdy představoval. Tady, v prázdné pustině, slyším šepot a cítím rostoucí sílu. Přibývá děsivou rychlostí, obklopuje mě. Zlověstná a mocná. Temná a pánovitá.

Nejsem tu sám.

Tohle je můj triumf, mé slavnostní přijetí. A přece mě to bůhvíproč nenaplnjuje radostí, ale spíš bezmezným strachem.

Je to úplně jiné, než jsem očekával.

Síla začíná vřít, mocně víří kolem mě, hrozí mě roztrhat na kusy. Najednou, bez nejmenšího varování, se černota přede mnou nahrbí jako nějaká pravěká nestvůra a vzepne se na zadní.

Hledím na všechny ty temné duše, které odešly přede mnou.

Křičím nekonečnou hrůzou... dokud mne temnota celého nepolkne.

Kapitola 123

Děkan Galloway v Národní katedrále najednou pocítil zvláštní změnu v ovzduší. Netušil proč, ale připadalo mu, jako by ze světa náhle zmizel přízračný stín, jako by z něj spadla nějaká tíže – kdesi daleko, a přece přímo tady.

Seděl sám v zamyšlení u stolu. Nevěděl, kolik minut mohlo uplynout, než se mu rozezvonil telefon. Byl to Warren Bellamy.

„Peter žije,“ sdělil mu jeho zednářský bratr. „Právě se mi to doneslo. Říkal jsem si, že to budeš chtít co nejdřív vědět. Dostane se z toho.“

„Díkybohu,“ vydechl Galloway. „Kde je?“

Vyslechl si souhrn všech neobyčejných událostí, k nimž po Bellamyho odchodu z Katedrální koleje došlo.

„Ale všichni jste v pořádku?“

„Ano, dáváme se dohromady,“ uklidnil ho Bellamy. „Je tu ovšem jedna věc...“ Odmlčel se.

„Ano?“

„Jde o zednářskou pyramidu. Myslím, že Langdon ji vyluštil.“

Galloway se musel usmát. Bůhvíproč ho to nepřekvapilo. „A řekni mi, zjistil Langdon, jestli pyramida dodržela svůj slib? Jestli odhalila, co podle legendy odhalit měla?“

„To zatím nevím.“

Jistě to odhalí, pomyslel si Galloway. „Musíš si odpočinout.“

„Ty taky.“

Ne, já se musím modlit.

Kapitola 124

Když se dveře výtahu otevřely, všechna světla chrámu zářila.

Katherine Solomonová měla dosud nohy jako z gumy, ale přesto spěchala dovnitř, aby vyhledala bratra. Vzduch v ohromném sále byl studený a voněl kadidlem. Výjev, který spatřila, ji rázem přikoval na místě.

Uprostřed velkolepého sálu leželo na nízkém kamenném oltáři zakrvácené potetované tělo propíchané skleněnými střepy jako oštěpy. Vysoko nahoře zela ohromná díra do nebes.

Probůh. Katherine okamžitě odvrátila pohled a zapátrala očima po Peterovi. Objevila ho usazeného na druhém konci místnosti, kde právě rozmlouval s Langdonem a ředitelkou Sató a nechával se ošetřit od zdravotníka.

„Petře!“ zvolala Katherine a rozběhla se k němu. „Petře!“

Její bratr zvedl hlavu a tváří se mu rozlila úleva. Hned byl na nohou a krácel jí naproti. Měl na sobě prostou bílou košili a tmavé kalhoty, které mu nejspíš někdo přinesl z kanceláře o patro níž. Pravá ruka mu visela v pásce, takže jejich objetí bylo poněkud neohrabané, ale to Katherine vůbec nevadilo. Rázem ji obklopil důvěrně známý pocit bezpečí, jako ostatně vždy, dokonce už v dětství, když ji její starší starostlivý bratr objal.

Chvíli tak stáli mlčky.

Nakonec Katherine zašeptala: „Jsi v pořádku? Myslím... doopravdy?“ Pustila ho a pohlédla na obvázaný pahýl, kde dřív bývala Peterova pravá ruka. Oči se jí zalily slzami. „Je mi to tak hrozně líto.“

Peter pokrčil rameny, jako by nešlo o nic významného. „Smrtelné tělo. Nevydrží věčně. Podstatné je, že ty jsi v pořádku.“

Jeho bezstarostná odpověď jí zaútočila na city a připomněla jí všechny důvody, pro které svého bratra miluje. Pohládila ho po hlavě. Cítila, že je spojuje nezlomné rodinné pouto – jedna krev, která jim proudí žilami.

Bohužel věděla, že je s nimi v místnosti ještě třetí Solomon. Její pohled přitáhla mrtvola na oltáři. Katherine se však celá roztrásla a snažila se vyhnat z hlavy vzpomínku na fotografie, které viděla.

Odvrátila se a pro změnu vyhledala očima Roberta Langdona. V jeho tváři spatřila hluboký a nefalšovaný soucit, jako by Langdon přesně věděl, co se jí právě honí hlavou. *Peter to ví.* Zaplavily ji čerstvé emoce – úleva, soustrast, zoufalství. Cítila, jak se tělo jejího bratra začíná chvět jako tělo dítěte. To se ještě nikdy v životě nestalo.

„Zapomeň na to,“ zašeptala. „Nedá se nic dělat. Zapomeň na to.“

Peter se chvěl čím dál víc.

Přitiskla ho k sobě a pohládila ho po zátylku. „Petře, ty jsi byl vždycky ten silný. Vždycky jsem věděla, že když bude zle, mám tady tebe. Teď tu máš ty mě. To je v pořádku, jsem tady s tebou.“

Katherine si něžně položila jeho hlavu na rameno a velký Peter Solomon se jí se vzlykáním zhroutil do náruče.

Ředitelka Sató poodešla, aby přijala hovor.

Byla to Nola Kayeová. Tentokrát měla dobré zprávy.

„Pořád žádné známky o šíření videa.“ Hlas měla plný naděje. „Teď už bychom určitě něco viděli. Zdá se, že jste to zvládli včas.“

Díky, Nolo, pomyslela si Sató s pohledem upřeným na laptop, na kterém Langdon zahlédl zprávu o dokončení přenosu. *Bylo to o vlásek.*

Na Nolin návrh se agent, který prohledával vilu, podíval také do popelnic a objevil tam krabici od nedávno zakoupeného mobilního modemu. Jakmile znali přesné číslo modelu, dokázala Nola zjistit kompatibilní providery s odpovídající šířkou pásma a pokrytím a pak odhadnout nejpravděpodobnější přístupový uzel laptopu – malý vysílač na rohu Šestnácté a Corcoran Street, tři bloky od Domu Chrámu.

Tyto informace rychle předala Sató ve vrtulníku. Pilot cestou k Domu Chrámu provedl nízký přelet a vyslal do uvedeného uzlu pulz elektromagnetického záření, které ho vyřadilo z provozu jen pár vteřin předtím, než laptop dokončil přenos.

„Odvedla jsi dneska skvělou práci,“ pochválila ji Sató. „Teď se běž vyspat. Zasloužíš si to.“

„Díky, paní ředitelko.“ Nola zaváhala.

„Chtěla jsi ještě něco?“

Nola dlouho mlčela, zjevně zvažovala, jestli s tím má jít ven. „Vlastně nic, to může počkat do rána. Dobrou noc.“

Kapitola 125

Robert Langdon si v tichu elegantních toalet v přízemí Domu Chrámu pouštěl teplou vodu do vykachlíkovaného umyvadla a prohlížel se v zrcadle. I v tlumeném světle vypadal přesně tak, jak se cítil – úplně zničený.

Přes rameno už měl znovu přehozenou koženou tašku, ač mnohem lehčí. Zůstalo v ní jen několik osobních drobností a pomačkané poznámky k přednášce. Musel se zasmát. Jeho dnešní návštěva Washingtonu kvůli vystoupení v Kapitolu měla nepatrně dramatičtější průběh, než očekával.

Přesto mohl být za spoustu věcí vděčný.

Peter je naživu.

A únik videa se podařilo zmařit.

Když si začal stříkat hrsti teplé vody na obličej, cítil, že naštěstí zase ožívá. Všechno měl sice pořád ještě trochu pomotané, ale hladina adrenalinu v těle začínala konečně opadat a on se znovu cítil trochu normálně. Osušil si ruce a podíval se na hodinky s Mikymausem.

Páni, to už je pozdě.

Vyšel z toalet a vydal se podél oblé stěny půvabně klenuté Chodby cti lemované portréty významných zednářů – prezidentů Spojených států, filantropů a dalších vlivných Američanů. Zastavil se u olejomalby Harryho S. Trumana a zkusil si představit, jak tenhle muž prochází obřady, rituály a studii nezbytnými k tomu, aby se mohl stát zednářem.

Za světem, který vidíme kolem sebe, existuje ještě svět skrytý. Pro každého z nás.

„Někam ses vytratil,“ dolehlo k němu chodbou.

Langdon se otočil.

Byla to Katherine. Prošla si dnes v noci hotovým peklem, a přece najednou celá zářila, skoro jako by omládlá.

Langdon se unaveně usmál. „Jak mu je?“

Katherine došla až k němu a vřele ho objala. „Jak ti mám jenom poděkovat?“

Zasmál se. „Dobře víš, že jsem v podstatě nic neudělal.“

Katherine ho dlouho nepouštěla. „Peter bude v pořádku...“ Odtáhla se a zahleděla se mu hluboko do očí. „A právě mi prozradil něco neuvěřitelného, něco úžasného.“ Hlas se jí chvěl vzrušením. „Musím to vidět na vlastní oči. Za chvíli jsem zpátky.“

„Cože? A kam jdeš?“

„Hned se vrátím. Teď s tebou chce mluvit Peter. O samotě. Čeká v knihovně.“

„Zmínil se o čem?“

Katherine se krátce zasmála a zavrtěla hlavou. „Víš, jaký je tajnůstkář.“

„Ale –“

„Za chvíli jsem tady.“

Pak odešla.

Langdon si zhluboka povzdechl. Napadlo ho, jestli těch tajemství nebylo na jednu noc už dost. Zbývaly pochopitelně nezodpovězené otázky – zednářská pyramida a Ztracené slovo mezi nimi –, měl však pocit, že odpovědi, pokud vůbec existují, nejsou určeny jemu. *Leda bych se stal zednářem.*

Sebral zbytky energie a zamířil do zednářské knihovny. Když tam dorazil, Peter seděl u stolu a před sebou měl postavenou pyramidu.

„Roberte?“ Peter se usmál a mávl na něj. „Můžeš na slovíčko?“

Langdon se nuceně uchechtl. „Jistě, ale slyšel jsem, žeš nějaké ztratil.“

Kapitola 126

Knihovna Domu Chrámu je nejstarší veřejnou čítárnou ve Washingtonu. Její elegantní regály se mohou chlubit více než čtvrtmiliónem svazků, včetně vzácného výtisku knihy *Ahiman Rezon: Tajemství připraveného bratra*. Kromě toho jsou v knihovně vystaveny vzácné zednářské odznaky, rituální artefakty, a dokonce i vzácná kniha, kterou vlastnoručně vytiskl Benjamin Franklin.

Langdonova nejoblíbenějšího pokladu knihovny si však všiml málokdo.

Ta optická iluze.

Solomon mu kdysi dávno ukázal, že při pohledu z určitého místa vytvářejí čtecí stůl se zlatou stolní lampou nezaměnitelnou optickou iluzi – iluzi pyramidy se zářivou zlatou špičkou. A jak mu tehdy Solomon řekl, iluzi vždycky považoval za tichou připomínku toho, že mystéria svobodného zednářství může vidět kdokoli, jen se musí dívat z té správné perspektivy.

Dnešní noci ovšem mystéria svobodného zednářství vystoupila značně do popředí. Langdon se usadil naproti velmistrovi Peteru Solomonovi a zednářské pyramidě.

Peter se usmíval. „To ‚slovo‘, na které narážíš, Roberte, není jen legenda. Skutečně existuje.“

Langdon chvíli upřeně hleděl přes stůl a pak odpověděl: „Ale... Tomu nerozumím. Je to vůbec možné?“

„A čemu přesně se ti nechce věřit?“

Ničemu! měl Langdon chuť odpovědět, zatímco v očích starého přítele pátral po známkách zdravého rozumu. „Takže ty tvrdíš, že Ztracené slovo skutečně existuje a že má skutečně nějakou moc?“

„Ohromnou moc,“ přikývl Peter. „Může proměnit celé lidstvo tím, že mu odemkne Dávná mystéria.“

„Jediné slovo?“ opáčil Langdon. „Petře, nemůžeš přece chtít, abych uvěřil, že jediné slovo –“

„Ale uvěříš,“ zarazil ho Peter nevzrušeně.

Langdon na něj zůstal mlčky hledět.

„Jak dobře víš,“ pokračoval Solomon, který mezitím vstal a začal obcházet kolem stolu, „odedávna se prorokuje, že přijde den, kdy bude Ztracené slovo znovu objeveno, den, kdy bude vyneseno na povrch zemský, a lidstvo opět získá přístup ke svým zapomenutým schopnostem.“

Langdon si připomněl Peterovu přednášku o apokalypse. Přestože

spousta lidí si apokalypsu mylně vykládá jako kataklyzmatický konec světa, doslova to znamená „odhalení“ a podle předpovědí dávných předků by mělo jít o odhalení velké moudrosti. *Budoucí věk osvícení*. Přesto si Langdon nedokázal představit, že by tak ohromnou změnu mohlo vyvolat jediné slovo.

Peter pokynul ke kamenné pyramidě, která stála na stole vedle zlaté špičky. „Zednářská pyramida,“ řekl. „Legendární symbolon. Dnes v noci je celý pohromadě a kompletní.“ S úctou zvedl zlatou špičku a posadil ji na pyramidu. Těžký kus zlata hladce zapadl na své místo.

„Dnes v noci, můj příteli, jsi udělal něco, co neudělal nikdo před tebou. Sestavil jsi zednářskou pyramidu, rozluštil jsi všechny její šifry a odhalil jsi... tohle.“

Solomon vytáhl list papíru a položil ho na stůl. Langdon poznal tabulku se symboly přeorganizovanou podle Franklinova magického čtverce 8×8 . Už si ji zběžně prohlížel nahoře v chrámu.

„Jsem zvědavý,“ pokračoval Peter, „jestli tohle seskupení symbolů dokážeš přečíst. Jsi koneckonců odborník.“

Langdon se zahleděl na tabulku.

Heredom, cirkumpunkt, pyramida, schodiště...

Povzdechl si. „Inu, Petře, jak asi sám vidíš, je to alegorický piktogram. Evidentně jde spíš o jazyk metaforický a symbolický než doslovný.“

Solomon se zasmál. „Polož symbologovi prostou otázku... Ale dobře, pověz mi, co vidíš.“

Peter to vážně chce slyšet? Langdon přitáhl papír k sobě. „Prohlížel jsem si ho už prve a jednoduše řečeno, vidím, že je to obraz, který

znázorňuje nebe a zemi.“

Peter překvapeně zvedl obočí. „Opravdu?“

„Jistě. Nahoře máme slovo *Heredom* – ‚Svatý dům‘ – což chápu jako Dům Boží neboli nebe.“

„Aha.“

„Ta šipka za slovem *Heredom* jasně značí, že zbytek piktogramu leží v říši pod nebem, to jest na zemi.“ Langdon se teď zahleděl na spodní část tabulky. „Poslední dva řádky, ty dva pod pyramidou, představují zemi jako takovou – pevninu –, nejspodnější ze všech říší. Příhodně se v této spodní říši nachází dvanáct prastarých astrologických znamení, která znázorňují prvotní náboženství těch lidských duší, které vzhlížely k nebesům a v pohybu hvězd a planet spatřovaly ruku Boží.“

Solomon si přisunul židli blíž a zadíval se na mřížku. „Dobře, a dál?“

„Na základech astrologie,“ pokračoval Langdon, „se ze země zvedá velká pyramida, natahuje se k nebi – přetrvávající symbol ztracené moudrosti. Je zaplněná významnými filozofiemi a náboženstvími historie, máme tu Egypt, pythagorejce, buddhismus, hinduismus, islám, judaismus s křesťanstvím a tak dále a tak dále. Všechny ty symboly stoupají vzhůru, slévají se dohromady, jako trychtýřem procházejí transformativní bránou pyramidy, kde se konečně spojí v jedinou, společnou filozofii lidstva.“ Odmlčel se. „Jediné univerzální vědomí, sdílená globální vize Boha představovaná prastarým symbolem, který se vznáší nad špičkou.“

„Cirkumpunkt,“ doplnil Peter. „Univerzální symbol Boha.“

„Správně. V průběhu dějin byl cirkumpunkt pro každého vším – je to sluneční bůh Ra, alchymické zlato, vševidoucí oko, stav singularity před Velkým třeskem...“

„Velký architekt Všemohíra.“

Langdon přikývl. Tušil, že tentýž argument Peter nejspíš použil v Chrámu, aby se mu podařilo prodat představu cirkumpunktu coby Ztraceného slova.

„A nakonec?“ zeptal se Peter. „Co to schodiště?“

Langdon sklopil zrak k obrázku schodiště pod pyramidou. „Nepochybně víš sám nejlíp, Petře, že symbolizuje točité schodiště svobodného zednářství. Vede vzhůru z pozemské temnoty ke světlu jako Jákobův žebřík stoupající k nebi nebo jako obratle lidské páteře, která spojuje smrtelné tělo s věčnou myslí.“ Opět se odmlčel. „A co se týče toho zbytku, vypadá to jako směska nebeských, zednářských a vědeckých symbolů, jež všechny podporují Dávná mystéria.“

Solomon se poškrábal na bradě. „Elegantní výklad, profesore. Samozřejmě souhlasím s tím, že tuhle tabulku lze číst jako alegorii,

a přesto...“ V očích se mu tajemně zalesklo. „Tahle sbírka symbolů vypráví ještě jeden, úplně jiný příběh. Příběh, který toho odhaluje mnohem víc.“

„Vážně?“

Solomon začal znovu obcházet kolem stolu. „Když jsem ji prve v Chrámu uviděl poprvé a myslel jsem si, že mě čeká smrt, spatřil jsem něco víc než metaforu, něco víc než alegorii, nahlédl jsem až k samému jádru sdělení, které nám tyhle symboly přinášejí.“ Odmlčel se a prudce se obrátil k Langdonovi. „Ta tabulka udává naprosto konkrétní místo, kde je Ztracené slovo ukryto.“

„Cože?“ Langdon si znepokojeně poposedl. Přepadly ho obavy, jestli Peter není po traumatických událostech dnešní noci pořád ještě trochu zmatený a dezorientovaný.

„Roberte, v legendě se zednářská pyramida od samého počátku popisuje jako mapa – velmi specifická mapa –, která člověka, jenž je toho hoden, dovede k tajnému úkrytu Ztraceného slova.“ Solomon poklepal na mřížku se symboly. „Říkám ti, že legenda nelže. Tyhle symboly jsou skutečně mapa. Specifický diagram, který ukazuje, kde přesně najdeme schodiště, které vede ke Ztracenému slovu.“

Langdon se nervózně zasmál a rozhodl se pokračovat velice opatrně. „I kdybych legendě o zednářské pyramidě věřil, tahle tabulka rozhodně nemůže být mapa. Podívej se na ni. Vůbec mapu nepřipomíná.“

Solomon se usmál. „Někdy stačí jen nepatrný posun perspektivy, abychom známou věc spatřili v úplně novém světle.“

Langdon se podíval znovu, ale pořád nic neviděl.

„Na něco se tě zeptám,“ pokračoval Peter. „Víš, proč zednáři pokládají základní kámen vždycky v severovýchodním rohu budovy?“

„Jistě, protože na severovýchodní roh dopadají první ranní sluneční paprsky. Symbolizuje to moc architektury vystoupat ze země do světla.“

„Správně,“ přisvědčil Peter. „Možná bys tedy první sluneční paprsky měl hledat i tady.“ Pokynul k tabulce. „V severovýchodním rohu.“

Langdon znovu pohlédl na papír a přejel očima k hornímu pravému, tedy severovýchodnímu rohu. Nacházel se tam symbol ↓.

„Šipka obrácená dolů,“ řekl. Marně se snažil pochopit, kam tím Solomon míří. „Což znamená... pod Heredom.“

„Ne, Roberte, nikoli pod,“ odvětil Solomon. „Přemýšlej. Tahle tabulka není metaforické bludiště. Je to mapa. A na mapě směřová šipka, která ukazuje dolů, znamená –“

„Jih!“ zvolal překvapeně Langdon.

„Přesně tak!“ přikývl Solomon a vzrušeně se usmál. „Přímo na jih! Na

mapě je dole vždycky jih. A co víc, na mapě by slovo *Heredom* nebylo metaforou pro nebe, označovalo by konkrétní lokalitu.“

„Dům Chrámu? Chceš říct, že ta mapa ukazuje... přímo na jih od téhle budovy?“

„Chválabohu!“ rozesmál se Solomon. „Začíná ti svítat.“

Langdon se zadíval na tabulku. „Ale, Petře, i kdybys měl pravdu, přímo na jih od téhle budovy může být v podstatě kdekoli na pomyslném poledníku, který je dvacet tisíc kilometrů dlouhý.“

„Ne, Roberte. Zapomínáš na legendu, v které se říká, že Ztracené slovo je ukryté někde ve Washingtonu. To nám tu délku o dost zkracuje. Kromě toho se v legendě ještě říká, že nad schodištěm stojí velký kámen a že do toho kamene je vytesaná zpráva v prastarém jazyce – jako určité návěstí, aby ti, kteří toho budou hodni, kámen našli.“

Langdonovi činilo značné potíže brát Peterova slova vážně. Přestože Washington neznal až tak dobře, aby si dokázal představit, co leží přímo na jih od Domu Chrámu, byl si poměrně jistý, že tam nebude žádný ohromný popsany kámen zakrývající točité schodiště.

„Zprávu, která je do toho kamene vytesaná, máš přímo před očima,“ řekl Peter a poklepal na třetí řádku symbolů před Langdonem. „Tohle je ten nápis, Roberte! A hádanka je vyřešená!“

Langdon se na těch sedm symbolů nechápavě zahleděl.

Vyřešená? Neměl nejmenší ponětí, co by těch sedm symbolů mohlo znamenat, a byl si naprosto jistý, že v hlavním městě nikde vytesané nejsou, zejména ne na žádném obřím balvanu nad schodištěm.

„Petře,“ obrátil se, „vážně nemůžu říct, že bych teď něco viděl v novém světle. Nevím ve Washingtonu o žádném kameni s takovým nápisem.“

Solomon ho poplácal po rameni. „Chodíš kolem něj a nevidíš ho. Všichni kolem něj chodíme. Je všem na očích, stejně jako sama mystéria. A když jsem dnes v noci uviděl těchhle sedm symbolů, okamžitě jsem si uvědomil, že legenda nelže. Ztracené slovo je skutečně ukryté ve Washingtonu a skutečně odpočívá u paty vysokého schodiště pod ohromným popsaným kamenem.“

Langdon zmateně mlčel.

„Roberte, myslím, že sis dnes v noci vysloužil právo dozvědět se pravdu.“

Langdon se na něj zahleděl a zkoušel si nějak přebrat, co právě slyšel.

„Ty mi řekneš, kde je Ztracené slovo ukryto?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou Solomon a s úsměvem vstal. „Já ti to ukážu.“

O pět minut později už si Langdon zapínal bezpečnostní pás na zadním sedadle escalade. Vedle něj seděl Peter Solomon a za volant si právě sedal Simkins. Přes parkoviště se k nim blížila Sató.

„Pane Solomone?“ pronesla ředitelka, zatímco si zapalovala cigaretu. „Vyřídila jsem ten telefonát, o který jste mě žádal.“

„A?“ zeptal se Peter přes stažené okénko.

„Nakázala jsem jim, ať vás pustí dovnitř. Na chvíli.“

„Díky.“

Sató se na něj zvědavě zahleděla. „Musím říct, že je to hodně nezvyklá žádost.“

Solomon jen tajuplně pokrčil rameny.

Sató tedy dál nevyzvíдалa, obešla vůz k Langdonovu okénku a zaklepala na ně.

Langdon okénko stáhl.

„Pane profesore,“ spustila ředitelka bez nejmenší známky vřelosti, „vaše spolupráce, ač zdráhavá, měla pro náš dnešní úspěch klíčový význam a za to vám chci poděkovat.“ Dlouze potáhla z cigarety a vyfoukla kouř stranou. „Přesto pro vás mám na závěr jednu radu. Až vám příště nějaký vysoce postavený činitel CIA řekne, že stojí před celonárodní bezpečnostní krizí...“ Oči se jí černě zaleskly. „Tak laskavě nechte všechny ty kecy v Cambridgi.“

Langdon otevřel ústa, že něco řekne, ale ředitelka Inoue Sató už se otočila a vykročila přes parkoviště k čekajícímu vrtulníku.

Simkins se s kamennou tváří ohlédl přes rameno. „Připraveni, pánové?“

„Ještě moment,“ zarazil ho Solomon. Vytáhl kus poskládané černé látky a podal ho Langdonovi. „Roberte, než vyjedeme, rád bych, aby sis nasadil tohle.“

Langdon si látku zmateně prohlížel. Byl to černý samet. Když ho rozložil, zjistil, že drží tradiční zednářskou pásku, kterou se zavazují oči kandidátům prvního stupně. *Co to má znamenat?*

„Nechci, abys viděl, kam jedeme,“ vysvětlil Peter.

Langdon se k němu otočil. „Mám tu cestu absolvovat se zavázanýma očima?“

Solomon se usmál. „Moje tajemství. Moje pravidla.“

Kapitola 127

Před ústředím CIA v Langley foukal studený vítr a Nola Kayeová, která právě následovala systémáka Ricka Parrishe přes měsícem ozářený centrální dvůr, se klepala zimou.

Kam mě to Rick vede?

Krizi spojenou se zednářským videem se díkybohu podařilo odvrátit, ale Nola se pořád cítila nesvá. Podivný soubor na disku vyhrazeném řediteli CIA zůstával nadále záhadou a nešel jí z hlavy. Ráno bude muset podat zprávu Sató a chtěla do té doby znát všechna fakta. Nakonec zavolala Ricku Parrishovi a požádala ho o pomoc.

I teď, zatímco za Rickem kráčela na nějaké neznámé místo mimo budovu, musela na ty bizarní fráze pořád myslet.

Tajnou lokalitu v podzemí, kde... někde ve Washingtonu, D. C., souřadnice ... odkrýt prastarou bránu, která vedla ... varování – pyramida se pomstí ... rozluštit ten rytý symbolon a odhalit...

„Shodneme se na tom,“ podotkl Parrish za chůze, „že ten hacker, který dal vyhledávat ta klíčová slova, jednoznačně pátral po informacích ohledně zednářské pyramidy.“

Evidentně, pomyslela si Nola.

„Jenže se ukazuje, že narazil na jednu stránku tajemství, se kterou nejspíš nepočítal.“

„Teď ti nerozumím.“

„Nolo, víš, že ředitel CIA sponzoruje interní diskuzní fórum, na kterém se zaměstnanci můžou bavit o všem možném?“

„Pochopitelně.“ Tohle fórum zajišťovalo personálu bezpečné místo na síti, kde se dalo chatovat o nejružnějších tématech, a ředitel tím měl zároveň jakousi virtuální bránu ke svým podřízeným.

„Data z toho fóra se ukládají do adresáře na jeho soukromý disk, jen jsou k tomu adresáři nastavená zvláštní přístupová práva, aby k nim mohli všichni zaměstnanci bez rozdílu.“

„Kam tím míříš?“ zeptala se Nola, právě když zatočili za roh kantýny.

„Jedním slovem...“ Parrish ukázal do tmy. „Sem.“

Nola se zahleděla přes prostranství. Na protější straně se v měsíčním světle leskla masivní kovová plastika.

Ze všech originálních uměleckých děl, kterými se CIA mohla chlubit, a bylo jich přes pět set, byla tato plastika – nazvaná *Kryptos*, což v řečtině znamená „skrytý“ – zdaleka nejslavnější. Šlo o dílo amerického umělce

Jamese Sanborna a tady v CIA už se stalo doslova legendou.

Dílo tvořil masivní měděný panel zkroucený do tvaru písmene S a postavený na podélnou hranu, takže vypadal jako zatočená kovová zeď. Do této zdi bylo vytesáno bezmála dva tisíce písmen sestavených do matoucí šifry. A jako by tohle samo o sobě nepůsobilo dost tajemně, v okolí zdi se šifrou byly rozmístěny ještě další prvky plastiky – žulové desky v nepřírodných úhlech, směrová růžice, kus magnetovce, a dokonce i zpráva v Morseově abecedě, která zmiňovala „jasnozřivou paměť“ a „stínové síly“. Většina fanoušků věřila, že jde o vodítka, která napovídají, jak rozluštit šifru.

Kryptos byl umělecké dílo, ale také hádanka.

Snahou o rozluštění jeho zašifrovaného tajemství byli posedlí kryptologové jak ze CIA, tak i mimo ni. Teprve před několika lety se podařilo část šifry prolomit a byla z toho celonárodní senzace. Přestože značný kus šifry zůstával nerozluštěný dodnes, i ty části, které se rozluštit podařilo, působily tak bizarně, že plastice ještě přidávaly na záhadnosti. Odkazovaly na tajné podzemní lokality, brány k prastarým hrobkám, na zeměpisné šířky a délky...

Nola si dosud vybavovala útržky rozluštěných částí textu: *Informace byly shromážděny a přeneseny na neznámé místo do podzemí... Vůbec nebyla vidět... jak je to možné... využili magnetické pole Země...*

Nola plastice nikdy nevěnovala zvláštní pozornost ani se nestarala o to, jestli se ji vůbec podaří rozluštit celou. Teď ovšem potřebovala odpovědi. „Proč mi ukazuješ *Kryptos*?“

Parrish se na ni spiklenecky usmál a dramaticky vytáhl z kapsy list papíru. „Voilà, záhadný osekáný dokument, o který ses tak zajímala. Podařilo se mi získat celý text.“

Nola sebou trhla. „Ty jsi čmuchal řediteli na jeho soukromém disku?“

„Ne. Už jsem ti vysvětloval, že jsou tam volně přístupné adresáře. Podívej se.“ Podal jí papír.

Nola ho popadla a rozevřela. Když nahoře spatřila standardní záhlaví CIA, překvapením sebou trhla.

Nešlo o žádný tajný dokument. Ani omylem.

ZAMĚSTNANECKÝ DISKUZNÍ KLUB: KRYPTOS KOMPRIMOVANÝ ARCHIV: VLÁKNO #2456282.5

Měla před sebou sadu příspěvků stlačených kvůli úspoře místa na jedinou stránku.

„Dokument, který to podle těch klíčových slov našlo,“ vysvětlil Rick,

„obsahuje rozhovory nějakých magorů do šifrování, kteří melou o *Kryptosu*.“

Nola začala pročitat dokument, až narazila na první větu obsahující povědomá klíčová slova.

Jime, skulptura říká, že to přenesli na nějakou tajnou lokalitu V PODZEMÍ, kde ty informace ukryli.

„Ten text pochází z ředitelova diskuzního fóra věnovaného *Kryptosu*,“ pokračoval Rick. „To fórum je otevřené už léta. Jsou tam doslova tisíce příspěvků. Vůbec mě nepřekvapuje, že se v jednom z archivů sešla všechna klíčová slova pohromadě.“

Nola četla dál, dokud neobjevila další příspěvek s klíčovými slovy.

I když Mark psal, že z. š. a z. d. ze šifry se nacházejí někde ve WASHINGTONU D. C., souřadnice, které použil, se o jeden stupeň mýlí – Kryptos v podstatě ukazuje sám na sebe.

Parrish došel k měděné zdi a přešel dlaní po záhadném moři písmen. „Velká část téhle šifry pořád ještě není rozluštěná a spousta lidí si myslí, že by se zpráva vážně mohla vztahovat k dávným zednářským tajemstvím.“

Nola si vzpomněla, že o spojitosti *Kryptosu* se zednáři skutečně něco zaslechla, ale pokládala to za nesmyslný blábol. Na druhou stranu, když se rozhlédla po jednotlivých částech sousoší rozmístěných po prostranství, uvědomila si, že je to vlastně šifra rozdělená na více kusů – symbolon – stejně jako zednářská pyramida.

Zvláštní.

Na okamžik v *Kryptosu* téměř viděla moderní zednářskou pyramidu – šifru rozdělenou na mnoho částí vyrobených z různých látek, z nichž každá hraje svou roli. „Myslíš, že je možné, aby Kryptos a zednářská pyramida skrývaly totéž tajemství?“

„Kdo ví?“ Parrish vrhl po plastice zamyšlený pohled. „Pochybuju, že se vůbec kdy dozvíme tu zprávu celou. Leda by někdo přemluvil ředitele, ať mu otevře trezor, a potají se koukl na řešení.“

Nola přikývla. Už si to vybavovala všechno. Když sem Kryptos instalovali, dorazil se zapečetěnou obálkou, která obsahovala kompletní řešení celé šifry. Zapečetěné řešení bylo svěřeno tehdejšímu řediteli CIA Williamu Websterovi, který ho zamkl do trezoru ve své kanceláři. Dokument tam údajně byl dosud, v průběhu let přecházel z ředitele na ředitele.

Pomyšlení na Williama Webstera překvapivě vyvolalo další vzpomínku a Nola si vybavila znění další části rozluštěného textu *Kryptosu*:

VĚDÍ O TOM V LANGLEY? MĚLI BY.
NĚKDE TAM JE TO ZAKOPANÉ.
KDO VÍ, KDE PŘESNĚ?
JEN WW.

Ačkoli nikdo netušil, co přesně má být někde tam zakopáno, většina lidí věřila, že iniciály WW odkazují na Williama Webstera. Nola jednou zaslechla, že ve skutečnosti jde o Williama Whistona – teologa Královské společnosti –, ale nijak zvlášť o tom nikdy nepřemýšlela.

„Musím přiznat,“ spustil znovu Rick, „že mě umělci nijak zvlášť neberou, ale tenhle Sanborn je vážně génius. Zrovna jsem se na netu díval na jeho projekt *Promítač azbuky*. Je to takový válec, který svítí ohromná písmena azbuky z nějakého dokumentu KGB o ovládání lidské mysli. Člověku z toho běhá mráz po zádech.“

Nola už neposlouchala. Znovu hleděla do papíru, kde právě v dalším příspěvku objevila třetí spojení klíčových slov.

Správně, celá ta část je doslova opsaná z deníku
nějakého slavného archeologa a popisuje
okamžiky, kdy se mu při vykopávkách podařilo
odkrýt PRASTAROU BRÁNU, která vedla
k Tutanchamonově hrobce.

Nola věděla, že zmíněným archeologem byl slavný egyptolog Howard Carter. Následující příspěvek dokonce jeho jméno zmiňoval.

Právě jsem si na netu prošel zbytek Carterových
poznámek a našel tam údajně hliněnou tabulku,
na které stálo tohle varování – PYRAMIDA se
pomstí každému, kdo by chtěl rušit faraónův klid.
Kletba! Abychom se začali bát, ne? :-)

Nola se zamračila. „Kristepane, Ricku, tenhle trouba to má celé nějak popletené. Tutanchamon přece nebyl pohřbený v pyramidě, ale v Údolí králů. Copak kryptologové nekoukají na Discovery Channel?“

Parrish pokrčil rameny. „To víš, ajťáci.“
Nola mezitím spatřila poslední klíčová slova.

Pánové, vy víte, že nejsem žádný konspirační teoretik,
ale Jim s Davem by radši měli rozluštit ten RYTÝ
SYMBOLON a odhalit jeho poslední tajemství dřív, než
v roce 2012 přijde konec světa... Ciao.

„Každopádně,“ prohodil Parrish, „jsem si říkal, že o tom fóru asi budeš
chtít vědět dřív, než ředitele CIA obvineš z přechovávání tajných
dokumentů o dávných zednářských legendách. Něco mi říká, že tak
důležitý člověk jako ředitel CIA sotva bude mít na takové věci čas.“

Nola si vybavila zednářské video a záběry na všechny ty vlivné muže,
kteří se pradávných rituálů účastní. *Kdyby jen Rick tušil...*

Rozhodně ale věděla, že ať *Kryptos* nakonec odhalí cokoli, jeho
poselství určitě bude mít mystický podtext. Pohlédla na lesknoucí se
umělecké dílo – trojrozměrnou šifru, která tiše stála v samém srdci sídla
jedné z nejvýznamnějších zpravodajských služeb její vlasti – a pomyslela
si, jestli své poslední tajemství vůbec někdy vydá.

Když spolu s Rickem zamířili zpátky do budovy, musela se usmát.
Někde tam je to zakopané.

Kapitola 128

Tohle je vážně na hlavu.

Cadillac Escalade uháněl prázdnými ulicemi k jihu, ale Robert Langdon
s páskou na očích nic neviděl. Peter Solomon na sedadle vedle něj mlčel.

Kam mě to veze?

Langdonova zvědavost pramenila napůl ze zájmu, napůl z obav,
představivost mu běžela na plné obrátky a on se zoufale snažil poskládat si
všechny dílky dohromady. Peter neochvějně trval na svém. *Ztracené slovo?*
Zakopané pod schodištěm, které zakrývá ohromný kámen s vytesaným
nápísem? Připadalo mu to nemožné.

Údajný nápis na kameni nemohl Langdon vyhnat z hlavy. A přece mu
těch sedm symbolů, jakkoli nad nimi hloubal, nedávalo žádný smysl.

Kamenický úhelník symbol poctivosti a „rovného“ jednání.

Písmena Au: chemická zkratka pro prvek zlato.

Sigma: řecké písmeno S, matematický symbol pro součet všech částí.

Pyramida: egyptský symbol člověka, který se natahuje k nebesům.

Delta: řecké písmeno D, fyzikální symbol pro změnu.

Rtuť: znázorněná tím nejstarším alchymickým symbolem.

Uroboros: symbol celistvosti a jednoty.

Solomon trval na tom, že se v těchto symbolech ukrývá nějaké „poselství“. Pokud to byla pravda, pak ho Langdon nedokázal přechít.

Vůz náhle zpomalil a ostře odbočil doprava, na jiný povrch, snad na nějakou příjezdovou cestu. Langdon našpicoval uši a pozorně poslouchal, jestli mu nějaké zvuky neprozradí, kde se ocitli. Nejeli ještě ani deset minut, ale ačkoli si Langdon cestou zkoušel představovat, kde právě jsou, brzy ztratil přehled. Nijak by ho nepřekvapilo, kdyby se vraceli k Domu Chrámu.

Vůz zastavil a Langdon slyšel, jak se stahuje okénko.

„Agent Simkins, CIA,“ představil se řidič. „Myslím, že nás očekáváte.“

„Ano,“ přisvědčil řízný vojenský hlas. „Volala nám ředitelka Sató. Chvilí vydržte, než odsunu zátarasy.“

Langdon s rostoucím vnitřním neklidem poslouchal. Měl pocit, jako by vjížděli na nějakou vojenskou základnu. Když se auto dalo znovu do pohybu, teď po nezvykle hladkém povrchu, poslepu se obrátil k Solomonovi. „Kde to jsme, Petře?“

„Nesundávej si tu pásku,“ napomenul ho přísně Peter.

Vůz kousek popojel a opět zastavil. Simkins vypnul motor. Další hlasy. Vojáci. Někdo požádal Simkinse o doklady. Agent vystoupil a tlumeným hlasem začal dotyčným cosi vysvětlovat.

Vtom se otevřely Langdonovy dveře a svalnaté ruce mu pomohly z auta. Venku bylo chladno. Foukal vítr.

Solomon byl rázem vedle něj. „Roberte, agent Simkins tě teď doprovodí dovnitř.“

Langdon zaslechl cvaknutí kovového klíče v zámku a pak vrznutí těžkých železných dveří. Podle zvuku to klidně mohla být nějaká prastará lodní přepážka. *Kam mě to sakra vedou?!*

Simkinsovy ruce ho nasměrovaly ke kovovým dveřím. Přešli přes práh. „Rovně, pane profesore.“

Najednou bylo ticho. Mrtvo. Nikde nikdo. Okolí prostředí působilo sterilně a klimatizovaně.

Simkins se Solomonem kráčeli Langdonovi každý po jednom boku, vedli ho chodbou, kterou se rozléhala hlasitá ozvěna. Podlaha pod mokasínami byla nejspíš kamenná.

Za zády jim zaduněly kovové dveře a Langdon sebou trhl. Ozvalo se cvaknutí zámku. Teď už se pod páskou vydatně potil. Toužil si ji strhnout z očí.

Zastavili se.

Simkins pustil Langdonovu ruku, pak se ozvalo několik elektronických pípnutí, po nichž následoval nečekaný hřmot přímo před nimi. Langdon si domýšlel, že se před nimi nejspíš automaticky odsouvají bezpečnostní dveře.

„Pane Solomone, odsud s panem Langdonem pokračujte sám. Já na vás počkám tady,“ řekl Simkins. „Vezměte si mou baterku.“

„Díky,“ ozval se Solomon. „Nezdržíme se dlouho.“

Baterku?! Langdonovi už bilo srdce jako o závod.

Peter ho vzal za paži a vykročil kupředu. „Tak pojd', Roberte.“

Pomalů přешli přes další práh a bezpečnostní dveře za nimi hřmotně zapadly.

Peter se zastavil. „Je ti něco?“

Langdonovi se najednou točila hlava a dělalo se mu nevolno. „Myslím, že bych si tu pásku měl radši sundat.“

„Ještě ne, už jsme skoro tam.“

„Skoro kde?“ Langdon cítil, jak mu těžkne žaludek.

„Vždyť jsem ti to říkal – chci ti ukázat schodiště, které vede ke Ztracenému slovu.“

„Petře, nedělej si ze mě legraci!“

„Já si ji nedělám. Chci ti otevřít oči, Roberte. Chci ti připomenout, že na tomhle světě existují mystéria, která jsi ještě ani ty nespátřil. A než půjdeme dál, rád bych, abys mi udělal něco k vůli. Rád bych, abys věřil, aspoň na chvíli, že je legenda pravdivá. Věř, že za okamžik shlédneš z točitého schodiště, které klesá desítky metrů k jednomu z největších ztracených pokladů lidstva.“

Langdon dostával závratě. Jakkoli si přál svému drahému příteli věřit, nemohl. „Je to ještě daleko?“ Sametová páska byla zmáčená potem.

„Ne. Už jen pár kroků. Ještě musíme projít posledními dveřmi. Teď je otevřu.“

Solomon ho na okamžik pustil a Langdon rázem ztratil rovnováhu a zavrával. Začal nejistě tápat kolem sebe a Peter se honem vrátil, aby ho

podepřel. Opět se před nimi ozvalo dunění těžkých automatických dveří. Peter vzal Langdona za ruku a společně vykročili.

„Tudy.“

Přešli přes další práh a dveře se za nimi zavřely.

Ticho. Chlad.

Langdon okamžitě vycítil, že ať jsou kdekoli, tohle místo nemá nic společného se světem na druhé straně bezpečnostních dveří. Vzduch tu byl vlhký a studený, jako v hrobce. Akustika mu připadala tak nějak tupá a stísněná. Cítil, že nemá daleko k iracionálnímu klaustrofobickému záchvatu.

„Ještě pár kroků.“ Solomon ho vedl kamsi za roh a pak ho postavil na přesně dané místo. Konečně řekl: „Můžeš si sundat pásku.“

Langdon popadl proužek sametu a strhl si ho z obličejů. Rozhlédl se, aby zjistil, kde to je, ale pořád byl slepý. Protřel si oči. Nic. „Petře, je tu tma jako v pytli.“

„Ano, já vím. Natáhni před sebe ruku. Je tam zábradlí. Chyť se ho.“

Langdon zašátral ve tmě a nahmatal železné zábradlí.

„Teď se dívej.“ Bylo slyšet, jak Peter s něčím zápolí, a najednou tmou probodl oslnivý paprsek světla z baterky. Mířil dolů k podlaze, a než se Langdon stačil zorientovat, Peter zvedl baterku přes zábradlí a namířil ji kolmo dolů.

Langdon najednou hleděl do bezedné šachty na nekonečné točité schodiště, které se nořilo hluboko do země. *Prokrista!* Málem se mu podlomila kolena a pro jistotu pevně sevřel zábradlí. Schodiště tvořilo tradiční čtvercovou spirálu a Langdon rozeznával minimálně třicet pater, než se světlo baterky úplně rozptýlilo ve tmě. *Ani nevidím konec!*

„Petře...“ vykoktal. „Kde to jsme?!“

„Za chvíli tě vezmu dolů, ale předtím ti chci ukázat ještě něco.“

Langdon byl tak ohromený, že vůbec neprotestoval a nechal se od Petera odvést od schodiště na druhou stranu té zvláštní místnůstky. Peter držel baterku obrácenou k ohlazené kamenné podlaze, takže si Langdon nedokázal udělat představu, kde by mohli být, jen věděl, že místnost je malá.

Kamenná komůrka.

K protější stěně došli hned a objevili v ní zasazené obdélníkové sklo. Langdona napadlo, že by to mohlo být okno do vedlejší místnosti, jenže z místa, kde stál, viděl na druhé straně jen tmou.

„Prosím,“ pobídl ho Peter. „Podívej se.“

„Co tam je?“ Langdon si na okamžik vybavil kabinet rozjímání pod Kapitolem a to, jak na chvíli věřil, že by se v něm mohla nacházet brána do

obří podzemní jeskyně.

„Jen se podívej, Roberte.“ Solomon ho postrčil dopředu. „A stůj pevně, protože to bude šok.“

Langdon se bez nejmenšího tušení, co má očekávat, blížil ke sklu. Peter mezitím zhasl baterku, takže se komůrka opět ponořila do naprosté tmy.

Když si Langdonovy oči přivykly, zašátral před sebou, nahmatal zeď, pak sklo a začal k té průhledné bráně přibližovat obličej.

Na druhé straně pořád jen tma.

Naklonil se ještě blíže, přitiskl obličej až na sklo.

A vtom to spatřil.

Celým tělem mu projela vlna šoku a dezorientace, a naráz mu přetočila vnitřní kompas vzhůru nohama. Jeho rozum se tak úporně snažil přijmout ten naprosto neočekávaný výjev, který se mu naskytl, že z toho Langdon málem přepadl na záda. Ani v tom nejdivočejším snu by býval neuhodl, co se za tím sklem nachází.

Byl to úchvatný pohled.

Tam ve tmě zářilo jasné bílé světlo jako třpytící se šperk.

Langdon rázem všechno pochopil – ten zátaras na příjezdové cestě, stráž u hlavního vchodu, těžké kovové vstupní dveře, dunivé otevírání a zavírání automatických dveří, tu tíži v žaludku, pocit závratě a teď tuhle kamennou komůrku.

„Roberte,“ zašeptal za ním Peter, „někdy stačí jen změnit perspektivu, aby člověk spatřil světlo.“

Langdon beze slova vyhlížel oknem. Jeho pohled se nesl noční tmou, přes dva kilometry prázdného prostoru, níž... a níž... temnotou... až spočinul na jasně ozářeném, čistě bílé kupoli Kapitolu Spojených států.

Z téhle perspektivy Langdon Kapitol nikdy neviděl – pět set padesát pět stop nad zemí, na vrcholku největšího egyptského obelisku v Americe. Dnes v noci poprvé v životě vyjel výtahem do maličké rozhledny ve věži Washingtonova památníku.

Kapitola 129

Robert Langdon stál fascinovaně u skleněného průhledu a vstřebával úchvatnosti krajiny pod sebou. Poté, co nevědomky vystoupal celých sto šedesát devět metrů nad zem, teď obdivoval jednu z nejvelkolepějších scenerií, jaké kdy spatřil.

Zářící kupole Kapitolu se na východním konci parku National Mall zvedala jako hora. Po obou stranách se k němu táhly dvě rovnoběžné linky světel – ozářené fasády Smithsonianových muzeí, majáky umění, historie, vědy, kultury.

Langdon si teď užasle uvědomil, že většina z toho, co mu Peter tvrdil, je pravda. *Skutečně je tady točité schodiště, které se vine desítky metrů pod masivním kamenem.* Přímo nad hlavou měl obrovskou špičku obelisku a náhle si vybavil jednu zapomenutou maličkost, která teď získala zvláštní význam: špička Washingtonova památníku váží přesně 3300 liber.

Zase číslo 33.

Ještě víc ho však zaujalo, když si vzpomněl, že hrot téhle špičky, vrcholek celého obelisku, tvoří maličký, naleštěný jehlan z hliníku – kovu, který byl svého času stejně vzácný jako zlato. Zářivý vrcholek Washingtonova památníku je jen asi třicet centimetrů vysoký, zhruba jako zednářská pyramida. A tato kovová pyramidka na sobě překvapivě nese slavný nápis – *Laus Deo*. Langdon náhle porozuměl. *To je vlastně ono poselství mřížky na základně kamenné pyramidy.*

Těch sedm symbolů je transliterace!

Nejjednodušší šifra.

Symboły jsou písmena.

Kamenický úhelník–L

Prvek zlato–AU

Řecká sigma–S

Řecká delta–D

Alchymická rtuť–E

Uroboros–O

„*Laus Deo*,“ zašeptal Langdon. Dobře známá latinská fráze – která znamená „chvála Bohu“ – je vytesána na samotnou špičku Washingtonova památníku písmeny jen tři centimetry vysokými. *Všem na očích, a přece neviditelná.*

Laus Deo.

„Chvála Bohu,“ pronesl Peter za jeho zády a rozsvítil slabé osvětlení rozhledny. „Závěrečná šifra zednářské pyramidy.“

Langdon se otočil. Jeho přítel se usmíval od ucha k uchu a Langdon si

vzpomněl, že Peter slova „chvála Bohu“ zmínil už dříve v zednářské knihovně. *A přece mi to uniklo.*

Skoro ho až zamrazilo při pomyšlení, že na příhodnější místo ho legendární zednářská pyramida snad ani nemohla dovést. Největší obelisk Ameriky – symbol pradávné mystické moudrosti –, který se v srdci národa tyčí k nebesům.

Dosud ve stavu vytržení se vydal proti směru hodinových ručiček po obvodu nevelké čtvercové místnosti, až dorazil k dalšímu oknu.

Sever.

Tímto oknem obráceným k severu spatřil přímo před sebou důvěrně známou siluetu Bílého domu. Zvedl oči k obzoru, kde se rovná linie Šestnácté ulice táhla přesně na sever k Domu Chrámu.

Jsem přesně na jih od Heredomu.

Pokračoval po obvodu k dalšímu oknu. Při pohledu na západ jeho oči spočinuly na protáhlém obdélníku jezírka, v němž se odrážel Lincolnův památník, jehož klasickou řeckou architekturu inspiroval athénský Parthenon, chrám Athény – bohyně hrdinských činů.

Annuit coeptis, blesko Langdonovi hlavou. Bůh schvaluje naše činy.

Když došel k poslednímu oknu, zahleděl se k jihu přes temné vody zátoky Tidal Basin k Jeffersonovu památníku, který rovněž jasně zářil do noci. Věděl, že jeho mírně svažité kupole byla navržena podle Panteonu, původního domova mocných bohů římské mytologie.

Když měl teď za sebou pohled do všech světových stran, vybavil si letecké snímky parku National Mall – jehož čtyři ramena se natahují od Washingtonova památníku jako obří směrová růžice. *Stojím na křižovatce Ameriky.*

Vrátíl se k Peterovi. Jeho mentor jen zářil. „Tak tohle je ono, Roberte. Ztracené slovo je zakopáno tady. Zednářská pyramida nás dovedla sem.“

Langdon se na okamžik zarazil, než mu došlo, o čem to Peter mluví. Úplně na Ztracené slovo zapomněl.

„Neznám nikoho důvěryhodnějšího než tebe, Roberte. A po té dnešní šílené noci si rozhodně zasloužíš vědět, o co tu vlastně jde. Jak slibuje legenda, Ztracené slovo je skutečně pohřbené u paty točitého schodiště.“ Pokynul k dlouhému schodišti památníku.

Langdon už byl sice znovu v obraze, ale Peterova slova ho přesto mátl.

Peter sáhl do kapsy a vytáhl malý předmět.

„Vzpomínáš si na tohle?“

Langdon vzal do ruky krychlovou krabičku, kterou mu Peter před lety svěřil. „Ano, ale obávám se, že jsem ji moc dobře neochránil.“

Solomon se zasmál. „Možná nadešel čas, aby spatřila světlo světa.“

Langdon si kamennou krabičku prohlížel a přemýšlel, proč mu ji teď Peter dává.

„Co ti připomíná?“ zeptal se Peter.

Langdon pohlédl na 1514^{7A} a vybavil si své pocity, když Katherine krabičku prvně vybalila. „Základní kámen.“

„Přesně tak,“ přisvědčil Peter. „Možná o základních kamenech ještě pár věcí nevíš. Zprvée, samotná tradice pokládání základního kamene pochází ze Starého zákona.“

Langdon přikývl. „Z Knihy žalmů.“

„Správně. A pravý základní kámen je vždycky zakopaný pod zemí – symbolizuje první krok budovy ze země vzhůru k nebeskému světlu.“

Langdon pohlédl na Kapitol a připomněl si, že jeho základní kámen je zakopaný tak hluboko, že se ho při vykopávkách do dnešního dne nepodařilo najít.

„A konečně,“ pokračoval Solomon, „základní kámen bývá stejně jako ta kamenná krabička, kterou držíš, vlastně jakási schránka. Má v sobě dutinu, do které lze uložit nějaký poklad, talisman, dá se říct – symbol naděje v budoucnost budovy, která se začíná stavět.“

I tuhle tradici Langdon znal. Ještě dnes pokládají zednáři základní kameny, v nichž jsou zapečetěny významné předměty – časové schránky, fotografie, prohlášení, dokonce i popel významných osob.

„Mělo by ti být jasné,“ dodal Solomon a pohlédl ke schodišti, „proč ti tohle všechno říkám.“

„Myslíš si, že Ztracené slovo je ukryté v základním kameni Washingtonova památníku?“

„Nejenže si to myslím, Roberte, já to vím. Ztracené slovo bylo 4. července 1848, během plnohodnotného zednářského rituálu, zakopáno v základním kameni tohoto památníku.“

Langdon na něj zůstal zírat. „Naši zednářští předkové zakopali slovo?!“

Peter přikývl. „Ano. Chápali totiž skutečnou moc toho, co zakopávají.“

Celou noc se Langdon snažil nějak se srovnat s těmito nadpozemskými, éterickými idejemi – Dávná mystéria, Ztracené slovo, tajemství věků. Potřeboval něco hmotného, a přestože mu teď Peter tvrdil, že se klíč ke všemu nachází v základním kameni pohřbeném pět set padesát pět stop pod ním, nebylo pro Langdona snadné takovou představu přijmout. *Lidé studují mystéria celý život, a přesto se jim nedaří odhalit sílu, která se v nich údajně skrývá.* Langdon si připomněl Dürerovu *Melancholii I* – obraz sklíčeného Zasvěcence obklopeného nástroji jeho neúspěšných snah o odhalení mystických tajemství alchymie. *Pokud se ta tajemství skutečně dají odemknout, pak se jistě nebudou nacházet na jednom místě!*

Langdon vždycky věřil, že odpověď, pokud vůbec existuje, je roztroušena po celém světě v tisícovkách svazků, zašifrována do spisů Pythagorových, Hermových, Hérakleitových, Paracelsových a stovek dalších. Odpověď bylo třeba hledat v zaprášených, zapomenutých dílech o alchymii, mystice, magii a filozofii. Odpověď se ukrývala v dávné alexandrijské knihovně, na sumerských hliněných tabulkách a v egyptských hieroglyfech.

„Promiň, Petře,“ pronesl tiše a zavrtěl hlavou. „Pochopení Dávných mystérií je celoživotní proces. Nedokážu si představit, jak by se klíč mohl nacházet v jednom jediném slovu.“

Peter mu položil ruku na rameno. „Roberte, Ztracené slovo není jediné ‚slovo‘.“ Moudře se usmál. „Říkáme mu ‚Slovo‘ jen proto, že ho tak nazývali naši dávní předkové. Na počátku.“

Kapitola 130

Na počátku bylo Slovo.

Děkan Galloway klečel uprostřed křížení lodí Národní katedrály a modlil se za Ameriku. Modlil se za to, aby jeho milovaná vlast brzy pochopila skutečnou moc Slova – sbírky psaných moudrostí všech dávných mistrů, spirituálních pravd učených velkými mudrci.

Historie obšťastnila lidstvo těmi nejmoudřejšími učiteli, skutečně osvícenými mysliteli, jejichž porozumění spirituálním a duševním mystériím přesahuje naše chápání. Drahocenná slova těchto zasvěcenců – Buddhy, Ježíše, Mohameda, Zarathustry a bezpočtu dalších – překonávala věky v těch nejstarších a nejvzácnějších nádobách.

V knihách.

Každá kultura na světě má svou posvátnou knihu – své vlastní Slovo –, každé je jiné, a přece jsou všechna stejná. Pro křesťany je tímto Slovem Bible, pro muslimy je jím Korán, pro židy Tóra, pro hinduisty jsou to Vědy a tak dále a tak dále.

Slovo ukáže cestu.

Pro zednářské zakladatele Ameriky byla tím Slovem Bible. A přesto jen nemnoho lidí v dějinách pochopilo její skutečné poselství.

Když dnes v noci klečel Galloway sám v ohromné katedrále, položil ruce na Slovo – na ohmataný výtisk své zednářské Bible. Tato milovaná kniha, stejně jako všechny zednářské Bible, obsahovala Starý zákon, Nový

zákon a pokladnici zednářských filozofických spisů.

Přestože už si Galloway nedokázal text přečíst, předmluvu znal nazpaměť. Její překrásné poselství si četly miliony bratří v bezpočtu jazyků po celém světě.

Text zněl:

ČAS JE ŘEKA... A KNIHY JSOU LODĚ. MNOHÉ SVAZKY
SE VYDAJÍ PO PROUDU, ALE ZTROSKOTAJÍ A NAVĚKY
UVÍZNOU NA PÍŠČINĚ. JEN MÁLO, PRAMÁLO Z NICH
ODOLÁ ZKOUŠKÁM ČASU A PŘEŽIJE, ABY POŽEHNALO
BUDOUCÍM VĚKŮM.

Ne náhodou právě tyto svazky přežily, zatímco ostatní zapadly. Jako znalce víry děkana Gallowaye vždy udivovalo, že tyto prastaré spirituální texty – nejstudovanější knihy na světě – jsou ve skutečnosti ty nejméně pochopené.

Na jejich stránkách se ukrývá úžasné tajemství.

Jednoho dne v blízké budoucnosti však lidstvo prozře, konečně porozumí té prosté, transformativní pravdě těchto dávných učení a naráz udělá ohromný skok v chápání své vlastní velkoleposti.

Kapitola 131

Točité schodiště, které tvoří páteř Washingtonova památníku, čítá 896 kamenných schodů, jež se obtáčejí kolem otevřené výtahové šachty. Langdon se Solomonem sestupovali dolů a Langdon v duchu dosud zápolil s překvapivou skutečností, o níž se s ním Peter před okamžikem podělil: *Roberte, do dutiny v základním kameni tohoto památníku uložili naši předkové jediný výtisk Slova – Bible –, který teď čeká ve tmě u paty tohoto schodiště.*

Vtom se Peter během sestupu náhle zastavil na jedné podestě a otočil paprsek baterky, aby posvítíl na velký kamenný medailon zasazený do zdi.

Co to má být?! Langdon sebou až trhl, když reliéf spatřil.

Medailon zobrazoval děsivou postavu v pláštiku, která s kosou v ruce klečela vedle přesýpacích hodin. Měla zdviženou ruku a ukazováček namířený přímo na velkou otevřenou Bibli, jako by říkala: „Odpověď je tam!“

Langdon si reliéf prohlédl a obrátil se k Peterovi.

Jeho mentorovi se záhadně zalesklo v očích. „Rád bych, aby ses nad něčím zamyslel, Roberte.“ Ozvěna jeho hlasu se rozléhala prázdnou šachtou. „Proč podle tebe přežila Bible tisíce let bouřlivé historie? Proč je pořád tady? Protože je to tak skvělá literatura? To jistě ne. A přece to není náhoda. Ne náhodou trávili křesťanští mnichové snahami o rozluštění Bible celý život. Ne náhodou židovští mystikové a kabalisté hloubají nad stránkami Starého zákona. Skutečnost je taková, že na stránkách téhle prastaré knihy jsou ukrytá mocná tajemství, rozsáhlá sbírka neprobádaných moudrostí, které se touží vyjit.“

Tahle teorie nebyla pro Langdona žádnou novinkou. Mnozí tvrdí, že Písmo oplývá utajenými významy, skrytým poselstvím zastřeným alegoriemi, symbolikou a podobenstvími.

„Proroci nás varují,“ pokračoval Peter, „že jazyk užívaný k předávání jejich tajných mystérií je jazyk kryptický. V Markově evangeliu se praví: ‚Vám je dáno znát tajemství... ale těm, kdo jsou vně, je to všechno hádankou.‘ Stejně tak nás upozorňují Příslloví, že slova mudrců jsou ‚hádanky‘, zatímco listy Korintským hovoří o ‚moudrosti skryté v tajemství‘. Janovo evangelium připomíná: ‚Budu k vám mluvit v podobenstvích... a temných rčení.‘“

Temná rčení, zahluoval se Langdon. Věděl, že se tato fráze mnohokrát objevuje i v Příslloví a také v Žalmu 78. *Otevřu svá ústa ku přísloví, předložím temná rčení dávnověká*. Dočetl se, že „temné rčení“ ve skutečnosti neznamena, že by se za ním skrývalo něco „zlého“, ale spíš, že jeho pravý význam je zastřený, skrytý před světlem.

„A pokud pochybuješ,“ dodal Peter, „v listech Korintským se otevřeně říká, že podobenství mají dvě významové vrstvy: ‚mléko nedospělým a maso mužům‘ – kde ‚mléko‘ znamená zředěný výklad pro dětskou mysl a ‚maso‘ je skutečný význam, přístupný jen myslí vyspělé.“

Peter pozvedl baterku a znovu posvítil na reliéf zahalené postavy s prstem nataženým k Bibli. „Vím, že jsi skeptik, Roberte, ale zamysli se nad tímhle. Pokud by se v Bibli žádné skryté významy nenacházely, proč by bylo tolik skvělých myslitelů v dějinách – včetně geniálních vědců Královské společnosti – tak posedlých jejím studiem? Sir Isaac Newton napsal o hledání skutečného významu Písma přes milion slov! A v rukopise z roku 1704 tvrdí, že se mu z Bible podařilo získat zašifrované vědecké informace!“

Langdon věděl, že to je pravda.

„Nebo sir Francis Bacon,“ navázal Peter, „filozof najatý králem Jakubem, aby pro něj vytvořil autorizovaný překlad Bible, známý jako

Překlad krále Jakuba, byl tak nezlomně přesvědčený, že Bible má kryptický význam, že začal sám psát šifrovaně, a jeho dílo se studuje dodnes! Jak pochopitelně víš, Bacon byl rosenkrucián a napsal *Moudrost dávných předků*.“ Peter se usmál. „I obrazoborecký básník William Blake nabádal, abychom četli mezi řádky.“

Langdon jeho verš znal:

OBA ČTEM BIBLI VELMI ČILE,
VŠAK TY ČTEŠ ČERNÉ, KDE JÁ BÍLÉ.

„A nešlo jen o evropské velikány,“ pokračoval Peter a přidal do kroku. „Bylo to právě tady, Roberte, v samém srdci mladého amerického národa, kde největší z našich předků – John Adams, Benjamin Franklin, Thomas Paine – všichni varovali před vážným nebezpečím, které hrozí při doslovném výkladu Bible. Thomas Jefferson byl dokonce natolik přesvědčený o tom, že skutečné poselství Bible je skryté, že rozstříhal stránky a celou knihu znovu zredigoval, aby – jak sám řekl – odstranil to umělé lešení a obnovil nauku v ryzí podobě.“

Langdon o této kuriózní skutečnosti věděl. Jeffersonova Bible se vydává dodnes a obsahuje mnoho jeho kontroverzních zásahů, jako například vynechání neposkvrněného početí a zmrtvýchvstání. Překvapivě dostával jeden výtisk Jeffersonovy Bible v první polovině devatenáctého století každý nový člen Kongresu.

„Dobře víš, Petře, že mě tohle téma fascinuje, a naprosto chápu, že jsou velcí myslitelé v pokušení hledat v Písmu skryté významy, na druhou stranu mi to ale nedává smysl. Každý zkušený profesor ti řekne, že učení nikdy neprobíhá v šifrách.“

„Jak to myslíš?“

„Učitelé učí, Petře. Mluvíme otevřeně. Proč by prorokové – ti největší učitelé v dějinách – zastírali pravý význam svých sdělení? Pokud doufali, že by mohli změnit svět, proč by mluvili v hádankách? Proč by nemluvili jasně, aby jim svět normálně porozuměl?“

Peter se ohlédl přes rameno, jako by ho ta otázka překvapila. „Roberte, Bible nemluví otevřeně ze stejného důvodu, z jakého se utajovaly školy Dávných mystérií... ze stejného důvodu, z jakého musejí novicové nejdřív projít zasvěcením, než mohou začít poznávat tajná učení minulosti... ze stejného důvodu, z jakého se vědci Neviditelné koleje odmítali dělit o své vědomosti s ostatními. Tyhle informace mají obrovskou moc, Roberte. Dávná mystéria nelze jen tak vykřikovat ze střechy. Mystéria jsou planoucí pochodně, která v rukou mistra může osvětlovat cestu, ale v rukou šílence

může vypálit zemi.“

Langdon se zastavil. *O čem to mluví?* „Počkej, Petře, myslel jsem, že je řeč o Bibli. Proč do toho taháš Dávná mystéria?“

Peter se otočil. „Ty to pořád nechápeš, Roberte? Dávná mystéria a Bible jsou jedno a totéž.“

Langdon na něj užasle vytřeštil oči.

Peter chvíli mlčel a čekal, až Langdon tu představu vstřebá. „Bible je jednou z knih, jejichž prostřednictvím se mystéria předávají novým generacím. Její stránky nám zoufale touží vyjavit svá tajemství. Chápeš? ‚Temná rčení‘ v Bibli znamenají šepot předků, kteří se s námi touhle cestou tiše dělí o všechny své tajné vědomosti.“

Langdon nic neříkal. Vždycky Dávná mystéria chápal jako jakousi instruktážní příručku k ovládnutí nevyužité moci lidské mysli, recept na osobní apoteózu. Nikdy nebyl ochotný v moc mystérií uvěřit a představa, že se klíč k těmto mystériím ukrývá v Bibli, už na něj byla opravdu příliš.

„Petře, Bible a Dávná mystéria přece stojí na opačných koncích. Mystéria mluví čistě o bohu v nás, o člověku jako bohu. Zatímco Bible mluví hlavně o Bohu nad námi, o člověku jako bezmocném hříšníkovi.“

„Ano! Správně! Teď jsi přesně kápl na ten problém! V okamžiku, kdy se lidstvo oddělilo od Boha, se pravý význam Slova ztratil. Hlasy dávných mistrů se utopily v chaotickém lomozu samozvaných vyznavačů, kteří vykřikovali, že jedině oni sami rozumějí Slovu, že Slovo je napsáno jejich jazykem a žádným jiným.“

Peter pokračoval po schodišti.

„Roberte, oba víme, že dávní mudrcové by se rvali za vlasy, kdyby viděli, jak se jejich učení v průběhu historie překroutilo, jak se z náboženství stal výběrčí mýta na cestě do nebe, jak válečníci pochodují do bitvy ve víře, že Bůh je na jejich straně. Ztratili jsme Slovo, a přece máme jeho skutečný význam na dosah, přímo před očima. Existuje ve všech textech, které odolaly času, od Bible přes Bhagavadgítu až po Korán a další. Na oltářích svobodného zednářství se uctívají všechny tyto texty, protože zednáři chápou, co zbytek světa zjevně zapomněl, totiž že každý z těchto textů, po svém, tiše šeptá totéž poselství.“ Z Peterova hlasu zaznívalo dojetí. „Nevíte, že sami jste bohý?“

Langdona zarazilo, jak se toto slavné dávné rčení v průběhu dnešní noci vynořuje znovu a znovu. Zamýšlel se nad ním při rozhovoru s Gallowayem a také v Kapitolu, když se snažil podat výklad o *Apoteóze Washingtonově*.

Peter ztlumil hlas až k šepotu. „Buddha řekl: ‚Ty sám jsi Bůh.‘ Ježíš učil, že ‚království Boží je mezi vámi‘ a dokonce nám sliboval: ‚Skutky, které já činím, i vy budete činit... a ještě větší.‘ Dokonce i první

vzdoropapež – Hyppolit Římský – citoval totéž poselství, s nímž jako první přišel gnostický učitel Monoimus: „Upust'te od hledání Boha... začněte raději hledat sami v sobě.“

Langdon si připomněl Dům Chrámu, kde křeslo dveřníka lóže nese na opěradle trojslovné poučení: POZNEJ SÁM SEBE.

„Jeden moudrý muž mi jednou řekl,“ pokračoval Peter tichým hlasem, „že jediný rozdíl mezi námi a Bohem je ten, že my jsme na své božství zapomněli.“

„Petře, já chápu, co se mi snažíš sdělit – opravdu. Moc rád bych věřil, že jsme bohové, ale žádné po světě chodit nevidím. Nevidím žádné nadlidi. Můžeš poukázat na údajné biblické zázraky, ale to jsou jen prastaré povídačky vymyšlené člověkem a v průběhu staletí nafouknuté.“

„Možná,“ odvětil Peter. „Anebo prostě musíme počkat, až naše věda dožene moudrost dávných předků.“ Odmlčel se. „Je to zvláštní, ale věřím, že Katherinein výzkum by právě tohle mohl dokázat.“

Langdon si najednou vzpomněl, jak Katherine prve zmizela z Domu Chrámu. „A kam vlastně šla?“

„Brzy dorazí sem,“ usmál se Peter. „Jela se přesvědčit, jestli ji skutečně potkalo ohromné štěstí.“

Když Peter Solomon venku pod památníkem nasál studený noční vzduch, cítil, jak se mu do žil vlévá nová energie. Pobaveně sledoval Langdona, který upřeně zíral do země, škrábal se na hlavě a obcházel kolem obelisku.

„Základní kámen s Biblí je pod zemí, drahý profesore,“ zažertoval Peter. „Sice se k němu nedostaneš, ale můžu tě ujistit, že tam je.“

„Já ti věřím,“ opáčil zamyšleně Langdon. „Jen... jen jsem si zrovna něčeho všiml.“

O kus podstoupil a zahleděl se na rozlehlé prostranství, na němž Washingtonův památník stojí. Kruhová promenáda byla celá dlážděná bílými kameny – kromě dvou ozdobných linií černých kamenů, které tvořily dva soustředné kruhy kolem památníku.

„Kruh uvnitř kruhu,“ prohodil Langdon. „Nikdy jsem si neuvědomil, že Washingtonův památník stojí ve středu kruhu uvnitř kruhu.“

Peter se musel zasmát. *Tomu neunikne nic.* „Ano, velký cirkumpunkt – univerzální symbol Boha – na křižovatce Ameriky.“ Ostýchavě pokrčil rameny. „To bude určitě jen náhoda.“

Langdon jako by ho nevnímál. Hleděl teď vzhůru, jeho zrak stoupal po osvětlené věži, která na pozadí černého zimního nebe bíle zářila.

Peter vycítil, že Langdon v této stavbě začíná vidět to, čím skutečně je – tichou připomínkou dávné moudrosti, ikonou osvětleného člověka v srdci

velkého národa. Přestože Peter nemohl odsud zdola vidět tu hliníkovou špičku na vrcholku, věděl, že tam je, mysl osvětleného člověka natahující se k nebesům.

Laus Deo.

„Petře?“ přistoupil k němu Langdon. Tvářil se jako člověk, který právě prošel nějakým mystickým zasvěcením. „Málem jsem zapomněl,“ řekl, sáhl do kapsy a vytáhl Peterův zlatý zednářský prsten. „Celou noc ti tohle chci vrátit.“

„Díky, Roberte.“ Peter natáhl levou ruku, vzal si prsten a obdivné se na něj zahleděl. „Víš, všechna ta tajemství a záhady, které obklopují tenhle prsten a zednářskou pyramidu... hrozně to ovlivnilo můj život. Když jsem byl mladý, dostal jsem pyramidu s příslibem, že skrývá mystická tajemství. Samotná její existence mě přiměla věřit, že na světě skutečně jsou velké záhady. Podnítila mou zvědavost, přizivila můj úžas a inspirovala mě k tomu, abych se začal pít po Dávných mystériích.“ Tiše se usmál a zastrčil si prsten do kapsy. „Dnes vím, že skutečným posláním zednářské pyramidy není odhalovat odpovědi, ale spíš probouzet touhu po nich.“

Oba muži pak dlouho stáli u paty památníku mlčky.

Když Langdon nakonec promluvil, zněl jeho hlas velice vážně. „Rád bych tě požádal o laskavost, Petře... jako přítele.“

„Samozřejmě. O cokoli.“

Langdon mu pevným tónem svěřil, co po něm chce.

Solomon přikývl, protože věděl, že má Langdon pravdu. „Dobře.“

„Hned teď,“ dodal Langdon a pokynul ke cadillacu.

„Beze všeho, ale pod jednou podmínkou.“

Langdon se smíchem zvedl oči k nebi. „Ty prostě vždycky musíš mít poslední slovo.“

„Ano, chci totiž tobě a Katherine ještě něco ukázat.“

„V tuhle hodinu?“ Langdon se podíval na hodinky.

Solomon se na starého přítele vřele usmál. „Jde o ten nejskvostnější poklad ve Washingtonu a spatřilo ho jen opravdu hodně, hodně málo lidí.“

Kapitola 132

Když Katherine Solomonová spěchala do kopce k Washingtonovu památníku, bylo jí lehké u srdce. Zažila dnes v noci obrovský šok a tragédii, a přece se teď, byť dočasně, dokázala plně soustředit na tu

úžasnou novinku, kterou jí Peter před chvílí sdělil a jejíž pravdivost si právě potvrdila na vlastní oči.

Můj výzkum je v bezpečí. Všechno zachráněno.

Všechny holografické datové disky v laboratoři byly dnes večer zničeny, ale Peter jí prve v Domu Chrámu sdělil, že potají veškeré její noetické výzkumy zálohoval v kancelářích vedení SMCP. *Dobře víš, jak mě tvoje práce fascinuje, vysvětlil jí, a chtěl jsem tvoje pokroky sledovat bez toho, abych tě zbytečně rušil.*

„Katherine?“ zavolal hluboký hlas.

Vzhlédla.

U základny osvětleného památníku stála osamělá postava.

„Roberte!“ Doběhla k němu a objala ho.

„Už jsem ty dobré zprávy slyšel,“ zašeptal Langdon. „To se ti asi ulevilo.“

Hlas se jí chvěl dojetím. „Neuvěřitelně.“ Výzkum, který Peter zachránil, znamenal nebývalý vědecký průlom – šlo o rozsáhlou sbírku experimentů, které prokazovaly, že lidská myšlenka je skutečnou a měřitelnou fyzikální silou. Katherininy pokusy demonstrovaly účinky lidských myšlenek na všechno od krystalků ledu přes generátory náhodných jevů až po pohyb subatomárních částic. Výsledky byly přesvědčivé a nevyvratitelné, mohly ovlivnit i ty nejzarytější skeptiky a výrazně proměnit celosvětové myšlení. „Všechno se změní, Roberte. Všechno.“

„Peter tomu rozhodně věří.“

Katherine se rozhlédla po bratrovi.

„Jel do nemocnice,“ vysvětlil Langdon. „Trval jsem na tom, aby to udělal kvůli mně.“

Katherine si s úlevou vydechla. „Díky.“

„Řekl mi, ať tu na tebe počkám.“

Katherine přikývla a zvedla hlavu k zářícímu bílému obelisku. „Povídal, že tě sem vezme. Prý kvůli nějakému ‚*Laus Deo*‘. Dál to nerozváděl.“

Langdon se zasmál. „Nejsem si jistý, jestli tomu sám úplně rozumím.“ Vzhlédl ke špičce památníku. „Tvůj bratr mi dnes v noci řekl spoustu věcí, které si pořád nemůžu srovnat v hlavě.“

„Mám hádat?“ nadhodila Katherine. „Dávná mystéria, věda a Písmo svaté?“

„Trefa do černého.“

„Vítej v klubu.“ Mrkla na něj. „Mě do toho všeho Peter zasvětil už dávno. Hodně to přispělo k mému výzkumu.“

„Intuitivně mi něco z toho smysl dává,“ Langdon potřásl hlavou, „ale rozumově...“

Katherine se usmála a vzala ho kolem pasu. „Víš, Roberte, třeba bych ti s tím dokázala pomoci.“

Architekt Warren Bellamy právě kráčet opuštěnou chodbou hluboko v nitru Kapitolu.

Dnes v noci už zbývá udělat poslední věc, běželo mu hlavou.

Když došel do kanceláře, vyzvedl si ze šuplíku psacího stolu velice starý klíč. Byl z černého železa, dlouhý a štíhlý, se zašlými značkami. Bellamy si ho strčil do kapsy a pak se začal připravovat na uvítání hostů.

Do Kapitolu měli každou chvíli dorazit Robert Langdon s Katherine Solomonovou. Na Peterovu žádost se jim Bellamy chystal poskytnout velice vzácnou příležitost – ukázat jim nejúchvatnější tajemství téhle budovy, něco, co mohl odhalit právě jen Architekt.

Kapitola 133

Robert Langdon se nervózně sunul po kruhovém ochozu, který se táhl vysoko nad podlahou Rotundy Kapitolu, až těsně pod stropem kupole. Zkusmo vyhlédl přes zábradlí a z té výšky se mu hned zatočila hlava. Nechtělo se mu věřit, že neuplynulo ještě ani deset hodin od chvíle, kdy se na podlaze hluboko pod ním objevila Peterova ruka.

Na téže podlaze teď vypadal architekt Kapitolu o padesát metrů níž jako pouhý mravenec, který rovnoměrným krokem přechází Rotundu a mizí kamsi pryč. Bellamy doprovodil Langdona s Katherine až na tento ochoz a pak je tu s velice jasnými pokyny zanechal.

Pokyny od Petera.

Langdon pohlédl na starý železný klíč, který mu Bellamy svěřil. Pak zvedl zrak k úzkému schodišti, které stoupalo z ochozu ještě výš. *No potěš pánbůh.* Ty úzké schůdky vedly podle hlavního architekta ke kovovým dvírkům, která se odemykala právě klíčem v Langdonově dlani.

Za dvířky mělo ležet něco, co Langdon s Katherine podle Petera musejí vidět. Víc jim k tomu neřekl, jen zanechal jasné instrukce, v kolik hodin přesně mají dvířka otevřít. *To musíme čekat, než je otevřeme? Proč?*

Langdon se podíval na hodinky a zasténal.

Zasunul si klíč do kapsy a zahleděl se přes zející propast na protější stranu ochozu. Katherine šla neohroženě před ním, z výšky si zjevně nic

nedělala. Byla už zhruba v polovině obvodu a obdivovala každý centimetr Brumidiho *Apoteózy Washingtonovy*, která se jim rozkládala přímo nad hlavou. Z tohoto běžně nedostupného místa bylo čtyřapůlmetrové postavy, které zdobí přes čtyři sta padesát metrů čtverečních kupole Kapitolu, vidět do úžasných podrobností.

Langdon se obrátil zády ke Katherine a velice tiše zašeptal ke zdi: „Katherine, tady tvoje svědomí. Proč jsi opustila Roberta?“

Katherine však překvapivě akustické vlastnosti kupole zjevně znala, zeď totiž Langdonovi vzápětí odpověděla: „Protože Robert je bábovka. Měl by jít sem za mnou. Máme spoustu času, než budeme smět ty dveře otevřít.“

Měla pravdu, a tak Robert zdráhavě vykročil těsně podél stěny po ochozu.

„Ten strop je vážně úžasný,“ obdivovala Katherine se zakloněnou hlavou nepopsatelnou nádheru *Apoteózy* nad nimi. „Mystičtí bohové spolu s vynálezci a jejich výtvoři, to je něco! Už jen ta představa, že se takový obraz nachází v samém středu našeho Kapitolu.“

Langdon zvedl oči k obřím postavám Franklina, Fultona a Morsea s jejich technickými vynálezy. Od těchto postav se obloukem zvedala duha, která přitáhla jeho zrak k Georgi Washingtonovi stoupajícímu na oblaku do nebe. *Obrovský příslib proměny člověka v boha.*

„Jako by se tady v Rotundě vznášela samotná podstata Dávných mystérií,“ prohodila Katherine.

Langdon musel připustit, že se na světě nenajde mnoho fresek, které by mísily vědecké vynálezy s mytickými bohy a apoteózou člověka. Velkolepý soubor výjevů na tomto stropě byl skutečně poselstvím Dávných mystérií a nebyl tu náhodou. Otcové zakladatelé si představovali Ameriku jako čisté plátno, úrodné pole, na které lze zasít semena mystérií. Dnes tato vznášející se ikona – otec vlasti stoupající do nebes – tiše visí nad hlavami zákonodárců, politických vůdců a prezidentů. Neohrožená připomínka minulosti, mapa budoucnosti, příslib časů, kdy člověk dosáhne duchovní dospělosti.

„Roberte,“ zašeptala Katherine s pohledem dosud upřeným na mohutné postavy velkých amerických vynálezců doprovázených Minervou. „Ono je to vážně prorocké. Dnes se ty nejpokročilejší lidské vynálezy využívají ke studiu těch nejdávnějších lidských představ. Noetika možná působí nově, ale ve skutečnosti je to nejstarší věda na zemi – studium lidských myšlenek.“ Obrátila se k němu, oči naplněné úžasem. „A zjišťujeme, že naši dávní předkové vlastně rozuměli myšlenkám do větší hloubky než my dnes.“

„To máš pravdu,“ přisvědčil Langdon. „Lidská mysl byla tehdy jediná

technologie, kterou měli k dispozici. Raní filozofové ji studovali skutečně houževnatě.“

„Ano! Prastaré texty jsou přímo posedlé tím, co lidská mysl umí. Vědy popisují tok myšlenkové energie. V *Pistis sophii* se píše o univerzálním vědomí. *Zohar* zkoumá povahu duše jako mysl. Šamanské texty předpovídají Einsteinovo ‚působení na dálku‘ ve smyslu léčení na dálku. Všechno to tam už je! A radši nechtěj, abych se pouštěla do Bible.“

„Ty taky?“ zasmál se Langdon. „Tvůj bratr se mě snažil přesvědčit, že v Bibli jsou zašifrované vědecké informace.“

„To rozhodně jsou,“ opáčila. „A jestli nevěříš Peterovi, přečti si některé ezoterické texty o Bibli od Newtona. Až začneš kryptickým podobenstvím v Bibli rozumět, uvědomíš si, že je to vlastně pojednání o lidské myslí.“

Langdon pokrčil rameny. „To abych si ji radši celou přečetl znovu.“

„Na něco se tě zeptám,“ nehodlala Katherine zjevně přijmout jeho skepsi. „Když se v Bibli říká ‚běžte postavit vlastní chrám‘... chrám, který máme ‚postavit bez nástrojů a bez hluku‘, jaký chrám se tím podle tebe myslí?“

„Inu, v textu se píše, že chrám je tvoje tělo.“

„Jasně, první Korintským 3,16. Vy jste Boží chrám.“ Usmála se na něj. „A v Janově evangeliu stojí přesně totéž. Roberte, Písmo moc dobře ví, že v nás dříme nevyužitá síla, a vybízí nás k tomu, abychom ji ovládli, vybízí nás, abychom vystavěli chrám své myslí.“

„Bohužel se zdá, že většina náboženského světa čeká na opětovné vystavění skutečného chrámu. Je to součást mesiášských prorocství.“

„Ano, jenže jim uniká jedna podstatná věc. Druhý příchod je příchod člověka – okamžik, kdy lidstvo konečně vystaví chrám své myslí.“

„Já nevím,“ poškrábal se Langdon na bradě. „Nejsem žádný znalec Bible, ale jsem si poměrně jistý, že Písmo podrobně popisuje docela reálný chrám, který je třeba postavit. Podle popisu má budova mít dvě části – vnější chrám nazvaný Svatyně a vnitřní chrám zvaný Velesvatyně. Tyhle dvě části jsou jedna od druhé oddělené tenkou oponou.“

Katherine se usmála. „Na neznalce Bible máš docela dobrou paměť. Mimochodem, viděl jsi někdy, jak vypadá lidský mozek? Je rozdělený na dvě části – té vnější se říká *dura mater* a té vnitřní *pia mater*. Tyto dvě části od sebe odděluje pavučnice – tenká mozková plena.“

Langdon překvapeně naklonil hlavu ke straně, a zatímco se snažil přebrat si, co mu Katherine právě řekla, nečekaně se mu vybavilo gnostické evangelium Marie Magdaleny: *Tam, kde je mysl, tam je poklad*.

„Možná jsi slyšel,“ pokračovala o něco tišším hlasem Katherine, „o snímcích mozku jogínů během meditace? Lidský mozek v pokročilém

stavu soustředění produkuje z epifýzy zvláštní voskovkou hmotu. Tenhle mozkový výměšek se nepodobá ničemu jinému v těle. Má neuvěřitelné hojivé účinky, dokáže doslova regenerovat buňky a patrně je jednou z příčin, proč se jogíni dožívají tak vysokého věku. To je reálná věda, Roberte. Tahle látka má nepředstavitelné vlastnosti a dokáže ji vyrobit jen a pouze mysl ve stavu hlubokého soustředění.“

„Vzpomínám si, že jsem o tom před pár lety četl.“

„Výborně. Takže když jsme u toho, jistě víš, že se v Bibli mluví o ‚nebeské maně‘?“

Langdon neviděl žádnou souvislost. „Máš na mysli tu kouzelnou hmotu, která padala z nebes, aby nakrmila hladovějící?“

„Přesně tu. Tahle hmota měla údajně léčit nemocné, zajišťovat věčný život a kupodivu ti, kteří ji jedli, nic nevylučovali.“ Katherine se odmlčela, jako by čekala, až porozumí. „No tak, Roberte?“ pobídla ho. „Výživa, která padá z nebe?“ Poklepala si na spánek. „Magicky uzdravuje tělo? Nic se po ní nevylučuje? Copak to nechápeš? To jsou přece kódová slova, Roberte! *Chrám* znamená ‚tělo‘. *Nebe* znamená ‚mysl‘. *Jákobův žebřík* je naše páteř. A *mana* je tenhle vzácný mozkový výměšek. Jakmile na tahle slova v Písmu narazíš, dávej dobrý pozor. Často naznačují, že se pod povrchem skrývá mnohem hlubší význam.“

Katherine teď spustila jako kulomet a začala vysvětlovat, že se tato magická substance objevuje v Dávných mystériích úplně všude: nektar bohů, elixír života, fontána mládí, kámen mudrců, ambrózie, rosa, ojas, sóma. Pak se pustila do popisu mozkové epifýzy coby vševědoucího Božího oka. „Podle Matouše 6,22,“ vykládala vzrušeně, „je-li tedy tvé oko jednoduché, celé tvé tělo bude mít světlo.“ Totéž taky znázorňuje adžna čakra a tečka na čele hinduistů, která –“

Vtom se zarazila a zatvářila se rozpačitě. „Promiň. Jsem hrozně užvaněná. Ale není to fantastické? Kolik let jsem v pradávných textech četla tvrzení o úžasných duševních schopnostech člověka a teď nám moderní věda ukazuje, že jde o reálné fyzické procesy. Náš mozek, je-li používán správně, dokáže povolat síly, které jsou doslova nadlidské. Bible, stejně jako řada dalších starověkých textů, je vlastně detailní pojednání o nejsložitějším zařízení, jaké kdy existovalo – o lidské mysli!“ Povzdechla si. „Vypadá to, že věda zatím neodhalila ani zlomek jejího skutečného potenciálu.“

„Zdá se, že tvoje práce v noetice bude znamenat obrovský skok dopředu.“

„Nebo zpátky do minulosti,“ opáčila. „Naši dávní předkové znali spoustu vědeckých pravd, které teď teprve znovu objevujeme. Je otázkou

jen několika let, než bude muset moderní člověk připustit, co mu dnes připadá nemyslitelné: že naše mysl vyrábí energii, která je schopná proměňovat hmotu!“ Odmlčela se. „Částice reagují na naše myšlenky, což znamená, že naše myšlenky mají moc měnit svět.“

Langdon se mírně usmál.

„Díky svému výzkumu jsem uvěřila v jedno,“ pokračovala Katherine. „Bůh opravdu existuje – jako mentální energie, která proniká vším. A my lidé jsme byli stvořeni k jejímu obrazu –“

„Promiň,“ přerušil ji Langdon. „Byli jsme stvořeni k obrazu mentální energie?“

„Přesně tak. Naše hmotné tělo se vyvíjelo dlouhé věky, to naše mysl byla stvořena k obrazu Božímu. Čteme Bibli příliš doslovně. Dozvídáme se z ní, že nás Bůh stvořil k obrazu svému, jenže se nemluví o našem hmotném těle, to naše mysl se podobá Bohu.“

Langdon jen fascinovaně mlčel.

„To je ten obrovský dar, Roberte, a Bůh čeká, až ho pochopíme. Všichni na celém světě vzhlíží k nebesům a čekají na Boha. Vůbec si neuvědomují, že ve skutečnosti Bůh čeká na nás.“ Katherine se odmlčela a počkala, až Langdon její slova náležitě vstřebá. „My jsme stvořitelé, a přece naivně hrajeme roli ‚stvořených‘. Vidíme sami sebe jako bezmocné ovce, se kterými postrkuje Bůh, jenž nás stvořil. Poklekáme jako vyděšené děti, škemráme o pomoc, o odpuštění, o štěstí. Až si ale uvědomíme, že jsme skutečně stvořeni k obrazu Stvořitele, začneme chápat, že tím pádem i my sami musíme být Stvořitelé. Až tohle pochopíme, otevřou se dveře veškerému nevyužitému lidskému potenciálu.“

Langdon si vybavil úryvek z díla filozofa Manlyho P. Halla, který mu utkvěl v paměti: *Kdyby si nekonečný Bůh nepřál, aby byl člověk moudrý, byl by ho neobdařil schopností uvažovat.* Langdon znovu vzhlédl k obrazu *Apoteózy Washingtonovy* – symbolického vzestupu člověka k božství. *Stvořený se stává Stvořitelem.*

„Nejúžasnější na tom je,“ navázala Katherine, „že jakmile my lidé začneme využívat svou skutečnou moc, získáme ohromnou vládu nad naším světem. Budeme schopní realitu utvářet, namísto toho, abychom na ni jen reagovali.“

Langdon sklopil zrak. „To zní nebezpečně.“

Katherine se zatvářila vyplašeně a zaujatě zároveň. „Ano, přesně tak! Jestliže myšlenky můžou ovlivňovat svět, musíme si dávat velký pozor na to, jak myslíme. I destruktivní myšlenky mají vliv a všichni víme, že je mnohem snazší ničit než tvořit.“

Langdon si připomněl všechna ta tradiční naučení o tom, že dávná

moudra je třeba chránit před těmi, kdo jich nejsou hodni, a dělit se o ně jen s osvícenými. Vzpomněl si na Neviditelnou kolej a na žádost velkého vědce Isaaca Newtona, který prosil Roberta Boylea, ať „mlčí jako hrob“ ohledně jejich tajného výzkumu. *Bude-li se šířit dále*, napsal Newton v roce 1676, *způsobí nesmírnou škodu celému světu*.

„Vzniká tu jeden zajímavý paradox,“ řekla Katherine. „Všechna světová náboženství po staletí přesvědčují své stoupence, ať se nebojí přijmout představu víry. A věda, která se naopak po staletí náboženstvím vysmívala a označovala je za pověry, musí dnes připustit, že její příští kroky budou nutně směřovat právě na pole lidské víry, k moci soustředěného přesvědčení a záměru. Táž věda, která podřývala naši víru v cokoli zázračného, teď staví most přes propast, kterou sama vyhloubila.“

Langdon o jejich slovech dlouho přemýšlel. Pak opět pomalu zvedl zrak k *Apoteóze*. „Mám jednu otázku,“ pronesl a pohlédl na Katherine. „I kdybych dokázal, byť na okamžik, přijmout představu, že dokážu ovlivňovat hmotu čistě jen myšlenkami a že si můžu doslova vyčarovat všechno, po čem toužím, bohužel ve svém životě nevidím nic, co by nasvědčovalo tomu, že je to pravda.“

Katherine pokrčila rameny. „Pak se asi díváš špatně.“

„Počkej, já chci slyšet seriózní odpověď. Tohle je odpověď kněze. Já chci odpověď vědce.“

„Chceš seriózní odpověď? Tady je. Kdybych ti dala do ruky housle a řekla ti, že máš schopnost s jejich pomocí vyluzovat úžasnou hudbu, tak bych nelhala. Skutečně tu schopnost máš, potřeboval bys ale ohromné množství cviku, abys jí dokázal využít. Totéž platí i o používání mysli, Roberte. Cílení myšlenek není vrozená, ale osvojená dovednost. Abys dokázal realizovat své záměry čistě jen pomyšlením, potřebuješ k tomu soustředění přesné jako laser, dokonalou obrazotvornost a nezlomnou víru. V laboratoři jsme to prokázali. A stejně jako u hraní na housle existují i tady lidé s větším vrozeným nadáním, než mají jiní. Podívej se do historie. Podívej se na příběhy o těch osvícených myslích, které konaly zázračné skutky.“

„Prosím tě, Katherine, netvrď mi, že opravdu věříš na zázraky. Neblázni. Proměnit vodu ve víno nebo uzdravit nemocného čistě jen dotekem?“

Katherine se zhluboka nadechla a pomalu vzduch vypustila. „Byla jsem svědkem toho, jak člověk proměnil rakovinné buňky na zdravé čistě jen tím, že na ně myslel. Viděla jsem, jak lidská mysl ovlivňuje hmotný svět bezpočtem způsobů. A jakmile vidíš, že se to skutečně děje, Roberte, jakmile se to stane součástí tvé reality, pak ti zázraky, o kterých čteš,

začnou připadat jen otázkou míry takových schopností.“

Langdon se na chvíli zadumal. „Určitě je to podnětný pohled na svět, Katherine, ale já tomu prostě nejsem schopný uvěřit. Jak víš, s vírou jsem měl vždycky potíže.“

„Tak o tom neuvažuj jako o víře. Ber to prostě jako změnu perspektivy, smíř se s tím, že svět není přesně takový, jak si ho představuješ. Každý významný vědecký průlom v dějinách začal jednoduchou myšlenkou, která hrozila převrátit naruby všechno, čemu lidé do té doby věřili. Prostému konstatování ‚Země je kulatá‘ se vysmívali jako blábolu, protože většina lidí věřila, že by se oceány z planety vylily. Heliocentrismus byl považován za kacířství. Lidská malost se posmívá tomu, čemu nerozumí. Jsou ti, kteří tvoří... a ti, kteří boří. A tak je to odjakživa. Nakonec ovšem myslitelé najdou lidi, kteří jim uvěří, a jakmile počet takových lidí přesáhne kritickou hranici, je svět najednou kulatý nebo se geocentrická soustava promění v heliocentrickou. Změní se vnímání, a rázem je tu nová realita.“

Langdon přikývl, ale myšlenkami bloudil jinde.

„Ty mě neposloucháš,“ obvinila ho.

„Ale poslouchám. Jen jsem si najednou bůhvíproč vzpomněl, jak jsem pozdě v noci jezdíval na kánoi doprostřed jezera, a tam jsem ležel pod hvězdami a přemýšlel přesně o takových věcech.“

Chápavě přikývla. „Myslím, že takovou vzpomínku by našel asi každý. Když si člověk lehne na záda a zahledí se na nebe, jako by mu to otevíralo oči.“ Vzhledla ke stropu a pak řekla: „Dej mi sako.“

„Cože?“ Svlékl si ho a podal jí ho.

Katherine ho nadvakrát přeložila a dala ho na ochoz jako polštář. „Lehni si.“

Langdon se uvelebil na zádech a Katherine mu položila hlavu na polovinu složeného saka. Pak si lehla vedle něj – dvě děti, vedle sebe na úzkém ochozu, zahleděné vzhůru na Brumidiho ohromnou fresku.

„Tak,“ zašeptala. „Zkus se vžít do té samé situace – jsi kluk, který leží v kánoi, dívá se na hvězdy, je plný úžasu a má otevřenou svou mysl.“

Langdon se snažil uposlechnout, jenže jak tak pohodlně, uvolněně odpočíval, najednou ho přepadla vlna únavy. Zamlžil se mu pohled, když vtom nad sebou spatřil rozmazaný tvar, který ho hned zase probral. *Je to možné?* Nechtělo se mu věřit, že si toho nikdy dřív nevšiml, ale postavy na *Apoteóze Washingtonově* byly jasně uspořádané ve dvou soustředných kruzích – kruh v kruhu. *Tak Apoteóza je taky cirkumpunkt?* Langdona napadlo, co dalšího mu ještě dnes v noci uniklo.

„Chci ti říct něco důležitého, Roberte. Do toho všeho zapadá ještě jeden dílek – dílek, který je podle mě sám o sobě tím nejúžasnějším výsledkem

mého výzkumu.“

To ještě nebylo všechno?

Katherine se podepřela na lokti. „A můžu ti slíbit, že jestli my lidé skutečně pochopíme aspoň tuhle jedinou pravdu, celý svět se přes noc změní.“

Už byl zase jedno velké ucho.

„Možná bych to měla uvést tím,“ řekla, „že ti připomenu zednářské mantry, které vyzývají ke ‚shromáždění toho, co je roztroušeno‘, k vytvoření ‚řádu z chaosu‘, k nalezení ‚jednoty s vesmírem‘.“

„Pokračuj.“ Langdon byl napjatý.

Katherine se na něj usmála. „Podařilo se nám vědecky prokázat, že síla lidské myšlenky roste exponenciálně s počtem myslí, které tu myšlenku sdílejí.“

Langdon mlčel a přemítal, kam tím míří.

„To znamená, že dvě hlavy jsou lepší než jedna, a to dokonce nejen dvakrát lepší, ale mnohonásobně lepší. Když více myslí pracuje současně, roste tím účinek myšlenky exponenciálně! V tom tkví síla skupinových modliteb, uzdravujících kroužků, sborového zpěvu a masových bohoslužeb. Představa ‚univerzálního vědomí‘ už nepatří do éterické říše hnutí New Age. Je to prokázaná vědecká realita, a pokud se ji naučíme využívat, můžeme změnit svět. To je zásadní objev noetiky. Ba co víc, děje se to v dnešní době. Cítíš to všude kolem sebe. Technologie nás spojují způsoby, jaké si dřív nikdo nedokázal představit: Twitter, Google, Wikipedie a další – to všechno dohromady vytváří síť navzájem propojených myslí.“ Zasmála se. „Můžeš se vsadit, že jakmile svou práci publikuju, začnou všichni twitteráti posílat tweety ve znění: ‚studuju noetiku‘ a zájem o tuhle vědu poroste geometrickou řadou.“

Langdonovi najednou neuvěřitelně ztěžkla víčka. „Vidíš, a já se pořád ještě nenaučil, jak ty twittery posílat.“

„Tweety,“ opravila ho se smíchem.

„Cože?“

„Ale nic. Klidně spi. Až bude čas, tak tě vzbudím.“

Langdon si uvědomil, že už úplně zapomněl na klíč, který dostal od architekta, a na to, proč tu nahore vlastně jsou. Vtom ho ale přemohla nová vlna vyčerpání a on zavřel oči. Ve tmě své vlastní mysli začal uvažovat o „univerzálním vědomí“, o Platónových spisech o „světové mysli“ a „Bohu, který shromažďuje své ovečky“, o Jungovu „kolektivním nevědomí“. Byla to představa stejně prostá, jako šokující.

Boha lze nalézt ve spojení Mnoha spíše než v Jednom.

„Elohim,“ vydechl Langdon náhle a ten nečekaný objev ho přiměl

znovu otevřít oči.

„Prosím?“ Katherine z něj dosud nespustila zrak.

„Elohim,“ zopakoval. „Hebrejské označení pro Boha ve Starém zákoně! Vždycky mi to vrtalo hlavou.“

Katherine se vědoucně usmála. „Ano. Je to množné číslo.“

Přesně tak! Langdon nikdy nechápal, proč úplně první verše Bible mluví o Bohu v množném čísle. *Elohim*. Všemocný Bůh v Genesis není popisován jako Jeden, ale jako Mnozí.

„Bůh je v množném čísle,“ zašeptala Katherine, „protože i lidských myslí je mnoho.“

Langdonovy myšlenky už se sbíhaly dohromady – sny, vzpomínky, naděje, obavy, odhalení, všechno to vířilo nad ním pod kupolí Rotundy. Když začal znovu zavírat oči, zjistil, že před sebou má tři latinská slova namalovaná v *Apoteóze*.

E PLURIBUS UNUM.

Z *mnoha jeden*, pomyslel si Langdon a usnul.

Epilog

Robert Langdon se zvolna probudil.

Shora na něj shlížely nějaké tváře. *Kde to jsem?*

O chvíli později si vzpomněl. Pomalu se pod *Apoteózou* posadil. Zdálo se, že z ležení na tvrdém ochozu celá ztuhlá.

Kde je Katherine?

Podíval se na hodinky s Mikymausem. *Už to bude.* Zvedl se na nohy a opatrně nahlédl přes zábradlí do zejícího prostoru pod sebou.

„Katherine?“ zavolal.

Tichem liduprázdné Rotundy se rozlehla ozvěna.

Zvedl z podlahy své tvídové sako, oklepal ho a oblékl si ho. Zkontroloval kapsy. Železný klíč, který dostal od hlavního architekta, byl pryč.

Přešel po ochozu k otvoru, který jim architekt ukázal – strmé kovové schůdky stoupající úzkou šachtou do tmy. Vydal se po nich, krok za krokem výš a výš. Schůdky se čím dál víc zužovaly a zkracovaly. Přesto Langdon pokračoval.

Už jen kousek.

Ted' už byl ze schůdků skoro žebřík a šachta se zdála děsivě těsná.

Konečně byl Langdon nahoře a vystoupil na malou plošinu. Před sebou měl kovové dveře. Železný klíč vězel v zámku a dveře byly pootevřené. Strčil do nich a dveře se s vrznutím otevřely. Za nimi byla zima. Langdon překročil práh do šera a v té chvíli si uvědomil, že je venku.

„Zrovna jsem pro tebe chtěla jít,“ usmála se na něj Katherine. „Už to bude.“

Když Langdon poznal, kde se nachází, zděšeně zalapal po dechu. Stál na maličkém ochozu, který obíhá věžičku kupole Kapitolu. Přímo nad ním shlížela na spící hlavní město bronzová socha Svobody ve zbroji. Hleděla k východu, kde začínaly barvit obzor první rudé kaňky úsvitu.

Katherine odvedla Langdona po ochozu na západní stranu, kde měli přímo před sebou National Mall. V dálce stála v předjitřním šeru silueta Washingtonova památníku. Odsud vypadal strmící obelisk ještě působivěji než prve.

„Svého času,“ zašeptala Katherine, „to byla nejvyšší stavba na celé planetě.“

Langdon si vybavil staré sépiové fotografie kameníků na lešení přes sto padesát metrů nad zemí, jak ručně zasazují jeden kamenný kvádr na druhý.

Jsmo stavitelé, pomyslel si. Jsmo stvořitelé.

Od počátku věků člověk cítil, že je na něm něco jedinečného, že je něco víc. Toužil po schopnostech, kterých se mu nedostávalo. Snil o létání, o léčení a o tom, jak by všemi představitelnými způsoby změnil svět.

A přesně to také udělal.

Dnes zdobí National Mall pomníky lidským úspěchům. Smithsonianova muzea se mohou chlubit našimi vynálezy, naším uměním, naší vědou a idejemi našich velkých myslitelů. Vyprávějí příběh člověka jako stvořitele – od kamenných nástrojů v Muzeu historie původních obyvatel Ameriky až po tryskáče a rakety v Národním muzeu letectví a kosmonautiky.

Kdyby nás dnes mohli vidět naši předkové, určitě by nás měli za bohy.

Jak tak Langdon hleděl ranním oparem na rozlehlé geometrické uspořádání muzeí a památníků před sebou, přitáhl jeho zrak opět vysoký obelisk. Představil si ten jediný výtisk Bible v zakopaném základním kameni a zamyslel se nad tím, že Slovo Boží je ve skutečnosti slovem člověka.

Potom pomyslel na velký cirkumpunkt a na to, jak je zasazený v oné kruhové promenádě pod památníkem na křižovatce Ameriky. A vtom se mu vybavila kamenná krabička, kterou mu Peter svěřil. Uvědomil si, že když se krabička rozevřela a rozložila, vytvořila ten samý geometrický obrazec – kříž s cirkumpunktem uprostřed. Langdon se musel zasmát. *Už ta*

krabička nás naváděla na tuhle křížovátku.

„Podívej se, Roberte!“ Katherine ukazovala na špičku památníku.

Langdon zvedl zrak, ale nic neviděl.

Když se však zahleděl pozorněji, přece jen to spatřil.

V dálce uprostřed parku se na samotné špičce vysokého obelisku zlatě třpytily první sluneční paprsky. Vrcholek záhy začal svítit jasněji a výrazněji, jak slunce ozařovalo čím dál větší část hliníkové špičky. Langdon s úžasem sledoval, jak se ranní světlo mění v maják, který září nad šerým městem. Představil si maličký nápis na východní stěně hliníkové špičky a ohromeně si uvědomil, že první sluneční paprsky, které každý den na hlavní město dopadají, osvětlují dvě slova:

Laus Deo.

„Roberte,“ zašeptala Katherine. „Sem nahoru za úsvitu nikdy nikdo nepříjde. A Peter nám chtěl tohle ukázat.“

Langdon cítil, jak se mu se silícím leskem na vrcholku památníku zrychluje tep.

„Říká, že podle něj právě proto postavili Otcové zakladatelé památník tak vysoký. Nevím, jestli je to pravda, zato ale vím něco jiného – existuje velice starý zákon, podle kterého se v našem hlavním městě nesmí postavit nic vyššího. Nikdy.“

Jak se slunce škrábalo nad obzor za jejich zády, světlo se pomalu rozlévalo dál po špičce obelisku. Langdon při tom pohledu bezmála cítil, jak všude kolem něj v pustině vesmíru obíhají nebeská tělesa po svých věčných drahách. Pomyslel na Velkého architekta Všehomíra a na Peterova slova, že poklad, který chce Langdonovi ukázat, mu může odhalit jedině Architekt. Langdon měl za to, že tím myslí Warrena Bellamyho. *Kdepak, jiný Architekt.*

Sluneční paprsky se protahovaly a zlatá záře brzy pohltila celou třiatřicet liber těžkou špičku. *Mysl člověka dosahující osvětlení.* Pak se začalo světlo krást dolů po památníku, sestupovat po něm stejně jako každé ráno. *Nebe sestupuje k zemi, Bůh se spojuje s člověkem.* Langdon si uvědomil, že tenhle proces se večer obrátí. Slunce bude zalézat za západní obzor a světlo bude šplhat od země zpátky k nebi, chystat se na nový den.

Katherine vedle něj se celá klepala a přitiskla se k němu. Langdon ji objal. A zatímco tam oba mlčky stáli, přemýšlel Langdon o všem, co se té noci dozvěděl. Přemýšlel o Katherinině víře, že se brzy všechno změní. Přemýšlel o Peterově víře, že věk osvětlení už je na dosah. A přemýšlel o slovech jednoho velkého proroka, který odvážně prohlásil: *Není nic zahaleného, co nebude jednou odhaleno; a nic skrytého, co nebude poznáno.*

Zatímco nad Washingtonem vycházelo slunce, zahleděl se Langdon k nebi, kde pomalu bledly poslední noční hvězdy. Přemýšlel o vědě, o víře, o člověku. Přemýšlel o tom, že všechny kultury, ve všech zemích, ve všech dobách, mají jedno společné. Všichni máme Stvořitele. Máme pro něj různá jména, různé tváře, různé modlitby, ale Bůh je univerzální lidská konstanta. Bůh je symbol, který je společný nám všem, symbol mystérií života, kterým nemůžeme porozumět. Dávni předkové oslavovali Boha coby symbol neomezeného lidského potenciálu, tento prastarý symbol se však časem ztratil. *A to až dodnes*, pomyslel si.

V tom okamžiku, na střeše Kapitolu, zalit teplem všudypřítomných slunečních paprsků, Robert Langdon náhle ucítil, jak se hluboko v něm zvedá mocná vlna. Byla to emoce, kterou zatím nikdy v životě nevnímal tak silně.

Naděje.

Poznámka překladatelů

Citace z Bible (*Bible* podle ekumenického vydání z r. 1985, Ekumenická rada církví v ČSSR, 1989; *Nová Bible kralická – Nový Zákon*, Nadace pro NBK, Plzeň, 1998) byly v některých případech kvůli kontextu upravovány.

DAN BROWN

ZTRACENÝ

SYMBOL

Z anglického originálu *The Lost Symbol*
vydaného nakladatelstvím Random House
v New Yorku roku 2009

přeložili Michala Marková a David Petruž.

Přebal a vazbu navrhla Alena Tejnická.

Graficky upravil Libor Batrla.

Odpovědná redaktorka Eva Slámová.

Technický redaktor Milan Dorazil.

Vydalo nakladatelství Argo,

Milíčova 13, 130 00 Praha 3,

argo@argo.cz, www.argo.cz,

roku 2010 jako svou 1345. publikaci.

Vytiskla tiskárna PBtisk Příbram.

Vydání první.

ISBN 978-80-257-0240-6

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod KOSMAS

sklad: KOSMAS s.r.o., Za Halami 877

252 62 Horoměřice

tel.: 226 519 383, fax: 226 519 387

e-mail: odbyt@kosmas.cz, www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit v internetovém knihkupectví

www.kosmas.cz

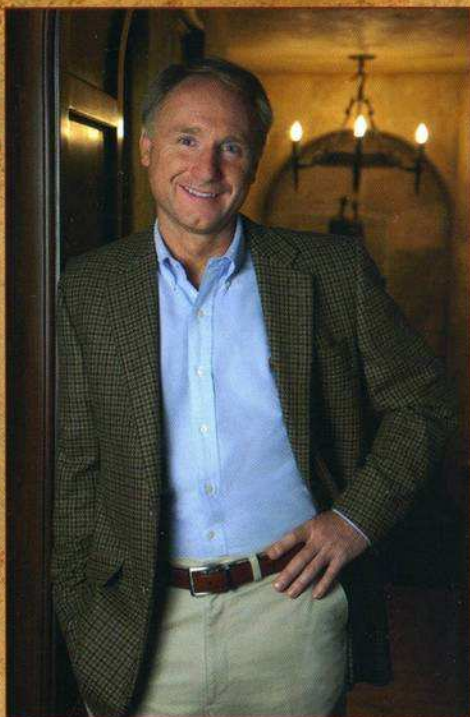

Photo by Dan Courter

DAN BROWN vydal v roce 1998 svou prvotinu *Digitální pevnost* (Digital Fortress, čes. 2005, Argo, 2009). O dva roky později slavil úspěch s románem *Andělé a démoni* (Angels and Demons, 2000, čes. 2003, Argo, 2005), v němž se poprvé objevila postava harvardského profesora Roberta Langdona, a v roce 2001 následovala *Anatomie lži* (Deception Point, 2001, čes. 2005, Argo, 2008). V roce 2003 se z autora relativně úspěšných thrillerů stal podle výsledků ankety časopisu Time jeden ze stovky nejvlivnějších lidí naší planety a z jeho dalšího románu celosvětový bestseller. *Šifra mistra Leonarda* (The Da Vinci Code, čes. 2003, Argo vydalo v odlišném překladu pod názvem *Da Vinciho kód*, 2005) zaznamenala fenomenální úspěch. Románu *Da Vinciho kód* se od roku 2003 prodalo ve světě přes 82 milionů výtisků a byl přeložen do jednapadesáti jazyků.

DA VINCIHO KÓD

Proslulý thriller se symbologem Robertem Langdonem, který už nikdy nedá spát katolické církvi.

ANDĚLÉ A DÉMONI

Thriller s Robertem Langdonem, v němž se vyšetřuje série bizarních vražd v Římě vedoucích až do Vatikánu.

ANATOMIE LŽI

Thriller, v němž se předmětem intrik a původcem násilí stává vědecký objev.

DIGITÁLNÍ PEVNOST

Thriller, v němž se mladá dešifrantka z kryptologického oddělení NSA snaží zneškodnit nebezpečně postupující zákeřný kód.

ISBN 978-80-257-0240-6

9 788025 702406